ANNE RICE

Taltos

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, ANNE
Taltos / Anne Rice; trad.: Ana-Veronica Mircea. –
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008
ISBN 978-973-103-721-9
I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)
821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANNE RICE
Taltos
© 1994 by Anne O'Brien Rice
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

Fotografia copertei
FLORICA ZAHIU

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

septembrie 2008

ISBN 978-973-103-721-9

DEDICATĂ, CU DRAGOSTE,
lui
Stan, Christopher și Michele Rice,
lui
John Preston
și lui
Margaret și Stanley Rice, Sr.

GRĂDINA IUBIRII

Întors în Grădina Iubirii, am văzut
Cu mare mirare ce n-aș fi crezut:
Pe mijloc zidită, Capela era
În iarba prin care zburdasem cândva.

Și porțile-i toate erau ferecate,
„Să nu..." – pe ușa cea mare scria;
Atunci, am privit înapoi spre Grădină
Știind câtă floare, odată, purta.

Era tot acolo, dar plină de gropi,
Cu lespezi crescute din ele;
În negru, legau mărăcini câțiva popi
Pe trupul dorințelor mele.

Din *Cântece ale Inocenței și ale Experienței* de William Blake[1],

[1] Traducere de Iana Maravis, ed. RAO, București, 2006 (n.red.)

1

Ninsese toată ziua. Acum se lăsa întunericul, des şi degrabă, iar el stătea la fereastră, privind în jos, către siluetele minuscule din Central Park. Pe zăpada de sub fiecare felinar, lumina desena cercuri fără cusur. Patinatori pe care nu izbutea să-i deslușească în detaliu alunecau pe lacul înghețat. Mașinile se târau pe străzile murdare.

În preajma lui, în dreapta şi în stânga, se înghesuiau zgârie-norii din centrul orașului. Dar între el şi parc nu se afla nimic, dacă nu punem la socoteală jungla de clădiri joase, acoperișurile plate transformate în grădini sau pline cu piesele masive ale unor instalații, ori coamele ascuțite ale unor construcții.

Adora priveliștea aceea; era întotdeauna surprins când alții o găseau neobișnuită, când se întâmpla ca vreun muncitor venit să repare aparatura de birou să se pomenească spunând că nu mai văzuse niciodată așa ceva în New York. Păcat că nu exista câte un turn de marmură pentru fiecare; păcat că nu existau o mulțime de turnuri, în care să poată urca oricine, privind orașul de la diverse înălțimi.

De ținut minte: a se construi o multitudine de turnuri, fără nici o altă utilitate decât aceea de a servi pe post de parcuri publice înălțate către cer. Folosind o marmură superbă, care să încânte. Poate că avea s-o facă în anul acela. Era extrem de probabil. Şi bibliotecile. Intenționa să înființeze cât mai multe, ceea ce implica o serie de călătorii. Dar avea să facă toate astea, da, şi cât de curând. La urma urmelor, parcurile erau deja

aproape terminate, iar micile şcoli fuseseră deschise în şapte oraşe. Caruselele fuseseră inaugurate în douăzeci de locaţii diferite. Fără îndoială că animalele nu erau autentice, dar fiecare dintre ele reprezenta o reproducere meticuloasă şi indestructibilă a unei capodopere a sculpturii artizanale europene. Oamenii adorau caruselele. Însă venise timpul unui noian de planuri noi. Iarna îl prinsese visând...

În ultimul secol, materializase o sută de astfel de idei. Iar succesele din anul acela aveau farmecul lor reconfortant. Construise un carusel în stil antic chiar în interiorul clădirii, folosind drept mulaj pentru reproduceri vechile versiuni originale ale cailor, leilor şi ale celorlalte animale. Muzeul automobilelor clasice ocupa acum unul dintre nivelele subsolului. Publicul se îngrămădea să vadă maşinile Model T, pe cele marca Stutz Bearcat şi MG-TD-urile, cu roţile lor cu spiţe din sârmă.

Şi mai erau, desigur, muzeele cu păpuşi: în încăperile imense, bine luminate de pe cele două nivele de deasupra holului, se afla vitrina companiei, plină cu păpuşile pe care le adunase din toate colţurile lumii. Şi muzeul particular, cu păpuşile pe care le îndrăgea în mod deosebit, deschis doar când şi când.

În răstimpuri, se furişa în josul scărilor, să privească vizitatorii, să se plimbe prin mulţime, niciodată neobservat, dar reprezentând un necunoscut pentru toată lumea aceea.

Un om de doi metri şi cincisprezece nu poate evita ochii semenilor săi. Aşa fusese întotdeauna. Însă în ultimii două sute de ani se întâmplase un lucru mai degrabă amuzant. Fiinţele omeneşti deveniseră mai înalte! Iar acum, minunea minunilor, chiar şi cu înălţimea lui, nu mai ieşea atât de mult în evidenţă. Bineînţeles că toată lumea îl privea cu luare-aminte, dar nimeni nu se mai speria de el.

Mai mult decât atât, în clădire intra uneori câte un reprezentant mascul al neamului omenesc realmente mai înalt decât

el. Bineînțeles că personalul îl alerta. Credeau că dorința de a i se anunța apariția unor asemenea indivizi era una dintre ciudățeniile sale. Asta îi distra. El nu se sinchisea. În plăcea să vadă oamenii zâmbind și râzând.

– Domnule Ash, acolo e un tip înalt. Camera cinci.

El se întorcea către setul de mici ecrane strălucitoare și se grăbea să arunce o privire asupra individului. O simplă făptură umană. De obicei, își dădea seama de asta imediat, cu certitudine. Foarte rare se dovedeau ocaziile în care nu era sigur. Atunci cobora cu un lift silențios și rapid, și mergea în preajma persoanei destul de mult cât să se convingă, luând în considerație o mulțime de detalii care îi garantau că nu avea în față decât un om.

Alte vise: mici clădiri de joacă pentru copii, construite cu rafinament, din materiale plastice din era spațială, cu o bogăție de detalii complexe. Vedea mici catedrale, castele, palate – reproduceri fidele ale unor comori arhitectonice de dimensiuni mult mai mari – realizate cu viteza fulgerului și cu „cheltuieli minime", cum ar fi spus consiliul de administrație. Ar fi avut diverse dimensiuni, începând de la cele ale unei case de păpuși până la cele ale unor construcții în care să poată intra înșiși copiii. Și cai de carusel, de vânzare, din rășină naturală, pe care să și-i poată permite aproape oricine. Sute de exemplare ar fi putut fi trimise în școli, în spitale, în alte asemenea instituții. Pe urmă, mai era obsesia pe care se străduia să o pună în practică – păpuși cu adevărat frumoase pentru copiii săraci, păpuși care să nu se strice și care să poată fi curățate cu ușurință –, dar se ocupa de asta, mai mult sau mai puțin, încă de la începuturile noului veac.

De cel puțin cinci ani producea păpuși din ce în ce mai ieftine, păpuși de calitate superioară celor dinaintea lor, păpuși din noile materiale chimice, păpuși rezistente și drăgălașe; cu toate acestea, continuau să fie prea scumpe pentru copiii săraci.

Dar, în anul acela, intenționa să încerce cu totul altceva... Avea planuri pe planșetă, două prototipuri promițătoare. Poate...

Când se gândea la nenumăratele sale proiecte, simțea o căldură încurajatoare strecurându-i-se în vene, pentru că aveau să-i ia sute de ani. Cu mult timp în urmă, în vremurile antice, cum le numeau ei, visase monumente. Cercuri enorme, de piatră, pe care să le poată vedea toată lumea, un dans al uriașilor în iarba înaltă a câmpiei. Până și turnurile de dimensiuni modeste îl obsedaseră vreme de decenii și, cândva, literele din cărțile superbe fuseseră, timp de secole, întregul lui prilej de bucurie.

Dar găsise o obsesie stranie și provocatoare în aceste obiecte destinate jocului din lumea modernă, în aceste păpuși, în aceste mici imagini ale oamenilor, care nu erau, de fapt, copii, pentru că păpușile nu seamănă niciodată într-adevăr cu copiii.

Monumentele fusese înălțate pentru cei care călătoreau, ajungând să le vadă. Păpușile și jucăriile pe care le perfecționa ajungeau în toate țările din lume. Într-adevăr, mașinile făcuseră tot soiul de obiecte noi, superbe, la îndemâna tuturor oamenilor, de toate naționalitățile – a celor bogați, a celor săraci, a celor având nevoie de alinare, de hrană ori de adăpost, a celor închiși, pentru totdeauna, în sanatorii și aziluri.

Compania aceea fusese salvarea lui; își transformase în produse de succes până și cele mai nebunești, cele mai îndrăznețe vise. De fapt, nu înțelegea de ce alte fabrici de jucării făceau atât de puține inovații, de ce pe rafturile magazinelor se înșirau păpuși identice, produse în serie, cu fețe inexpresive; nu pricepea de ce ușurința cu care puteau fi fabricate nu condusese la o explozie de jucării originale și de invenții. Spre deosebire de confrații lui, care nu cunoșteau bucuria, pentru el fiecare triumf însemnase asumarea unor riscuri din ce în ce mai mari.

Nu-i făcea plăcere să-i scoată pe alții de pe piață. Nu, concurența continua să fie un concept pe care nu reușea să-l perceapă decât la nivel intelectual. Nutrea, în taină, credința că,

în acele vremuri, numărul potenţialilor cumpărători era, practic, nelimitat. Era loc pentru oricine fabrica obiecte de valoare. Şi, între zidurile acelea, în turnul lui avântat şi înspăimântător de oţel şi de sticlă, se bucura de succesele sale într-o stare de nealterată „beatitudine", pe care nu o putea împărţi cu nimeni altcineva.

Nimeni altcineva. Numai păpuşile puteau să i-o împărtăşească. Păpuşile aşezate pe rafturile de sticlă de pe pereţii de marmură colorată, păpuşile de pe piedestalele din colţuri, păpuşile grupate laolaltă pe biroul lui imens, de lemn. Bru a lui, prinţesa lui, superba lui franţuzoaică, în vârstă de un secol; cel mai trainic dintre martorii săi. Nu trecea nici măcar o zi fără să nu coboare la primul etaj al clădirii, făcându-i o vizită lui Bru – încântătoarea îmbinare a unor standarde impecabile, înaltă de un metru, cu buclele ei din mohair intacte, cu chipul pictat echivalând cu o capodoperă, cu torsul şi cu picioarele de lemn tot atât de perfecte acum precum fuseseră atunci când compania franţuzească o fabricase pentru piaţa din Paris, cu peste o sută de ani în urmă.

Acesta fusese farmecul ei, iar de ea se bucuraseră sute de copii; prin ea se atinsese o culme a măiestriei şi a producţiei în masă. Până şi hainele ei din mătase, produse în serie, reprezentaseră o realizare specială. Nu doar pentru privilegiaţi, ci pentru mulţime.

Fuseseră ani în care, cutreierând prin lume, o purtase alături de el, scoţând-o din valiză din când în când, doar pentru a se uita în ochii ei de sticlă, pentru a-i împărtăşi gândurile lui, sentimentele, visele. Zărise lumina scânteind, în privirea ei mereu atentă, la vreme de noapte, în singurătatea unor camere sordide de hotel. Iar acum era adăpostită sub sticlă, şi în fiecare an o vedeau mii de oameni, şi toate celelalte vechi păpuşi Bru erau adunate în jurul ei. Uneori îşi dorea să o aducă, pe furiş, în susul scărilor, să o aşeze pe un raft din dormitor. Cui i-ar fi păsat? Cine ar fi îndrăznit să comenteze? Bogăţia te înconjoară cu o tăcere

binecuvântată, își spuse. Oamenii se gândesc înainte de a deschide gura. Simt că trebuie s-o facă. Dacă ar fi dorit, ar fi putut vorbi din nou cu păpușa. În muzeu, păstra tăcerea când se întâlneau, despărțiți de vitrina de sticlă. Ea aștepta cu răbdare să fie repusă în drepturi, muza umilă a imperiului său.

Bineînțeles că această companie a lui, această întreprindere a lui, așa cum era adesea numită în ziare și în reviste, se baza pe o matrice a dezvoltării industriale și a producției mecanice care existase numai în ultimii trei sute de ani. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost distrusă de războaie? Dar păpușile și jucăriile îi dăruiau o fericire atât de deplină, încât își imagina că, de atunci înainte, n-ar mai fi putut trăi fără ele. Chiar dacă războiul ar fi redus lumea la o grămadă de moloz, ar fi continuat să facă figurine din lemn și din lut și să le picteze el însuși.

Uneori se imagina astfel, singur printre ruine. Vedea New York-ul ca într-un film științifico-fantastic, mort, tăcut, plin de coloane răsturnate, de frontoane fărâmițate și de sticlă spartă. Se vedea stând pe o scară dărăpănată de piatră, făcând o păpușă din vergele legate cu fâșii de pânză rupte în tăcere și cu respect din rochia de mătase a unei femei moarte.

Dar cine s-ar fi gândit că avea să-i treacă așa ceva prin minte? Că, hoinărind, cu un secol în urmă, la vreme de iarnă, pe una dintre străzile Parisului, avea să se răsucească, să-și arunce privirea într-o vitrină, în ochii de sticlă ai lui Bru, și să se îndrăgostească cu atâta pasiune? Desigur că rasa lui fusese întotdeauna cunoscută pentru pofta de joacă, pentru capacitatea de a îndrăgi, de a se bucura. Poate că nu era câtuși de puțin surprinzător. Cu toate că studiul unei rase era o problemă delicată atunci când erai singurul ei supraviețuitor, mai ales pentru cineva care nu se dădea în vânt după punctul de vedere medical și după terminologia specifică, a cărui memorie era bună, dar nicidecum supranaturală, al cărui simț al timpului era adesea nesocotit cu bună știință, printr-o afundare „copilărească" în prezent și din spaimă față de tot ce implica

o gândire la scara mileniilor sau a eonilor sau a oricum ar fi vrut oamenii să numească enormele întinderi de timp cărora le fusese martor, de-a lungul cărora trăise şi se străduise să rabde totul pentru ca, în final, să le dea cu dragă inimă uitării sub vraja măreţei întreprinderi atât de potrivite cu puţinele, dar ieşitele sale din comun talente.

Cu toate acestea, îşi studiase propria rasă, observându-şi propria persoană şi notând totul cu meticulozitate. Şi nu se pricepea să prezică ce avea să aducă viitorul, sau cel puţin aşa simţea.

La urechi îi ajunse un zumzet slab. Ştia că erau spiralele de sub podeaua de marmură, care radiau în încăpere o căldură moderată. Îşi imagină că o putea simţi urcând, pătrunzându-i în pantofi. În turnul lui nu era nici frig, nici înăbuşitor de cald, niciodată. Spiralele îi purtau de grijă. Măcar dacă toată lumea din exterior s-ar fi putut bucura de un asemenea confort. Dacă ar fi avut cu toţii mâncare din abundenţă şi căldură. Compania lui trimitea milioane în ajutorul locuitorilor deşerturilor şi ai junglelor de peste mări, dar nu ştiuse niciodată, cu certitudine, cine le primea, cine profita de pe urma lor.

În primele zile ale filmului, iar apoi ale televiziunii, se gândise că războaiele aveau să înceteze. Că foametea urma să dispară. Oamenii nu puteau suporta să le privească pe ecranul din faţa lor. Ce idee prostească! Se părea că războiul şi foametea se răspândeau mai mult ca niciodată. Pe fiecare continent, seminţiile se luptau una împotriva alteia. Milioane de oameni sufereau de foame. Erau atât de multe de făcut. De ce să alegi cu atâta grijă? De ce să nu faci totul?

Începuse din nou să ningă, cu fulgi atât de mărunţi, încât abia dacă îi putea zări. Păreau să se topească imediat ce atingeau străzile întunecoase de dedesubt. Dar străzile acelea erau cu şaizeci de etaje mai jos. Nu putea fi sigur. Zăpada pe jumătate topită se aduna în rigole şi pe acoperişurile din apropiere. Poate că, în scurt timp, totul avea să fie, din nou, de un alb proaspăt şi,

în camera aceea izolată și călduroasă, aveai să-ți poți imagina orașul în întregime mort și în ruine, ca după o molimă care nu năruie clădirile, dar ucide făpturile cu sânge cald adăpostite în ele, precum termitele în pereții de lemn.

Cerul era negru. Singurul lucru care îi displăcea, când era vorba de zăpadă. Când te bucuri de ea, pierzi cerul. Iar el iubea atât de mult văzduhul de deasupra New York-ului, vederea panoramică a bolții pe care oamenii de pe străzi nu o zăreau, de fapt, niciodată.

– Turnuri, construiește-le turnuri, spuse. Fă un muzeu mare, sus, aproape de cer, înconjurat de terase. Urcă-i acolo în lifturi de sticlă, către un liman din care să vadă...

Turnuri pentru plăcere, alături de cele înălțate pentru afaceri și pentru profit.

Un gând îl luă în stăpânire pe neașteptate, de fapt un gând mai vechi, care îi revenea adesea, îndemnându-l să mediteze și, poate, chiar să facă presupuneri. Primele scrieri din lume fuseseră listele făcute de negustori, listele unor bunuri cumpărate și vândute. Astea erau tablele cu scriere cuneiformă descoperite la Ierihon, niște inventare... Și tot așa stăteau lucrurile în cazul celor de la Micene.

Nimănui nu i se păruse că era important să-și noteze ideile sau gândurile. Clădirile arătaseră cu totul altfel. Cele mai mari erau locuri de rugăciune – templele și imensele zigurate din cărămizi de argilă, acoperite cu piatră de calcar, în care oamenii urcau pentru a aduce sacrificii zeilor. Cercul de blocuri din piatră de pe câmpia Salisbury...

Acum, cu șapte mii de ani mai târziu, cele mai înalte construcții erau clădirile comerciale. Purtau inscripții cu nume de bănci, de mari corporații sau de companii particulare enorme, așa cum era a lui. De la fereastră, putea să vadă numele acelea strălucind, majuscule grosolane profilate pe fundalul fulgilor din văzduh, în întunericul care nu era cu adevărat întuneric.

Cât despre temple şi locurile de rugăciune, acestea erau relicve sau nu mai aveau nici o valoare. Dacă s-ar fi străduit, ar fi putut distinge, undeva, acolo jos, turlele catedralei St. Patrick. Dar era mai degrabă un altar al trecutului decât un centru vibrant al spiritului religios al comunităţii, şi părea demodată, aşa cum se înalţa către ceruri, în mijlocul clădirilor gigantice, banale, cu faţade din sticlă. Nu era maiestoasă decât privită din stradă.

Scribii din Ierihon ar fi înţeles această schimbare, se gândi. Sau, pe de altă parte, poate că n-ar fi făcut-o. Abia dacă o înţelegea el însuşi, cu toate că implicaţiile păreau colosale şi mult mai uimitoare decât îşi dădeau seama oamenii. Acest comerţ, această infinită diversitate a obiectelor frumoase şi utile ar fi putut salva lumea, în ultimă instanţă, doar dacă... Demodarea planificată a lucrurilor, distrugerea în masă a bunurilor de anul trecut, graba de a considera proiectele altora învechite sau lipsite de importanţă erau rezultatul unei tragice lipse de viziune. Iar vina nu o purtau decât mărginitele implicaţii ale teoriei economiei de piaţă. O adevărată revoluţie nu consta într-un ciclu al făuririi şi al distrugerii, ci într-o expansiune de o ingeniozitate grandioasă şi fără limite. Vechile dihotomii trebuiau să dispară. În draga lui Bru, în componentele ei asamblate în fabrică, în calculatoarele de buzunar purtate de milioanele de oameni de pe stradă, în minunata alunecare lină a pixurilor cu bilă pe suprafaţa hârtiei, în Bibliile de cinci dolari şi în jucării, în frumoasele jucării de pe rafturile magazinelor, vândute pentru câţiva creiţari – acolo se afla salvarea.

Se părea că ar fi putut cuprinde toate acestea cu mintea, că le-ar fi putut pătrunde esenţa, că ar fi putut emite teorii solide, uşor de explicat, doar dacă...

– Domnule Ash...

Îl întrerupsese o voce blândă. Nici nu era nevoie de mai mult. Îi instruise pe toţi. „Nu deschideţi uşa cu zgomot. Vorbiţi încet. O să vă aud."

Iar vocea îi aparţinea lui Remmick, care era blajin din fire (cu ceva sânge celtic, cu toate că el habar n-avea), un servitor care îi fusese indispensabil în ultimii zece ani, deşi urma să vină curând momentul îndepărtării lui, ca măsură de siguranţă.

– Domnule Ash, tânăra aceea e aici.

– Mulţumesc, Remmick, spuse el cu o voce încă şi mai blândă decât a servitorului.

Dacă şi-ar fi îngăduit să privească în geamul întunecat al ferestrei, ar fi văzut imaginea reflectată a acestuia – un bărbat plăcut, cu ochii mici, de un albastru extrem de strălucitor. Ochii erau parcă prea apropiaţi unul de altul. Dar chipul era atrăgător şi avea o privire de un devotament atât de calm şi de lipsit de spectaculozitate, încât ajunsese să i-o îndrăgească, să-l îndrăgească pe Remmick însuşi.

În lume existau o mulţime de păpuşi cu ochii prea apropiaţi unul de celălalt – îndeosebi păpuşile franţuzeşti făcute, cu ani în urmă, de Jumeau, de Schmitt şi Fiii, de Huret, de Petit şi de Demontier – cu feţe precum luna şi cu ochi scânteietori de sticlă, înghesuiţi în preajma năsucurilor lor de porţelan, cu guri atât de mici, încât, la prima vedere, păreau nişte boboci minusculi, sau nişte înţepături de albină. Toată lumea adora păpuşile acelea. Reginele înţepăturilor de albină.

Când îţi sunt dragi păpuşile şi le studiezi, începi să îndrăgeşti tot felul de oameni, pentru că le vezi puritatea trăsăturilor, vezi cu câtă migală fuseseră sculptate, vezi amănuntele care reuşiseră să conducă spre succesul unei figuri remarcabile sau al alteia. Se plimba uneori prin Manhattan, studiind în mod intenţionat alcătuirea fiecărui chip, nasurile, urechile, ridurile, nimic din toate acestea nefiind plasat la întâmplare.

– Bea nişte ceai, domnule. Îi era cumplit de frig când a sosit.

– N-am trimis o maşină după ea, Remmick?

– Da ba, domnule, dar îi e frig totuşi. Vremea e foarte rece, domnule.

– Dar în muzeu e cald, cu siguranță. Ai dus-o acolo, nu-i așa?

– Domnule, a venit direct sus. Era atât de entuziasmată, înțelegeți.

Se întoarse, învăluindu-l pe Remmick într-un zâmbet radios (sau cel puțin așa îl credea) și cerându-i să plece, cu cea mai măruntă fluturare observabilă a mâinii. Se îndreptă către ușile biroului alăturat, traversând podeaua din marmură de Carrara, și se uită în lungul acelei podele strălucitoare care se regăsea în toate încăperile, privind dincolo de camera următoare, într-o alta, unde tânăra femeie stătea singură la un birou. Îi vedea profilul. Putea să vadă că era neliniștită. Putea să vadă că dorea să bea ceaiul, dar nu-l băuse. Femeia nu știa ce să facă cu mâinile.

– Domnule, părul dumneavoastră. Îmi permiteți?

Remmick îl atinse pe braț.

– Chiar trebuie?

– Da, domnule, chiar e necesar.

Remmick scoase mica lui perie delicată, de tipul celor pe care îl folosesc bărbații pentru că nu vor să fie văzuți apelând la același soi de perii pe care le preferă femeile, și își întinse brațul, plimbându-i-o repede și apăsat peste plete, plete care ar fi trebuit scurtate, spusese tot el, plete care îi cădeau, neglijent și rebel, peste guler.

Remmick se trase înapoi și se legănă pe călcâie.

– Acum arată splendid, domnule Ash, spuse, ridicând din sprâncene. Chiar dacă puțin cam prea lung.

El chicoti ușor.

– Te temi că am s-o sperii, nu-i așa? întrebă, tachinându-l cu afecțiune. Sunt sigur că părerea ei nu te interesează cu adevărat.

– Domnule, mă interesează să arătați întotdeauna pe cât mai prezentabil posibil, în folosul dumneavoastră.

– Sigur că da, zise el, cu voce scăzută. De-asta te-am îndrăgit.

Se îndreptă către tânăra femeie şi, în timp ce se apropia, îşi anunţă prezenţa făcând zgomot, în limita politeţii şi a decenţei. Ea îşi întoarse încet capul; se uită în sus; îl văzu şi urmă inevitabilul şoc.

El înaintă întinzându-şi braţele.

Femeia se ridică şi îi strânse mâinile. O strângere caldă, fermă. Se uită la mâinile lui, la degete, apoi la palme.

– Vă surprinde înfăţişarea mea, domnişoară Paget? o întrebă, dăruindu-i cel mai elegant dintre zâmbetele sale. Părul meu a fost aranjat pentru a vă fi pe plac. Arăt atât de rău?

– Domnule Ash, arătaţi minunat, se grăbi ea să răspundă. Avea o voce vioaie, în genul californienilor. Nu mă aşteptam să... Nu mă aşteptam să fiţi atât de înalt. Desigur, toată lumea spunea că sunteţi...

– Şi vi se pare că am o înfăţişare de om bun, domnişoară Paget? Şi asta se spune despre mine.

Vorbea rar. Se întâmpla adesea ca americanii să nu-i înţeleagă „accentul englezesc".

– O, da, domnule Ash, zise ea. Foarte bun. Şi părul dumneavoastră e atât de frumos şi atât de lung! M-am îndrăgostit de părul dumneavoastră, domnule Ash!

Asta era într-adevăr foarte plăcut, foarte amuzant. Spera că Remmick auzise. Dar bogăţia îi face pe oameni să nu-ţi judece acţiunile, îi face să caute partea bună a preferinţelor tale, a stilului tău. Nu scoate la iveală cea mai slugarnică latură a personalităţii, ci pe cea prudentă. Cel puţin uneori...

Ea spunea, cu simplitate, adevărul. Ochii i se desfătau privindu-l, iar el adora asta. Strânse cu delicateţe mâinile femeii, apoi le dădu drumul.

În timp ce ocolea biroul, ea se aşeză din nou, cu ochii încă pironiţi asupra lui. Faţa femeii era îngustă şi, pentru cineva atât de tânăr, adânc ridată. Avea ochii albaştri-violeţi. Era frumoasă în felul ei aparte – cu părul de culoarea cenuşii, zbârlit şi totuşi fermecător, în haine vechi, extrem de mototolite.

Da, nu le arunca, salvează-le de pe rafturile magazinelor second-hand, readu-le la viață cu doar câteva împunsături de ac și cu un fier de călcat; destinul lucrurilor făcute de mâna omului ține de viabilitatea lor și de schimbarea contextului, mătase șifonată sub lumină fosforescentă, zdrențe elegante cu nasturi de plastic de culori niciodată obținute din ceea ce găsești în straturile geologice, ciorapi dintr-un nailon atât de trainic încât ar fi putut fi transformați în parâme împletite, de o rezistență inimaginabilă dacă oamenii nu i-ar fi rupt și nu i-ar fi aruncat. Atât de multe de făcut, atât de multe căi de avut în vedere... Dacă ar fi intrat în posesia conținutului tuturor coșurilor de gunoi din Manhattan, ar fi putut scoate un alt miliard, numai din ceea ce se găsea acolo.

– Vă admir munca, domnișoară Paget, spuse. E o plăcere să vă cunosc, în sfârșit.

Arătă către suprafața biroului. Pe tăblie zăceau împrăștiate, de-a valma, fotografiile mari, colorate, ale păpușilor ei.

Era oare posibil ca ea să nu le fi observat? Părea copleșită de încântare, avea obrajii îmbujorați. Poate că stilul și manierele lui o făcuseră chiar să se îndrăgostească, dar nu era sigur. Avea tendința de a zăpăci mințile oamenilor, uneori chiar fără să se străduiască s-o facă.

– Domnule Ash, zise ea, aceasta este una dintre cele mai importante zile din viața mea.

Rosti vorbele de parcă și-ar fi dat silința să le înțeleagă și apoi tăcu, devenind agitată, poate din cauză că se gândea că spusese prea mult, dezvăluind ce anume conta cu adevărat.

El își lăsă zâmbetul să capete strălucire și își înclină ușor capul – o caracteristică pe care oamenii i-o remarcau –, astfel încât să lase pentru o clipă impresia că se uita în sus, către ea, cu toate că era mult mai înalt.

– Vreau păpușile dumneavoastră, domnișoară Paget, zise. Pe toate. Sunt foarte încântat de ceea ce ați realizat. Ați lucrat atât

de bine, cu toate acele materiale noi. Păpuşile dumneavoastră nu seamănă cu ale nimănui altcuiva. Asta e ceea ce îmi doresc.

Ea zâmbea fără să vrea. Acesta era întotdeauna un moment emoţionant, pentru ei şi pentru el. Îi plăcea s-o facă fericită.

– Avocaţii mei v-au arătat totul? Sunteţi sigură că toate condiţiile vă sunt clare?

– Da, domnule Ash, totul mi-e limpede. Vă accept oferta în întregime. E visul meu.

Sublinie uşor ultimele cuvinte. Şi, de data asta, nu ezită, nici nu roşi.

– Domnişoară Paget, aveţi nevoie de un intermediar pe care să vă puteţi baza! o mustră el. Dar, în caz că am înşelat vreodată pe cineva, nu-mi aduc aminte de asta şi doresc, cu toată sinceritatea, să mi se reamintească dacă am făcut-o, ca să-mi pot îndrepta greşeala.

– Sunt a dumneavoastră, domnule Ash, spuse ea. Ochii i se umplusera de strălucire, dar nu şi de lacrimi. Condiţiile sunt generoase. Materialele sunt orbitoare. Metodele... Clătină uşor din cap. Ei, nu înţeleg modul de producţie în masă, dar păpuşile dumneavoastră îmi sunt cunoscute. Am tot stat prin magazine, nefăcând altceva decât să mă uit la tot ce poartă marca Ashlar. Ştiu că o să fie, pur şi simplu, excepţional.

Ca atât de mulţi alţii, ea îşi confecţionase păpuşile în bucătărie, apoi într-un atelier din garaj, uscând lutul într-un cuptor pe care abia dacă şi-l putea permite. Bântuise prin halele de vechituri în căutarea materialelor. Avusese drept sursă de inspiraţie personajele din filme şi din nuvele. Lucrările ei fuseseră „unicate" sau produse de „serie mică", acel soi de lucruri pe care le doreau magazinele specializate în păpuşi şi expoziţiile. Câştigase premii, unele importante, altele mărunte.

Dar matriţele ei putea fi folosite acum pentru ceva cu totul diferit: jumătate de milion de copii ale unei singure păpuşi şi apoi altele şi altele, dintr-un vinilin atât de măiestrit prelucrat,

încât arăta tot atât de atrăgător precum porţelanul, ochii pictaţi fiind la fel de strălucitori precum cei din sticlă autentică.

– Dar cum rămâne cu numele lor, domnişoară Paget? De ce nu vreţi să le alegeţi numele?

– Domnule Ash, pentru mine păpuşile n-au avut niciodată nume. Iar numele alese de dumneavoastră sunt foarte potrivite.

– Domnişoară Paget, ştiţi că, în curând, o să fiţi bogată.

– Aşa mi s-a spus, zise ea.

Părea, dintr-odată, vulnerabilă, cu adevărat delicată.

– Dar trebuie să vă întâlniţi des cu noi, trebuie să aprobaţi fiecare pas. De fapt, n-o să vă ia chiar atât de mult timp...

– O să-mi placă asta, domnule Ash. Vreau să fac...

– Vreau să văd, imediat, tot ceea ce faceţi. Să ne sunaţi.

– Da.

– Dar nu fiţi atât de sigură c-o să vă placă modul în care lucrăm aici. După cum aţi observat, fabricaţia nu seamănă cu munca artizanală şi cu creaţia. Ei, asta este. Dar se întâmplă rar ca oamenii să privească astfel lucrurile. Artiştii nu văd întotdeauna un aliat în producţia de serie.

Nu trebuia să îi explice vechile lui raţionamente, faptul că nu-l interesau unicatele şi produsele de serie mică, că nu era interesat decât de păpuşile accesibile tuturor. Şi că urma să ia matriţele ei şi să fabrice păpuşile an după an, modificându-le doar atunci când avea să i se pară necesar.

Toată lumea aflase deja asta despre el – că nu era interesat de valorile şi de ideile elitiste.

– Aveţi întrebări legate de contractele noastre, domnişoară Paget? Nu ezitaţi să mi le puneţi chiar mie.

– Domnule Ash, am semnat contractele dumneavoastră!

Râse din nou, ca un tril, un râs evident tineresc şi lipsit de griji.

– Mă bucur atât de mult, domnişoară Paget, zise el. Pregătiţi-vă să deveniţi celebră.

Își ridică brațele, apoi le sprijini de masă, cu coatele îndoite. Bineînțeles că ea i le privea; se minuna de dimensiunile lor uriașe.

– Domnule Ash, știu că sunteți ocupat. Întâlnirea noastră trebuia să dureze cincisprezece minute.

El dădu din cap, ca și cum ar fi spus: „Continuați, asta nu are nici o importanță".

– Dați-mi voie să vă pun o întrebare, domnule Ash. De ce vă plac păpușile mele? Vreau să spun: care e adevăratul motiv, domnule Ash? Adică...

El căzu o clipă pe gânduri.

– Bineînțeles că există un răspuns simplu, zise, care reprezintă întregul adevăr. Faptul că sunt originale, așa cum spuneați. Dar ceea ce îmi place, domnișoară Paget, este zâmbetul lor larg. Au încrețituri în jurul ochilor. Fețele lor sunt mobile. Au dinți strălucitori. Aproape că le poți auzi râzând.

– Prin asta am riscat, domnule Ash!

Izbucni brusc în râs, părând, pentru o clipă, tot atât de fericită precum erau creațiile ei.

– Știu, domnișoară Paget. Iar acum aveți probabil de gând să-mi faceți niște copii foarte triști?

– Nu știu dacă sunt în stare.

– Faceți ceea ce vreți. Vă susțin. Nu faceți copii triști. Îi fac prea mulți alți artiști.

Dădu să se ridice, încet, ca semn de încheiere, și nu fu surprins când ea se grăbi să sară în picioare.

– Vă mulțumesc, domnule Ash, repetă, întinzându-și mâna către a lui – mâna lui imensă, cu degete lungi. Nu vă pot spune cât de mult...

– Nu trebuie s-o faceți.

O lăsă să-i ia mâna. Uneori, oamenii nu doreau să-l atingă a doua oară. Uneori știau că nu era unul dintre ai lor. Fața lui nu îi dezgusta niciodată, îi dezgustau mâinile și picioarele mari. Sau, în adâncul subconștientului lor, realizau că gâtul lui era puțin

cam prea lung, urechile – prea înguste. Fiinţele omeneşti au abilitatea de a-i recunoaşte pe cei asemenea lor, pe cei din acelaşi neam, din acelaşi clan, din aceeaşi familie. O mare parte a creierului omenesc e menită să recunoască şi să-şi amintească, pur şi simplu, diverse tipuri de feţe.

Dar ea nu era dezgustată, era doar tânără, copleşită şi cumva mai nerăbdătoare decât ar fi fost normal în cazul unei banale schimbări.

– Şi, apropo, domnule Ash, dacă nu mi-o luaţi în nume de rău, şuviţele albe din păr vă vin foarte bine. Sper că n-o să le vopsiţi niciodată. Părul alb i se potriveşte unui om tânăr.

– Ei, ce vă face să spuneţi asta, domnişoară Paget?

Ea roşi din nou, dar izbucni imediat în râs.

– Nu ştiu, recunoscu femeia. Doar că părul e atât de alb, iar dumneavoastră, atât de tânăr! Nu mă aşteptam să fiţi atât de tânăr. De asta am fost aşa de surprinsă...

Se întrerupse, ezitând; era mai bine s-o lase să plece înainte de a cădea în capcana lucrurilor pe care şi le imaginase despre el.

– Vă mulţumesc, domnişoară Paget, zise. Aţi fost foarte amabilă. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Sper să ne revedem cât mai curând. Sper că o să fiţi încântată.

Remmick venise s-o conducă spre ieşire. Ea mai spuse ceva în grabă, mulţumiri, mărturisiri ale năzuinţei şi ale hotărârii de a aduce bucurie unei lumi întregi. Îi adresă femeii un ultim surâs sobru în timp ce ieşea, iar uşile de bronz se închiseseră în urma ei.

Bineînţeles că, odată ajunsă acasă, avea să-şi scoată revistele de la naftalină. Avea să facă adunări pe degete, ba poate chiar cu un calculator. Avea să-şi dea seama că el nu putea să fie tânăr, după socotelile nimănui. Avea să ajungă la concluzia că trecuse de patruzeci de ani, că se pregătea, cu grijă, să înfrunte vârsta de cincizeci. Ceea ce prezenta destulă siguranţă.

Dar cum avea să se descurce pe termen lung, pe perioadele lungi care reprezentaseră întotdeauna o problemă? Ducea o viață pe care o îndrăgea, dar din timp în timp era nevoit să facă o serie de rearanjamente. Oh, în clipa aceea nu se putea gândi la ceva atât de îngrozitor! Ce dacă șuvițele albe începeau să se-ndesească? Asta urma să-i fie de folos, nu era așa? Dar ce însemna, de fapt, părul acela alb? Ce anume scotea la lumină? Era prea mulțumit ca să se gândească la asta. Prea mulțumit ca să se lase prins în mrejele unei spaime de gheață.

Se întoarse din nou către fereastră, către ninsoare. Din biroul acela, Central Park se vedea la fel de limpede ca din oricare altul. Își puse palma pe sticlă. Foarte rece.

Lacul transformat în patinoar era pustiu. Zăpada acoperise parcul și acoperișurile aflate chiar sub fereastra lui. Și observă o altă imagine ciudată, care îi provoca întotdeauna un scurt hohot de râs.

Pe acoperișul hotelului Parker Meridien era o piscină. Fulgii cădeau întruna pe plafonul ei transparent, de sticlă, în timp ce, sub el, un bărbat înota încoace și încolo prin apa verzuie, strălucitor luminată, aflându-se, probabil, cu vreo cincizeci de etaje deasupra nivelului străzii.

– Iată ce înseamnă bogăția și ce înseamnă puterea, medită în tăcere. Să înoți în văzduh în mijlocul furtunii.

A construi piscine în văzduh, un alt proiect demn de luat în seamă.

– Domnule Ash, spuse Remmick.

– Da, dragul meu băiat, zise el, absent, privind mișcările ample ale înotătorului și văzând limpede că era un bărbat în vârstă, foarte suplu.

În vremurile vechi, aceea ar fi fost silueta unei victime a lipsei de hrană. Dar el privea o persoană într-o bună formă fizică – își putea da seama de asta –, probabil un om de afaceri pe care interesele economice îl prinseseră în capcana iernii

aspre din New York şi care înota prin apa sterilizată şi minunat de caldă.

– Sunteţi chemat la telefon, domnule.

– Nu cred că vin, Remmick. Sunt obosit. Din cauza zăpezii. Îmi trezeşte dorinţa de a mă încovriga în pat, în voia somnului. Vreau să mă duc la culcare, Remmick, vreau să beau o ciocolată caldă şi apoi să dorm şi să tot dorm.

– Domnule Ash, bărbatul acela zice că o să doriţi să staţi de vorbă, că trebuie să vă spun...

– Toţi zic aşa, Remmick, răspunse el.

– Samuel. A zis să vă spun numele.

– Samuel!

Se întoarse cu spatele la fereastră şi îşi privi servitorul, îi privi chipul placid. Expresia lui nu trăda nici un raţionament, nici o părere. Numai devotament şi o aprobare fără de cuvinte.

– Mi-a spus să vin direct la dumneavoastră, domnule Ash, fiindcă aşa se obişnuieşte când vă sună. Mi-am asumat riscul de a presupune că...

– Ai făcut bine. Acum mă poţi lăsa singur, pentru o scurtă vreme.

Îşi trase scaunul lângă birou.

În timp ce uşile se închideau, ridică receptorul şi apăsă micul buton roşu.

– Samuel! şopti.

– Ashlar, veni răspunsul, clar, de parcă prietenul său i-ar fi vorbit într-adevăr la ureche. M-ai lăsat să te-aştept cincisprezece minute. Ce persoană importantă ai devenit!

– Samuel, unde eşti? Eşti în New York?

– Sigur că nu, răspunse celălalt. Sunt la Donnelaith, Ash. Sunt la Han.

– Telefoane în vale.

Se auzea un susur slab. Vocea venea tocmai din Scoţia... din vale.

– Da, bătrâne, telefoane în vale, plus toate celelalte lucruri. Aici a venit un Taltos, Ash. L-am văzut. Un Taltos în toată puterea cuvântului.

– Stai o clipă. Mi s-a părut c-ai spus...

– Chiar am spus. Dar nu te aprinde prea tare, Ash. E mort! Era un copil, făcea tot felul de boacăne. E o poveste lungă. E amestecat un ţigan în toată tărăşenia, un ţigan foarte deştept, pe nume Yuri, din Talamasca. Fără mine, ţiganul n-ar mai fi acum în viaţă.

– Eşti sigur că acel Taltos a murit?

– Aşa mi-a spus ţiganul. Ash, organizaţia Talamasca are parte de zile negre. Cu Ordinul s-a întâmplat o tragedie. Probabil că o să-l ucidă în curând pe ţigan, dar el e hotărât să se-ntoarcă la Cămin. Trebuie să vii cât mai repede cu putinţă.

– Samuel, ne întâlnim mâine la Edinburgh.

– Nu, la Londra. Vino direct la Londra. I-am promis ţiganului. Dar grăbeşte-te, Ash! Dacă fraţii lui din Londra dau cu ochii de el, e un om mort.

– Samuel, povestea asta nu poate fi adevărată. Organizaţia Talamasca nu ar face aşa ceva nimănui, şi cu atât mai puţin oamenilor săi. Eşti sigur că ţiganul ăla îţi spune adevărul?

– Ash, e în legătură cu acel Taltos despre care ţi-am vorbit. Poţi pleca de acolo acum?

– Da.

– N-o să mă laşi baltă?

– Nu.

– Mai e un singur lucru pe care trebuie să ţi-l spun în clipa asta. O să-l afli din ziarele din Londra, imediat ce-o să aterizezi. Se fac săpături aici, în Donnelaith, la ruinele catedralei.

– Ştiu, Samuel. Noi doi am mai vorbit despre asta şi înainte.

– Ash, sapă la mormântul Sfântului Ashlar. Au găsit numele săpat în piatră. O să-l vezi în ziare, Ashlar. Au venit nişte savanţi din Edinburgh. Ash, în toată povestea sunt amestecate nişte

vrăjitoare. Dar ţiganul o să-ţi povestească. Se uită lumea la mine. Trebuie să plec.

– Lumea se uită întotdeauna la tine, Samuel, aşteaptă...

– Părul tău, Ash. Te-am văzut într-o revistă. Ai şuviţe albe în păr? Nu contează.

– Da, părul meu *a început* să albească. Dar o face foarte încet. Nimic n-o să te şocheze cu adevărat, cu excepţia părului.

– O să trăieşti până la sfârşitul lumii, Ash, şi tu o să fii cel care o s-o spulbere.

– Nu!

– La Claridge's, în Londra. Şi noi plecăm chiar acum. În hotelul ăla se poate face în sobă un foc sănătos, din buşteni de stejar, şi poţi să dormi într-o cameră mare, veche şi confortabilă, plină de creton şi de catifea galbenă-verzuie. O să te-aştept acolo. Şi, Ash, plăteşte tu hotelul, vrei? Eu am stat aici, în vale, în ultimii doi ani.

Samuel închise.

– Înnebunitor, şopti el.

Lăsă receptorul din mână.

Preţ de câteva clipe nesfârşite se uită la uşile de bronz.

Când se deschiseră, nici nu clipi, nici nu-şi focaliză privirea asupra lor. Desluşi cu greu o siluetă înceţoşată care intra în încăpere. Nu se gândea la nimic, pur şi simplu repeta în gând cuvintele „Taltos" şi „Talamasca".

Când îşi ridică într-adevăr ochii, îl văzu pe Remmick turnând ciocolata dintr-un urcior mic şi greu, din argint, într-o cană frumoasă de porţelan. Aburul se înălţa către chipul răbdător şi uşor obosit al servitorului. Păr cărunt, ăsta era un păr într-adevăr încărunţit, pe tot capul. „Eu nu am atât de mult păr cărunt."

Într-adevăr, nu avea decât două şuviţe, care îi curgeau de pe tâmple către spate, şi un strop de alb în favoriţi, cum li se spunea. Şi, da, doar o urmă minusculă de alb în părul întunecat de pe piept. Îşi îndreptă temător privirea către încheietura mâinii.

Acolo erau fire albe, amestecate cu cele negre care îi acoperiseră brațele atâta amar de ani.

„Taltos! Talamasca. Lumea se va spulbera..."

– Convorbirea telefonică a fost ceea ce trebuia, domnule? întrebă Remmick, în acea superbă engleză britanică, ca un murmur abia auzit, pe care o adora patronul lui.

O mulțime de oameni ar fi numit-o bolborosit. Iar acum mergem în Anglia, ne întoarcem printre oamenii aceia agreabili, prietenoși... Anglia, tărâmul frigului năprasnic, zărită de pe coasta pământului pierdut, un mister al pădurilor acoperite de zăpadă și al munților cu plete de omăt.

– Da, într-adevăr, așa a fost, Remmick. Când sună Samuel, să vii, întotdeauna, direct la mine. Trebuie să plec la Londra, imediat.

– Înseamnă că e cazul să mă grăbesc, domnule. Aeroportul La Guardia a fost închis toată ziua. O să fie foarte dificil...

– *Atunci grăbește-te, te rog, nu mai spune nimic altceva.*

Sorbi din ciocolată. Pentru el, nimic nu avea un gust mai bogat, mai dulce, mai bun, poate doar cu excepția laptelui proaspăt, pur.

– Un alt Taltos, șopti, cu voce tare. Își lăsă ceașca jos. Zile negre pentru Talamasca.

Nu era sigur că putea fi crezut un astfel de lucru.

Remmick plecase. Ușile se închiseseră, superbele uși de bronz care străluceau de parcă ar fi fost din metal încins. Pe podeaua de marmură se așternu o dâră luminoasă, asemănătoare, mai degrabă, cu o cărăruie de raze de lună pe întinderea mării.

– Un alt Taltos, și era mascul.

Prin minte îi alergau atât de multe gânduri, capul îi huruia de emoție... Pentru o clipă se gândi că avea să izbucnească în lacrimi. Dar nu. Ceea ce simțea era furie, furie pentru că era hărțuit din nou de vestea asta, pentru că inima i se zbătea, pentru că zbura dincolo de ocean ca să afle mai multe despre un alt Taltos, deja mort: un mascul.

Şi organizaţia Talamasca... Vasăzică, se reîntorseseră în vremurile lor întunecate, nu-i aşa? Şi ce trebuia să facă el în privinţa asta? Trebuia să se amestece din nou? Cu secole în urmă, le bătuse la uşă. Dar mai era printre ei vreunul care să ştie aşa ceva?

Îi cunoştea pe învăţaţii lor după chip şi după nume, doar pentru că se temea de ei, destul de mult cât să nu le piardă urma. De-a lungul anilor, nu încetaseră niciodată să tot vină în vale... Cineva ştia ceva, dar nimic nu se schimbase vreodată cu adevărat.

De ce avea senzaţia că era dator să intervină, protejându-i? Pentru că îi deschiseseră odată uşa, pentru că îl ascultaseră, pentru că îl imploraseră să rămână, pentru că nu râseseră de poveştile lui, pentru că îi promiseseră să-i păstreze secretul. Şi Ordinul Talamasca era bătrân, aşa, ca el. Bătrân precum copacii codrilor seculari.

Cât timp trecuse de atunci? Fusese înainte de casa de la Londra, cu mult înainte. Când vechiul *palazzo* din Roma mai era încă luminat cu lumânări. Nici o înregistrare, aşa îi promiseseră. Nici o înregistrare, în schimbul a tot ceea ce le povestise... a spuselor sale care trebuiau să rămână impersonale, anonime, un izvor de legende şi de fapte, de frânturi de cunoştinţe din vechime. Dormise, istovit, sub acoperişul acela; ei îl alinaseră. Dar, în ultimă instanţă, nu erau decât nişte oameni obişnuiţi, care dădeau, poate, dovadă de un interes deosebit, dar fără nimic ieşit din comun, cu vieţi scurte, temându-se de el şi venerându-l, cărturari, alchimişti, colecţionari.

Oricum ar fi fost, nu era bine să treacă prin vremuri de restrişte, vorba lui Samuel, nu cu tot ceea ce ştiau şi păstrau în arhivele lor. Nu era bine. Şi, din motive de neînţeles, inima lui era alături de ţiganul din vale. Iar când era vorba despre Taltos, despre vrăjitoare, curiozitatea îl mistuia cu aceeaşi sălbăticie dintotdeauna.

Sfinte Doamne, gândul la vrăjitoare...

Când se întoarse, Remmick ţinea pe braţ o haină îmblănită.

– E destul de frig ca s-o puteţi purta, domnule, spuse, aşezând-o pe umerii şefului său. Iar dumneavoastră, domnule, păreţi deja îngheţat.

– N-are importanţă, răspunse el. Nu coborî cu mine. Ai ceva de făcut. Trimite bani la Londra, la Claridge's. Pentru un bărbat pe nume Samuel. Administratorul ar trebui să-l identifice cu uşurinţă. E pitic, e cocoşat, cu părul foarte roşu şi faţa foarte zbârcită. Trebuie să pregătească totul, astfel încât omuleţul ăsta să aibă la dispoziţie exact ceea ce îşi doreşte. A, şi îl însoţeşte cineva. Un ţigan. N-am idee ce înseamnă asta.

– Da, domnule. Numele de familie, domnule?

– Nu i-l ştiu, Remmick, răspunse el, ridicându-se să plece şi strângându-şi pelerina căptuşită cu blană mai bine în jurul gâtului. Îl cunosc pe Samuel de foarte multă vreme.

De-abia ajuns în lift îşi dădu seama că ultima lui afirmaţie fusese absurdă. În ultima vreme, spusese prea multe lucruri absurde. Cu câteva zile în urmă, Remmick subliniase cât de mult îi plăcea marmura din toate încăperile.

– Da, mie mi-a plăcut marmura de când am văzut-o prima oară, îi răspunsese el, ceea ce sunase absurd.

Vântul urla în puţul liftului, în timp ce cabina cobora cu o viteză uluitoare. Era un zgomot care se auzea numai iarna şi îl înfricoşa pe Remmick, dar lui mai degrabă îi plăcea sau, cel puţin, îl găsea amuzant.

Când ajunse în garajul subteran, maşina îl aştepta, emanând un potop de zgomote şi de fum alb. Tocmai i se puneau valizele în portbagaj. Pilotul lui de noapte, Jacob, era acolo, alături de copilotul fără nume şi de şoferul tânăr şi palid, cu părul de culoarea paielor, care era întotdeauna de serviciu la ora aceea, un individ scump la vorbă.

– Sunteţi sigur că vreţi să faceţi călătoria în noaptea asta, domnule? întrebă Jacob.

– Nu zboară nimeni noaptea asta? se interesă el.

Se opri, cu sprâncenele ridicate, cu o mână pe portieră. Din interiorul maşinii venea aer cald.

– Ba da, domnule, oamenii zboară.

– Atunci zburăm şi noi, Jacob. Dacă ţi-e teamă, nu eşti obligat să vii.

– Unde mergeţi dumneavoastră merg şi eu, domnule.

– Mulţumesc, Jacob. Cândva, mi-ai adus garanţii că în avionul nostru suntem în siguranţă, indiferent de vreme, că e mult mai sigur decât într-un avion cu reacţie comercial.

– Da, am spus asta, domnule, nu-i aşa?

Se lăsă pe spătarul banchetei tapiţate cu piele neagră şi îşi întinse picioarele lungi, punându-şi-le pe cea de vizavi, ceea ce nu ar fi reuşit nici un om de înălţime normală în limuzina aceea imensă. Şoferul era instalat confortabil, dincolo de geamul despărţitor, iar ceilalţi îl urmau în maşina din spate. Bodyguarzii erau în cea din faţă.

Imensa limuzină se grăbi să urce rampa, luând curbele cu o viteză periculoasă şi, în acelaşi timp, dătătoare de fiori, după care ieşi prin gura larg deschisă a garajului, pătrunzând în ninsoarea încântătoare. Slavă Domnului că cerşetorii fuseseră adunaţi de pe străzi. Dar uitase să se intereseze de soarta lor. Cu siguranţă că unii dintre ei fuseseră aduşi în holul clădirii sale, unde primiseră câte o băutură caldă şi câte un pat de campanie.

Traversară Fifth Avenue şi accelerară, îndreptându-se către fluviu. Viscolul era un torent silenţios de fulgi minusculi, fermecători. Se topeau imediat ce atingeau geamurile negre şi trotuarele ude. Coborau printre faţadele întunecate ale clădirilor, ca într-o trecătoare adâncă din munţi.

„Taltos."

Pentru o clipă, bucuria pieri din lumea lui – bucuria realizărilor sale, a viselor. Cu ochii minţii o văzu pe femeia tânără şi frumoasă, pe făuritoarea de păpuşi din California, în rochia ei mototolită, de mătase violetă. O văzu moartă, întinsă pe un pat,

scăldată într-o baltă de sânge, care făcea ca rochia să-i pară de o culoare întunecată.

Bineînțeles că așa ceva nu se putea întâmpla. Nu îngăduise să se mai întâmple vreodată, într-un răstimp atât de îndelungat, încât abia mai reușea să-și aducă aminte cum era să cuprindă în brațe un trup catifelat de parte femeiască, abia mai reușea să-și amintească gustul laptelui supt din sânii unei mame.

Dar se gândi la pat, și la sânge, și la fata moartă și rece, cu pleoapele învinețindu-i-se, ca și carnea de sub unghiile ei, și, în final, îi văzu chipul. Și-o imaginâ fiindcă, dacă nu o făcea, și-ar fi imaginat prea multe alte lucruri. Grozăvia acelei privelişti îi menținea calmul, îl ajuta să păstreze limitele.

Oh, ce importanță avea asta? Mascul. Și mort.

Abia acum păru a înțelege că urma să-l întâlnească pe Samuel. Aveau să fie împreună. Ceea ce îl umplu de fericire, sau ar fi făcut-o, dacă el ar fi îngăduit asta. Și devenise maestru în a se lăsa inundat de șuvoaiele de fericire.

Nu-l mai văzuse pe Samuel de cinci ani, sau poate trecuse mai mult? Trebuia să se gândească. Bineînțeles că vorbiseră la telefon. Pe măsură ce legăturile și aparatele însele se perfecționau, vorbiseră tot mai des. Dar nu-l văzuse efectiv pe Samuel.

În vremurile acelea nu era decât foarte puțin alb în părul lui. Doamne, se înmulțea atât de repede? Dar firește că Samuel zărise cele câteva fire și comentase. Iar Ash spusese:

– O să dispară.

Vălul, imensul scut protector care îl salvase adesea de dureri insuportabile, se ridică pentru o clipă.

Zări valea, zări fumul înălțându-se; auzi răsunetul și zăngănitul îngrozitor al săbiilor, văzu siluete grăbindu-se către pădure. Fum înălțându-se din turnurile tronconice și din cele rotunde... Imposibil să se fi întâmplat așa ceva!

Armele se schimbaseră; regulile se schimbaseră. Altminteri, masacrele erau aceleași. Se împlineau vreo șaptezeci și cinci de

ani de când trăia pe continentul acesta, reîntorcându-se întotdeauna aici după nu mai mult de o lună sau două, dintr-o mulțime de motive, dar în mare măsură pentru că nu voia să fie în preajma flăcărilor, a fumului, a agoniei și a distrugerilor cumplite din vreme de război.

Amintirea văii nu se dădea dusă. Era legată de altele: câmpiile verzi, florile de câmp, sute și sute de flori de câmp minuscule, albastre. Călătorea pe apele râului într-o mică barcă de lemn, iar soldații stăteau pe crenelurile înalte; ah, ce făuriseră fâpturile acelea, stivuind piatră peste piatră ca să-și ridice propriii munți! Dar ce anume erau propriile sale monumente, blocurile imense din piatră, târâte de sute dintre ai lui de-a lungul câmpiei, pentru a construi cercul?

Grota, văzu din nou și grota, de parcă o duzină de fotografii ar fi prins viață, amestecându-i-se dintr-odată în fața ochilor, și într-o clipă alerga în josul stâncii, alunecând, aproape prăbușindu-se, pentru ca în următoarea Samuel să stea acolo, în picioare, spunându-i:

– Să plecăm de aici, Ash. De ce-ai venit aici? Ce poți să vezi sau să afli de aici?

El îi vedea pe Taltos, îi vedea pe cei cu părul alb.

„Cei înțelepți, cei buni, cei care știu", așa îi numiseră. Nu le spuneau „bătrâni". Nu era un cuvânt pe care să-l fi folosit în vremurile acelea, când izvoarele de pe insulă erau calde, când fructele cădeau din copaci. Chiar și după ce veniseră în vale, nu rostiseră niciodată cuvântul „bătrân", dar toată lumea știa că aceia trăiseră cel mai mult. Cei cu părul alb știau cele mai lungi povești...

– Acum du-te sus și ascultă povestea.

Pe insulă, îl puteai alege pe oricare dintre cei cu părul alb, pentru că ei înșiși nu făceau nici un fel de alegere, și te așezai acolo, ascultându-l cântând, sau povestind, sau recitând versuri, istorisind cele mai complicate lucruri pe care și le putea aduce aminte. Era o femeie cu păr alb care cânta cu voce

înaltă, dulce, cu ochii aţintiţi întotdeauna asupra mării. Iar el adora să o asculte.

Şi cât de mult o să dureze, cugetă, câte zeci de ani vor trece înainte ca părul lui să albească pe de-a-ntregul?

. Din câte îşi aducea aminte, s-ar fi putut întâmpla foarte repede. Pe atunci, timpul nu avea nici o importanţă. Iar femeile cu părul alb erau atât de puţine, pentru că naşterile le ofileau încă din floarea tinereţii. Nici despre asta nu vorbea nimeni, dar toată lumea o ştia.

Bărbaţii cu părul alb erau viguroşi, senzuali, cu o poftă uimitoare de mâncare şi gata oricând să facă preziceri. Dar femeile cu părul alb erau plăpânde. Asta li se întâmpla din cauza naşterilor.

Era îngrozitor să-şi amintească toate astea, pe neaşteptate, atât de limpede. Poate o fi fost un alt secret magic al părului alb? Poate că te făcea să-ţi aduci aminte de începuturi? Nu, nu era asta, doar faptul că, în toţi acei ani scurşi fără să ştie niciodată de când începuseră s-o facă, îşi imaginase că avea să întâmpine moartea cu braţele deschise, iar acum nu mai simţea acelaşi lucru.

Limuzina traversase fluviul şi accelera către aeroport. Era imensă, grea şi îmbrăţişa asfaltul alunecos. Îşi păstra stabilitatea sub vântul şfichiuitor.

Recăzu în amintiri. Era bătrân când oamenii călări năvăliseră în câmpie. Era bătrân când îi văzuse pe romani pe crenelurile zidului înălţat din porunca lui Antoninus Pius[1], când privise din uşa lui Columba [2], de pe stâncile înalte ale insulei Iona.

---

[1] Fortificaţie de piatră construită de romani de-a lungul zonei muntoase scoţiene, pe o lungime de 59,5 kilometri; construcţia a început în anul 142 î.Hr., în timpul domniei lui Antoninus Pius, şi a fost terminată în 144. (n.tr.)

[2] Sfântul Columba (521–597), abate şi misionar irlandez, retras împreună cu 12 discipoli pe insula scoţiană Iona, unde a construit, în jurul anului 563 d.Hr., o biserică şi o mănăstire care au servit drept bază a convertirii la creştinism a picţilor, locuitorii celţi ai Scoţiei, despre care se presupune că ar fi fost cel mai vechi popor din Britannia. (n.tr.)

Războaie. De ce nu se ştergeau niciodată din memorie, de ce aşteptau acolo, în deplina lor glorie, alături de dulcea amintire a celor dragi, a dansurilor din vale, a muzicii? Călăreţii coborând, năvălind în fânețe, o masă întunecată, răspândindu-se precum cerneala vărsată peste un tablou al împăcării, apoi răcnetul răguşit ajungându-le la urechi şi priveliştea fumului care se ridica în vălătuci nesfârşiţi deasupra cailor...

Se dezmetici cu o tresărire.

Micul aparat telefonic suna. Îl înhăţă cu putere şi îl trase din husa neagră.

– Domnule Ash?

– Da, Remmick?

– M-am gândit că o să vreţi să ştiţi asta, domnule. Prietenul dumneavoastră Samuel e un personaj familiar la Claridge's. I-au pregătit apartamentul pe care-l ocupă de obicei, la etajul întâi, pe colţ, cu şemineu. Iar dumneavoastră sunteţi aşteptat. Şi, domnule Ash, nici ei nu-i ştiu numele de familie. Se pare că nu-l foloseşte.

– Mulţumesc, Remmick. Fă o scurtă rugăciune. Cred că vremea e foarte schimbătoare şi foarte periculoasă.

Închise înainte ca interlocutorul să apuce a-şi dezvolta obişnuitele avertizări. „N-ar fi trebuit să spun asta", se gândi.

Iată un lucru cu adevărat uimitor – faptul că Samuel era cunoscut la Claridge's. Nu izbutea să-şi închipuie cum de se obişnuiseră cu el. Ultima dată când îl văzuse Ash, părul lui roşu era încâlcit şi zbârlit, iar chipul atât de ridat, încât ochii nu i se mai vedeau pe de-a-ntregul, doar licăreau când şi când, în orice lumină întâmplătoare, aidoma unor cioburi de chihlimbar pierdute în carnea moale, pătată. Pe vremea aceea, Samuel se îmbrăca în zdrenţe şi îşi purta pistolul la brâu, părând mai degrabă un mic pirat, iar oamenii de pe stradă se fereau din calea lui.

– Nu pot rămâne aici, toţi se tem de mine. Uită-te la ei, sunt mai speriaţi decât cei de pe vremuri.

Iar acum se obişnuiseră cu el la Claridge's! Oare îşi făcea costume de comandă pe Savile Row? Pantofii lui murdari din piele nu mai aveau găuri? Îşi abandonase arma?

Maşina se opri şi el deschise portiera cu greutate, şoferul grăbindu-se să-i sară în ajutor în timp ce furtuna de zăpadă îl măturа, mânată de vânt.

Însă ninsoarea era atât de încântătoare, atât de pură înainte de a atinge pământul! Se ridică în picioare, simţindu-şi mădularele rigide pentru o clipă, apoi îşi înălţă mâna, împiedicând fulgii catifelaţi şi umezi să-i intre în ochi.

– Serios vorbind, domnule, nu-i chiar aşa de rău, zise Jacob. Putem ieşi de aici în mai puţin de o oră. Ar trebui să ne îmbarcăm imediat, domnule, dacă sunteţi de acord.

– Da, mulţumesc, Jacob, răspunse el.

Se opri locului. Zăpada cădea, acoperindu-i în întregime haina de culoare întunecată. Simţea fulgii topindu-i-se în păr. Îşi duse mâna în buzunar, bâjbâind după mica jucărie, căluţul de lemn care se balansa; da, era acolo.

– Ăsta e pentru fiul tău, Jacob, spuse. I l-am promis.

– Domnule Ash, numai dumneavoastră vă puteaţi aminti aşa ceva într-o asemenea noapte!

– Prostii, Jacob! Fac pariu că băiatul tău ţine minte.

Micuţa jucărie de lemn era jenant de insignifiantă; îşi dorea să fi fost ceva cu mult mai bun. Putea să-şi noteze: ceva mai bun pentru fiul lui Jacob.

Făcea paşi mari, mergând prea repede pentru şoferul său, care rămase în urmă. Era, oricum, prea înalt pentru umbrelă. Bărbatul care se grăbea în spatele lui, cu umbrela în mână, pentru ca el s-o poată lua dacă ar fi dorit – ceea ce nu se întâmpla niciodată – nu reprezenta decât un gest formal.

Se îmbarcă pe întotdeauna înspăimântătorul avion cu reacţie, în spaţiul cald, închis.

– Am pregătit muzica dumneavoastră, domnule Ash.

O ştia pe femeia aceea tânără, dar nu reuşea să-şi amintească numele ei. Era una dintre cele mai bune secretare de noapte. Îl însoţise în ultima călătorie în Brazilia. Intenţionase să-i ţină minte numele. Era ruşinos că nu îi stătea pe vârful limbii.

– Evie, nu-i aşa? întrebă, implorând iertarea cu o uşoară încruntare din sprâncene.

– Nu, domnule, Leslie, răspunse ea, iertându-l în aceeaşi clipă.

Dacă ar fi fost păpuşă, ar fi fost, fără îndoială, din porţelan mat, cu faţa nefardată, cu o nuanţă catifelată de roşu îmbujorându-i obrajii şi colorându-i buzele, cu ochii în mod deliberat mici, dar adânci, cu priviri concentrate. Stătea, sfioasă, în aşteptare.

În timp ce se aşeza pe scaunul imens de piele, mai lung decât celelalte, făcut anume pentru el, femeia îi puse în mână programul tipărit.

Erau selecţiile obişnuite – Beethoven, Brahms, Şostakovici. A, mai apărea şi compoziţia aceea pe care o ceruse – *Recviemul* lui Verdi. Dar n-o putea asculta acum. Dacă aluneca în lumea acordurilor şi a vocilor ei întunecate, amintirile s-ar fi grăbit să se apropie.

Îşi lăsă capul pe spate, ignorând spectacolul iernii de dincolo de mica fereastră.

„Dormi, nebunule", spuse, fără să-şi mişte buzele.

Dar ştia că nu era în stare s-o facă. Avea să se gândească la Samuel şi la toate cele pe care i le spusese, iarăşi şi iarăşi, până în momentul revederii. Îşi putea aminti mirosul Căminului Talamasca şi mâna unui om, ţinând o pană de gâscă şi scriind cu litere mari, rotunjite. „Anonim. Legendele ţinutului pierdut. Din Stonehenge."

– Preferaţi liniştea, domnule? întrebă tânăra Leslie.

– Nu, Şostakovici, *Simfonia a Cincea*. O să mă facă să plâng, dar nu trebuie să mă iei în seamă. Mi-e foame. Vreau brânză şi lapte.

– Da, domnule, totul e pregătit.

Femeia începu să înşire numele brânzeturilor, ale sortimentelor scumpe de brânză cremă pe care le comandaseră pentru el din Franţa, din Italia şi Dumnezeu mai ştia de unde altundeva. Dădu din cap, acceptând, aşteptând muzica, sunetele divin de pătrunzătoare ale copleşitorului sistem electronic, care să-l facă să uite de zăpada de afară, de faptul că aveau să se afle în curând deasupra marelui ocean, înaintând cu hotărâre către Anglia, către câmpie, către Donnelaith şi către durerea inimii frânte.

2

După prima zi, Rowan nu mai scoase nici o vorbă. Își petrecea timpul afară, sub stejar, într-un scaun alb de răchită, cu picioarele sprijinite pe o pernă, sau, uneori, odihnindu-și-le chiar pe iarbă. Se holba în sus, cu ochii mișcându-i-se de parcă pe deasupra capului i s-ar fi perindat o procesiune a norilor, în locul frânturilor albe de cirus, purtate în tăcere de vânt pe cerul limpede și albastru al primăverii.

Se uita la ziduri, sau la flori, sau la arborii de tisă. Nu-și cobora niciodată privirile către pământ.

Poate că nu-și aducea aminte de mormântul dublu, aflat chiar sub picioarele ei. Iarba creștea deasupra, grăbită și sălbatică, așa cum se întâmplă în Louisiana în fiecare primăvară. Se bucurase din plin de ajutorul ploii, având uneori parte, în același timp, de ea și de splendida strălucire a soarelui.

Mânca la fiecare masă – de la un sfert până la jumătate din ceea ce i se dădea. Sau așa spunea Michael. Nu părea flămândă. Dar continua să fie palidă și mâinile îi tremurau când se întâmpla să și le miște.

Toată familia venea să o vadă. Grupurile traversau peluza, rămânând la distanță, de parcă ar fi putut s-o rănească. O salutau, o întrebau de sănătate. Îi spuneau că arăta superb. Ceea ce era adevărat. Pe urmă se dădeau bătuți, îndepărtându-se.

Mona supraveghea totul.

Noaptea, Rowan dormea, după spusele lui Michael, ca și cum ar fi fost extenuată, ca și cum ar fi muncit din greu. Se spăla

singură, cu toate că pe el asta îl speria. Dar încuia întotdeauna ușa băii și, dacă încerca să rămână cu ea, înăuntru, Rowan stătea pur și simplu pe un scaun, privind în gol, neclintită. Trebuia să plece pentru ca ea să se ridice. Pe urmă auzea ușa încuindu-se.

Rowan asculta ce spuneau oamenii, cel puțin la început. Și, din când în când, ori de câte ori Michael insista, cerându-i să vorbească, îi strângea mâna cu căldură, parcă încurajându-l sau rugându-l să aibă răbdare. Era o privelişte tristă.

Michael era singura persoană pe care o atingea, sau pe care o recunoștea, cu toate că gestul ei sumar era făcut, adesea, fără nici o schimbare a expresiei detașate a feței și chiar fără nici o mișcare a ochilor cenușii.

Părul îi creștea din nou. Era chiar ceva mai blond din cauza statului în soare. Cât timp fusese în comă, avusese culoarea lemnului putred, așa cum poate fi văzut pe malurile mâloase ale râurilor. Acum părea viu, cu toate că, dacă pe Mona nu o înșela cumva memoria, părul e mort, nu-i așa? E deja mort în clipa când îl perii, când îl ondulezi, când îi faci tot felul de chestii.

În fiecare dimineață, Rowan se dădea jos din pat din proprie voință. Cobora scările încet, ținându-se de balustradă cu mâna stângă și aplecându-se către bastonul pe care îl ținea în dreapta, găsindu-i o poziție sigură înainte de fiecare pas. Nu părea să-i pese dacă Michael o ajuta. Iar dacă Mona o lua de braț, asta n-avea nici o importanță.

Din când în când, înainte de a coborî, se oprea în fața măsuței de toaletă și își dădea cu un strop de ruj pe buze.

Mona băga întotdeauna de seamă. Uneori aștepta în hol și vedea astfel dacă Rowan făcea acel gest. Era extrem de semnificativ.

Și Michael remarca asta întotdeauna. Rowan purta cămăși de noapte și neglijeuri, în funcție de vremea de afară. Mătușa Bea îi tot cumpăra altele și altele, iar Michael i le spăla și le întindea pe pat, la îndemâna ei, pentru că Rowan nu purta

hainele noi decât după ce fuseseră spălate, sau cel puțin așa își aducea el aminte.

Nu, aici nu era vorba despre stupor catatonic, își dăduse seama Mona. Iar doctorii îi confirmaseră părerea, cu toate că nu se dovedeau în stare să spună ce anume nu era în ordine în privința lui Rowan. La un moment dat, unul dintre ei, un idiot, cum îl numise Michael, îi înfipsese în mână un bold și ea se grăbise să și-o retragă, acoperindu-și-o apoi cu cealaltă. Iar Michael fusese cuprins de furie. Însă ea nici nu se uitase la individ, nici nu scosese vreo vorbă.

– Aș vrea să fi fost de față, zisese Mona.

Dar știa, desigur, că el spunea adevărul. Lasă-i pe doctori să facă speculații și să înfigă ace în oameni. Poate că, după ce se întorceau la spital, le înfigeau într-o păpușă reprezentând-o pe Rowan: acupunctură voodoo. Mona n-ar fi fost surprinsă.

Ce *simțea* Rowan? Ce anume își aducea aminte? Nimeni nu mai era sigur. Spusele lui Michael reprezentau singura dovadă că ieșise din comă fiind pe deplin conștientă, că apoi stătuse de vorbă cu el ore întregi, că știa tot ce se întâmplase, că în timpul comei auzise și înțelese totul. În ziua trezirii ei apăruse ceva cumplit, *încă unul*. Și cei doi erau îngropați sub stejar, împreună.

– N-ar fi trebuit s-o las să o facă, îi spusese Michael Monei de o sută de ori. Mirosul care ieșea din groapa aia, vederea rămășițelor... Ar fi trebuit să mă ocup eu de toate.

„Și cum arăta cealaltă creatură? Și cine o cărase până jos? Vreau să știu tot ce ți-a spus Rowan..." Mona îi pusese de mult prea multe ori aceste întrebări.

– I-am spălat noroiul de pe mâini, le povestise Michael lui Aaron și Monei. Se uita întruna la el. Presupun că, fiind medic, nu-i place să aibă mâinile murdare. Gândiți-vă la asta, la cât de des se spală pe mâini un chirurg. M-a întrebat cum mă simțeam, voia să... Și aici se împotmolise, în ambele rânduri când le

istorisise povestea. Voia să-mi ia pulsul. Era îngrijorată din pricina *mea*.

„Doamne, cât îmi doresc să fi văzut creatura, să fi văzut ce-au îngropat! Cât îmi doresc ca Rowan să fi vorbit cu mine!"

Asta era cel mai ciudat lucru: să fie bogată, să fie moştenitoarea desemnată la treisprezece ani, să aibă şofer şi maşină (în traducere liberă: limuzină cât toate zilele, de un negru strălucitor, cu CD-player, casetofon, televizor color şi o mulţime de loc pentru îngheţată şi cola dietetică) şi bani în poşetă tot timpul, adică bancnote de douăzeci de dolari, niciodată mai puţin, şi mormane de haine noi, şi oameni care reparau vechea casă de la intersecţia St. Charles Avenue cu Amelia Street, prinzând-o din zbor ca să-i arate mostre de „mătase naturală" sau de „decoraţiuni interioare".

Şi să vrea *asta*, să vrea să ştie, să vrea să fie părtaşă, să vrea să afle secretele acelei femei şi ale acelui bărbat, ale acelei case care avea să-i aparţină într-o bună zi. Sub copac e o fantomă moartă. Sub ploile de primăvară zace o legendă. Şi, alături de ea, *încă una*. Era ca şi cum ar fi întors spatele scânteierii strălucitoare şi de necontestat a aurului ca să scoată bijuterii false, de o inestimabilă putere, dintr-o tainiţă strâmtă. Ah, asta era magie. Nici măcar moartea propriei mame nu o buimăcise pe Mona atât de mult.

Mona vorbea cu Rowan. Foarte mult.

Intra pe domeniu folosindu-şi cheia personală, ea, moştenitoarea şi aşa şi pe dincolo. Pentru că Michael i-o îngăduise. Michael, care nu o mai privea cu poftă, o adoptase, efectiv.

Se îndrepta către grădina din spate, traversa peluza ocolind mormântul, dacă îşi aducea aminte – dar uneori nu o făcea – apoi se aşeza la masa din răchită şi spunea:

– Bună dimineaţa, Rowan!

Pe urmă vorbea şi iar vorbea.

Îi povestea lui Rowan tot ce se putea povesti despre Centrul Medical Mayfair, că aleseseră locul, că sfârşiseră prin a cădea de

acord asupra grandiosului sistem geotermal de încălzire şi de răcire, că se lucra la planurile clădirii.

– Visul tău capătă contur, îi spuse. Familia Mayfair cunoaşte oraşul ăsta mai bine ca oricine altcineva. N-avem nevoie de studii de fezabilitate şi de alte lucruri de genul ăsta. O să facem spitalul, aşa cum ţi l-ai dorit.

Nici o reacţie din partea lui Rowan. Nu-i mai păsa oare nici măcar de imensul complex medical care urma să revoluţioneze relaţiile dintre pacienţi şi rudele lor venite în vizită, un spital unde până şi bolnavii neidentificaţi urmau să fie îngrijiţi de echipe de infirmieri?

– Ţi-am găsit însemnările, zise Mona. Vreau să spun că nu erau sub cheie. Nu păreau a fi secrete.

Nici un răspuns. Crengile negre, imense, ale stejarului se legănară uşor. Frunzele de culoarea bananei foşniră, atingând zidul de cărămidă.

– Am stat eu însămi în faţa spitalului Touro, întrebând lumea ce ar vrea să găsească într-un spital ideal, ştii, am stat de vorbă cu oamenii ore întregi.

Nimic.

– Mătuşa mea, Evelyn, e internată la Touro, continuă Mona cu voce scăzută. A avut un atac. Ar trebui s-o aducă acasă, dar nu cred că ea îşi dă seama de diferenţă.

Mona avea să înceapă să plângă dacă vorbea prea mult despre Bătrâna Evelyn. Avea să plângă dacă vorbea despre Yuri. Nu o făcu. Nu spuse că se împliniseră deja trei săptămâni de când Yuri nu-i mai scrisese şi n-o mai sunase. Nu spuse că ea, Mona, era îndrăgostită, că se îndrăgostise de bărbatul misterios, smead, încântător, cu manierele unui englez, care avea mai mult decât dublul vârstei ei.

Cu câteva zile în urmă, îi explicase totul lui Rowan: îi spusese cum venise Yuri de la Londra ca să-l ajute pe Aaron Lightner. Îi explicase că Yuri era ţigan şi că înţelegea lucruri pe

care le înțelegea și ea. Îi descrisese până și întâlnirea pe care o avuseseră în dormitorul ei în noaptea dinaintea plecării lui Yuri.

– Sunt îngrijorată pentru el tot timpul, spusese Mona.

Rowan nu-i aruncase nici măcar o privire.

Ce i-ar mai fi putut spune acum? Că, în noaptea care trecuse, Yuri îi apăruse într-un vis cumplit, pe care nu reușea să și-l amintească?

– Bineînțeles că el e un adult, zise. Adică are peste treizeci de ani și tot restul, și știe cum să-și poarte de grijă, dar gândul că cineva din organizația Talamasca i-ar putea face rău...

„Oh, încetează!"

Poate că făcea o greșeală. Era prea simplu să reverși tot acel potop de cuvinte asupra cuiva care nu putea sau nu voia să răspundă.

Dar Mona ar fi putut jura că deslușea ceva vag, ceva ce sugera că Rowan era conștientă de prezența ei. Poate simplul fapt că nu părea nici plictisită, nici desprinsă de realitate.

Mona nu avea senzația că ar fi fost nemulțumită.

Își plimbă privirea pe chipul lui Rowan. Avea o expresie foarte serioasă. Trebuia să existe o conștiință acolo, înăuntru, era imposibil să nu fie. De ce nu, doar arăta de douăzeci de milioane de ori mai bine decât arătase atunci când fusese în comă. Și, uite, își încheiase neglijeul. Michael jura că nu făcea el asta. Se încheiase la trei nasturi. Cu o zi înainte, nu fusese decât unul singur.

Dar Mona știa că disperarea putea să umple o minte într-o asemenea măsură, încât a încerca să-i citești gândurile era totuna cu a încerca să deslușești literele printr-o perdea groasă de fum. Oare Rowan căzuse pradă disperării?

În ultimul weekend apăruse Mary Jane Mayfair, țărăncuța nebună de la Fontevrault. Pribeagă, aventurieră, clarvăzătoare și binevoitoare, dacă te luai după spusele ei, și pe jumătate matroană bătrână, pe jumătate fetișcană amatoare de distracții, la matura și înaintata vârstă de nouăsprezece ani și jumătate.

O vrăjitoare înfricoşătoare şi puternică, după cum se descria ea însăşi.

– Rowan e perfect sănătoasă, afirmase solemn Mary Jane, după ce o privise şi holbându-se, şi cu ochii închişi pe jumătate, apoi îşi împinsese pălăria de cowboy pe spate până ce ajunsese să i se sprijine de ceafă. Da, sus inimile! Cucoana trage de timp, dar ştie tot ce se petrece.

– Cine e nebuna asta? întrebase Mona, cu toate că, de fapt, simţea o milă fără de margini pentru copila aceea cu şase ani mai vârstnică decât ea, diferenţă care nu avea nici o importanţă.

Era o sălbăticiune nobilă, gătită cu o fustă de dril de la Wal-Mart care nu-i trecea de jumătatea coapselor şi cu o bluză albă ieftină, mult prea strânsă peste sânii ei obraznici, ba chiar având lipsă un nasture de importanţă crucială. Extrem de săracă şi camuflându-şi frumos sărăcia.

Bineînţeles că Mona ştia foarte bine cine era Mary Jane Mayfair. Trăia, efectiv, în ruinele plantaţiei de la Fontevrault, în ţinutul Bayou. Pe pământul legendar al braconierilor, care ucideau bâtlanii cu gât alb numai pentru carnea lor şi vânau aligatori în stare să răstoarne o barcă şi să-ţi mănânce copilul, pe tărâmul nebunilor din familia Mayfair, care nu ajunseseră niciodată în New Orleans, nu apucaseră nicicând să calce pe treptele de lemn ale faimosului avanpost al plantaţiei Fontevrault, cunoscut sub numele de casa de la intersecţia dintre St. Charles Avenue cu Amelia Street.

De altfel, Mona murea de nerăbdare să vadă locul acela, Fontevrault, care continua să fie în picioare, cu şase coloane intacte şi şase năruite, deşi apa care inunda parterul avea o înălţime de un metru. Al doilea lucru pe care şi-l dorea nespus era să dea ochii cu legendara Mary Jane, verişoara abia întoarsă de „departe", care îşi lega piroga de pilastrul din centrul scării în spirală şi vâslea, traversând o baltă de mâl înşelător, ca să-şi ia camioneta atunci când pleca în oraş, după alimente.

Toată lumea vorbea despre Mary Jane Mayfair. Şi, pentru că Mona avea treisprezece ani şi era atât moştenitoarea, cât şi singura persoană legată de moştenire capabilă să vorbească şi să fie conştientă de prezenţa altora, toţi o credeau deosebit de interesată să discute despre o verişoară adolescentă câtuşi de puţin sofisticată, „strălucitoare", cu calităţi de „medium" şi care umbla de colo-colo, pe cont propriu, aşa cum o făcea ea însăşi.

Nouăsprezece ani şi jumătate. Înainte de a da cu ochii de acea făptură scăpărătoare, nu fusese de părere că cineva de o asemenea vârstă era cu adevărat adolescent.

Mary Jane era cea mai interesantă descoperire, începând din momentul în care începuseră să adune pe toată lumea pentru analizele genetice ale întregii familii Mayfair. Era menit să se întâmple, să dea peste un atavism de soiul lui Mary Jane. Mona se întreba ce altceva avea să se mai târască afară din smârcuri în viitorul apropiat.

Dar imaginaţi-vă o casă având grandoarea stilului Greek Revival, aflată pe o plantaţie inundată, scufundându-se treptat în lintiţă, cu bucăţi mari de tencuială căzând, „cu un clipocit", în apele tulburi. Imaginaţi-vă peştii înotând printre stâlpii balustradei scării principale.

– Dacă se prăbuşeşte casa peste ea? întrebase Bea. Casa e *în* apă. Nu poate rămâne acolo. Fata asta trebuie adusă aici, în New Orleans.

– E în mlaştină, Bea, spusese Celia. În mlaştină, nu uita. Nu e vorba de vreun lac sau de Gulf Stream, curentul oceanic. În plus, dacă fata nu consideră că trebuie să plece de-acolo şi s-o aducă pe bătrână într-un loc sigur...

Bătrâna.

În ultimul weekend, când Mary Jane intrase în curtea din spate şi se amestecase în micul grup de oameni aşezaţi în jurul tăcutei Rowan de parcă ar fi fost la picnic, Mona avea toate acestea, proaspete, în memorie.

– Ştiu totu' despre voi, declarase Mary Jane.

Vorbele ei i se adresau şi lui Michael, care stătea în picioare, lângă scaunul lui Rowan, ca şi cum ar fi pozat pentru un tablou elegant de familie. Şi cum o mai fixase el cu privirea!

– Am venit aici de câteva ori şi m-am uitat la voi, spusese Mary Jane. Da, chiar aşa. Am venit în ziua nunţii. Ştii, atunci când te-ai însurat cu ea? Arătă cu degetul către Michael, apoi către Rowan. Am stat colo, de partea ailaltă a străzii, şi m-am uitat la petrecerea voastră?

Vocea ei urca mereu la sfârşitul frazelor, cu toate că nu erau întrebări, dând impresia că aştepta întotdeauna o înclinare a capului sau un cuvânt de încuviinţare.

– Ar fi trebuit să intri, zisese Michael, cu blândeţe, agăţându-se de fiecare dintre silabele pe care ea le arunca în trombă.

Necazul cu Michael era slăbiciunea lui pentru frumuseţile pubere. Aventura lui cu Mona nu fusese o ciudăţenie a naturii sau efectul unei vrăji năstruşnice. Iar Mary Jane Mayfair era o femeiuşcă după care-ţi lăsa gura apă, aşa cum Mona nu mai văzuse niciodată alta. Cu toate că îşi ţinea părul de un blond strălucitor strâns în cosiţe adunate în creştet şi că purta nişte pantofi urâţi, din piele albă, naturală, cu catarame, ca un copil. Pielea ei de culoare închisă, cu o tentă măslinie şi probabil bronzată, te ducea cu gândul la versiunea omenească a unui cal şarg cu coama albă.

– Care a fost rezultatul testelor? o întrebase Mona, De-asta ai venit aici, nu-i aşa? Ţi-au făcut analize?

– Nu ştiu, răspunsese geniul, atotputernica vrăjitoare din smârcuri. Ăia de-acolo sunt cu capu-n traistă într-un asemenea hal, încât te-ntrebi dacă-s în stare să facă ceva ca lumea. Întâi mi-au spus Florence Mayfair şi apoi Ducky Mayfair şi, în cele din urmă, le-am zis: „Uite care-i treaba, io îs Mary Jane Mayfair, ia uitaţi-vă acolo, chiar acolo, în formularu' ăla de-l aveţi chiar în faţă".

– Ei, asta nu-i tocmai bine, murmurase Celia.

– Dar ei au zis că eram perfect în formă şi că să mă duc acasă, fiindcă o să-mi spună ei dacă e ceva în neregulă cu mine. Uite, îmi închipui că oi fi având gene de vrăjitoare să mai dau şi la alţii, mă aştept să bat toate recordurile, înţelegeţi? Şi, Doamne, n-am mai văzut niciodată atâţia Mayfair câţi erau în clădirea aia!

– Clădirea e proprietatea noastră, spusese Mona.

– Şi pe toţi am reuşit să-i recunosc la prima vedere, pe fiecare dintre ei. N-am făcut nici măcar o singură greşeală. Acolo era un singur păgân, un paria, înţelegeţi, ba nu, era o corcitură, asta era, aţi băgat vreodată de seamă care-s toate tipurile de Mayfair? Vreau să zic că există o grămadă fără bărbie, cu nasuri drăguţe, uşor lăsate în jos, chiar în zona asta, şi cu ochii oblici, înclinaţi spre exterior. Şi mai sunt unii care seamănă cu tine, i se adresă lui Michael, da, arată exact ca tine, irlandezi veritabili, cu sprâncene stufoase, păr ondulat şi ochi de irlandez, mari şi stranii.

– Dar, draga mea, protestase zadarnic Michael, eu nu sunt un Mayfair.

– ... şi cei cu părul roşu, ca al ei, numai că ea e aproape cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Tu trebuie să fii Mona. Ai luciul şi strălucirea cuiva care tocmai a dat peste mai multe tone de bani.

– Mary Jane, scumpa mea, făcuse Celia, neizbutind să continue nici cu un sfat inteligent nici cu o scurtă întrebare lipsită de sens.

– Ei, cum te simţi când eşti atât de bogată? se interesase Mary Jane, cu ochii ei mari fremătând, pironiţi asupra Monei. Vreau să spun, ce simţi aici, în adânc? Îşi lovise bluziţa ieftină, desfăcută la piept, cu pumnul strâns, privind din nou în sus, cu ochii mijiţi, şi se aplecase în faţă, astfel încât adâncitura dintre sânii ei era perfect vizibilă, chiar şi pentru cineva atât de scund ca Mona. Nu contează, ştiu că n-ar trebui să pun astfel de întrebări. Am venit încoace ca s-o văd pe ea, înţelegeţi, pentru că Paige şi Beatrice mi-au spus să vin.

– De ce-au făcut asta? întrebase Mona.

– Taci din gură, dragă, zisese Beatrice. Mary Jane e o adevărată Mayfair. Dragă Mary Jane, trebuie s-o aduci pe bunica ta imediat încoace. Vorbesc serios, fetiţo! Dorim să veniţi. Avem o întreagă listă de adrese, atât temporare, cât şi definitive.

– Ştiu ce vrea să zică, spusese Celia.

Stătea lângă Rowan, fiind singura care-şi făcea destul curaj pentru a-i şterge din când în când faţa cu o batistă albă.

– Când se referă la acei Mayfair fără bărbie, vorbeşte despre Polly. Polly are un implant. Nu s-a născut cu bărbia aia.

– Ei bine, dacă are un implant, declarase Beatrice, atunci bărbia ei e vizibilă, nu-i aşa?

– Da, dar are ochii oblici şi nasul nu e drept, zisese Mary Jane.

– Exact, întărise Celia.

– Vă temeţi de genele suplimentare? Mary Jane îşi aruncase glasul ca pe un lasou, captând atenţia tuturor. Ţie, Mona, ţi-e frică?

– Nu ştiu, răspunsese ea, deşi, de fapt, nu se temea câtuşi de puţin.

– Bineînţeles, nu există nici o posibilitate, oricât de îndepărtată, de a se întâmpla ceva! afirmase Bea. Genele. E o chestiune pur teoretică, desigur. Chiar trebuie să discutăm despre asta?

Se uitase cu subînţeles către Rowan.

Rowan privea fix zidul, ca întotdeauna, poate holbându-se la cărămizile strălucind în soare, cine ar fi putut şti?

Mary Jane se avântase mai departe.

– Nu cred că acestei familii o să i se mai întâmple vreodată ceva atât de delirant. Cred că asemenea vrăjitorii ţin de trecut şi că un alt eon de vrăji noi...

– Scumpo, de fapt, noi nu luăm prea în serios toată povestea asta cu vrăjitoria, spusese Bea.

– Cunoşti istoria familiei? o întrebase Celia, cu gravitate.

– Dacă o cunosc? Ştiu lucruri de care voi habar n-aveţi! Ştiu lucruri pe care mi le-a povestit Buni a mea, iar ea le-a aflat de la bătrânul Tobias, ştiu lucruri care zac, neclintite, înscrise pe pereţii acestei case. Când eram copil, am stat pe genunchii Bătrânei Evelyn. Ea mi-a povestit o grămadă de lucruri pe care le ţin minte. Într-o singură după-amiază, doar de atât a fost nevoie.

– Dar dosarul despre familia noastră, dosarul făcut de organizaţia Talamasca... insistase Celia. Ţi l-au dat când ai fost la clinică?

– O, da, Paige şi Bea mi-au adus hârtiile alea, răspunsese Mary Jane. Uitaţi-vă aici. Le arătase leucoplastul de pe braţ, identic cu cel de pe genunchi. Aici m-au înţepat. Mi-au luat sânge cât pentru un sacrificiu către diavol. Înţeleg cum stau lucrurile. Unii dintre noi au setul complet de gene suplimentare. Împreunezi două rude apropiate care au două doze de spirală dublă şi gata, iese un Taltos. Poate! Poate! La urma urmelor, gândiţi-vă câţi veri s-au căsătorit şi s-au tot căsătorit între ei, şi nu s-a întâmplat niciodată, nu-i aşa, până când... Uite ce e, n-ar trebui să vorbim despre asta în faţa ei, ai dreptate.

Michael îi adresase un zâmbet firav, recunoscător.

Mary Jane îşi mijise ochii, uitându-se din nou la Rowan. Apoi făcuse un balonaş din guma ei de mestecat, îl supsese, aducându-l între dinţi, şi îl pocnise.

Mona râsese.

– Îmi place şmecheria, spusese. Mie nu mi-a reuşit niciodată.

– Oh, păi asta ar putea fi o binecuvântare, zisese Bea.

– Dar ai citit dosarul, insistase Celia. E foarte important să ştii totul.

– Oh, da, am citit fiecare cuvinţel, mărturisise Mary Jane, chiar şi pe cele pe care a trebuit să le caut în dicţionar. Se plesnise peste coapsa zveltă, bronzată, şi izbucnise într-un râs strident. Toţi spuneţi că vreţi să-mi daţi tot felul de lucruri. Ajutaţi-mă să-mi termin studiile, asta-i aproape singura

chestie care mi-ar fi într-adevăr de folos. Înțelegeți, cel mai cumplit lucru care mi s-a întâmplat vreodată a fost când mama m-a retras de la școală. Sigur că atunci n-aveam chef să merg acolo. Mă distram mult mai bine la biblioteca publică, dar...

– Cred că ai dreptate în privința genelor suplimentare, spusese Mona.

Avea dreptate și în privința mersului la școală.

Mulți, foarte mulți membri ai familiei aveau cromozomii suplimentari care puteau crea monștri, dar, până în vremurile acelea cumplite, în clanul lor nu se născuse nici unul, indiferent cine cu cine se împerechease.

Și ce era cu stafia sub forma căreia se arătase acel monstru pentru atât de multă vreme, cu fantoma care înnebunea femeile tinere, făcându-le să țină casa din First Street sub un nor de spini și de întristare? Era ceva romantic în privința trupurilor stranii care zăceau chiar acolo, sub stejar, chiar sub iarba pe care stătea Mary Jane, în fusta ei scurtă de dril, cu leucoplastul de culoarea pielii pe genunchiul mic, cu mâinile pe șoldurile obraznice și cu pantofii ei din piele albă, veritabilă, cu catarame, scâlciați și mânjiți cu noroi proaspăt, având șosetele scurte, murdare, pe jumătate intrate sub călcâi.

Poate că vrăjitoarele din Bayou nu sunt decât niște neroade oarecare, cugetase Mona. Pot să stea pe mormântul unor monștri fără să aibă habar. Bineînțeles că nici celelalte vrăjitoare din familie nu știau nimic. Știa doar femeia care nu voia să vorbească, și mai știa Michael, grămada de mușchi de celt și farmec care stătea alături de ea, în picioare.

– Noi două suntem verișoare de gradul al doilea, îi spusese Mary Jane Monei, reînnodând legătura dintre ele. Nu-i așa că asta-i o chestie? Tu nici măcar nu te născuseși când am venit în vizită la bunica Evelyn și am mâncat din înghețata ei făcută în casă.

– Nu-mi amintesc ca bunica Evelyn să fi făcut vreodată înghețată.

– Scumpo, făcea a mai bună înghețată din câte am gustat în viața mea. Mama m-a adus la New Orleans pentru...

– Cred că n-ai nimerit la cine trebuia, spusese Mona.

Poate că fata asta era o impostoare. Poate că nici măcar nu era o Mayfair. Nu, nici vorbă de norocul ăsta. Iar ochii ei aveau ceva care îi amintea Monei de Bătrâna Evelyn.

– Ba nu, am nimerit chiar la cine trebuia, insistase Mary Jane. Dar n-am venit la ea pentru înghețată. Lasă-mă să-ți văd mâinile. Mâinile tale sunt normale.

– Și ce dacă?

– Mona, poartă-te frumos, draga mea, zisese Beatrice. Verișoara ta e genul care spune lucrurilor pe nume.

– Uite, vezi mâinile astea? întrebase Mary Jane. Când eram mică, aveam al șaselea deget, la ambele mâini? Nu era un deget adevărat? Înțelegi? Vreau să spun că era micuț. Și de-aia m-a adus mama s-o văd pe Bătrâna Evelyn, pentru că ea însăși avea un astfel de deget.

– Crezi că nu știu asta? făcuse Mona. Am crescut lângă Bătrâna Evelyn.

– Știu. Știu totul despre tine. Calmează-te, draga mea! Nu vreau să fiu mojică, dar sunt o Mayfair, așa ca tine, și pot să-mi compar oricând genele cu ale tale.

– Cine ți-a povestit despre mine? întrebase Mona.

– Mona... intervenise Michael, cu blândețe.

– Cum se face că nu ne-am întâlnit niciodată până acum? spusese Mona. Sunt o Fontevrault Mayfair. Verișoara ta de-a doua, așa cum spuneai. Și cum se face că vorbești de parc-ai fi din Mississippi, când spui c-ai locuit tot timpul în California?

– Oh, ascultă, există o poveste în legătură cu asta, zisese Mary Jane. Mi-am petrecut ceva timp în Mississippi, crede-mă, și nimic nu putea fi mai rău decât ferma Parchman. Puștoaica era imposibil de scos din sărite. Se mulțumise să ridice din umeri. Aveți ceai cu gheață?

– Sigur că da, scumpo, îmi pare atât de rău!

Beatrice plecase să-l aducă. Celia clătinase din cap, ruşinată. Până şi Mona se simţise indolentă, iar Michael se grăbise să-şi ceară scuze.

– Nu, îmi iau singură, spuneţi-mi doar unde este, strigase Mary Jane.

Dar Bea dispăruse deja, ceea ce era destul de convenabil. Mary Jane îşi spărsese din nou guma de mestecat şi repetase gestul, dezlănţuind o adevărată serie de mici pocnituri.

– Grozav! zisese Mona.

– Cum spuneam, există o poveste despre toate astea. Ţi-aş putea spune nişte lucruri cumplite despre perioada pe care am petrecut-o în Florida. Da, am fost şi acolo, şi-am stat o vreme şi în Alabama. Într-un fel, a trebuit să mă zbat ca să mă-ntorc aici.

– Nu mai spune, făcuse Mona.

– Mona, nu fi sarcastică!

– Te-am mai văzut şi înainte, spusese Mary Jane, continuând să vorbească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Îmi aduc aminte când tu şi Gifford Mayfair aţi venit în L.A., în drum spre Hawaii. Aia a fost prima dată când am pus piciorul într-un aeroport. Tu dormeai chiar lângă masă, întinsă pe două scaune, învelită cu haina lui Gifford Mayfair, iar ea ne-a cumpărat cea mai grozavă mâncare???

„Nu te-apuca să mi-o descrii..., gândise Mona. Dar avea câteva amintiri tulburi despre călătoria aceea, îşi amintea că se trezise cu gâtul sucit pe aeroportul din Los Angeles, cunoscut sub numele şic de LAX, şi că Gifford îi spusese Aliciei că trebuiau s-o aducă pe „Mary Jane" înapoi, acasă, într-o bună zi.

Numai că nu-şi amintea să fi fost de faţă vreo altă fetiţă. Deci asta era Mary Jane. Şi acum se întorsese. Probabil că Gifford făcea miracole în rai.

Bea reapăruse, cu ceaiul cu gheaţă.

– Poftim, scumpo, cu multă lămâie şi cu zahăr, cum îţi place ţie, nu-i aşa? Da, draga mea.

– Nu-mi amintesc să te fi văzut la nunta lui Michael cu Rowan, spusese Mona.

– Asta pen' că n-am intrat, răspunsese Mary Jane, care luase ceaiul cu gheaţă imediat ce Bea intrase în raza ei de acţiune şi îl băuse pe jumătate, sorbind zgomotos şi ştergându-şi bărbia cu dosul palmei.

Lacul de pe unghii i se ciobise, dar ce nuanţă superbă, purpurie precum bougainvillea!

– Ţi-am spus să vii, zisese Bea. Te-am sunat. Ţi-am lăsat mesaje la magazin, de trei ori.

– Ştiu, tanti Beatrice, şi nimeni n-ar putea spune că n-ai făcut tot ce-ţi stătea în puteri ca să ne aduci la nunta aia. Dar, tanti Beatrice, nu aveam pantofi! Nu aveam rochie? Nu aveam pălărie? Vezi pantofii ăştia? I-am găsit. E pentru prima dată, în ultimii zece ani, când nu umblu în tenişi. În afară de asta, puteam să văd totul foarte bine de vizavi. Şi auzeam muzica. Aţi avut o muzică foarte frumoasă la nunta voastră, Michael Curry! Eşti sigur că nu eşti un Mayfair? După cum arăţi, mi se pare că faci parte din familie; aş putea găsi, să zicem, vreo şapte aspecte diferite care te fac să pari un Mayfair.

– Mulţumesc, iubito! Nu sunt un Mayfair.

– O, ba eşti, în inima ta, spusese Celia.

– Păi, sigur că da, răspunsese Michael, fără să-şi ia ochii de la Mary Jane, indiferent cine i-ar fi vorbit.

„Şi ce văd bărbaţii când privesc atâţia nuri adunaţi laolaltă?"

– Ştiţi că atunci când eram mici, continuase Mary Jane, nu aveam de nici unele acolo, nimic în afară de o lampă cu ulei şi de un răcitor cu ceva gheaţă înăuntru, plus o grămadă de plase de ţânţari care atârnau pe verandă, iar Buni aprindea lampa în fiecare seară şi...

– N-aveaţi lumină electrică? întrebase Michael. Când se întâmpla asta? Cât timp ar putea să fi trecut de atunci?

– Michael, tu n-ai fost niciodată în ţinutul Bayou, spusese Celia.

Iar Bea dăduse din cap cu subînțeles.

– Michael Curry, noi stăteam acolo ilegal, asta era, zisese Mary Jane. Pur și simplu, ne ascundeam la Fontevrault. Tanti Beatrice poate să-ți povestească. Șeriful venea din când în când să ne dea afară. Ne făcea pachet și ne ducea în Napoleonville, iar pe urmă noi ne reîntorceam, și el ne lăsa în plata Domnului, și aveam parte de liniște o vreme, până când trecea pe-acolo, cu barca, vreun tip pe care-l dădea corectitudinea afară din casă, vreun paznic de vânătoare, cineva de genul ăsta, care ne reclama. Aveam albine, înțelegeți, pe verandă, pentru miere? Puteam pescui chiar de pe treptele din spate? Aveam pomi fructiferi pe tot terenul din jur, înainte ca glicina să-i sugrume, ca un șarpe boa imens, înțelegeți, și mure? Ei, puteam să culeg de toate, chiar acolo, la răscrucea drumurilor. Aveam de toate. Pe lângă asta, acum *am* curent electric. L-am tras chiar eu, de pe autostradă, cum am tras și cablul TV.

– Chiar ai făcut-o? întrebase Mona.

– Scumpo, e ilegal, spusese Bea.

– Sigur că am făcut-o! Pentru mine, viața mea e mult prea interesantă ca să mint vreodată în privința ei. În plus, am mai mult curaj decât imaginație, așa a fost întotdeauna. Băuse restul de ceai dintr-o altă înghițitură zgomotoasă, vărsând o mare parte din el. Doamne, ce bun e! E atât de dulce! E cu îndulcitor artificial, nu-i așa?

– Mă tem că da, răspunsese Bea, holbându-se la ea cu o consternare amestecată cu jenă.

Și când se gândea că ea spusese „zahăr". Și nu-i plăceau oamenii care mâncau și beau cu neglijență.

– Uite, gândiți-vă la asta, spusese Mary Jane, trecându-și dosul mâinii peste buze și ștergându-și-l apoi de fusta din dril. Acum am dat de gustul a ceva care e de cincizeci de ori mai dulce decât orice a pus pe limbă cineva de pe pământul ăsta până în momentul de față. De-aia am cumpărat acțiuni, am investit în producția de îndulcitor artificial.

– Ce-ai cumpărat? întrebase Mona.

– O, da! Am agentul meu personal de bursă, scumpo, cu comision redus, dar e unul dintre cei mai buni, pentru că, oricum, eu fac alegerile, de cele mai multe ori. E în Baton Rouge. Am investit douăzeci şi cinci de mii de dolari la bursă. Şi, când o să mă-mbogăţesc, o să asanez şi o să reconstruiesc Fontevrault. O să recuperez totul, fiecare cui şi fiecare scândură! Aveţi răbdare şi-o să vedeţi. Vă uitaţi la o viitoare membră a topului Celor mai Bogaţi Cinci Sute.

„Poate că zevzeaca asta n-are un cap chiar atât de sec", se gândise Mona.

– Cum ai făcut rost de douăzeci şi cinci de mii de dolari?

– Ai fi putut să mori când te-ai jucat cu electricitatea, declarase Celia.

– Am câştigat fiecare bănuţ în drum spre casă şi asta mi-a luat un an, dar să nu mă-ntrebi cum am făcut-o. Au fost vreo două chestii care m-au ajutat, chiar au fost. Ei, asta e o adevărată poveste, zău aşa.

– Puteai să fii electrocutată, spunea Celia. Când ai legat firele tale.

– Dragă, nu eşti în boxa martorilor, spusese Bea, enervată.

– Uite ce e, Mary Jane, zisese Michael, dac-o să mai ai nevoie de altceva de genul ăsta, o să vin eu acolo să cuplez firele pentru tine. Vorbesc serios. Nu trebuie decât să mă anunţi, şi-o să fiu acolo.

„Douăzeci şi cinci de mii de dolari?"

Privirea Monei alunecase înspre Rowan. O văzuse încruntându-se uşor către flori, de parcă acestea i-ar fi vorbit într-un limbaj tăcut şi tainic.

Pe urmă Mary Jane descrisese, într-un stil pitoresc, chiparoşii golaşi care se înălţau din mlaştină, modul de a identifica firele electrice pe care le puteai atinge şi pe cele care nu trebuiau atinse, precum şi mănuşile de lucru şi cizmele pe care le şterpelise. Poate că fata asta era un soi de geniu.

– Ce alte acţiuni mai ai? o întrebase Mona.

– Ce-ţi pasă, la vârsta ta, de acţiunile de bursă? se mirase Mary Jane cu o ignoranţă crasă.

– Cerule, Mary Jane! exclamase Mona, străduindu-se să o imite pe Beatrice atât de mult cât era în stare. Bursa a fost dintotdeauna una dintre marile mele obsesii. Pentru mine, afacerile sunt o artă. Toată lumea ştie asta. Am de gând ca, într-o bună zi, să mă ocup de propriul fond mutual. Presupun că termenul ăsta, fond mutual, îţi e cunoscut.

– Păi, sigur că da, răspunsese Mary Jane, râzând de ea însăşi într-un stil pe deplin agreabil şi împăciuitor.

– În ultimele câteva săptămâni, mi-am conceput deja, în întregime, portofoliul personal, spusese Mona, după care se întrerupsese, simţindu-se ca o fraieră fiindcă se lăsase ispitită astfel de cineva care probabil că nici n-o asculta. Să fii luată în râs de firma Mayfair & Mayfair era una – şi nu avea să se mai întâmple de prea multe ori –, dar era cu totul altceva dacă o făcea fata aia.

Dar fata aia se uita într-adevăr la ea şi încetase s-o mai folosească drept placă de rezonanţă în timp ce-i arunca scurte priviri furişe printre propriile cuvinte pripite.

– Adevărat? făcuse Mary Jane. Păi, dă-mi voie să te-ntreb ceva. Ce părere ai despre Shopper's Channel, canalul de televiziune? Eu cred c-o să aibă un succes nebun? Înţelegi? Am băgat zece mii în Shopper's Channel. Şi ştii ce s-a-ntâmplat?

– Valoarea acţiunilor aproape că s-a dublat în ultimele patru luni, spusese Mona.

– Ai nimerit-o, e adevărat, cum de-ai ştiut asta? Ei bine, eşti o puştoaică ciudată, nu-i aşa? Şi eu credeam că eşti una dintre fetele alea din centru, cu funda aia în păr, înţelegi, aia pe care o porţi mereu, şi că înveţi la Sacred Heart, înţelegi? Şi mi-am închipuit că nici măcar n-o să stai de vorbă cu mine.

În clipa aceea, Mona simţise, în adâncul sufletului, un mic puseu de durere, durere şi milă pentru fata aia, pentru oricine se

simţea atât de izgonit, de umilit. Mona nu suferise niciodată, în toată viaţa ei, de lipsă de încredere în sine. Iar fata asta era interesantă, punând totul cap la cap pe cont propriu, cu mult mai puţine fasoane decât o făcuse Mona vreodată.

– Gata, vă rog, dragele mele, să nu începem să vorbim ca pe Wall Street, spusese Beatrice. Mary Jane, ce face bunicuţa ta? Nu ne-ai spus nici o vorbă despre asta. Şi e ora patru, trebuie să pleci curând dacă o să conduci până acasă...

– Oh, Buni e bine, mătuşă Beatrice, spusese Mary Jane, dar continuase să se uite la Mona. Acuma, ştiţi ce s-a întâmplat cu Buni după ce mama a venit să mă ia şi m-a dus la Los Angeles? Aveam şase ani atunci, înţelegeţi. Aţi auzit povestea?

– Mda, zisese Mona.

Toată lumea o ştia. Beatrice se simţea până şi în ziua de azi jenată din pricina asta. Celia se uitase la fată de parcă ar fi fost un ţânţar uriaş. Doar Michael părea să nu fie la curent.

Iată ce se întâmplase: bunica lui Mary Jane, Dolly Jean Mayfair, fusese dusă la casa parohială după ce fiica ei plecase cu Mary Jane, pe atunci în vârstă de şase ani. Cu un an în urmă, se crezuse că Dolly Jean murise şi că fusese îngropată în cavoul familiei. Iar la înmormântare se făcuse mare tevatură şi asta numai fiindcă cineva sunase la New Orleans şi toţi membrii clanului Mayfair se urcaseră în maşini şi veniseră la Napoleonville, bătându-se cu pumnii în piept de durere, chinuiţi de regrete pentru că o lăsaseră pe femeia aceea bătrână, pe sărmana Dolly Jean, să moară într-o casă parohială. Cei mai mulţi dintre ei nici măcar nu auziseră vreodată de ea.

Adevărul era că nici unul dintre ei nu o cunoscuse pe Dolly Jean. Sau, cel puţin, nu o cunoscuseră ca femeie bătrână. Bineînţeles că Lauren şi Celia o văzuseră de multe ori, când nu erau decât nişte fetiţe.

Bătrâna Evelyn o cunoscuse, dar ea nu părăsea niciodată casa din Amelia Street ca să meargă cu maşina la o înmormântare la ţară, şi nimeni nu se gândise să-i ceară s-o facă.

Ei bine, cu un an în urmă, când Mary Jane ajunsese în oraș și auzise povestea despre moartea și înmormântarea bunicii ei, luase totul în zeflemea și chiar îi râsese lui Bea în nas.

– Pe dracu', nu e moartă, spusese Mary Jane. Mi-a apărut în vis și mi-a spus: „Mary Jane, vino să mă iei. Vreau să merg acasă". Acum mă duc în Napoleonville și vreau să-mi spuneți unde e casa aia parohială.

Repetase întreaga poveste în prezența lui Michael, și expresia uluită de pe chipul acestuia se transformase, fără voia lui, trădându-i amuzamentul.

– Cum se face că Dolly Jean nu ți-a spus în vis și unde era casa? întrebase Mona.

Beatrice îi aruncase o privire dezaprobatoare.

– Păi, fapt este că n-a făcut-o. Și asta e tot o treabă bună. Am o întreagă teorie despre apariții și despre motivul pentru care, înțelegeți, cei care ne apar sunt atât de zăpăciți.

– Cu toții avem, spusese Mona.

– Mona, las-o mai moale, zisese Michael.

„De parcă acum aș fi fiica lui", cugetase Mona, cu indignare. Și el încă nu-și luase ochii de la Mary Jane. Dar îi vorbise cu afecțiune.

– Scumpo, și ce s-a mai întâmplat? insistase Michael.

– Păi, o cucoană bătrână ca ea, reluase Mary Jane, nu știe întotdeauna unde se află, chiar și într-un vis, dar știe de unde vine! Exact asta s-a întâmplat. Am intrat în căminul de bătrâni, și acolo, în mijlocul camerei de recreere, sau cum i-or fi spunând, am dat deodată cu ochii de bunica mea, iar ea s-a uitat în sus, la mine, fix la mine, și, după toți anii care trecuseră, a spus: „Unde ai fost, Mary Jane? Du-mă acasă, *chère*, am obosit așteptând".

Îngropaseră o altă persoană din căminul de bătrâni.

Adevărata bunicuță Dolly Jean Mayfair era în viață, primind în fiecare lună un cec de la asigurările sociale, care purta numele altcuiva și la care ea nu se uita niciodată. Avusese loc o anchetă

de zile mari pentru a o dovedi, apoi bunicuța Mayfair și Mary Jane Mayfair se întorseseră să trăiască în ruinele casei de pe plantație și o armată de rude le aprovizionase, ocupându-se de strictul necesar, iar Mary Jane se postase în fața ușii, trăgând cu pistolul în sticle de băuturi răcoritoare și spunând că avea să le fie bine, că își puteau purta de grijă. Avea niște bani pe care-i câștigase pe drum și era oarecum țicnită în ceea ce privea dorința de a rezolva totul în felul ei, așa că nu e nevoie de ajutor, vă mulțumesc din suflet.

– Și au lăsat-o pe bătrână să stea cu tine, în casa aia inundată? întrebase Michael, pe un ton nevinovat.

– Dragă, după ce i-au făcut în căminul de bătrâni, unde au confundat-o cu o altă femeie și i-au pus numele pe o placă de mormânt și tot restul, ce dracu' puteau să-mi spună când a fost vorba să locuiască împreună cu mine? Și vărul Ryan? Vărul Ryan de la Mayfair & Mayfair? Înțelegi? A venit acolo și a întors orașul ăla pe dos!

– Da, zisese Michael. Pun pariu c-a făcut-o.

– Totul a fost din vina ta, zisese Celia. Trebuia să fi păstrat legătura cu oamenii ăia.

– Ești sigură că n-ai crescut în Mississippi sau poate chiar în Texas? întrebase Mona. Când vorbești, pare un amalgam de accente din tot Sudul.

– Ce-i un amalgam? Vezi, aici ai tu un avantaj. Ești instruită. Eu am învățat de una singură. Noi două am trăit în lumi cu totul diferite. Există cuvinte pe care nu îndrăznesc să le pronunț și nu sunt în stare să citesc simbolurile fonetice din dicționar.

– Vrei să mergi la școală, Mary Jane?

Michael se implicase din ce în ce mai mult, de la o clipă la alta, măsurând-o din cap până în picioare, o dată la fiecare patru secunde și jumătate, cu amețitor de inocenții lui ochi albaștri. Era mult prea deștept ca să și-i lase să zăbovească asupra sânilor și a șoldurilor puștoaicei, sau chiar asupra căpșorului ei rotund, despre care nu se putea spune că ar fi fost prea mic, ci că avea o

anumită gingășie. Asta era impresia pe care o lăsa, în cele din urmă: ignorantă, zurlie, strălucitoare, un talmeș-balmeș și, într-un fel sau altul, plină de gingășie.

– Da, domnule, vreau, zisese ea. Când o să fiu bogată, o să am un profesor particular, cum o să aibă Mona, aici de față, acum, când e moștenitoare desemnată și tot restul, înțelegi, un tip într-adevăr deștept, care-ți spune și numele fiecărui copac pe lângă care treci, și cine a fost președinte la zece ani după Războiul Civil, și câți indieni au fost la Bull Run[1], și teoria relativității, a lui Einstein.

– Câți ani ai? o întrebase Michael.

– Nouăsprezece și jumătate, voinicule, declarase Mary Jane, înfigându-și dinții strălucitor de albi în buza de jos, ridicând dintr-o sprânceană și făcându-i cu ochiul.

– Povestea asta despre Buni a ta, vorbești serios, chiar așa a fost? Ți-ai luat bunicuța și...

– Dragă, toate astea s-au petrecut, zisese Celia, exact așa cum a povestit fata. Cred că ar trebui să mergem înăuntru. Cred că o tulburăm pe Rowan.

– Nu știu, răspunsese Michael. Poate că ne ascultă. Nu vreau să mă mișc de aici. Mary Jane, poți să ai grijă de bătrâna asta de una singură?

Imediat, Beatrice și Celia păruseră a se neliniști. Dacă Gifford ar mai fi trăit și dacă ar fi fost acolo, și ea ar fi părut neliniștită.

– Bătrâna aia a rămas acolo! spunea întruna Celia, în ultima vreme.

Și îi promiseseră lui Gifford, nu-i așa, că aveau să se ocupe de asta. Mona își aducea aminte. Gifford era într-unul din momentele ei de neajutorată îngrijorare pentru rudele aflate departe, iar Celia zisese:

---

[1] Locul unde s-au desfășurat două lupte importante din Războiul Civil, ambele câștigate de Confederați (n.tr.)

– O să ne urcăm în mașină și-o să mergem să vedem ce e cu ea.

– Da, domnule Curry, chiar așa s-au petrecut toate și eu am luat pe Buni acasă, cu mine, și știi că veranda aia de la etaj era exact așa cum am lăsat-o? Păi, după treisprezece ani, aparatul de radio, plasele de țânțari și răcitorul încă mai erau acolo.

– În mlaștini? întrebase Mona. Stai o clipă.

– Chiar așa, dragă, exact așa!

– E adevărat, mărturisise Beatrice, posomorâtă. Bineînțeles că noi le-am dus așternuturi noi, lucruri noi. Am vrut să le aducem într-un hotel, sau într-o casă, sau...

– Păi da, firește, spusese Celia. Mă tem că povestea era cât pe ce să ajungă în ziare. Dragă, în clipa asta, Buni a ta e singură acolo?

– Nu, doamnă, e cu Benji. Benji e unul dintre tipii care pun capcane pentru animale și locuiesc prin părțile alea... Niște oameni cu adevărat nebuni, înțelegeți??? Genul care stă în cocioabele alea din bucăți de tablă, cu ferestre de la materialele recuperate și chiar din carton? Îi dau mai puțin decât salariul minim pe economie ca să aibă grijă de Buni și să se ocupe de telefoane, dar nu-i fac nici o deducere.

– Și ce dacă? zisese Mona. E contractant independent.

– E clar că ești isteață, zisese Mary Jane. Crezi că nu știu? Tocmai îmi mușcam buzele ca să nu scap altă chestie picantă în privința asta, înțelegeți??? Pentru că Benji, binecuvântat să-i fie sufletul, a descoperit deja cum să câștige bani cu ușurință în Cartierul Francez, înțelegeți? Fără să vândă altceva decât ce i-a lăsat bunul Dumnezeu.

– Oh, Doamne, făcuse Celia.

Michael râsese.

– Câți ani are Benji? întrebase el.

– Împlinește doisprezece, anul ăsta, în septembrie, spusese Mary Jane. E perfect. Visul lui cel mare e să ajungă traficant de

droguri în New York, iar visul meu, în privința lui, e să meargă la universitate, la Tulane, și să ajungă doctor.

– Dar cum adică se ocupă de telefoane? întrebase Mona. Câte telefoane ai? Ce faci, de fapt, acolo?

– Păi, am fost nevoită să mă-nvârt de niște cheltuieli cu telefoanele, erau o necesitate absolută, și îmi sun agentul de bursă, ceea ce e destul de firesc. Pe cine altcineva? Și, pe urmă, mai avem încă o linie pentru ca Buni să poată vorbi cu mama, înțelegeți, mama n-o să mai iasă niciodată din spitalul ăla din Mexic.

– Care spital din Mexic? întrebase Bea, îngrozită pe de-a-ntregul. Mary Jane, acum două săptămâni mi-ai spus că mama ta a murit în California!

– Încercam să fiu îndatoritoare, înțelegeți, să scutesc pe toată lumea de durere și de necazuri.

– Dar funeraliile? întrebase Michael, trăgându-se destul de aproape, cel mai probabil ca să furișeze o privire în bluza cu dantelă, veche și strâmtă, din poliester. Bătrâna. Pe *cine* au înmormântat?

– Dragă, asta-i partea cea mai rea. Nimeni n-a reușit să afle! spusese Mary Jane. Nu vă faceți griji pentru mama. Mătușă Bea, ea se crede deja în planul astral. Din câte știu eu, s-ar putea *să fie* acolo. În afară de asta, rinichii ei sunt praștie.

– Ei, în privința femeii din mormânt, lucrurile nu stau chiar așa, spusese Celia. Se presupune că era...

– Se presupune? întrebase Michael.

Poate că sânii mari sunt semne ale puterii. Mona se gândise la asta în timp ce o privea pe fată aplecându-se, ajungând aproape să se îndoaie și râzând, râzând întruna și arătând cu degetul către Michael.

– Uite, totul e foarte trist în privința femeii îngropate unde nu trebuia, spusese Beatrice. Dar, Mary Jane, trebuie să-mi spui cum să ajung la mama ta!

– Ei, nu ai al șaselea deget, zisese Mona.

– Nu-l mai am acum, scumpo, răspunsese Mary Jane. Mama a pus un doctor din Los Angeles să mi-l taie. Asta voiam să-ţi spun. Au făcut acelaşi lucru...

– Terminaţi cu discuţia asta, zău aşa, spusese Celia. Îmi fac atâtea griji pentru Rowan!

– Oh, n-am ştiut, zisese Mary Jane. Adică...

– Cui să-i facă acelaşi lucru? întrebase Mona.

– Ei, asta e altă poveste. Când anume spui „cui" în loc de „cine?"

– Nu cred că ai ajuns în stadiul ăsta, ripostase Mona. Sunt o mulţime de alte lucruri fundamentale...

– Ajunge, doamnelor şi domnilor! declarase Bea. Mary Jane, am de gând s-o sun pe mama ta.

– O să te-ntristezi foarte tare, mătuşă Bea. Ştiţi ce soi de doctor mi-a tăiat al şaselea deget în L.A.? Era un vraci voodoo din Haiti şi a făcut-o pe masa din bucătărie.

– Dar nu pot s-o dezgroape pe femeia înmormântată acolo din greşeală şi să afle odată pentru totdeauna cine era? întrebase Michael.

– Oh, totul e legat de cecurile de la asigurările sociale, afirmase Bea, şi nu e treaba noastră. Michael, te rog, uită de femeia moartă.

Cum de *putea* Rowan să ignore tot ce se petrecea? El stătea acolo, spunându-i lui Mary Jane pe nume şi sorbind-o din ochi. Dacă asta n-o ajuta pe Rowan să-şi revină, atunci nici măcar o tornadă n-ar fi reuşit.

– Păi, Michael Curry, află că-i spuneau cucoanei moarte Dolly Jean încă dinainte de a se prăpădi. Dacă vrei să ştii părerea mea, în locu' ăla nu era nimeni care să aibă un strop de minte. Cred că, într-o noapte oarecare, au început, pur şi simplu, s-o pună pe Buni în alt pat şi, ce să vezi, baba din patul lui Buni a murit şi aşa s-a întâmplat totul. Au îngropat o biată bătrână străină într-un mormânt Mayfair!

În momentul acela, Mary Jane aruncase o privire spre Rowan.

– Ne ascultă! strigase ea. Da, așa e, jur pe Dumnezeu! Ne ascultă.

Dacă era adevărat, nimeni altcineva nu putea s-o vadă sau s-o simtă. Rowan continua să ignore ochii îndreptați către ea. Michael sărise în sus, de parcă izbucnirea puștoaicei l-ar fi lovit. Iar Celia o studiase pe Rowan, nevenindu-i să creadă, cu o privire sumbră.

– Nu-i nimic în neregulă cu ea. O să-și revină, o să vedeți. Oamenii ca ea vorbesc numai când vor ei. Și eu pot fi așa.

„Atunci de ce nu începi acum?" își dorise Mona s-o întrebe.

Dar, respectând adevărul, ar fi vrut să creadă că Mary Jane avea dreptate. La urma urmelor, fata aia ar fi putut să fie o vrăjitoare puternică, presupusese Mona. Iar dacă nu era, atunci, într-un fel sau altul, ar fi fost totuși posibil să nu fi dat greș.

– Nu vă mai faceți toți atâtea griji din pricina bunicii, spusese apoi Mary Jane, în timp ce se pregătea „s-o șteargă". Zâmbise și se lovise cu palma peste coapsa bronzată. Dați-mi voie să vă spun ceva, s-ar putea ca tot răul să fi fost spre bine.

– Doamne Sfinte, cum așa? întrebase Bea.

– Păi, în toți anii ăștia, în casa aia, înțelegeți, au spus că Buni n-a zis nimic niciodată, doar că a vorbit cu ea însăși și s-a purtat de parcă ar fi fost acolo oameni care nu erau și așa mai departe, iar acum?? Știe cine e, înțelegeți??? Vorbește cu mine și se uită la telenovele, nu scapă niciodată *Știi și câștigi* și *Roata Norocului??* Cred că e din cauza agitației aleia precum și a tuturor celorlalte chestii, și fiindcă s-a întors la Fontevrault și a găsit lucrurile din pod? Știți c-a fost în stare să urce treptele? Ascultați-mă pe mine, se simte perfect, îi cumpăr brânză și biscuiți cu graham când ajung acasă și ne uităm amândouă la emisiunile de divertisment de noapte sau pe canalul de muzică country și astea îi plac, înțelegeți, *Achy Breaky Heart* și toate

celelalte chestii. Mamă, ce mai cântă melodiile alea, zău! Nu vă faceți griji. E extraordinară!

– Da, scumpa mea, dar, de fapt...

Într-un fel, vreme de cinci minute, Monei aproape că îi plăcuse Mary Jane, o fetișcană care putea să aibă grijă în felul ăla de o femeie bătrână, rezolvându-și problemele de zi cu zi apelând la leucoplast și la cabluri electrice.

Mona o condusese până în fața casei, apoi o privise sărind în camioneta cu scaunul pasagerului găurit de arcurile care țâșneau în afară și demarând în trombă, într-un nor albăstrui de gaze de eșapament.

– Trebuie să ne ocupăm de ea, spusese Bea. Trebuie să stăm jos și să discutăm despre situația Mary Jane cât mai curând posibil.

Într-adevăr, încuviințase Mona. „Situația Mary Jane" era o etichetă care se potrivea.

Și, cu toate că era limpede că nu dăduse dovadă, la fața locului, de nici o putere remarcabilă, în fata aia se ascundea ceva incitant.

Mary Jane era plină de vioiciune, iar ideea de a o scălda în banii și în avantajele clanului Mayfair și de a încerca s-o pună în valoare avea ceva irezistibil. De ce n-ar fi venit să ia lecții de la preceptorul care urma s-o scape pe Mona, pentru totdeauna, de plictiseala cursurilor școlare obișnuite? Beatrice rumegase la ideea de a-i cumpăra lui Mary Jane niște haine înainte de a părăsi orașul și fără îndoială că îi trimisese *crème de la crème* a hainelor de gata.

Și mai exista încă un mic motiv secret pentru care Mona o plăcuse pe Mary Jane, un motiv pe care nimeni n-avea să-l înțeleagă vreodată. Mary Jane purtase pe parcursul întâlnirii o pălărie de cowboy. O pălărie mică, de paie, pe care o lăsase să-i cadă pe spate, atârnată de șnururi, dar care îi mai rămăsese pe cap încă două minute după ce își făcuse apariția. Și și-o pusese înapoi înainte de a trage cu putere de maneta de viteze a

camionetei vechi şi de a călca acceleraţia, făcându-le semne de rămas-bun tuturor.

O pălărie de cowboy. Mona visase dintotdeauna să poarte o pălărie de cowboy, mai ales după ce avea să fie într-adevăr bogată, deţinând pe deplin controlul, şi să zboare în jurul lumii cu avionul ei personal. Mona se imaginase ani de zile în postura unui mogul cu pălărie de cowboy, intrând în uzine şi în bănci şi... ei bine, Mary Jane Mayfair avea o pălărie de cowboy. Şi, cu cosiţele ei prinse în creştet, cu fusta netedă şi strâmtă de dril, crea impresia unui tot unitar. În ciuda aparenţelor, avea un soi de stil bine cumpănit, de om de succes. Până şi lacul ei purpuriu de unghii; ciobit şi jupuit, făcea parte din acest ansamblu, dându-i un fel de farmec necizelat şi irezistibil.

Ei bine, nu era greu de dovedit, nu-i aşa?

– Şi ochii ăia, Mona, spusese Beatrice în timp ce se întorceau în grădină. E o copilă adorabilă! Te-ai uitat la ea? Nu ştiu cum de am putut vreodată să... Şi mama ei, mama ei, oh, fata aia a fost întotdeauna nebună, nimeni n-ar fi trebuit să-i îngăduie să fugă cu un copilaş... Dar a fost atâta discordie între noi şi aceşti Fontevrault Mayfair...

– Nu puteţi să le purtaţi de grijă chiar tuturor, Bea, îi spusese Mona, nu mai mult decât ar fi reuşit Gifford.

Însă ele aveau s-o facă, bineînţeles. Iar dacă Celia şi Beatrice nu izbuteau, ei bine, Mona avea să izbutească. Faptul că ea făcea acum parte dintr-o echipă fusese una dintre marile revelaţii ale după-amiezii; şi nu avea de gând s-o lase pe puştoaica aia să nu-şi îndeplinească visele, nu atâta timp cât mai avea suflare în trupul ei de treisprezece ani.

– E dulce, în felul ei aparte, recunoscuse Celia.

– Da, şi leucoplastul ăla de pe genunchi, murmurase Michael, ca pentru sine, fără să se gândească. Ce fată. Cred tot ce-a spus despre Rowan.

– Şi eu, zisese Beatrice. Numai că...

– Ce anume? întrebase disperat Michael.

– Numai că, dacă nu se hotărăşte niciodată să vorbească din nou?

– Beatrice, să-ţi fie ruşine, spusese Celia, uitându-se insistent la Michael.

– Crezi că leucoplastul e sexy, Michael? întrebase Mona.

– Ei, ăăă, da, de fapt. Presupun că, la fata asta, totul e sexy. Dar ce importanţă are pentru mine?

Părea să fie destul de sincer şi cu adevărat istovit. Îşi dorea să revină lângă Rowan. Să stea cu ea şi să citească o carte, pentru sine, după ce aveau să se strângă cu toţii laolaltă.

Apoi, pentru o vreme, în aceeaşi după-amiază, Mona ar fi putut jura că Rowan arăta altfel, că ochii ei erau, când şi când, mai strânşi, iar alteori ceva mai larg deschişi, de parcă şi-ar fi pus o întrebare. Poate că torentul de vorbe revărsat de Mary Jane îi priise lui Rowan. Poate că ar fi trebuit s-o cheme pe *Mary Jane înapoi, sau poate că aceasta tocmai se reîntorcea.* De fapt, Mona se pomenise dorind asta cu neràbdare, sau poate că ar fi trebuit să-i ceară noului şofer să pornească motorul limuzinei monstruoase, să umple buzunarele de piele cu îngheţată şi cu băuturi şi să plece către casa inundată. Poţi face asta când ai propria maşină. La naiba, Mona nu fusese obişnuită cu nimic din toate astea.

Pentru două sau trei zile, Rowan păruse a fi într-o stare mai bună, lăsând să se vadă tot mai des acea uşoară încruntare care era, la urma urmelor, o expresie facială.

Dar acum? În după-amiaza asta liniştită, singuratică, scăldată în lumina unui soare ceţos?

Mona se gândea că Rowan recăzuse în starea dinainte. Nici măcar căldura nu părea s-o atingă. Stătea în aerul umed şi pe frunte îi apăreau broboane de sudoare, Celia cea curajoasă nefiind prin preajmă să i le şteargă, iar ea nu făcea nici o mişcare ca să şi le şteargă singură.

– Te rog, Rowan, vorbeşte cu noi, spuse Mona cu vocea ei copilărească, sinceră, aproape obraznică. Nu vreau să fiu

moştenitoarea desemnată a averii. Nici măcar nu vreau să fiu moştenitoare, dacă tu nu eşti de acord. Îşi lăsă capul pe un umăr, cu părul roşu ca un văl între ea şi porţile de fier ale grădinii. Simţi că astfel aveau mai multă intimitate. Haide, Rowan! Ştii ce spunea Mary Jane. Eşti acolo, înăuntru. Haide. Mary Jane spunea că ne poţi auzi.

Mona îşi duse mâna la funda din păr, s-o potrivească, să pună capăt mâncărimii de pe pielea capului. Nu exista însă nici o fundă. Nu mai purtase panglica după moartea mamei ei. Avea o mică agrafă bătută cu perle, care îi ţinea prea strâns o şuviţă de păr. S-o ia naiba! O lărgi şi îşi lăsă părul să cadă liber.

– Uite, Rowan, dacă vrei să plec, fă-mi un semn. Ştii tu, fă ceva ciudat. Şi o să plec de-aici cât ai clipi.

Rowan se holba la zidul de cărămidă. Se holba la tufele de lantana – gardul viu, sălbatic, de flori mărunte, maronii şi portocalii. Sau poate că se holba, pur şi simplu, la cărămizi.

Mona slobozi un suspin, o atitudine de copil foarte răsfăţat şi capricios, într-adevăr. Dar nu era mai puţin adevărat că încercase totul, în afară de un acces de furie. Poate că cineva ar fi trebuit s-o facă!

„Numai că nu pot s-o fac eu", îşi spuse, deprimată.

Se ridică, se apropie de zid, rupse două crenguţe de lantana, se întoarse şi le aşeză în faţa lui Rowan, ca pe o ofrandă către o zeiţă aşezată sub un stejar, ascultând rugăciunile oamenilor.

– Te iubesc, Rowan, spuse, am nevoie de tine.

Pentru o clipă, ochii i se umeziră. Verdele încins al grădinii părea a se undui, preschimbându-se într-un văl gigantic. Capul îi zvâcnea uşor, simţi o gheară în gât şi apoi o descărcare, mai rea decât plânsul, o conştientizare neclară şi cumplită a lucrurilor înspăimântătoare care se petrecuseră.

Femeia aceea era rănită, poate fără de leac. Şi ea, Mona, era acum moştenitoarea care putea aduce pe lume un copil şi trebuia într-adevăr să-ncerce să o facă, astfel încât averea imensă a clanului Mayfair să poată trece mai departe. Femeia aceea, oare

ce mai putea face ea acum? Nu mai putea fi medic, asta era aproape sigur; părea să nu-i mai pese de nimeni şi de nimic.

Şi Mona se simţi, dintr-odată, atât de stânjenită, de neiubită şi de nedorită cum nu se mai simţise în toată viaţa ei. Trebuia să plece de acolo. Era ruşinos că stătuse atât de multe zile la masa aceea, cerşind iertare pentru că îl dorise cândva pe Michael, cerşind iertare pentru că era tânără şi bogată şi pentru că putea avea copii într-o bună zi, pentru că supravieţuise în timp ce atât mama ei, Alicia, cât şi mătuşa ei, Gifford, două femei pe care le iubise, le urâse şi de care avusese nevoie, îşi pierduseră viaţa.

„Egocentrism! Ce naiba..."

– N-am făcut-o înadins cu Michael, îi spuse lui Rowan, cu voce tare. Nu, nu intra din nou în starea aia!

Nici o schimbare. Privirea lui Rowan era focalizată, nu visătoare. Mâinile i se odihneau în poală, în cea mai firească dintre poziţii. Verigheta era atât de subţire şi de sobră, încât le făcea să semene cu cele ale unei călugăriţe.

Mona ar fi vrut să-i ia una din mâini între palmele sale, dar nu îndrăznea. Să-i vorbească vreme de o jumătate de oră era una, dar n-ar fi putut s-o atingă pe Rowan, n-ar fi putut forţa un contact fizic. Nu îndrăznea nici măcar să-i ridice mâna, punându-i în ea crenguţa de lantana. Era un gest prea intim, simţea că astfel i-ar fi tulburat tăcerea.

– Ei bine, ştii că n-o să te ating. N-o să-ţi iau mâna, n-o să ţi-o pipăi, nici n-o să-ncerc să aflu ceva de la ea. Nu te ating şi nu te sărut pentru că, dacă aş fi ca tine, cred că aş detesta ca un copil pistruiat, cu părul roşu, să se-nvârtă pe aici şi să-mi facă asta.

Păr roşu, pistrui, ce legătură aveau cu povestea asta, în afară de a spune: „Da. M-am culcat cu bărbatul tău, dar tu eşti cea misterioasă, cea puternică, femeia, cea pe care o iubeşte şi pe care a iubit-o întotdeauna. N-am fost decât un copil care l-a ademenit în pat. Şi în noaptea aia n-am fost atât de prevăzătoare cum ar fi trebuit să fiu. De fapt, n-am fost prevăzătoare câtuşi de

puțin. Dar nu există motive de îngrijorare, n-am fost niciodată ceea ce înțelege toată lumea prin normală. El s-a uitat la mine așa cum a privit-o mai târziu pe puștoaica aia, Mary Jane. Dorință, asta a fost tot. Poftă trupească și nimic mai mult. Și ciclul meu va veni în cele din urmă, așa cum se întâmplă întotdeauna, iar medicul meu o să-mi facă încă o dată morală."

Mona strânse micile crenguțe de lantana laolaltă, pe masă, lângă ceașca de porțelan, și se îndepărtă.

Își ridică pentru prima oară privirea către norii care lunecau pe deasupra coșurilor clădirii principale și își dădu seama că era o zi frumoasă.

Michael stătea în bucătărie, pregătind sucurile, sau „fabricând amestecul", cum ajunseseră să-l numească – suc de papaya, nucă de cocos, grepfrut, portocală. Zeamă și pulpă de fructe acopereau totul cu o zoaie de nedescris.

Îi trecu prin minte, cu toate că încercă să nu dezvolte ideea, că, pe zi ce trecea, el părea tot mai sănătos și mai chipeș. Făcea gimnastică sus, la etaj. Doctorii îl încurajaseră. De când Rowan ieșise din comă și se dăduse jos din pat, Michael câștigase, probabil, șase kilograme bune.

– Ei *chiar* îi place, spuse el, de parcă ar fi discutat tot timpul despre amestecul de sucuri. Știu că îi place. Bea a spus ceva de genul că ar fi prea acru. Nu există nici o dovadă că ei i s-ar părea prea acru. Ridică din umeri. Nu știu, spuse.

– Cred, zise Mona, că ea a încetat să mai vorbească din cauza mea.

Se uită lung la el, apoi îi veniră lacrimile, le simțea, umede și înspăimântătoare. Nu voia să-și piardă stăpânirea de sine. Nu avea de gând să se dea în spectacol. Dar se simțea mizerabil. Ce naiba voia ea de la Rowan? Abia dacă o cunoștea pe Rowan. Era ca și cum și-ar fi dorit să fie dădăcită de deținătoarea de drept a moștenirii, care își pierduse însă puterea de a duce mai departe descendența.

– Nu, iubito, făcu el, cu cel mai blând și mai liniștitor zâmbet.

– Michael, e din cauză că i-am spus despre noi, zise Mona. N-am vrut s-o fac. Era în prima dimineață în care i-am vorbit. În tot timpul ăsta, mi-a fost frică să-ți povestesc. Am crezut că era, pur și simplu, tăcută. N-am... Nu... După asta n-a mai vorbit niciodată, Michael. E adevărat, nu-i așa? S-a întâmplat după ce am venit eu.

– Copilă dragă, nu te mai chinui singură, spuse el, ștergând o parte din materia lipicioasă și vâscoasă de pe suprafața mesei. Era răbdător și avea un fel de a fi care o liniștea, dar era prea obosit pentru toate astea, iar fetei îi era rușine. Mona, ea a încetat să vorbească cu o zi înainte. Ți-am spus asta. Fii atentă. Îi zâmbi ușor, luându-se singur în râs. Pur și simplu, atunci nu mi-am dat seama că încetase să mai vorbească. Amestecă din nou sucul. Ei, acum urmează cea mai importantă decizie. Cu ou sau fără ou.

– Ou?! Nu poți să pui ou în sucul de fructe!

– Ba sigur că pot. Draga mea, n-ai locuit niciodată în nordul Californiei, nu-i așa? Ăsta e un aliment hrănitor clasa-ntâi. Iar ea are nevoie de proteine. Dar dintr-un ou crud te poți intoxica cu salmonella. Problemă veche. În privința oului crud, familia e împărțită exact în două. Ar fi trebuit să cer părerea lui Mary Jane, duminica trecută.

– Mary Jane! Mona scutură din cap. Ducă-se naibii familia, zise ea.

– Nu sunt sigur de asta, spuse Michael. Beatrice crede că ouăle crude sunt periculoase, iar ăsta e un punct de vedere. Pe de altă parte, când eram la liceu, în echipa de fotbal, obișnuiam să pun un ou crud în milkshake în fiecare dimineață. Dar Celia spune...

– Dumnezeu să mă ierte, făcu Mona, imitând-o perfect pe Celia. Ce știe mătușa mea Celia despre ouă?

Era atât de sătulă de discuțiile familiei despre micile preferințe și aversiuni ale lui Rowan, despre globulele albe și roșii ale

lui Rowan şi despre culoarea din obrajii lui Rowan, încât, dacă se mai pomenea în toiul vreunei alte conversaţii fără noimă, inutile şi plictisitoare, avea să înceapă să urle, cerând să fie lăsată să plece.

Poate că avusese parte prea mult de toate astea, începând din ziua când îi spuseseră că ea era moştenitoarea – prea mulţi oameni care îi dădeau sfaturi sau care se interesau de ea, încât ai fi crezut că *ea* era cea bolnavă. Scrisese, pe computer, titluri de articole de ziar, în bătaie de joc:

„FATĂ LOVITĂ ÎN CAP DE UN ÎNTREG DEPOZIT DE BANI". Sau: „UN COPIL VAGABOND MOŞTENEŞTE MILIARDE ÎN TIMP CE AVOCAŢII N-AU ASTÂMPĂR".

Nuuu, în zilele noastre, nimeni nu scrie „n-au astâmpăr" într-un titlu de ziar. Dar îi plăcea expresia.

Stând acolo, în bucătărie, se simţi dintr-odată atât de nefericită, încât lacrimile îi ţâşniră din ochi ca unui copil şi umerii începură să-i tremure.

– Ascultă, iubito, a încetat să vorbească din ziua precedentă, ţi-am mai spus, reluă Michael. Pot să-ţi povestesc ce-a spus ultima dată. Stăteam chiar acolo, la masă. Bea cafea. Spusese că murea de dorul unei cafele ca-n New Orleans. Îi făcusem un ibric întreg. Trecuseră vreo douăzeci şi două de ore de când îşi revenise şi nu dormise deloc. Poate că asta era problema. Am tot vorbit. Ea avea nevoie de odihnă. A spus: „Michael, vreau să ies în curte. Nu, rămâi aici, Michael. Vreau să fiu singură".

– Eşti sigur că asta a fost ultimul lucru pe care l-a spus?

– Absolut. Voiam să chem pe toată lumea, să-i anunţ că era sănătoasă. Poate că *eu* am speriat-o! Eu am făcut-o, cu sugestia asta. Şi, după aceea, eu o conduceam prin casă, iar ea nu spunea nimic, şi aşa a rămas de atunci.

Luă de pe masă ceva ce părea a fi un ou crud. Îl sparse de marginea de plastic a blenderului cu o mişcare rapidă, apoi desfăcu cele două jumătăţi ale cojii, lăsând să curgă albuşul cleios şi gălbenuşul.

– Cred că n-ai rănit-o câtuşi de puţin, Mona. Mă îndoiesc, cu adevărat, cu adevărat de asta. Mi-aş fi dorit ca tu să nu-i fi spus nimic. Dacă vrei neapărat să ştii, aş fi dus-o foarte bine şi fără să-i povesteşti tu că am comis un viol statutar, cu verişoara ei, pe canapeaua din salon. Ridică din umeri. Ştii, femeile fac asta. Ele povestesc după aceea. Îi aruncă o privire scânteietoare şi plină de reproşuri, cu razele de soare licărindu-i în ochi. Noi nu putem să povestim, dar ele pot. Dar, în esenţă, cred că nici măcar nu te-a auzit. Cred că... puţin îi pasă.

Vocea i se stinse.

Lichidul din pahar spumega şi avea un aspect oarecum dezgustător.

– Îmi pare rău, Michael.

– Iubito, nu...

– Nu, vreau să spun că sunt bine. Ea nu e bine. Dar eu sunt. Vrei să-i duc chestia asta? E scârboasă, Michael, chiar aşa! E absolut dezgustătoare!

Mona privi spuma, culoarea nefirească.

– Trebuie să-l amestecăm, spuse el.

Acoperi vasul cu capacul pătrat, de plastic, şi apăsă pe buton. Pe urmă se auzi zgomotul oribil al lamelelor care se roteau, în timp ce lichidul bolborosea în interior.

Poate că era mai bine dacă *nu ştiai* de ou.

– Ei, de data asta o să pun în el o mulţime de suc de broccoli, zise Michael.

– Oh, Doamne, n-o să fie de mirare dacă n-o să-l bea! Suc de broccoli! Ai de gând să-ncerci s-o omori?

– Ba o să-l bea. Îl bea întotdeauna. Bea orice îi pun în faţă. Tocmai mă gândeam din ce e făcut. Acum fii atentă. Dacă ar fi ascultat când ţi-ai făcut mărturisirea, nu sunt sigur că, pentru ea, ar fi reprezentat o surpriză. A auzit tot felul de lucruri în timp ce era în comă. Mi-a povestit. A auzit ce spuneau oamenii când eu nu eram acolo. Bineînţeles că nimeni nu ştia despre noi doi şi despre mica noastră, ştii tu, activitate criminală.

– Michael, pentru numele lui Dumnezeu, dacă în statul ăsta există crima de viol statutar, atunci ar trebui să ceri părerea unui avocat ca să fii sigur. Între veri, limita de vârstă e, probabil, de zece ani, ba chiar s-ar putea să existe o lege specială, care să o reducă la opt ani în cazul familiei Mayfair.

– Nu te amăgi singură, scumpo, spuse el, clătinând din cap într-un mod evident dezaprobator. Dar voiam să spun că ea a auzit tot ce ne-am spus unul altuia atunci când am stat în pat îmbrățișați. Aici e vorba despre vrăjitoare, Mona.

Căzu pe gânduri, uitându-se în gol, aproape pierzându-se în meditație și arătând grozav de chipeș, de bine făcut și de sensibil.

– Știi, Mona, nu e din pricina vreunui lucru pe care să-l fi spus cineva.

Își ridică ochii spre ea. Acum se întristase și totul era cât se putea de real, așa cum este atunci când un om de vârsta lui se întristează, iar ea descoperi că era ușor înspăimântată.

– Mona, e din cauza a tot ce i s-a întâmplat. Poate din cauza... ultimului lucru care s-a petrecut...

Mona dădu din cap. Încercă să-și imagineze din nou totul, după descrierea lui sumară. Pistolul, împușcăturile, trupul care se prăbușea. Cumplita taină a laptelui.

– N-ai spus nimănui, nu-i așa? zise Michael în șoaptă, cu seriozitate.

Ar fi avut nevoie de ajutorul lui Dumnezeu dacă ar fi făcut-o, se gândi ea, pentru că ar fi murit chiar în clipa aceea, după felul în care o privea el.

– Nu, și n-o să spun niciodată, răspunse. Știu când să povestesc și când nu, dar...

Michael scutură din cap.

– Nu m-a lăsat să ating cadavrul. A insistat să-l ducă jos singură, deși abia putea să meargă. Priveliștea aia n-o să-mi iasă din minte niciodată, câte zile oi mai avea. Și tot restul... nu știu. Pot să accept totul fără să-mi pierd stăpânirea de sine, dar o mamă care târăște cadavrul fiicei sale are ceva...

– Așa privești tu lucrurile, crezi că era fiica ei?

El nu răspunse. Continuă să privească în gol, iar durerea și supărarea îi dispărură treptat de pe chip; își mușcă buza o secundă, apoi aproape că zâmbi.

– Să nu povestești partea asta nimănui, niciodată, îi șopti. Niciodată, niciodată, niciodată. Nimeni n-are de ce s-o știe. Dar poate că, într-o zi, ea o să vrea să vorbească despre cele petrecute. Poate că asta, mai mult decât orice altceva, a făcut-o să amuțească.

– Să nu-ți faci niciodată griji că o să-i spun cuiva, zise ea. Nu sunt copil, Michael!

– Știu, iubito, crede-mă, știu, rosti el, cu cea mai caldă și discretă scânteiere de bună dispoziție.

Apoi se pierdu din nou, pe de-a-ntregul, privind în gol și uitând de ea, uitând de ei doi și de vasul uriaș cu lichid vâscos. Și, pentru o clipă, păru să-și fi pierdut orice speranță, să fi fost cuprins de o disperare profundă, dincolo de puterea de înțelegere a cuiva, poate cu excepția lui Rowan.

– Michael, pentru numele lui Dumnezeu, ea o să-și revină. Dacă despre asta e vorba, o să fie mai bine.

El nu-i răspunse imediat, apoi își înșiră cuvintele ca un soi de murmur:

– Stă exact în locul ăla, nu deasupra mormântului, dar chiar alături de el, spuse.

Vocea i se sugrumase.

Era gata să izbucnească în plâns, iar Mona n-ar fi fost în stare să suporte așa ceva. Dorea din toată inima să se apropie de el și să-l strângă în brațe. Dar asta ar fi ajutat-o pe ea, nu pe el.

Însă dintr-odată văzu că Michael zâmbea – de dragul ei, bineînțeles – și înălța filozofic din umeri.

– Viața ta va fi plină de lucruri bune, pentru că demonii au fost distruși, zise, și vei moșteni raiul. Zâmbetul i se lăți pe față, un zâmbet sincer și plin de bunătate. Iar eu și Rowan, noi ne vom duce în mormânt purtând vina a orice am făcut sau n-am

făcut, sau am fost nevoiți să facem, sau nu am izbutit să facem unul pentru celălalt.

Oftă, apoi se aplecă, sprijinindu-și brațele de masă. Se uită în lumina soarelui, în curtea care fremăta ușor, plină de foșnetul frunzelor verzi și de iz de primăvară.

Părea să fi ajuns la o încheiere firească.

Și era din nou el însuși, cel dinainte, filozofând, dar nicidecum învins.

În cele din urmă, se îndreptă de spate, luă vasul și îl șterse cu un șervet vechi, alb.

– Ah, spuse, ăsta e un lucru într-adevăr plăcut când ești bogat.

– Care?

– Să ai un șervet de olandă, ori de câte ori ți-l dorești. Și batiste de olandă. Celia și Bea au întotdeauna. Tata nu folosea niciodată șervețele de hârtie. Hmmm... Nu m-am mai gândit la asta de multă vreme.

Îi făcu cu ochiul. Ea nu-și putu înfrânge un zâmbet. Ce gogoman! Dar, la naiba, cine altcineva i-ar mai fi făcut ei cu ochiul în acel fel? Nimeni.

– N-ai veşti de la Yuri, nu-i aşa? o întrebă el.

– Ţi-aş fi spus, răspunse Mona, posomorâtă.

Sunetul numelui lui Yuri era un chin.

– I-ai spus lui Aaron că nu mai știi nimic despre el?

– De o sută de ori și de trei ori în dimineața asta. Nici Aaron n-a primit nici o veste. E îngrijorat. Dar nu se întoarce în Europa, indiferent ce s-ar întâmpla. O să rămână aici, cu noi, câte zile o mai avea de trăit. Spune că nu trebuie să uit faptul că Yuri e incredibil de inteligent, ca toți investigatorii organizației Talamasca.

– Crezi că s-a-ntâmplat ceva?

– Nu știu, zise ea, fără vlagă. Poate că, pur și simplu, m-a uitat.

Suna prea cumplit ca să se gândească la asta. Nu putea fi așa. Dar omul trebuie să facă față situației, nu? Iar Yuri era ca orice alt bărbat din lume.

Michael privi băutura pe care o pregătise. Poate că avea suficientă minte cât să-și dea seama că era de-a dreptul de neîngurgitat. În loc de asta, el luă o lingură și începu să amestece lichidul.

– Știi, Michael, asta ar putea fi șocul care s-o scoată din transă, spuse Mona. Adică, în timp ce bea, chiar în momentul ăla, când jumătate de pahar îi alunecă pe gât, îi spui, clar și răspicat, ce e înăuntru.

El chicoti, chicotitul lui fantastic, din adâncul pieptului. Ridică vasul cu zeamă îndoielnică și umplu un pahar.

– Haide, vino cu mine afară. Vino s-o vezi.

Mona ezită.

– Michael, nu vreau să ne vadă împreună, știi tu, stând unul lângă altul.

– Folosește câteva dintre vrăjile tale proprii, iubito. Ea știe că sunt sclavul ei, până în ziua morții mele.

Expresia feței i se schimbă din nou, foarte încet. O privea calm, dar aproape cu răceală. Iar Mona simți din nou cât de însingurat era.

– Da, însingurat, zise el, și în zâmbetul lui era ceva aproape răutăcios.

Nu mai adăugă altceva. Luă paharul și se îndreptă spre ușă.

– Să mergem să vorbim cu doamna, spuse Michael, peste umăr. Să-i citim gândurile împreună. Unde-s doi... știi tu, și tot restul. Poate că ar trebui s-o facem din nou, Mona, pe iarbă, noi doi, și poate că asta o s-o trezească.

Mona era șocată. Vorbea serios? Nu, nu era asta întrebarea. Întrebarea era: Cum de putuse să spună așa ceva?

Nu-i răspunse, dar știa ce simțea el. Sau, cel puțin, credea că știe. Într-o anumită măsură, era conștientă că nu putea ști cu adevărat că un bărbat de vârsta lui resimțea cu totul altfel unele

lucruri decât o fetişcană. O ştia dinainte de a i-o spune în diverse feluri atât de mulţi oameni. Ţinea nu atât de modestie, cât de logică.

Îl urmă pe lespezile de piatră, de-a lungul piscinei şi dincolo de poarta din spate. Blugii lui erau atât de strâmţi, încât abia putea să se abţină. Mersul lui firesc era o legănare seducătoare a şoldurilor. „Asta-i frumos, dă-i înainte cu gândurile erotice! Nici vorbă!" Nici cămaşa lui polo nu era lejeră în adevăratul sens al cuvântului. Îi plăcea felul în care i se mişca deasupra umerilor şi în spate.

„Nu mă pot abţine." Îşi dorea ca el să nu fi rostit gluma aceea amară. S-o facă pe iarbă! O cuprinse un neastâmpăr îngrozitor. Bărbaţii se plângeau întotdeauna de felul în care îi excita vederea unei femei sexy. Ei bine, la ea erau atât cuvintele, cât şi imaginile. Blugii lui strâmţi şi imaginile pătrunzătoare care îi invadaseră mintea după ceea ce îi spusese Michael.

Rowan era aşezată la masă, în aceeaşi poziţie în care stătea atunci când plecase Mona; lantana era încă acolo, crenguţele fiind uşor răvăşite, de parcă vântul le-ar fi răscolit în joacă, dându-le apoi pace.

Rowan se încrunta uşor, ca şi cum ar fi cântărit ceva în minte. Nu se putea spune că reprezenta neapărat un semn bun, se gândi Mona, dar i-ar fi dat speranţe lui Michael dacă l-ar fi adus în discuţie. Rowan nu părea conştientă de prezenţa lor. Stătea nemişcată, privind florile îndepărtate şi zidul.

Michael se aplecă să o sărute pe obraz. Puse paharul pe masă. Ea nu se clinti, cu excepţia câtorva şuviţe de păr prinse de vânt. Pe urmă el se aplecă, îi luă mâna dreaptă şi îi strânse degetele în jurul paharului.

– Bea-l, iubito, spuse.

Vorbea pe acelaşi ton cu care i se adresase Monei, răstit şi cald totodată. Iubito, iubito, iubito însemna Mona, Rowan, sau Mary Jane, sau, poate, orice altă fiinţă de sex femeiesc.

„Iubito" i s-ar fi potrivit creaturii moarte, îngropate în aceeași groapă cu tatăl ei? Hristoase, dacă l-ar fi văzut măcar pe unul din cei doi, pentru câteva secunde prețioase! Da, și fiecare femeie Mayfair care îl avusese dinaintea ochilor în timpul micii lui aventuri în lume plătise asta cu viața. Cu excepția lui Rowan...

Hopa! Rowan ridica paharul. Mona o privi cu o fascinație plină de spaimă cum bea fără a-și lua măcar o clipă ochii de la florile din depărtare. Clipi, firesc și încet, în timp ce înghițea, dar asta era tot. Și încruntarea rămăsese. Ușoară. De om dus pe gânduri.

Michael stătea în picioare, cu mâinile în buzunare, privind-o, și apoi făcu ceva surprinzător. Vorbi despre ea cu Mona, ca și cum Rowan nu l-ar fi putut auzi. Era pentru prima oară.

– Când i s-a adresat doctorul, când i-a spus că ar trebui să meargă la analize, s-a ridicat și a ieșit din cameră. Era ca o persoană așezată pe o bancă din parc, într-un oraș mare. Ca și cum cineva se făcuse comod lângă ea, poate prea aproape. Era izolată, exact în felul ăsta, și era singură.

Luă paharul. Arăta mai dezgustător decât oricând. Dar, sincer vorbind, Rowan părea dispusă să bea orice îi punea el în mână.

Pe fața ei nu se clinti nimic.

– Bineînțeles că aș putea s-o duc la spital, pentru analize. S-ar putea să fie de acord. Până acum a făcut cam orice i-am cerut, afară de a vorbi.

– Și de ce n-o duci? întrebă Mona.

– Pentru că dimineața, după ce se trezește, își pune cămașa de noapte și capotul. I-am pregătit și haine de oraș. Nu se-atinge de ele. Ăsta e indiciul meu. Vrea să stea acasă.

Se enervase dintr-odată. Obrajii i se împurpurară și vorbea cu o grimasă a buzelor.

– Analizele n-o pot ajuta, oricum, continuă el. Vitaminele astea, ăsta e tratamentul. Analizele n-ar face altceva decât să ne

spună niște lucruri. Poate că nu e treaba noastră să le aflăm acum. Băutura o ajută.

Vocea i se sugrumase. Se înfuria din ce în ce mai mult, pe măsură ce se uita la Rowan. Încetă să mai vorbească.

Se aplecă brusc și așeză paharul pe masă, punându-și palmele pe tăblie, de o parte și de alta a lui. Încerca s-o privească pe Rowan în ochi. Își apropie fața de a ei, dar la ea nu se vedea nici o schimbare.

– Rowan, te rog, șopti el. Întoarce-te!

– Michael, nu face asta!

– De ce nu, Mona? Rowan, acum am nevoie de tine. Am nevoie de tine!

Lovi cu putere în masă, cu ambele mâini. Rowan tresări, dar nimic altceva nu se schimbă.

– Rowan! strigă el.

Își întinse mâinile către ea, ca și cum ar fi vrut s-o ia de umeri și s-o zgâlțâie, dar n-o făcu.

Apucă nervos paharul, se întoarse pe călcâie și plecă.

Mona rămase nemișcată, așteptând, prea șocată ca să vorbească. Fusese aidoma tuturor faptelor lui. Gestul unui om bun la inimă. Grosolan, totuși, și, într-un fel, o privelițe cumplită.

Mona nu-și revenise încă. Se așeză încet la masă, pe scaunul de vizavi de Rowan, în același loc unde stătea în fiecare zi.

Foarte încet își regăsi calmul. Nu era sigură de ce stătea acolo, cu excepția faptului că așa i se părea loial. Poată că nu voia să treacă drept aliata lui Michael. În zilele acelea, își simțea vina ca pe o sabie suspendată deasupra capului.

Dacă lăsai la o parte faptul că nu vorbea, îți dădeai seama că Rowan arăta minunat. Părul îi crescuse, ajungând aproape până la umeri. Frumoasă și absentă. Dusă.

– Ei bine, înțelegi, spuse Mona, probabil că o să continui să *vin aici până când o să-mi dai un semn. Știu că asta nu mă* absolvă de vină și că nu-mi dă dreptul să fiu o pacoste pentru

cineva şocat şi amuţit. Dar când eşti aşa, fără grai, îi forţezi, într-un fel, pe alţii să acţioneze, să aleagă, să ia decizii. Vreau să spun că ceilalţi nu te pot lăsa singură, pur şi simplu. Nu se poate. Nu e un gest cu adevărat prietenesc. Mona îşi trase răsuflarea şi se simţi pe deplin liniştită. Sunt prea tânără ca să ştiu anumite lucruri, zise ea. Adică, n-am de gând să stau aici şi să spun că înţeleg ce ţi s-a întâmplat. Ar fi prea stupid.

Se uită la Rowan; ochii ei păreau acum verzi, de parcă ar fi căpătat culoarea strălucitoare şi primăvăratică a peluzei.

– Dar mie... ah... îmi pasă de ceea ce li se întâmplă tuturor, mă rog, aproape tuturor. Ştiu anumite lucruri. Ştiu mai multe decât oricine altcineva, cu excepţia lui Michael şi a lui Aaron. Îl ţii minte pe Aaron?

Fusese o întrebare prostească. Firește că Rowan îl ţinea minte pe Aaron, dacă mai ţinea minte ceva.

– Ei bine, ceea ce voiam să spun e că există un tip, Yuri. Ţi-am povestit despre el. Nu cred că l-ai văzut vreodată. De fapt, sunt sigură că nu l-ai văzut. Iar el a plecat, foarte departe, şi, după cum stau lucrurile acum, sunt îngrijorată, aşa cum e şi Aaron. Cum stai tu aşa, aici, în grădină, totul pare să fi încremenit, dar adevărul e că nimic nu stagnează niciodată...

Se întrerupse. Era o abordare şi mai nepotrivită decât cealaltă. Nu aveai cum să-ţi dai seama dacă femeia aceea suferea. Mona oftă, încercând să păstreze tăcerea în privinţa asta. Îşi puse coatele pe masă. Ridică încet privirea. Ar fi putut jura că Rowan se uitase la ea şi că tocmai îşi ferise ochii.

– Rowan, încă nu s-a terminat, şopti ea din nou.

Pe urmă se uită în altă parte, dincolo de poarta de fier, dincolo se piscină, către centrul peluzei din faţă. Bougainvillea dădea în floare. Când plecase Yuri, nu avea decât crenguţe goale.

Stătuseră împreună acolo, vorbindu-şi în şoaptă, şi el spusese:

– Ştii, Mona, indiferent ce s-ar întâmpla în Europa, o să mă întorc aici, la tine.

Rowan *o privea*. Rowan se uita în ochii ei.

Era prea uluită ca să vorbească sau ca să se mişte. Se temea să o facă, se temea că Rowan şi-ar fi putut desprinde privirea de ea. Voia să creadă că asta era bine, că însemna confirmare şi eliberare. Îi atrăsese atenţia lui Rowan, cu toate că se purtase ca o puştoaică deznădăjduită.

În timp ce Mona se holba la ea, expresia preocupată a lui Rowan păru să se şteargă. Chipul îi deveni grăitor, exprimând fără îndoială tristeţe.

– Ce s-a-ntâmplat, Rowan? şopti Mona.

Rowan scoase un sunet firav, de parcă şi-ar fi dres glasul.

– Nu e Yuri, şopti.

Pe urmă se încruntă mai tare şi ochii i se întunecară, dar privirea nu i se mai pierdu în gol.

– Ce s-a-ntâmplat, Rowan? o întrebă Mona. Rowan, ce-ai spus despre Yuri?

Rowan părea să aibă impresia că încă i se adresa Monei, fără să ştie că nu scotea nici o vorbă.

– Rowan, şopti Mona. Spune-mi. Rowan...

Mona îşi înghiţi cuvintele. Îşi pierduse brusc curajul de a-şi deschide inima.

Ochii lui Rowan continuau să o fixeze. Îşi ridică mâna dreaptă şi îşi trecu degetele prin părul de culoarea cenuşii. Ceva firesc, normal, dar despre ochii ei nu se putea spune acelaşi lucru. În ei se dădea o luptă...

Un zgomot distrase atenţia Monei. Voci de bărbaţi. Michael şi altcineva. Apoi, deodată, sunetul alarmant al plânsului sau al râsului unei femei. Preţ de o clipă, Mona nu reuşi să-şi dea seama ce anume era.

Se răsuci şi privi lung dincolo de poartă, acolo unde se afla piscina. Mătuşa ei Beatrice se apropia, călcând grăbit pe dalele de piatră de la marginea apei, cu o mână la gură şi bâjbâind cu cealaltă, de parcă ar fi fost gata să cadă-n nas. Ea era cea care plângea, pentru că era, aproape cu siguranţă, vorba de hohote de

plâns. Părul îi atârna neglijent, desprins din cocul întotdeauna răsucit cu grijă la ceafă. Rochia ei de mătase era pătată și udă.

Michael și un bărbat în haine simple, de un negru rău prevestitor o urmau îndeaproape, în grabă, vorbind între ei.

Dinspre Beatrice se auzeau suspine puternice, înăbușite. Tocurile i se afundau în pământul moale al peluzei, dar continua să înainteze.

– Bea, ce s-a-ntâmplat?

Mona se ridică în picioare. Rowan făcu același lucru. Rowan se uita lung la silueta care se apropia și ea fu cea către care își întinse Beatrice brațele în timp ce traversa grăbită gazonul, răsucindu-și o gleznă și regăsindu-și imediat echilibrul.

– Au făcut-o, Rowan, spuse Bea, gâfâind ca să-și recapete suflul. L-au ucis! Mașina s-a urcat peste bordură. L-au ucis! Am văzut cu ochii mei!

Mona se întinse ca s-o sprijine, iar mătușa ei o cuprinse brusc cu brațul stâng și aproape că o strivi cu sărutări în timp ce continua să bâjbâie cu mâna cealaltă după Rowan, care i-o luă și o strânse într-ale ei.

– Bea, pe cine au ucis, pe cine? țipă Mona. Doar nu vorbești despre Aaron!

– Ba da, răspunse Bea, dând din cap cu sălbăticie, cu vocea acum seacă și pierită. Continuă să dea din cap, în timp ce Mona și Rowan veniră mai aproape. Aaron, spuse. L-au ucis. Am văzut. Mașina a sărit pe bordură, pe St. Charles Avenue. I-am spus că-l duc cu mașina până acolo. El a zis nu, voia să se plimbe. L-a lovit dinadins, am văzut. A trecut peste el de trei ori!

Michael o cuprinse, la rândul lui, cu brațele. Bea se lăsă moale, părând gata să leșine, și căzu la pământ. Michael o ridică și ea se strânse la pieptul lui, plângând. Părul îi căzuse în ochi și mâinile i se întindeau încă, tremurând, precum niște păsări care nu-și puteau găsi odihna.

Bărbatul în haine amenințătoare era polițist – Mona îi văzu pistolul din tocul atârnat de umăr –, un chinez american cu o figură blajină, emotivă.

– Îmi pare atât de rău, spuse el, cu accent clar de New Orleans.

Mona nu mai întâlnise niciodată un asemenea accent asociat cu o fizionomie atât de specific chineză.

– L-au ucis? întrebă Mona, în șoaptă, plimbându-și privirea de la polițist la Michael, care o liniștea pe îndelete pe Bea cu sărutări și aranjându-i părul cu gesturi pline de blândețe.

În toată viața ei, Mona nu o mai văzuse niciodată astfel pe Bea și, pentru o clipă, în mintea ei se întâlniră două gânduri: Yuri trebuie să fie mort deja; iar Aaron a fost ucis, iar asta însemna probabil că și ei erau în pericol. Un lucru cumplit, nespus de cumplit, mai ales pentru Bea.

Rowan i se adresă polițistului calmă, deși vocea ei era răgușită și se pierdea în toată zăpăceala și zgomotul din jur.

– Vreau să văd cadavrul, zise ea. Puteți să mă duceți acolo? Sunt medic. Trebuie să văd. Mă îmbrac într-o secundă.

Era momentul ca Michael să fie uimit, ca Mona să fie surprinsă? O, dar avea sens, nu-i așa? Înfiorătoarea Mary Jane spusese: „Ne ascultă. O să vorbească atunci când o să fie pregătită".

Și slavă Domnului că, în clipa aceea, nu stătea nemișcată și tăcută! Slavă Domnului pentru faptul că nu putea sau nu era nevoită să o facă, pentru faptul că era acum alături de ei.

Nu conta cât părea de fragilă și cât de răgușit și de nefiresc îi suna glasul. Se uita la Mona cu ochi limpezi, ignorând răspunsul plin de solicitudine al polițistului, care spunea că poate era mai bine să nu vadă cadavrul, accidentul fiind unul cumplit.

– Bea are nevoie de Michael, zise Rowan. Se întinse și o strânse pe Mona de încheietura mâinii. A ei era rece și fermă. Eu am acum nevoie de tine. Vrei să mă-nsoțești?

– Da, răspunse Mona. Oh, da.

3

Îi promisese spiriduşului că avea să intre în hotel peste câteva minute.

– Dacă vii cu mine, spusese Samuel, toată lumea o să te vadă. Nu-ţi scoate ochelarii de soare.

Yuri încuviinţase dând din cap. Nu-l deranja să stea, pentru moment, în maşină, privind oamenii care treceau pe lângă uşile elegante ale hotelului Claridge's. De când plecase din valea din Donnelaith, nimic nu reuşise să-l liniştească aşa cum îl liniştea Londra.

Îl descurajase până şi călătoria lungă către sud, alături de Samuel, cu maşina, străbătând întunericul nopţii pe autostrăzi care s-ar fi putut afla în orice parte a lumii.

Cât despre vale, îi stăruia în memorie vie şi pe de-a-ntregul înspăimântătoare. Ce îl făcuse să creadă că era înţelept să plece acolo de unul singur – să scormonească tocmai la rădăcină, căutând informaţii despre spiriduşi şi despre Taltos? Bineînţeles că găsise exact ceea ce căuta. Şi, pe parcurs, fusese împuşcat în umăr cu un glonţ de calibrul .38.

Glonţul reprezentase un şoc îngrozitor. Până atunci, nu mai fusese niciodată rănit într-un asemenea mod. Dar adevărata revelaţie descurajantă o întruchipaseră spiriduşii.

Prăbuşit pe bancheta din spate a Rolls-ului, suportă iarăşi chinul amintirii acelei privelişti: noaptea cu norii ei grei, rostogolindu-se, şi cu luna tulburătoare, poteca din munţi, năpădită

din plin de buruieni, şi sunetul sinistru al tobelor şi al cornilor înălţându-se către stânci.

Numai după ce îi văzuse pe spiriduşi stând în cerc îşi dăduse seama că ei cântau. Numai atunci le auzise psalmodierile baritonale, cuvintele întru totul de neînţeles pentru el.

Până atunci, nu fusese sigur că, într-adevăr, credea în existenţa lor...

Mergeau în cerc, piperniciţi, gheboşi, săltându-şi picioarele scurte, legănându-se înainte şi înapoi, scoţând ţipete ritmice în timpul psalmodierilor, bând fie din halbe, fie din sticle. Îşi purtau curelele armelor trecute peste umeri. Trăgeau cu pistoalele în văzduh, cu veselia exaltată a unor sălbatici. Armele nu bubuiau. Mai degrabă explodau, trosnind cu putere, precum focurile de artificii. Tobele erau mult mai rele, cu bătăile lor îngrozitoare, şi cele câteva cimpoaie care se tânguiau, luptându-se cu melodia lor sumbră.

Când îl lovise glonţul, crezuse că venea de la unul dintre ei – poate de la o santinelă. Se înşelase.

Trecuseră trei săptămâni înainte de a părăsi valea.

Şi acum Claridge's. Şansa de a telefona la New Orleans, de a vorbi cu Aaron, de a vorbi cu Mona, de a le explica de ce nu dăduse nici o veste atât de multă vreme.

Cât despre riscurile din Londra, cât despre apropierea de Căminul Talamasca şi de cei care încercau să îl ucidă, se simţea infinit mai în siguranţă aici decât în vale, cu câteva clipe înainte să-l izbească glonţul.

Era timpul să urce. Să-l vadă pe misteriosul prieten al lui Samuel, care sosise deja, dar care nu-i fusese descris şi despre care nu primise explicaţii. Era timpul să facă aşa cum voia spiriduşul, pentru că acesta îi salvase viaţa, îl îngrijise, redându-i sănătatea, şi dorea să-l cunoască pe prietenul lui, care avea un rol de o importanţă colosală în acea dramă de mari proporţii.

Yuri coborî din maşină şi amabilul portar englez se grăbi să-şi ofere ajutorul.

Umărul îl durea; o durere ascuțită. Când avea să se deprindă să nu-și folosească brațul stâng? Înnebunitor.

Vântul rece îi dădu o senzație cumplită, dar care trecu repede. Intră direct în holul hotelului – atât de mare și totuși atât de călduros. O luă spre scara imensă, curbată, din dreapta.

Dinspre barul alăturat se auzeau acordurile delicate ale unui cvartet de coarde. În jurul lui, liniștea domnea în aer. Atmosfera din hotel îl calmă și îl făcu să se simtă în siguranță. Și să fie fericit.

Ce minune erau toți acei englezi politicoși – portarul, ceilalți angajați, gentlemanii prietenoși care coborau scările, trecând pe lângă el –, părând să nu-i observe puloverul murdar și pantalonii negri colbuiți. Prea politicoși, cugetă.

Merse de-a lungul coridorului de la primul etaj până la ușa apartamentului de pe colț, pe care i-o descrisese spiridușul, o găsi deschisă și pătrunse într-un antreu mic și primitor, aducând mai degrabă cu cel al unei case elegante, care dădea într-un salon imens, demodat dar somptuos, așa cum spusese același spiriduș.

Acesta stătea în genunchi, stivuind lemne în șemineu. Își scoase haina de tweed și cămașa albă i se întindea, chinuită, pe brațele pipernicite și peste cocoașă.

– Aici, aici, intră, Yuri, îi spuse, fără măcar a ridica privirea.

Yuri păși în cadrul ușii. Celălalt bărbat era acolo.

Și oferea o priveliște tot atât de stranie precum cea a spiridușului, dar într-un mod cu totul diferit. Era exagerat, dar nu incredibil de înalt. Avea pielea albă, palidă și păr a cărui culoare întunecată părea naturală. Părul era lung, lăsat liber și nu se potrivea câtuși de puțin cu costumul lui din stofă fină de lână, cu luciul mat al cămășii albe, scumpe, pe care o purta, și cu cravata de un roșu întunecat. Avea o înfățișare categoric romantică. Dar ce însemna asta? Yuri nu era sigur. Însă acesta era cuvântul care îi venea în minte. Bărbatul nu avea o înfățișare atletică – nu era unul dintre acei sportivi uriași, monstruoși, care

excelează la jocurile olimpice televizate sau pe terenurile gălăgioase de baschet –, ci arăta mai degrabă romantic.

Yuri îi întâlni privirea fără nici un fel de neplăcere. Personajul acela ciudat şi mai degrabă protocolar nu avea nimic ameninţător. Într-adevăr, faţa lui era netedă şi tinerească, aproape frumoasă pentru un bărbat, cu gene lungi şi dese şi cu buze de androgin, pline, cu o formă delicată – şi nicidecum intimidantă. Doar firele albe din păr sugerau autoritatea, pe care era limpede că nu şi-o impunea de obicei. Ochii erau mari şi căprui, şi îl priveau pe Yuri cu interes. Era, în ansamblu, o persoană impresionantă, cu excepţia mâinilor. Acestea erau puţin prea mari, iar degetele aveau ceva anormal, cu toate că Yuri nu-şi dădea seama ce anume. Erau subţiri, precum nişte picioare de păianjen, şi poate că asta le descria cel mai bine.

– Dumneavoastră sunteţi ţiganul, spuse bărbatul, cu voce joasă, plăcută, aproape senzuală şi total diferită de glasul caustic, baritonal, al spiriduşului.

– Intră, stai jos, zise nerăbdător piticul. Aprinsese focul şi îl aţâţa cu nişte foale. Am trimis după ceva de-ale gurii, dar te rog să intri în dormitor când vor veni să le-aducă, nu vreau să fii văzut.

– Mulţumesc, spuse Yuri, cu voce scăzută.

Îşi dădu seama, dintr-odată, că uitase să-şi scoată ochelarii de soare. Totul deveni brusc foarte strălucitor, chiar şi tapiţeria din catifea verde-închis a mobilei şi draperiile înflorate, de modă veche. O cameră plăcută, asupra căreia oamenii îşi lăsau amprenta.

Claridge's. Cunoştea multe hoteluri din lume, dar nu mai fusese niciodată la Claridge's. În Londra, nu-şi căutase niciodată adăpost altundeva decât la Cămin, unde nu putea merge acum.

– Sunteţi rănit, aşa mi-a spus prietenul meu, zise bărbatul înalt, apropiindu-se şi coborându-şi privirea către Yuri cu atâta bunăvoinţă, încât înălţimea lui nu trezea nici un fel de teamă instinctivă.

Mâinile ca niște păianjeni erau ridicate și întinse, de parcă ar fi trebuit să încadreze chipul lui Yuri pentru a reuși să-l vadă.

– Mă simt bine. O rană de glonț, dar prietenul dumneavoastră l-a scos. Dacă n-ar fi fost el, aș fi fost mort.

– Așa mi-a povestit. Știți cine sunt eu?

– Nu, nu știu.

– Știți ce e un Taltos? Asta sunt eu.

Yuri nu răspunse. Bănuise asta în aceeași măsură în care își închipuise că spiridușii existau cu adevărat. Taltos însemna Lasher: ucigaș, monstru, pericol. Era prea șocat ca să vorbească. Se holba, pur și simplu, la chipul bărbatului, gândindu-se că, în afară de mâini, părea să nu fie nimic altceva decât o ființă omenească uriașă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ash, spuse piticul, dă măcar o dată dovadă de putină viclenie!

Samuel își scutură pantalonii. Focul era puternic, superb. Se așeză pe un scaun moale, mai degrabă lipsit de formă, care părea extrem de confortabil. Picioarele lui nu atingeau podeaua.

Era imposibil să citești ceva pe fața lui adânc ridată. Era chiar atât de furios? Cutele cărnii anulau orice expresie. Într-adevăr, pe spiriduşul căruia i se întâmpla numai ocazional să facă ochii mari, strălucitori, în timp ce vorbea, nu îl trăda nimic altceva decât vocea. Părul roșu era stereotipul potrivit cu nerăbdarea și cu temperamentul său. Degetele lui scurte băteau darabana pe brațele tapițate ale fotoliului.

Yuri se îndreptă spre canapea și se așeză la marginea ei, într-o postură rigidă, fiind conștient că bărbatul înalt se dusese lângă cămin și se uita în jos, către foc. N-avea de gând să se holbeze, precum un bădăran, la creatura aceea.

– Un Taltos, spuse el. Avea vocea acceptabil de calmă. Un Taltos. De ce vreți să vorbiți cu mine? De ce vreți să mă ajutați? Cine sunteți și de ce ați venit aici?

– L-aţi văzut pe celălalt? întrebă bărbatul cel înalt, întorcându-se şi uitându-se la Yuri cu ochi atât de sinceri, încât erau aproape timizi, dar nu întru totul.

Dacă n-ar fi fost mâinile, ar fi părut uluitor de frumos. Încheieturile degetelor arătau însă ca nişte noduri.

– Nu, nu l-am văzut niciodată.

– Dar ştiţi sigur că e mort?

– Da, ştiu sigur, zise Yuri.

Uriaşul şi piticul. N-avea de gând să izbucnească în râs, dar perechea era cumplit de amuzantă. Diformităţile transformau creatura într-o persoană cu înfăţişare plăcută. În schimb, pe spiriduş îl făceau să pară periculos şi netrebnic. Dar totul era o manifestare a naturii, nu-i aşa? Însă se afla, cumva, dincolo de marja de accidente în care credea Yuri.

– Acest Taltos avea o pereche? întrebă cel înalt. Adică un alt Taltos, o femelă?

– Nu, perechea lui era o femeie pe nume Rowan Mayfair. I-am povestit prietenului dumneavoastră despre ea. Mama şi iubita lui. E ceea ce noi, în organizaţia Talamasca, numim o vrăjitoare.

– Da, zise spiriduşul, şi ceea ce noi am numi tot aşa. Ashlar, în povestea asta sunt multe vrăjitoare puternice. E un neam de vrăjitoare. Trebuie să-l laşi să-ţi spună povestea.

– Ashlar e numele dumneavoastră întreg? întrebă Yuri.

Avusese o tresărire. Cu câteva ore înainte de a părăsi oraşul New Orleans, îl ascultase pe Aaron rezumându-i povestea lui Lasher, demonul din vale. Sfântul Ashlar: numele acela fusese rostit în repetate rânduri. Sfântul Ashlar.

– Da, răspunse bărbatul cel înalt. Dar Ash e o versiune monosilabică, pe care o prefer. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar prefer acest nume simplu, Ash, şi adesea nu răspund la celălalt.

Vorbise cu hotărâre, dar şi cu amabilitate.

Piticul râse.

– Eu îl strig pe numele întreg, ca să-l fac puternic şi atent.

Uriașul îl ignoră. Își încălzea mâinile deasupra focului. Degetele răsfirate păreau a aparține unui bolnav.

– Aveți dureri, nu-i așa? întrebă, întorcându-se cu spatele la foc.

– Da. Îmi cer scuze fiindcă las asta să se vadă. Rana e în umăr, într-o asemenea poziție încât fiecare mișcare, oricât de neînsemnată, o face să pulseze. O să mă scuzați dacă mă las pe spate pe canapea și încerc să stau așa, ca un leneș? Mintea mea e în fierbere. O să-mi spuneți cine sunteți?

– Am făcut asta, nu-i așa? spuse cel înalt. E rândul dumneavoastră să vorbiți. Ce vi s-a întâmplat?

– Yuri, zise piticul, cu o nerăbdare mai degrabă temperată, ți-am spus că el este cel mai vechi confident și prieten al meu de pe lume. Ți-am spus că Talamasca îi e cunoscută. Că știe mai multe despre ea decât orice altă ființă aflată în viață. Te rog să ai încredere în el. Spune-i ce vrea să afle.

– Am încredere în dumneavoastră, zise Yuri. Dar în ce scop să vă povestesc despre treburile și despre aventurile mele? Ce-o să faceți cu aceste cunoștințe?

– O să vă ajut, bineînțeles, răspunse cel înalt, fără grabă, dând ușor din cap. Samuel spune că oamenii din organizația Talamasca încearcă să vă ucidă. De ce? Mi-e greu să accept așa ceva. În felul meu, am îndrăgit întotdeauna organizația Talamasca. Mă feresc de el, așa cum mă feresc de orice mă poate constrânge într-un anumit fel. Dar membrii Talamasca mi-au fost rareori dușmani... cel puțin nu pentru multă vreme. Cine a încercat să vă facă rău? Sunteți sigur că acești oameni fac parte chiar din Ordin?

– Nu, nu sunt sigur, spuse Yuri. Asta e ceea ce s-a întâmplat, mai mult sau mai puțin. Când eram un băiat orfan, organizația Talamasca m-a primit în rândurile ei. Aaron Lightner a fost cel care a făcut-o. Samuel știe cine e.

– Și eu știu, spuse cel înalt.

– Toată viața mea de adult am fost în slujba Ordinului, cel mai adesea călătorind și îndeplinind de multe ori sarcini pe care eu unul nu le-am înțeles pe deplin. După toate aparențele, fără știrea mea, legămintele mele se bazau pe loialitatea față de Aaron Lightner. Când ne-am dus la New Orleans să studiem o familie de vrăjitoare, lucrurile au început să meargă rău. E vorba despre familia Mayfair, un clan de vrăjitoare. I-am citit istoria în dosarele vechi ale Ordinului înainte ca accesul la acestea să-mi fie interzis. Acel Taltos s-a născut din Rowan Mayfair.

– Cine sau ce era tatăl lui? întrebă cel înalt.

– Era un bărbat.

– Un bărbat muritor. Sunteți sigur de asta?

– Fără nici o îndoială, dar mai erau și alte lucruri demne de luat în seamă. Vreme de multe, multe generații, familia asta a fost bântuită de un spirit, rău și bun în același timp. Spiritul a pus stăpânire pe copilul din trupul lui Rowan Mayfair, l-a posedat și a asistat la nașterea lui neobișnuită. Taltos-ul a ieșit din femeie fiind deja matur și posedând sufletul spiritului care le bântuise, întreg și desăvârșit. În familie, numeau creatura asta Lasher. N-am auzit niciodată să fi avut un alt nume. Acum e moartă, așa cum v-am spus.

Bărbatul înalt era sincer uluit. Dădu din cap, cu înțelegere și compătimire. Se îndreptă spre cel mai apropiat fotoliu și se așeză, întorcându-se politicos către Yuri și punând picior peste picior într-un fel foarte asemănător cu poziția acestuia. Stătea foarte drept, ca și cum nu s-ar fi simțit niciodată rușinat sau stingherit din cauza înălțimii sale.

– Din doi vrăjitori! spuse cel înalt, în șoaptă.

– Absolut! zise Yuri.

– Ați spus *absolut*, rosti cel înalt. Ce vrea să-nsemne asta?

– Există dovezi de natură genetică, din abundență. Talamasca e în posesia lor. Diversele ramuri ale familiei de vrăjitoare sunt purtătoarele unui extraordinar set de gene. Gene de Taltos, care, în circumstanțe obișnuite, nu sunt niciodată

activate în mod natural, dar care, în acest caz, şi-au îndeplinit într-adevăr – fie prin vrăjitorie, fie prin posesie – menirea de a aduce pe lume un Taltos.

Bărbatul înalt zâmbi. Ceea ce îl surprinse pe Yuri, pentru că zâmbetul îi înflăcără chipul, dintr-odată expresiv, plin de afecţiune şi de sinceră încântare.

– Vorbiţi ca toţi bărbaţii din Talamasca, zise cel înalt. Vorbiţi ca un preot din Roma. Vorbiţi de parcă nu v-aţi fi născut în timpurile astea.

– Păi, am fost educat citind documentele lor în limba latină. Povestea acestei creaturi, Lasher, coboară în timp, până în secolul al şaisprezecelea. Le-am citit pe toate, inclusiv istoria acestei familii – ascensiunea ei către o mare bogăţie şi putere şi tot ce a făptuit în taină, împreună cu această creatură, Lasher. Bineînţeles că am citit o sută de astfel de dosare.

– Într-adevăr?

– Nu şi poveşti despre Taltos, spuse Yuri, dacă la asta vă referiţi. N-am auzit niciodată cuvântul ăsta înainte de a ajunge în New Orleans – înainte ca doi membri ai Ordinului să fie omorâţi acolo, încercând să-l elibereze pe acest Taltos, Lasher, din mâinile omului care l-a ucis. Dar nu vă pot spune povestea asta.

– De ce? Vreau să ştiu cine l-a ucis.

– Când o să vă cunosc mai bine, când confidenţele dumneavoastră vor fi pe măsura alor mele.

– Ce confidenţe aş putea să vă fac? Sunt Ashlar. Sunt un Taltos. Au trecut sute de ani de când n-am mai văzut nici măcar un singur reprezentant al speciei mele. Desigur, au mai fost şi alţii. Am auzit despre ei, am umblat pe urmele lor şi, în unele cazuri, aproape că i-am găsit. Băgaţi de seamă, am spus aproape. Dar, vreme de sute de ani, n-am atins pe nimeni de aceeaşi carne şi de acelaşi sânge, aşa cum le place oamenilor atât de mult să se exprime. Niciodată, în tot acest timp.

– Sunteţi foarte bătrân, asta vreţi să-mi spuneţi? Durata vieţii noastre nu înseamnă nimic pe lângă a dumneavoastră.

– Da, se pare că nu, zise celălalt. Probabil că sunt bătrân. Acum am fire de păr alb, aşa cum puteţi vedea. Dar cum aş putea să ştiu cât de bătrân sunt, ce va însemna decăderea mea şi cât de mult va dura, măsurată în ani omeneşti? Când trăiam în fericire printre cei asemenea mie, eram prea tânăr ca să învăţ tot ce avea să-mi fie necesar în această îndelungată călătorie solitară. Iar Dumnezeu nu m-a înzestrat cu o memorie supranaturală. Precum orice om obişnuit, îmi amintesc unele lucruri, cu o claritate obsedantă; dar altele mi s-au şters din minte cu desăvârşire.

– Talamasca ştie de existenţa dumneavoastră? întrebă Yuri. Trebuie să-mi spuneţi, are o importanţă crucială. Talamasca a fost cariera mea.

– Explicaţi-mi cum de s-a schimbat asta.

– Aşa cum vă spuneam, Aaron Lightner a plecat la New Orleans. Aaron e expert în vrăjitoare. Noi studiem vrăjitoarele.

– Am înţeles, zise piticul. Treci peste asta.

– Şşt, Samuel, controlează-ţi manierele, spuse cel înalt, cu blândeţe, dar pe un ton serios.

– Nu fi idiot, Ash, ţiganul ăsta se îndrăgosteşte de tine!

Taltos-ul era şocat şi jignit. În el răbufni mânia, superbă şi deplină, apoi scutură din cap şi îşi încrucişă braţele, părând a şti cum să stăpânească o asemenea furie.

Cât despre Yuri, el era năucit din nou. La asta părea a se reduce acum lumea – la şocuri injurioase şi la revelaţii. Era uluit şi îndurerat pentru că fiinţa aceea îl captivase într-un mod cu mult mai presus decât cel în care îl captivase spiriduşul, un entuziasm în primul rând de natură intelectuală.

Îşi feri privirea, umilit. Nu avea timp să le istorisească povestea propriei vieţi – cum de ajunsese pe deplin sub dominaţia lui Aaron Lightner, să le vorbească despre intensitatea influenţei pe care o exercitau adesea asupra lui bărbaţii puternici.

Voia să le spună că asta nu avea nimic erotic. Dar era erotică, în aceeași măsură în care sunt toți și toate.

Taltos-ul îl fixa pe spiriduș cu răceală.

Yuri își reînnodă istorisirea.

– Aaron Lightner s-a dus să le ajute pe Vrăjitoarele Mayfair în lupta lor necontenită cu duhul Lasher. Aaron Lightner n-a știut niciodată de unde venea duhul ăsta, sau ce era de fapt. O vrăjitoare îl invocase în Donnelaith în anul 1665, asta se știa, atât și nimic mai mult. După ce creatura s-a întrupat, după ce a provocat moartea prea multor vrăjitoare ca să le mai știu numărul, numai după asta Aaron Lightner a văzut-o și a aflat chiar din gura ei că era Taltos, că trăise cândva într-un trup, pe vremea regelui Henric, găsindu-și moartea în Donnelaith, în valea prin care a bântuit până ce l-a invocat vrăjitoarea. Lucrurile astea nu sunt scrise în nici un dosar Talamasca de care să am știre. De când a fost măcelărită creatura au trecut abia trei săptămâni. Dar totul s-ar putea regăsi în niște dosare secrete, cunoscute de altcineva. Odată ce organizația Talamasca a aflat că Lasher se reîncarnase, sau Dumnezeu știe cum altcumva numim noi asta, membrii Ordinului au trecut la acțiune în privința lui și au încercat să-l îndepărteze, urmărindu-și propriile scopuri. E posibil ca, în vâltoarea evenimentelor, să fi luat câteva vieți cu sânge rece și cu bună știință. Nu știu. Știu doar că Aaron n-a avut nici un rol în planurile lor, că s-a simțit trădat de către ei. De aceea vă întreb: Ei știu despre existența dumneavoastră? Sunteți inclus în informațiile deținute de Talamasca? Pentru că, dacă sunteți, atunci e vorba despre informații extrem de oculte.

– Da și nu, răspunse cel înalt. Sunteți întotdeauna sincer, nu-i așa?

– Ash, încearcă să nu spui lucruri ciudate, bodogăni piticul.

Și el se lăsase pe spate, cu picioarele butucănoase atârnându-i, perfect drepte. Își împreunase degetele deasupra vestei de tweed și avea cămașa descheiată la gât. În ochii lui umbriți scânteie un strop de lumină.

– Făceam o simplă remarcă, Samuel. Ai ceva mai multă răbdare. Bărbatul înalt oftă. Tu încearcă să nu mai spui asemenea lucruri ciudate. Păru să se fi supărat puțin, apoi privirea i se îndreptă din nou către Yuri. Dați-mi voie să răspund la întrebarea dumneavoastră, Yuri. Pe buzele lui, numele suna prietenos și neoficial. Bărbații din Talamasca zilelor noastre nu știu, probabil, nimic despre mine. Ar fi nevoie de un geniu ca să dezgroape din arhivele Talamasca poveștile spuse despre noi, dacă e adevărat că asemenea documente mai există încă. Nu am înțeles niciodată pe deplin care e statutul sau semnificația acestor informații – dosarele Ordinului, după cum le numesc ei în prezent. Am citit cândva câteva manuscrise și am râs de m-am prăpădit de cuvintele înșirate în ele. Însă, în vremurile acelea, orice limbaj scris mi se părea naiv și înduioșătoar. Unele mi se mai par încă.

Un asemenea punct de vedere îl fascina pe Yuri. Piticul avusese, bineînțeles, dreptate; cădea sub influența acelei ființe, își pierduse ezitarea sănătoasă, înlocuind-o cu încrederea, dar, până la urmă, nu asta se înțelegea prin acel soi de dragoste? Lepădarea atât de deplină de obișnuitele sentimente de înstrăinare și de suspiciune, încât acceptarea urma precum un orgasm intelectual.

– Ce fel de limbaj nu vă face să râdeți? întrebă Yuri.

– Argoul modern, răspunse cel înalt. Realismul din ficțiune și jurnalismul plin de expresii cotidiene. Adesea total lipsit de naivitate. Și-a pierdut orice aspect legat de stil și, în schimb, rămâne fidel unei comprimări intense. Acum, când oamenii scriu, ți se pare, uneori, că melodiile pe care le cântau odinioară au fost înlocuite cu șuierăturile unui fluier.

Yuri râse.

– Cred că aveți dreptate, zise el. Totuși, asta nu se poate spune despre documentele Talamasca.

– Nu. Așa cum vă explicam, sunt melodioase și amuzante.

– Dar există documente şi documente. Aşadar, nu credeţi că existenţa dumneavoastră le e cunoscută în prezent.

– Sunt destul de sigur că nu ştiu nimic despre mine şi, pe măsură ce vă depănaţi povestea, devine foarte limpede că e imposibil să ştie. Dar spuneţi mai departe. Ce s-a întâmplat cu acest Taltos?

– Au încercat să-l ia cu ei şi au murit în timp ce o făceau. Cel care a ucis Taltos-ul i-a ucis şi pe membrii Talamasca. Oricum, înainte de moarte, cei doi bărbaţi încercau, s-ar putea spune, să ia Taltos-ul în custodie, susţinând că aveau o femeie Taltos şi că se străduiau de secole să aducă masculul şi femela laolaltă. Afirmau că acesta era scopul declarat al Ordinului. Scopul clandestin şi ocult, aşa ar trebui să spun. Şi asta l-a demoralizat pe Aaron Lightner.

– Îmi dau seama de ce.

Yuri continuă.

– Taltos-ul, Lasher, nu a părut surprins de toate astea; părea să fi priceput totul. Chiar şi în timpul precedentei sale încarnări, Talamasca încercase să-l ia din Donnelaith, probabil ca să-l împerecheze cu femela. Dar n-a avut încredere în ei şi nu i-a urmat. Pe atunci era preot. Se credea că ar fi fost un sfânt.

– Sfântul Ashlar, spuse piticul, mult mai grav, glasul huruitor părând să se desprindă nu dintre creţurile feţei, ci din trunchiul greoi. Sfântul Ashlar, cel care se reîntoarce veşnic.

Cel înalt îşi aplecă uşor capul, cu ochii lui adânci şi căprui plimbându-se încet, încoace şi încolo, pe deasupra covorului, aproape ca şi cum ar fi putut citi motivele bogate, orientale. Îşi ridică privirea spre Yuri, cu capul lăsat, astfel încât sprâncenele negre îi umbreau ochii.

– Sfântul Ashlar, spuse el, cu voce tristă.

– Sunteţi acest om?

– Nu sunt sfânt, Yuri. Te superi dacă-ţi spun pe nume? Să nu mai vorbim despre sfinţi, dacă vrei...

– Oh, te rog să-mi spui Yuri. Iar eu pot să-ţi spun Ash? Dar, în esenţă, eşti aceeaşi persoană? Cea pe care o numeau sfânt? Vorbeşti despre secole! Iar noi stăm în salonul ăsta, focul trosneşte şi chelnerul bate la uşă, aducându-ne gustarea. Trebuie să-mi spui. Nu pot să mă apăr de propriii fraţi din Talamasca dacă nu-mi spui şi dacă nu mă ajuţi să înţeleg ce se petrece.

Samuel se lăsă să alunece din scaun şi o luă către antreu.

– Du-te în dormitor, te rog, Yuri. Nu sta la vedere.

Trecu ţanţoş pe lângă el.

Yuri se ridică în picioare, cu umărul săgetat pentru o clipă de o durere acută, şi se îndreptă către dormitor, închizând uşa în urma lui. Se pomeni în liniştea întunecoasă a unei încăperi cu draperiile catifelate trase, filtrând lumina estompată a dimineţii. Ridică receptorul telefonului; formă în grabă numărul de acces direct, urmat de prefixul de ţară pentru Statele Unite.

Pe urmă ezită, simţindu-se cu totul incapabil să rostească minciunile protectoare pe care trebuia să i le spună Monei, nerăbdător să-l audă pe Aaron şi să-i povestească tot ce aflase şi temându-se pe jumătate că, pe moment, avea să fie împiedicat să sune pe cineva.

În timpul ce veneau cu maşina din Scoţia, se pomenise de mai multe ori în faţa unui telefon public, trecând prin aceeaşi dilemă, iar piticul îi ordonase să se întoarcă imediat în automobil.

Ce să-i spună micii lui iubite? Cât de multe putea să-i istorisească lui Aaron în cele câteva momente în care ar fi putut sta de vorbă?

Tastă în grabă codul local al New Orleans-ului şi numărul casei Mayfair de la intersecţia St. Charles Avenue cu Amelia Street, după care aşteptă, fără să clipească, bâzâitul de o uşoară îngrijorare la gândul că în America ar fi putut fi miezul nopţii şi dându-şi apoi seama că aşa şi era.

O greşeală grosolană, îngrozitoare, indiferent de circumstanţe. Cineva îi răspunse. O voce cunoscută, dar pe care nu reuşea s-o identifice.

– Sun din Anglia. Îmi cer mii de scuze. Încerc să dau de Mona Mayfair, spuse el. Sper că n-am trezit toată casa.

– Yuri? întrebă interlocutoarea.

– Da! mărturisi el, fără să pară surprins că femeia îi recunoscuse glasul.

– Yuri, Aaron Lightner e mort, zise ea. Sunt Celia, verişoara lui Beatrice. Verişoara Monei. Verişoara tuturor. Aaron a fost ucis.

Urmă o pauză lungă, în timpul căreia Yuri nu făcu nimic. Nu se gândi, nu îşi imagină nimic, nu se grăbi să tragă nici o concluzie. Trupul îi fusese luat în stăpânire de o teamă rece, cumplită – teama de implicaţiile acelor cuvinte, teama că nu avea să-l mai vadă pe Aaron niciodată, absolut niciodată, teama că nu aveau să-şi mai vorbească, că el şi Aaron... Aaron era dus pentru totdeauna.

Când încercă să-şi mişte buzele, se trezi că întâmpină dificultăţi. Îşi făcu de lucru cu degetele, inutil şi prosteşte, strângând între ele firul telefonului.

– Îmi pare rău, Yuri! Am fost îngrijoraţi din pricina ta. Mona a fost îngrijorată. Unde eşti? Poţi să-l suni pe Michael Curry? Îţi dau numărul.

– Eu sunt bine, răspunse el, cu voce slabă. Ştiu numărul.

– Mona e acum acolo, Yuri. În casa cealaltă. O să vrea să afle unde eşti şi ce faci şi cum să ajungă imediat la tine.

– Dar Aaron... făcu el, stăruitor, incapabil să spună mai mult. Propria voce i se părea firavă, abia scăpând de povara emoţiilor cumplite care îi întunecau vederea şi îi tulburau echilibrul, întregul simţ al propriei identităţi. Aaron...

– A fost călcat, dinadins, de o maşină în care se afla un bărbat. Plecase de la hotelul Pontchartrain, unde tocmai se despărţise de Beatrice şi de Mary Jane Mayfair. O instalau pe

Mary Jane la hotel. Beatrice era pe punctul de a intra în hol când a auzit zgomotul. Ea şi Mary Jane au fost martorele celor întâmplate. Maşina a trecut peste Aaron de mai multe ori.

– Atunci a *fost* crimă, zise Yuri.

– Bineînţeles. L-au prins pe individul care a făcut-o. Un terchea-berchea. A fost angajat, dar nu cunoaşte identitatea celui care l-a plătit. A primit cinci mii de dolari, bani gheaţă, ca să-l ucidă pe Aaron. Se străduia s-o facă de o săptămână. Cheltuise jumătate din bani.

Yuri ar fi vrut să lase jos receptorul. I se părea de-a dreptul imposibil să continue. Îşi trecu limba peste buza de sus şi se sili din toate puterile să vorbească.

– Celia, te rog spune-i Monei Mayfair asta din partea mea, şi lui Michael Curry de asemenea... că mă aflu în Anglia, sunt în siguranţă. O să luăm legătura în curând. Sunt foarte prudent. Şi transmite-i condoleanţele mele lui Beatrice Mayfair. Vă trimit tuturor... dragostea mea.

– O să le spun.

Lăsă receptorul jos. Dacă ea mai spusese ceva, el nu o mai auzise. Acum era linişte. Iar culorile dulci, pastelate, ale dormitorului îl alinară pentru o clipă. Lumina se revărsa în oglindă, blândă, splendidă. Toate miresmele din încăpere erau pure.

Înstrăinare, o lipsă de încredere, fie în existenţa fericirii, fie în ceilalţi. Roma. Sosirea lui Aaron. Aaron şters din viaţă – nu din trecut, ci pe de-a-ntregul, din prezent şi din viitor.

Nu ştia de cât timp stătea acolo.

Începea să i se pară că prinsese rădăcini lângă măsuţa de toaletă de foarte, foarte multă vreme. Ştia că Ash, cel înalt, intrase în încăpere, dar nu ca să-l desprindă de telefon.

Iar vocea caldă şi înţelegătoare a acelui bărbat atinse, dintr-odată, poate distrugând-o, o parte a durerii îngrozitoare, profunde, din adâncul sufletului lui Yuri.

– Plângi, Yuri?

Vorbise cu inocența unui copil.

– Aaron Lightner e mort, rosti el. N-am sunat deloc, nu i-am spus că au încercat să mă omoare. Ar fi trebuit să-i spun. Ar fi trebuit să-l previn.

Vocea ușor discordantă a lui Samuel ajunse până la el, venind dinspre ușă.

– Știa, Yuri. Știa. Chiar tu mi-ai povestit cum te-a avertizat să nu te întorci aici, cum ți-a spus că ei pot veni după el oricând.

– Ah, dar...

– Nu te mai gândi că ai vreo vină, tânărul meu prieten, zise Ash.

Yuri simți mâinile mari, precum niște păianjeni, prinzându-l cu delicatețe de umeri.

– Aaron... Aaron era tatăl meu, spuse el, cu voce monotonă. Aaron era fratele meu. Aaron era prietenul meu.

În sufletul lui clocoteau mâhnirea și vinovăția, iar teroarea cumplită, deplină, a morții era insuportabilă. Nu părea posibil ca bărbatul acela să fi plecat, să fi plecat definitiv dintre cei vii, dar avea să i se pară din ce în ce mai posibil, și apoi real, și apoi implacabil.

Yuri ar fi putut, la fel de bine, să redevină din nou copil, în satul mamei sale din Iugoslavia, stând pe pat, lângă trupul ei fără suflare. Aceea fusese ultima dată când mai simțise o asemenea durere. Strânse din dinți, temându-se că avea să plângă sau chiar să urle, într-un mod nicidecum bărbătesc.

– Talamasca l-a ucis, zise Yuri. Cine altcineva ar fi putut s-o facă? Lasher – Taltos-ul – e mort. N-a făcut-o el. Toate crimele sunt pe umerii lor. Taltos-ul a ucis femeile, dar nu bărbații. Talamasca a făcut-o.

– Aaron a fost cel care l-a ucis pe Taltos? întrebă Ash. El era tatăl?

– Nu. Dar iubea o femeie de acolo, iar acum probabil că și viața ei a fost distrusă.

Dorea să se încuie în baie. Ceea ce avea de gând nu i se contura limpede în minte. Poate că voia să stea pe podeaua de marmură, cu genunchii la gură, şi să plângă.

Dar nici unul din cei doi bărbaţii bizari nu voia să audă de aşa ceva. Îngrijoraţi şi alarmaţi, îl traseră înapoi, în salonul apartamentului, şi îl aşezară pe canapea, cel înalt având mare grijă să nu-i lovească umărul, iar spiriduşul grăbindu-se să-i pregătească un ceai fierbinte. Şi să-i aducă o farfurie cu prăjituri şi cu biscuiţi. O masă frugală, dar deosebit de ispititoare.

Lui Yuri i se părea că focul arde prea repede. Pulsul i se accelerase. Simţea, într-adevăr, că îl treceau toate sudorile. Îşi scoase puloverul gros, trăgându-şi-l brusc peste cap şi provocându-şi o durere intensă în umăr înainte de a pricepe ce făcea şi înainte de a-şi da seama că nu mai purta nimic pe dedesubt şi că acum stătea acolo, cu puloverul în mâini şi cu pieptul gol. Se lăsă pe spate şi îl strânse în braţe, stânjenit fiindcă era atât de dezgolit.

Auzi un sunet slab. Spiriduşul îi adusese o cămaşă albă, încă înfăşurată pe cartonul din ambalaj. Yuri o luă, o desfăcu, îi descheie nasturii şi o îmbrăcă. Era absurd de mare pentru el. Probabil îi aparţinea lui Ash. Dar îi îndoi mânecile şi îi încheie câţiva nasturi, simţindu-se recunoscător fiindcă era din nou acoperit. Îi dădea o senzaţie reconfortantă, ca o bluză mare de pijama. Puloverul zăcea pe podea. Putea să vadă iarba încâlcită în el, rămurele şi bucăţile de pământ rămase agăţate.

– Credeam că era un gest nobil, spuse, să nu-l sun, să nu-i stârnesc îngrijorarea, să las rana să mi se vindece şi să mă-ntorc pe picioarele mele înainte de a-i vorbi despre ea, să-i dovedesc că eram teafăr.

– De ce să-l fi ucis organizaţia Talamasca pe Aaron Lightner? întrebă Ash.

Se retrăsese pe scaunul lui şi stătea cu mâinile încleştate între genunchi. Era din nou drept ca bradul şi foarte chipeş.

Doamne Sfinte, Yuri se simțea de parcă o lovitură l-ar fi făcut să-și piardă cunoștința, de parcă acum ar fi văzut din nou totul, pentru prima oară. Observă cureaua neagră și simplă a ceasului din jurul mâinii lui Ash și ecranul, cu afișaj digital. Îl văzu pe ghebosul cu părul roșu stând lângă fereastra pe care o crăpase puțin acum, când focul ardea sfârâind. Simți tăișul de gheață al vântului despicând aerul din încăpere. Văzu focul fremătând și șuierând.

– Yuri, de ce? întrebă Ash.

– Nu sunt în stare să răspund. Am sperat, cumva, că noi ne înșelaserăm, că nu forțaseră nota, că nu uciseseră oameni nevinovați. Că existența unei femele aflate în mâinile lor, așa cum doriseră dintotdeauna, nu era decât o minciună fantezistă. Nu-mi puteam imagina că aveau un țel de două parale. Oh, n-am vrut să te jignesc...

– ... Sigur că nu.

– Adică, m-am gândit la scopurile lor atât de nobile, la întreaga lor evoluție, atât de remarcabil de curată... un ordin de cărturari, care înregistrează informații și studiază, fără să intervină vreodată, cu egoism, în desfășurarea lucrurilor pe care le observă; elevi ai supranaturalului. Cred c-am fost un prost! L-au ucis pe Aaron pentru că știa toate astea. Și, din același motiv trebuie să mă ucidă și pe mine. Trebuie să lase Ordinul să recadă în rutina lui, netulburat de toate acestea. Probabil că stau de veghe la Cămin. Probabil că stau în tensiune, gata să mă-mpiedice cu orice preț să pătrund înăuntru. Probabil că și-au ascuns numerele de telefon. N-aș fi avut cum să sun acolo, sau la Amsterdam, sau la Roma, dacă aș fi avut de gând s-o fac. Probabil că interceptează orice fax trimis de mine. Nu vor lăsa niciodată garda jos și nu vor înceta să mă caute, până când nu voi muri. Atunci, cine o să fie acolo, să le ia urma? Să le spună celorlalți? Să dea la iveală, în fața fraților și a surorilor, că acest Ordin este malefic... că vechile precepte ale Bisericii Catolice au fost, probabil, întotdeauna adevărate. Ceea ce este supranatural

şi nu vine de la Dumnezeu e demonic. Să găsească un mascul Taltos! Să-l aducă alături de femelă...

Ridică privirea. Chipul lui Ash era trist. Samuel, care se sprijinea de fereastra închisă, părea, datorită cutelor cărnoase ale feţei, îndurerat şi preocupat în acelaşi timp. „Linişteşte-te, îşi spuse, dă greutate cuvintelor tale. Nu te lăsa pradă isteriei."

Continuă.

– Vorbeşti despre secole, Ash, spuse el, aşa cum alţii vorbesc despre ani. Deci e posibil ca femela celor din Talamasca să trăiască de veacuri. S-ar putea ca acesta să fi fost, întotdeauna, singurul lor scop. O urzeală desprinsă din vremuri întunecate, atât de demonică şi de perversă, încât oamenii din lumea modernă nici măcar nu şi-o pot imagina! E prea simplu, toţi aceşti bărbaţi stupizi şi toate aceste femei stupide căutând o singură fiinţă – un Taltos, o creatură care se poate împreuna cu perechea ei, zămislind cu atâta iuţeală şi de atâtea ori la rând, încât semenii ei ar putea copleşi omenirea. Mă întreb ce-i face pe aceşti invizibili, anonimi şi secretoşi Seniori ai Ordinului să fie atât de siguri de ei înşişi, atât de siguri că ei înşişi nu sunt...

Se opri. Asta nu-i mai trecuse niciodată prin minte. Desigur. Mai stătuse vreodată în aceeaşi încăpere cu o fiinţă raţională care nu era om? Acum o făcea, şi cine ar fi putut spune cât de mulţi reprezentanţi ai acelei specii trăiau în mica şi confortabila noastră lume, umblând de colo-colo, trecând drept oameni în timp ce-şi urmăreau propriile planuri, din toate punctele de vedere? Taltos. Vampiri. Bătrânul pitic, cu propriul ceas şi cu propriile duşmănii, cu propriile istorii.

Cât de tăcuţi erau amândoi... Luaseră oare hotărârea nerostită de a-l lăsa să delireze?

– Ştiţi ce-aş vrea să fac? îi întrebă.

– Ce? spuse Ash.

– Să mă duc în Căminul din Amsterdam şi să-i ucid, să-i ucid pe Seniori. Dar, asta este, nu cred că le pot da de urmă. Nu cred că sunt în Căminul din Amsterdam, sau că au fost vreodată.

Nu știu cine sau ce sunt. Samuel, vreau să iau mașina. Trebuie să mă duc acasă, aici, în Londra. Trebuie să-i văd pe frați și pe surori.

– Nu, zise Samuel. Te vor ucide.

– Nu se poate să fie amestecați cu toții. Asta e ultima mea speranță: suntem, cu toții, înșelați de câțiva. Acum, te rog, vreau să plec cu mașina în afara Londrei, la Cămin. Vreau să pătrund acolo repede, înainte de a-și da cineva seama, și să le vorbesc fraților și surorilor, să-i fac să mă asculte. Aaron e mort, zău așa!

Se opri. Își dădu seama că își speria cei doi prieteni bizari. Spiriduşul dusese din nou brațele la piept, într-o poziție grotească, pentru că erau atât de scurte, iar pieptul lui – atât de lat. Cutele cărnoase de pe frunte i se lăsaseră în jos, într-o expresie încruntată. Ash se mulțumea să-l privească, fără să se încrunte, dar vizibil îngrijorat.

– Ce vă pasă vouă, oricăruia din voi! spuse Yuri dintr-odată. Mi-ai salvat viața în munți, când am fost împușcat. Dar nimeni nu ți-a cerut s-o faci. De ce? Ce importanță am eu pentru tine?

Dinspre Samuel se auzi, cum s-ar spune, un mic zgomot. Întrebarea nu merita să fie învrednicită cu un răspuns. Ash o făcu totuși, cu voce calmă.

– Poate că suntem și noi țigani, Yuri, zise el.

Yuri nu răspunse, dar nu credea în sentimentele descrise de celălalt. Nu credea nimic, cu excepția faptului că Aaron murise. Și-o închipui pe Mona, pe mica lui vrăjitoare cu părul roșu. O văzu, văzu fața ei mică, remarcabilă, și vălul ei bogat de păr roșu. Îi văzu ochii. Dar nu putea simți nimic pentru ea. Își dori, din toată inima, ca fata să fi fost acolo.

– Nimic, n-am nimic, șopti.

– Yuri, zise Ash. Te rog, reține ceea ce îți spun. Talamasca n-a fost creată ca să caute vreun Taltos. În privința asta, poți să mă crezi pe cuvânt. Și, cu toate că nu știu nimic despre Seniorii Ordinului de acum și din această epocă, i-am cunoscut pe cei din

trecut; şi nu, Yuri, atunci ei nu erau Taltos şi nu pot să cred că ar fi acum. Ce ar trebui să fie, Yuri, femeile din specia noastră?

Continuă să vorbească fără grabă şi cu voce calmă, dar deosebit de puternică.

– O femeie Taltos e tot atât de hotărâtă şi de copilăroasă precum un bărbat, spuse. O femeie ar fi plecat imediat la creatura asta, Lasher. O femeie, trăind numai printre femei, nu ar fi putut fi împiedicată s-o facă. De ce să trimită un bărbat muritor pe urmele unui astfel de premiu, pe urmele unui astfel de duşman? Oh, îmi dau seama că ţie nu ţi se pare că aş fi formidabil, dar s-ar putea să fii foarte surprins de poveştile mele. Linişteşte-te: fraţii şi surorile tale nu sunt amăgiţi de Talamasca însăşi. Dar cred că, în raţionamentele tale, ai dat peste adevăr, din întâmplare. Nu Seniorii sunt cei care au subminat scopul declarat al Ordinului, astfel încât să poată captura această creatură, pe acest Lasher. A fost o altă mică fracţiune, care a descoperit secretele vechii seminţii.

Ash tăcu. Era ca şi cum muzica s-ar fi stins brusc, lăsând văzduhul pustiu. Ash continua să-l privească pe Yuri cu ochi sinceri şi răbdători.

– Cred că ai dreptate, spuse încet Yuri. N-aş putea suporta să nu fie aşa.

– Stă în puterea noastră să descoperim adevărul, zise Ash. Noi trei împreună. Şi, sincer vorbind, cu toate că mi-ai plăcut din prima clipă a întâlnirii noastre şi că vreau să te ajut fiindcă eşti o fiinţă în care văd un aproape al meu şi pentru că în inima mea te bucuri de simpatie în general, trebuie să te sprijin dintr-un alt motiv. Pot să-mi aduc aminte de vremurile când nu exista organizaţia Talamasca. De vremurile când era reprezentată de un singur om. De vremurile când biblioteca din catacombele ei nu era mai mare decât această cameră. De vremurile când a ajuns să aibă doi membri, şi apoi trei, şi mai târziu cinci, iar pe urmă au fost zece. Îmi aduc aminte toate aceste lucruri şi îmi aduc aminte de cei care s-au strâns laolaltă ca să-i dea fiinţă,

i-am cunoscut şi i-am îndrăgit. Şi desigur că propriul meu secret, propria mea poveste sunt ascunse acolo, printre documentele lor, care sunt traduse în limbi moderne şi păstrate în formă electronică.

– Ceea ce vrea să spună, zise Samuel, cu voce aspră, dar vorbind calm pentru o fiinţă care se enerva cu atâta uşurinţă, este că nu vrem ca Talamasca să fie subminată. Nu vrem să-şi schimbe natura. Organizaţia Talamasca ştie prea multe despre noi pentru ca acest lucru să fie tolerat. În ceea ce mă priveşte, nu e vorba, de fapt, despre loialitate. E vorba despre faptul că vreau să fiu lăsat în pace.

– Eu însă vorbesc despre loialitate, spuse Ash. Vorbesc despre dragoste şi despre recunoştinţă. Vorbesc despre multe lucruri.

– Da, acum înţeleg, zise Yuri.

Simţea cum îl cotropeşte oboseala – sfârşitul inevitabil al emoţiilor tumultoase, inevitabila salvare, nevoia biruitoare de somn, grea ca de plumb.

– Dacă membrii acestui mic grup ştiu de existenţa mea, spuse Ash cu voce scăzută, e tot atât de sigur că vor veni după mine pe cât e de sigur că au venit după Lasher. Schiţă un gest de încuviinţare. Fiinţele umane au mai făcut asta şi înainte. Orice bibliotecă imensă, ticsită de secrete, e periculoasă. Orice arhivă cu secrete poate fi furată.

Yuri începuse să plângă. Nu scotea nici un sunet. Lacrimile nu i se revărsau. Dar îi umpluseră ochii. Se uită lung la cana cu ceai. Nu îl băuse şi acum se răcise. Luă şervetul de olandă, îl despături şi îşi şterse ochii. Era prea aspru, însă lui nu-i păsa. Era flămând, îi era poftă de dulciurile din farfurie, dar nu voia să le mănânce. Nu i se părea cuviincios să o facă după moartea cuiva.

Ash continuă:

– Nu doresc să fiu îngerul păzitor al organizaţiei Talamasca. Nu mi-am dorit-o niciodată. Dar, în trecut, au existat momente

în care a fost amenințată. Dacă pot împiedica asta, nu vreau să o văd vătămată sau distrusă.

– Yuri, zise Samuel, există multe motive care ar fi putut îndemna mica șleahtă de renegați din Talamasca să-ncerce să-l prindă în capcană pe Lasher. Gândește-te ce trofeu ar fi reprezentat. Sunt, probabil, niște oameni care nu ar captura un Taltos urmărind un interes material. Nu sunt savanți, nu sunt preocupați de magie sau de religie. Nu sunt nici măcar cărturari. Dar ar fi vrut să pună mâna pe această creatură rarisimă; ar fi vrut s-o întoarcă pe toate părțile, să discute cu ea, s-o examineze și să facă descoperiri și, bineînțeles și inevitabil, s-o lase să se împerecheze sub ochii lor atenți.

– Poate că ar fi ciopârțit-o, spuse Ash. E lamentabil, dar poate că ar fi înțepat-o cu ace, ca să vadă dacă țipă.

– Da, are sens, făcu Yuri. Un complot din afară. Renegați sau intruși. Sunt obosit. Trebuie să dorm într-un pat. Nu știu de ce v-am spus lucruri atât de cumplite.

– Eu știu, zise piticul. Prietenul tău e mort. Iar eu n-am fost acolo, să-l salvez.

– Ce e cu omul care-a încercat să te omoare, spuse Ash, l-ai ucis?

Răspunsul veni de la Samuel.

– Nu, *eu* l-am ucis. De fapt, nu dinadins. Trebuia fie să-l arunc de pe stâncă, fie să-l las să tragă din nou în țigan. Trebuie să mărturisesc că am făcut-o așa de-al naibii, pentru că încă nu schimbasem nici măcar o vorbă cu Yuri. Era un om care îndrepta o armă către un alt om. Cadavrul lui a rămas în vale. Vrei să-i dai de urmă? Sunt mari șanse ca spiridușii să-l fi lăsat exact acolo unde a căzut.

– Ah, deci așa s-a întâmplat, rosti Ash.

Yuri păstră tăcerea. Știa, vag, că ar fi trebuit să caute cadavrul. Ar fi trebuit să-l cerceteze, să-i ia actele de identitate. Dar îi fusese, efectiv, imposibil, ținând cont de rana lui și de terenul îngrozitor. Faptul că leșul se pierduse pentru totdeauna în

sălbăticia de la Donnelaith şi că spiriduşii îl lăsaseră să putrezească părea să aibă o anumită semnificaţie.

Spiriduşii.

În timp ce se prăbuşea, avea ochii ţintuiţi asupra spectacolului oferit de omuleţii minusculi, aflaţi departe, jos, în mica văiugă cu iarbă deasă, dansând asemenea unor Rumpelstiltskini[1] diformi, moderni. Lumina torţelor fusese ultimul lucru pe care îl văzuse înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Când deschisese ochii şi îl zărise pe Samuel, salvatorul lui, cu centură de pistolar, cu armă şi cu o faţă atât de sălbatică şi de bătrână, încât părea o încâlceală de rădăcini de copaci, prin cap îi trecuseră multe. „Au venit să mă ucidă. Dar i-am văzut. Aş vrea să-i pot spune lui Aaron. Spiriduşii. I-am văzut..."

– E un grup din afara Ordinului Talamasca, spuse Ash, smulgându-l brusc de sub o vrajă nepoftită şi trăgându-l înapoi, în micul lor cerc. Nu din interior.

„Taltos, se gândi Yuri, iar acum am văzut un Taltos. Sunt în aceeaşi cameră cu o fiinţă care e Taltos."

Dacă onoarea Ordinului ar fi fost nepătată, dacă durerea din umăr nu i-ar fi reamintit în fiecare clipă de violenţa josnică şi de trădarea care îi copleşiseră existenţa, apariţia unui Taltos ar fi fost extrem de spectaculoasă. Dar pentru o astfel de apariţie trebuie să plăteşti un preţ, nu-i aşa? Întotdeauna exista un preţ, aşa îi spusese cândva Aaron. Iar acum nu mai putea vorbi cu el despre asta, niciodată, niciodată.

Pe urmă se auzi vocea uşor caustică a lui Samuel.

– De unde ştii că nu e un grup din interiorul Ordinului?

Acum nu mai arăta ca în noaptea aceea, în vestă zdrenţuită şi în pantaloni scurţi. Stând lângă foc, păruse o scârnăvie fantomatică, numărându-şi gloanţele, completându-şi locaşurile goale din centură, bând din sticla cu whisky şi oferindu-i-o iarăşi şi

[1] Rumpelstiltskini este numele piticului din povestea cu acelaşi nume, de Fraţii Grimm. (n.tr.)

iarăşi lui Yuri. Yuri nu mai fusese niciodată atât de beat. Dar era o doctorie, nu-i aşa?

– Rumpelstiltskin, zisese Yuri.

Iar spiriduşul îi răspunsese:

– Poţi să-mi spui aşa, dacă-ţi place. Am fost poreclit şi mai rău. Dar numele meu e Samuel.

– În ce limbă cântă?

„Când vor înceta să cânte, când vor înceta să bată tobele?"

– În limba noastră. Acum taci. Mi-e greu să număr.

De data asta, spiriduşul instalat confortabil în scaunul civilizat purta haine civilizate, holbându-se nerăbdător la Ash, uriaşul miraculos de suplu, care nu se grăbea să-i răspundă.

– Da, spuse Yuri, mai degrabă încercând să-şi revină decât din orice alt motiv. Ce te face să crezi că e o grupare din exterior?

„Uită de frig, de întuneric şi de tobe... de durerea înnebunitoare a glonţului."

– Prea multe stângăcii, zise Ash. Un glonţ de carabină. O maşină sărind peste bordură şi izbindu-l pe Aaron Lightner. Sunt multe modalităţi simple de a ucide oamenii astfel încât altora să le fie foarte greu să-şi dea seama. Cârturarii ştiu întotdeauna asta; au învăţat-o studiind vrăjitoarele, vracii şi alte principii ale *maleficia*[1]. Nu. Ei nu s-ar fi dus în vale, hăituind un om ca pe un vânat. Nu e posibil.

– Ash, armele de foc sunt acum armele văii, spuse Samuel, ironic. De ce n-ar folosi şi vracii puşti atunci când spiriduşii o fac?

– Sunt jucăriile văii, Samuel, răspunse calm Ash. Şi tu o ştii. Bărbaţii din Talamasca nu sunt monştri vânaţi şi supravegheaţi, care trebuie să fugă din lume ascunzându-se în sălbăticie şi care sădesc frica în inimile oamenilor atunci când sunt zăriţi. Îşi

[1] Orice act malefic prin care se credea că vrăjitoarele puteau provoca vătămarea sau moartea oamenilor ori a animalelor, sau distrugerea recoltelor.

continuă raționamentul: Amenințarea asta nu a apărut din partea Seniorilor organizației Talamasca. E cea mai mare dintre belele imaginabile: un grup mic, din exterior, care a dat din întâmplare peste niște informații și a ales să le dea crezare. Cărți, dischete de computer. Cine știe? Poate că secretele le sunt vândute de servitori...

– Atunci probabil că le facem impresia unor copii, spuse Yuri. Precum călugării și călugărițele, salvându-ne în format electronic toate documentele, toate dosarele, adunând secrete vechi în baze de date computerizate.

– Ce vrăjitor a fost tatăl Taltos-ului? Cine l-a ucis? întrebă Ash, pe neașteptate. Ai spus c-o să-mi povestești dacă o să-ți povestesc și eu. Ce aș putea să-ți dau, mai mult decât atât? Am fost mai mult decât comunicativ. Ce vrăjitor poate fi tatăl unui Taltos?

– Numele lui e Michael Curry, răspunse Yuri. Și probabil că vor încerca să-l ucidă și pe el.

– Ba nu, asta nu le-ar conveni, nu-i așa? zise Ash. Dimpotrivă, se vor strădui să repete împerecherea izbutită. Vrăjitoarea Rowan...

– Ea nu mai poate da naștere unui copil. Dar mai sunt altele, o familie întreagă, și există una atât de puternică, încât până și...

Yuri își simțea capul greu. Își ridică mâna dreaptă și și-o apăsă pe frunte, fiind însă dezamăgit de fierbințeala ei. Se aplecă înainte și i se făcu greață. Se lăsă din nou pe spate, încet, încercând să nu-și smucească sau să-și atingă umărul, apoi închise ochii. Își duse mâna la buzunarul pantalonilor, își scoase micul portofel și îl deschise.

Extrase din ascunzătoare fotografia de școlăriță a Monei, minusculă și viu colorată, iubita lui, cu zâmbetul ei, cu claia ei de păr aspru, frumos și roșu. Vrăjitoarea-copilă, vrăjitoarea-iubită, dar vrăjitoare, fără nici o îndoială.

Yuri își șterse din nou ochii, apoi buzele. Mâna îi tremura atât de tare încât nu-și mai putea focaliza privirea asupra chipului drăgălaș al Monei.

Văzu degetele lungi și subțiri ale lui Ash atingând marginile fotografiei. Taltos-ul stătea în picioare, deasupra lui, cu unul din brațele lungi sprijinit pe spătarul canapelei și oprind cu cel de-al doilea tremurul fotografiei, în timp ce o studia în tăcere.

– Din linia de descendență a Mamei? spuse Ash, cu blândețe.

Yuri retrase brusc fotografia și și-o lipi de piept, strivind-o sub apăsarea palmei. Se înclină în față, îngrețoșat din nou și paralizat, în aceeași clipă, de durerea din umăr.

Ash se retrase, politicos, apropiindu-se de șemineu. Focul se domolise oarecum. Rămase în picioare, cu mâinile pe polița căminului. Își ținea spatele foarte drept, având o ținută aproape militară, cu părul des și întunecat curbându-se la atingerea gulerului și acoperindu-i ceafa în întregime. Din poziția sa, Yuri nu-i vedea nici o șuviță albă, doar buclele de o nuanță profund întunecată, de un castaniu bătând în negru.

– Așa că vor încerca să pună mâna pe ea, zise Ash, încă întors cu spatele și ridicându-și vocea atât cât era nevoie. Sau vor încerca să pună mâna fie pe ea, fie pe o altă vrăjitoare din familie.

– Da, spuse Yuri.

Era năuc, ba chiar scos din minți. Cum de se putuse gândi că n-o iubea? Cum de-ar fi putut să devină o străină, așa, dintr-odată?

– Vor încerca să pună mâna pe ea. Of, Doamne, dar noi le-am oferit un avantaj, zise, înțelegând abia acum cu adevărat. Sfinte Dumnezeule, le-am făcut jocul! Computere! Înregistrări! Exact cum s-a întâmplat cu Ordinul!

Se ridică în picioare. Umărul îi zvâcnea. Dar nu-i păsa de asta. Încă mai ținea fotografia în adăpostul palmei, strâns lipită de cămașă.

– Cum adică, le-ați făcut jocul? întrebă Ash, răsucindu-se, și focul îi lumină fața, într-o străfulgerare, astfel încât ochii lui părură tot atât de verzi precum ai Monei, iar cravata creă iluzia unei pete profunde de sânge.

– Testele genetice! spuse Yuri. Toată familia își face analizele, pentru ca o vrăjitoare și un vrăjitor care ar putea aduce pe lume un Taltos să nu se mai împerecheze niciodată. Nu înțelegeți? Se fac înregistrări, se adună informații genetice, genealogice, medicale. Înregistrări din care se va vedea cine este o vrăjitoare puternică și cine nu. Doamne Sfinte, așa vor ști pe cine să aleagă! Vor ști cu mult mai bine decât Taltos-ul ăla nesăbuit! Aceste date reprezintă o armă cum n-au mai avut niciodată. Oh, el a încercat să se împerecheze cu atâtea dintre ele! Le-a ucis. Au murit fără să-i ofere ceea ce dorea: copilul de sex feminin. Dar...

– Pot să mai văd o dată fotografia tinerei vrăjitoare cu părul roșu? întrebă timid Ash.

– Nu, zise Yuri. Nu poți!

Sângele îi zvâcnea în obraji. Își simți umărul umezindu-se. I se redeschisese rana. Avea febră.

– Nu poți, repetă, fixându-l pe Ash cu privirea.

Ash păstră tăcerea.

– Te rog să nu-mi ceri asta, zise Yuri. Am nevoie de tine, am foarte mare nevoie de ajutorul tău, dar nu-mi cere să-i vezi chipul, nu acum!

Se priviră în ochi. Pe urmă Ash dădu din cap.

– Foarte bine, spuse. Desigur, n-o să mai cer s-o văd. Dar e periculos să fii îndrăgostit de o vrăjitoare atât de puternică. Înțelegi asta, nu-i așa?

Yuri nu răspunse. Pentru o clipă, înțelese totul – că Aaron era mort, că Mona ar fi putut da în curând de necaz, că aproape tot ce iubise sau îndrăgise vreodată îi fusese luat, aproape totul, că nu-i mai rămăsese decât un strop de speranță, de fericire, de mulțumire sau de bucurie, că era prea slăbit, prea obosit și prea

îndurerat ca să mai poată gândi, că ar fi trebuit să zacă în patul din camera alăturată, spre care nu îndrăznise nici măcar să arunce o privire, primul pat pe care îl zărise în tot timpul scurs de când îl lovise glonțul, aproape omorându-l. Înțelese că niciodată, niciodată, nu ar fi trebuit să pună fotografia Monei sub ochii acelei ființe, care stătea în picioare, uitându-se la el cu o blândețe înșelătoare și cu o răbdare aparent sublimă. Înțelegea că el, Yuri, s-ar fi putut prăbuși, dintr-odată, chiar acolo.

– Haide, Yuri, i se adresă Samuel, cu o amabilitate morocănoasă, apropiindu-se cu obișnuitul lui mers fudul. Mâna groasă, diformă, se întindea către a lui. Yuri, acum vreau să treci în pat. Să dormi. Când o să te trezești, o să mă găsești aici, cu o cină caldă, pregătită pentru tine.

Se lăsă condus către ușă. Însă ceva îl opri, îl făcu să i se împotrivească spiriduşului, care era la fel de puternic ca orice bărbat normal pe care îl întâlnise vreodată. Se pomeni uitându-se înapoi, către făptura înaltă de lângă șemineu.

Pe urmă intră în dormitor și, spre propria surpriză, căzu pe pat, năuc. Spiriduşul îi scoase pantofii.

– Îmi cer scuze, spuse Yuri.

– Nu-i nici un deranj, zise piticul. Să te-nvelesc?

– Nu, aici e cald și sunt în siguranță.

Auzi ușa închizându-se, dar nu deschise ochii. Aluneca deja, îndepărtându-se de locul acela, îndepărtându-se de orice, și, în strălucirea unui vis care îl învălui și îl zgâlțâi, trezindu-l, o văzu pe Mona stând pe marginea patului ei și chemându-l. Între picioare i se zărea părul roșu, dar mai întunecat decât cel de pe cap.

Deschise ochii. Pentru o clipă, nu fu conștient decât de apropierea unei pete de întuneric, de o deranjantă absență a luminii care ar fi trebuit să existe în încăpere. Pe urmă înțelese că Ash stătea alături, privind în jos, către el. Cuprins de o spaimă și de o repulsie instinctivă, Yuri rămase întins, fără să schițeze

nici un gest, cu ochii pironiți pe stofa de lână a paltonului lung purtat de Ash.

– N-o să-ți iau fotografia în timp ce dormi, spuse acesta, în șoaptă. Nu-ți face griji. Am venit să-ți spun că trebuie să plec în nord în seara asta, să fac o vizită în vale. Mă întorc mâine și trebuie să te găsesc aici la sosire.

– N-am fost prea deștept, nu-i așa? întrebă Yuri. Când ți-am arătat fotografia ei. Am fost un neghiob.

Continua să se holbeze la stofa întunecată. Pe urmă văzu, exact dinaintea ochilor, degetele albe ale mâinii lui Ash. Se întoarse încet, se uită în sus și apropierea feței uriașe a celuilalt îl îngrozi, dar nu scoase nici un sunet. Se mulțumi să privească în ochii fixați asupra lui cu o curiozitate lipsită de expresie, apoi privi gura voluptuoasă.

– Cred că înnebunesc, spuse.

– Nu, nu înnebunești, zise Ash, dar, de acum înainte, trebuie să-ncepi să fii deștept. Dormi. Nu te teme de mine. Și rămâi aici, în siguranță, împreună cu Samuel, până mă întorc.

4

Morga era mică, murdară, alcătuită din încăperi strâmte, cu plăci vechi de faianță albă pe podea și pe pereți, cu țevi ruginite de scurgere și cu mese de fier care scârțâiau.

Numai în New Orleans poate fi așa, se gândi. Numai acolo puteau lăsa o fată de treisprezece ani să se apropie de un cadavru, să-l vadă și să înceapă să plângă.

– Du-te afară, Mona, îi spuse. Lasă-mă să-l examinez pe Aaron.

Își simțea picioarele șubrede, iar mâinile îi tremurau și mai tare. Ca în bancul ăla vechi: tu stai acolo, zvâcnind din toate încheieturile și contorsionându-te și cineva te întreabă „Cum îți câștigi existența?", iar tu răspunzi „Sunt chi-chi-chi-rurg neurolog".

Se sprijini în mâna stângă și sări cearșaful însângerat. Mașina nu-i atinsese fața; era Aaron.

Nu era locul în care să-și exprime respectul, să-și aducă aminte de numeroasele lui fapte bune și de încercările zadarnice de a o ajuta. Poate că o singură imagine reușea să se aprindă, destul de strălucitoare pentru a acoperi mizeria, duhoarea, infamia de a transforma un trup cândva plin de demnitate într-un morman de carne pe o masă murdară.

Aaron Lightner la înmormântarea mamei ei; Aaron Lightner luând-o de braț și ajutând-o să înainteze prin mulțimea de oameni pe de-a-ntregul străini care îi erau rude, să se apropie de sicriul mamei, Aaron știind că asta era exact ceea ce își dorea Rowan să facă și ceea ce trebuia să facă: să-și coboare privirea

asupra trupului fermecător, fardat și parfumat al lui Deirdre Mayfair.

Bărbatul care zăcea în fața ei, jefuit de individualitate și într-o indiferență profundă, cu părul alb la fel de lucios ca întotdeauna, un simbol al înțelepciunii însoțite de o vitalitate ieșită din comun, nu fusese atins de nici un produs cosmetic. Ochii lui spălăciți erau deschiși, dar inconfundabil lipsiți de viață. Gura i se relaxase, luând probabil cea mai familiară și mai plăcută formă, dovadă a unei vieți trăite cu uimitor de puțină amărăciune, mânie și stări de spirit funeste.

Își întinse mâna spre fruntea lui și îi mișcă ușor capul într-o parte, readucându-l apoi în poziția inițială. Își dădu seama că, din momentul morții, trecuseră mai puțin de două ore.

Pieptul era zdrobit. Cămașa și haina erau îmbibate de sânge. Fără îndoială că plămânii fuseseră striviți instantaneu și că mușchiul inimii se rupsese, probabil, chiar înainte de asta.

Îi atinse ușor buzele, desfăcându-le cu un gest ce o duse cu gândul la o amantă pusă pe hârjoană, pregătită să-l sărute. Ochii i se umeziseră și sentimentul de tristețe era atât de adânc, încât miresmele de la înmormântarea lui Deirdre reveniră, resimți prezența copleșitoare a florilor albe, parfumate. Gura bărbatului era plină de sânge.

Se uită la ochii care nu îi întoarseră privirea. „Te cunosc, te iubesc!" Se aplecă, studiindu-i îndeaproape. Da, murise pe loc. Murise din pricina inimii, nu din pricina creierului. Îi închise pleoapele cu o mișcare lină și își lăsă degetele să se odihnească acolo.

În temnița aia era cineva care ar fi putut face o autopsie adevărată? „Uită-te la petele de pe pereți. Trage în nări duhoarea din sertare."

Ridică mai mult cearșaful, apoi îl sfâșie când îl trase deoparte, neștiind sigur dacă de vină fusese stângăcia sau surescitarea. Piciorul drept era zdrobit. Se vedea limpede că partea de jos se desprinsese și fusese așezată înapoi, în cracul pantalonilor

din stofă de lână. Mâna dreaptă nu mai avea decât trei degete. Celelalte două fuseseră retezate. I le adunase oare cineva?

Se auzi un scrâşnet. Detectivul chinez tocmai intra în încăpere şi murdăria de pe tălpile sale scotea zgomotul acela îngrozitor, frecându-se de dale.

– Vă simţiţi bine, doctore?

– Da, spuse ea. Aproape că am terminat.

Ocoli masa, trecând în partea opusă. Îşi aşeză mâna pe capul lui Aaron, apoi pe gât, şi rămase tăcută, gândindu-se, ascultând, simţind.

Fusese un accident de maşină, simplu şi sălbatic. Chiar dacă suferise, asupra lui nu mai plana acum nici o imagine. Şi nu aveau să afle niciodată dacă se luptase sau nu cu moartea. Beatrice îl văzuse încercând să se ferească de maşină, sau cel puţin aşa avea impresia.

– A vrut să se dea la o parte, povestise Mary Jane. Pur şi simplu, n-a reuşit.

În cele din urmă se îndepărtă. Trebuia să se spele pe mâini, dar unde ar fi putut s-o facă? Se duse lângă chiuvetă, răsuci robinetul străvechi şi lăsă apa să-i inunde degetele. Pe urmă o închise, îşi şterse mâinile în buzunarele hainei ei de bumbac, trecu pe lângă poliţist şi ieşi în mica anticameră din faţa sertarelor cu cadavre nerevendicate de nimeni.

Michael era acolo, cu ţigara în mână, cu gulerul descheiat, părând pe deplin secătuit de durere şi de efortul de a aduce alinare.

– Vrei să-l vezi? întrebă ea. Gâtul o mai durea încă, dar asta nu avea, oricum, nici o importanţă. Faţa arată bine. Nu te uita la nimic altceva.

– Nu cred că mi-o doresc, zise Michael. Nu m-am mai aflat niciodată în postura asta. Dacă tu spui că e mort, că maşina l-a lovit şi că nu am ce altceva să aflu, nu vreau să-l văd.

– Înţeleg.

– Mirosul îmi face rău. Şi Monei îi face rău.

– A fost o vreme când eram obișnuită cu acest miros, spuse Rowan.

Se apropie de ea, îi prinse ceafa în mâna lui mare, aspră, și o sărută cu stângăcie, cu totul altfel față de sărutările dulci și apologetice pe care i le dăduse în timpul săptămânilor ei de tăcere. Bărbatul simți fiori în tot trupul, iar ea răspunse sărutului lui și îl strivi cu strânsoarea brațelor, sau cel puțin încercă s-o facă.

– Trebuie să ies de aici, spuse Michael.

Ea se retrase cu un singur pas și aruncă o privire în încăperea alăturată. Polițistul chinez reacoperise cadavrul, poate din respect, sau poate fiindcă așa cerea procedura.

Michael se holba la sertarele de pe peretele opus. Leșurile din interior aveau un miros cumplit. Rowan aruncă o privire. Unul dintre sertare era întredeschis, poate din cauză că nu se putea închide, iar înăuntru se zăreau două trupuri, capul pământiu al unuia fiind cu fața în sus, cu piciorul mucegăit și roz al celuilalt sprijinindu-i-se direct pe creștet. Un mucegai verde acoperea și chipul. Dar oroarea era o alta: cei doi fuseseră îngrămădiți laolaltă. Morți abandonați, într-o postură tot atât de intimă, în felul ei, precum aceea a unor îndrăgostiți.

– Nu pot..., spuse Michael.

– Știu, haide, zise ea.

Când se urcară în mașină, Mona se oprise din plâns. Se uita pe geam, cu ochii în gol, atât de adâncită în gânduri, încât orice discuție era imposibilă și nimic nu reușea s-o distragă. Din când în când, se răsucea și își arunca în treacăt ochii spre Rowan. Ea îi întâlni privirea, simțindu-i puterea și căldura. În cele trei săptămâni în care o ascultase pe Mona revărsându-și inima – o încântătoare încărcătură de poezie care, pentru ea, în starea aceea de somnambulism, se transforma adesea într-un simplu sunet –, Rowan ajunsese s-o îndrăgească fără rezerve.

Succesoarea, cea care avea să dea naștere fătului menit să ducă mai departe moștenirea. Copila în trupul căreia se

ascundeau un uter şi patima unei femei cu experienţă. Copila care îl ţinuse pe Michael în braţe, care, în exuberanţa şi ignoranţa ei, nu se temuse câtuşi de puţin pentru inima lui vătămată, nu se temuse că ar fi putut muri în cea mai dezlănţuită clipă a pasiunii. Nu murise. Trecuse dincolo de boală, se pregătise pentru întoarcerea soţiei! Iar vina plana acum asupra Monei, mult prea ameţitoare, făcând de ruşine toate dozele serioase de medicamente pe care trebuise să le înghită.

Maşina îşi vedea de drum fără ca vreunul dintre ei să vorbească.

Rowan stătea alături de Michael, un ghem de om sprijinindu-se de el, împotrivindu-se dorinţei de a adormi, de a se scufunda înapoi, de a se pierde iarăşi în gânduri care pluteau monoton şi imperturbabil precum un râu, gânduri asemenea celor pe care şi le strivise, sufocându-le cu tandreţe vreme de săptămâni, gânduri pe care vorbele şi întâmplările le străpungeau atât de lent şi cu atâta delicateţe, încât abia dacă mai ajungeau până la ea. Glasuri care îţi vorbesc de dincolo de susurul înăbuşit al apei.

Ştia ce avea de gând să facă. Urma o altă lovitură teribilă pentru Michael, o lovitură cumplită.

Găsiră casa forfotind de viaţă. Paznicii o înconjuraseră din nou. Nu era o surpriză, pentru nici unul dintre ei. Iar Rowan nu ceru nici o explicaţie. Nimeni nu ştia cine îl angajase pe bărbatul care îl ucisese pe Aaron Lightner.

Celia sosise şi se ocupase de Bea, lăsând-o să „urle" în camera de oaspeţi de la primul etaj, în care stătea de obicei Aaron. Ryan Mayfair era de faţă, bărbatul cu costum şi cravată, întotdeauna pregătit să meargă la tribunal sau la biserică, vorbind cu prudenţă despre ce avea acum de făcut familia.

Bineînţeles că se uitau cu toţii la Rowan. Văzuse toate acele chipuri la căpătâiul ei. Le văzuse perindându-i-se prin faţă în timpul lungilor ore petrecute în grădină.

Nu se simțea în largul ei în rochia pe care o alesese cu ajutorul Monei, pentru că nu-și amintea s-o mai fi văzut vreodată. Dar, pe lângă asta, mâncarea avea mai multă importanță. Simțea o foame de lup, iar în sufragerie era întins un bufet complet, în stilul Mayfair.

Michael îi umplu o farfurie înainte ca altcineva să fi apucat s-o facă. Se așeză în capul mesei și mâncă, privindu-i pe ceilalți foindu-se de colo-colo în grupuri. Bău cu lăcomie un pahar cu apă. O lăsau singură din respect sau fiindcă nu-i erau de nici un ajutor. Ce i-ar fi putut spune? În general, știau foarte puține despre ceea ce se întâmplase de fapt. Nu aveau să înțeleagă niciodată răpirea ei, așa cum o numeau, captivitatea și violența căreia îi căzuse victimă. Era niște oameni atât de buni. Țineau cu adevărat la ea, dar acum nu o puteau ajuta cu nimic, nu puteau decât s-o lase singură.

Mona stătea lângă ea, în picioare. Se aplecă și o sărută pe obraz, făcând totul foarte încet, ca și cum Rowan ar fi putut-o opri în orice clipă. Însă ea o prinse de încheietura mâinii, o trase mai aproape și îi întoarse sărutul, încântată de pielea catifelată, ca de bebeluș, gândindu-se doar în treacăt cum trebuie să se fi bucurat Michael de pielea aceea, privind-o, atingând-o, pătrunzând-o.

– Mă duc sus să mă culc, spuse Mona. O să fiu acolo dacă o să ai nevoie de mine.

– Am într-adevăr nevoie de tine, zise ea, dar cu o voce atât de joasă încât Michael probabil că nici nu o auzi.

Acesta stătea în dreapta ei, devorând o farfurie plină cu mâncare și golind o cutie de bere rece.

– Da, în regulă, spuse Mona. N-o să fac altceva decât să mă întind puțin.

Avea spaimă în privire, oboseală, tristețe și spaimă.

– Acum avem nevoie una de cealaltă, zise Rowan, rostind cuvintele atât de încet pe cât era cu putință.

Ochii copilei erau fixați asupra ei și se mulțumiră să se privească, pur și simplu.

Mona dădu din cap, apoi plecă, fără să-i adreseze lui Michael, nici măcar în grabă, un cuvânt de rămas-bun.

Stângăcia vinovăției, medită Rowan.

În camera din față cineva izbucni în râs pe neașteptate. Se părea că în familia Mayfair se râdea întotdeauna, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Când ea trăsese să moară în camera de la etaj și Michael stătuse lângă patul ei plângând, în casă fuseseră oameni care râdeau. Își aminti că se gândise la asta, că se gândise la ambele manifestări cu detașare, fără panică, fără nici o altă reacție. Plutind. Adevărul este că râsul sună întotdeauna mai bine decât plânsul. Râsul curge în secvențe violente și are o melodicitate dincolo de care nu se ascunde nici un efort. Plânsul e adesea chinuit, mocnit, pe jumătate sugrumat, alteori i te lași în voie, cu resemnare.

Michael terminase friptura de vită, orezul și sosul. Sorbi ultima înghițitură de bere. Cineva se grăbi să-i pună alături o altă cutie, iar el o luă și bău imediat jumătate.

– E bine pentru inima ta? murmură ea.

El nu-i răspunse.

Rowan se uită în farfurie. Și ea își terminase porția. Dând dovadă de o adevărată lăcomie.

Orez și sos de carne. Specialitate din New Orleans. Îi trecu prin minte c-ar fi trebuit să-i spună că, în timpul acelor săptămâni, fusese încântată fiindcă el o hrănise cu mâna lui. Dar ce sens ar fi avut să-i mărturisească așa ceva?

Dragostea lui era un miracol într-o mai mare măsură decât tot ceea ce i se întâmplase, decât ceea ce i se întâmplase oricui altcuiva în casa aceea. Și, dacă te gândeai bine, cugetă Rowan, acolo se întâmplaseră de toate. Simțea că are rădăcini în locul acela, că exista o legătură pe care nu o mai simțise nicăieri altundeva – nici măcar pe *Sweet Christine*, când brăzda cu atâta curaj apele de pe sub Golden Gate. Nutrea cu putere

convingerea că acela era căminul ei, că avea să fie întotdeauna, şi, privind ţintă farfuria, îşi aminti ziua în care ea şi Michael umblaseră prin casă împreună, când deschiseseră dulapul şi găsiseră toate porţelanurile vechi, preţioasele porţelanuri şi argintăria.

Însă totul ar fi putut pieri, ar fi putut fi smuls din mâinile ei şi din ale oricui altcuiva de furtuna unui suflu fierbinte, de răsuflarea unei guri de iad. Ce îi spusese noua ei prietenă, Mona Mayfair, cu numai câteva ore înainte?

– Rowan, încă nu s-a terminat.

Nu, nu se terminase. Şi Aaron? Măcar sunase cineva la Cămin, ca să-i anunţe pe vechii lui prieteni ce se întâmplase, sau urma să fie îngropat printre noii prieteni şi printre rudele prin alianţă?

Lămpile de pe cămin străluceau cu putere.

Afară nu se întunecase încă. Purpuriul legendar al cerului se putea zări printre frunzele de laur. În lumina crepusculului, culorile liniştitoare ale pereţilor se reflectau în încăpere şi asupra stejarilor magnifici, stejarii care te puteau alina atunci când oamenii nu erau în stare să o facă, greierii începuseră să cânte, iar aerul cald al primăverii se învolbura în cameră, pătrunzând prin ferestrele deschise pretutindeni în jurul lor – acolo, în salon, şi poate în spatele imensei piscine nefolosite, ferestrele deschise către cimitirul din grădină, unde zăceau cadavrele, trupurile singurilor ei copii.

Michael termină a doua bere, strivi cutia ca de obicei şi o lăsă apoi jos cu grijă, de parcă masa cea mare şi-ar fi revendicat dreptul de proprietate. Nu se uită la ea. Se holba la crengile de laur care măturau coloanele verandei şi geamurile ferestrelor de la etaj. Poate că se uita la cerul purpuriu. Poate că asculta zarva graurilor care se năpusteau la ora aceea, în cârduri, devorând greierii. Nu era decât moarte, dansul acela, greierii roind din copac în copac şi stolurile de păsări încrucişându-se pe cerul serii, doar moarte, doar o specie înghiţind-o pe alta.

– Asta e tot, draga mea, spusese ea, în ziua trezirii din comă, cu cămaşa de noapte plină de noroi, cu mâinile pline de noroi, cu picioarele goale în noroiul jilav de lângă noul mormânt. Asta e tot, Emaleth. E vorba despre supraviețuire, fiica mea.

O parte din ea dorea să se întoarcă lângă morminte, în grădină, la masa de fier de sub copac, la dansul macabru al fâpturilor înaripate de sus, din văzduh, ale căror triluri superbe vibrau când şi când în înserarea limpede, purpurie. Dacă ieşea din cameră, ducându-se înapoi, la masa aceea, şi-ar fi putut deschide ochii ca să descopere că trecuse o noapte, sau poate mai multe... Ceva tot atât de nefericit şi de urât precum moartea lui Aaron ar fi prins-o din nou, pe neaşteptate, şi i-ar fi spus: „Trezeşte-te, avem nevoie de tine. Ştii ce ai de făcut". Oare Aaron însuşi fusese acolo, pentru o fracțiune de secundă, desprins de trup şi compătimitor, şoptindu-i la ureche? Nu, nu fusese nimic atât de limpede şi de personal.

Îşi privi soțul. Bărbatul aflat pe un scaun, cu umerii căzuți, strivind nenorocita de cutie de bere, transformând-o în ceva rotund şi aproape plat, cu privirea încă țintuită la ferestre.

Era în acelaşi timp minunat şi înspăimântător – indescriptibil de atrăgător în ochii ei. Iar adevărul cumplit şi scandalos era că amărăciunea şi suferința îl făcuseră şi mai atrăgător; îi întunecaseră strălucirea într-un mod aproape magnific. Acum nu mai arăta atât de inocent, atât de deosebit de cel care era, de fapt, în sufletul lui. Nu, sufletul se infiltrase prin pielea bărbatului chipeş, modificându-i întreaga structură. Îi împrumutase chipului o uşoară ferocitate, precum şi multe umbre fine, mereu schimbătoare.

Culori întristate. Îi vorbise despre culorile întristate cândva, în zilele strălucitoare de după căsătorie, când nu ştiau că fiul lor era o creatură grotească. Îi spusese că în epoca victoriană casele se vopseau în culori „întristate". Ceea ce însemna că le întunecau cumva; însemna sobru, estompat, complex. Aşa fuseseră vopsite toate casele în stil victorian, din întreaga Americă. Aşa îi

spusese. Iar lui îi plăcuseră toate culorile acelea, roşul maroniu, verdele oliv şi griul întunecat, dar acum cineva trebuia să găsească un alt cuvânt pentru amurgul de cenuşă şi pentru întunecimea de un verde profund, pentru umbrele întunecate care planau asupra casei violete cu obloanele pictate în culori strălucitoare.

Rowan rămăsese pe gânduri. Oare el era „întristat"? Asta i se întâmplase? Sau ea trebuia să găsească un alt cuvânt pentru privirea lui întunecată, dar mai cutezătoare, pentru faptul că faţa lui părea acum, la o primă vedere, mult mai puţin flexibilă, fără a fi însă, nici măcar pentru o clipă, meschină sau urâtă.

Se uită la ea, cu ochii licărind, frapând-o, ca două izvoare de lumină. Muşcători. Albaştri, aproape zâmbitori. „Fă-o din nou, se gândi Rowan, în timp ce el îşi ferea privirea. Priveşte-mă cu ochii ăia. Fă-i mari şi albaştri şi aproape orbitori, pentru o clipă." Oare era un handicap să ai asemenea ochi?

Întinse mâna şi îi atinse barba întunecată de pe obraji şi de pe bărbie. Coborî de-a lungul gâtului, apoi îi simţi fineţea părului negru, mai noile şi mai asprele şuviţe încărunţite, şi îşi afundă degetele printre bucle.

El îşi aţinti căutătura înainte, de parcă ar fi fost şocat, apoi, aproape fără să-şi mişte capul, îşi întoarse cu foarte mare prudenţă privirea şi se uită la ea.

Rowan îşi retrase mâna, ridicându-se în acelaşi timp, iar Michael se ridică odată cu ea.

Când o prinse de braţ, mâna aproape că-i tremura. În timp ce el dădea scaunul la o parte din drum, ea îl atinse în treacăt, cu tot trupul.

Urcară scările în tăcere.

Dormitorul arăta aşa cum fusese în tot acel timp, liniştit şi, poate, mult prea primitor, cu patul niciodată făcut, ci doar cu pătura îndoită cu grijă, astfel încât Rowan se putea strecura oricând dedesubt.

Ea închise uşa şi o încuie. Michael îşi scotea deja haina. Rowan îşi descheie bluza, trăgându-şi-o cu o mână din fustă, scoţându-şi-o şi lăsând-o să cadă pe podea.

– Operaţia pe care ţi-au făcut-o, zise el. Mă gândeam că, poate...

– Nu, m-am vindecat. Vreau s-o fac.

Michael se apropie şi o sărută pe obraz, întorcându-i capul în acelaşi timp. Rowan îi simţi arsura bărbii, palmele aspre, trăgând-o ceva cam prea tare de păr când îi dădu capul pe spate. Întinse mâna şi îl trase de cămaşă.

– Scoate-o, îi spuse.

Îşi desfăcu fermoarul fustei, care îi căzu la picioare. Ce slabă era! Dar nu se sinchisea de trupul ei, nu pe ea voia să se vadă. Voia să-l vadă pe el. Acum era gol şi în plină vigoare. Se întinse şi îl prinse de părul creţ de pe piept, apoi îl ciupi de sfârcuri.

– Ah, şopti Michael, e prea tare.

O trase spre el, apăsându-i sânii chiar de părul acela. Mâna ei i se strecură între picioare, şi îi găsi mădularul, vârtos şi pregătit.

I-l mângâie în timp ce se urca în pat, traversând salteaua în genunchi, lăsându-se apoi să cadă pe cearşaful răcoros din bumbac şi simţind cum greutatea lui cobora stângaci asupra ei. Doamne, oasele acelea mari strivind-o din nou, părul des lipindu-se de al ei, mireasma dulce a cărnii lui şi parfumul de modă veche, mişcările lui agresive, divina lui brutalitate...

– Fă-o, fă-o repede, spuse ea. O s-o facem mai lent a doua oară. Fă-o, umple-mă, îi spuse.

Dar el nu avea nevoie de nici un îndemn.

– Fă-o cu putere! şopti ea printre dinţi.

Mădularul lui o pătrunse şi mărimea o şocă, o îndureră, o strivi. Durerea era minunată, acută, perfectă. Îi încleştă penisul cât de bine putea, cu muşchii slăbiţi şi îndureraţi şi nevoind s-o asculte – cu trupul ei rănit trădând-o.

Nu avea importanţă. El o izbi cu putere şi ea îi ieşi în întâmpinare, fără nici un cuvânt, sau ţipăt, sau suspin. Era îmbătată, îmbujorată, cu braţele desfăcute, şi apoi se agăţă de el, strângându-l cu toată puterea, până pe culmile durerii, în timp ce el se afundă în ea iarăşi şi iarăşi, încheind cu mişcări ample, convulsive, care părură să-l ridice, scoţându-l din ea, şi abandonându-se, prăbuşit în braţele ei, asudat şi familiar şi iubit, iubit cu disperare. Michael.

Bărbatul se rostogoli într-o parte. Nu avea să reuşească s-o facă din nou prea curând. Era de aşteptat. Avea faţa transpirată şi părul i se lipise de frunte. Rowan stătea neclintită în aerul răcoros al începerii, fără nimic s-o acopere şi privind mişcările domoale ale paletelor ventilatorului din tavan.

Mişcarea era lentă. Poate că o hipnotiza. Liniştiţi-vă, le spuse trupului său, şoldurilor sale, sinelui său. Visa pe jumătate speriată, trecând din nou prin clipele petrecute în braţele lui Lasher şi regăsindu-le, aşteptând-o. Zeul sălbatic şi senzual, da, poate că îl văzuse aşa; dar acesta fusese un bărbat, un bărbat brutal, cu o inimă imensă, iubitoare. Atât de divin de grosolan, atât de divin de imatur, atât de pe de-a-ntregul orbitor, de zdrobitor şi de simplu.

Michael coborî din pat. Era sigură că el avea să doarmă, ştiind totodată că ea, una, nu putea s-o facă.

Dar el era în picioare şi se îmbrăca, luând haine curate de pe barele din dulapul din baie. Stătea cu spatele la ea şi, când se întoarse, lumina din camera de baie îi străluci pe faţă.

– De ce ai făcut-o! spuse. De ce ai plecat cu el!

Fusese ca un răcnet.

– Şşşşşt! Rowan se ridică în capul oaselor şi îşi duse un deget la buze. Nu le aduce pe toate înapoi. Nu le ajuta să vină. Urăşte-mă dacă vrei...

– Să te urăsc? Doamne, cum poţi să-mi zici una ca asta? Ţi-am spus că te iubesc, zi de zi! Se apropie de pat şi prinse cu putere în mâini tăblia dinspre picioare. O fixa cu asprime, uluitor

de frumos în furia lui. Cum de-ai putut să mă părăsești așa! strigă, în șoaptă. Cum!

Ocoli patul și o înșfăcă brusc de brațele goale, degetele lui rănindu-i pielea și provocându-i o durere insuportabilă.

– Nu face asta! șuieră ea, străduindu-se să nu-și ridice vocea, știind cât era de neplăcută, de plină de panică. Nu mă lovi, te previn! Asta făcea el, iarăși și iarăși și iarăși. Te ucid dacă mă lovești!

Se eliberă și se rostogoli pe o parte, sărind din pat și grăbindu-se să intre în baie, unde dalele de marmură rece îi arseră tălpile goale.

„Să-l ucizi! Fir-ar să fie, dacă nu te oprești, o s-o faci, o să-l ucizi pe Michael cu puterea ta!"

De câte ori și-o încercase pe Lasher, scuipându-și asupra lui ura firavă – „ucide-l, ucide-l, ucide-l" –, iar el nu făcuse altceva decât să râdă. Ei bine, bărbatul ăsta ar fi murit dacă l-ar fi izbit cu furia ei invizibilă. Ar fi murit, tot atât de sigur pe cât era de sigură moartea celorlalți, a celor pe care îi ucisese – crimele mârșave, oribile, care îi modelaseră viața, care o aduseseră în casa asta, în clipa asta.

Teroarea. Neclintirea, liniștea încăperii. Se întoarse încet, se uită prin deschizătura ușii și îl văzu stând lângă pat, mulțumindu-se s-o privească.

– Ar trebui să mă tem de tine, spuse Michael. Dar nu e așa. Nu mă tem decât de un singur lucru. Că n-o să mă mai iubești.

– Oh, dar te iubesc, răspunse Rowan. Și te-am iubit întotdeauna. Întotdeauna.

Umerii lui se încovoiară pentru o clipă, pentru o singură clipă, apoi îi întoarse spatele. Era rănit, dar privirea vulnerabilă pe care o avuse înainte îi dispăruse pentru totdeauna. Își pierduse, pentru totdeauna, acea blândețe desăvârșită.

Lângă fereastra care dădea către verandă era un scaun, iar Michael păru să-l găsească orbește și să-l aleagă la întâmplare, așezându-se apoi, încă ferindu-se s-o privească.

„Şi o să te rănesc din nou", se gândi ea.

Voia să se apropie de el, să îi vorbească, să-l ţină din nou în braţe. Să stea de vorbă aşa cum o făcuseră în ziua când ea îşi revenise şi când o îngropase pe singura lor fiică – singura fiică pe care o avuseseră vreodată – sub stejar. Voia să îşi deschidă acum sufletul, cu înţelepciunea pe care o simţise atunci, cu aceeaşi dragoste deplină, cu aceeaşi nesocotinţă, cu aceeaşi grabă şi fără absolut nici o grijă.

Dar asta părea acum tot atât de neatins pe cât i se păruseră, după aceea, cuvintele.

Îşi ridică mâinile, trecându-şi-le apăsat prin păr. Apoi şi le întinse, aproape mecanic, spre robinetele duşului.

Sub şuvoiul apei reuşi să gândească limpede, poate pentru prima oară. Zgomotul era minunat şi apa fierbinte îi dădea o senzaţie delicioasă.

Avea de ales dintr-o grămadă incredibilă de haine. În dulapuri erau atât de multe, încât se simţea năucită. În cele din urmă, alese o pereche de pantaloni din stofă moale de lână, vechii pantaloni pe care îi purtase la San Francisco, cu eoni în urmă, şi îi îmbrăcă, trăgându-şi deasupra un pulover lejer de bumbac.

Se lăsase răcoarea specifică nopţii de primăvară. Şi se simţea bine purtând din nou hainele pe care le îndrăgea. Se întrebă cine îi cumpărase toate rochiile acelea superbe.

Îşi perie părul, închise ochii şi căzu pe gânduri. „O să-l pierzi, şi pe bună dreptate, dacă nu-i vorbeşti acum, dacă nu-i explici încă o dată, dacă nu treci peste teama ta instinctivă faţă de cuvinte, dacă nu te duci la el."

Lăsă peria din mână. Michael stătea în cadrul uşii. Ea nu o închisese în tot acel răstimp şi, când îşi ridică ochii spre el, simţi o mare uşurare văzându-i privirea împăcată, tolerantă. Aproape că începu să plângă. Dar gestul ar fi fost ridicol de egoist.

– Te iubesc, Michael, îi spuse. Ar trebui să o strig în gura mare. N-am încetat niciodată să te iubesc. A fost orgoliu şi prea

multă încredere în sine; iar tăcerea, tăcerea a fost neputința sufletului de a se lecui și de a se întări, sau poate doar singurătatea pe care o căuta, precum o vietate egoistă.

El o asculta încordat, încruntându-se ușor, cu o expresie calmă, dar nicidecum atât de inocentă pe cât fusese înainte. Ochii mari și scânteietori erau chinuiți și umbriți de tristețe.

– Nu știu cum de te-am putut răni chiar acum, Rowan, zise el. Chiar nu știu. Pur și simplu nu știu.

– Michael, nu...

– Nu. Lasă-mă s-o spun. Știu ce ți s-a întâmplat. Știu ce-a făcut el, știu. Și nu știu cum de am putut să te învinuiesc, să-ți vorbesc cu mânie, să te rănesc așa, asta nu știu!

– Michael, înțeleg, spuse ea. Încetează. Încetează, sau o să mă faci să plâng.

– Rowan, l-am ucis, zise el. Își coborâse vocea până la o șoaptă, așa cum fac cei mai mulți oameni când vorbesc despre moarte. L-am ucis și nu e de ajuns! Eu... eu...

– Nu, nu mai spune nimic. Iartă-mă. Michael, iartă-mă de dragul tău și de dragul meu. Iartă-mă.

Se aplecă înspre el și îl sărută, îl împiedică înadins să respire, ca să nu mai poată scoate nici un cuvânt. Și, de data asta, el o strânse în brațe cu blândețea de odinioară, cu vechea și calda duioșie, cu imensul farmec protector care o făcea să se simtă în siguranță, siguranța pe care o simțise atunci când făcuseră dragoste pentru prima oară.

Probabil că exista ceva mai desfătător decât să cadă astfel în brațele lui, mai desfătător decât să se afle, pur și simplu, alături de el. Dar în clipa aceea nu se putea gândi ce anume era – cu siguranță nu violența pasiunii. Care exista, evident, pentru a te bucura de ea iarăși și iarăși, dar acela era lucrul pe care nu-l cunoscuse, niciodată, alături de nici o altă ființă de pe pământ, acela era!

În cele din urmă, Michael se retrase, aducându-i mâinile laolaltă și sărutându-i-le, și învăluind-o din nou în strălucirea

acelui zâmbet strălucitor, copilăresc, zâmbetul pe care ea crezuse că nu avea să-l mai zărească vreodată. Pe urmă închise ochii şi îi vorbi, cu vocea frângându-i-se:

– Într-adevăr, încă mă mai iubeşti, dragostea mea.

– Da, zise ea. Se pare că am învăţat cum să o fac, o dată pentru totdeauna. Vino cu mine, vino afară, vino sub stejar. Vreau să fiu lângă ei o vreme. Nu ştiu de ce. Eu şi tu, noi suntem singurii care ştiu că se află amândoi acolo, împreună.

Se strecurară pe scara din dos, prin bucătărie. Paznicul de lângă piscină se mulţumi să dea din cap către ei. Când ajunseră lângă masa de fier, în grădină era întuneric. Se aruncă în braţele lui şi el o linişti.

„Da, pentru acest scurt răstimp, până când mă vei urî din nou, se gândi ea. Da, o să mă dispreţuieşti." Îi sărută părul, obrajii, îşi frecă fruntea de barba lui ţepoasă. Îl simţi răspunzându-i cu oftaturi abia auzite, apăsătoare, din adâncul pieptului.

„O să mă dispreţuieşti, se gândi ea. Dar cine altcineva s-ar putea duce pe urmele celor care l-au ucis pe Aaron?"

5

Avionul ateriză pe aeroportul din Edinburgh la ora 11.00 p.m. Ash moţăia cu obrazul sprijinit de geam. Văzu apropierea farurilor maşinilor, ambele negre, ambele de fabricaţie germană – limuzine care aveau să-l poarte, împreună cu micul lui anturaj, pe străzile înguste din Donnelaith. Nu mai era vorba despre un drum pe care erai nevoit să-l faci călare. Ceea ce îl bucura pe Ash, nu fiindcă nu i-ar fi plăcut acele călătorii prin munţii plini de pericole, ci pentru că voia să ajungă în vale fără nici o întârziere.

Viaţa modernă adusese cu sine nerăbdarea, medită el, în tăcere. De câte ori o pomise către Donnelaith în lunga lui viaţă, hotărât să viziteze locul celor mai tragice dintre pierderile sale şi să-şi analizeze încă o dată destinul? Uneori avusese nevoie de ani întregi ca să ajungă în Anglia şi apoi în nord, în ţinuturile înalte. Alteori fusese vorba despre luni de zile.

Acum totul se putea rezolva în câteva ore. Şi asta îl bucura. Pentru că drumul până acolo nu fusese niciodată nici partea dificilă, nici cea aducătoare de efect cathartic. Acestea erau, mai degrabă, atributele vizitei în sine.

Se ridică în picioare în timp ce tânăra aceea ezitantă, Leslie, care zburase cu el tocmai din America, îi aduse haina, împreună cu o pătură şi cu o pernă.

– Ţi-e somn, draga mea? o întrebă el, cu o nuanţă blajină de reproş în voce.

Servitorii din America îl nedumereau. Făceau cele mai stranii lucruri. Nu s-ar fi mirat dacă ar fi văzut-o apărând în cămaşă de noapte.

– Pentru *dumneavoastră*, domnule Ash. Drumul durează aproape două ore. M-am gândit că s-ar putea să vreţi aşa ceva.

Zâmbi, trecând pe lângă Leslie. Se întrebă ce reprezentau pentru ea acele călătorii nocturne în locuri îndepărtate. Probabil că Scoţia semăna cu oricare alt loc în care îi târa din când în când pe ea sau pe ceilalţi însoţitori. Nimeni nu putea ghici ce însemna pentru el.

Muşcătura vântului îl luă prin surprindere atunci când făcu primul pas afară, pe scara metalică. Era chiar mai frig decât la Londra. Călătoria aceea îl purtase, într-adevăr, dintr-un loc îngheţat într-altul, şi apoi în altul. Şi tânjea după căldura din hotelul londonez cu o nerăbdare copilărească şi cu regrete înăbuşite. Se gândi la ţiganul care dormea atât de frumos pe pernă, zvelt şi cu pielea întunecată, cu o linie severă a gurii, cu sprâncene negre precum tăciunele şi cu genele curbându-se în sus, ca ale unui copil.

Îşi acoperi ochii cu dosul palmei şi se grăbi să coboare treptele metalice, urcându-se apoi în maşină.

De ce aveau copiii gene atât de lungi? Şi de ce şi le pierdeau mai târziu? Aveau nevoie de acea protecţie suplimentară? Şi cum era în cazul unui Taltos? Nu-şi putea aminti nimic despre ceea ce ştia că poartă numele de copilărie. O asemenea perioadă exista, cu siguranţă, şi în cazul unui Taltos.

„Cunoştinţe pierdute..." Cuvinte care îi fuseseră adresate atât de des; nu-şi putea aminti o vreme în care să nu le fi ştiut.

Era cu adevărat o agonie, această reîntoarcere, acest refuz de a merge mai departe fără o întâlnire amară cu prea plinul sufletului lui.

„Suflet. Tu nu ai suflet, sau cel puţin aşa ţi-au spus."

Prin sticla mată o privi pe tânăra Leslie strecurându-se pe scaunul pasagerului, în faţa lui. Se simţea uşurat fiindcă avea

la dispoziție întregul compartiment din spate – pentru că fuseseră găsite două mașini care să-l ducă înspre nord, împreună cu mica lui suită. În clipa aceea, ar fi fost de nesuportat să stea alături de o ființă umană, să asculte pălăvrăgeala omenească, să simtă mirosul unei femele umane viguroase, atât de dulce și atât de tânără.

Scoția. Mirosul pădurii; mirosul mării purtat de vânt.

Mașina înainta lin. Un șofer experimentat. Se simțea recunoscător. Era posibil să nu se trezească azvârlit și trântit dintr-o parte într-alta pe tot drumul către Donnelaith. Pentru o clipă, zări reflexia orbitoare a luminilor din spatele lui, farurile mașinii bodyguarzilor, care îl urmau, ca de obicei.

O presimțire cumplită îi strânse inima. De ce își impunea să treacă printr-un asemenea chin? De ce să meargă la Donnelaith? De ce să urce muntele, de ce să viziteze din nou altarele trecutului? Închise ochii și văzu, pentru o clipă, părul de un roșu strălucitor al micuței vrăjitoare pe care Yuri o iubea cu nesăbuința lui de băiețandru. Văzu ochii ei de un verde intens întorcându-i privirea din fotografie, luând în râs părul de fetiță, cu funda lui strălucitor colorată. Yuri, ești un prost!

Mașina câștiga viteză.

Prin sticla întunecată, fumurie, nu se zărea nimic. Lamentabil. De-a dreptul înnebunitor. În Statele Unite, automobilele sale nu aveau geamuri fumurii. Intimitatea nu se numărase niciodată printre grijile sale. Avea însă nevoie să vadă lumea în culori naturale, așa cum avea nevoie de aer și de apă.

Ah, poate că reușea chiar să adoarmă puțin, și încă fără vise.

O voce îl făcu să tresară. Era glasul tinerei femei, venind din difuzorul de deasupra capului.

– Domnule Ash, am sunat la Han; sunt pregătiți să vă întâmpine. Vreți să ne oprim acum pentru ceva anume?

– Nu. Leslie, nu vreau decât să ajungem acolo. O să mă cuibăresc și-am să încerc să dorm. Drumul e lung.

Închise ochii. Dar somnul nu veni. Era una dintre acele călătorii în care simțea curgerea fiecărui minut și fiecare denivelare a drumului.

Așa că de ce nu s-ar fi gândit din nou la țigan – la fața lui prelungă și tuciurie, la dinții lui strălucind printre buze, atât de albi și desăvârșiți dinții unui om modern. Probabil un țigan bogat. Și o vrăjitoare bogată, care îi invadase gândurile în timpul conversației. Cu ochii minții se întinsese direct către nasturele bluzei ei albe din fotografie. O deschisese ca să-i vadă sânii. Îi înzestrase cu sfârcuri rozalii și atinsese venele albastre de sub piele, care trebuiau să fie acolo. Oftă, lăsă un fluierat ușor să-i scape printre dinți și întoarse capul într-o parte.

Dorința era atât de dureroasă, încât o sili să plece, să dispară. Pe urmă îl văzu din nou pe Yuri. Îi văzu brațul lung și întunecat odihnind pe pernă. Simți din nou mirosul pădurii și al văii, impregnat în țigan.

– Yuri, șopti, în fantezia lui, apoi îl întoarse pe tânăr cu fața în sus și se aplecă să-i sărute buzele.

Era o altă ispită învăpăiată. Se ridică în capul oaselor, apoi se aplecă înainte și își puse coatele pe genunchi, lăsându-și fața în palme.

– Muzică, Ash, își spuse, cu voce scăzută, și, lăsându-se din nou pe spate, cu capul sprijinit de geam, cu ochii larg deschiși, străduindu-se să privească dincolo de nesuferita sticlă întunecată, începu să-și cânte cu glas firav, într-un ușor falset, un cântec pe care s-ar fi putut să nu-l înțeleagă nimeni, în afară de Samuel, deși nici măcar în privința lui Samuel nu era sigur.

Era ora două noaptea când îi ceru șoferului să oprească. Nu mai putea răbda. Dincolo de geamul întunecat se ascundea întreaga lume pe care venise s-o vadă. Nu mai suporta să aștepte.

– Aproape că am ajuns, domnule.

– Știu unde suntem. O să intrați în oraș peste numai câțiva kilometri. Mergeți direct acolo. Instalați-vă la Han și așteptați-mă.

Acum ia legătura cu gărzile din maşina din spate. Spune-le să vă urmeze. Eu trebuie să rămân singur aici, acum.

Nu aşteptă inevitabilele argumente sau proteste.

Coborî din maşină şi trânti portiera înainte ce şoferul să fi avut timp să-i vină în ajutor şi, cu o mică fluturare binevoitoare a mâinii, se grăbi să treacă dincolo de marginea drumului, intrând în pădurea deasă şi rece.

Vântul îşi pierduse din putere. Lumina lunii captive între nori era intermitentă şi ceţoasă. Se pomeni învăluit de mireasma pinilor scoţieni, simţi sub tălpi pământul negru şi îngheţat, firele curajoase de iarbă ale primăverii timpurii strivite sub ghete, mirosul plăpând al noilor flori.

Îl plăcea să simtă coaja copacilor sub degete.

Merse întruna, vreme îndelungată, prin întuneric, uneori împiedicându-se, alteori prinzându-se zdravăn de câte un copac gros ca să-şi regăsească echilibrul. Nu se opri să-şi tragă răsuflarea. Râpa îi era cunoscută. Recunoştea stelele de deasupra capului, chiar şi prin norii care se străduiau să le ascundă.

Văzduhul înstelat îl umplu într-adevăr de o emoţie stranie, dureroasă. Când se opri, în sfârşit, se afla pe o culme înaltă. Picioarele lungi îl dureau puţin, aşa cum era probabil normal. Dar, aflându-se în locul acela sacru, în locul care însemna pentru el mai mult decât oricare al petic de pământ din lume, îşi aducea aminte de vremurile când nu-l dureau, când putea urca dealul în grabă, cu paşi mari, neîntrerupţi.

Nu avea nici o importanţă. Ce era o mică durere? Îl ajuta să înţeleagă durerea altor fiinţe. Iar oamenii treceau prin suferinţe atât de groaznice! Îi veni în minte ţiganul adormit în patul cald, cu gândul la frumoasa lui vrăjitoare. Durerea era durere, fie ea fizică sau psihică. Nici măcar cei mai înţelepţi dintre bărbaţi, dintre femei şi dintre Taltos nu ştiau ce era mai rău: durerea sufletului sau durerea cărnii?

Într-un târziu se întoarse, pornind către piscuri şi mai înalte, urcând panta cu hotărâre, chiar şi atunci când părea imposibil de

abruptă, apelând adesea la ajutorul crengilor și al bolovanilor bine înțepeniți de care se prindea cu mâinile.

Se porni vântul, fără prea mare putere. Avea mâinile și picioarele reci, dar răceala nu era de nesuportat. De fapt, frigul îl înviora întotdeauna.

Firește, mulțumită lui Remmick, avea paltonul cu guler de blană; mulțumită lui însuși, purta haine călduroase, din stofă de lână; și, poate mulțumită Cerului, durerea de picioare nu i se accentuase, devenise doar ceva mai sâcâitoare.

O mică porțiune de teren se surpă. Ar fi putut să cadă, dar copacii ca niște baluștri înalți îi ofereau siguranță, îl ajutau să meargă repede, tot mai departe.

În final, coti și dădu de poteca pe care o știa acolo, șerpuind printre două pante domoale, cu copaci bătrâni, neatinși, probabil feriți de ochii iscoditori, vreme de secole.

Cărăruia cobora într-o vâlcea îngustă, cu solul acoperit de pietre ascuțite care îi răniră picioarele și îl făcură să-și piardă echilibrul în mai multe rânduri. Pe urmă urcă din nou, o râpă pe care ar fi socotit-o imposibil de escaladat dacă nu ar mai fi urcat-o înainte și dacă n-ar fi știut care era adevărul, în ciuda dovezilor aduse de propriile simțuri.

Ieși în sfârșit într-un mic luminiș, cu ochii țintă la piscul proeminent din depărtare. Copacii se îndesiseră în așa măsură, încât nici poteca, nici locurile sigure pe care să-ți sprijini piciorul nu erau ușor de găsit. Înaintă, strivind tufele mai mărunte. Când se întoarse spre dreapta, văzu apele lacului strălucind în lumina palidă a lunii, departe, jos, dincolo de o imensă crevasă adâncă, și, ceva mai departe, zări ruinele înalte, scheletice ale unei catedrale.

I se tăie răsuflarea. Nu știa că reconstruiseră atât de mult. În timp ce privirile i se fixau asupra construcției de dedesubt, deslușI întregul plan al bisericii, în formă de cruce, sau cel puțin părând așa, o mulțime de corturi ale echipei de constructori și câteva lumini pâlpâitoare, nu mai mari decât vârful de ac. Se

sprijini de stâncă, la adăpost sigur, trăgând cu ochiul, de parcă acela ar fi fost singurul loc din lume unde nu exista pericolul de a cădea, rostogolindu-se.

Ştia cum era să cazi, să tot cazi întruna, să-ţi întinzi mâinile şi să urli, nereuşind să-ţi opreşti căderea, cu trupul neajutorat îngreunându-se şi căpătând viteză cu fiecare metru al terenului vătămător de dedesubt.

Paltonul i se rupsese. Zăpada îi udase pantofii.

Toate miresmele ţinutului îl potopiră, copleşindu-l, astfel încât simţi o plăcere erotică străbătându-l, crispându-i muşchii şi împrăştiindu-i pe toată pielea trupului fiorii aşpri ai desfătării.

Închise ochii şi lăsă vântul slab, inofensiv, să-i mângâie faţa, să-i răcorească degetele.

„E aproape, e foarte aproape. Tot ce ai de făcut e să mergi mai departe şi să urci, şi să cotești acolo, înainte de a ajunge la bolovanul cenuşiu pe care îl poţi vedea acum în lumina lunii dezgolite. Peste o clipă, norii ar putea acoperi din nou lumina, dar ţie nu ţi-ar fi mai greu."

La urechi îi ajunse un sunet îndepărtat. Pentru o clipă, se gândi că era o năzărire. Dar erau reale, bătaia joasă a tobelor, scâncetul subţire şi monoton al cimpoaielor, sumbre şi fără nici un ritm, fără ca el să poată deslușì o melodie, ceea ce îi stârni o panică neaşteptată, urmată de valuri mărunte de neliniște. Sunetele deveniră mai puternice sau, mai degrabă, el îşi îngădui să le audă cu adevărat. Vântul se învolbură, apoi pieri; bubuitul tobelor de înălţă, mai puternic, din râpele de dedesubt, fluierele continuară să se tânguie, iar el încercă din nou să descopere melodia şi, negăsind nici una, strânse din dinţi şi îşi apăsă podul palmei pe urechea dreaptă, pentru ca sunetul să amuţească odată.

„Peştera. Haide. Urcă şi intră. Întoarce spatele tobelor. Ce înseamnă tobele pentru tine? Dacă ar şti că eşti aici, ar cânta, oare, un cântec adevărat, atrăgându-te înăuntru? O mai fi ţinând minte cântecele?"

Începu să urce mai departe şi, ocolind bolovanul, simţi suprafaţa rece a stâncii sub palme. Gura peşterii era la şase, şapte metri în faţa lui, sau poate ceva mai departe, năpădită de hăţişuri, probabil ascunsă de orice alt drumeţ rătăcit prin acele locuri. Dar el cunoştea formaţiunile din stânca de deasupra ei. Continuă să urce, pas cu pas, cu greutate. Acolo, vântul şuiera printre pini. Se îndesă în hăţişul des, lăsând crengile scurte să-i zgârie mâinile şi faţa. Nu-i păsa. În cele din urmă păşi într-o beznă deplină. Alunecă, gâfâind, sprijinit de perete, şi închizând din nou ochii.

Din adâncuri nu se ridica până la el nici un sunet. Doar vântul cânta, ca mai înainte, acoperind zgomotul îndepărtat al tobelor, dacă răpăitul oribil de distonat continua într-adevăr.

– Sunt aici, şopti el.

Iar liniştea se îndepărtă de el în salturi, probabil învolburându-se în adâncurile grotei. Dar nu primi nici un răspuns. Oare putea îndrăzni să rostească numele ei?

Făcu un pas timid, urmat de un altul. Înaintă ţinându-se cu ambele mâini de pereţii înguşti, ştergând cu părul plafonul de deasupra capului, până când pasajul se lărgi şi fiecare ecou al paşilor începu să-i spună că tavanul se înalţa tot mai sus. Nu putea să vadă nimic.

Simţi, pentru o clipă, atingerea spaimei. Poate că mergea cu ochii închişi; nu mai ştia. Poate că se lăsa condus numai de mâini şi de auz. Şi acum, când îşi deschise ochii, când căută să şi-i umple de lumină, nu găsi decât beznă. Ar fi putut să cadă, îi era atât de frică. Un simţ ascuns îi spunea că nu e singur. Dar refuză să o rupă la fugă, refuză să ţipe ca o pasăre înspăimântată, stângaci, umilit, poate chiar rănindu-se în graba sa.

Se stăpâni. Întunericul rămânea mereu acelaşi. Zgomotul uşor al respiraţiei sale părea să se îndepărteze întruna şi pentru totdeauna.

– Sunt aici, şopti. M-am întors. Cuvintele plutiră, pierzându-se în neant. Oh, te rog, încă o dată, în numele îndurării... continuă să şoptească.

Îi răspunse tăcerea.

Îl treceau sudorile, chiar și în locul acela înghețat. Își simțea transpirația pe spate, sub cămașă, în jurul taliei, sub cureaua de piele care îi susținea pantalonii de lână. O simțea pe frunte, umedă, unsuroasă și murdară.

– De ce-am venit? se întrebă, de data asta cu voce slabă, pierdută. Apoi și-o ridică atât cât era în stare: În speranța că o să-mi iei din nou mâna, aici, așa cum ai mai făcut-o, și o să-mi aduci alinare.

Cuvintele pompoase se stinseră și îl lăsară tremurând.

Ceea ce se adunase în locul acela nu contura vreo fantomă firavă, căci era vorba despre amintirile din vale, care nu-l părăsiseră niciodată. Lupta, fumul. Auzea strigătele. Auzea din nou vocea ei, chiar dintre flăcări:

– ... blestemat, Ashlar!

Dogoarea și mânia îi izbiră sufletul, așa cum îi izbiseră timpanele. Pentru o clipă, simți vechea spaimă și îndepărtata sentință.

– ... lumea să se spulbere în jurul tău înainte ca suferința să ți se fi sfârșit.

Tăcere.

Trebuia să se întoarcă, trebuia să regăsească acel culoar îngust. Avea să se prăbușească dacă rămânea acolo, nereușind să vadă, nereușind să facă altceva decât să-și aducă aminte. Cuprins pe panică, se răsuci pe călcâie și se năpusti înainte, până când atinse pereții de stâncă, aspri și strângându-se în jurul lui.

Când văzu, în sfârșit, stelele, respiră ușurat, oftând atât de adânc, încât se simți gata să izbucnească în lacrimi. Rămase nemișcat, cu mâna pe inimă, și sunetul tobelor se înălță, poate pentru că vântul se domolise iarăși și nu mai exista nimic care să-l împiedice să ajungă tot mai aproape. Începuse să se audă o cadență, iute și jucăușă, rărindu-se apoi iarăși, de parcă tobele ar fi bătut pentru o execuție.

– Nu, șopti el, pleacă de lângă mine!

Din locul acela nu exista nici o scăpare. Reputația și averea lui nu îl puteau ajuta acum să fugă. Nu trebuia să sfârșească pe culmea aceea înaltă, confruntându-se cu oroarea tobelor, cu cimpoaiele care cântau acum o melodie distinctă, amenințătoare. Cum putuse fi atât de nesăbuit încât să vină acolo? Iar peștera trăia și respira chiar deasupra umărului său.

„Ajutați-mă." Unde erau cei care îi ascultau orice poruncă? Fusese nebun să se despartă de ei și să urce singur în locul acela cumplit. Durerea era atât de intensă, încât scoase un sunet slab, precum un plânset de copil.

Începu să coboare. Nu-i păsa că se poticnea, că își rupsese paltonul, că părul i se agăța ici și colo. Și-l rupea, eliberându-se, și își continua drumul, iar stâncile pe care călca îl răneau fără însă a-l opri.

Tobele băteau mai tare. Trebuia să treacă prin apropierea lor. Trebuia să audă fluierele și cântecul lor nazal, ritmat, oribil și irezistibil deopotrivă. „Nu, nu asculta. Astupă-ți urechile." Cobora tot mai mult și, cu toate că își strângea capul în mâini, continua să audă cimpoaiele și vechea cadență necruțătoare, lentă și monotonă izbindu-l brusc, de parcă i-ar fi pornit din creier, de parcă i-ar fi izvorât din oase, de parcă el ar fi fost în inima ei.

O rupse la fugă, căzând la un moment dat și sfâșiindu-și stofa fină a pantalonilor, apoi prăvălindu-se încă o dată în față și rănindu-și mâinile de bolovani și de tufișuri țepoase. Dar își continuă drumul, până când tobele îl înconjurară pe neașteptate. Cimpoaiele îl împresurară. Melodia pătrunzătoare îl prinse în mreje, precum un laț, și se roti iarăși și iarăși, neizbutind să scape, apoi, deschizând ochii, văzu pădurea deasă și lumina torțelor.

Nu știau că el era acolo. Nu îi simțiseră mirosul și nici nu-l auziseră. Poate că vântul fusese de partea lui, poate ținea cu el în continuare. Se prinse de două trunchiuri subțiri de pin, de parcă ar fi fost gratiile unei celule, și privi în jos, către spațiul

strâmt şi întunecat în care cântau, dansând în micul lor cerc ridicol. Cât de stângaci erau! Cât de hidoşi în ochii lui!

Vacarmul tobelor şi al cimpoaielor era înfiorător. Nu izbutea să se mişte. Nu putea decât să-i privească ţopăind, învârtindu-se şi legănându-se încoace şi încolo, în timp ce o făptură măruntă, cu părul lung, zburlit şi cărunt, se agita în mijlocul cercului şi îşi azvârlea în sus braţele scurte, diforme, acoperind urletul muzicii cu strigătele ei puternice, în limba străveche:

– O, zei, fiţi milostivi! Îndurați-vă de copiii voştri rătăciţi!

„Uită-te, vezi, îşi spuse, cu toate că muzica nu-i îngăduia nici măcar să articuleze silabele acelea în gând. Uită-te, vezi, nu te lăsa furat de cântec. Vezi ce zdrenţe poartă acum, uită-te la curelele armelor trecute peste umeri. Priveşte pistoalele din mâinile lor, şi acum, acum, îşi scot armele, gata să tragă, iar la gurile ţevilor izbucnesc flame minuscule! Armele sfâşie noaptea! Torţele aproape se sting în vânt, pe urmă se deschid din nou, aidoma unor flori oribile."

Simţea mirosul de carne arsă, dar nu era real; nu era decât o amintire. Putea auzi strigătele.

– Blestemat să fii, Ashlar!

Şi imnurile, o, da, cântecele de slavă, şi blestemele în limba nouă, limba romanilor, şi duhoarea, duhoarea aia de carne mistuită de foc.

Un strigăt puternic, ascuţit, sfâşie vacarmul; muzica se opri. O singură tobă mai scoase, poate, două note seci.

Îşi dădu seama că el fusese cel care ţipase, iar ei îl auziseră. „Fugi, dar de ce să fugi? Pentru ce? Unde? Nu mai e nevoie să fugi. Tu nu mai eşti legat de acest loc! Şi nimeni nu te mai poate lega de el vreodată."

Se uită tăcut, cu răceală, cu inima zbătându-i-se în piept, cum se strângea micul cerc, cum ardeau torţele, tot mai aproape una de cealaltă, cum mica gloată venea încet spre el.

– Taltos!

Îi simțiseră mirosul! Grupul se împrăștie scoțând strigăte sălbatice, apoi se strânse, indivizii îngrămădindu-se suficient de mult cât să formeze din nou un singur tot.

– Taltos! strigă o voce răgușită.

Torțele se apropiau din ce în ce mai mult.

Acum le putea distinge fețele în timp ce se înșirau în jurul lui, uitându-se în sus și ridicându-și făcliile, limbile de foc aruncându-le umbre hidoase peste ochi, peste obraji și peste gurile mici. Iar mirosul, mirosul de carne arsă, venea din torțele lor!

– Doamne, ce-ați făcut! șuieră el, strângându-și pumnii. Le-ați înmuiat în grăsimea unui copil nebotezat?

Se auzi un hohot strident de râs dezlănțuit, apoi un altul și, în final, un zid întreg de hârâieli, înălțându-se și încercuindu-l.

Se răsuci în toate părțile.

– Dezgustător! șuieră iarăși, atât de înfuriat încât nu-i mai păsa de propria demnitate, sau de schimonoseala inevitabilă a feței.

– Taltos, spuse unul dintre ei, venind mai aproape. Taltos.

„Uită-te la ei, vezi cu cine ai de-a face." Își strânse și mai tare pumnii, gata să se apere dacă ar fi fost nevoie, să îi lovească, să-i salte-n sus și să-i arunce în dreapta și în stânga.

– A, Aiken Drumm! strigă, recunoscându-l pe bătrân, recunoscându-i barba căruntă, curgând către pământ ca mușchiul colbuit. Și Robin și Rogart, vă văd!

– A, Ashlar!

– Da, și Fyne, și Urgart; și uită-te și pe tine, Rannoch!

Și abia acum își dădu seama. Printre ei nu mai rămăsese nici o femeie! Toate chipurile care se holbau la el erau ale unor bărbați, ale unor bărbați pe care îi știa dintotdeauna, și nu era nici o babornită, nici o cotoroanță care să zbiere, cu brațele larg deschise. Nu mai erau femei printre ei!

Începu să râdă. Ăsta era adevărul adevărat? Da, așa era! Înainta, cu mâinile întinse, silindu-i să dea înapoi. Urgart își

agită torța înspre el, ca să-l rănească sau poate doar ca să-l vadă mai bine.

– Aaaahhh, Urgart! strigă Ashlar și întinse brațul, ignorând flacăra, de parcă ar fi vrut să-l înhațe de beregată, săltându-l de la pământ.

Ei se împrăștiară în întuneric, de-a valma, cu țipete guturale. Bărbați, numai bărbați. Bărbați, nu mai mult de paisprezece, în nici un caz. Numai bărbați. Oh, de ce naiba nu-i spusese Samuel?

Se lăsă în jos, încet, sprijinindu-se pe genunchi. Râdea. Și se lăsă să cadă, să se-ntindă pe solul pădurii, astfel încât putea să privească drept în sus, printre ramurile dantelate ale pinilor, către stelele răspândite victorios deasupra vălătucilor de nori și către luna care plutea lin, către nord.

Dar ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să calculeze. Ar fi trebuit s-o știe de când venise ultima dată, iar femeile, bătrâne și bolnave, aruncau cu pietre înspre el și se grăbeau să-i zbiere în urechi. Simțise mirosul morții în jurul lui, pretutindeni. Îl simțea și acum, dar nu era mirosul însângerat al femeilor. Era mirosul uscat și acid, de bărbat.

Se rostogoli și își lipi fața de pământ. Închise din nou ochii. Îi auzea agitându-se în jurul lui.

– Unde e Samuel? întrebă unul dintre ei.

– Spune-i lui Samuel să se-ntoarcă.

– De ce-ai venit? Ai scăpat de blestem?

– Nu-mi vorbi mie despre blestem! strigă el. Se ridică în capul oaselor, vraja se rupsese. Nu-mi vorbi mie despre asta, gunoiule!

Și, de data asta, înhață ceva, nu un pitic, ci o torță, și, aducând lemnul în flăcări mai aproape, simți într-adevăr mirosul inconfundabil de grăsime umană arzând. O azvârli cât mai departe, dezgustat.

– Să vă-nghită iadul, ciume blestemate! strigă.

Unul dintre ei îl ciupi de picior. O piatră îi tăie obrazul, dar nu prea adânc. Aruncau cu bețe înspre el.

– Unde e Samuel?

– Samuel te-a trimis aici?

Apoi cotcodăcitul sonor al lui Aiken Drumm, acoperind totul.

– Am avut un țigan gustos pentru cină, l-am avut, dar Samuel i l-a dus lui Ashlar!

– Unde e țiganul nostru? strigă Urgart.

Râsete. Urlete, țipete batjocoritoare; apoi ocări și blesteme.

– Să-ți năruie dracu' casa, bucată cu bucată! zbieră Urgart.

Tobele se auzeau din nou. Băteau în ele cu pumnii, și din cimpoaie țâșnirâ valuri de note dezlânțuite.

– Și pe voi, pe voi să vă ia dracu' pe toți! urlă Ashlar. De ce nu v-oi fi trimițând acolo acum?

Le întoarse spatele și o luă din nou la fugă, fără să fie de la bun început sigur încotro alerga. Dar urcușul era constant, era cea mai bună călăuză și, înconjurat de pietrișul scrâșnind sub picioarele lui, de trosnetul tufișurilor și de aerul șuierând pe lângă el, era ferit de tobele, de cimpoaiele, de batjocurile lor.

Curând, nu le mai auzi muzica și glasurile. Știu că era, în sfârșit, singur.

Merse încet, gâfâind, cu pieptul și cu picioarele suferinde, cu tălpile chinuite de durere, până când, după foarte multă vreme, ajunse la șosea și păși pe asfalt ca trezit dintr-un vis, dând din nou piept cu lumea pe care o știa, pustie, rece și tăcută. Luna își ridică vălul, apoi și-l coborî din nou, iar adierea blândă făcu pinii să tremure încetișor, iar vântul mătură blând drumul, parcă îndemnându-l să înainteze.

Când ajunse la Han, Leslie, mica lui asistentă, îl aștepta, încă trează. Îl întâmpină cu un mic țipăt șocat și se grăbi să-i ia paltonul rupt. Îi ținu de mână în timp ce urcau scările.

– Oh, ce cald, spuse el, e atât de cald...

– Da, domnule, şi laptele.

Paharul înalt era lângă pat. Îl bău dintr-o sorbitură. Ea îi desfăcea nasturii cămăşii.

– Îţi mulţumesc, draga mea, micuţa mea dragă, zise Ashlar.

– Dormiţi, domnule Ash, zise ea.

Se lăsă greoi pe pat şi simţi plapuma imensă de puf coborând peste el, perna îmbrăţişându-i obrazul, întregul culcuş încântător şi moale cuprinzându-l, purtându-l în apele somnului, trăgându-l în adânc.

„Valea, valea mea, lacul, lacul meu, ţinutul meu.

Trădat de propriul popor."

Dimineaţa luă un mic dejun frugal în cameră şi oamenii lui îi pregătiră reîntoarcerea grabnică. De data asta nu avea să vadă Catedrala, spuse el. Şi da, citise articolele din ziare, Sfântul Ashlar, da, auzise şi povestea asta. Tânăra Lesie era foarte nedumerită.

– Vreţi să spuneţi, domnule, că nu de asta am venit aici, nu ca să vedem altarul sfântului?

El se mulţumi să ridice din umeri.

– O să ne-ntoarcem într-o bună zi, draga mea.

Poate că aveau să facă acea scurtă plimbare cu o altă ocazie.

La vremea prânzului aterizau deja la Londra.

Samuel îl aştepta lângă maşină. Era îmbrăcat ireproşabil, în costumul lui de tweed, cu o cămaşă albă, curată şi apretată, la care asortase o cravată, şi astfel aducea cu un mic gentleman. Până şi părul lui roşu era pieptănat în mod decent şi avea expresia respectabilă a unui buldog englezesc.

– L-ai lăsat singur pe ţigan?

– A plecat în timp ce dormeam, mărturisi Samuel. Nu l-am auzit ieşind. A dispărut fără urmă. N-a lăsat nici un mesaj.

Ash chibzui îndelung.

– Probabil e mai bine aşa, zise. De ce nu mi-ai spus că femeile nu mai sunt?

– *Neghiobule. Crezi că te-aş fi lăsat să pleci dacă ar mai fi fost vreuna?* Ar fi trebuit s-o ştii. Tu nu gândeşti. Tu nu ţii socoteala anilor. Tu nu-ţi foloseşti raţiunea. Tu te joci cu păpuşile tale, cu banii tăi şi cu toate lucrurile tale minunate şi uiţi. Uiţi şi de-aia eşti fericit.

Maşina lăsă aeroportul în urmă, ducându-i către oraş.

– Te întorci acasă, la terenul tău de joacă din înaltul cerului? întrebă Samuel.

– Nu. Ştii că nu e aşa. Trebuie să-l găsesc pe ţigan. Trebuie să descopăr secretul din Talamasca.

– Şi vrăjitoarea?

– Da. Ash zâmbi şi se întoarse spre Samuel. Probabil că trebuie să găsesc şi vrăjitoarea. Măcar să-i ating părul roşu, să-i sărut pielea albă, să-i sorb parfumul.

– Şi...?

– Cum aş putea s-o ştiu, omuleţule?

– Oh, o ştii! Ştii că e aşa.

– Atunci lasă-mă-n pace! Pentru că, dacă e să fie, atunci zilele mele sunt în sfârşit numărate.

6

Era opt când Mona deschise ochii. Auzise pendula bătând ora, în tonuri profunde, bogate. Dar o trezise un alt zgomot, sunetul strident al telefonului. Probabil că venea din bibliotecă, deduse, însă biblioteca era mult prea departe de ea, iar aparatul suna de zor aşteptând ca Mona să răspundă. Se întoarse pe-o parte, cuibărindu-se pe canapeaua imensă, de catifea, cu numeroase perne detaşabile, şi se uită pe fereastră în grădina inundată de razele soarelui de dimineaţă.

De fapt, soarele izbutise să pătrundă prin fereastră şi făcea podeaua să pară de chihlimbar, fiind minunat să o priveşti când te uitai spre dreapta, înainte de a da cu ochii de veranda laterală.

Sunetul telefonului încetase. Unul dintre noii membri ai personalului răspunsese cu siguranţă – Cullen, noul şofer, sau poate Yancy, băietanul care se ocupa de casă şi despre care i se spusese că se trezea întotdeauna la ora şase dimineaţa. Sau poate chiar bătrâna Eugenia, care se holba acum atât de solemn la Mona, ori de câte ori li se încrucişau paşii.

Mona adormise aici în noaptea precedentă, în rochia ei nouă de mătase, chiar pe canapeaua păcatului, unde o făcuseră ea şi Michael, şi, cu toate că se străduise din răsputeri să-l viseze pe Yuri – acesta sunase transmiţând prin Celia un mesaj care adeverea că era bine şi că avea să ia în curând legătura cu ei toţi –, se pomenise gândindu-se la Michael, gândindu-se la acele trei momente de intimitate, amintindu-şi cum fuseseră,

adevărate fructe oprite şi poate cele mai erotice din câte avusese parte până atunci.

Ceea ce nu însemna că Yuri nu ar fi fost minunat, iubitul din visele ei. Dar ei doi fuseseră foarte grijulii unul cu celălalt, făcuseră dragoste, da, dar în cel mai prudent mod imaginabil. Iar Mona rămăsese cu nostalgia de a fi fost mai puţin reţinută, în acea ultimă noapte, în privinţa dorinţelor ei exuberante.

Exuberant. Un cuvânt care îi plăcea cu adevărat. I se potrivea.

– Devii exuberantă.

Era genul de remarcă pe care i-o adresau Celia sau Lily. Iar ea le răspundea:

– Preţuiesc complimentul, dar înţeleg ce vrei să spui de fapt.

Doamne, măcar dacă ar fi vorbit ea însăşi cu Yuri! Celia îl sfătuise să sune în First Street. De ce n-o făcuse? Mona nu ştia.

Până şi unchiul Ryan se enervase.

– Trebuie să vorbim cu omul ăsta. Trebuie să vorbim cu el despre Aaron.

Iar partea cu adevărat tristă era că mătuşa Celia îi spusese lui Yuri şi poate că nimeni altcineva, din întreaga lume, nu ştia ce însemnase Aaron pentru Yuri, nimeni în afară de Mona, în care el avusese încredere, preferând să vorbească mai mult decât să facă dragoste în singura lor noapte, noaptea furată. Unde era Yuri acum? Ce făcea? În cele câteva ore în care schimbaseră vorbe pasionate se dovedise a fi extrem de emotiv, cu ochii lui negri strălucind în timp ce îi povestea, într-un limbaj simplu – în foarte frumoasa engleză a celor pentru care este a doua limbă –, evenimentele-cheie din viaţa lui tragică, dar uluitor de plină de succes.

– Nu poţi pur şi simplu să-i spui unui ţigan aşa ceva, că prietenul său cel mai bun a fost călcat de maşina unui maniac.

Pe urmă înţelese. Telefonul sunase. Probabil că fusese Yuri şi nimeni din casa aia nu reuşise să dea de urma ei. Nimeni nu o

văzuse intrând acolo în noaptea trecută şi prăbuşindu-se pe canapea.

Bineînţeles că ea fusese pe de-a-ntregul captivată de Rowan, şi asta încă din după-amiaza trecută, din primul moment în care se ridicase în picioare şi începuse să vorbească. De ce îi ceruse Rowan să rămână acolo? Ce avea Rowan să-i spună, ei şi numai ei, între patru ochi? Ce se petrecea cu adevărat în mintea lui Rowan?

Rowan era bine, în privinţa asta nu exista nici o îndoială. Mona o privise prinzând puteri cât fusese după-amiaza de lungă şi în timpul serii.

Femeia nu dăduse nici un semn că ar putea să recadă în tăcerea care o ţinuse captivă vreme de trei săptămâni. Dimpotrivă, preluase cu uşurinţă conducerea casei, coborând la parter singură, noaptea târziu, după ce Michael adormise, ca s-o consoleze pe Beatrice şi s-o convingă să se culce în fosta cameră a lui Aaron. Beatrice ezitase, suspicioasă, să se lase subjugată de „lucrurile lui Aaron", mărturisindu-le însă, în cele din urmă, că a se ghemui acolo, în patul lui din camera de oaspeţi, era exact ceea ce îşi dorea.

– O să simtă mirosul lui Aaron pretutindeni în jurul ei, îi spusese Rowan lui Ryan, şi-o să se creadă în siguranţă.

Nu era un comentariu firesc, se gândise Mona, dar acesta era cu siguranţă trucul, trucul de a căuta patul perechii tale după un deces, despre care oamenii spuneau că era un foarte bun leac de inimă rea. Ryan fusese extrem de îngrijorat pentru Bea, extrem de îngrijorat pentru toată lumea. Dar când se afla lângă Rowan crea impresia unui general, numai seriozitate şi competenţă, aflat în prezenţa şefului său de stat-major.

Rowan îl dusese pe Ryan în bibliotecă şi vreme de două ore discutaseră, cu uşile deschise pentru oricine voia să ia parte sau să asculte, despre toate, începând de la planurile Centrului Medical Mayfair până la diverse amănunte legate de casă. Rowan dorea să vadă analizele medicale ale lui Michael. Da, acum

părea tot atât de sănătos ca în ziua în care îl cunoscuse. Dar ea avea nevoie de analize şi, evitând o discuţie în contradictoriu, Michael o trimisese la Ryan.

– Şi cum rămâne cu convalescenţa ta? Vor să mergi la analize, ştii, zicea Ryan atunci când Mona intrase în cameră cu intenţia de a le ura noapte bună.

Yuri îşi lăsase mesajul în Amelia Street chiar înainte de miezul nopţii şi Mona avusese parte din plin de ură, de dragoste, de amărăciune, de pasiune, de regrete, de dor şi de chinul suspansului, toate acestea sfârşind prin a o epuiza.

– N-am timp pentru analize, spunea Rowan. Sunt lucruri mult mai importante. De exemplu, ce s-a găsit la Houston când aţi intrat în camera în care mă ţinea Lasher?

În clipa aceea tăcuse, pentru că o văzuse pe Mona.

Se ridicase în picioare, ca şi cum ar fi întâmpinat un adult căruia îi acorda o mare importanţă. Acum avea ochii strălucitori şi nu mai erau atât de reci pe cât erau de serioşi, ceea ce reprezenta o deosebire cu adevărat semnificativă.

– Nu vreau să vă deranjez, spusese Mona. Nu vreau să mă duc acasă, în Amelia Street, adăugase, somnoroasă. Mă întrebam dacă aş putea rămâne aici...

– Mi-aş dori să rămâi, spusese Rowan, fără nici o ezitare. Te-am lăsat să aştepţi ore întregi.

– Da şi nu, răspunsese Mona, care prefera să se afle acolo decât acasă.

– E de neiertat, zisese Rowan. Putem sta de vorbă dimineaţă?

– Da, sigur, încuviinţase Mona, cu o ridicare lipsită de vlagă a umerilor.

„Vorbeşte cu mine ca şi cum aş fi o femeie adultă, se gândise, ceea ce e mai mult decât ar face oricine altcineva de aici."

– *Eşti* femeie, Mona Mayfair, spusese Rowan, cu un zâmbet neaşteptat, intim şi adânc.

Se reașezase imediat pe scaun și își reluase discuția cu Ryan.

– Acolo trebuie să fi fost hârtii, în camera mea din Houston, teancuri de hârtii scrise de mână. Scrise de el, genealogiile pe care le-a făcut înainte de a începe să-și piardă memoria...

„Doamne, cugetase Mona, îndepărtându-se cu cei mai ușori pași de care era în stare, dintre toți oamenii din lume, îi vorbește tocmai lui Ryan despre Lasher, iar Ryan încă nu poate pronunța numele ăsta, iar acum e nevoit să se confrunte cu dovezile de necontestat a ceea ce încă nu e dispus să accepte. Hârtii, genealogii, lucruri scrise de monstrul care a ucis-o pe Gifford, soția lui."

Dar Mona înțelesese, într-o fracțiune de secundă, că ea însăși nu trebuia neapărat exclusă din toate astea. Rowan de-abia ce i se adresase ca și cum ar fi fost importantă. Totul se schimbase. Dacă, peste o zi sau două, Mona avea să o întrebe pe Rowan unde erau hârtiile respective – notițele lui Lasher –, s-ar fi putut ca aceasta să îi spună.

Era incredibil că putea vedea zâmbetul lui Rowan, că putea vedea cum fusese sfâșiată impasibila ei mască de hârtie, că-i putea vedea ochii cenușii încreținându-se și scânteind pentru o clipă, că-i putea auzi vocea profundă, dulce precum ciocolata, căpătând mai multă căldură decât îi putea da zâmbetul... Uluitor.

Mona se grăbise, în cele din urmă, să se pună la adăpost de privirile celor doi. „Nu-ți forța norocul. Și oricum ți-e prea somn ca să tragi cu urechea."

Ultimul lucru pe care îl auzise fusese vocea stăpânită a lui Ryan, spunând că tot ce se găsise în Houston fusese studiat și sortat.

Mona își aducea aminte când sosiseră toate acele lucruri la Mayfair & Mayfair. Mai ținea încă minte parfumul lui ieșind din cutii. Și – din când în când – îi mai putea încă distinge parfumul în salon, dar acum aproape că dispăruse.

Se lăsase să cadă pe canapeaua din camera aceea, prea obosită ca să se mai gândească atunci la toate.

Probabil că toți ceilalți plecaseră între timp. Lily dormea la etaj, lângă Beatrice. Vivian, mătușa lui Michael, se mutase înapoi, în apartamentul de pe St. Charles Avenue.

Găsise salonul gol, cu vântul adiind prin ferestrele deschise dinspre veranda laterală. Acolo, afară, patrula un paznic, așa socotise Mona – „nu e nevoie să închid ferestrele alea" – și se prăbușise pe canapea, cu fața în jos, gândindu-se la Yuri, apoi la Michael, înfundându-și capul în catifea și căzând într-un somn adânc.

I se spunea că, după ce începi să te maturizezi, nu mai poți dormi astfel. Ei bine, era pregătită. Somnul acela, profund precum coma, o făcea să se simtă înșelată, de parcă ar fi părăsit universul pentru o bucată de vreme, asupra căreia ea însăși nu avea nici un fel de control.

Dar se trezise la patru dimineața, fără să știe de ce. Ferestrele care coborau până la podea continuau să fie deschise, iar paznicul stătea afară, fumând.

Somnoroasă, ascultase sunetele nopții, păsările cântând în copacii întunecați, vuietul îndepărtat al unui tren trecând de-a lungul cheiului, clipocitul apei într-un izvor sau într-o piscină.

Probabil că asculta de vreo jumătate de oră când zgomotul apei începuse să îi dea de gândit. Nu exista nici un izvor. Înota cineva în piscină.

Mona se strecurase afară în picioarele goale și traversase pajiștea, pe jumătate așteptându-se să vadă o fantomă încântătoare – de exemplu, pe sărmana Stella, sau numai Dumnezeu știa ce altă apariție. Paznicul nu se zărea nicăieri, dar asta nu însemna mare lucru pe o proprietate de asemenea dimensiuni.

Cineva înota, fără întrerupere, înainte și înapoi, de-a lungul piscinei.

Privind printre tufele de gardenie, Mona văzuse că era Rowan, goală, mișcându-se cu o viteză incredibilă dintr-un capăt într-altul. Femeia respira ritmic, cu capul pe o parte, așa cum o

fac înotătorii profesioniști, sau medicii atletici, cei care vor să-și antreneze trupul și să-l fortifice, sau poate chiar să și-l vindece, aducându-și-l în cea mai bună formă.

„Nu e momentul s-o deranjez", se gândise Mona, încă somnoroasă, tânjind din nou după moliciunea canapelei, de fapt atât de apatică, încât ar fi putut să cadă pe iarba rece. Totuși, scena avea ceva care o deranjase; poate faptul că Rowan era goală, sau faptul că înota atât de repede și atât de uniform; sau poate doar gândul că paznicul se afla prin preajmă și că ar fi putut fi tentat să tragă cu ochiul, stând ascuns în tufișuri chiar în momentul acela, ceea ce ei nu-i plăcea.

Totuși, Rowan știa de existența paznicilor de pe proprietate. Își petrecuse o oră discutând cu Ryan numai despre asta.

Mona se culcase la loc.

Acum, când se trezise, gândul o purtase la Rowan, chiar înainte de a invoca figura lui Yuri, sau de a simți obișnuita și scrupuloasa vinovăție legată de Michael, ori înainte de a-și reaminti, dintr-odată, ca și cum s-ar fi ciupit cu cruzime de braț, că atât Gifford, cât și mama ei muriseră.

Privi îndelung podeaua și scaunul îmbrăcat în damasc auriu de lângă fereastră, scăldate deopotrivă în razele soarelui. Poate că la asta se reducea totul. Pentru Mona, luminile păliseră, fără nici o îndoială, odată cu moartea lui Gifford și a Aliciei. Iar acum străluceau din nou, pur și simplu pentru că trezise interesul acestei femei, al femeii misterioase care însemna atât de mult pentru ea, din nenumărate motive.

Moartea lui Aaron era cumplită, dar îi putea face față. De fapt, simțea, mai mult decât orice altceva, aceeași surescitare egoistă care o cuprinsese cu o zi înainte, odată cu prima expresie de interes de pe chipul lui Rowan, odată cu prima ei privire încrezătoare și plină de respect.

„Probabil are de gând să mă-ntrebe dacă vreau să merg la o școală cu internat", se gândi Mona.

Pantofii cu tocuri înalte o aşteptau pe podea. I-ar fi putut încălţa din nou. Dar era plăcut să simţi sub tălpile goale duşumelele din First Street. De când cu noul personal de întreţinere, erau întotdeauna lustruite. Yancy, omul de serviciu, le freca ore întregi. Până şi bătrâna Eugenia muncea mai mult şi bodogănea mai puţin.

Mona se ridică, netezindu-şi rochia de mătase acum probabil distrusă, fapt de care nu era întru totul sigură. Se apropie de fereastră şi se lăsă cuprinsă de razele soarelui, calde şi înviorătoare, de aerul umed şi înmiresmat al grădinii – de tot ceea ce i se părea de obicei firesc, dar care în First Street părea a fi ceva minunat –, şi îşi permise o clipă de meditaţie înainte de a-şi începe cu impetuozitate ziua.

Proteine, carbohidraţi complecşi, vitamina C. Era lihnită de foame. Noaptea trecută fusese întinsă obişnuita masă încărcată, când toată familia venise să o strângă în braţe pe Beatrice, dar Mona uitase să mănânce.

„Nu-i de mirare că te-ai trezit peste noapte, idioato!" Ori de câte ori sărea peste o masă o durea capul. Îşi aminti deodată de Rowan, înotând singură, şi gândul o deranjă din nou – goliciunea, strania ignorare a orei nepotrivite şi a prezenţei paznicilor. „La naiba, idioato, ea e din California! Acolo fac aşa ceva zi şi noapte."

Se întinse, îşi depărtă picioarele şi le atinse vârfurile cu mâinile, apoi se lăsă pe spate şi îşi scuturâ părul dintr-o parte în cealaltă, până când îl simţi revărsându-se din nou, atrăgător, apoi ieşi din cameră şi străbătu coridorul lung şi sufrageria înainte de a intra în bucătărie.

Ouă, suc de portocale, cocteilul inventat de Michael. Poate că exista o provizie bunicică.

Mirosul de cafea proaspătă o surprinse. Se grăbi să ia de pe bufet o cană neagră de porţelan şi să ridice vasul plin. Cafea expresso, neagră. Cafeaua lui Michael, cea pe care o prefera în San Francisco. Dar îşi dădu seama că ea nu voia nicidecum aşa

ceva. Avea chef de ceva răcoros şi bun. Suc de portocale. Michael avea aşa ceva întotdeauna în frigider, pus în sticle, gata pregătit. Îşi umplu o altă cană cu suc, apoi o astupă ca să împiedice aerul să altereze vitaminele.

Îşi dădu dintr-odată seama că nu era singură.

Rowan stătea la masa din bucătărie, urmărind-o cu privirea. Fuma o ţigară pe care o scutura acum deasupra unei farfurioare de porţelan fin, cu chenar înflorat. Purta un costum de mătase neagră şi cercei cu perle, iar în jurul gâtului avea un şirag scurt, tot din perle. Era unul dintre acele costume cu jachetă lungă, voluptuoasă, cu două rânduri de nasturi, încheiaţi cu toţii, şi fără nici o bluză sau cămaşă pe dedesubt, doar pielea întrezărindu-se printr-o crăpătură discretă.

– Nu te-am văzut, mărturisi Mona.

Rowan dădu din cap.

– Ai idee cine mi-a cumpărat toate hainele astea?

Avea aceeaşi voce catifelată, de dulceaţa ciocolatei, ca în seara trecută, după ce mâhnirea dispăruse.

– Probabil aceeaşi persoană care mi-a cumpărat rochia asta, zise Mona. Beatrice. Dulapurile mele sunt burduşite de lucruri cumpărate de Beatrice. Numai din mătase.

– Aşa sunt şi dulapurile mele, spuse Rowan şi zâmbetul ei strălucitor apăru încă o dată.

Avea părul periat către spate, altfel însă, cât se putea de natural, buclându-se liber până deasupra gulerului; genele erau foarte întunecate şi folosea un ruj de un roz-violet palid care îi evidenţia cu grijă buzele frumos conturate.

– Eşti într-adevăr bine, nu-i aşa? întrebă Mona.

– Stai jos, te rog, zise Rowan.

Arătă către scaunul din capătul opus al mesei.

Mona se supuse.

Rowan răspândea un parfum scump, iz de lămâi şi de ploaie.

Costumul de mătase neagră era cu totul extraordinar; în zilele dinaintea nunţii, Rowan nu purtase niciodată ceva atât de

deliberat de senzual. Bea avea un stil foarte personal de a trage cu ochiul în dulapurile altora şi de a le afla măsurile, nu doar după etichete, ci şi cu un centimetru, şi de a-i îmbrăca apoi aşa cum credea ea că ar fi trebuit să arate.

Ei bine, cu Rowan o nimerise.

„Iar eu am distrus rochia asta albastră", se gândi Mona. Pur şi simplu nu era pregătită pentru astfel de lucruri. Ca şi pentru pantofii cu tocuri înalte pe care şi-i lăsase pe podeaua salonului.

Rowan îşi lăsă capul pe o parte în timp ce strivea mucul de ţigară. Una dintre şuviţele de păr din faţă, de un blond-cenuşiu, îi căzu în scobitura obrazului. Avea o figură uscăţivă şi uluitor de spectaculoasă. De parcă fie boala, fie supărările i-ar fi oferit acea emaciere pentru care vedetele şi manechinele se înfometează cu disperare.

Mona nu candida la acest gen de frumuseţe. Mona însemna păr roşu şi rotunjimi şi aşa avea să fie întotdeauna. Dacă nu îţi plăceau, atunci nu-ţi plăcea Mona.

Rowan râse uşor.

– De cât timp o faci? întrebă Mona, luând o înghiţitură zdravănă de cafea.

Tocmai ajunsese la temperatura potrivită. Delicioasă. Peste două minute, avea să fie prea rece pentru a mai fi băută.

– Adică de când îmi citeşti gândurile. Nu se-ntâmplă în mod sistematic, nu-i aşa?

Rowan fusese prinsă cu garda jos, dar părea uşor amuzată.

– Nu, nu e nimic sistematic. Aş spune că se petrece fulgerător, când eşti preocupată, când te pierzi cumva în propriile reflecţii. Ca şi cum ai aprinde brusc un chibrit.

– Da, îmi place asta. Ştiu ce vrei să spui.

Mona sorbi acum îndelung din sucul de portocale, gândindu-se cât de gustos şi cât de rece era. Pentru o clipă, o duru capul din pricina răcelii. Se strădui să nu se holbeze la Rowan cu veneraţie. Era ca şi cum s-ar fi îndrăgostit de o profesoară, ceea ce nu i se întâmplase niciodată.

– Când te uiți la mine, nu pot citi nimic, zise Rowan. Poate că mă orbesc ochii tăi verzi. Să nu uiți de ei când îți faci profilul. Piele perfectă, păr roșu după care poți să mori, lung și extraordinar de des, și ochi verzi, enormi. Pe urmă vine gura, și trupul. Nu, cred că imaginea pe care o ai acum despre tine e ușor înceţoșată. Probabil fiindcă ești mai interesată de alte lucruri: moștenirea, ce s-a întâmplat cu Aaron, când o să se-ntoarcă Yuri...

În mintea Monei se adunară cuvinte iscusite, care se șterseră într-o clipă. Nu se oprise niciodată în fața unei oglinzi mai mult decât era strict necesar. În dimineața aceea nu se uitase în nici una.

– Uite ce e, n-am prea mult timp, zise Rowan. Își împreună mâinile pe masă. Trebuie să-ți vorbesc fără ocolișuri.

– Da, sigur, spuse Mona. Te rog.

– Înțeleg foarte bine de ce ești tu moștenitoarea. Între noi două nu există nici un fel de ranchiună. Ești cea mai bună alegere posibilă. Am știut-o eu însămi, instinctiv, imediat ce am reușit să înțeleg ce s-a petrecut. Dar Ryan a lămurit definitiv lucrurile. Analizele și biografia sunt complete. Tu ești fiica înzestrată. Ești inteligentă, statornică, tenace. Ai o sănătate perfectă. Oh, cromozomii în plus există, așa e, dar i-au avut toate femeile și toți bărbații Mayfair, de secole. Nu există nici un motiv să ne așteptăm să se mai repete vreodată cele petrecute de Crăciun.

– Da, așa mi-am zis și eu, rosti Mona. În afară de asta, nu trebuie să mă mărit cu cineva cu o secvență ADN în plus, nu? Oh, știu că te gândești că asta se poate schimba, dar vreau să spun că, în prezent, nu există nici un sindrom al dragostei copilărești față de cineva dotat cu gene suplimentare.

Rowan îi cântări spusele, apoi aprobă din cap. Își coborî privirea spre cana cu cafea, pe care o ridică, sorbind ultima picătură și așezând-o apoi ceva mai într-o parte.

– Nu-ţi port pică pentru ceea ce s-a întâmplat cu Michael. Trebuie să înţelegi şi asta.

– E greu de crezut. Fiindcă eu cred că a fost o faptă rea.

– Necugetată, nu rea. În plus, cred că înţeleg exact cum s-au petrecut lucrurile. Michael nu pomeneşte nimic despre asta. Oricum, nu mă refer la seducţie. E vorba despre efect.

– Dacă l-am vindecat într-adevăr, atunci n-o să ajung în iad, până la urmă, zise Mona.

Îşi strânse buzele într-un zâmbet trist. În glas şi pe chip i se citea mai mult decât o simplă urmă de vinovăţie şi de dispreţ faţă de sine, iar ea o ştia. Dar acum se simţea mai uşurată decât o putea spune prin cuvinte.

– L-ai vindecat, şi poate că aşa ţi-era hărăzit. Probabil că într-o bună zi o să putem sta de vorbă despre visele pe care le-ai avut şi despre patefonul materializat în salon.

– Deci Michael ţi-a povestit.

– Nu, tu mi-ai povestit. Acolo, afară, de fiecare dată când te-ai gândit la asta, aducându-ţi aminte de valsul din *La Traviata* şi de spectrul lui Julien, îndemnându-te s-o faci. Dar asta n-are nici o importanţă pentru mine. Singurul lucru care contează este să nu te mai macini, gândindu-te că te-aş putea urî. Ca moştenitoare, trebuie să fii puternică, mai ales în situaţia de faţă. Nu se poate să te consumi pentru faptele rele.

– Da, ai dreptate. Nu mă învinuieşti pentru nimic, într-adevăr. Ştiu că e aşa.

– Trebuia s-o fi înţeles mai demult, spuse Rowan. Ştii că eşti mai puternică decât mine. Citirea gândurilor şi a emoţiilor celorlalţi e aproape un truc. Detestam asta când eram copil. Mă speria. Îi sperie pe mulţi copii înzestraţi. Însă mai târziu am învăţat s-o folosesc într-un mod mai subtil, aproape inconştient. După ce ţi se adresează cineva, aştepţi o clipă, mai ales dacă a spus ceva derutant. Aşteaptă o clipă şi o să ştii ce gândeşte persoana respectivă.

– Ai dreptate, aşa e, am încercat.

– E mai bine, iar efectul e mai puternic. Îmi închipui că, ştiind ceea ce ştii tu – despre toate –, trebuie să-ţi fie mai uşor. Din partea mea se aştepta să fiu dezgustător de normală, o elevă eminentă pasionată de ştiinţă, maturizându-se în luxul copilului bogat, singur la părinţi. Tu ştii ce eşti. Rowan tăcu. Scoase o ţigară din pachetul de pe masă. Nu te deranjează, nu-i aşa? întrebă.

– Nu, nicidecum, zise Mona. Îmi place mirosul ţigărilor, mi-a plăcut întotdeauna.

Dar Rowan se opri. Puse ţigara înapoi, în pachet. Aşează bricheta alături de el.

Pe urmă se uită la Mona şi chipul păru să i se aspreasca brusc, de parcă s-ar fi adâncit în gânduri şi ar fi uitat să-şi ascundă puternica forţă interioară.

Privirea era atât de rece şi de un calm atât de intens, încât o făcea să pară, în ochii Monei, o fiinţă asexuată. Persoana care o privea, cu ochi cenuşii, având sprâncene drepte, întunecate şi păr moale, blond, ar fi putut să fie un bărbat. Ar fi putut să fie un înger. Desigur că era o femeie frumoasă. Mona era prea intrigată şi prea surescitată pentru a-şi putea lua ochii de la ea.

Expresia i se îndulci aproape instantaneu, probabil intenţionat.

– Plec în Europa, spuse Rowan. Plec în scurt timp.

– De ce? Unde te duci? întrebă Mona. Michael ştie?

– Nu, zise ea. Şi când o să afle o să sufere din nou.

– Rowan, nu poţi să-i faci asta, aşteaptă o clipă! De ce pleci?

– Pentru că trebuie. Numai eu pot descifra acest mic mister legat de Talamasca. Numai eu pot să descopăr de ce a murit Aaron aşa cum a murit.

– Bine, dar Michael, trebuie să-l iei pe Michael cu tine, trebuie să-l laşi să te ajute! Dacă-l părăseşti din nou, Rowan, o să fie nevoie de mai mult decât de o nubilă de treisprezece ani care să-i salveze respectul de sine şi orgoliul masculin, atât cât i-a mai rămas.

Rowan o asculta dusă pe gânduri.

Mona își regretă instantaneu vorbele și tot instantaneu se gândi că nu le rostise dându-le destulă putere.

– O să fie dureros, zise Rowan.

– Oh, te amăgești singură, ripostă Mona. Poate că n-o să aștepte aici până când te întorci.

– Ascultă, tu ce-ai face dacă ai fi în locul meu? întrebă Rowan.

Mona avu nevoie de o secundă ca să înțeleagă întrebarea. Luă o altă înghițitură zdravănă din sucul de portocale, apoi împinse paharul într-o parte.

– Chiar mă întrebi pe mine?

– Ești cea mai nimerită persoană pe care aș dori s-o întreb.

– Ia-l cu tine în Europa. De ce nu? Ce rost are să rămână aici?

– Există anumite lucruri, spuse Rowan. El e singurul care înțelege pericolul în care se află această familie. Și e o problemă care ține de siguranța lui, dar nu e mai puțin adevărat că nu știu cât e de critică.

– Siguranța lui? Dacă tipii din Talamasca vor să-l ucidă, știu unde să-l găsească dacă rămâne în casa asta. În plus, Rowan, cum rămâne cu siguranța ta? Cu excepția lui Michael, nimeni nu știe mai multe decât tine despre povestea asta. N-o să-ți prindă bine să-l ai alături de tine? Ești într-adevăr pregătită să pleci singură acolo?

– N-o să fiu singură, o să fiu cu Yuri.

– Cu Yuri?

– A sunat din nou în dimineața asta, cu puțin timp în urmă.

– De ce nu mi-ai spus?

– Îți spun acum, zise Rowan cu nonșalanță. Nu avea la dispoziție decât câteva minute. Era într-o cabină telefonică din Londra. L-am convins să ne-ntâlnim la Gatwick. Plec peste câteva ore.

– Trebuia să mă fi chemat, Rowan, trebuia să...

– Ai răbdare, Mona. Yuri a sunat ca să te avertizeze să rămâi alături de familie şi sub pază. Crede că există oameni care ar putea încerca să pună mâna pe tine, Mona. Vorbea foarte serios. N-a putut să-mi dea mai multe explicaţii. Spunea ceva despre testele genetice, despre indivizi care accesează informaţiile, descoperind că eşti cea mai puternică vrăjitoare din clan.

– Da, bine, probabil că sunt. Mi-am dat seama de asta cu multă vreme în urmă, dar, Rowan, dacă umblă după vrăjitoare, de ce nu te caută pe tine?

– Pentru că eu nu mai pot da naştere nici unui copil, Mona. Dar tu poţi. Yuri crede că e posibil să fie interesaţi şi de Michael. Michael a fost tatăl lui Lasher. Aceşti oameni diabolici, indiferent cine ar fi, încearcă să vă aducă pe amândoi împreună. Eu cred că Yuri se înşală.

– De ce?

– Să împreunezi doi vrăjitori? Aşteptându-te ca din genele suplimentare să ia naştere un Taltos? E la fel de puţin probabil cum a fost întotdeauna. S-ar putea spune că împerecherea a doi vrăjitori e calea cea mai lungă. Conform înregistrărilor noastre, pentru unica reuşită a fost nevoie de trei sute de ani. Pentru acest unic succes a fost nevoie de o intervenţie din afară şi de premeditare. Eu mi-am adus aportul într-un moment crucial. Poate că altfel nu s-ar fi întâmplat.

– Şi Yuri crede că ne-ar putea sili pe mine şi pe Michael să facem asta?

Rowan o ţintuia fără încetare cu ochii ei cenuşii, studiind-o, cântărindu-i reacţiile după fiecare cuvânt.

– Nu sunt de acord cu el, zise ea. Cred că personajele negative din drama asta l-au ucis pe Aaron ca să-şi acopere urmele. Din acelaşi motiv au încercat să-l ucidă şi pe Yuri. Şi, din acelaşi motiv, s-ar putea să-mi pregătească şi mie un anumit soi de moarte accidentală. Pe de altă parte...

– Atunci tu eşti în pericol! Şi ce s-a întâmplat cu Yuri? Când s-a întâmplat, unde?

– Nu e decât punctul meu de vedere, spuse Rowan. Nu știm cât de mare e pericolul pentru nici unul dintre cei implicați într-un fel sau altul. Nu avem cum s-o știm, pentru că nu cunoaștem adevăratele motive ale ucigașilor. Teoria lui Yuri, care spune că nu se vor da bătuți până când nu vor aduce pe lume un Taltos, este, evident, cea mai pesimistă și cea mai acoperitoare. Și de la asta trebuie să pornim. Tu și Michael trebuie să fiți protejați. Iar Michael este, realmente, singurul membru al familiei care știe de ce. Trebuie să rămâi aici, în casă, e un imperativ.

– Așa că ne lași împreună aici? Comod și în tihnă, sub propriul tău acoperiș? Rowan, vreau să-ți spun ceva pentru care e nevoie de mult tupeu.

– N-ar trebui să-ți faci nici o problemă, spuse simplu Rowan.

– Îl subestimezi pe Michael. Din toate punctele de vedere. N-o să-ți facă jocul. Și, dacă pleci fără să-i spui nimic, e puțin probabil să-și piardă vremea aici, acceptând rolul pe care i l-ai impus. Dacă îl acceptă, ce crezi c-o să vrea bărbatul din el? Și dacă o să vrea într-adevăr să o facă – să se culce cu mine, despre asta vorbesc –, pe mine drept cine mă iei? Rowan, aranjezi totul de parcă am fi niște pioni pe care-i muți pe tabla de șah. Nu suntem pioni, Rowan!

Rowan nu răspunse. Zâmbi, după o scurtă tăcere.

– Știi, Mona, aș vrea să te pot lua cu mine, zise ea, aș vrea să vii.

– Vin! Ia-ne pe mine și pe Michael! Ar trebui să mergem toți trei.

– Familia n-ar tolera niciodată o astfel de trădare din partea mea, spuse Rowan. Și nici eu n-aș putea să vă fac așa ceva.

– E o nebunie, Rowan. De ce purtăm discuția asta? De ce îmi pui asemenea întrebări, de ce vrei să afli părerea mea despre ceea ce se petrece?

– Mona, trebuie să rămâi aici, cu Michael, din mult prea multe motive.

– Şi dacă ajungem împreună în pat?

– Asta depinde de tine.

– Grozav, îi dai un brânci şi aştepţi să-l consolez eu, dar fără să...

Rowan scoase o ţigară cu un aer absent, dar se opri exact cum o făcuse mai înainte, oftă scurt şi o împinse la loc, în pachet.

– Nu mă deranjează dacă fumezi, zise Mona. Eu nu o fac datorită inteligenţei mele superioare, dar...

– O să te deranjeze foarte curând.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu ştii?

Mona era uluită. Nu răspunse.

– Vrei să spui că... O, Doamne! Ar fi trebuit s-o ştiu!

Se lăsă pe spate. Totuşi, în trecut existaseră atâtea mici întârzieri... Vorbea mereu la telefon cu ginecologul ei.

– Cred că de data asta s-a-ntâmplat.

– Nu e nici o întârziere, zise Rowan. E copilul lui Yuri?

– Nu, răspunse Mona. E imposibil. Sir Galahad a fost prea prudent. Adică e absolut imposibil.

– E copilul lui Michael.

– Da. Dar eşti sigură că sunt gravidă? Adică, nu a trecut decât o lună şi...

– Da, spuse Rowan. Vrăjitoarea şi medicul ştiu acelaşi lucru.

– Aşa că ăsta ar putea fi un Taltos, spuse Mona.

– Cauţi un motiv să scapi de el?

– Nu, în nici un caz! Nu există nimic în lume care să mă convingă să scap de el.

– Eşti sigură?

– Cât de sigură ar trebui să fiu? întrebă Mona. Rowan, familia noastră e catolică. Noi nu ne lepădăm copiii. În plus, n-aş ucide copilul ăsta, indiferent cine ar fi tatăl lui. Iar dacă e al

lui Michael, sunt cu atât mai multe motive ca toată lumea să fie fericită, pentru că Michael face acum parte din familie! Într-adevăr, nu ne cunoşti destul de bine, Rowan. Nu înţelegi totul, nici măcar acum. Dacă este copilul lui Michael... dacă este într-adevăr vorba despre un copil...

– Te rog, spune tot ce vrei să spui.

– De ce n-o faci tu pentru mine?

– Nu, aş vrea să te aud pe tine spunând-o, dacă nu te deranjează.

– Dacă e al lui Michael, atunci el va fi părintele următoarei generaţii care va moşteni această casă.

– Da.

– Şi dacă o să fie o fată, aş putea-o desemna drept cea care va moşteni totul şi... tu şi Michael aţi fi naşii ei şi am putea sta alături lângă cristelniţă. Am sta cu toţii acolo, şi Michael ar avea un copil, iar eu aş avea tatăl pe care mi l-am dorit pentru pruncul în care s-ar încrede toată lumea şi pe care l-ar iubi.

– Ştiam că o să faci o descriere mult mai pitorească decât aş fi reuşit eu, spuse Rowan cu voce scăzută şi cu o uşoară tristeţe. Îmi depăşeşte aşteptările. Ai dreptate. Încă mai am de învăţat despre familia asta.

– Totul petrecându-se în biserica St. Alphonsus, unde au fost botezate Stella, şi Antha, şi Deirdre. Şi cred... cred că şi tu ai fost botezată acolo.

– Nu mi-au povestit niciodată.

– Cred că aşa am auzit. Pare să fie unul dintre lucrurile pe care familia le-ar face.

– Nu se poate-ntâmpla să te hotărăşti să scapi de el.

– Probabil că glumeşti! Îl vreau. Vreau un copil al meu, hai să fim serioase! Uite, o să fiu atât de bogată, încât o să pot cumpăra orice se află pe lume, dar nu există nimic care să-mi înlocuiască propriul copil. Nu-l pot avea decât într-un singur fel. Oh, dacă ai cunoaşte familia mai bine, dacă nu ţi-ai fi petrecut viaţa acolo, în California, ai înţelege că nici măcar nu are sens

să pui o asemenea întrebare, desigur, cu o singură excepție... Dar chiar și atunci...

– Chiar și atunci?

– O să ne facem griji când o să se-ntâmple. Dacă e anormal, trebuie să existe niște indicii, tot felul de semne mărunte.

– Poate că da. Poate că nu. Când eram însărcinată cu Lasher, n-a existat nici un fel de semn înainte de a veni sorocul.

Mona voia să-i răspundă, să spună ceva, dar era prea adâncită în gândurile ei. Propriul ei copil. Propriul copil, și nimeni – cu adevărat nimeni – nu avea să-i mai dea vreodată ordine. Propriul copil, și avea să pătrundă în lumea adulților, indiferent de vârstă. Propriul copil. Începu deodată să nu mai gândească în cuvinte, ci să vadă mai degrabă imagini. Văzu leagănul. Văzu copilul, un prunc adevărat, se văzu pe sine însăși purtând colierul de smaralde și apoi punându-l la gâtul bebelușului.

– Cum rămâne cu Yuri? întrebă Rowan. O să fie înțelegător în privința asta?

Mona ar fi vrut să spună da. Adevărul era însă că nu știa. Se gândi la Yuri repede, văzând într-un fel totul. El, stând lângă pat, în acea ultimă noapte, spunându-i:

– Există o multitudine de motive extrem de importante pentru care trebuie să te măriți cu cineva din familia ta.

Nu voia să se gândească la vârsta și la nestatornicia ei. Conștientiză brusc că înțelegerea de care avea sau nu să dea dovadă Yuri era una dintre ultimele ei griji, cea mai neînsemnată.

Păi, nici măcar nu aflase încă în ce fel încercaseră să-l ucidă pe Yuri. Nici măcar nu întrebase dacă era rănit.

– Au încercat să-l împuște, spuse Rowan, și au dat greș. Din nefericire, asasinul a fost ucis de cel care i-a zădărnicit atacul. Și cadavrul nu va fi ușor de găsit. Oricum, n-o să încercăm să-i dăm de urmă. Avem un alt plan.

– Ascultă, Rowan, indiferent care ar fi planul ăsta, trebuie să vorbești cu Michael. Nu poți pleca așa.

– Ştiu.

– Nu te temi că băieţii ăştia răi vă vor ucide pe tine şi pe Yuri?

– Am câteva arme care sunt numai ale mele. Yuri cunoaşte foarte bine Căminul. Cred că pot pătrunde înăuntru. Pot să dau de unul dintre membrii foarte vechi, cel mai demn de încredere şi cel mai respectat. Probabil că am nevoie de cincisprezece minute în care să stau de vorbă cu el şi să aflu dacă acest rău emană din întregul Ordin sau numai dintr-un mic grup.

– Nu poate fi o singură persoană, Rowan. Au murit prea mulţi oameni.

– Ai dreptate, plus că au murit şi trei dintre soldaţii lor. Dar poate fi vorba despre un o grupare foarte mică din cadrul Ordinului, sau despre una din afară, care are o legătură cu el.

– Crezi că poţi ajunge până la băieţii răi?

– Da.

– Foloseşte-mă drept momeală!

– Şi copilul pe care-l porţi? Dacă e al lui Michael...

– Este.

– Atunci s-ar putea să-i intereseze mai mult decât îi interesezi tu. Uite ce e, nu vreau să fac speculaţii. Nu vreau să mă gândesc la vrăjitoare ca la un soi de marfă rară pentru cei care ştiu cum să le folosească, la femeile din familie căzând victimă unui nou soi de savanţi nebuni. M-am săturat de ştiinţa dementă. M-am săturat de monştri. Nu vreau decât să pun capăt acestei poveşti. Dar tu nu poţi să vii. Aşa cum nu poate nici Michael. Trebuie să stai aici.

Rowan ridică mătasea neagră a mânecii jachetei şi se uită la ceasul de aur. Mona nu o mai văzuse niciodată purtându-l. Probabil că tot Beatrice i-l cumpărase. Era delicat, genul de ceas pe care îl purtau femeile atunci când Beatrice era o copilă.

– Mă duc sus, să stau de vorbă cu soţul meu, zise Rowan.

– Slavă Domnului, spuse Mona. Vin cu tine!

– Nu, te rog.

– Îmi pare rău. Vin.

– De ce?

– Ca să fiu sigură că-i spui tot ce trebuie să-i spui.

– Foarte bine, atunci să mergem împreună. Poate că eşti cu un pas înaintea mea. Eşti pe cale să-i oferi un motiv ca să coopereze. Dar dă-mi voie să te mai întreb încă o dată, Izabel. Eşti sigură că acest copil e al lui?

– A fost Michael. Pot să spun şi când s-a întâmplat, probabil. După înmormântarea lui Gifford. M-am folosit de el din nou. Nu m-am gândit la vreo măsură de prevedere, cum n-o făcusem nici prima dată. Gifford murise şi eram posedată de diavol, jur! S-a petrecut exact după ce cineva a încercat să intre pe fereastra bibliotecii şi am simţit parfumul ăla.

Rowan păstră tăcerea.

– Era bărbatul, nu-i aşa? Venise după mine înainte să fie cu mama. Aşa trebuie să fi fost. M-a trezit când a încercat să intre. Şi când m-am dus la ea, era moartă.

– Parfumul era puternic?

– Foarte. Uneori încă îl mai pot simţi, în salonul de aici şi sus, în dormitor. Tu nu poţi?

Rowan nu răspunse.

– Vreau să faci ceva, pur şi simplu pentru că te rog eu, îi ceru apoi.

– Ce anume?

– Nu-i spune lui Michael despre copil înainte de a se face analizele obişnuite. Există cineva în care să te poţi încrede, nu-i aşa, cineva care să-ţi fie ca o mamă? Trebuie să existe!

– Nu-ţi face griji din pricina asta, spuse Mona. Am ginecologul meu secret, doar am treisprezece ani.

– Desigur, făcu Rowan. Uite ce e, orice s-ar întâmpla, o să mă-ntorc înainte să fie nevoie să-i spui cuiva.

– Da, sper. Asta ar fi ceva, nu, dacă ai rezolva atât de repede... Dar dacă n-o să te mai întorci niciodată, iar eu şi Michael n-o să aflăm ce s-a-ntâmplat cu tine şi cu Yuri?

Rowan păru să se gândească la asta, apoi ridică, pur şi simplu, din umeri.

– O să mă-ntorc, zise. Încă o măsură de precauţie, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Serveşte-mi-o!

– Dacă-i spui lui Michael despre sarcină şi pe urmă te hotărăşti să scapi de ea, asta o să-l ucidă. I s-a mai întâmplat de două ori să aştepte un copil de care n-a avut parte. Dacă există cea mai mică îndoială, oricare ar fi, nu-i spune înainte de a lămuri lucrurile.

– Abia aştept să-i spun! O să mă duc la doctoriţa mea chiar în după-amiaza asta. O să-i povestesc că am o cădere nervoasă şi am să mă înfiinţez acolo. E obişnuită cu aşa ceva din partea mea. Dacă analizele sunt bune, nimic n-o să mă oprească să-l anunţ. Şi nimic, absolut nimic, nu o să împiedice un copil de-al meu să se nască.

Era gata să se ridice când realiză ce spusese, când înţelese că cealaltă nu avea să se mai afle niciodată într-o asemenea dilemă. Dar Rowan nu părea jignită şi, fără nici o îndoială, vorbele nu o răniseră. Avea o expresie calmă. Se uita la ţigări.

– Vrei să pleci, ca să pot fuma liniştită? o întrebă, zâmbind. Pe urmă îl trezim pe Michael. Am la dispoziţie o oră şi jumătate ca s-ajung la avion.

– Rowan, mie... mie îmi pare rău c-am făcut-o cu el. Dar nu pot să simt vreo părere de rău pentru c-a apărut copilul.

– Nici eu, zise Rowan. Dacă el se alege cu un copil din povestea asta, cu un copil al lui, a cărui mamă o să-l lase să-l iubească, ei bine, atunci poate c-o să găsească o cale de a ierta totul odată cu trecerea anilor. Dar ţine minte. Eu sunt încă soţia lui, Izabel. Tu ai smaraldul şi copilul. Dar Michael e încă al meu.

– Am înţeles, spuse Mona. Chiar îmi placi, Rowan! Îmi placi cu adevărat. Asta pe lângă faptul că te iubesc fiindcă eşti verişoara mea şi fiindcă amândouă suntem Mayfair. Dacă n-aş

fi fost gravidă, te-aş fi făcut să mă iei cu tine, de dragul tău şi al lui Yuri şi al tuturor celorlalţi.

– Şi cum m-ai fi convins, Mona?

– Cum spuneai tu? Arme secrete, numai ale mele.

Se uitară una la cealaltă, apoi Rowan dădu încet din cap şi zâmbi.

7

Pe panta dealului noroios era frig, dar lui Marklin nu i se întâmplase niciodată, fie iarnă, fie vară, să facă ascensiunea aceea fără să fie încântat: era o plăcere să stea pe deal, pe Wearyall Hill, alături de Păducelul Sacru, şi să privească de sus, către straniul şi pitorescul oraş Glastonbury. Ţinutul din jur era întotdeauna verde, chiar şi iarna, dar acum avea culoarea vie a primăverii.

Marklin avea douăzeci şi trei de ani şi era foarte chipeş, cu părul blond şi ochii de un albastru palid, cu piele subţire şi deschisă la culoare, cu uşurinţă cuprinsă de frig. Purta o haină impermeabilă, cu mesadă din stofă de lână, mânuşi de piele şi o mică şapcă de lână care îl prindea bine şi îi ţinea de cald, în mod cu totul neaşteptat, având în vedere că era vorba despre un articol de îmbrăcăminte cu dimensiuni atât de reduse.

Avea optsprezece ani atunci când Stuart îi adusese aici – pe el şi pe Tommy, doi studenţi pasionaţi, îndrăgostiţi de Oxford şi de Stuart, căruia îi sorbeau cu nerăbdare fiecare cuvânt desprins de pe buze.

În tot timpul petrecut la Oxford, onoraseră acel loc studiindu-l cu regularitate. Îşi luau camere mici şi confortabile la hotelul George şi Pelerinii şi se plimbau împreună pe High Street, inspectând librăriile şi magazinele care vindeau cristale şi cărţi de tarot, vorbindu-şi în şoaptă despre cercetările lor secrete, despre abordarea pătrunzătoare şi ştiinţifică a unor lucruri pe care alţii le socoteau pur mitologice. Credincioşii din zonă,

numiți în fel și chip, de la hippy antici la fanatici New Age, sau boemi și artiști aflați mereu în căutarea farmecului și a liniștii unui astfel de loc, nu îi încântau câtuși de puțin.

Ei erau adepții decodificării rapide a trecutului, cu uneltele pe care le aveau la dispoziție. Iar Stuart, profesorul lor de limbi antice, fusese preotul lor, legătura lor magică cu un adevărat sanctuar: biblioteca și arhivele deținute de organizația Talamasca.

Cu un an în urmă, după ce fusese deazvăluită existența Tessei, se aflau pe Colina Glastonbury când Stuart le spusese:

– Am găsit în voi doi tot ceea ce așteptam de la un student, de la un discipol sau de la un novice. Sunteți primii cărora vreau să le dăruiesc cu adevărat tot ceea ce știu.

Marklin văzuse în asta o onoare supremă – ceva mai subtil decât orice distincție pe care o câștigase la Eton sau la Oxford, sau în oricare alt loc din întreaga lume în care îl purtaseră mai târziu studiile sale.

Momentul fusese mai măreț chiar și decât cel al primirii în Ordin. Iar acum, în retrospectivă, știa că acea acceptare însemnase ceva numai fiindcă însemna totul pentru Stuart, care își trăise întreaga viață ca membru în Talamasca și care avea să moară curând, după cum o spunea adesea, între pereții ei.

Stuart împlinise optzeci și șapte de ani, fiind probabil unul dintre cei mai bătrâni bărbați activi în viață din organizația Talamasca, dacă instruirea în domeniul lingvistic putea fi considerată o activitate a acestui Ordin, pentru că era mai mult o pasiune aparte a vieții lui de pensionar. Discuția despre moarte nu era nici romantică, nici melodramatică. Și nimic nu schimbase cu adevărat atitudinea practică a lui Stuart față de ceea ce i se așternea înainte.

– Un bărbat de vârsta mea cu mintea întreagă? Dacă nu e curajos în fața morții, dacă nu e curios și mai degrabă nerăbdător să vadă ce se petrece, ei bine, atunci înseamnă că și-a irosit viața. E un prost.

Nici măcar descoperirea Tessei nu îi adusese lui Stuart disperarea de a măsura timpul care îi mai rămăsese. Devotamentul lui față de Tessa, credința lui în ea, nu includeau nimic de acest gen. Marklin se temea de moartea lui Stuart mai mult decât o făcea bătrânul însuși. Și Marklin știa că se supraapreciase în relația cu Stuart și că trebuia să-i recâștige simpatia din momentul legământului. Să-l piardă pe Stuart prin moarte era inevitabil; să-l piardă înainte de asta era însă de neimaginat.

– Stați pe pământul sfânt din Glastonbury, le spusese Stuart în ziua aceea, când începuse totul. Cine este îngropat sub această colină? Arthur însuși, sau doar celții anonimi care ne-au lăsat monedele lor, armele lor, corăbiile cu care călătoreau pe mări și care au transformat cândva acest loc în insula Avalon? N-o s-o știm niciodată. Dar există secrete pe care le putem afla și implicațiile acestora sunt atât de vaste, atât de revoluționare, atât de lipsite de orice precedent, încât merită să ne devotăm Ordinului, merită orice sacrificiu. Dacă nu e așa, atunci suntem niște mincinoși.

Stuart amenința acum că o să-i abandoneze pe Marklin și pe Tommy și, în furia lui, se întorsese împotriva lor, iar Marklin ar fi putut evita asta. Nu avusese rost să-i dezvăluie lui Stuart toate amănuntele planului lor. Iar Marklin înțelegea abia acum, înțelegea că ruptura se produsese datorită refuzul său de a-și asuma pe deplin conducerea. Stuart o avea pe Tessa... Stuart își exprimase clar dorințele. Dar lui Stuart nu ar fi trebuit să i se spună niciodată ce se întâmplase de fapt. Aceea fusese greșeala și Marklin nu putea da vina decât pe lipsa lui de maturitate, pe faptul că îl iubea pe Stuart atât de mult, încât se simțise obligat să-i mărturisească tot.

Trebuia să-l recâștige pe Stuart. Bătrânul fusese de acord să vină în ziua aceea. Fără îndoială că se afla deja acolo, vizitând Izvorul Potirului, așa cum o făcea întotdeauna înainte de a veni pe Wearyall Hill și de a-i conduce către colină. Marklin știa cât

de mult îi iubea Stuart. Ruptura putea fi reparată cu o rugăminte făcută din suflet, cu poezie şi cu o fervoare neprefăcută.

Marklin nu se îndoia că viaţa sa avea să fie îndelungată şi că aceea nu era decât prima dintre aventurile lui tenebroase. Ale lui aveau să fie cheia de boltă, harta comorii, formula poţiunii magice. Avea certitudinea deplină. Dar înfrângerea ca final al primului său plan ar fi echivalat cu un dezastru moral. Avea să-şi continue drumul, firește, dar tinereţea lui fusese un lanţ neîntrerupt de succese, şi acesta trebuia să fie un altul, pentru ca ascensiunea lui să nu îşi piardă câtuşi de puţin avântul.

„Trebuie să câştig, trebuie să câştig întotdeauna. Nu trebuie să încerc niciodată ceva pe care nu-l pot face cu un succes deplin." Acesta fusese dintotdeauna legământul personal al lui Marklin. Şi şi-l respectase cu religiozitate.

Cât despre Tommy, el era credincios legămintelor pe care le făcuseră toţi trei, credincios conceptului reprezentat de Tessa şi persoanei ei. Nici o grijă în privinţa lui Tommy. Adânc implicat în cercetările sale pe computer, în cronologiile şi în graficele lui exacte, Tommy nu se găsea în pericol să-şi piardă loialitatea, din acelaşi motiv care îl făcea atât de valoros; nu era omul care să aibă o vedere de ansamblu asupra complotului, sau care să-i pună la îndoială valabilitatea.

În esenţă, Tommy nu se schimba niciodată.

Tommy era aşa cum fusese băiatul pe care Marklin ajunsese să-l îndrăgească în copilărie – colecţionar, amator de interpolări, el însuşi o arhivă, un evaluator şi un anchetator. Din câte ştia Marklin, Tommy nu ar fi existat fără el. Dăduseră unul de altul la vârsta de doisprezece ani, într-un internat din America. Camera lui Tommy era plină de fosile, de hărţi, de oase de animale, de componente de computer de tipul cel mai ezoteric şi de o vastă colecţie de cărţi ştiinţifico-fantastice în ediţie de buzunar.

Marklin se gândise probabil că Tommy îl asemuise cu unul dintre personajele acelor romane fantastice – el însă detesta

ficțiunea – și că, după întâlnirea lor, se transformase dintr-un personaj secundar într-un interpret erou dintr-o dramă științifico-fantastică. Loialitatea lui Tommy nu fusese pusă niciodată la îndoială, nici măcar o singură clipă. În anii când Marklin își dorise să fie liber, Tommy fusese într-adevăr prea apropiat, întotdeauna la-ndemână, întotdeauna la dispoziția lui. Marklin se văzuse nevoit să inventeze sarcini pentru prietenul lui, pur și simplu pentru a mai putea respira în voie. Iar Tommy se simțise de fiecare dată fericit.

Lui Marklin începuse să-i fie frig, dar nu se sinchisea de asta.

Glastonbury nu fusese niciodată pentru el altceva decât un loc sacru, cu toate că nu credea, literalmente, în aproape nimic din tot ce se lega de orașul acela.

De fiecare dată când venea pe Wearyall Hill, cu devoțiunea tainică a unui călugăr, avea viziunea nobilului Iosif din Arimateea plantându-și toiagul în acel loc. Faptul că actualul Păducel Sacru crescuse dintr-un lăstar al copacului străvechi, acum dispărut, nu avea în ochii lui mai multă importanță decât orice alt detaliu specific. În locurile acelea simțea un entuziasm propice scopului său, o renaștere religioasă, care îl întărea, pentru a se putea întoarce în lume, mai necruțător decât oricând.

Nici un fel de milă. De asta era nevoie acum, dar Stuart nu reușise să înțeleagă.

Da, lucrurile luaseră o turnură cumplit de nedreaptă, fără nici o îndoială. Fuseseră sacrificați bărbați a căror nevinovăție și ale căror fapte ar fi trebuit judecate cu mai multă luare aminte, dar vina nu-i aparținea lui Marklin în totalitate. Iar faptul că, în ultima instanță, nimic din toate astea nu conta era o lecție care trebuia învățată.

„A venit vremea să-mi instruiesc învățătorul, cugetă Marklin. Ne vom întâlni aici, sub cerul liber, la kilometri depărtare de Cămin, redevenind unul singur. Nu s-a pierdut nimic. Lui Stuart

trebuie să i se ofere permisiunea morală de a profita de cele întâmplate."

Tommy sosise.

Tommy era întotdeauna al doilea. Marklin îi privi vechiul automobil sport încetinind când intră pe High Street. Îi urmări încercările de a găsi un loc de parcare, apoi văzu cum închide portiera, uitând, ca de obicei, să o încuie, şi cum începe să urce dealul.

Dar dacă Stuart nu apărea? Dacă nu se afla prin apropiere? Dacă îşi abandonase discipolii? Imposibil.

Stuart era la fântână. Bea din ea la sosire, aşa cum avea să bea şi înainte de plecare. Pelerinajele lui respectau ritualuri la fel de rigide precum cele ale un druid din Antichitate sau ale unui călugăr creştin. Din altar în altar, aşa călătorea Stuart.

Aceste obiceiuri ale profesorului său trezeau întotdeauna latura tandră a lui Marklin, după cum o făceau şi cuvintele lui. Stuart îi „consacrase" unei vieţi tenebroase, de pătrundere „în atmosfera misticii şi în mit, pentru a atinge oroarea şi splendoarea esenţei".

Poezia era tolerabilă, acum, precum şi atunci. Numai că lui Stuart trebuia să i se aducă aminte de ea, Stuart trebuia să fie convins cu ajutorul metaforelor şi al sentimentelor înălţătoare.

Tommy aproape că ajunsese lângă copac. Făcu ultimii paşi cu grijă, fiindcă era uşor să-ţi piezi echilibrul pe noroiul alunecos şi să cazi. Lui Marklin i se întâmplase o dată, cu ani în urmă, când îşi începuseră pelerinajele. Ceea ce însemnase o noapte petrecută la hotelul George şi Pelerinii, pentru a i se curăţa toate hainele.

Nu îi păruse rău că se întâmplase; seara fusese minunată. Stuart rămăsese cu el. Îşi petrecuseră noaptea discutând, cu toate că Marklin fusese nevoit să stea într-un halat împrumutat şi în papuci, într-un dormitor mic şi fermecător, şi amândoi tânjiseră zadarnic să urce pe colină la miezul nopţii, pentru o comuniune cu spiritul regelui adormit.

Bineînțeles că Marklin nu crezuse, în nici măcar una dintre clipele vieții sale, că regele Arthur își dormea somnul de veci sub Colina Glastonbury. Dacă ar fi crezut-o, ar fi luat o lopată și ar fi început să sape.

Stuart venise pe lume nutrind convingerea că miturile erau interesante numai dacă dincolo de ele se ascundea un adevăr și că acesta putea fi descoperit, că se putea da până și de urma dovezilor fizice ale existenței sale.

Cărturarii, se gândea Marklin, aveau un punct slab inevitabil; pentru ei, vorbele și faptele erau totuna. Iar asta stătea acum la baza întregii confuzii. La optzeci și șapte de ani, Stuart făcuse probabil prima sa călătorie în realitate.

Realitatea și sângele se întrepătrundeau.

Tommy își ocupă în sfârșit locul alături de Marklin. Suflă ca să-și încălzească degetele și apoi își duse mâinile în buzunare în căutarea mănușilor – una dintre fazele sale clasice, să urce dealul fără să le poarte, să uite că le avea asupra lui până când vedea mănușile de piele ale lui Marklin, chiar cele pe care i le dăruise el însuși, cu ani în urmă.

– Unde e Stuart? întrebă Tommy. Da, mănușile. Se holbă la Marklin, cu ochii lui imenși, de după ochelarii fără ramă, cu lentile rotunde și groase, cu părul roșu tuns scurt și îngrijit, de parcă ar fi fost avocat sau bancher. Mănușile, da. Unde e?

Marklin era gata să spună că Stuart nu venise, deodată însă îl zări făcând ultima parte a ascensiunii cu mașina, care urcase pe Wearyall Hill atât de mult cât era posibil. Nu stătea în firea lui Stuart să facă așa ceva.

Însă în rest părea neschimbat: înalt, subțire, în paltonul lui obișnuit, cu eșarfa de cașmir din jurul gâtului fluturând în vânt, cu chipul supt, parcă sculptat în lemn. Părul lui cărunt semăna, ca de fiecare dată, cu creasta unei gaițe. Se părea că în ultimii zece ani nu se schimbase aproape deloc.

Se apropie fixându-l pe Marklin cu privirea. Marklin își dădu seama că tremura. Tommy făcu un pas într-o parte. Stuart

se opri la vreo doi metri de ei, cu pumnii încleştaţi şi privindu-i cu o expresie chinuită pe chipul prelung.

– L-aţi ucis pe Aaron! strigă el. Voi, voi amândoi. L-aţi ucis pe Aaron! Cum aţi putut face una ca asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Marklin rămase fără grai, pierzându-şi brusc toată încrederea în sine şi uitându-şi toate planurile. Ştia că, dacă ar fi vorbit, ar fi făcut-o cu voce slabă, lipsită de orice autoritate. Nu putea suporta ca Stuart să fie furios sau dezamăgit în vreun fel.

– Doamne Sfinte, ce-aţi făcut, voi amândoi! declamă Stuart. Şi ce-am făcut eu, cum de am pus planul ăsta în acţiune? Doamne Sfinte, vina îmi aparţine!

Marklin înghiţi în sec, dar păstră tăcerea.

– Tu, Tommy, cum de-ai putut să fii părtaş la aşa ceva?! continuă Stuart. Şi Mark. Tu, băiete, făptaşul acestei orori!

– Stuart, trebuie s-asculţi ce-am de spus! se pomeni Marklin strigând.

– S-ascult ce-ai de spus? Stuart se apropie, cu mâinile afundate în buzunarele paltonului. Ar trebui să te-ascult? Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare, strălucitorul meu prieten, cea mai minunată, cea mai îndrăzneaţă dintre speranţele mele! Ce te opreşte acum să mă ucizi pe mine, aşa cum ai făcut cu Aaron şi cu Yuri Stefano?

– Stuart, tot ce-am făcut a fost pentru tine, insistă Marklin. Dacă ai vrea să m-asculţi, ai înţelege. Sunt roadele semînţelor pe care le-ai sădit atunci când am început totul împreună. Aaron trebuia redus la tăcere. Stuart, faptul că n-a trimis nici un raport, că n-a venit el însuşi la Cămin, n-a fost decât un simplu noroc. Ar fi putut să apară într-o zi, aşa cum ar fi putut veni şi Yuri Stefano. Vizita lui la Donnelaith a fost o întâmplare fericită. De la aeroport, ar fi putut veni direct acasă.

– Vorbeşti despre circumstanţe, vorbeşti despre detalii! zise Stuart, apropiindu-se de ei cu încă un pas.

Tommy tăcea, părând golit de orice emoție, cu părul roșu răvășit de vânt, privind cu suspiciune din spatele ochelarilor. Se uita întruna la Stuart, stând foarte aproape de Marklin.

Stuart nu mai putea suporta.

– Tu, discipolul meu, vorbești despre eficacitate, dar nu despre viață și despre moarte, insistă el. Cum de-ai putut s-o faci?! Cum de-ai putut să pui capăt vieții lui Aaron?!

În momentul acela, vocea lui Stuart îl trădă și nemulțumirea îi ieși la iveală, tot atât de monstruoasă precum mânia.

– Te-aș omorî, Mark, dacă aș fi în stare, zise el. Dar nu pot face un astfel de lucru și de-asta nu m-am gândit, probabil, că tu ai fi capabil! Însă tu, Mark, m-ai uluit.

– Stuart, merita orice sacrificiu. Și ce e sacrificiul, dacă nu e sacrificiu moral?

Cuvintele lui îl îngroziră pe Stuart, dar ce altceva ar fi putut face Marklin, dacă nu un pas hotărâtor? Tommy ar fi trebuit să spună ceva, se gândi, dar știa că, atunci când avea să vorbească, avea să fie ferm pe poziție.

– Am pus capăt tuturor celor care ne-ar fi putut opri, zise Mark. Asta e tot, Stuart. Îl deplângi pe Aaron pentru că-l cunoșteai.

– Nu fi nerod, spuse Stuart, cu amărăciune. Deplâng vărsarea de sânge nevinovat, deplâng stupiditatea atroce! Crezi că Ordinul n-o să răzbune moartea unui astfel de om? Tu îți închipui că știi totul despre Talamasca, îți închipui că mintea ta tânără și iscusită o poate evalua în câțiva ani. Dar n-ai făcut decât să-i descoperi slăbiciunea sistemului organizatoric. Poți să-ți trăiești toată viața în Talamasca fără să cunoști Talamasca. Aaron era fratele meu! Era fratele meu și tu l-ai ucis! M-ai trădat, Mark! L-ai trădat pe Tommy! Te-ai trădat pe tine însuți! Ai trădat-o pe Tessa!

– Nu, zise Mark, nu spui adevărul, și știi prea bine asta. Uită-te la mine, Stuart, uită-te în ochii mei. Ai lăsat în seama mea aducerea lui Lasher aici, ai lăsat în seama mea părăsirea

liniştii din bibliotecă şi punerea la punct a întregului plan. Şi în seama lui Tommy. Crezi că totul ar fi putut fi organizat fără noi?

– Îţi scapă punctul esenţial, nu-i aşa, Mark? întrebă Stuart. Ai dat greş. N-ai reuşit să-l salvezi pe acel Taltos şi să-l aduci încoace! Voi, soldaţii, aţi fost nişte proşti, ceea ce trebuie spus şi despre general.

– Stuart, ai răbdare cu noi, zise Tommy! Vorbea pe obişnuitul lui ton prozaic. Eu am ştiut din prima zi în care am stat de vorbă că asta nu se putea realiza fără să plătească cineva cu viaţa.

– Tu nu mi-ai mai vorbit niciodată astfel, Tommy.

– Dă-mi voie să-ţi reamintesc, zise Tommy cu aceeaşi voce monotonă, că tu ai fost cel care a spus că trebuia să-i împiedicăm pe Yuri şi pe Aaron să intervină şi să distrugem tot ceea ce dovedea naşterea unui Taltos în familia Mayfair. Ei, şi cum s-ar fi putut realiza asta altfel decât am făcut-o noi? Stuart, nu avem de ce să ne ruşinăm de acţiunile noastre. Aceste lucruri sunt întru totul nesemnificative în contextul obiectului căutărilor noastre.

Marklin se strădui, disperat, să-şi ascundă oftatul de uşurare.

Stuart se uită de la Tommy la Marklin şi înapoi, apoi îşi plimbă ochii peste tabloul estompat oferit de dealurile cu pante domoale, înverzite, înălţându-şi-i, în cele din urmă, către vârful Colinei Glastonbury. Le întoarse spatele ca să-l privească şi îşi lăsă capul în jos, ca şi cum ar fi comunicat cu un soi de zeitate personală.

Marklin se apropie şi îşi puse, ezitând, mâinile pe umerii lui Stuart. Era mult mai înalt decât acesta din urmă, care îşi mai pierduse din înălţime din cauza vârstei înaintate. Marklin se aplecă la urechea lui.

– Stuart, moartea a intrat în joc când ne-am descotorosit de omul de ştiinţă. Nu mai exista cale de întoarcere. Şi doctorul...

– Nu, zise Stuart, subliniindu-şi vorbele cu o scuturare teatrală a capului. Îşi îngustase ochii şi privea fix colina. Pentru morţile astea putea fi învinuit însuşi Taltos-ul, nu înţelegeţi? Asta

era frumusețea. Taltos-ul a neutralizat morțile celor doi bărbați care nu puteau face altceva decât să dea o întrebuințare greșită revelației ce le fusese încredințată!

– Stuart, spuse Mark, cât se poate de conștient că bătrânul nu încercase să scape din îmbrățișarea sa. Trebuie să înțelegi că Aaron a devenit dușmanul nostru atunci când a devenit dușmanul oficial al Ordinului Talamasca.

– Dușman? Aaron n-a fost niciodată dușmanul Ordinului! Excomunicarea voastră măsluită i-a zdrobit inima.

– Stuart, spuse Marklin, acum, privind retrospectiv, îmi dau seama că excomunicarea a reprezentat o greșeală, dar a fost singura noastră greșeală.

– N-am avut de ales în privința excomunicării, zise Tommy, cu o voce golită de expresivitate. Trebuia fie să o facem, fie să riscăm să fim descoperiți la orice mișcare. Am procedat așa cum au impus-o circumstanțele și am făcut-o al dracului de convingător. Nu puteam să fac față unei false corespondențe între Seniori și Aaron. Ar fi fost prea dificil.

– Recunosc, a fost o greșeală, spuse Marklin. Numai loialitatea față de Ordin l-ar fi convins pe Aaron să păstreze sub tăcere diversele lucruri pe care le văzuse și începuse să le suspecteze. Dar, dacă am făcut-o, Stuart, am făcut-o toți trei împreună. N-ar fi trebuit să-i îndepărtăm, pe el și pe Yuri Stefano. Trebuia să ne sporim autoritatea, să ne jucăm mai bine rolul.

– Rețeaua noastră era prea încâlcită, zise Stuart. V-am avertizat, pe amândoi. Tommy, vino încoace! V-am avertizat pe amândoi! Nu înfruntați familia Mayfair. Ați făcut destule. Ați ucis un om mai bun decât oricare altul pe care l-am cunoscut vreodată, și asta pentru un câștig atât de mic, încât o să vă bată Dumnezeu. Dar, indiferent ce ne-ar mai fi rămas acum de făcut, nu vă puneți din nou cu familia asta!

– Cred că am făcut-o deja, spuse Tommy, cu obișnuita lui voce pragmatică. Aaron Lightner se însurase de curând cu

Beatrice Mayfair. În afară de asta, devenise atât de apropiat de Michael Curry – şi, efectiv, de întreg clanul –, încât e greu de spus dacă ar fi fost neapărată nevoie de o căsătorie pentru a cimenta relaţia. Dar căsătoria a existat şi, după cum ştim, în familia lor o astfel de legătură e sacră. Devenise unul dintre ei.

– Roagă-te să te-nşeli, zise Stuart. Roagă-te la cele sfinte să te-nşeli! Riscă s-o înfurii pe una dintre Vrăjitoarele Mayfair şi nici Dumnezeu din Ceruri nu te mai poate ajuta!

– Stuart, să ne concentrăm asupra celor pe care le avem de făcut acum, spuse Marklin. Să coborâm de pe deal şi să mergem la hotel.

– Niciodată! Pentru ca alţii să poată trage cu urechea? Niciodată!

– Stuart, du-ne la Tessa. Să stăm de vorbă acolo, insistă Marklin.

Era momentul-cheie. Marklin o ştia. Îşi dori să nu fi rostit numele Tessei, nu încă. Îşi dori să nu fi împins lucrurile spre punctul culminant.

Stuart îi privea pe amândoi, la fel de acuzator şi cu acelaşi dezgust. Tommy stătea neclintit, ţinându-şi încleştate mâinile înmănuşate. Gulerul ţeapăn al hainei era ridicat, ascunzându-i gura şi nelăsând vederii decât privirea netulburată şi inexpresivă.

Marklin era gata să izbucnească în lacrimi, sau cel puţin aşa părea. De fapt, nu-şi amintea să fi plâns nici măcar o dată în viaţă.

– Poate că nu e momentul potrivit s-o vedem, spuse el, grăbindu-se să repare răul făcut.

– Poate că nici n-ar trebui s-o mai vedeţi vreodată, zise Stuart, cu vocea pentru prima dată slabă, cu ochii larg deschişi şi dus pe gânduri.

– Doar nu vorbeşti serios, rosti Marklin.

– Dacă vă duc la Tessa, ce-o să vă mai împiedice să vă descotorosiţi de mine?

– Oh, Stuart, ne-ai rănit pe amândoi... Cum ne poți întreba așa ceva? Nu suntem lipsiți de principii. Ne-am dedicat, pur și simplu, unei cauze comune. Aaron a trebuit să moară. Ca și Yuri. De fapt, Yuri n-a fost niciodată unul dintre oamenii Ordinului. A plecat atât de repede și cu atâta ușurință!

– Da, și nici unul din voi n-a fost vreodată membru, nu-i așa? întrebă Stuart.

Chipul i se schimbase, asprindu-se.

– Noi îți suntem devotați, așa cum am fost întotdeauna, spuse Mark. Stuart, pierdem timp prețios. Păstreaz-o pe Tessa pentru tine, dacă așa vrei. Asta n-o să-mi zdruncine credința în ea, și nici pe a lui Tommy. Și-o să ne continuăm drumul către țintă. Nu putem face altceva.

– Și care e acum ținta? se interesă Stuart. Lasher s-a dus, ca și cum nici n-ar fi existat! Sau vă îndoiți de cuvântul unui om dispus să-l urmărească pe Yuri cu încăpățânare peste mări și țări, numai ca să-l împuște în final?

– Lasher e dus din această lume, spuse Tommy. Cred că suntem cu toții de acord în privința asta. Ceea ce a văzut Lanzing nu poate fi interpretat în alt mod. Dar Tessa e în mâinile tale, tot atât de reală ca în ziua în care ai descoperit-o.

Stuart clătină din cap.

– Tessa e reală, dar e singură, așa cum a fost întotdeauna. Iar căsătoria nu va avea loc și ochii mei se vor închide fără să vadă miracolul.

– Stuart, încă mai este posibil, zise Marklin. Familia, Vrăjitoarele Mayfair.

– Da, strigă Stuart, cu vocea scăpată de sub control, lovește în ele și ele te vor distruge! Ați uitat prima mea avertizare. Vrăjitoarele Mayfair îl învinge pe cel care le face rău. Au făcut-o întotdeauna! Dacă nu ca persoană, învinge ca familie!

Pentru o clipă, păstrară cu toții tăcerea.

– Te distrug *pe tine*, Stuart? întrebă Tommy. De ce nu pe noi trei, Stuart?

Bătrânul era disperat. Părul lui alb, răvășit de vânt, semăna cu claia ciufulită a unui beţiv. Se uită în jos, către pământul pe care-l frământau picioarele sale, cu nasul acvilin strălucindu-i de parcă nu ar fi fost altceva decât un cartilaj lustruit. Un bărbat ca un vultur, da, dar nu aidoma unui vultur bătrân, asta niciodată.

Marklin se temu pentru soarta lui. Stuart avea ochii roșii și înlăcrimați. I se vedea harta venelor albăstrui desfășurându-se, pornind dinspre tâmple. Tremura din toate încheieturile.

– Da, ai dreptate, Tommy, zise el. Familia Mayfair ne va distruge pe toți. De ce n-ar face-o? Își ridică privirea, uitându-se la Marklin. Și care e marea mea pierdere? E Aaron? E căsătoria însăși, cea dintre masculul și femela Taltos? E lanțul de amintiri pe care am sperat să-l descoperim, verigă cu verigă, din cea mai timpurie sursă? Sau faptul că sunteți blestemați acum, amândoi, pentru ceea ce ați făcut? Iar eu v-am pierdut. Să vină Vrăjitoarele Mayfair și să ne ucidă pe toți trei, da, așa s-ar face dreptate.

– Nu, nu-mi doresc dreptatea asta, spuse Tommy. Stuart, nu ne poți întoarce din drum!

– Nu, asta n-o poți face, zise Marklin. Nu ne poți face să ne considerăm înfrânți. Vrăjitoarele pot da naștere unui alt Taltos.

– Peste trei sute de ani de acum înainte? întrebă Stuart. Sau mâine?

– Ascultă-mă, domnule, te implor, făcu Marklin. Spiritul lui Lasher știa ce fusese și ce ar fi putut fi, iar ceea ce s-a întâmplat cu genele lui Rowan Mayfair și ale lui Michael Curry a avut loc sub supravegherea lui, a celui care poseda cunoștințele, și pentru a-și îndeplini scopul. Dar cunoștințele sunt acum în posesia *noastră:* știm ce este un Taltos, și, probabil, ce a fost, și cum poate fi adus pe lume. Și, Stuart, *vrăjitoarele o știu la fel de bine!* Pentru prima oară, vrăjitoarele știu care e rostul uriașei spirale ADN. Iar cunoștințele lor sunt tot atât de temeinice cum au fost cele ale lui Lasher.

Pentru asta, Stuart nu avea nici un răspuns. Era clar că nu-i trecuse prin minte. Se uită îndelung la Marklin. Pe urmă întrebă:

– Eşti convins că e aşa?

– Puterea cunoştinţelor vrăjitoarelor este, probabil, şi mai mare, spuse Tommy. Ajutorul telekinetic oferit de ele în timpul unei naşteri nu poate fi subestimat.

– Eternul savant, spuse Marklin, cu un zâmbet triumfător.

Vântul îşi schimba direcţia. O simţea, o vedea în ochii lui Stuart.

– Şi nu trebuie să uităm, adăugă Tommy, că spiritul era confuz şi ageamiu. Vrăjitoarele nu sunt nicidecum astfel, chiar şi cele mai naive şi ineficiente.

– Nu e decât o presupunere, Tommy.

– Stuart, zise Marklin. Am ajuns prea departe!

– Altfel spus, zise Tommy, realizările noastre în această privinţă nu sunt nicidecum neglijabile. Am verificat incarnarea Taltos-ului şi, dacă am putea pune mâna pe oricare dintre însemnările lui Aaron dinainte de moarte, am putea verifica şi ceea ce bănuim cu toţii, faptul că n-a fost vorba de o incarnare, ci de o reincarnare.

– Ştiu tot ce am făcut, ripostă Stuart. Şi binele, şi răul. Nu e necesar să-mi prezinţi un rezumat, Tommy.

– Nu e nevoie decât de o clarificare, spuse Tommy. Şi avem vrăjitoarele, care acum nu mai ştiu doar vechile secrete, la modul abstract, ci cred în însuşi miracolul fizic. Nici că am putea avea ocazii mai interesante.

– Stuart, acordă-ne din nou încrederea ta, zise Marklin.

Stuart se uită la Tommy, apoi la celălalt tânăr. Marklin desluşi vechea sclipire din ochi, desluşi iubirea.

– Stuart, reluă el, crima s-a săvârşit. S-a terminat. Toţi ceilalţi neavizaţi care ne-au ajutat pot fi îndepărtaţi fără să afle vreodată marele nostru plan.

– Şi Lanzing? Probabil că el ştie totul.

– A fost un mercenar, Stuart, spuse Marklin. N-a înţeles niciodată ceea ce a văzut. În afară de asta, şi el e mort.

– Nu l-am ucis noi, Stuart, zise Tommy, aproape cu nepăsare. O parte a rămăşiţelor sale a fost găsite la poalele piscului Donnelaith. Din arma lui fuseseră trase două cartuşe.

– O parte a rămăşiţelor sale? întrebă Stuart.

Tommy ridică din umeri.

– Au spus că le-a servit drept prânz animalelor sălbatice.

– Atunci nu puteţi fi siguri că l-a ucis pe Yuri.

– Yuri nu s-a mai întors la hotel, spuse Tommy. Nimeni nu a solicitat încă bagajele sale. E mort, Stuart! Cele două gloanţe au fost pentru Yuri. Cum a căzut Lanzing, sau de ce, dacă a fost atacat de vreun animal, asta n-o vom afla niciodată. Dar Yuri Stefano e mort, dispărut, în ceea ce ne priveşte.

– Nu înţelegi, Stuart? zise Marklin. Cu excepţia faptului că ne-a scăpat Taltos-ul, totul a mers perfect. Iar acum ne putem retrage, concentrându-ne asupra Vrăjitoarelor Mayfair. Nu mai avem nevoie de nimic altceva din partea Ordinului. Dacă interceptarea o să fie vreodată descoperită, nimeni n-o să ne poată da de urmă.

– Nu vă temeţi de Seniori, nu-i aşa?

– Nu avem nici un motiv să ne temem de ei, spuse Tommy. Interceptarea continuă şi funcţionează ireproşabil. Aşa a fost întotdeauna.

– Stuart, am învăţat din greşelile noastre, zise Marklin. Dar poate că toate s-au petrecut cu un anumit scop. Nu în sens sentimental. Dar uită-te la tabloul general. Au murit tot cei care trebuiau să moară.

– Nu-mi vorbiţi mie atât de grosolan despre metodele voastre, nici unul din voi. Dar Comandantul Suprem?

Tommy ridică din umeri.

– Marcus nu ştie nimic. Cu excepţia faptului că o să se poată retrage, în curând, cu o mică avere. După aceea, n-o să reuşească niciodată să pună toate piesele laolaltă. Nimeni s-o să fie în stare s-o facă. Asta e frumuseţea întregului plan.

– Mai avem nevoie, cel mult, de câteva săptămâni, spuse Marklin. Pur și simplu, ca să ne punem la adăpost.

– Nu sunt chiar atât de sigur, zise Tommy. Cel mai înțelept lucru ar putea fi să renunțăm la interceptare. Am aflat tot ce știe organizația *Talamasca despre familia Mayfair.*

– Nu fi atât de nechibzuit, atât de încrezător! ripostă Stuart. Ce-o să se-ntâmple când, în cele din urmă, vor fi descoperite toate comunicatele tale false?

– Adică toate comunicatele *noastre* false? întrebă Tommy. În cel mai rău caz, se va stârni o oarecare tulburare, poate se va face chiar și o anchetă. Dar nimeni nu va reuși să ia urma scrisorilor sau a interceptării înseși, ajungând până la noi. De aceea e foarte important să rămânem în continuare niște novici loiali, să nu facem acum nimic care ar putea ridica vreo suspiciune.

Tommy se uită la Marklin. Funcționa. Înfățișarea lui Stuart se schimbase. Stuart prelua din nou comanda... sau era pe cale să o facă.

– Totul este în format electronic, spuse Tommy. Nu există nici o dovadă palpabilă, cu excepția câtorva teancuri de hârtii *din apartamentul meu din Regent's Park. Numai tu și Mark știți* unde sunt hârtiile astea.

– Stuart, acum avem nevoie de îndrumarea ta! zise Marklin. Acum intrăm în etapa cea mai entuziasmantă.

– Liniște, spuse Stuart. Lăsați-mă să vă privesc pe amândoi, să vă cântăresc cu privirea.

– Te rog s-o faci, Stuart, zise Marklin, să vezi că suntem cutezători și tineri, da, tineri, și poate proști, dar curajoși și hotărâți.

– Mark vrea să spună, interveni Tommy, că poziția noastră actuală e mult mai bună decât ne-am fi putut aștepta. Lanzing l-a împușcat pe Yuri, apoi a căzut la rândul său, rănit de moarte. Stolov și Norgan au pierit. N-au fost niciodată altceva decât o pacoste și știau prea multe. Oamenii angajați ca să-i ucidă pe

ceilalți nu ne cunosc. Iar noi suntem aici, la Glastonbury, locul de unde am pornit.

– Iar Tessa e în mâinile noastre, neștiută de nimeni, în afară de noi trei.

– Elocință, spuse Stuart, aproape în șoaptă, asta îmi oferiți voi mie acum, elocință.

– Poezia înseamnă adevăr, Stuart, zise Marklin. Este cel mai nobil adevăr, iar elocința e atributul său.

Urmă o pauză. Marklin trebuia să-l conducă pe Stuart la poalele dealului. Îi puse protector brațul pe după umăr și, spre marea lui ușurare, Stuart nu-l respinse.

– Să coborâm, Stuart, îi spuse. Să luăm cina. Ne e frig, ne e foame.

– Dacă ar trebui s-o facem încă o dată, zise Tommy, atunci am face-o mai bine. N-ar fi trebuit să luăm toate acele vieți. Știi, să ne îndeplinim scopul fără a face rău nimănui ar fi fost o provocare, într-o mult mai mare măsură.

Stuart părea să fi căzut pe gânduri, uitându-se absent la Tommy. Vântul se înteți iarăși, mușcător, și Marklin se cutremură. Dacă lui îi era atât de frig, oare cum se simțea Stuart? Trebuiau să coboare la hotel. Trebuiau să împărtășească aceeași bucată de pâine.

– Știi, Stuart, nu mai suntem noi înșine, spuse Marklin. Se uita în jos, către oraș, fiind conștient că tovarășii săi de discuție îl fixau cu privirea. Când suntem împreună, alcătuim o persoană pe care nici unul dintre noi n-o cunoaște poate destul de bine, o a patra entitate căreia ar trebui să-i dăm un nume, pentru că reprezintă ceva mai mult decât eul nostru colectiv. Poate că ar trebui să învățăm s-o controlăm mai bine. Dar s-o distrugem oare acum? Nu, asta n-o putem face, Stuart! Pentru că ne-am trăda unii pe alții. E un adevăr dur, greu de înfruntat, dar moartea lui Aaron nu înseamnă nimic.

Își jucase ultima carte. Spusese cele mai delicate și cele mai cumplite lucruri pe care trebuia să le spună, acolo, sub vântul

rece, fără să le fi plănuit cu adevărat dinainte, neavând alt ghid decât propriul instinct. În cele din urmă, se uită la profesorul și la prietenul lui și văzu că amândoi fuseseră impresionați de acele vorbe, poate chiar mai mult decât sperase.

– Da, a existat această a patra entitate, așa cum o numești tu, care mi-a ucis prietenul, zise Stuart cu voce scăzută. În privința asta ai dreptate. Și știm că forța și viitorul acestei entități sunt inimaginabile.

– Da, chiar așa, murmură Tommy cu voce seacă.

– Însă moartea lui Aaron e un lucru cumplit, înfiorător! Să nu-mi mai vorbiți niciodată despre ea, nici unul din voi, nici mie, și nici, din nechibzuință, oricui altcuiva, niciodată, absolut niciodată!

– De acord, zise Tommy.

– Prietenul meu cel inocent, rosti Stuart, care nu voia decât să ajute familia Mayfair...

– În organizația Talamasca, nimeni nu e cu adevărat inocent, zise Tommy.

Stuart păru uluit, mai întâi înfuriat și apoi preocupat de acea afirmație.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că nimeni nu se poate aștepta să posede cunoștințe fără ca asta să-l influențeze. Odată ce știi ceva, acționezi în consecință, fie trebuind să-ți ascunzi cunoștințele față de alții, care s-ar schimba în aceeași măsură, fie oferindu-li-le. Aaron știa asta. Organizația Talamasca e diabolică prin însăși natura ei; acesta e prețul pe care îl plătește pentru bibliotecile, pentru registrele și pentru informațiile ei computerizate. Ați putea spune că seamănă mai degrabă cu Dumnezeu, care știe că o parte dintre făpturile sale vor suferi, iar altele vor triumfa, dar nu le dezvăluie acestora ceea ce știe. Organizația Talamasca e chiar mai diabolică decât Ființa Supremă, dar organizația Talamasca nu creează nimic.

Cât se poate de adevărat, cugetă Marklin, cu toate că el nu ar fi spus aşa ceva cu voce tare, adresându-i-se lui Stuart, pentru că s-ar fi temut de replica acestuia.

– Poate că ai dreptate, rosti Stuart, ca pentru sine.

Părea înfrânt, sau disperat, dintr-un anumit punct de vedere.

– E vorba despre o preoţime sterilă, zise Tommy, cu vocea din nou lipsită de orice emoţie. Îşi şterse cu un deget lentilele groase ale ochelarilor. Altarele sunt pustiite; statuile au fost depozitate în altă parte. Savanţii studiază de dragul studiului.

– Nu spune mai multe.

– Atunci să vorbesc despre noi, continuă Tommy, să spun că nu suntem sterili, că vom vedea căsătoria sacră înfăptuindu-se şi vom auzi glasurile amintirii.

– Da, zise Marklin, fără să izbutească să pronunţe cuvintele cu o voce tot atât de nepăsătoare. Da, noi suntem acum adevăraţii preoţi! Adevăraţii mediatori dintre pământ şi forţele necunoscutului. Suntem în posesia cuvintelor şi a puterii.

Se aşternu tăcerea.

Oare Marklin putea să-i mai dea vreodată jos de pe dealul ăla? Câştigase. Erau din nou împreună şi tânjea după căldura de la George şi Pelerinii. Tânjea după savoarea unei supe fierbinţi şi a berii, după căldura focului. Tânjea să sărbătorească. Era, din nou, extrem de entuziasmat.

– Şi Tessa? întrebă Tommy. Cum stau lucrurile cu Tessa?

– Ca şi până acum, răspunse Stuart.

– Ştie că masculul Taltos e mort?

– N-a ştiut niciodată c-a fost viu, zise Stuart.

– Aha.

– Haide, profesore, spuse Marklin. Să coborâm, să mergem la hotel. Să cinăm împreună.

– Da, adăugă Tommy, suntem cu toţii prea îngheţaţi ca să mai continuăm discuţia.

Începură să coboare, atât Tommy, cât şi Marklin ajutându-l pe Stuart să-şi ţină echilibrul prin noroi. Atunci când ajunseră la maşina lui, se hotărâră s-o folosească, scurtând astfel drumul.

– Toate bune şi frumoase, spuse Stuart, întinzându-i lui Marklin cheile maşinii. Dar înainte de a pleca, trebuie să trec pe la Izvorul Potirului, ca de obicei.

– La ce bun? întrebă Marklin, rostindu-şi cuvintele încet şi respectuos, exprimând în mod evident dragostea pe care i-o purta lui Stuart. Vrei să-ţi speli mâinile în Izvorul Potirului ca să le cureţi de sânge? Apa însăşi e deja sânge, învăţătorule!

Stuart râse scurt, cu amărăciune.

– Ah, dar este sângele lui Hristos, nu-i aşa? zise el.

– E sângele convingerii, spuse Marklin. O să mergem la fântână după cină, exact înainte de a se întuneca. Ţi-o promit!

Se urcară cu toţii în maşină şi coborâră dealul.

8

Michael îi spuse lui Clem că voia să iasă pe poarta din față. Scosese valizele afară. Nu erau decât două – a lui Rowan și a sa. Nu era o vacanță pentru care să fie nevoie de cufere și de genți cu haine.

Aruncă o privire în jurnalul său înainte de a-l închide. Conținea o lungă expunere a filozofiei sale, scrisă în noaptea de Lăsata Secului, înainte de a-și fi închipuit vreodată că avea să fie trezit de tânguirea unui cântec de patefon sau de viziunea Monei dansând după o simfonie, asemenea unei nimfe, în cămașa ei albă de noapte. Fundă în păr, dulce și aromată precum pâinea caldă, lapte proaspăt, fragi.

Nu, în clipa aceea nu se mai putea gândi la Mona. Aștepta telefonul din Londra.

În plus, mai era și pasajul pe care voia să-l citească:

> Și cred cu adevărat că liniștea sufletească se poate obține și în fața celor mai mari orori sau pierderi. Poate fi obținută prin încredere în schimbare, și în voință, și în întâmplare; și având încredere în noi că vom face mai degrabă ceea ce trebuie decât ceea ce nu trebuie atunci când ne confruntăm cu dificultăți.

Trecuseră șase săptămâni din noaptea aceea, când, bolnav și mâhnit, își așternuse pe hârtie gândurile și simțămintele. Atunci era prizonierul casei și continuase să fie, până în clipa prezentă.

Închise jurnalul. Îl strecură în geanta de piele pe care şi-o îndesă sub braţ şi ridică valizele. Coborî scările, un pic neliniştit fiindcă nu avea nici o mână liberă cu care să se ţină de balustradă, reamintindu-şi însă că nu mai suferea din cauza vreunei vrăji năucitoare sau a altei forme de slăbiciune.

Şi dacă se înşela în această privinţă, ei bine, atunci putea muri în plină acţiune.

Rowan era pe verandă, discutând cu Ryan, iar Mona se afla acolo, cu ochii în lacrimi, privindu-l cu un devotament renăscut. Arăta tot atât de încântătoare în rochia de mătase precum în orice altceva; şi acum, când se uită la ea, văzu ceea ce observase Rowan, văzu ceea ce, la Rowan, el zărise cel dintâi – noua sumeţire a sânilor, culoarea mai intensă din obraji şi strălucirea ochilor Monei, precum şi ritmul uşor modificat al gesturilor ei celor mai subtile.

„Copilul meu."

O va crede când ea avea să i-o confirme. Îşi va face griji din pricina monştrilor şi a genelor atunci când avea să fie cazul. Se va visa ţinându-şi în braţe fiul sau fiica atunci când avea să existe o şansă.

Clem se grăbi să ia valizele şi le duse către poarta deschisă. Lui Michael îi plăcea noul şofer mult mai mult decât cel dinainte, îi plăceau umorul lui sănătos şi stilul lui practic. Îl ducea cu gândul la muzicienii pe care îi cunoscuse.

Portbagajul maşinii era închis. Ryan o sărută pe Rowan pe amândoi obrajii. Michael distinse abia acum vocea celui dintâi.

– ... orice altceva îmi mai poţi spune.

– Numai că situaţia asta n-o să dureze mult. Dar nu te gândi nici măcar o clipă că e sigur să renunţi la paznici. Şi n-o lăsa pe Mona să iasă singură, indiferent ce s-ar întâmpla.

– Înlănţuieşte-mă de perete, spuse Mona, ridicând din umeri. I-ar fi făcut-o Ofeliei, dacă nu s-ar fi înecat în râu.

– Cine? întrebă Ryan. Mona, atâta vreme cât am priceput într-adevăr cum stau lucrurile, având în vedere că nu ai decât treisprezece ani și...

– Liniștește-te, Ryan, zise ea. Nimeni nu înțelege mai bine decât mine despre ce e vorba.

Mona zâmbi fără să vrea. Ryan tăcu, uluit, holbându-se la ea.

Ăsta era momentul, își dădu seama Michael. Nu putea suporta un rămas-bun prelungit, în stilul Mayfair. Iar Ryan era destul de derutat.

– Ryan, o să luăm legătura cu tine imediat ce o să fie posibil, spuse el. Ne întâlnim cu oamenii lui Aaron. Aflăm tot ce se poate afla. Ne întoarcem acasă.

– Bine, dar puteți să-mi spuneți *exact* unde vă duceți?

– Nu, nu putem, răspunse Rowan.

Se întorsese cu spatele și se îndrepta spre poartă.

Mona coborî brusc scările în urma ei, tropăind.

– Hei, Rowan! o strigă, apoi își repezi brațele în jurul gâtului ei și o sărută.

Pentru o clipă, Michael fu îngrozit, de teamă că Rowan n-avea să-i răspundă, că avea să stea ca o statuie sub stejari, fără să accepte acea îmbrățișare disperată sau fără să încerce să se elibereze. Dar se petrecu cu totul altceva. Rowan o strânse pe Mona în brațe cu putere, sărutând-o pe obraz și netezindu-i părul, ba chiar punându-i mâna pe frunte.

– Totul o să fie bine, zise ea, dar fă tot ce ți-am cerut.

Ryan coborî treptele în spatele lui Michael.

– Nu prea știu ce să spun, în afară de a vă ura noroc, zise el. Aș fi vrut să-mi puteți spune mai multe despre toate astea, despre ceea ce aveți de gând de fapt.

– Spune-i lui Bea că am fost nevoiți să plecăm. Eu nu le-aș povesti celorlalți mai mult decât strictul necesar.

Ryan dădu aprobator din cap, fără îndoială plin de suspiciuni și de griji, dar în același timp stânjenit.

Rowan era deja în maşină. Michael se strecură alături de ea. Peste câteva secunde, alunecau pe sub crengile lăsate ale copacilor, iar Mona şi Ryan păreau un mic tablou, stând unul lângă celălalt în cadrul porţii şi fluturându-şi mâinile, cu părul Monei precum o stea în flăcări, cu Ryan evident mai nedumerit ca niciodată şi extrem de nesigur.

– Se pare, zise Rowan, că e condamnat să rezolve problemele unei clici care nu-i povesteşte niciodată ce se-ntâmplă de fapt.

– Am încercat o dată, spune Michael. Ar fi trebuit să fii de faţă. Nu vrea să ştie. Şi o să facă exact ceea ce i-ai cerut. Dar Mona? O să te asculte? N-am idee. Însă el o va face.

– Încă mai eşti supărat.

– Nu, zise Michael. Mi-a trecut supărarea în clipa în care ai cedat.

Dar nu era adevărat. Continua să sufere din pricina grabei cu care plănuise ea să plece singură, din cauză că nu-l văzuse drept un însoţitor în călătoria aceea, ci drept un soi de paznic al casei şi al copilului purtat de Mona.

Ei bine, suferinţa nu e totuna cu supărarea, nu-i aşa?

Rowan îşi întoarse privirea. Se uita drept înainte, aşa că el simţi că o putea contempla nestânjenit. Era încă prea slabă, cu mult prea slabă, dar chipul ei i nu i se mai păruse niciodată atât de atrăgător. Costumul negru pe care îl purta, perlele, tocurile înalte – totul îi dădea un farmec pervers, amăgitor. Dar nu avea nevoie de astfel de lucruri. Frumuseţea femeii stătea în puritate – în oasele feţei, în sprâncenele drepte, întunecate, care îi conturau expresia cu atâta vioiciune, în gura prelungă, catifelată, pe care ar fi vrut să i-o sărute acum cu dorinţa brutală de a o scoate din reverie a masculului, de a-i deschide buzele, de a-i simţi moliciunea cărnii, de a o avea.

Acela era singurul mod de a o mai poseda vreodată.

Ea își săltă mâna și apăsă butonul care cobora paravanul izolator, de piele, din spatele șoferului. Pe urmă se întoarse spre Michael.

– M-am înșelat, spuse, fără ranchiună și fără să implore. L-ai iubit pe Aaron. Mă iubești pe mine. O iubești pe Mona. M-am înșelat.

– Nu trebuie să-mi spui toate astea, răspunse el.

Îi venea greu s-o privească în ochi, dar era hotărât s-o facă, să se liniștească, să nu se mai simtă rănit sau furios, sau cum altcumva era în momentul acela.

– Dar trebuie să înțelegi un lucru, zise Rowan. N-am de gând să mă port cu blândețe și pașnic față de oamenii care l-au ucis pe Aaron. Și n-am de gând să dau socoteală nimănui pentru ceea ce fac... nici măcar ție, Michael.

El râse. Se uită în ochii ei mari, calzi și cenușii. Se întrebă dacă asta vedeau pacienții lui Rowan atunci când își ridicau privirea, exact înainte ca anestezia să-nceapă să-și facă efectul.

– Știu, iubito, spuse. Când ajungem acolo, când ne întâlnim cu Yuri, nu vreau decât să aflu tot de știe el, atâta tot. Vreau să fiu acolo, alături de voi. Nu pretind că am puterile tale, sau curajul tău. Dar vreau să fiu acolo.

Ea dădu din cap.

– Cine știe, Rowan? întrebă el. Poate că-mi vei găsi un scop.

Mânia ieșise la iveală. Acum era prea târziu să și-o mai ascundă. Știa că fața i se împurpurase. Își feri privirea.

Când Rowan îi vorbi, era glasul acela secret pe care nu o auzise folosindu-l niciodată, decât în prezența lui, și care, în ultimele luni, ajunsese pe o treaptă mai profundă a simțirii.

– Michael, te iubesc! Știu că ești un om bun. Eu însă nu mai sunt o femeie bună.

– Rowan, doar nu vorbești serios!

– Oh, ba da! Am fost printre spiriduși, Michael. Am fost atrasă în cercul interior.

– Şi te-ai întors, spuse el, privind-o din nou, încercând să-şi ţină sub control sentimentele gata să explodeze, revărsându-se. Eşti din nou Rowan, te afli aici, şi, în afară de răzbunare, mai există şi alte lucruri pentru care merită să trăieşti.

Asta era, nu? Nu el o trezise din somnul cu ochii deschişi. Moartea lui Aaron o făcuse, le-o adusese înapoi, tuturor.

Dacă nu se grăbea să-şi îndrepte gândurile în altă parte, avea să-şi piardă din nou cumpătul; suferinţa era atât de intensă, atât de greu de controlat.

– Michael, te iubesc, zise ea. Te iubesc foarte mult. Şi ştiu că ai suferit. Să nu crezi că nu ştiu, Michael.

El dădu din cap. Putea admite asta, dar poate că o mintea pe Rowan, mințindu-se pe sine însuşi în acelaşi timp.

– Dar să nu-ţi închipui că ştii cum e să fii în pielea mea. Eu am fost acolo la naştere, eu am fost mama. S-ar putea spune că eu am fost cauza, am fost elementul activ. Şi am plătit pentru asta. Am plătit, am plătit şi iar am plătit. Iar acum nu mai sunt aceeaşi. Te iubesc ca şi până acum, dragostea pe care ţi-o port n-a fost niciodată pusă la îndoială. Dar nu mai sunt aceeaşi şi nu mai pot fi aceeaşi, şi am ştiut asta atunci când stăteam în grădină, incapabilă să vă răspund la întrebări, să vă privesc sau să vă îmbrăţişez. Am ştiut-o. Totuşi, te iubeam, şi te iubesc şi acum. Poţi să mă urmăreşti?

El aprobă iarăşi din cap.

– Ai vrea să mă loveşti, spuse ea, ştiu c-ai vrea.

– Nu, nu să te lovesc, nu asta. Nu să te lovesc, doar... doar... să-ţi rup fusta asta minusculă, de mătase, poate, să-ţi sfâşii bluza asta atât de iscusit vopsită şi să-ţi atrag atenţia că sunt aici, că sunt Michael! E o ruşine, nu-i aşa? E dezgustător, nu-i aşa? Pentru că vreau să te am aşa cum pot, fiindcă te-ai izolat de mine, m-ai părăsit, m-ai...

Tăcu. Asta i se întâmpla uneori, i se întâmpla ca, în culmea furiei, să-şi dea seama cât de inutile erau faptele şi vorbele sale. I se întâmpla să vadă deşertăciunea mâniei înseşi şi să

înţeleagă, în clipa în care, practic, îşi articula cuvintele, că nu putea continua astfel, că, dacă o făcea, singurul rezultat era propria suferinţă.

Rămase neclintit şi simţi furia părăsindu-l. Îşi simţi trupul destinzându-se, aproape extenuat. Se lăsă pe spătarul banchetei. Apoi se uită din nou la Rowan.

Ea nu-şi ferise deloc privirea. Nu părea nici înspăimântată, nici tristă. Michael se întrebă dacă, în adâncul sufletului, nu era plictisită şi nu-şi dorea să-l ştie acasă, în siguranţă, în timp ce ea îşi punea la cale paşii următori.

„Alungă-ţi gândurile astea, omule, pentru că, dacă n-o faci, n-o s-o mai poţi iubi niciodată."

Şi o iubea. Îi dispăruse dintr-odată orice îndoială. Îi iubea forţa, îi iubea sângele rece. Aşa fusese în casa ei din Tiburon, unde o făcuseră sub acoperişul cu grinzi dezgolite, unde vorbiseră şi iar vorbiseră, fără nici cea mai mică bănuială despre modul în care fuseseră conduşi unul către celălalt, de-a lungul întregii lor vieţi.

Întinse mâna şi îi atinse obrazul, extrem de conştient că expresia ei nu se schimbase, că Rowan părea să se controleze pe de-a-ntregul, aşa cum o făcuse întotdeauna.

– Te iubesc cu adevărat! îi şopti.

– Ştiu, răspunse ea.

Michael râse în sinea lui.

– Ştii? o întrebă el. Simţi cum un zâmbet îi înfloreşte pe chip şi senzaţia era minunată. Râse pe tăcute şi clătină din cap. Ştii! exclamă.

– Da, confirmă ea, dând uşor din cap. Mă tem pentru tine, întotdeauna m-am temut. Nu fiindcă n-ai fi puternic, fiindcă n-ai fi capabil, fiindcă n-ai fi tot ceea ce trebuie să fii. Mă tem pentru că în mine există o forţă pe care tu nu o ai şi pentru că există o forţă şi în aceşti alţii – în acest duşmani ai noştri care l-au ucis pe Aaron –, o forţă care vine din lipsă de scrupule.

Îndepărtă cu un bobârnac un fir de păr de pe fusta ei scurtă şi strâmtă. Când oftă, dulceaţa sunetului păru să umple maşina, aşa cum o făcea parfumul ei.

Îşi lăsă capul în jos, un mic gest care îi făcu părul să alunece, molatic şi lung, cadrându-i chipul. Şi, când îşi ridică privirea, sprâncenele ei părură deosebit de lungi, iar ochii, tot atât de minunaţi şi de misterioşi.

– Numeşte-o, dacă vrei, putere vrăjitorească. Poate că totul e chiar atât de simplu. Poate că e în genele noastre. Poate că e puterea fizică de a face lucruri de care alţii nu sunt în stare.

– Atunci o am şi eu, spuse Michael.

– Nu. Tu ai, probabil întâmplător, spirala ADN lungă, zise ea.

– Întâmplător, pe dracu', exclamă Michael. El m-a ales pentru tine, Rowan! Lasher a făcut-o. Cu ani în urmă, când eram copil şi mă opream la poarta casei, atunci m-a ales. De ce crezi c-a făcut-o? Nu pentru că s-ar fi gândit vreodată că sunt un om bun şi c-o să-i distrug carnea dobândită cu trudă, nu, n-a fost asta. Ne tragem din aceeaşi rădăcină celtică. Ştii că e aşa. Iar eu sunt fiul unui muncitor, aşa că nu-mi cunosc povestea. Dar coboară în timp, precum a ta, către aceleaşi începuturi. Puterea există. Era aici, în mâinile mele, când, atingând oamenii, le puteam citi trecutul şi viitorul. Era aici când am auzit melodia cântată de o stafie special ca să mă conducă la Mona.

Rowan se încruntă uşor şi ochii i se micşorară pentru o scurtă clipă, mărindu-se apoi din nou, întrebători.

– Nu mi-am folosit puterea aceea ca să-l dobor pe Lasher, zise el. Am folosit puterea mea de bărbat şi nişte unelte simple, aşa cum îmi spusese Julien că trebuia s-o fac. Dar puterea e aici. Trebuie să fie. Iar dacă de asta e nevoie ca să mă iubeşti, vreau să spun, ca să mă iubeşti cu adevărat, atunci mă pot afunda în mine însumi, descoperind exact de ce este în stare această putere. Asta a fost întotdeauna alegerea mea.

– Inocentul meu Michael, spuse ea, mai degrabă pe tonul unei întrebări decât pe cel al unei afirmații.

El clătină din cap. Se aplecă în față și o sărută. Poate că nu era cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face, dar nu se putu abține. O prinse de umeri, o îndesă în spătarul banchetei și își apăsă buzele peste ale ei. O simți răspunzându-i instantaneu, simți cum tot trupul i se lăsa în voia pasiunii, cu brațele cuprinzându-i spatele, cu gura răspunzându-i la sărut, arcuindu-se de parcă ar fi vrut să se lipească de el în întregime.

Când o eliberă din strânsoarea sa, o făcu numai fiindcă se impunea.

Mașina parcurgea autostrada în viteză. Aeroportul se întrezărea în fața lor și nu era timp pentru patima pe care o simțea, nu avea timp să-și consume durerea, și suferința, și dragostea, deși o dorea cu atâta disperare.

De data asta, femeia se întinse către bărbat, îi cuprinse capul în mâini și îl sărută.

– Michael, dragostea mea, spuse Rowan, singura mea iubire.

– Sunt alături de tine, draga mea, îi răspunse bărbatul. Și să nu mai încerci vreodată să schimbi asta. Tot ce avem de făcut – pentru Aaron, pentru Mona, pentru copil, pentru familie și pentru Dumnezeu mai știe ce – facem împreună.

El nu încercă să adoarmă înainte de a ajunge deasupra Atlanticului. Mâncaseră pe săturate, cu lăcomie, băuseră ceva cam mult și vorbiseră despre Aaron vreme de o oră. Cabina era acum întunecată și tăcută și se ghemuiră sub o jumătate de duzină de pături răsfirate.

Era necesar să doarmă, cugetă el. Aaron i-ar fi sfătuit s-o facă, nu-i așa?

Urmau să aterizeze la Londra peste opt ore, dimineața devreme, cu toate că pentru trupurile lor avea să fie încă noapte, iar acolo avea să se afle Yuri, nerăbdător și îndreptățit să afle cum murise Aaron. Durere. Amărăciune. Inevitabilul.

Aluneca în apele somnului, neştiind dacă se pierdea direct într-un coşmar sau în ceva tot atât de strălucitor şi de lipsit de sens precum un desen animat de proastă calitate, când o simţi atingându-i braţul. Îşi roti capul pe spătarul scaunului de piele, întorcându-se spre Rowan. Era întinsă alături, strângându-l de mână.

– Dacă o scoatem la capăt, şopti ea, dacă nu te dai înapoi de la ceea ce fac eu, dacă nu te las deoparte...

– Da...?

– Atunci nimic nu va interveni vreodată între noi. Nimeni nu o va face vreodată. Şi orice relaţie a ta cu vreo copilă va fi abandonată.

– Nu vreau nici o copilă, spuse el. Nu mi-am dorit aşa ceva niciodată. N-am visat la nici o altă femeie înainte de a mă părăsi. O iubesc pe Mona în felul meu aparte şi o voi iubi întotdeauna, dar asta ţine de ceea ce suntem, noi toţi. O iubesc şi vreau copilul. Îmi doresc copilul atât de mult, încât nici măcar nu vreau să vorbesc despre asta. E prea curând. Sunt prea disperat. Dar te doresc numai pe tine, iar asta e adevărat încă din prima zi în care am fost împreună.

Ea închise ochii, cu mâna încă fierbinte încleştată de braţul lui, pentru ca apoi să se desprindă firesc, de parcă ar fi adormit. Avea faţa senină, cu trăsături perfecte.

– Ştii, am luat vieţi, zise el, în şoaptă. Dar nu era sigur că Rowan mai era trează. Am luat viaţa de trei ori şi am lăsat acele fapte în urmă, fără nici un regret. Asta schimbă pe oricine.

De pe buzele ei nu se desprinse nici un răspuns.

– O pot face din nou, adăugă el, dacă va fi necesar.

Buzele ei se mişcară.

– Ştiu că poţi, spuse cu blândeţe, fără să-şi deschidă ochii şi continuând să stea întinsă de parcă ar fi dormit profund. Dar, vezi tu, eu am de gând s-o fac indiferent dacă voi fi sau nu nevoită. Am fost jignită de moarte.

Se trase mai aproape şi îl sărută din nou.

– Doar n-o s-o facem în drum spre Londra, zise el.

– Suntem singuri în toată cabina de clasa întâi, spuse Rowan, ridicând din sprâncene şi sărutându-l încă o dată. Cândva, am cunoscut un anumit fel de dragoste în timp ce călătoream cu avionul. S-ar putea spune că a fost primul sărut al lui Lasher. A avut ceva sălbatic, electrizant. Dar acum vreau braţele tale. Îţi vreau mădularul. Îţi vreau trupul! Nu pot aştepta până la Londra! Dă-mi-l!

„Destul cu vorbele", cugetă el. Slavă Domnului că îşi descheiase blazerul, fiindcă altfel i-ar fi smuls nasturii, în proverbialul stil romantic.

9

Nu se schimbase. Stătea în pădurea sau în parcul său, fără porți zăvorâte sau câini care să-l protejeze, un conac enorm, cu ferestre superbe, arcuite, cu nenumărate coșuri, extravagant de mare și extravagant de bine întreținut. Privindu-l, îți puteai imagina vremurile de odinioară. Brutalitatea și ignoranța lor, văpaia lor aparte – toate răsuflau și șuierau în noaptea pustie.

Numai mașinile care încadrau aleea pietruită și cele parcate în garajele deschise trădau epoca modernă. Până și firele electrice și cablurile erau trase pe sub pământ.

Trecu printre copaci, îndreptându-se apoi către temelii și mergând de-a lungul zidurilor de piatră, în căutarea ușilor de care își aducea aminte. De data asta nu purta costum sau palton, ci doar haine simple, pantaloni muncitorești din catifea cord maro și un pulover gros de lână, îmbrăcămintea preferată a marinarilor.

Pe măsură ce se apropia, casa părea să crească, atingând dimensiuni imense. Peste tot erau presărate lumini firave, singuratice. Cărturari în chiliile lor.

Printr-o serie de ferestre mici, zăbrelite, văzu o bucătărie plasată la subsol. Două bucătărese îmbrăcate în alb stăteau lângă aluatul de pâine, așteptându-l să crească. Mâinile lor și lemnul de culoare deschisă al mesei erau pline de făină. Din încăpere urca înspre el aroma cafelei – extrem de bogată și de proaspătă. Acolo fusese o ușă... o ușă pentru aprovizionare și așa mai departe. Trecu mai departe, îndepărtându-se de luminile

ferestrelor, pipăind pereții de piatră și ajungând apoi la o ușă, cu toate că era una nefolosită în ultima vreme și părea blocată.

Merita să încerce. Venise echipat cu de toate. Poate că nu era conectată la alarme, precum oricare dintre ușile lui. Într-adevăr, părea neglijată și dată uitării și, când se uită mai bine, văzu că nu avea nici o încuietoare, ci doar niște balamale vechi, foarte ruginite, și un lacăt simplu.

Spre uimirea lui, se deschise la prima atingere, scoțând un scârțâit prelung, care îl făcu să tresară și îl descurajă. Dădea într-un coridor cu pereți de piatră, din care pornea să urce o scară îngustă. Urme recente de pași pe trepte. O revărsare de aer cald și ușor stătut, aerul interioarelor la vreme de iarnă.

Intră și închise ușa. Din susul scării se prelingea o dâră de lumină, căzând asupra unui afiș pe care era scris cu migală, „NU LĂSAȚI UȘA DESCHISĂ".

Dându-i ascultare, se asigură că o închisese, apoi îi întoarse spatele și începu să urce, ajungând într-un culoar larg, cu lambriuri de culoare întunecată.

Era holul de care își amintea. Îl străbătu fără să încerce să camufleze zgomotul făcut de tenișii săi sau să se ascundă în umbră. Acolo se afla biblioteca oficială pe care o ținea minte – nu arhiva complexă, cu documente neprețuite, sfărâmicioase, ci sala de lectură folosită zilnic, cu mese lungi de stejar, cu scaune confortabile și cu un șemineu, acum stins, dar a cărui căldură continua să se simtă sub tălpi, câțiva tăciuni arzând încă, împrăștiați printre buștenii carbonizați și prin cenușă.

Crezuse că încăperea era pustie, dar, când o cercetă cu mai multă atenție, văzu un bătrân moțăind pe un scaun, scund și îndesat, chel, cu niște ochelari mici pe vârful nasului și cu un halat arătos pe deasupra cămășii și a pantalonilor.

Nu avea să înceapă de acolo. Alarma putea fi declanșată cu prea multă ușurință. Ieși din sală, de data asta străduindu-se să nu facă zgomot și simțindu-se norocos pentru că nu-l trezise pe bărbatul acela, și se îndreptă către o scară lată.

În vremurile vechi, dormitoarele începeau de la al doilea cat. Oare acum era la fel? Urcă până acolo. Era posibil, cu siguranță.

Când ajunse la capătul coridorului de la etajul doi, trecu dincolo de colț, ajungând într-un alt hol de dimensiuni reduse, în care lumina pătrundea pe sub o ușă pe care și-o alese drept punct de pornire.

Fără să bată, răsuci mânerul și intră într-un dormitor mic, dar elegant. Singurul ocupant era o femeie cu părul cărunt, care își ridică ochii de la tăblia biroului, evident uimită, dar fără nici o teamă.

Exact ceea ce sperase. Se apropie de birou.

Sub mâna stângă a femeii se afla o carte, iar ea sublinia cu dreapta o serie de cuvinte.

Era Boethius. *De topicis differentiis.* Iar ea subliniase fraza:

> Silogismul este o disertație în cadrul căreia, după ce au fost expuse o serie de lucruri și s-a căzut de acord cu acestea, trebuie să rezulte altele, diferite, cu ajutorul celor dintâi.

El râse.

– Îmi cer scuze, îi spuse femeii.

Ea se uita în sus, către el; nu se mișcase de la intrarea lui în încăpere.

– E adevărat, dar amuzant, nu-i așa? Uitasem.

– Cine sunteți? îl întrebă femeia.

Hârjâitul vocii, probabil datorat vârstei, îl făcu să tresară. Părul ei cărunt era bogat și îl purta strâns la ceafă, într-un coc de modă veche, în asexuata coadă de cal, acum la modă.

– Am fost nepoliticos, știu, zise el. Îmi dau întotdeauna seama când sunt nepoliticos și îmi cer scuze.

– Cine sunteți? repetă ea întrebarea, aproape pe același ton ca mai înainte, cu excepția faptului că făcea câte o pauză după fiecare cuvânt, accentuându-l.

– *Ce* sunt? întrebă el. Asta e mai important. Știți ce sunt?

– Nu, zise ea. Ar fi trebuit?

– Nu știu. Uitați-vă la mâinile mele. Uitați-vă ce lungi și subțiri sunt.

– Delicate, făcu ea, cu aceeași voce bolovănoasă, nemișcându-și altceva decât privirea, care coborî în grabă către mâinile lui, revenind apoi asupra feței. De ce ați venit aici?

– Metodele mele sunt cele ale unui copil, răspunse el. E singurul meu mod de acțiune.

– Și?

– Știați că Aaron Lightner e mort?

Femeia îi susținu pentru o clipă privirea, apoi alunecă din nou pe scaun, lăsând din mâna dreaptă marker-ul verde. Își feri ochii. Îi făcuse o dezvăluire cumplită.

– Cine v-a spus? întrebă. A aflat toată lumea?

– Se pare că nu, zise el.

– Știam că n-o să se mai întoarcă, spuse femeia. Strânse din buze, astfel încât ridurile adânci de deasupra acestora se conturară, pentru o clipă, clare și întunecate. De ce ați venit aici, să-mi povestiți mie asta?

– Ca să văd ce-o să spuneți. Ca să aflu dacă ați avut sau nu vreun amestec în uciderea lui.

– Poftim?

– Ați auzit ce-am spus, nu-i așa?

– Uciderea lui?

Femeia se ridică încet și îi adresă o privire înverșunată, mai ales acum, după ce își dăduse seama cât de înalt era. Se uită spre ușă – părea într-adevăr gata să se-ndrepte într-acolo –, dar el își înălță cu blândețe mâna, cerându-i să aibă răbdare.

Ea îi cumpăni gestul.

– Spuneți că Aaron a fost ucis de cineva? întrebă.

Sprâncenele i se îngreunară și fruntea i se încruntă deasupra ramelor argintii ale ochelarilor.

– Da. Ucis. Călcat în mod intenționat de o mașină. Mort.

De data asta, femeia închise ochii, de parcă, nereușind să se clintească, și-ar fi îngăduit să perceapă vestea așa cum se

cuvenea. Se uită drept înainte, inertă, părând să nu realizeze că el stătea acolo, după care își ridică privirea.

– Vrăjitoarele Mayfair! spuse, într-o șoaptă aspră, profundă. Doamne, de ce s-a dus acolo?

– Nu cred că au făcut-o vrăjitoarele, zise el.

– Atunci cine?

– Cineva de aici, din Ordin.

– Nu vorbiți serios! Nu știți ce spuneți. Nici unul dintre noi n-ar face una ca asta.

– Știu într-adevăr ce vorbesc, zise el. Yuri, țiganul, a spus c-a fost unul dintre voi și el n-ar minți într-o asemenea privință. Din câte îmi dau eu seama, Yuri nu spune minciuni, orice s-ar întâmpla.

– Yuri. L-ați văzut pe Yuri? Știți unde e?

– Dumneavoastră nu știți?

– Nu. A plecat într-o noapte, atât știe toată lumea. Unde e?

– E în siguranță, cu toate că numai din întâmplare. Aceiași nemernici care l-au omorât pe Aaron au vrut să-l ucidă și pe el.

– De ce?

– N-aveți nici o vină în privința asta?

Se simțea mulțumit.

– Nu! Așteptați, unde vă duceți?

– Plec, plec în căutarea pe ucigașilor. Arătați-mi cum să ajung la Comandantul Suprem. Cândva cunoșteam drumul, dar lucrurile se schimbă. Trebuie să-l văd.

Femeia nu aștepta s-o întrebe de două ori. Trecu grăbită pe lângă el și îi făcu semn s-o urmeze. Tocurile ei ascuțite loveau cu zgomot strident podeaua lustruită în timp ce mergea de-a lungul coridorului, ținându-și capul cărunt în pământ, iar mâinile legănându-i-se firesc pe lângă trup.

Părură să meargă o veșnicie înainte de a ajunge în capătul opus al coridorului principal. Ușile duble. Le ținea minte. Numai că, în vremurile vechi, nu fuseseră curate și frecate pentru a căpăta un asemenea lustru. Fuseseră unse cu ulei învechit.

Femeia bătu la uşă. Ar fi putut trezi toată casa. Dar el nu ştia nici un alt mod de a face ce trebuia.

Când uşa se deschise, ea trecu pragul, apoi se întoarse cu un gest apăsat, dându-i de înţeles celui dinăuntru că era însoţită.

Bărbatul din interior privi cu prudenţă afară, apoi dădu cu ochii de Ash şi expresia feţei îi trecu de la uimire la şoc, devenind imediat secretoasă.

– Ştii ce sunt, nu-i aşa? întrebă Ash, cu voce scăzută.

Se grăbi să intre şi închise uşile în urma lui. Era un birou mare, învecinat cu un dormitor. Domnea o uşoară dezordine, lămpile împrăştiate ici şi colo dădeau o lumină estompată, şemineul era gol.

Femeia îl învăluia în aceeaşi privire cruntă. Bărbatul făcuse un pas înapoi, parcă vrând să scape de un pericol.

– Da, ştii, spuse Ash. Şi mai ştii şi că l-au ucis pe Aaron Lightner.

Bărbatul nu era surprins, ci doar profund alarmat. Era lat în spate şi îndesat, dar părea foarte sănătos, având aerul unui general furios, care ştie că e în pericol. Nici măcar nu încerca să se prefacă surprins. Femeia remarcă asta.

– N-am ştiut că intenţionau s-o facă. Mi-au spus că ai murit, că ai fost ucis.

– Eu?

Bărbatul dădu înapoi. Acum era îngrozit.

– N-am fost eu cel care a ordonat să fie ucis Aaron. Nici măcar nu ştiu ce urmăreşte Ordinul, sau de ce au vrut să vii aici. Nu ştiu aproape nimic.

– Ce înseamnă toate astea, Anton? întrebă femeia. Cine e omul ăsta?

– Om. Om. Ce cuvânt nepotrivit, spuse bărbatul numit Anton. Te uiţi la ceva care...

– Spune-mi ce rol ai jucat în toate astea, îi ceru Ash.

– Nici unul! răspunse el. Eu sunt aici Comandantul Suprem. Am fost trimis să mă asigur că dorinţele Seniorilor sunt duse la îndeplinire.

– Indiferent ce şi-ar dori?

– Cine eşti dumneata ca să mă iei la-ntrebări?

– Le-ai spus oamenilor tăi să-ţi aducă Taltos-ul aici?

– Da, dar aşa mi-au cerut Seniorii, zise bărbatul. De ce mă acuzi? Cu ce-am greşit ca să vii încoace, pretinzând tot felul de răspunsuri? Seniorii i-au ales pe oamenii ăia, n-am făcut-o eu. Bărbatul respiră adânc, în vreme ce îl studia pe Ash, trecându-i în revistă toate amănuntele înfăţişării. Nu înţelegi în ce poziţie mă aflu? îl întrebă. Dacă Aaron Lightner a avut de suferit, nu-ţi dai seama că asta a fost decizia Seniorilor?

– Tu accepţi asta. O mai acceptă şi alţii?

– Nimeni altcineva nu mai ştie şi nici nu trebuie să ştie, răspunse indignat bărbatul.

Femeia lăsă să-i scape un icnet scurt. Poate sperase că, la urma urmelor, Aaron nu era mort. Acum o ştia.

– Trebuie să-i anunţ pe Seniori că eşti aici, zise bărbatul. Trebuie să raportez imediat apariţia ta.

– Cum o să faci asta?

Bărbatul arătă către faxul de pe birou. Încăperea era mare. Ash abia dacă observase. Faxul era un aparat cu coli simple, încărcat de leduri strălucitoare şi cu o mulţime de tăvi pentru hârtie. Biroul avea o grămadă de sertare. Probabil că unul dintre ele adăpostea o armă.

– E cazul să le dau imediat de ştire, spuse bărbatul. Trebuie să mă scuzi o clipă.

– Nu cred, ripostă Ash. Eşti corupt. Nu eşti bun de nimic. Ai trimis oameni din Ordin să facă rău.

– Aşa mi-au spus Seniorii.

– Ţi-au spus? S-au te-au plătit?

Bărbatul nu răspunse. Panicat, se uită la femeie.

– Cheamă ajutoare, îi zise. Se întoarse spre Ash. Le-am spus că trebuiau să te aducă aici. Ce s-a întâmplat n-a fost din voia mea. Seniorii mi-au cerut să vin aici şi să fac tot ce e de făcut, cu orice preţ.

Pentru a doua oară, femeia era vizibil şocată.

– Anton, şopti ea.

Nu schiţă nici un gest ca să ridice receptorul telefonului.

– Îţi dau o ultimă şansă, zise Ash, de a-mi spune ceva care să mă-mpiedice să te ucid.

Era o minciună. Îşi dădu seama de asta imediat ce cuvintele îi ieşiră de pe buze, dar, pe de altă parte, poate că omul avea să-i dezvăluie ceva.

– Cum îndrăzneşti? zise acesta. Nu trebuie decât să ridic vocea ca să primesc imediat ajutor.

– Atunci fă-o! îl îndemnă Ash. Pereţii sunt groşi. Dar ai putea încerca.

– Vera, cheamă ajutoare! strigă celălalt.

– Cât ţi-au plătit? întrebă Ash.

– Nu ştii *nimic* despre asta.

– Ah, ba da! Tu ştii ce sunt, dar foarte puţine alte lucruri. Conştiinţa ţi-e decrepită şi nefolositoare. Şi te temi de mine. Şi minţi. Da, minţi. După toate probabilităţile, ai fost foarte uşor de corupt. Te-au înălţat în grad şi ţi-au oferit bani, aşa că ai colaborat la o acţiune despre care ştiai că e diabolică.

Se uită la femeie, care era de-a dreptul oripilată.

– Asta s-a petrecut înainte, în Ordinul tău, spuse.

– Ieşi afară! ţipă bărbatul.

Strigă după ajutor, cu o voce care părea foarte puternică între patru pereţi. Strigă încă o dată, mai tare.

– Am de gând să te ucid, zise Ash.

– Aşteaptă, ţipă femeia. Îşi întinse mâinile. Nu aşa se fac lucrurile. Nu e necesar. Dacă Aaron a fost vătămat în mod intenţionat, atunci trebuie să chemăm imediat Consiliul. La

vremea asta a anului, casa e plină cu membri Seniori. Cheamă Consiliul acum. Vin cu tine.

– Îi poți chema după ce plec. Ești nevinovată. Nu vreau să te ucid. Cât despre tine, Anton, cooperarea ta a fost necesară pentru ceea ce s-a petrecut. Ai fost cumpărat, de ce n-o recunoști în fața mea? Cine te-a cumpărat? Ordinele pe care le-ai primit nu veneau de la Seniori.

– Ba da.

Bărbatul încercă să sară într-o parte. Ash întinse mâna, prinzându-l cu ușurință datorită lungimii neobișnuite a brațelor sale, și își petrecu strâns degetele în jurul beregatei lui, probabil mult mai strâns decât ar fi putut-o face un om obișnuit. Începu să sugrume, scurgând viața din trupul celuilalt, sperând că avea destulă putere ca să-i frângă gâtul, ceea ce nu se întâmplă.

Femeia se trăsese înapoi. Înhățase receptorul și vorbea la telefon cu frenezie. Fața bărbatului era roșie, ochii – bulbucați. Își pierdu cunoștința. Ash strânse tot mai tare și mai tare, până când nu se mai îndoi că murise, că nu avea să se mai ridice de pe dușumea străduindu-se să respire, așa cum se întâmplă uneori. Îi lăsă trupul să se prăbușească.

Femeia scăpă din mână receptorul.

– Spune-mi ce s-a întâmplat! exclamă ea. Era aproape un urlet. Spune-mi ce i s-a întâmplat lui Aaron! Cine ești?

Ash auzi oameni alergând pe coridor.

– Repede, am nevoie de numărul la care îi pot găsi pe Seniori.

– Nu ți-l pot da, spuse ea. Nu trebuie să-l știm decât noi.

– Doamnă, nu acționa prostește! Tocmai l-am ucis pe omul ăsta. Fă ce-ți spun.

Femeia nu se clinti.

– Fă-o pentru Aaron, zise el. Pentru Yuri Stefano.

Ea se uită lung la birou, cu mâna dusă la gură, apoi înhăță un pix, scrise în grabă ceva pe o bucată de hârtie și i-o încredință.

Se auzi o bătaie în uşile duble.

El se uită la femeie. Nu mai era timp pentru vorbe.

Se întoarse şi deschise uşile, pomenindu-se în faţa unui grup de bărbaţi şi de femei care tocmai se opriseră locului, înconjurându-l şi cercetându-l cu privirea.

Unii erau bătrâni, alţii foarte tineri, cinci femei, patru bărbaţi şi un băiat foarte înalt, dar încă aproape imberb. Bătrânul domn din bibliotecă se număra printre ei.

Ash închise uşile în urma lui, sperând s-o întârzie pe femeie.

– Ştiţi – ştie vreunul dintre voi – cine sunt? întrebă Ash.

Îşi plimbă repede privirile de la un chip la altul, aruncându-şi ochii în toate părţile, până când fu sigur că memorase trăsăturile fiecărei persoane.

– Ştiţi ce sunt? Răspundeţi, vă rog, dacă ştiţi.

Nici unul nu afişa altceva decât o expresie nedumerită. Acum putea auzi plânsul femeii din încăpere, suspine adânci, hârâite, semănând cu vocea ei asprită de bătrâneţe. În grup se răspândea panica. Sosise încă un tânăr.

– Trebuie să intrăm, spuse una dintre femei. Trebuie să vedem ce s-a petrecut înăuntru.

– Dar mă cunoaşteţi? Tu! Ash i se adresa acum ultimului venit. Ştii ce sunt şi de ce e posibil să fi venit aici?

Nimeni nu ştia. Nimeni nu ştia nimic. Cu toate că erau membri ai Ordinului, cărturari cu toţii, fără nici un om de serviciu printre ei. Bărbaţi şi femei în floarea vârstei.

Femeia din încăperea aflată în spatele lui smuci de mânerele uşilor, deschizându-le. Ash se trase într-o parte.

– Aaron Lightner e mort! strigă ea. Aaron a fost ucis!

Se auziră icnete, ţipete scurte de spaimă şi de surpriză. Dar nevinovăţia plutea în jur, pretutindeni. Vestea părea să-l fi rănit de moarte pe bătrânul din bibliotecă. Nevinovat.

Era timpul să plece.

Ash se grăbi să-şi facă loc prin grupul rarefiat şi o porni spre scări, coborând treptele două câte două, înainte s-o ia cineva pe

urmele lui. Femeia le strigă să-l oprească, să nu-l lase să fugă. Dar avea un avans bun şi picioarele lui erau mult mai lungi decât ale lor.

Ajunse la uşa lăturalnică înainte ca urmăritorii lui să apară în capul scării scurte.

Ieşi în noapte şi traversă grăbit iarba udă, apoi aruncă o privire peste umăr şi începu să alerge. Fugi până la gardul de fier, peste care sări cu uşurinţă, apoi merse spre maşina lui, cerându-i şoferului, cu un gest pripit, să deschidă portiera şi să demareze.

Se lăsă pe spătarul banchetei în timp ce automobilul se îndrepta către autostradă, accelerând întruna.

Citi numărul de fax scris de femeie pe bucata de hârtie. Era din afara Angliei, din Amsterdam, dacă nu-l înşela memoria.

Desprinse telefonul agăţat pe peretele de lângă el al maşinii şi formă numărul de acces interurban.

Da, Amsterdam.

Memoră numărul, sau cel puţin se străduí s-o facă, apoi împături hârtia şi şi-o puse în buzunar.

Odată ajuns la hotel, îl notă, îşi comandă mâncarea, apoi se grăbi să facă o baie şi aşteptă răbdător până ce chelnerii din personalul hotelului întinseră o cină bogată pe faţa de masă din olandă. Asistenţii săi, printre care se număra tânăra şi frumoasa Leslie, îl înconjurau neliniştiţi.

– Trebuie să-mi găsiţi o altă reşedinţă până mâine în zori, îi spuse lui Leslie. Un hotel la fel de bun ca ăsta, dar un apartament mult mai mare. Am nevoie de un birou şi de mai multe linii telefonice. Vă întoarceţi aici numai după ce aţi aranjat totul.

Tânăra Leslie păru extrem de încântată fiindcă fusese nominalizată şi împuternicită şi plecă, urmată de toţi ceilalţi. Ash le spuse chelnerilor că erau liberi şi începu să-şi mănânce cina alcătuită din paste splendide, cu sos de smântână, lapte

din belşug şi homar, care nu-i plăcea, dar a cărui carne era totuşi albă.

Pe urmă se întinse pe canapea, ascultând în tăcere trosnetul focului şi sperând că era posibil să-nceapă o ploaie torenţială.

Spera şi că Yuri avea să se întoarcă. Era puţin probabil. Dar insistase să rămână la Claridge's pentru cazul în care ţiganul avea să le acorde din nou încredere.

În cele din urmă, apăru Samuel, atât de beat, încât abia se mai ţinea pe picioare. Avea haina de tweed aruncată pe un umăr şi cămaşa şifonată. Abia acum observă Ash că aceasta din urmă fusese croită special, ca şi costumul, pentru a se potrivi pe trupul grotesc al piticului.

Samuel se întinse lângă foc, stângaci ca o balenă pe uscat. Ash se ridică, adună câteva perne moi de pe canapea şi i le puse sub cap. Piticul deschise ochii, care păreau mai mari decât de obicei. Respiraţia îi mirosea a băutură. Sforăia cu fiecare răsuflare, dar nimic din toate astea nu-l dezgustă pe Ash, care îl îndrăgea.

Dimpotrivă, era dispus să contrazică pe oricine, susţinând că Samuel avea frumuseţea unei sculpturi în piatră, dar ce sens ar fi avut?

– L-ai găsit pe Yuri? întrebă piticul.

– Nu, îi răspunse Ash, care rămăsese sprijinit pe un genunchi, ca să-i poată vorbi aproape în şoaptă. Nu l-am căutat pe el, Samuel. Din care punct al Londrei ar fi trebuit să-ncep?

– Aşa e, nu există nici un început şi nici un sfârşit, spuse Samuel, cu un suspin adânc, disperat. M-am uitat peste tot, pe unde am fost. Din cârciumă-n cârciumă-n cârciumă. Mă temeam c-o să-ncerce să se ducă-napoi. Ei se vor strădui să-l ucidă.

– Are mulţi aliaţi acum, spuse Ash, dar nici unul dintre duşmanii lui nu e mort. A fost alertat întregul Ordin. Asta ar trebui să fie bine, pentru Yuri. L-am ucis pe Comandantul Suprem.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Samuel se sili să se sprijine în coate, străduindu-se să se ridice în picioare, dar, în cele din urmă, Ash fu nevoit să-l ajute.

Samuel stătea cu genunchii îndoiți, privindu-l cu sprâncenele încruntate.

– Ei bine, am făcut-o pentru că era corupt și mincinos. În organizația Talamasca, corupția e întotdeauna periculoasă. Și știa ce sunt. Mă credea Lasher. Când l-am amenințat cu moartea, i-a invocat pe Seniori drept scuză. Nici un membru loial n-ar fi vorbit despre ei în fața cuiva din afară, nici nu s-ar fi apărat spunându-le lucrurilor atât de evident pe nume.

– Și l-ai ucis.

– Cu mâinile goale, așa cum o fac întotdeauna. Am fost rapid. El n-a suferit prea mult, iar eu am văzut mulți alți membri. Nici unul nu știa ce sunt. Așa că, ce se poate spune? Corupția e aproape de vârf, poate chiar la cel mai înalt nivel, și, fără doar și poate, n-a pătruns printre membrii de rând. Dacă a făcut-o, a ajuns la ei într-o formă confuză. Nu recunosc un Taltos atunci când îl au în fața ochilor, nici măcar dacă le oferi ocazia să studieze specimenul pe-ndelete.

– Specimen, spuse Samuel. Vreau să mă-ntorc în vale.

– Nu vrei să m-ajuți, pentru ca valea să rămână un loc sigur, astfel încât micii tăi prieteni dezgustători să poată dansa, cânta din cimpoaie și ucide oameni care nu bănuiesc nimic, fierbându-le apoi grăsimea din oase în cazane?

– Ai o limbă rea.

– Zău? Poate că am.

– Ce facem acum?

– Nu știu care e pasul următor. Cred că trebuie să plecăm de aici, dacă Yuri nu se-ntoarce până mâine-dimineață.

– Dar îmi place la Claridge's, bodogăni Samuel.

Se lăsă să cadă pe-o parte și închise ochii când atinse perna.

– Samuel, împrospătează-mi memoria, zise Ash.

– În legătură cu ce?

– Ce e un silogism?

Samuel râse.

– Să-ţi împrospătez memoria? Tu n-ai avut niciodată habar ce e un silogism. Ce ştii tu despre filozofie?

– Prea multe, răspunse Ash. Se strădui să-şi amintească singur. Toţi oamenii sunt animale. Animalele sunt sălbatice. Aşadar toţi oamenii sunt sălbatici.

Se duse în dormitor şi se întinse pe pat.

Pentru o clipă, o văzu din nou pe vrăjitoarea cu păr frumos, iubita lui Yuri. Îşi închipui că sânii ei goi îi apăsau uşor faţa şi că părul ei îi acoperea pe amândoi, ca o mantie amplă.

Şi adormi imediat. Visă că se plimba prin muzeul păpuşilor din clădirea lui. Plăcile de marmură erau proaspăt lustruite, iar el o putea desluşi oricare dintre numeroasele culori, şi putea desluşi modul în care se schimba fiecare dintre ele în funcţie de aceea care se afla exact alături. Toate păpuşile din vitrine începură să cânte – cele moderne, cele antice, cele groteşti, cele splendide. Păpuşile franţuzeşti dansau, învârtejindu-şi rochiţele în formă de clopot, cu feţişoarele lor rotunde pline de încântare, iar magnificele păpuşi Bru, reginele lui, cele mai preţuite dintre ele, cântau cu voci înalte de soprane, cu ochii din sticlă scânteind în lumina fluorescentă. Nu mai auzise nicicând o astfel de muzică. Era atât de fericit!

„Fabrică păpuşi care pot să cânte, îşi spuse, în vis, păpuşi care pot cânta cu adevărat – nu ca acelea vechi, care nu erau decât nişte jucării mecanice de proastă calitate, ci păpuşi cu voci electronice, cântând fără încetare. Şi, când va veni sfârşitul lumii, păpuşile vor cânta printre ruine."

10

– Nu există nici o îndoială, spuse doctorița Salter. Așează dosarul manila pe marginea biroului. Dar nu s-a-ntâmplat acum șase săptămâni.

– De ce spui asta? întrebă Mona.

Detesta micul cabinet, pentru că nu avea ferestre. Îi crea o senzație de sufocare.

– Pentru că ești gravidă în aproape trei luni. Doctorița se apropie de masă. Uite, vrei să simți tu însăți? Dă-mi mâna.

Mona o lăsă s-o prindă de încheietura mâinii și să i-o așeze peste propriul pântec.

– Apasă tare. Simți? E copilul. De ce crezi că porți chestia asta largă? Nu poți suporta nimic care să-ți strângă mijlocul, nu-i așa?

– Uite care e adevărul, mătușa mea mi-a cumpărat hainele. Le-am găsit pur și simplu acolo, în dulap.

Ce oră, fir-ar să fie, oh, da, în negru pentru funeralii, sau ca să arate clasa-ntâi cu pantofii eleganți, albi cu negru, cu toc înalt și șireturi.

– Sarcina nu poate fi atât de avansată, adăugă Mona. E imposibil!

– Du-te acasă și verifică-ți jurnalul de pe computer, Mona. Este.

Mona se ridică în capul oaselor, apoi sări de pe masa de consultație, netezindu-și fusta neagră și strecurându-și repede picioarele în pantofii scumpi. Nu era necesar să lege sau să

dezlege şireturile, cu toate că, dacă ar fi văzut-o îndesându-şi aşa picioarele în nişte pantofi costisitori, mătuşa Gifford ar fi început să ţipe.

– Trebuie să plec, zise. Sunt aşteptată la înmormântare.

– Nu e vorba de bietul om care s-a însurat cu mătuşa ta, cel ucis de maşină?

– Da, de el, bietul om. Ascultă, Annelle. Nu putem face unul dintre testele alea în care vezi fetusul?

– Ba da, şi o să confirme exact ceea ce ţi-am spus – că eşti într-a douăsprezecea săptămână. Acum ascultă-mă, trebuie să iei toate suplimentele nutritive pe care ţi le-am prescris. Un organism de treisprezece ani nu e pregătit să poarte un copil.

– În regulă, vreau să stabilim o consultaţie pentru testul ăla în care te uiţi la făt. Mona o luă spre uşă şi pusese deja mâna pe mânerul ei când se opri.

– Sau, dacă mă gândesc mai bine, zise, e de preferat să nu-l fac.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nu ştiu. Să-l lăsăm să stea o vreme în linişte. Testele te pot speria, nu-i aşa?

– Doamne, te-ai albit la faţă!

– Nu, nu-i aşa, am doar de gând să leşin, precum femeile din filme.

Plecă, trecând prin micul birou mochetat din exterior, şi îşi continuă drumul spre ieşire, cu toate că doctoriţa o striga. Uşa fâşâi, închizându-se încet, iar ea se grăbi să traverseze holul cu pereţi de sticlă.

Maşina o aştepta lângă bordură. Ryan stătea alături, cu braţele încrucişate. Îmbrăcat în albastru-închis, pentru înmormântare, arăta aproape la fel ca întotdeauna, cu deosebirea că acum avea ochii umezi şi că i se vedea limpede oboseala. Îi deschise Monei portiera.

– Ei, ce-a spus doctoriţa Salter? o întrebă.

Se întoarse spre ea şi o privi, măsurând-o din creştet până-n tălpi, cu îngrijorare.

Mona îşi dorea sincer ca lumea să-nceteze să se uite întruna la ea.

– Sunt cât se poate de gravidă, răspunse. Totul e în regulă. Să mergem.

– Mergem. Eşti nefericită? Poate cu asta încep să se liniştească lucrurile.

– Sigur că nu sunt nefericită. De ce aş fi? Mă gândesc la Aaron. A sunat Michael, sau Rowan?

– Nu, nu încă. Probabil că acum dorm. Ce s-a-ntâmplat, Mona?

– Ryan, linişteşte-te, bine? Toată lumea mă-ntreabă ce s-a-ntâmplat. Nu s-a-ntâmplat nimic. Numai că lucrurile se petrec... îngrozitor de repede.

– Ai o expresie care nu te caracterizează, zise Ryan. Pari speriată.

– Nu, mă întreb doar cum o să fie. Propriul meu copil. Le-ai spus tuturor, nu-i aşa? Fără predici sau mustrări.

– N-a fost nevoie, zise el. Eşti moştenitoarea desemnată. Nimeni n-o să-ţi spună nimic. Dacă s-ar fi cuvenit s-o facă cineva, ăla aş fi fost eu. Dar nu mă simt în stare să ţin discursurile necesare, să enunţ obişnuitele avertizări şi rezerve.

– Foarte bine, făcu ea.

– Am avut atât de multe pierderi, iar asta este o viaţă nouă-nouţă şi văd în ea mai degrabă o flacără, îmi doresc întruna s-o protejez în căuşul palmei.

– Îţi pierzi minţile, Ryan! Eşti cu adevărat obosit. Ai nevoie de odihnă.

– Acum vrei să-mi spui?

– Ce să-ţi spun?

– Cine e tatăl, Mona. Ai de gând să ne spui, nu-i aşa? E vărul tău David?

– Nu, nu e David. Scoate-ţi-l din minte pe David.

– Yuri?

– Ce e asta? Cine ştie câştigă? Ştiu al cui e copilul, dacă asta te frământă, dar nu vreau să vorbesc acum despre asta. Iar identitatea tatălui poate fi confirmată imediat după naştere.

– Chiar şi înainte.

– Nu vreau să intre tot felul de ace în copilul ăsta! Nu vreau să-l ameninţe nimic. Crede-mă că ştiu cine e tatăl. O să-ţi spun când... când o să fie momentul.

– E Michael Curry, nu-i aşa?

Mona se răsuci şi îl fixă cu privirea. Era prea târziu pentru un răspuns care să evite întrebarea. Citise pe chipul ei. Şi era atât de extenuat, atât de lipsit de obişnuita lui coloană vertebrală. Era ca un tip dependent de un medicament puternic, oarecum năucit şi mai deschis decât de obicei. Bine că erau în limuzină şi că nu conducea el. S-ar fi oprit direct într-un gard.

– Gifford mi-a spus, zise el, vorbind rar, cu acelaşi aer de drogat.

Se uită pe geam. Înaintau încet pe St. Charles Avenue, cea mai frumoasă înşiruire de vile noi şi de copaci bătrâni.

– Ce-ai zis? întrebă ea. Ţi-a spus Gifford? Ryan, te simţi bine?

Ce avea să se-aleagă de familie dacă Ryan îşi ieşea din minţi? Ea îşi făcea deja destule griji în legătură cu copilul.

– Ryan, răspunde-mi!

– E vorba despre un vis, pe care l-am avut azi-noapte, zise el, întorcându-se în sfârşit către Mona. Gifford spunea că Michael Curry e tatăl.

– Era veselă sau tristă?

– Veselă sau tristă. El cântări cuvintele. De fapt, nu-mi aduc aminte.

– Oh, e grozav! exclamă Mona. Până şi acum, când e moartă, nimeni nu dă atenţie vorbelor ei. Îţi apare în vis şi tu nici măcar nu-i acorzi atenţie.

El avu o uşoară tresărire. Dar, din câte îşi dădea seama Mona, nu părea ofensat. Când se uită la ea, avea o privire distantă şi foarte calmă.

– A fost un vis frumos, un vis bun. Eram împreună.

– Cum arăta?

În privinţa lui Ryan, ceva era într-adevăr în neregulă. „Sunt singură, cugetă Mona. Aaron e mort. Bea are nevoie de compătimire; Rowan şi Michael n-au telefonat încă, suntem speriaţi cu toţii, iar Ryan e debusolat şi, poate, doar poate, e mai bine că e aşa."

– Cum arăta Gifford? îşi repetă ea întrebarea.

– Era frumoasă, ca întotdeauna. Pentru mine arăta întotdeauna la fel, fie că avea douăzeci şi cinci sau treizeci şi cinci de ani, sau întotdeauna cincisprezece. Era Gifford a mea.

– Ce făcea?

– De ce vrei să ştii?

– Ryan, te rog, spune-mi, pentru că eu cred în vise. Gândeşte-te: Gifford făcea ceva anume?

El ridică din umeri şi zâmbi scurt.

– De fapt, săpa o groapă. Cred că era sub un copac. Cred că era sub stejarul lui Deirdre. Da, asta era, iar pământul stătea în grămezi, peste tot în jurul ei.

Pentru o clipă, Mona nu răspunse. Era prea zguduită ca să se-ncreadă în propria voce.

El se pierdu din nou în gânduri, uitându-se pe geam, de parcă ar fi uitat deja despre ce vorbeau.

Mona simţi, în ambele tâmple, o durere foarte ascuţită. Poate că mişcarea maşinii îi stârnea greaţa. Asta se-ntâmplă când eşti gravidă, chiar şi atunci când copilul e normal.

– Unchiule Ryan, nu pot să merg la înmormântarea lui Aaron, spuse ea, pe neaşteptate. Am rău de maşină. Vreau să merg, dar nu pot. Trebuie să mă duc acasă. Ştiu că pare stupid şi egoist, dar...

– Te duc direct acasă, spuse el, prevenitor. Întinse mâna şi apăsă butonul interfonului. Clem, du-o pe Mona în First Street. Închise interfonul. La First Street te gândeai, nu-i aşa?

– Da, bineînţeles, spuse Mona.

Le promisese lui Rowan şi lui Michael că avea să se mute imediat acolo şi o făcuse. În afară de asta, acum, când mama ei murise, iar tatăl ei umbla beat mort, trezindu-se doar din întâmplare, în miez de noapte, ca să-şi caute sticlele sau ţigările ori soţia moartă, Mona se simţea acasă mai degrabă acolo decât în Amelia Street.

– Îi spun lui Shelby să vină să-ţi ţină de urât, zise Ryan. Dacă Beatrice n-ar avea nevoie de mine, aş veni eu însumi.

Era foarte îngrijorat. Se aflau într-o situaţie cu totul diferită. Era evident că o adora, ca pe vremea când era foarte mică şi Gifford o îmbrăca în dantele şi în panglici. Mona ar fi trebuit să-şi dea seama că aşa avea să reacţioneze. Pentru că Ryan iubea bebeluşii. Iubea copiii. Toţi iubeau copiii.

„Nu mai sunt un copil pentru ei, căutşi de puţin."

– Nu, n-am nevoie de Shelby, zise ea. Adică vreau să fiu singură, acolo sus, numai cu Eugenia. O să-mi fie bine. O să aţipesc. Acolo, la etaj, e o cameră frumoasă, numai bună pentru un pui de somn. Trebuie să mă gândesc şi să încerc, cumva, să simt lucrurile. În plus, de-a lungul gardurilor patrulează o forţă echivalentă cu Legiunea Străină Franceză. Nimeni n-o să pătrundă înăuntru.

– Nu te deranjează să fii singură tocmai în casa aia?

Evident că Ryan nu se gândea la intruşi, ci la vechile poveşti, cele care pe vremuri o incitaseră întotdeauna. Acum i se păreau îndepărtate, romantice.

– Nu, de ce m-ar deranja? zise ea, enervată.

– Mona, eşti o fată pe cinste, spuse el, adresându-i un zâmbet pe care i-l văzuse rareori. Poate că era nevoie de extenuare şi de necazuri ca să-l aducă în situaţia de a fi atât de spontan. Nu ţi-e frică de copil şi nu ţi-e frică de casă.

– Ryan, nu mi-a fost niciodată frică de casă. Niciodată. Cât despre copil, din cauza lui mi-e greață, chiar în clipa asta. O să vărs.

– Dar tot ți-e frică de ceva, Mona, zise el, fără menajamente.

Trebuia să schimbe lucrurile în bine. Nu putea continua așa, cu toate acele întrebări. Se întoarse spre el și îi puse mâna dreaptă pe genunchi.

– Unchiule Ryan, am treisprezece ani. Trebuie să mă gândesc, atâta tot. Nu e nimic în neregulă cu mine și nu știu ce-nseamnă să fii speriat sau îngrozit, excepție făcând faptul că am citit în dicționar definițiile acestor verbe. OK? Fă-ți griji pentru Bea. Întreabă-te cine l-a ucis pe Aaron. Astea sunt motivele de îngrijorare.

– Bine, Mona dragă, zise el, cu un alt zâmbet.

– Ți-e dor de Gifford.

– De ce crezi asta? Privi din nou pe geam, fără să aștepte răspunsul. Aaron e acum cu Gifford, nu-i așa?

Mona clătină din cap. Se țicnise de-a binelea. Pierce și Shelby trebuiau să afle în ce măsură avea tatăl lor nevoie de ei.

Tocmai viraseră, intrând pe First Street.

– Să mă anunți în clipa când sună Rowan sau Michael, zise Mona. Își luă geanta și se pregăti să coboare. Și... s-o săruți pe Bea din partea mea... și... pe Aaron.

– O s-o fac, zise el. Ești sigură că poți să stai singură aici? Dacă bătrâna Eugenia nu e înăuntru?

– N-am eu bafta asta, răspunse ea, peste umăr.

Doi paznici tineri, în uniformă, erau postați în fața porții, iar unul o descuie pentru a o lăsa să intre. Trecând pe lângă el, Mona îi mulțumi cu o înclinare a capului.

Când ajunse la ușa din față, vârî cheia în broască și, peste câteva secunde, era înăuntru. Ușa se închise ca de obicei, cu un sunet profund, intens și înăbușit, Mona se sprijini de ea, cu pleoapele strânse.

Douăsprezece săptămâni, asta era de-a dreptul imposibil. Copilul fusese conceput când se culcase a doua oară cu Michael. În afară de asta, nu o făcuse cu nimeni între Crăciun și Lăsata Secului. Nu, nici nu putea fi vorba de douăsprezece săptămâni!

„Situație de criză! Gândește-te."

O luă spre bibliotecă. Își adusese computerul în noaptea trecută și îl instalase, creându-și un mic punct de lucru în partea dreaptă a imensului birou de mahon. Îl porni după ce se lăsă să cadă cu zgomot pe scaun.

Se grăbi să deschidă un fișier: /WS/MONA/SECRET/ Pediatrie.

„Întrebări care trebuie puse, tastă ea. Cât de repede a avansat sarcina lui Rowan? Au apărut semne ale dezvoltării accelerate? A avut mai multe grețuri decât ar fi fost normal? Nimeni nu cunoaște răspunsurile, pentru că, la data respectivă, nimeni nu știa că Rowan era gravidă. Sarcina se cunoștea? Rowan trebuie să mai țină încă minte cronologia evenimentelor. Rowan poate clarifica totul, poate spulbera aceste temeri stupide. Și bineînțeles că a mai fost și a doua sarcină, cea despre care nu știe nimeni, cu excepția lui Rowan, a lui Michael și a mea. O să îndrăznești s-o-ntrebi pe Rowan despre această a doua..."

Temeri stupide. Se opri. Se lăsă pe spătarul scaunului și își sprijini mâna pe talie. Nu apăsă, așa cum îi ceruse doctorița Salter, pentru a simți mica grămăjoară care era copilul. Își răsfiră pur și simplu degetele și își strânse ușor pântecul, dându-și seama că era mai mare ca niciodată.

– Copilul meu, șopti. Închise ochii. Julien, ajută-mă, te rog!

Dar nu simți că i s-ar fi dat vreun răspuns. Totul era de domeniul trecutului.

Ar fi vrut să vorbească cu bunica Evelyn, dar ea era încă în convalescență, după atacul cerebral suferit. Era înconjurată de infirmiere și de echipamente medicale, în dormitorul ei din Amelia Street. Probabil că nici nu știa că o aduseseră de la spital. Și ar fi fost mult prea dureros să stea lângă ea, deschizându-și

inima, pentru a-şi da apoi seama că bătrâna nu putuse să înţeleagă nici măcar un singur cuvânt.

Nimeni, nu e nimeni. Gifford!

Se duse lângă fereastră, aceeaşi fereastră care fusese deschisă atât de misterios în ziua aceea, poate de Lasher, dar n-avea s-o afle niciodată. Se uită afară, prin interstiţiile jaluzelelor verzi, de lemn. Paznici la colţ. Un paznic pe trotuarul de vizavi.

Ieşi din bibliotecă, mergând încet, aproape târându-se, cu toate că nu ştia de ce, cu excepţia faptului că privea toate lucrurile pe lângă care trecea, şi, când ieşi în grădină, i se păru că era strălucitor de verde, asaltând-o, cu azaleele de primăvară gata să înflorească, cu ghimbirul împovărat de muguri şi cu bougainvillea plină de frunze mărunte, tinere, făcând-o să pară enormă şi deasă.

Toate spaţiile libere lăsate de iarnă fuseseră acoperite. Căldura dezlănţuise o frenezie a vieţii, până şi în aer plutea un suspin de uşurare.

Rămase lângă poarta grădinii din spate, uitându-se la stejarul lui Deirdre, la masa la care stătuse Rowan şi la iarba verde, proaspătă, care creştea acolo, mai strălucitoare şi cu adevărat mai verde decât cea din jurul ei.

– Gifford? şopti ea. Mătuşă Gifford.

Dar ştia că nu-şi dorea să-i răspundă o fantomă.

De fapt, se temea de o revelaţie, de o viziune, de o dilemă cumplită. Îşi puse din nou mâna pe pântec şi o lăsă să stea acolo, caldă, apăsată.

– Fantomele au plecat, spuse. Realiză că nu-i vorbea doar copilului, ci îşi vorbea şi sieşi. S-a terminat. N-o să avem nevoie de lucrurile astea, eu şi tu. Nu, niciodată. Au plecat să ucidă dragonul şi, dragonul odată mort, viitorul e al nostru – al tău şi al meu –, iar tu nu va trebui nici măcar să cunoşti vreodată tot ce s-a întâmplat, nu înainte de a creşte şi de a fi sclipitor de deştept. Aş vrea să ştiu dacă eşti băiat sau fată. Aş vrea să ştiu

care e culoarea părului tău – asta, dacă îl ai deja. Aș vrea să-ți pun un nume. Da, un nume.

Își întrerupse micul monolog.

Avea senzația că cineva îi vorbise – cineva aflat foarte aproape îi șoptise ceva –, o frântură minusculă de frază, dar dispăruse și acum n-o mai putea prinde. Se răsuci totuși, dintr-odată speriată. Bineînțeles că nu era nimeni. Paznicii se aflau de-a lungul gardului. Acolo li se indicase să stea, cu excepția cazului când auzeau alarma sunând în casă.

Se sprijini de stâlpul de fier al porții. Privirea îi alunecă din nou pe deasupra ierbii și apoi în sus, către crengile groase ale stejarului. Mugurii noilor frunze țâșniseră în ciorchini de culoarea verde a mentei. Frunzele vechi erau prăfuite și întunecate, poate gata să se usuce și să cadă. Slavă Domnului, stejarii din New Orleans nu rămâneau niciodată cu adevărat goliși. Dar renășteau în fiecare primăvară.

Se întoarse și se uită în dreapta, spre partea din față a proprietății. Străfulgerarea unei fuste albastre dincolo de gard. Locul era mult mai tăcut decât îl știuse vreodată. Poate că până și bătrâna Eugenia se dusese la înmormântarea lui Aaron. Spera să fie așa.

– Nici o fantomă, nici un duh, spuse. Nici o șoaptă din partea mătușii Gifford.

Oare chiar își dorea ceva din toate astea? Dintr-odată, și pentru prima oară în viața ei, nu mai era chiar atât de sigură. Perspectiva apariției duhurilor și a nălucilor o deruta.

Trebuie să fie din pricina copilului, cugetă, e una dintre acele misterioase schimbări mentale care dau buzna, chiar și la o vârstă atât de fragedă, călăuzindu-te către o existență sedentară, lipsită de întrebări. Nu de spirite avea nevoie în clipa aceea. Copilul însemna totul. Noaptea trecută, citise o grămadă de lucruri despre acele schimbări fizice și mentale în noile ei cărți despre sarcină, și mai avea un vraf de citit.

Vântul se strecură printre tufe, așa cum o făcea întotdeauna, șterpelind, ici și colo, petalele desprinse, frunzele și mugurii mărunți, rostogolindu-le pe toate pe dalele purpurii și pierind apoi cu desăvârșire. Căldura se ridica încet din pământ.

Mona se răsuci pe călcâie, se întoarse în casă și străbătu holurile pustii, revenind în bibliotecă.

Se așeză în fața computerului și începu să scrie.

Dacă nu am avea îndoieli și suspiciuni, n-am fi umani. În actualele circumstanțe, cum ai putea să nu te întrebi dacă în privința copilului totul va fi sau nu bine? Această teamă este, fără îndoială, de origine hormonală, este un mecanism de supraviețuire. Dar nu ești un incubator fără minte. Creierul tău continuă să fie, totuși, creierul tău, cu toate că este inundat cu substanțe și combinații de substanțe chimice noi. Ia în considerație faptele.

Lasher a coordonat dezastrul precedent de la bun început. Fără intervenția lui, Rowan ar fi putut avea un copil superb, pe deplin sănătos...

Se opri. Dar ce se înțelegea prin asta, prin intervenția lui Lasher?

Telefonul sună, făcând-o să tresară, ba chiar provocându-i o ușoară suferință. Se grăbi să întindă mâna către el, fiindcă nu voia să mai sune încă o dată.

– Aici Mona, spune ce-ai de spus, zise ea.

De la capătul celălalt al firului se auzi un hohot de râs.

– Ăsta-i un răspuns dat dracului, puștoaico!

– Michael! Slavă Domnului! *Sunt* gravidă. Doctorița Salter spune că nu există absolut nici o îndoială.

Îl auzi oftând.

– Te iubesc, scumpa mea, spuse el.

– Unde ești?

– Suntem într-un hotel înfiorător de scump, într-un apartament în stil franţuzesc, plin de scaune din lemn de pom fructifer, care stau pe vârfuri. Yuri e bine, Rowan îi examinează rana de glonţ. S-a infectat. Nu vreau să discuţi chiar acum cu Yuri. E mult prea surescitat şi vorbeşte puţin cam în dodii, dar în rest e OK.

– Da, sigur. Nu vreau să-i spun acum despre copil.

– Nu, n-ar fi bine deloc.

– Dă-mi numărul vostru de telefon.

Michael i-l dictă.

– Scumpo, eşti bine?

„Iar o luăm de la început, până şi el îşi dă seama că eşti îngrijorată din cauza copilului. Iar el ştie din ce motiv ai putea fi îngrijorată. Dar nu-i spune nimic! Nu, nici un cuvinţel." Ceva se închistă în interiorul ei, temându-se dintr-odată de Michael, chiar de omul cu care îşi dorise atât de mult să vorbească, chiar de omul în care simţea că putea avea încredere, exact aşa cum se încredea şi în Rowan.

„Joacă-ţi cărţile cu atenţie."

– Da, Michael, mă simt foarte bine. Cei de la biroul lui Ryan au numărul vostru?

– Iubito, n-avem de gând să ne facem nevăzuţi.

Ea îşi dădu seama că se holba la ecran, la întrebările înşiruite atât de inteligent şi atât de logic:

Cât de repede a avansat sarcina lui Rowan? Au apărut semne ale dezvoltării accelerate?

Michael ar fi ştiu să răspundă. „Nu, nu-l întreba."

– Trebuie să plec, iubito! Te sun mai târziu. Te iubim cu toţii.

– Pa, Michael!

Închise telefonul.

Rămase nemişcată vreme îndelungată, apoi începu să tasteze cu repeziciune:

> E prea devreme ca să le pui întrebări stupide despre acest copil, e prea devreme pentru nişte spaime care ţi-ar putea afecta sănătatea şi seninătatea gândirii, prea devreme ca să le faci griji lui Rowan şi lui Michael, care au de rezolvat lucruri mult mai importante...

Se întrerupse.

Lângă ea se auzise o şoaptă! Ca şi cum cineva ar fi stat exact alături. Îşi făcu privirea roată, apoi se ridică şi traversă încăperea, uitându-se peste umăr ca să se asigure de ceea ce ştia deja. Acolo nu mai era nimeni, nici o nălucă firavă, nici măcar o umbră. De alungatul umbrelor se ocupase lampa fluorescentă de pe birou.

Paznici cumva, afară? Poate. Dar cum i-ar fi putut auzi şoptind prin aproape o jumătate de metru de zid de cărămidă?

Minutele treceau unul câte unul.

Îi era teamă să se mişte? „Asta e o nebunie, Mona Mayfair! Cine crezi că e? Gifford, sau mama ta? A sosit din nou *oncle* Julien? Nu are şi el dreptul la puţină odihnă? Poate că blestemata asta de casă este şi a fost întotdeauna bântuită, pur şi simplu, de tot felul de spirite, cum ar fi stafia servitoarei de la etaj, din 1859, sau cea a vizitiului care a căzut de pe acoperiş în 1872, având parte de o moarte tragică." Era posibil. Familia nu consemnase tot ce se petrecuse. Începu să râdă.

Stafiile unor proletari în casa Mayfair de pe First Street? Stafii care nu le erau rude de sânge? Doamne, ce scandal! Nu, nu era nici o stafie.

Se uită la rama aurită a oglinzii, la şemineul din marmură de culoare închisă, maronie, la rafturile cu cărţi vechi, deteriorate. Se simţi cuprinsă de calm, de o stare confortabilă, încântătoare. Încăperea aceea îi plăcea cel mai mult, se gândi, şi nu cânta nici

un patefon fantomă, în oglindă nu apăreau nici un fel de chipuri. „Aici e locul tău. Eşti în siguranţă. Eşti acasă."

– Da, eu şi tu, puştiule, spuse, vorbindu-i din nou copilului. Asta e casa noastră acum, o împărţim cu Michael şi cu Rowan. Şi îţi promit c-o să-ţi găsesc un nume interesant.

Se aşeză din nou şi reîncepu să tasteze cu aceeaşi repeziciune:

Nervi întinşi la limită. Ai năluciri. Consumă proteine, ia vitamina C pentru nervi şi pentru sănătatea întregului organism. Voci şoptind la urechea mea, părând să... e o părere, nu sunt sigură, dar cred că a fost ca şi cum ar fi cântat sau ar fi bâzâit! Un soi de nebunie. Ar putea fi o stafie sau o lipsă de vitamina B.

Înmormântarea lui Aaron e acum în plină desfăşurare. Fără îndoială că asta contribuie la starea generală de nervozitate.

11

– Eşti sigur că era un Taltos? întrebă Rowan.

Dăduse deoparte bandajele şi antisepticul şi se spăla pe mâini. Stătea în cadrul uşii camerei de baie a apartamentului, privindu-l pe Yuri, care se plimba încoace şi încolo, o siluetă întunecată, greoaie şi imprevizibilă, profilată pe mătăsurile tivite migălos, cu franjuri, şi pe ornamentele bogate, din bronz aurit, ale încăperii.

– Of, Doamne, nu mă crezi! Era un Taltos.

– Ar fi putut fi un om care avea motiv să te-nşele. Înălţimea în sine nu înseamnă neapărat că...

– Nu, nu, nu, făcu Yuri, pe acelaşi *ton demential, de maniac*, pe care vorbea de când îl întâlniseră la aeroport. Nu era uman. Era... era frumos şi oribil. Avea degete atât de lungi, cu articulaţii imense. Figura ar fi putut fi omenească, fără îndoială. Un bărbat foarte, foarte chipeş, da. Dar era Ashlar, Rowan, chiar el! Michael, spune-i povestea. Sfântul Ashlar, din cea mai veche biserică din Donnelaith. Povesteşte-i! Oh, dac-aş avea notiţele lui Aaron! Ştiu că au existat. A scris povestea. Cu toate că am fost excomunicaţi din Ordin, n-a neglijat să noteze totul.

– A făcut însemnări, fiule, şi le avem, zise Michael. Iar ei i-am povestit tot ce ştiu.

Dacă Rowan nu se înşela, Michael îi mai dăduse deja, de două ori, aceleaşi explicaţii. Repetiţiile şi digresiunile fără sfârşit din cursul zilei o obosiseră. Era afectată de schimbarea fusului orar. Întregul ei organism îmbătrânise şi se şubrezise, acum ştia

asta cu certitudine, dacă existase vreodată o speranţă reală că lucrurile ar sta altfel. Slavă Domnului că dormise în avion.

Michael şedea rezemat de braţul canapelei elegante, în stil franţuzesc, cu picioarele încrucişate peste pernele aurii. Purta doar şosete. Îşi scosese haina şi, conturându-se prin puloverul pe gât, pieptul lui părea masiv, ca şi cum ar fi adăpostit o inimă care avea să bată, triumfătoare, încă cincizeci de ani. Îi aruncă lui Rowan o privire discretă.

„Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici, gândi ea. Slavă Domnului." Vocea lui Michael şi înfăţişarea sa calmă erau mai mult decât reconfortante. Nu se putea imagina stând acolo fără el.

Încă un Taltos! Încă unul! Doamne, ce taine adăposteşte lumea aceasta, ce monştri deghizaţi există în pădurile ei, în marile oraşe, în sălbăticie, în adâncurile mărilor? Mintea îi juca feste. Nu-şi putea imagina totul cu destulă claritate. Lasher. Silueta era cu totul disproporţionată. Puterea lui părea supranaturală. Ceea ce nu era corect. Creaturile acelea nu erau atotputernice. Încercă să-şi alunge amintirile şocante, amintirea degetelor lui învineţindu-i braţele, amintirea dosului palmei, care o lovea cu atâta putere încât îşi pierdea cunoştinţa. Putea retrăi momentul rupturii, precum şi pe cel a trezirii, când se pomenea, uluită, încercând să se târască sub pat, în căutarea unui loc sigur. Dar trebuia să se desprindă de toate astea, trebuia să se concentreze şi să-l ajute pe Yuri să facă acelaşi lucru.

– Yuri, spuse ea, cu cea mai calmă şi mai discretă autoritate, descrie-l încă o dată pe spiriduş. Eşti sigur...

– Spiriduşii sunt un neam sălbatic, zise ţiganul, aruncându-şi vorbele în trombă în timp ce se răsucea, cu mâinile întinse, parcă susţinând o oglindă magică în care vedea toate imaginile descrise prin cuvintele sale. Sunt condamnaţi, spunea Samuel. Nu mai au nici o femeie. Nu mai au nici un viitor. Vor pieri dacă printre ei nu soseşte nici o femelă Taltos, sau dacă nu este găsită vreuna din neamul lor, în vreo altă zonă izolată din Europa sau

din insulele britanice. Şi asta se poate întâmpla. Ţineţi minte cuvintele mele, se poate. Samuel mi-a spus. Sau o vrăjitoare, nu înţelegeţi? O vrăjitoare? Femeile înţelepte din părţile acelea nu se apropie niciodată de vale. Turiştii şi arheologii vin şi pleacă în grupuri, numai în timpul zilei.

Mai vorbiseră despre asta, dar Rowan începuse să-şi dea seama că, de fiecare dată când povestea, Yuri mai adăuga ceva, câte un detaliu nou şi, poate, important.

– Bineînţeles că Samuel mi-a spus toate astea când credea că o să mor în peştera aia. Când mi-a scăzut febra, a fost tot atât de surprins cum am fost şi eu. Şi pe urmă Ash. Indiferent ce s-ar întâmpla, în Ash nu există nici o urmă de ipocrizie. Nu vă puteţi imagina candoarea sau simplitatea acestei fiinţe. Om, am vrut să spun om. De ce să nu-i spun om, atâta vreme cât nu uitaţi că e un Taltos? Nici o fiinţă umană nu poate fi atât de sinceră, dacă nu e cumva idioată. Iar Ash nu e idiot.

– Atunci nu mintea când a spus că vrea să te ajute, zise Rowan, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

– Nu, nu mintea. Şi vrea să protejeze organizaţia Talamasca, n-aş putea să spun de ce. Totul are legătură cu trecutul şi, poate, cu arhivele, cu secretele, cu toate că acum nimeni nu mai ştie ce se află de fapt în aceste arhive. Oh, măcar dacă aş putea fi sigur că Seniorii nu sunt amestecaţi! Dar o vrăjitoare, nu înţelegeţi, o vrăjitoare cu puterea Monei e mult prea preţioasă pentru Ash şi pentru Samuel. N-ar fi trebuit să le vorbesc niciodată despre ea, absolut niciodată. Oh, am fost un prost pentru că le-am povestit despre familie! Dar, înţelegeţi, Samuel mi-a salvat viaţa.

– Iar acest Taltos a spus că n-are o pereche? întrebă Michael. Dacă „pereche" e cuvântul potrivit.

– Era cât se poate evident. A venit aici pentru că Samuel i-a povestit că la Donnelaith a apărut un Taltos – Lasher, împreună cu tine, Rowan. Ash a sosit imediat, de undeva, de departe, nu ştiu de unde. Ash e bogat. Are bodyguarzi, servitori, călătoreşte cu un mic cortegiu de automobile, aşa mi-a povestit Samuel.

Samuel e într-adevăr cam prea slobod la gură pentru ca asta să fie în folosul lui.

– Dar n-a amintit de vreo femelă Taltos?

– Nu. Amândoi mi-au făcut impresia clară că nu știu nimic despre existența unei astfel de femele. Rowan, nu înțelegi, spiriduşii îşi trăiesc ultimele clipe, iar neamul Taltos e condamnat, aproape dispărut. Dumnezeule, Ash ar putea fi ultimul încă în viață, acum, după ce Lasher a murit! Imaginează-ți! Îți dai seama ce înseamnă Mona pentru ei doi?

– Foarte bine, vrei să afli care e părerea mea? întrebă Michael. Întinse mâna după cafetiera de pe tava de lângă el şi îşi reumplu ceaşca, ținând-o ca pe un pahar, fără farfurioară. Am făcut tot ce se putea în privința lui Ashlar şi a lui Samuel. Vorbea uitându-se la Rowan. Poate că i-am găsi la Claridge's, s-ar putea să avem o şansă de unu la zece, chiar...

– Nu, nu trebuie să-i abordați, zise Yuri. Nici măcar nu trebuie să le dați ocazia să afle că sunteți aici. Mai ales tu.

– Da, înțeleg, spuse Michael, dând din cap, dar...

– Nu, nu înțelegi, zise Yuri, sau nu mă crezi. Michael, creaturile astea recunosc o vrăjitoare imediat ce o văd, fie că e vorba de o femeie sau de un bărbat. Ştiu. N-au nevoie de analize medicale moderne ca să-şi dea seama dacă ai sau nu cromozomii atât de prețioşi pentru ei. Te recunosc, poate după miros, dar mai ales după înfățişare.

Michael ridică uşor din umeri, ca şi cum ar fi spus că avea o anumită reținere, dar că, pe moment, nu voia să forțeze lucrurile.

– În regulă, deci nu mă duc la Claridge's chiar acum. Dar mi-e foarte greu să n-o fac, Yuri. Adică, tu spui că Ash şi Samuel se află la numai cinci minute distanță de hotelul ăsta.

– Dumnezeule, sper c-au plecat! Şi sper că nu se duc la New Orleans. De ce oare le-am spus? De ce n-am fost mai abil? De ce recunoştința şi teama m-au îndemnat să mă port prostește?

– Încetează să te tot învinuieşti pentru asta, zise Rowan.

– La New Orleans avem de patru ori mai mulți paznici, spuse Michael. Stătea în aceeași poziție relaxată. Să renunțăm pe moment la subiectul ăsta, despre Ashlar și Samuel, și să revenim la Talamasca. Uite, tocmai făceam o listă a celor mai vârstnici membri din Londra, care fie că sunt demni de încredere, fie au simțit că există ceva putred.

Yuri oftă. Se afla foarte aproape de un scăunel de lângă fereastră, îmbrăcat în satin, cu aceleași ape superbe precum ale draperiilor, deosebindu-se cu greu de acestea. Se lăsă să cadă pe marginea lui, acoperindu-și gura cu mâinile. Părul i se zbârlise.

– Bine, zise el. Talamasca, refugiul meu, viața mea. Ah, Talamasca... Începu să numere pe degete. Îl aveam pe Milling, e țintuit la pat, nu putem cu nici un chip să ajungem la el. Pe urmă mai era... mai era...

– Joan Cross, spuse Michael. Luă blocnotesul galben de pe măsuța pentru cafea. Da, Joan Cross. Șaptezeci și cinci de ani, invalidă. Scaun cu rotile. I s-a refuzat funcția de Comandant Suprem din cauza artritei deformante.

– Nici măcar diavolul însuși n-ar fi în stare s-o corupă pe Joan Cross, zise Yuri, rostind cuvintele mai repede ca niciodată. Dar e mult prea preocupată. Își petrece aproape tot timpul în arhivă. N-ar băga de seamă nici dacă toți ceilalți membri ar alerga în jurul ei în pielea goală.

– Atunci următorul, Timothy Hollingshed, zise Michael, citind din blocnotes.

– Da, Timothy... mi-aș dori să-l fi cunoscut mai bine. Nu, cel pe care ar trebui să-l alegem e Stuart Gordon. Am spus Stuart Gordon? Am spus Stuart Gordon și înainte, nu-i așa?

– Nu, n-ai spus, dar e în ordine dacă o faci acum, zise Rowan. De ce Stuart Gordon?

– Are optzeci și șapte de ani și încă mai predă, cel puțin în cadrul Ordinului. Aaron era cel mai bun prieten al lui Stuart Gordon! E posibil ca Stuart Gordon să știe totul despre Vrăjitoarele Mayfair. Chiar așa, e aproape sigur că știe! Îmi amintesc

că mi-a spus o dată, în treacăt, cred că s-a întâmplat anul trecut, că Aaron stă prea mult în preajma familiei. Jur pe sufletul meu că pe Stuart Gordon nu l-ar corupe absolut nimic! El e omul căruia i-am putea face confidențe.

– Sau, cel puțin, l-am putea trage de limbă, mormăi Rowan.

– Mai ai încă un nume aici, zise Michael. Antoinette Campbell.

– E tânără, mult mai tânără. Dar, dacă Antoinette e coruptă, atunci e corupt și Dumnezeu. Totuși, Stuart... dacă pe lista asta există cineva care ar putea fi Senior, pentru că noi nu știm niciodată cine se numără printre ei, înțelegeți, atunci acesta ar trebui să fie Stuart Gordon! El e omul nostru.

– O să păstrăm și celelalte nume. Ar trebui să luăm legătura cu mai mulți dintre acești oameni în același timp.

– Așadar, ce ai de pierdut dacă îi telefonezi acum lui Gordon? întrebă Michael.

– Le dă de știre că trăiește, spuse Rowan. Dar s-ar putea să fie inevitabil.

Se uita la Yuri. Cum ar fi putut purta o discuție telefonică atât de importantă când se afla într-o asemenea stare? Într-adevăr, îl treceau din nou toate sudorile. Tremura. Ea îi dăduse haine curate, dar acum erau deja ude de transpirație.

– Da, e inevitabil, zise Yuri, dar, dacă ei nu știu unde mă aflu, nu e nici un pericol. În cinci minute, pot scoate de la Stuart mai multe decât de la oricine altcineva la care m-aș putea gândi, chiar și decât de la vechiul meu prieten Baron, din Amsterdam. Lăsați-mă să-l sun!

– Dar, zise Rowan, nu putem uita că el ar putea face parte din conspirație. Ar putea fi implicat întregul Ordin. Ar putea fi implicați toți Seniorii.

– Stuart mai degrabă ar muri decât să facă vreun rău organizației Talamasca. Se ocupă de doi novici sclipitori, care s-ar putea chiar să ne fie de folos. Tommy Monohan, un soi de geniu al computerelor. Ne-ar putea ajuta, într-o foarte mare măsură, să

dăm de urma corupției. Și mai e și celălalt, blondul, băiatul frumos, are un nume ciudat, Marklin, asta e, Marklin George. Dar Stuart trebuie să judece situația.

– Și n-o să avem încredere în el înainte de a ne convinge că putem avea.

– Cum o să ne dăm seama?

Yuri se uită la Rowan.

– Există mai multe căi, zise ea. N-o să telefonezi de aici. Și, când o s-o faci, vreau să-i spui anumite lucruri. Înțelegi, nu-ți poți deschide sufletul în fața acestui om, indiferent cât de multă încredere ți-ar inspira.

– Învață-mă ce să-i spun, îi ceru Yuri. Dar trebuie să vă dați seama că e posibil ca Stuart să nu vrea să stea de vorbă cu mine. S-ar putea să nu vrea nimeni asta. Sunt excomunicat, vă aduceți aminte? Bineînțeles, cu excepția cazului în care apelez la el în calitate de prieten al lui Aaron. Asta e cheia cu Stuart! Ținea atât de mult la Aaron...

– În regulă, telefonul e un pas crucial, spuse Michael, am înțeles asta. În ceea ce privește Căminul, poți să ne desenezi un plan al casei, sau să-mi dai informații astfel încât să-l desenez eu, iar tu să-l verifici? Ce părere ai?

– Da, e o idee excelentă, zise Rowan. Desenează un plan. Arată-ne unde sunt arhivele, seifurile, ieșirile, totul.

Yuri era din nou în picioare, de parcă i-ar fi dat cineva un ghiont. Se uita în toate părțile.

– Unde e hârtia? Unde e creionul?

Michael ridică receptorul și le ceru de la recepție.

– O să le primim, spuse Rowan.

Luă mâinile lui Yuri în ale sale. Erau umede și încă mai tremurau. Ochii lui negri se roteau cu frenezie, sărind de la un obiect la altul. Nu voia să se uite la ea.

– Liniștește-te, adăugă Rowan, strângându-i mâinile cu putere, repetând cuvântul în minte și trăgându-se mai aproape, până când Yuri fu nevoit s-o privească în ochi.

– Sunt lucid, Rowan, spuse el. Crede-mă. Numai că... mă tem pentru Mona. Am făcut o greşeală cumplită. Dar cât de des ne e dat să întâlnim asemenea fiinţe? Nu l-am zărit niciodată pe Lasher, nici măcar pentru o clipă, n-am fost acolo când şi-a spus povestea în faţa lui Michael şi a lui Aaron. Nu l-am văzut niciodată! Dar i-am văzut pe aceştia doi, şi nu ca pe nişte fantasme! Stăteau lângă mine, aşa cum staţi voi, erau într-o încăpere!

– Înţeleg, zise ea. Dar nu e vina ta, toată povestea, faptul că le-ai spus despre familie. Trebuie să treci peste asta. Gândeşte-te la Ordin. Ce altceva ne mai poţi spune? Ce ne poţi spune despre Comandantul Suprem?

– Este ceva în privinţa lui care nu e în regulă. Nu-mi inspiră încredere. E prea nou. Oh, dacă ai fi văzut creatura asta, pe nume Ash, nu ţi-ar fi venit să-ţi crezi ochilor!

– De ce, Yuri? întrebă ea.

– Ah, da. Da, tu l-ai văzut pe celălalt. L-ai cunoscut pe celălalt.

– Da, din toate punctele de vedere. Ce te face să fii sigur că ăsta e mai bătrân, că nu încerca să te deruteze cu toate lucrurile pe care ţi le-a spus cu uşurinţă?

– Părul. Cele două şuviţe albe din părul lui. Înseamnă o anumită vârstă. Mi-am dat seama.

– Şuviţe albe, repetă ea.

O nouă informaţie. Cât de multe le mai putea dezvălui Yuri dacă îi mai puneau şi alte întrebări? Îşi duse mâinile la cap, ca şi cum ar fi întrebat unde erau şuviţele acelea.

– Nu, aici, începând de la tâmple, aşa cum albesc de obicei oamenii. Samuel s-a alarmat când a văzut şuviţele. Faţa? Faţa era a unui bărbat de treizeci de ani. Rowan, durata de viaţă a acestor fiinţe nu e cunoscută. Samuel l-a descris pe Lasher drept un nou-născut.

– Asta şi era, făcu Rowan.

Își dădu brusc seama că Michael o privea. Se ridicase în picioare și stătea lângă ușă, cu brațele încrucișate.

Se întoarse spre el. Își alungă toate gândurile despre Lasher.

– Nu există nimeni care să ne poată ajuta în privința asta, nu-i așa? întrebă Michael.

I se adresa numai lui Rowan.

– Nimeni, zise ea. N-ai știut-o tot timpul?

El nu-i răspunse, dar Rowan știa la ce se gândește. Era ca și cum Michael ar fi vrut ca ea să știe. Se gândea că Yuri clacase. Trebuia protejat. Iar ei contaseră atât de mult pe Yuri, pe judecata, pe îndrumarea și pe ajutorul lui.

Se auzi soneria. Michael se căută în buzunar și scoase câteva bancnote englezești în timp ce se îndrepta spre ușă.

E extraordinar, își spuse Rowan, că el își amintește astfel de lucruri, că ține totul pe linia de plutire. Dar ea trebuia să se controleze. Degetele lui Lasher înfigându-se în mâna ei. Se cutremură din tot trupul când atinse locul unde o rănise iarăși și iarăși și iarăși. „Doctore, urmează-ți propriul sfat. Fii calmă."

– Acum, Yuri, trebuie să stai jos și să desenezi, zise Michael.

Ținea în mână hârtia și creioanele.

– Dacă Stuart nu știe că Aaron e mort? întrebă Yuri. Nu vreau să-i dau eu vestea. Doamne, probabil că au aflat! Au aflat, nu-i așa, Rowan?

– Concentrează-te, îi spuse ea, cu blândețe. Ți-am mai explicat și înainte. De la biroul lui Ryan n-a sunat nimeni către cei din organizația Talamasca. Eu am insistat să mai aștepte. Excomunicarea mi-a oferit o scuză. Aveam nevoie de timp. Acum putem folosi ignoranța lor în avantajul nostru. Trebuie să punem la cale această convorbire telefonică.

– În camera alăturată e un birou corespunzător, spuse Michael. Acest mic obiect Ludovic al XV-lea o să se facă bucăți dacă încercăm să-l folosim.

Rowan zâmbi. El îi spusese că îi plăcea mobila franțuzească, dar, în încăperea aceea, totul părea să se cabreze. Bordurile aurite

străluceau în susul și în josul pereților lambrisați de parcă ar fi fost făcute din tuburi de neon. Fusese în atât de multe camere de hotel! „Unde sunt ușile, unde sunt telefoanele, baia are o fereastră prin care se poate evada?" Erau singurele lucruri la care se putuse gândi atunci când sosiseră. O altă amintire fulgerătoare a mâinii lui Lasher strângându-i brațul. Se înfioră. Michael o privea.

Yuri se uita în gol. Nu o văzuse închizând ochii și străduindu-se apoi să-și recapete răsuflarea.

– Au aflat, zise Yuri. Oamenii lor care arhivează ziare trebuie să le fi văzut pe cele din New Orleans. Mayfair. Probabil că au văzut știrea, au decupat articolul și l-au trimis acasă prin fax. Ei știu totul, adăugă. Absolut totul. În dosarele lor e întreaga mea viață.

– Încă un motiv să treci acum la treabă, spuse Michael.

Rowan stătea neclintită. „S-a dus, e mort, nu-ți mai poate face nici un rău. I-ai văzut cadavrul, l-ai văzut acoperit cu pământ când ai pus-o pe Emaleth alături de el. Ai văzut." Își îndoise brațele și își freca amândouă coatele. Michael îi vorbea, dar ea nu reușea să-i urmărească vorbele.

Se uită la el.

– Trebuie să-l văd pe acest Taltos, zise Rowan. Dacă există, trebuie să-l văd.

– E prea periculos, spuse Yuri.

– Nu, nu e. Am un mic plan. N-o să ne ducă prea departe, dar e un plan. Spuneai că Stuart Gordon era prietenul lui Aaron?

– Da, au lucrat ani de zile împreună. Vrei să-i destăinuim lui Stuart secretele tale? Vrei să avem încredere în Ash, socotind că ne-a spus adevărul?

– Spuneați că Aaron nu auzise cuvântul „Taltos" înainte de a se desprinde de pe buzele lui Lasher?

– Așa e, zise Michael.

– Nu puteți lua legătura cu cei doi, nu se poate! exclamă Yuri, agitat.

– Michael, desenul mai poate aştepta. Trebuie să sun la Claridge's.

– Nu! strigă Yuri.

– Nu sunt o idioată, zise ea, cu un zâmbet scurt. Sub ce nume s-au înregistrat aceşti indivizi cu înălţimi bizare?

– Nu ştiu.

– Descrie-i, spuse Michael. Aminteşte numele lui Samuel. Yuri a spus că toată lumea îl cunoaşte, că îl tratează ca pe mic Moş Crăciun petrecăreţ. Cu cât telefonăm mai repede, cu atât e mai bine. E posibil să fi plecat deja.

– Aaron n-a ştiut niciodată ce e un Taltos, n-a citit niciodată nimic şi n-a auzit nimic...

– Aşa e, zise Yuri. Rowan, la ce te gândeşti?

– Foarte bine. Mai întâi telefonez eu, zise femeia. Pe urmă suni tu. Ar trebui să mergem.

– Nu vrei să-mi spui ce-ai de gând? întrebă Michael.

– Să vedem dacă putem da de cei doi. Dacă nu-i putem găsi, totul cade şi o luăm de la zero. Haideţi!

– Nu trebuie să desenez? întrebă Yuri. Aţi spus ceva despre desene.

– Nu acum, ia-ţi haina, vino cu noi, zise Michael.

Dar Yuri părea tot la fel de neajutorat şi de confuz precum fusese toată dimineaţa. Michael îi luă haina şi i-o puse pe umeri. Se uită la Rowan.

Inima ei bătea cu putere. „*Taltos*. Trebuie să dai telefon."

12

Marklin nu mai văzuse niciodată casa cuprinsă de un asemenea vacarm. Era un test la care era supus talentul său de a disimula dus la extrem. Sala Consiliului era plină de membri, dar întrunirea încă nu începuse. Nimeni nu-l observase când trecuse pe culoar. Sub plafoanele boltite de lemn, zgomotul era asurzitor. Dar zarva era o binecuvântare. Nimeni nu părea să se sinchisească de un novice oarecare şi de reacţiile lui, nimănui nu părea să-i pese ce făcea şi unde se ducea.

Nici măcar nu-l treziseră ca să-l anunţe ce se întâmplase. Dăduse peste toate acestea când îşi deschisese în sfârşit uşa şi descoperise că mai mulţi membri „patrulau" pe coridor. El şi Tommy abia dacă schimbaseră câteva cuvinte.

Acum Tommy ajunsese deja în Regent's Park şi deconectase sistemul de înregistrare a faxului. Toate dovezile materiale ale falsei comunicări fuseseră distruse.

Şi unde era Stuart? Nici în bibliotecă, nici în vreunul dintre saloane, nici în capelă, rugându-se pentru preaiubitul lui Aaron, nici în Sala Consiliului.

Stuart nu putea da bir cu fugiţii sub acea presiune! Şi dacă plecase, plecase ca să fie lângă Tessa... Dar nu, nu dispăruse. Stuart era din nou alături de ei. Era conducătorul lor, erau ei trei împotriva întregii lumi.

Pendula enormă de pe peretele holului arăta ora unsprezece dimineaţa, cu chipul unei luni de bronz zâmbind deasupra cifrelor cu înfloriturі. În hărmălaia din jur, bătăile

ceasului treceau aproape neauzite. Când aveau să înceapă dezbaterile oficiale?

Oare putea îndrăzni să urce în camera lui Stuart? Şi oare n-ar fi fost firesc? În cadrul Ordinului, Stuart îi era mentor. N-ar fi fost corect să procedeze astfel? Dar dacă Stuart intrase din nou în panică, năruind totul, punând totul sub semnul întrebării? Dacă se întorsese din nou împotriva lui, aşa cum se întâmplase pe Wearyall Hill, iar el nu-l avea pe Tommy, cu ajutorul căruia să-l readucă la sentimente mai bune?

Tocmai se întâmplase ceva. Se auzea din Sala Consiliului. Parcurse câţiva paşi şi se pomeni în cadrul uşii dinspre nord. Membrii îşi ocupau locurile în jurul mesei imense, din lemn de stejar. Şi tot acolo era şi Stuart, uitându-se drept către el – cu ciocul ascuţit, cu ochii mici, rotunzi şi albaştri, în obişnuitul costum sobru, aproape clerical.

Doamne Sfinte, Stuart stătea alături de scaunul gol al Comandantului Suprem! Îşi ţinea mâna pe spătarul scaunului. Toată lumea îl privea. Stuart fusese numit să preia conducerea! Bineînţeles.

Marklin îşi mască zâmbetul imprudent, dar inevitabil, cu palma făcută căuş şi cu o tuse înăbuşită. Mai mult decât perfect, îşi spuse, era ca şi cum deţinătorii puterii ar fi trecut de partea lui. La urma urmelor, ar fi putut fi Elvera, sau Joan Cross. Ar fi putut fi bătrânul Whitfield. Dar era Stuart! Splendid! Cel mai bun prieten al lui Aaron.

– Intraţi cu toţii şi luaţi loc, vă rog, spuse Stuart.

Era extrem de nervos. Marklin îşi putea da seama.

– Trebuie să mă scuzaţi, continuă Stuart, silindu-se să afişeze un zâmbet politicos care nu era necesar, cu siguranţă, după cum nu era nici potrivit.

„Doamne Sfinte, n-o să fie în stare să facă faţă!"

– Încă nu mi-am revenit pe deplin de pe urma şocului. Dar ştiţi că am fost numit să preiau puterea. Aşteptăm chiar acum un comunicat din partea Seniorilor.

– Bineînțeles că ne-au dat răspunsul, Stuart, spuse Elvera.

Înconjurată de bunii ei prieteni, fusese vedeta întregii dimineți, martora uciderii lui Anton Marcus, cea care stătuse de vorbă cu bărbatul misterios care se strecurase în clădire, le pusese întrebări stranii tuturor celor întâlniți și îl strangulase pe Marcus metodic, cu sânge rece.

– Încă nu există nici un răspuns, Elvera, zise Stuart, răbdător. Luați loc, vă rog, toți cei de acolo. E timpul să începem această întrunire.

În încăpere se așternu în sfârșit tăcerea. Masa enormă era înconjurată de chipuri curioase. Dora Fairchild plânsese și lăsa să se vadă asta. La fel și Manfield Cotter. Și alții, pe care Marklin nici măcar nu-i cunoștea. Toți prietenii lui Aaron Lightner, sau, mai corect spus, adoratorii lui.

Nici unul dintre cei prezenți nu-l cunoscuse cu adevărat pe Marcus. Bineînțeles că moartea lui îi înfiorase pe toți. Dar, în locul acela, o astfel de durere nu reprezenta o problemă.

– Stuart, familia Mayfair a răspuns? se auzi o altă întrebare. Au apărut informații noi despre cele petrecute cu Aaron?

– Aveți răbdare, cu toții. Voi afișa informațiile imediat ce va fi posibil. Ceea ce știm în momentul de față este că, în această clădire, ceva a luat o întorsătură foarte urâtă. Intrușii au intrat și au ieșit. Poate că au mai existat și alte breșe în sistemul de pază. Nu știm dacă între aceste evenimente există vreo legătură.

– Stuart, spuse Elvera, ridicându-și cu insistență vocea. Omul acela m-a întrebat dacă știu că Aaron e mort! A intrat în camera mea și a început să vorbească despre Aaron!

– Bineînțeles că legătura există, spuse Joan Cross.

Joan era țintuită în scaunul cu rotile de un an; părea incredibil de fragilă, până și părul alb tuns scurt i se subțiase, dar vocea îi rămăsese la fel de vehementă și de dominatoare ca întotdeauna.

– Stuart, prima noastră prioritate este identificarea ucigașului. Autoritățile ne-au spus că amprentele nu pot fi detectate.

Dar noi știm că acest om s-ar putea să fi fost trimis de familia Mayfair. Autoritățile n-o știu.

– Da... Totul se leagă într-un anumit fel, așa se pare, nu? Stuart se bâlbâia. Dar nu avem nici un alt indiciu. Asta am vrut să spun.

Ochii lui afundați în orbite se opriră pe neașteptate asupra lui Marklin, care îl privea calm, stând aproape în capătul opus al mesei.

– Domnilor, sincer vorbind, spuse Stuart, ștergându-și ochii umezi și studiind chipurile din jur, sunt complet nepotrivit pentru a lua locul lui Anton. Cred că... cred că ar trebui să-i predau sceptrul lui Joan, dacă întreaga adunare e de acord. Nu mă simt în stare să continui!

„Stuart, cum ai putut!" Marklin se holba la tăblia mesei, încercând să-și ascundă dezamăgirea, așa cum încercase, cu câteva minute înainte, să-și ascundă zâmbetul triumfător. „Stai pe locul șoferului, cugetă el, cu amărăciune, dar nu ești capabil să conduci mașina. Cobori exact când e nevoie de tine pentru a bloca tocmai acele comunicate care vor precipita lucrurile. Ești un prost."

– Nu am nici o alternativă! zise Stuart, cu voce puternică, ca și cum i s-ar fi adresat numai novicelui aflat sub îndrumarea sa. Domnilor, sunt prea... prea tulburat de moartea lui Aaron ca să vă pot fi de vreun folos.

Interesantă declarație, înțeleaptă declarație, cugetă Marklin. „Dacă aveți un secret care trebuie ascuns de clarvăzătorii din jur, gândiți-vă la ceva apropiat de adevăr", așa îi învățase Stuart întotdeauna.

Acum se ridicase. Îi ceda locul lui Joan Cross. Se auzeau voci strigând „Da!" și alte aprobări venind de pretutindeni. Până și Elvera dădea din cap. Tânăra Crawford, una dintre elevele lui Joan, îi aducea scaunul cu rotile în capul mesei. Stuart se trăsese înapoi, lângă perete. Stuart avea de gând să-ncerce să se strecoare afară!

„Nu fără mine", se gândi Marklin, dar cum ar fi putut pleca în clipa aceea? Stuart nu avea să scape de el, n-avea să găsească o ocazie de a fugi în locul secret unde o ascundea pe Tessa. Nu, asta n-avea să se întâmple.

Se stârnise din nou vacarmul. Un bătrân se plângea, susținând că, într-un asemenea caz extrem, Seniorii care erau de față ar fi trebuit să se identifice. Altcineva îi ceru să păstreze tăcerea, să nu mai repete un astfel de lucru.

Stuart dispăruse! Marklin se grăbi să se ridice pe neobservate, ieșind apoi pe ușa dinspre nord. Îl văzu pe Stuart departe, în fața lui, părând să se îndrepte către biroul Comandantului Suprem. Marklin nu îndrăzni să-l strige. Îl însoțeau doi dintre membrii mai tineri – Ansling și Perry, amândoi fiind asistenți secretari. Reprezentaseră încă de la bun început o amenințare la adresa operațiunii, cu toate că nici unul din ei nu era destul de inteligent ca să-și dea seama că se întâmpla ceva necurat.

Cei trei dispărură brusc dincolo de ușile duble, închizându-le în urma lor. Marklin rămase singur pe coridorul pustiu.

Din Sala Consiliului se auzi un scrâșnet, sau ceva asemănător. Marklin privea fix ușile. Sub ce pretext ar fi putut intra? Ca să-și ofere ajutorul, ca să-și prezinte condoleanțele? Toate lumea îi cunoștea devotamentul față de Stuart. Bunule Dumnezeu, ce-ar fi făcut în niște împrejurări obișnuite, dacă n-ar fi fost... „Nu te gândi la asta, nu dezvolta niciodată limpede ideea, nu aici, nu pe aceste coridoare."

Se uită la ceas. Ce făceau? Dacă Stuart renunțase la funcție, ce căuta în biroul ăla? Poate că tocmai sosea, prin fax, un mesaj de la Seniori. Tommy avusese timp să pună capăt interceptării. Sau poate că Tommy scrisese comunicatul care apărea, probabil, în clipa aceea.

În cele din urmă, nu mai putu suporta. Înaintă, bătu în ușă, apoi intră fără să mai aștepte să i se dea permisiunea.

Cei doi tineri erau singuri în încăpere. Perry stătea la biroul lui Marcus, vorbind la telefon, iar Ansling era aplecat asupra lui, evident încercând să urmărească discuția. Faxul nu funcționa. Ușile dormitorului lui Anton erau închise.

– Unde e Stuart? întrebă Marklin, direct, cu voce sonoră, cu toate că ceilalți doi îi cereau, prin gesturi, să păstreze tăcerea.

– Unde ești acum, Yuri? spuse Perry în receptor.

„Yuri!"

– N-ar trebui să te afli aici, zise Ansling. Toată lumea trebuie să fie în Sala Consiliului!

– Da, da... spunea Perry, evident încercând să țină isonul interlocutorului.

– Unde e Stuart? întrebă Marklin.

– Nu pot să-ți spun.

– O să-mi spui! zise Marklin.

– La telefon e Yuri Stefano, răspunse Ansling, evident extrem de nehotărât în privința celor pe care le dezvăluia, plimbându-și neliniștit privirea de la Perry la Marklin. Stuart se întâlnește cu el. I-a cerut să vină singur.

– Unde? Cum a plecat?

– Păi, presupun că a coborât pe scara particulară a Comandantului Suprem, zise Ansling. De unde să știu eu?

– Tăceți, amândoi! spuse Perry. Ah, Doamne, tocmai a închis! Trânti receptorul în furcă. Marklin, ieși afară!

– Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta, idiotule! se stropși furios Marklin. Stuart e mentorul meu. Ce scară particulară?

Trecu pe lângă ei, ignorându-le glasurile indignate și poruncitoare, pătrunse în dormitor și văzu, pe suprafața lambriurilor, conturul perfect al unei uși, aceasta fiind întredeschisă cu câțiva centimetri. O împinse. Exista o scară! Fir-ar să fie!

– Unde s-a dus să-l întâlnească pe Yuri? țipă el la Ansling, care abia intrase în cameră.

– Pleacă din coridorul ăla, zise Perry. Ieși imediat afară! N-ai ce căuta în dormitorul Comandantului Suprem.

– Ce-i cu tine, Marklin? zise Ansling. Insubordonarea e ultimul lucru de care avem nevoie. Întoarce-te imediat în Sala Consiliului!

– Ţi-am pus o întrebare! Vreau să ştiu unde-a plecat mentorul meu.

– Nu ne-a spus, şi, dacă ai fi tăcut din gură şi nu te-ai fi amestecat, aş fi avut ocazia să aflu asta de la Yuri Stefano.

Marklin se holbă la cei doi tineri furioşi şi înspăimântaţi. „Nişte idioţi, se gândi, nişte idioţi. Sper să dea vina pe voi şi pe stilul vostru smiorcăit şi slugarnic, pentru toate. Sper să vă excomunice." Le întoarse spatele şi coborî scările secrete. Un coridor lung şi îngust ocolea un colţ al clădirii înainte de a conduce către o mică uşă. Dădea direct în parc, aşa cum ştia că trebuie să fie. Nu observase uşa aia niciodată! Erau atât de multe. Câteva dale răzleţe de piatră se înşiruiau, traversând peluza şi îndreptându-se, mai mult sau mai puţin, în direcţia garajului.

O rupse la fugă, deşi ştia că nu-i era de nici un folos. Când ajunse lângă maşini, paznicul garajului era în picioare.

– Au cerut ca toată lumea să rămână înăuntru, domnule, până la încheierea întrunirii.

– Stuart Gordon. A luat una dintre maşinile personalului?

– Nu, domnule, automobilul lui, domnule. Dar a cerut ca nimeni altcineva să nu plece fără o autorizaţie specială, domnule, aşa a spus.

– Nu mă-ndoiesc! exclamă furios Marklin.

Se duse direct la Rolls-ul lui şi trânti portiera în nasul paznicului care îl urmase. Atinsese cincizeci de kilometri la oră înainte de a ajunge la poartă.

Pe autostradă acceleră imediat până la nouăzeci, apoi la o sută zece, o sută treizeci. Dar Stuart dispăruse de mult. Nici măcar nu ştia dacă o luase pe autostradă, dacă se ducea la Tessa sau la Yuri. Şi, pentru că nu avea idee nici unde se afla Tessa, nici unde se afla Yuri, nu urmărea pe nimeni şi nimic!

– Tommy, am nevoie de tine, spuse, cu voce tare.

Întinse mâna spre telefonul mașinii și tastă, cu degetul mare, numărul ascunzătorii închiriate în Regent's Park.

Nici un răspuns.

Era posibil ca Tommy să fi deconectat deja totul. Oh, de ce nu stabiliseră o întâlnire la Londra? Tommy avea să sesizeze eroarea, cu siguranță. Tommy avea să-l aștepte acolo.

Urletul strident al unui claxon îl făcu să tresară. Trânti receptorul. Trebuia să fie atent la ceea ce făcea. Apăsă accelerația până la podea și depăși camionul din fața lui, aducând Rolls-ul la viteza maximă.

13

Era un apartament din Belgravia, situat în apropiere de Buckingham Palace, dotat, cu pricepere, cu absolut tot ce ceruse. Mobilier georgian pretutindeni, o mulțime de marmură nouă, albă, superbă, și culori pastelate de piersică, de lămâie, de stridie. Fusese reținut un grup de funcționari specializați, care să-i îndeplinească ordinele, bărbați și femei cu aspectul unor persoane foarte eficiente, care trecură imediat la treabă, instalându-i faxul, computerul, telefoanele.

Văzu că aproape inconștientul Samuel era așezat în pat, așa cum se cuvenea, în cel mai mare dintre dormitoare, apoi își luă în primire biroul, așezându-se și răsfoind în grabă ziarele, memorând tot ce putea despre crima săvârșită în vecinătatea Londrei, despre bărbatul strangulat de un intrus misterios, cu mâini foarte mari.

Articolele nu pomeneau nimic despre înălțime. Ciudat. Oare organizația Talamasca se hotărâse să păstreze secretul și, dacă era așa, de ce o făcuse?

„Yuri le-a văzut cu siguranță, își spuse, dacă e teafăr din toate punctele de vedere." Dar cum ar fi putut ști în ce stare se afla Yuri?

Începuseră deja să sosească mesaje din New York.

Da, astea erau lucruri care puteau să mai aștepte. Nu avea orgoliul de a crede că patrona o companie care nu se dovedea în stare să funcționeze fără el nici măcar o singură zi.

Tânăra Leslie, care părea să nu doarmă niciodată și care fremăta așteptând alături de el, primi încă un teanc de hârtii de la un funcționar și îl așeză pe o margine a biroului.

– Telefoanele dumneavoastră sunt conectate, domnule, spuse ea. Mai aveți nevoie de ceva?

– Draga mea, zise el, vezi dacă la bucătărie se pregătește o friptură mare pentru Samuel. Când deschide ochii, o să fie flămând ca un urs.

În timp ce continua să discute cu Leslie, forma deja, pe linia directă, numărul lui Remmick din New York.

– Vezi dacă mașina și șoferul sunt pregătiți să-mi stea la dispoziție la orice oră. Umple frigiderele cu lapte proaspăt și cumpără-mi niște brânză cremă, dublă și triplă. Cele mai bune tipuri de Camembert și de Brie pe care le poți găsi. Dar trebuie să trimiți pe cineva după toate astea. Am nevoie de tine aici. Anunță imediat dacă primesc vreun telefon de la Claridge's ca să-mi transmită vreun mesaj, și, dacă nu primești nici o veste de la ei, sună-i din oră-n oră, ai înțeles?

– Da, domnule Ash, zise ea, plină de zel, și începu imediat să-și noteze totul pe blocnotesul pe care-l ținea la cinci centimetri în fața ochilor.

Cât ai bate din palme, dispăruse.

Dar o vedea alergând de colo-colo, cu o energie uimitoare, ori de câte ori își ridica privirea.

La ora trei, se apropie de birou cu entuziasmul unei școlărițe.

– Claridge's, domnule, vor să vorbească cu dumneavoastră personal. Linia doi.

– Scuză-mă, spuse el, și fu mulțumit să vadă că Leslie se trăsese imediat deoparte.

Apoi ridică receptorul telefonului.

– Da, aici, Ashlar, sunați de la Claridge's?

– Nu. Sunt Rowan Mayfair. Am aflat numărul de la Claridge's, acum cinci minute. Mi-au spus că ai plecat azi-dimineață. Yuri

e cu mine. Se teme de dumneata, dar eu trebuie să-ţi vorbesc. Trebuie să te văd. Numele meu ţi-e cunoscut?

– Evident, Rowan Mayfair, răspunse el, cu voce joasă. Vrei, te rog, să-mi spui unde ne putem întâlni? Yuri e teafăr?

– Mai întâi trebuie să-mi explici de ce eşti dispus să ne-ntâlnim. Ce urmăreşti, de fapt?

– În organizaţia Talamasca trădarea e la ea acasă, zise el. Azi-noapte l-am ucis pe Comandantul Suprem.

Ea nu răspunse.

– Individul făcea parte din conspiraţie. Conspiraţia are legătură cu familia Mayfair. Vreau să restabilesc ordinea în organizaţie, ca să continue să fie ceea ce a fost întotdeauna şi pentru că am jurat cândva că o să veghez mereu asupra ei. Rowan Mayfair, ştii că Yuri e în primejdie? Că această conspiraţie e o ameninţare la adresa vieţii lui?

Tăcere la celălalt capăt al firului.

– N-am pierdut legătura, nu-i aşa? întrebă el.

– Nu. Dar mă gândeam la sunetul vocii tale.

– Taltos-ul căruia i-ai dat naştere n-a apucat să depăşească vârsta copilăriei. Sufletul lui n-a avut parte de linişte înainte de naştere. Nu te poţi gândi la mine în contextul ăsta, Rowan Mayfair, chiar dacă vocea mea îţi aduce aminte de el.

– Cum l-ai ucis pe Comandantul Suprem?

– L-am strâns de gât. Am făcut-o cu toată mila de care am fost în stare. Fapta mea a avut un scop. Am vrut să expun conspiraţia dinaintea întregului Ordin, pentru ca nevinovaţii să ştie de existenţa ei, în aceeaşi măsură cu vinovaţii. Totuşi, nu cred că e implicat întregul Ordin, ci doar câţiva membri.

Tăcere.

– Te rog, lasă-mă să vin la tine. O să vin singur, dacă preferi. Ne putem întâlni într-un loc aglomerat. Probabil ştii că sunt în Belgravia. Spune-mi unde te afli.

– Yuri se întâlneşte chiar acum cu unul dintre membrii organizaţiei Talamasca. Nu-l pot lăsa singur.

– Trebuie să-mi spui unde are loc întâlnirea.

Se grăbi să se ridice în picioare şi făcu semn din cap către uşă. Secretara apăru imediat.

– Am nevoie de şofer, şopti el. Acum! Luă din nou receptorul. Rowan Mayfair, întâlnirea asta ar putea fi periculoasă pentru Yuri! Ar putea fi o greşeală foarte, foarte gravă.

– Dar şi bărbatul ăsta vine singur, zise Rowan. Şi-o să-l vedem înainte de a ne vedea el. Numele lui e Stuart Gordon. Asta îţi spune ceva?

– Mi-e cunoscut. E foarte, foarte bătrân. E tot ce-ţi pot spune.

Tăcere.

– Mai ştii şi altceva despre el, ceva care te-ar putea face să crezi că ştie de existenţa ta?

– Nu, nimic, răspunse Ash. Stuart Gordon şi alţi membri din organizaţia Talamasca se duc, din când în când, în valea din Donnelaith. Dar nu m-au văzut niciodată acolo. Şi nici altundeva. N-au dat niciodată cu ochii de mine.

– Donnelaith? Eşti sigur că era Gordon?

– Da. Sunt foarte sigur. Gordon îşi făcea des apariţia acolo. Mi-au spus spiriduşii. Ei fură diverse lucruri de la cărturari în timpul nopţii. Le iau rucsacurile, sau orice altceva pot înhăţa într-o clipă. Ştiu numele lui Stuart Gordon. Spiriduşii au grijă să nu ucidă cărturarii din organizaţia Talamasca. Dacă o fac, au necazuri. Nu-i ucid nici pe locuitorii ţinutului. Dar ucid alţi oameni care cutreieră prin zonă cu binocluri şi cu puşti de vânătoare. Ei îmi spun cine vine în vale.

Tăcere.

– Te rog, ai încredere în mine, zise Ash. Acest bărbat pe care l-am ucis, Anton Marcus, era corupt şi lipsit de scrupule. Nu fac niciodată astfel de lucruri dintr-un imbold de moment. Te rog să mă crezi pe cuvânt că nu reprezint un pericol pentru tine, Rowan Mayfair. Trebuie să-ţi vorbesc. Dacă-mi îngădui să vin...

– Poţi găsi intersecţia dintre Brook Street şi Spelling Street?

– Ştiu unde se află, spuse el. Eşti acolo acum?

– Da, mai mult sau mai puţin. Vino la librărie. E singura librărie de pe colţ. O să te văd când soseşti şi-o să te abordez. Oh, şi grăbeşte-te! Stuart Gordon va fi aici în curând.

Rowan închise.

El se grăbi să plece, coborând treptele două câte două, cu Leslie pe urmele lui, punându-i toate întrebările necesare: Avea nevoie de bodyguarzi? Ea trebuia să-l însoţească?

– Nu, draga mea, rămâi aici, îi spuse. Intersecţia Brook cu Spelling, ceva mai sus de Claridge's, i se adresă şoferului. Nu veni după mine, Leslie!

Se urcă pe bancheta din spate.

Nu ştia dacă trebuia să meargă în maşină chiar până la locul întâlnirii. Bineînţeles că Rowan Mayfair avea s-o vadă şi să memoreze numărul de înmatriculare, dacă aşa ceva era cu adevărat necesar în cazul unei limuzine Rolls-Royce. Dar de ce şi-ar fi făcut griji? De ce s-ar fi temut de Rowan Mayfair? Ce ar fi câştigat ea făcându-i rău?

Se părea că îi scăpa ceva, ceva extrem de important, ceva de care avea să-şi dea probabil seama doar cugetând adânc, mai multă vreme. Dar asta îi dădea dureri de cap. Era mult prea nerăbdător să vadă vrăjitoarea. Se purta ca un copil.

Limuzina se zdruncina, croindu-şi drum prin traficul aglomerat, şi ajunse la destinaţie, la intersecţia a două străzi comerciale aglomerate, în mai puţin de douăsprezece minute.

– Te rog, stai aici, foarte aproape, îi ceru şoferului. Fii cu ochii pe mine şi vino imediat ce te chem. Ai înţeles?

– Da, domnule Ash.

Intersecţia Brook Street şi Spelling Street era dominată de magazine de lux. Ash coborî, îşi întinse o clipă picioarele lungi, se apropie de marginea trotuarului şi studie mulţimea, ignorându-i pe inevitabilii gură-cască şi pe cei câţiva care făceau cu glas tare comentarii amuzante pe seama înălţimii lui.

Exista o librărie, pe colțul opus al intersecției. Foarte elegantă, cu vitrine cu rame din lemn lustruit, fixate cu cleme de bronz. Era deschisă, în fața ei nu se afla nimeni.

Traversă intersecția cu îndrăzneală, sfidând traficul și enervând câțiva șoferi, dar, cum era de așteptat, ajunse teafăr în colțul celălalt.

În librărie se afla un mic grup de oameni. Fără nici o vrăjitoare printre ei. Dar ea spusese că avea să-l vadă și avea să vină la el.

Se răsuci. Omul lui rămăsese pe poziție, în ciuda traficului în plină desfășurare din jur, cu deplina aroganță a unui șofer de casă mare, aflat la volanul unei limuzine monstruoase. Asta era bine.

Ash trecu repede în revistă magazinele de pe Brook Street, aflate în stânga lui, apoi se uită vizavi și măturâ Spelling Street cu privirea, luând la rând magazinele și trecătorii. În zona aglomerată din fața unei vitrine pline de rochii elegante stăteau un bărbat și o femeie. Michael Curry și Rowan Mayfair. Ei trebuiau să fie.

Inima i se opri, literalmente.

Vrăjitori. Amândoi.

Amândoi îl priveau, aveau ochi de vrăjitor și emanau acea strălucire vagă pe care o au întotdeauna ochii vrăjitorilor.

Se minună. De unde provenea strălucirea? Dacă îi atingea, dacă făcea într-adevăr asta, erau mai calzi decât alte ființe umane, iar dacă își lipea urechea de capetele lor auzea un sunet grav, organic, imposibil de sesizat în cazul altor mamifere sau oameni care nu erau vrăjitori. Cu toate că uneori, extrem de rar, auzise acel murmur slab, șoptitor, venind din trupul unui câine viu.

Doamne Dumnezeule din Ceruri, ce vrăjitori! Trecuse atât de multă vreme de când nu mai văzuse niște vrăjitori care să aibă o asemenea putere, și nu văzuse niciodată unii care să aibă mai multă. Rămase nemișcat. Abia dacă se uita la ei și încercă să

scape de privirile cu care îl fixau. Nu era simplu. Se întrebă dacă își dădeau seama. Își păstră calmul.

Bărbatul, Michael Curry, era celt până în măduva oaselor. Ar fi putut să fie din Irlanda, nu din America. Nu avea nimic care să nu fie irlandez, de la părul negru, ondulat, până la ochii albaștri, arzători; haina de vânătoare din stofă de lână, pe care o purta, evident, fiindcă era la modă, și pantalonii catifelați, din flanel completau imaginea. Un bărbat masiv, puternic.

„Tatăl Taltos-ului și ucigașul lui." Își aduse aminte, simțindu-se ușor șocat. Tată... ucigaș.

Și femeia?

Foarte zveltă și extrem de frumoasă, cu toate că într-un stil pe de-a-ntregul modern. Părul era tuns simplu, dar lucios și ademenitor, încadrându-i fața îngustă. Și hainele erau seducătoare, în mod intenționat prea scurte și aproape flamboaiant erotice. Avea ochi cu mult mai înspăimântători decât ai însoțitorului ei.

Avea într-adevăr ochii unui bărbat. Ca și cum o parte a chipului ei ar fi fost luată de la un mascul uman și așezată acolo, deasupra gurii cu buze catifelate, prelungi, femeiești. El văzuse acea seriozitate și acea agresivitate adesea la femeile moderne. Numai că făptura din fața lui era o vrăjitoare.

Amândoi erau preocupați. Nu-și vorbeau și nici nu se mișcau. Dar erau împreună, o siluetă suprapunându-se ușor peste cealaltă. Vântul nu le purta mirosul către el. Bătea din direcția opusă, cea ce însemna că ei îl simțeau pe al lui, în adevăratul sens al cuvântului.

Femeia se smulse brusc din acea nemișcare, dar numai cu o ușoară agitare a buzelor. Îi șoptise ceva însoțitorului ei. Bărbatul păstră tăcerea, continuând să-l studieze pe Ash.

El se relaxă întru totul. Își lăsă mâinile să atârne libere pe lângă trup, ceea ce făcea rareori. Însă era necesar să le demonstreze că nu ascundea nimic. Traversă din nou Brook Street,

foarte încet, lăsându-le timp să fugă dacă voiau, cu toate că se ruga la Dumnezeu să nu fie așa.

Se apropie de ei mergând fără grabă pe Spelling Street. Cei doi nu se clintiră. O trecătoare dădu peste el pe neașteptate și scăpă pe pavaj, cu un pocnet, o pungă de hârtie plină cu obiecte mărunte. Punga se sparse. Conținutul se împrăștie pe trotuar.

„Tocmai acum a trebuit să se-ntâmple", se gândi, dar se grăbi să zâmbească, se lăsă într-un genunchi și se apucă să adune lucrurile bietei femei.

– Îmi pare atât de rău, zise.

Era o bătrână, care îi răspunse râzând, amuzată, și comentă că era prea înalt ca să se aplece după asemenea obiecte.

– N-are nici o importanță. A fost vina mea, spuse el, ridicând din umeri.

Probabil că se afla destul de aproape de cei doi vrăjitori pentru ca să fie auzit, dar nu putea arăta că-i era teamă.

Femeia ținea pe braț o sacoșă mare, de canava. În cele din urmă, îi adună toate pachețelele și i le puse înăuntru. Ea se îndepărtă, făcându-i semn cu mâna ca răspuns la fluturarea prietenoasă și plină de respect a degetelor lui.

Vrăjitorii nu se clintiseră. O știa. Le putea simți privirile. Simțea aceeași putere care le dădea strălucirea percepută de ochii lui și, poate, aceeași energie. Nu știa. Acum nu-i mai despărțeau mai mult de șase metri.

Își întoarse capul și îi privi. Se afla cu spatele înspre stradă și îi putea vedea limpede cum stăteau în fața vitrinei pline cu rochii. I se păreau atât de înfricoșători! Lumina emanată de Rowan se transformase, în ochii lui, într-o incandescență subtilă, iar acum îi simțea mirosul. Ofilit. O vrăjitoare care nu putea procrea. Mirosul bărbatului era puternic, iar chipul lui era și mai înspăimântător, plin de suspiciune, poate chiar de mânie.

Privirile lor îl înfiorară. Dar nu te poate iubi toată lumea, își spuse, cu un zâmbet firav. Nici măcar toți vrăjitorii nu te pot

iubi. Însemna să ceri mult prea mult. Cel mai important lucru era că nu fugiseră.

Reîncepu să se apropie de ei. Dar Rowan Mayfair îl luă prin surprindere. Întinse degetul şi îşi duse mâna lângă piept, făcându-i semn să se uite spre trotuarul de vizavi.

Poate era o şmecherie. „Au de gând să mă omoare", se gândi. Ideea îl amuză, dar nu întru totul. Privi în direcţia indicată de femeie. Văzu cafeneaua de vizavi. Din care tocmai ieşea ţiganul, însoţit de un bărbat mai în vârstă. Yuri părea bolnav, arăta mai rău ca niciodată, iar îmbrăcămintea lui – nişte blugi obişnuiţi şi o cămaşă – era mult prea subţire pentru vremea aceea răcoroasă.

Yuri îl văzu imediat pe Ash. Se îndepărtă de intrarea aglomerată. Îl fixă pe Ash cu privirea unui nebun, sau cel puţin aşa părea. „Bietul om, şi-a pierdut minţile", cugetă Ash. Bărbatul în vârstă îi vorbea foarte concentrat lui Yuri şi nu observase că acesta se uita în altă parte.

Acest bărbat vârstnic. Trebuia să fie Stuart Gordon! Purta un costum sobru, demodat, caracteristic pentru cei din organizaţia Talamasca, pantofi cu ornamente perforate, revere foarte înguste şi o vestă asortată cu haina. O costumaţie aproape perfectă. Da, era Gordon, fără nici o îndoială, sau un alt membru al organizaţiei Talamasca. Nu avea cum să se înşele.

Cu câtă insistenţă îi vorbea Gordon lui Yuri, cât de înnebunit părea! Iar ţiganul stătea la numai un pas distanţă de omul ăsta. L-ar fi putut ucide pe ţigan în orice clipă, printr-o mulţime de metode tainice.

Ash se grăbi să traverseze, evitând o maşină şi silind o alta să frâneze brusc, zgomotos.

Dintr-odată, Stuart Gordon pricepu că atenţia lui Yuri era distrasă. Bătrânul se arătă vizibil deranjat. Voia să vadă ce anume captase atenţia lui Yuri. Se întoarse exact când Ash se năpustea asupra lui, ajungând pe bordură şi întinzând mâna ca să-l prindă de braţ.

Faptul că bătrânul îl recunoscuse era de necontestat. „Ştie ce sunt", cugetă Ash, şi bărbatul acela îi produse imediat o mare dezamăgire. Tocmai el, prietenul lui Aaron Lightner, era vinovat. Da, bărbatul acela îl cunoştea şi îşi ridicase privirea spre chipul lui; în ochi i se citea groaza, amestecată cu o recunoaştere tainică, profundă.

– Mă cunoşti, zise Ash.

– L-ai ucis pe Comandantul Suprem, ripostă Gordon, dar rostise aceste cuvinte din pură disperare.

Perplexitatea şi recunoaşterea ce i se citeau în privire erau cu mult dincolo de nişte fapte petrecute abia în noaptea precedentă. Gordon intră în panică şi îşi înfipse unghiile în degetele lui Ash.

– Yuri, opreşte-l, opreşte-l!

– Mincinosule, spuse Ash, uită-te la mine. Ştii foarte bine ce sunt. Cunoşti lucruri despre mine. Sunt sigur că e aşa, nu mă minţi, omule vinovat!

Dădeau un adevărat spectacol. Trecătorii se vedeau nevoiţi să părăsească trotuarul, pentru a-i ocoli. Alţii se opriseră, privindu-i.

– Ia-ţi mâinile de pe mine! strigă furios Stuart Gordon, scrâşnind din dinţi şi cu faţa împurpurându-i-se.

– Aşa a spus şi celălalt, rosti Ash. L-ai ucis pe prietenul tău Aaron Lightner? Dar Yuri? Tu l-ai trimis pe individul care l-a împuşcat în vale.

– Nu ştiu nimic despre toate astea, în afară de ceea ce mi s-a spus azi-dimineaţă, zise Stuart Gordon. Trebuie să-mi dai drumul!

– Trebuie? întrebă Ash. O să te omor!

Vrăjitorii ajunseră lângă el. Se uită în dreapta şi o văzu, la nici un pas, pe Rowan Mayfair. Michael Curry se afla exact lângă ea, cu ochii tot atât de înveninaţi ca mai înainte.

Privirile vrăjitorilor sporiră spaima din sufletul lui Gordon.

Ţinându-l strâns, Ash se uită către colţul străzii şi îşi înălţă grăbit mâna stângă, făcându-i semn şoferului. Acesta stătea lângă maşină şi văzuse toată scena. Se strecură imediat la volan şi automobilul demară, luând-o în josul străzii.

– Yuri! N-o să-l lăsi să facă una ca asta, nu-i aşa? exclamă Gordon.

Din glasul său răzbătea o indignare disperată, izbitoare, prefăcută.

– L-ai ucis pe Aaron? întrebă Yuri.

Ţiganul aproape că-şi ieşise din minţi şi se repezi spre Gordon, însă Rowan interveni, reţinându-l. Stuart prinse să se zbată, cu o furie plină de îndrăzneală, zgâriind din nou degetele lui Ash.

Imensul Rolls-Royce se opri brusc lângă proprietarul său. Şoferul se grăbi să coboare.

– Vă pot fi de folos, domnule Ash?

– Domnule Ash, repetă îngrozitul Gordon, care încetase să se zvârcolească în van. Ce nume mai e şi ăsta, „domnule Ash"?

– Domnule, se apropie un poliţist, zise şoferul. Spuneţi-mi ce vreţi să fac.

– Să plecăm de aici, te rog, interveni Rowan Mayfair.

– Da, veniţi cu toţii.

Ash se întoarse şi îl trase către bordură pe Stuart, care se împleticea.

Îşi aruncă prizonierul neajutorat pe bancheta din spate imediat ce se deschise portiera. Se strecură alături de el, împingându-l în colţul cel mai îndepărtat. Michael Curry ocupă locul din faţă, de lângă şofer, iar Rowan se urcă pe bancheta de vizavi de Ash, care-i simţi fierbinţeala pielii atunci când îi atinse piciorul. Yuri se prăbuşi lângă femeie. Limuzina se clătină sub greutatea lor, apoi porni.

– Unde vă duc, domnule? strigă şoferul.

Panoul despărţitor, de sticlă, începuse să coboare. Tocmai dispăruse în spatele banchetei din faţă, iar Michael Curry se

răsucise şi privirea sa alunecase pe lângă Yuri, fixând, insistent, ochii lui Ash.

„Vrăjitorii ăştia şi ochii lor", gândi acesta, cu o notă de disperare.

– Să plecăm de-aici şi-atât, îi spuse şoferului.

Gordon întinse mâna către mânerul portierei.

– Încuie uşile, zise Ash, dar nu aşteptă să audă familiarul declic electronic.

Îşi încleştă mâna dreaptă de braţul drept al lui Gordon.

– Dă-mi drumul, nemernicule! se răsti Stuart, tonul autoritar răzbătând din glasul profund, tunător.

– Acum vrei să-mi spui adevărul? întrebă Ash. O să te ucid, aşa cum ţi-am ucis lacheul, pe Marcus. Poţi să-mi spui ceva care m-ar împiedica s-o fac?

– Cum îndrăzneşti, cum poţi să... reîncepu Stuart Gordon.

– Încetează cu minciunile, zise Rowan Mayfair. Eşti vinovat şi n-ai făcut totul singur. Uită-te la mine!

– Nici gând! ripostă Gordon. Vrăjitoarele Mayfair, adăugă, cu amărăciune, scuipând practic cuvintele. Şi creatura asta, creatura pe care aţi invocat-o în mlaştini, acest Lasher, e răzbunătorul vostru, golemul vostru?

Suferea în mod evident. Chipul i se albise din pricina şocului. Dar era departe de a se recunoaşte înfrânt.

– Foarte bine, spuse Ash, cu voce scăzută. O să te ucid, iar vrăjitorii nu mă pot opri. Să nu-ţi închipui că sunt în stare s-o facă.

– Nu, n-o să mă ucizi! exclamă Gordon, răsucindu-se astfel încât îi putea privi atât pe Ash, cât şi pe Rowan Mayfair, cu capul dat pe spate şi sprijinit de colţul capitonat al maşinii.

– Şi de ce nu? întrebă Ash, cu glas molcom.

– Pentru că am femela! şopti Gordon.

Tăcere.

Nu se auzeau decât zgomotele traficului din jur, în timp ce maşina rula în viteză, croindu-şi drum cu agresivitate.

Ash se uită la Rowan Mayfair. Apoi la Michael Curry, care îl privi la rândul său, de pe scaunul din față. Şi, în cele din urmă, la Yuri, care stătea în colțul opus, părând incapabil să raționeze sau să vorbească. Privirea sa reveni asupra lui Gordon.

– Am avut întotdeauna femela, spuse acesta, cu voce pierită, caldă şi totuşi sardonică. Am făcut totul pentru Tessa. Ca să aduc masculul la Tessa. Ăsta a fost scopul. Acum ia-ți mâinile de pe mine, sau n-o s-o vedeți niciodată pe Tessa, nici unul dintre voi. Şi mai ales tu, Lasher, sau domnule Ash, sau cine oi fi fiind! Indiferent ce nume ți-ai da! Sau comit o eroare colosală şi ai cumva un harem personal?

Ash îşi descleştă degetele şi le întinse spre gâtul bătrânului înspăimântându-l, apoi şi le retrase, aşezându-şi mâna pe genunchi.

Ochii lui Gordon erau roşii şi înlăcrimați. Încă scandalizat, bătrânul scoase o batistă imensă, mototolită, şi îşi suflă nasul fragil.

– N-am un harem, răspunse Ash, cu voce scăzută. Iar acum cred c-o să te ucid.

– Nu! N-o s-o vezi niciodată pe Tessa! se răsti Gordon.

Ash se aplecă asupra lui, stând foarte aproape.

– Atunci du-mă imediat la ea, te rog, sau te strâng de gât *în clipa asta.*

Gordon păstră tăcerea, dar numai pentru o clipă.

– Spune-i şoferului tău s-o apuce spre sud, zise. Părăsim Londra, o luăm către Brighton. Nu mergem la Brighton, dar indicația asta e suficientă deocamdată. Durează o oră şi jumătate.

– Atunci avem timp să stăm de vorbă, nu-i aşa? întrebă vrăjitoarea, Rowan.

Avea vocea joasă, aproape răguşită. Pentru Ash reprezenta o apariție orbitoare, scânteind uşor în maşina întunecoasă. Avea sâni mici, dar de o formă superbă, ghicindu-se de sub reverele de mătase neagră ale jachetei cu decolteu adânc.

– Spune-mi cum de-ai putut s-o faci, i se adresă ea lui Gordon. Cum ai putut să-l ucizi pe Aaron? Tu însuți îi semeni foarte mult.

– N-am făcut-o eu, răspunse bătrânul cu amărăciune. N-am vrut să se-ntâmple. A fost stupid, stupid, a fost o greșeală. Și s-a petrecut înainte de a fi avut timp să intervin. Așa cum a fost și cu arma îndreptată către Yuri. N-am avut nimic de-a face cu asta. Yuri, în cafenea, când ți-am spus că mă tem pentru viața ta, am fost sincer. Există lucruri care mă depășesc, pur și simplu.

– Vreau să ne spui totul acum, zise Michael Curry. Vorbea uitându-se la Ash. Într-adevăr, nu-l putem opri pe prietenul nostru, aici de față. Și n-am face-o nici dacă am putea.

– Nu vă mai spun nimic, ripostă Gordon.

– Faci o prostie, zise Rowan.

– Nu, nu fac, o contrazise el. E singurul meu atu. Dacă vă spun tot ce știu înainte de a ajunge la Tessa, atunci când ea e în mâinile voastre, vă veți descotorosi de mine.

– Probabil c-o s-o fac oricum, spuse Ash. Îți cumperi câteva ore în plus de viață.

– Nu atât de puține. Vă pot dezvălui multe lucruri. Nici n-aveți idee! O să fie nevoie de ceva mai mult, nu doar de câteva ore.

Ash nu-i răspunse.

Gordon se gârbovi. Respiră adânc, privindu-și din nou răpitorii, unul câte unul, apoi reîntorcându-se cu ochii la Ash. Acesta se retrăsese, ajungând în celălalt colț al mașinii. Nu dorea să stea alături de un astfel de om, cutezător și corupt, pe care știa că s-ar fi putut să-l ucidă în cele din urmă.

Se uită la cei doi vrăjitori ai săi. Rowan Mayfair își ținea o mână pe genunchi, într-o poziție similară cu a sa, și tocmai își ridicase degetele, rotindu-le, probabil implorându-l să aibă răbdare.

Tresări la zgomotul unei brichete.

– Domnule Ash, te deranjează dacă fumez în mașina asta fantastică? întrebă Michael Curry, de pe bancheta din față.

Avea deja capul aplecat deasupra țigării și a flăcării minuscule.

– Te rog, fă tot ce dorești, îi răspunse, cu un surâs prietenesc.

Spre uimirea lui, Michael Curry îi întoarse zâmbetul.

– Avem whisky în mașină, adăugă Ash. Avem gheață și apă. Dorește cineva o băutură?

– Da, răspunse Michael Curry oftând ușor și suflând fumul de țigară. Dar, în numele virtuții, o să aștept până după ora șase.

„Și vrăjitorul ăsta poate da naștere unui Taltos, meditâ Ash, studiind profilul celuilalt și trăsăturile lui oarecum grosolane, dar încântător proporționate. Are în glas o pasiune care se extinde cu siguranță asupra multor lucruri, se gândi Ash. Remarcă felul în care privește clădirile pe lângă care trecem. Nu-i scapă nimic."

Rowan Mayfair continua să se uite numai și numai la Ash.

Tocmai ieșeau din oraș.

– Asta e direcția corectă, îi anunță Gordon, cu voce guturală. O păstrăm până când vă dau de știre.

Bătrânul părea că privește afară pentru a verifica unde se aflau, însă deodată capul i se lovi cu putere de geam și începu să plângă.

Nimeni nu vorbea. Ash abia dacă se uita la vrăjitorii săi. Apoi se gândi la fotografia celei cu părul roșu și, când își lăsă privirea să alunece înspre Yuri, care stătea în colțul opus, alături de Rowan, văzu că acesta își ținea ochii închiși. Se ghemuise pe bancheta, cu spatele la ceilalți, și plângea, la rândul lui, fără să scoată aproape nici un sunet.

Ash se aplecă și puse pe genunchiul lui Yuri o mână liniștitoare.

14

Probabil că era ora unu când, la etaj, în dormitorul din față, Mona se trezi și ochii îi poposiră asupra stejarlor de dincolo de fereastră. Crengile lor erau încărcate de feriga Învierii, din nou verde după ultima ploaie de primăvară.

– Un telefon pentru tine, zise Eugenia.

Mona era cât pe ce să spună: „Doamne, mă bucur că e cineva aici". Dar nu-i plăcea să recunoască în fața cuiva că, ceva mai devreme, se temuse de stafii în casa aceea renumită și că avusese vise care o tulburaseră profund.

Eugenia se uită chiorâș la cămașa albă de bumbac, amplă și încrețită a Monei. Ce nu era în regulă? Era o îmbrăcăminte potrivită pentru odihnă, nu-i așa? Cataloagele le numeau Cămăși Boeme.

– N-ar trebui să dormi în hainele tale superbe! spuse Eugenia. Și uită-te la mânecile astea largi și frumoase, boțite cu totu', și la dantelă, la dantela asta delicată.

Măcar dacă ar fi putut să-i spună: „ Șterge-o".

– Eugenia, a fost concepută ca să fie mototolită.

Bătrâna avea în mână un pahar înalt, cu lapte de la gheață, părând delicios. În cealaltă ținea un măr, așezat pe o farfurioară albă.

– Cine mă caută? întrebă Mona, Regina cea Rea?

Bineînțeles că Eugenia nu știa despre ce vorbește, dar asta n-avea nici o importanță. Arătă din nou către telefon. Mona era pe cale să ridice receptorul, când deodată gândurile îi

alunecară înapoi, către vis, descoperind că acesta se sfârșise. Precum un văl smuls și aruncat, nelăsând în urmă decât o vagă amintire a texturii și a culorii. Și extrem de strania certitudine că trebuia să-și boteze fiica Morrigan, un nume pe care nu-l mai auzise vreodată.

– Și dacă ești băiat? întrebase Mona.

Ridică receptorul.

Era Ryan. Înmormântarea se încheiase și nenumăraţii Mayfair se strângeau acasă la Bea. Lily avea să rămână acolo pentru câteva zile, împreună cu Shelby și cu mătușa Vivian. Cecilia stătea în vila din centru, ocupându-se de bunica Evelyn, și descurcându-se foarte bine.

– I-ai putea oferi lui Mary Jane Mayfair, pentru o vreme, ospitalitatea demodată a casei din First Street? întrebă Ryan. Nu pot s-o duc la Fontevrault decât mâine. În plus, cred că ar fi indicat s-o cunoști mai bine. Și firește că ea e pe jumătate îndrăgostită de casa de la intersecția dintre First Street și Chestnut și vrea să-ți pună o grămadă de întrebări.

– Adu-o încoace, zise Mona.

Laptele era grozav! Era aproape cel mai rece lapte pe care-l băuse vreodată, ceea ce îi îndepărta gustul cleios, după care nu se dăduse în vânt niciodată.

– O să-mi facă plăcere compania ei, adăugă. Casa asta e bântuită, ai dreptate.

Își dori imediat să nu fi recunoscut asta, să nu fi recunoscut că ea, Mona Mayfair, se temuse de stafii în casa aceea imensă.

Dar Ryan alunecase deja pe panta îndatoririlor sale și a problemelor legate de organizare. Se mulțumi să continue să-i explice că acolo, la Fontevrault, bunicuța Mayfair se afla în grija unui băiețel din Napoleonville și că asta era o ocazie potrivită pentru a o convinge pe Mary Jane să părăsească ruina aia și să se mute în oraș.

– Fata are nevoie de familie. Dar nu îi trebuie în nici un caz necazuri și mizerii în plus. Prima ei vizită adevărată a fost, din

motive evidente, un dezastru. E în stare de şoc după accident. Ştii că a văzut totul. Vreau s-o scot de aici...

– Păi, sigur, dar, după toate astea, o să se simtă mai apropiată de toată lumea, spuse Mona, ridicând din umeri.

Muşcă o bucată mare, umedă şi sfărâmicioasă de măr. Doamne ce foame îi era!

– Ryan, ai auzit vreodată numele Morrigan?

– Nu cred.

– N-a existat niciodată o Morrigan Mayfair?

– Nu, din câte ştiu eu. E un nume vechi, englezesc, nu-i aşa?

– Hmmm. Crezi că e drăguţ?

– Şi dacă bebeluşul e băiat, Mona?

– Nu e, o ştiu, zise ea.

Apoi căzu pe gânduri. De unde ar fi putut să ştie? Era visul, nu-i aşa, şi trebuia să mai fi fost şi dorinţa ei de a avea o fetiţă şi de a o învăţa să fie liberă şi puternică, cu totul altfel decât educaţia primită de fete în mod obişnuit.

Ryan îi promise că avea să sosească în următoarele zece minute.

Mona se rezemă de perne, uitându-se din nou la feriga Învierii şi la peticele de cer senin de dincolo de ea. Eugenia nu se mai afla prin preajmă, iar casa era învăluită în tăcere. Îşi încrucişă picioarele goale, tivul de dantelă lată al cămăşii acoperindu-i cu uşurinţă genunchii. Mânecile erau într-adevăr oribil de mototolite, dar ce importanţă avea asta? Erau nişte mâneci numai bune pentru un pirat. Cum le-ai fi putut păstra aspectul îngrijit? Făceau piraţi una ca asta? Probabil că piraţii umblau cu hainele mototolite. Iar Beatrice îi cumpărase atât de multe astfel de lucruri! Mona bănuia că le considerase „tinereşti". Ei bine, era o frumuseţe. Avea până şi nasturi din perle. O făcea să se simtă precum... precum o tânără mămică.

Râse. Doamne, ce gustos era mărul!

Mary Jane Mayfair. Într-un fel, singura persoană din familie a cărei vedere ar fi putut să o entuziasmeze, dar, pe de altă parte,

dacă Mary Jane se apuca să spună tot felul de chestii nebunești și vrăjitorești? Dacă se apuca să trăncănească în mod irresponsabil? Nu i-ar fi putut face față.

Mușcă iarăși din măr. Asta putea s-o ajute în privința deficienței de vitamine, își spuse, dar avea nevoie de suplimentele nutritive prescrise de Annelle Salter. Bău restul de lapte dintr-o înghițitură olimpiană.

– Ce zici de Ofelia? rosti, cu voce tare.

Ar fi fost corect să-i dea unui copil numele bietei nebune Ofelia, care își luase viața prin înec după ce o respinsese Hamlet? Probabil că nu. „Ofelia e numele meu secret, cugetă, iar pe tine o să te cheme Morrigan."

Fu cuprinsă de o senzație puternică de plăcere. Morrigan. Închise ochii și simți mirosul apei, auzi valurile spărgându-se de stânci.

Un sunet o trezi pe neașteptate. Adormise, și nu știa pentru cât timp. Ryan stătea lângă pat, iar Mary Jane se afla alături de el.

– Oh, îmi cer scuze, spuse, petrecându-și picioarele peste marginea patului și ocolindu-l apoi ca să-i întâmpine.

Ryan era deja pe punctul de a părăsi încăperea.

– Presupun că știi, zise el, că Michael și Rowan sunt la Londra. Michael a spus c-o să te sune.

Apoi ieși, luând-o în josul scărilor.

Mary Jane rămase locului.

Ce schimbare față de după-amiaza în care apăruse, exprimându-și zgomotos diagnosticele puse lui Rowan. Dar erai dator să-ți amintești, medită Mona, că fuseseră niște diagnostice corecte.

Părul blond al lui Mary Jane era despletit și atârna, liber și superb, acoperindu-i umerii. Sânii ei mari se conturau prin dantela albă a unei rochii strâmte. Pe pantofii bej, cu tocuri înalte,

erau câteva urme de noroi, probabil din cimitir. Avea o talie minusculă, renumita talie a fetelor din Sud.

– Bună, Mona, sper că nu te incomodează treaba asta, venirea mea aici, spuse, înhățând imediat mâna dreaptă a Monei și scuturându-i-o cu frenezie, ochii ei albaștri strălucind în timp ce o privea de la înălțimea semeață de un metru șaptezeci și cinci, înălțime datorată tocurilor. Știi, dacă nu vrei să rămân, eu pot pleca de aici oricând. Pot să-ți spun că autostopul nu reprezintă o noutate pentru mine. O s-ajung cu bine la Fontevrault. Ei, ia te uită, purtăm amândouă dantelă albă, și nu-i așa că ai cel mai drăguț capoțel? E, e pur și simplu adorabil, parcă ai fi un clopoțel de dantelă cu părul roșu! Ei, pot să ies afară, pe terasa din față?

– Da, sigur, îmi pare bine că ești aici.

Avusese mâna lipicioasă, de la măr, dar Mary Jane nu observase. Trecu pe lângă ea.

– Trebuie să-mpingi în sus fereastra aia, spuse Mona, și să te ghemuiești. Și să știi că, de fapt, asta nu e o rochie de casă, e un soi de cămașă, sau cam așa ceva.

Îi plăcea cum plutea materialul în jurul ei. Și îi plăcea cum se umfla fusta lui Mary Jane, coborând din talia ei subțire.

Ei, dar nu era un moment potrivit să se gândească la talii, nu-i așa?

O urmă pe Mary Jane afară. Aer proaspăt. Vântul adiind dinspre fluviu.

– Mai târziu o să-ți arăt computerul și acțiunile de la bursă. Am un fond mutual de care mă ocup de șase luni și am scos milioane. Păcat că nu mi-am permis să cumpăr, efectiv, nici una dintre acțiuni alese.

– Ce chestie, dragă, zise Mary Jane. Își sprijini mâinile pe balustrada terasei și privi în jos, către stradă. Asta zic și eu conac, adăugă. Da, chiar așa.

– Unchiul Ryan atrage mereu atenția că nu e conac, e, de fapt, o vilă de oraș.

– Atunci, asta zic şi eu vilă!

– Şi asta zic şi eu oraş!

Mary Jane râse, lăsându-se cu totul pe spate, apoi se întoarse s-o privească pe Mona, care abia ieşise pe terasă.

O măsură brusc de sus până jos, ca şi cum ceva ar fi impresionat-o pe neaşteptate, apoi încremeni, cu ochii în ochii ei.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Mona.

– Eşti gravidă, zise Mary Jane.

– Oh, o spui din pricina acestei cămăşi, sau capot, sau ce-o fi.

– Nu, eşti gravidă.

– Ei, da, zise Mona. Sunt, cu siguranţă.

Vocea acelei fete de la ţară avea ceva molipsitor. Îşi drese glasul.

– Adică, toată lumea o ştie. Nu ţi-au spus? O să fie o fată.

– Aşa crezi?

Ceva o stânjenea extrem de mult pe Mary Jane. Ar fi trebuit să se bucure, să tabere pe Mona şi să o asalteze tot felul de preziceri despre copil. Nu asta fac toate vrăjitoarele autoproclamate?

– Ai primit rezultatele analizelor? o întrebă Mona. Ai spirala gigant?

Era plăcut să stai acolo, printre coroanele copacilor. Simţi imboldul de a coborî în grădină.

Mary Jane îi aruncă o privire bănuitoare, apoi chipul i se relaxă uşor, cu tenul bronzat uniform, fără vreo pată, şi cu părul blond odihnindu-i-se pe umeri, bogat, dar fără cârlionţi.

– Da, genele mele sunt în perfectă stare, răspunse Mary Jane. Şi ale tale la fel, nu-i aşa?

Mona dădu din cap aprobator.

– Ţi-au mai spus şi altceva?

– Că probabil n-are nici o importanță, că o să am copii sănătoși, cum au fost, întotdeauna, toți cei din familie, în afar' de-un singur incident, despre care nu vrea nimeni să vorbească.

– Hmmmmm, făcu Mona. Încă mai mi-e foame. Să mergem la parter.

– Da, bine, mi-e o foame de lup!

Mary Jane se comportă cât se poate de firesc pe drumul către bucătărie, trăncănind despre fiecare tablou și despre fiecare piesă de mobilier pe care o vedea. Se părea că, până atunci, nu mai intrase niciodată în casă.

– Nici nu se poate spune cât de nepoliticoși am fost fiindcă nu te-am invitat să rămâi, zise Mona. Nu, vorbesc serios! Nu ne-a dat prin cap. În după-amiaza aia, toată lumea era îngrijorată din cauza lui Rowan.

– Nu mă aștept la invitații speciale din partea nimănui, răspunse Mary Jane. Dar locul ăsta e superb! Uită-te la tablourile de pe pereți!

Mona nu-și putu reține un sentiment de mândrie. Era extrem de încântată de felul în care remobilase Michael casa, și îi trecu brusc prin minte, așa cum se întâmplase de peste cincizeci de milioane de ori în ultima săptămână, că acea vilă avea să fie a ei într-o bună zi. Părea să fie deja. Dar nu trebuia să se bizuie prea mult pe asta, acum, când Rowan își revenise.

Oare Rowan avea să mai fie vreodată cu adevărat OK? Și-o aminti, într-o străfulgerare, în costumul lucios de mătase neagră, stând acolo, uitându-se la ea, cu sprâncenele drepte, întunecate, și cu ochii mari, adânci, de un cenușiu lucitor.

Michael era tatăl copilului ei, ea era gravidă și asta o lega de cei doi... toate acestea o iritară dintr-odată.

Mary Jane ridică una dintre draperiile din sufragerie.

– Dantelă, șopti ea. Cea mai fină, nu-i așa? În casa asta, totul e de cea mai bună calitate.

– Da, cred că ai dreptate, încuviință Mona.

– Ca şi tine, de altfel, zise Mary Jane, semeni cu un soi de prinţesă, îmbrăcată toată în dantelă. Zău, suntem amândouă îmbrăcate în dantelă! Pur şi simplu ador asta!

– Mulţumesc, spuse Mona, oarecum tulburată. Dar cum de are o fată atât de frumoasă ca tine ochi pentru una ca mine?

– Nu fi nebună, zise Mary Jane, trecând pe lângă ea şi intrând în bucătărie, cu şoldurile unduindu-i-se graţios şi cu tocurile scoţând un sunet amplu. Eşti superbă! Eu sunt frumoasă. Ştiu că sunt. Dar îmi place să mă uit la alte fete frumoase, mi-a plăcut întotdeauna.

Se aşezară împreună la masa de sticlă. Mary Jane studie farfuriile pe care li le pregătise Eugenia, ridicând-o pe a ei în lumină.

– E porţelan veritabil, spuse. Avem câteva din astea la Fontevrault.

– Serios, chiar mai aveţi astfel de lucruri acolo?

– Dragă, ai fi uluită de câte sunt în podul ăla! Păi, găseşti argintărie, porţelanuri, draperii vechi şi cutii cu fotografii. Ar trebui să vezi toate astea. În pod e cu adevărat uscat, şi e cald. E închis etanş. Barbara Ann a locuit acolo. Ştii cine-a fost?

– Da, mama Bătrânei Evelyn. Şi stră-străbunica mea.

– Şi a mea! declară Mary Jane, triumfătoare. Asta e ceva.

– Da, sigur că da. Ţine de întreaga experienţă a familiei Mayfair. Ar trebui să te uiţi la arborii genealogici ai rudelor noastre ca să vezi că toţi se întretaie, ca şi cum m-aş mărita eu, de exemplu, cu Pierce, cu care nu am în comun doar o stră-străbunică, ci şi un străbunic, care apare, de asemenea... fir-ar să fie, să nu pierzi şirul e cel mai greu lucru din lume. În viaţa fiecărui Mayfair există o perioadă în care desenează arbori genealogici pretutindeni, vreme de vreun an, încercând să înţeleagă limpede cine stă lângă el la un picnic de familie, ştii ce vreau să spun?

Mary Jane dădu din cap, cu sprâncenele ridicate, cu buzele arcuite într-un zâmbet. Folosea un ruj de un violet fumuriu,

înnebunitor. „Doamne, acum sunt femeie, medită Mona. Dacă vreau, pot să folosesc toate chestiile astea."

– Oh, dacă dorești, poți să împrumuți toate lucrurile mele, spuse Mary Jane. Am o geantă de călătorie??? Știi??? Plină cu cosmeticele pe care mi le-a cumpărat mătușa Bea, pe toate de la Saks, de pe Fifth Avenue, și de la Bergdorf Goodman, din New York.

– Ei, e foarte frumos din partea ta.

„Citește gândurile, fii atentă."

Eugenia scosese din frigider niște carne de vițel, bucăți fragede, pentru escalop, puse deoparte de Michael pentru Rowan. Acum le frigea, așa cum o învățase el, cu ciuperci tăiate felii și cu ceapă, gata pregătite într-o punguță de plastic.

– Doamne, miroase bine, nu-i așa? zise Mary Jane. N-am avut de gând să-ți citesc gândurile, mi se mai întâmplă, pur și simplu.

– Nu-mi fac griji pentru asta, n-are nici o importanță. Atâta vreme cât știm amândouă că e sporadic și că e ușor să înțelegi greșit.

– Oh, bineînțeles, spuse Mary Jane.

Și o privi din nou așa cum o privise la etaj. Stăteau una în fața celeilalte, întocmai cum stătuse Mona de vorbă cu Rowan, numai că ea ocupa acum locul lui Rowan, iar Mary Jane stătea pe scaunul ei. Mary Jane se uită o vreme la furculița ei de argint și înlemni deodată, privind-o pe Mona cu ochi îngustați.

– Ce s-a întâmplat? se interesă Mona. Te uiți la mine de parcă s-ar fi întâmplat ceva.

– Toată lumea se uită la tine când ești gravidă, toți o fac, o să-ți dai în curând seama.

– Știu asta, ripostă Mona. Dar în privirea ta e ceva deosebit. Alți oameni îmi aruncă priviri vagi, iubitoare, și priviri de confirmare, dar tu...

– Ce-nseamnă confirmare?

– Aprobare, zise Mona.

– Trebuie să primesc o educație, spuse Mary Jane, scuturând din cap. Lasă furculița jos. Ce reprezintă modelul ăsta din argint?

– E Sir Christopher[1], răspunse Mona.

– Crezi că e prea târziu ca să devin o persoană cu adevărat educată?

– Nu, zise Mona, ești prea deșteaptă ca să te lași descurajată de un început întârziat. În plus, ai deja o educație. Numai că de un alt tip. Eu n-am fost niciodată în locurile unde ai fost tu. N-am avut niciodată vreo responsabilitate.

– Da, bine, nici eu nu mi-am dorit asta întotdeauna. Știi că am omorât un om? L-am împins de pe o scară de incendiu, în San Francisco, a căzut de la etajul trei pe o alee și i-a crăpat capul.

– De ce l-ai împins?

– Încerca să-mi facă rău. Îmi injectase o doză de heroină și era agresiv, îmi spunea că noi doi trebuia să fim amanți. Era un nenorocit de proxenet. L-am împins de pe scara de incendiu.

– Și ai suportat vreo consecință?

– Nu, zise Mary Jane, scuturând din cap. N-am spus povestea asta niciodată, nici unei rude..

– N-o s-o fac nici eu, zise Mona. Dar un asemenea gen de putere nu e neobișnuit în familie. Câte fete crezi c-a nărăvit la droguri codoșul ăla? Așa se zice, nu?

Eugenia le servea, surdă la conversația lor. Carnea de vițel arăta grozav, bine rumenită și suculentă, cu sos de vin alb.

Mary Jane dădu din cap.

– O grămadă de fete. Niște idioate, spuse ea.

Eugenia pregătise o salată rece de cartofi cu mazăre, ulei și usturoi, o altă rețetă rafinată de-a lui Michael Curry. Trânti cu zgomot o lingură plină în farfuria lui Mary Jane.

– Mai avem lapte? întrebă Mona. Tu ce bei, Mary Jane?

---

[1] Arhitect englez (1632–1723), care a introdus în Anglia stilul baroc, cea mai importantă dintre lucrările sale fiind Catedrala Sf. Paul din Londra. (n.tr.)

– Coca-Cola, te rog, Eugenia, dacă nu te superi, dar, la urma urmelor, pot să mă ridic şi să mi-o iau singură.

Sugestia o scandaliză pe Eugenia, mai ales pentru că venea de la o verişoară necunoscută care era, evident, o necioplită. Aduse cutia de suc şi un pahar cu gheaţă.

– Mănâncă, Mona Mayfair, zise ea. Toarnă lapte din cutia de carton. Haide!

Carnea i se păru groaznică Monei. Nu-şi dădea seama de ce. Era unul dintre felurile de mâncare pe care le adora. Dar simţise dezgust imediat ce i se pusese în faţă farfuria. Probabil greţurile obişnuite, se gândi, care demonstrează că vârsta fătului e cea firească. Annelle spusese că începeau chiar după şase săptămâni. Asta, înainte de a declara că bebeluşul era un monstru de trei luni.

Îşi plecă fruntea. Frânturi din ultimul vis o luau în stăpânire, stăruitoare, dând naştere unor asociaţii de idei care se îndepărtau grabnic de ea, imediat ce încerca să le reţină, făcând ca visul însuşi să-i alunece printre degete.

Se lăsă pe spătarul scaunului. Bău încet laptele.

– Lasă cutia aici, îi spuse Eugeniei, a cărei figură zbârcită şi solemnă pluti deasupra ei, mutându-şi privirea aspră de la Mona la farfuria neatinsă.

– O să mănânce ce simte nevoia să mănânce, nu-i aşa? făcu Mary Jane, îndatoritoare.

O puştoaică dulce. Îşi înfulecase deja carnea de viţel şi îşi înfigea cu zgomot furculiţa în fiecare bucăţică de ciuperci şi de ceapă pe care o nimerea.

Eugenia plecă în sfârşit, mergând agale.

– Uite, vrei tu asta? zise Mona. Ia-o. Împinse farfuria spre Mary Jane. Eu nici n-am atins-o.

– Eşti sigură că n-o vrei?

– Îmi face greaţă. Îşi turnă încă un pahar cu lapte. Ştii, n-am fost niciodată o mare amatoare de lapte, probabil fiindcă

frigiderul nostru de acasă nu-l păstra niciodată destul de rece. Dar asta s-a schimbat. Totul se schimbă.

– Oh, da, aşa să fie? întrebă Mary Jane, făcând ochii mari. Îşi bău cola pe nerăsuflate. Pot să mai iau una?

– Da, zise Mona.

O privi pe Mary Jane ţopăind către frigider. Avea o rochie suficient de înfoiată cât să te poarte cu gândul la o fetiţă. Datorită tocurilor înalte, muşchii picioarelor ei se conturau superb, dar arătaseră la fel cu câteva zile în urmă, când purta pantofi fără toc.

Se trânti din nou pe scaun şi începu să devoreze porţia Monei.

Din oficiul majordomului, Eugenia vârî capul pe uşă.

– Mona Mayfair, n-ai mâncat nimic! Trăieşti cu te miri ce.

– Ieşi afară! spuse fermă Mona.

Eugenia se făcu nevăzută.

– Se străduieşte să-ţi poarte de grijă, zise Mary Jane. De ce-ai ţipat la ea?

– Nu vreau să mă dădăcească nimeni. În plus, nu-i vorba de asta. E o pacoste. Crede... mă crede un om rău. E prea mult de explicat. Găseşte întotdeauna motive pentru a mă dojeni.

– Da, ştii, când tatăl copilului are vârsta lui Michael Curry, oamenii dau vina fie pe el, fie pe tine.

– De unde ştii aşa ceva?

Mary Jane se opri din mestecat şi o privi.

– Păi, el e, nu-i aşa? Mi-am închipuit, într-un fel, că eşti îndrăgostită de Michael, încă din prima zi când am venit aici. N-am vrut să te-nfurii. M-am gândit că eşti fericită din pricina asta. Simt în continuare o vibraţie care îmi spune că eşti încântată de faptul că el e tatăl.

– Nu sunt sigură.

– Oh, el e, rosti Mary Jane.

Înfipse furculiţa în ultima bucată de carne de viţel, o ridică, şi-o îndesă în gură şi o mestecă cu pasiune, cu obrajii

bronzați și netezi agitându-i-se cu furie, fără să facă nici o cută, fără să se-ncrețească sau să se deformeze. Era o fată cu adevărat frumoasă.

– O știu, adăugă, după ce înghiți se o îmbucătură de carne mestecată, suficient de mare cât să-i înfunde traheea, și din asta să i se tragă moartea.

– Uite cum stau lucrurile, zise Mona. Încă n-am vorbit cu nimeni despre asta și...

– Toată lumea știe, o întrerupse Mary Jane. Și Bea. Știi ce-o s-o salveze pe Bea? Femeia asta o să treacă peste durerea pierderii lui Aaron dintr-un motiv simplu. Își face în fiecare clipă a existenței griji pentru toți ceilalți. E îngrijorată de-a binelea din pricina ta și a lui Michael Curry, pentru că el poartă genele, așa cum știe toată lumea, și e soțul lui Rowan. Dar spune că țiganul de care te-ai îndrăgostit e cât se poate de nepotrivit pentru tine. El e bărbatul unui alt soi de femeie, una dezlănțuită, nomadă și fără familie, cum e și el.

– A spus ea toate astea?

Mary Jane dădu din cap. Observă dintr-odată farfuria cu pâine pregătită de Eugenia pentru ele, felii de pâine albă, simplă.

Mona nu era de părere că ar fi fost indicat să mănânci așa ceva. Ei nu-i plăcea decât pâinea franțuzească, sau cornurile, sau ceva pregătit cum se cuvenea drept garnitură pentru un fel de mâncare. Dar felii de pâine?! Auzi, felii de pâine *albă!*

Mary Jane o înhață pe cea de deasupra, făcu un cocoloș și îl înmuie în sos.

– Da, a spus toate astea, răspunse ea. I le-a spus mătușii Viv, și lui Polly, și lui Anne Marie. N-a părut să-și dea seama c-o ascultam și eu. Dar vreau să spun că asta o s-o salveze, grija asta față de familie, care îi stăruie tot timpul în minte, cum ar fi ideea de a veni la Fontevrault, să mă convingă să plec de-acolo.

– Cum de-ar putea ști, ele toate, așa ceva despre mine și Michael?

Mary Jane ridică din umeri.

– Pe mine mă-ntrebi? Dragă, asta e o familie de vrăjitoare, tu ar trebui s-o ştii mai bine. Ar fi putut s-o afle pe orice cale. Dar, dacă mă gândesc bine, bunica Evelyn i-a spus secretul lui Viv, dacă nu mă-nşel. Cum că tu şi Michael aţi fi fost singuri aici, sau cam aşa ceva.

– Mda, zise Mona, cu un oftat. Mare brânză... Nu-s obligată să le dau raportul. Şi cu asta, basta.

Dar, dacă începuseră să fie răutăcioase faţă de Michael, dacă începuseră să-l trateze altfel, dacă...

– Oh, nu cred că e cazul să-ţi faci griji în privinţa asta. Cum îţi spuneam, atunci când e vorba de un bărbat de vârsta lui şi de o fată de vârsta ta, lumea dă vina fie pe unul, fie pe celălalt, şi cred că ele te-nvinuiesc pe tine. Adică, nu în sensul rău al cuvântului, sau altceva de soiul ăsta, spun doar lucruri de genul: „Mona capătă tot ce vrea" şi „Bietul Michael", ştii, chestii cum ar fi: „Ei, dacă l-a ridicat din patul de suferinţă şi acum se simte bine, înseamnă că Mona are darul vindecării".

– Excelent, făcu Mona. Adică, exact asta simt şi eu.

– Ştii, eşti inflexibilă, comentă Mary Jane.

Sosul de viţel se terminase. Mary Jane mâncă următoarea felie de pâine goală. Închise ochii, afişând, cu intenţie, un zâmbet de încântare. Avea genele rimelate, bătând uşor în violet, de fapt de o nuanţă asemănătoare cu a rujului de pe buzele ei, oricum, foarte subtilă, încântătoare, superbă. Un chip al naibii de frumos.

– Acum ştiu cu cine semeni! exclamă Mona. Cu Bătrâna Evelyn, vorbesc despre fotografiile ei din tinereţe, bineînţeles.

– Păi, asta are sens, nu? zise Mary Jane. Ţinând cont că ne tragem amândouă din Barbara Ann.

Mona îşi turnă în pahar restul de lapte. Continua să fie minunat de rece. Poate că ea şi copilul ei ar fi putut trăi numai cu lapte, dar nu era sigură.

– Cum adică inflexibilă? întrebă. Ce vrei să spui cu asta?

– Adică te ofuschezi prea uşor. De cele mai multe ori, când vorbesc aşa, complet deschis, fără secrete, încerc cu adevărat să cunosc pe cineva??? Înţelegi??? Şi jignesc persoana respectivă.

– Nu e de mirare, făcu Mona, dar nu m-ai jignit.

Mary Jane devora din priviri ultima felie subţire de pâine albă, care zăcea pe masă dată uitării.

– Poţi s-o iei, spuse Mona.

– Eşti sigură?

– Foarte.

Mary Jane o înhăţă, înlătură coaja şi se apucă să ruleze miezul moale, făcându-l cocoloş.

– Doamne, îmi place grozav aşa! zise. Când eram mică??? Ştii? Obişnuiam să iau o franzelă întreagă şi s-o transform în cocoloaşe.

– Şi coaja?

– O făceam cocoloaşe, răspunse ea, clătinând din cap cu o uimire nostalgică. O făceam cocoloaşe pe toată.

– Uau, zise Mona, cu voce egală. Ştii, eşti într-adevăr fascinantă, eşti cea mai provocatoare combinaţie de mundan şi de mister pe care am întâlnit-o vreodată!

– Ţine-o tot aşa, dă-ţi aere, spuse Mary Jane, dar ştiu că n-o faci cu răutate, mă tachinezi doar, nu-i aşa? Mă crezi că, dacă „mundan" ar fi început cu „b", aş fi ştiut ce-nseamnă?

– *Serios*? Dar de ce?

– Din cauză că am ajuns la „b" cu studiul vocabularului, continuă Mary Jane. Mă ocup de educaţia mea pe mai multe planuri şi-aş vrea să ştiu ce părere ai despre asta. Uite ce fac: iau un dicţionar tipărit cu litere mari?? Înţelegi???? De genul celor pentru cucoane bătrâne, cu vederea slabă??? Şi decupez cuvintele care încep cu „b", aşa îmi devin, într-un fel, familiare, înţelegi, îl decupez pe fiecare împreună cu definiţia lui şi pe

urmă arunc toate cocoloașele alea mici de hârtie... Hopa, o luăm de la început! râse ea. Cocoloașe, alte cocoloașe.

– Am observat, comentă Mona. Noi, fetițele, suntem obsedate de biluțe și de cocoloașe, nu-i așa?

Mary Jane încuviință cu un hohot sonor de râs.

– E mai bine decât mă așteptam, spuse Mona. Colegele de școală îmi apreciază umorul, dar aproape nimeni din familie nu râde de glumele mele.

– Glumele tale chiar sunt amuzante, zise Mary Jane. Pentru că ești genială! Îmi închipui că geniile sunt de două feluri, unele cu simțul umorului și altele fără.

– Și ce se-ntâmplă cu toate cuvintele astea care încep cu „b", decupate și făcute cocoloașe?

– Păi, le pun într-o pălărie, înțelegi??? Așa cum se face cu numerele de la tombolă.

– Da.

– Și pe urmă le scot unul câte unul. Dacă e un cuvânt pe care nu-l folosește nimeni, niciodată, cum ar fi „batracian"? Îl arunc. Dar dacă e un cuvânt folositor, ca, de exemplu, „beatitudine" – „stare de fericire deplină"? Atunci îl memorez imediat.

– Hmmm, pare să fie o metodă destul de bună. Presupun că sunt mai multe șanse să-ți amintești cuvintele care-ți plac.

– Oh, da, dar, în realitate, țin minte aproape tot, înțelegi? Fiind atât de isteață cum sunt?

Mary Jane își vârî cocoloșul de pâine în gură și se apucă să fărâmițeze coaja.

– Chiar și înțelesul cuvântului „batracian"? întrebă Mona.

– „Amfibian fără coadă, care se deplasează în salturi", răspunse Mary Jane.

Mușcă din cocoloșul făcut din coajă.

– Ascultă, Mary Jane, spuse Mona, în casa asta e o grămadă de pâine. Poți lua cât de multă vrei. E o franzelă chiar acolo, pe masa pentru gătit. Ți-o aduc eu.

– Stai jos! Eşti gravidă, o iau eu, zise Mary Jane.

Sări în picioare, întinse mâna către pâine, o prinse de ambalajul de plastic şi o puse pe masă.

– Ce-ai zice de nişte unt? Vrei? E chiar acolo.

– Nu, mi-am impus să mănânc fără unt, fac economie, şi nu vreau să mă-nvăţ din nou cu el, pentru că o să-i simt lipsa şi pâinea n-o să mi se mai pară atât de bună. Mary Jane rupse plasticul, scoase o felie şi începu să-i ronţăie partea din mijloc. Problema, spuse apoi, este că o să uit cuvântul „batracian" dacă n-o să-l folosesc, dar o să-l folosesc pe celălalt, „beatitudine", şi o să-l ţin minte.

– Am priceput. De ce te uitai aşa la mine?

Mary Jane nu răspunse. Îşi linse buzele, dădu de nişte firimituri răzleţe de miez şi le înghiţi.

– Ai ţinut minte tot timpul despre ce vorbeam de fapt, nu-i aşa?

– Da.

– La ce te gândeşti, în legătură cu bebeluşul? întrebă Mary Jane, părând acum preocupată şi protectoare, sau, cel puţin, impresionată de sentimentele Monei.

– S-ar putea să fie ceva în neregulă cu el.

– Da. Mary Jane dădu din cap. Aşa mi-am închipuit.

– N-o să fie un soi de uriaş, zise Mona, cu toate că, după fiecare cuvânt, îi era tot mai greu să continue. Nu e un soi de monstru sau mai ştiu eu ce. Dar poate ceva nu e, pur şi simplu, aşa cum ar trebui, poate că genele se combină într-un anumit fel şi... ceva ar putea să nu meargă bine.

Respiră adânc. O chinuia cea mai cumplită durere sufletească pe care o simţise vreodată. Toată viaţa îşi făcuse griji, în multe privinţe – pentru mama ei, pentru tatăl ei, pentru bunica Evelyn, pentru oamenii pe care îi iubea. Şi cunoscuse din plin suferinţa, mai ales în ultimul timp. Dar îngrijorarea pentru copil era cu

totul altfel, îi trezea o spaimă atât de profundă, încât părea o agonie. Se pomeni punându-şi din nou mâna pe pântec.

– Morrigan, şopti.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Mary Jane.

– Îmi fac prea multe griji. Oare nu e normal să te gândeşti că ar putea fi ceva în neregulă cu copilul tău?

– Ba da, e firesc, răspunse Mary Jane. Dar în familia asta au fost o mulţime de oameni cu spirala ADN uriaşă şi n-au făcut copii diformi, oribili, nu-i aşa? Adică, până la urmă, câţi bebeluşi cu dubla spirală lungă s-au născut, fără a exista probleme?

Mona nu răspunse. Căzuse pe gânduri. Ce importanţă are? Dacă acest copil nu e normal, dacă este... Îşi dădu seama că privea explozia de verdeaţă de dincolo de ferestre. Era încă după-amiaza devreme. Se gândi la Aaron, zăcând cu un raft deasupra lui Gifford, în cripta ca un dulap cu sertare din mausoleu. Păpuşi de ceară de formă omenească, străbătute de un fluid. Nu Aaron, nu Gifford. Oare de ce ar fi săpat Gifford o groapă într-un vis?

Îi veni o idee nebunească, periculoasă şi nelegiuită, dar nu extraordinar de surprinzătoare. Michael lipsea. Rowan lipsea. În noaptea următoare s-ar fi putut duce singură în grădină, când toată lumea de pe proprietate dormea, şi ar fi putut dezgropa rămăşiţele celor doi de sub stejar; ar fi putut vedea cu ochii ei ce se afla acolo.

Nu exista decât o problemă: îi era frică. În decursul anilor, văzuse în filmele de groază o mulţime de scene în care oamenii făceau astfel de lucruri, cutreierau prin cimitir ca să dezgroape un vampir, sau săpau la miezul nopţii ca să descopere ce se găsea într-un mormânt. Nu crezuse niciodată în veridicitatea unor asemenea scene, mai ales când eroul sau eroina acţiona de unul singur, ori de una singură. Pur şi simplu, era prea înspăimântător. Ca să dezgropi un cadavru era nevoie de mult mai mult curaj decât avea Mona.

Se uită la Mary Jane. Observă că își încheiase festinul cu pâine și acum stătea cu brațele încrucișate, fixând-o cu privirea, într-un fel oarecum tulburător. Ochii ei aveau acel luciu straniu care apare atunci când gândurile îți sunt departe, aveau o căutătură goală, dar înșelător de bine focalizată.

– Mary Jane? zise ea.

Se aștepta s-o vadă tresărind și, cum s-ar zice, dezmeticindu-se, dezvăluindu-i imediat, din proprie inițiativă, la ce anume se gândea. Dar nu se întâmplă asta. Mary Jane continuă să o privească exact la fel în timp ce îi răspundea.

– Da, Mona?

Fata se ridică în picioare. Se apropie de Mary Jane coborându-și privirea înspre ea. Cealaltă continuă s-o fixeze cu aceeași ochi mari și înspăimântători.

– Atinge copilul, uite, pune mâna aici, nu te intimida. Spune-mi ce simți.

Privirea lui Mary Jane poposi pe talia ei. Întinse mâna foarte încet, ca și cum ar fi avut de gând să facă ceea ce îi ceruse Mona, apoi și-o retrase brusc, cu o tresărire. Se ridică de pe scaun și se depărtă. Părea îngrijorată.

– Nu cred c-ar trebui s-o facem. Să nu facem nici o vrăjitorie cu bebelușul ăsta. Suntem două tinere vrăjitoare, spuse. Știi, chiar asta suntem. Știi, dacă vraja ar putea??? Avea vreun efect asupra lui???

Mona oftă. Își pierdu brusc cheful să mai vorbească despre asta; senzația de spaimă o secătuia prea tare, era prea al naibii de dureroasă și se săturase de ea.

Singura persoană din lume care i-ar fi putut răspunde la întrebări era Rowan, și avea de gând să i le pună, mai devreme sau mai târziu, pentru că acum simțea copilul, și era de-a dreptul imposibil să simți un făt mișcându-se așa, lovind în acel fel, ușurel și uniform, când el avea doar șase, sau chiar zece, sau chiar douăsprezece săptămâni.

– Mary Jane, acum trebuie să rămân singură, spuse ea. Nu sunt nepoliticoasă. E doar copilul, care mă-ngrijorează. Ăsta e purul adevăr.

– Eşti atât de dulce fiindcă stai să-mi dai explicaţii! Vezi-ţi liniştită de ale tale. Eu urc la etaj, dacă e OK. Ryan??? Mi-a dus valiza în camera mătuşii Viv, ştii??? O să fiu acolo.

– Poţi să foloseşti computerul meu, dacă vrei, zise Mona. Se întoarse cu spatele la Mary Jane şi se uită din nou în grădină. E în bibliotecă şi are o grămadă de programe. Porneşte direct în WordStar, dar e destul de simplu să treci în Windows sau în Lotus 1-2-3.

– Da, ştiu cum s-o fac, tu stai liniştită, Mona Mayfair, şi cheamă-mă dacă ai nevoie de mine.

– Mda, o să te chem. Mona se întoarse din nou către ea. Mă... mă bucur într-adevăr că eşti aici, Mary Jane, adăugă. E greu de spus când o să se-ntoarcă Rowan, sau Michael.

Şi dacă nu se mai întorceau niciodată? Spaima era din ce în ce mai acaparantă, înghiţind tot ce îi venea întâmplător în minte. Prostii! Aveau să se-ntoarcă. Dar bineînţeles că plecaseră în căutarea unor oameni care ar fi putut pune la cale să le facă rău...

– Nu-ţi face griji, dragă, zise Mary Jane.

– Mda, repetă Mona, deschizând uşa.

Se plimbă o vreme pe dalele de piatră al curţii, îndreptându-se apoi către grădina din spate. Era încă devreme, soarele era sus şi cobora către pajiştea de sub stejar, unde avea să poposească toată după-amiaza. În grădina din spate, acela era cel mai plăcut şi cel mai călduros moment al zilei.

O luă prin iarbă. Probabil că acolo erau îngropaţi. Michael adusese pământ din altă parte în locul acela, unde creştea iarba cea mai fragedă şi cea mai plăpândă.

Se lăsă în genunchi şi apoi se întinse, fără să-i pese de frumoasa ei cămaşă albă. Avea atât de multe. Asta înseamnă să fii bogat, iar ea începea deja s-o înţeleagă, avea extrem de multe

lucruri şi nu trebuia să poarte pantofi găuriţi. Îşi afundă obrazul în ţărâna rece şi în iarbă, mâneca largă care îi acoperea mâna dreaptă părând o paraşută albă, căzută alături de ea din înaltul cerului. Închise ochii.

Morrigan, Morrigan, Morrigan... Corăbiile traversau marea, cu torţele ridicate. Iar stâncile păreau atât de periculoase. Morrigan, Morrigan, Morrigan... Da, ăsta era visul! Drumul dinspre insulă către coasta de nord. Stâncile erau pericolul, stâncile şi monştrii adâncurilor, care trăiau în golfuri.

Auzi pe cineva săpând. Era trează pe de-ntregul şi se uită, pe deasupra ierbii, în direcţia florilor de ghimbir şi a azaleelor.

Nu săpa nimeni. Nălucire. „Tu vrei să-i dezgropi, vrăjitoare mică", îşi spuse. Trebuia să admită că era amuzant să se joace cu Mary Jane Mayfair de-a tinerele vrăjitoare. „Da, îmi pare bine c-a venit. Să cumpărăm mai multă pâine."

Ochii i se închiseră. Se întâmplă un lucru minunat. Soarele îi cuprinse chipul, de parcă abia ar fi trecut dincolo de o creangă groasă sau ar fi ieşit de după un nor, şi razele lui colorau întunericul de sub pleoape într-un portocaliu strălucitor, iar Mona simţea căldura strecurându-i-se în tot trupul. Înăuntrul lui, în pântecul pe care mai putea încă să doarmă, fătul mişcă din nou. „Copilul meu".

Cineva cânta din nou un cântec de leagăn. Zău că trebuie să fi fost cel mai vechi din lume. Era în engleza veche sau în latină?

„Atenţie, zise Mona. Vreau să te-nvăţ cum să foloseşti un computer înainte de a împlini patru ani şi vreau să înţelegi că nimic nu te poate împiedica să fii orice îţi vei dori, asculţi ce-ţi spun?"

Copila râse şi iar râse. Făcu o tumbă, îşi întinse braţele şi mânuţele minuscule şi râse încă şi încă o dată. Arăta precum un mic „amfibian fără coadă, care se deplasează în salturi", iar Mona nu se putu împiedica să nu râdă la rândul ei.

– Exact asta eşti! îi zise copilei.

Pe urmă se auzi vocea lui Mary Jane – Mona alunecase de-a binelea în vis şi, într-un fel, o ştia, da, pentru că Mary Jane era îmbrăcată aidoma bunicii Evelyn, în haine de femeie vârstnică, cu rochie de gabardină şi cu pantofi cu şireturi, aşa că ăsta era sigur un vis –, vocea lui Mary Jane, spunând:

– Aici e vorba de ceva mai mult decât atât, dragă. Trebuie să te hotărăşti cât mai curând.

15

– Ascultă-mă, uită tot ce-ai făcut, sari peste asta, spuse Tommy.

Erau în maşină, întorcându-se la Cămin, la insistenţele lui.

– Trebuie să ne purtăm ca şi cum n-am avea nici o vină. Toate dovezile au dispărut, traseul e distrus în întregime. Nu pot da de urma unui telefon pornind de la un altul. Iar noi trebuie să ne-ntoarcem acolo, să ne purtăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, să ne arătăm preocupaţi de moartea lui Marcus şi-atât.

– O să le spun c-am fost foarte îngrijorat pentru Stuart, zise Marklin.

– Da, exact asta trebuie să le spui. Erai îngrijorat din pricina lui Stuart. Stuart se afla sub o tensiune cumplită.

– Poate că nici n-au observat, poate că bătrânii nici măcar n-au băgat de seamă c-am lipsit.

– Şi nu l-ai găsit pe Stuart, aşa că te-ai întors acasă. Ai înţeles? Te-ai întors acasă.

– Şi pe urmă?

– Asta depinde de ei, zise Tommy. Indiferent ce s-ar întâmpla, trebuie să rămânem acolo, ca să nu trezim nici o suspiciune. Atitudinea noastră e simplă: „Ce s-a-ntâmplat? Vrea cineva să ne explice?"

Marklin încuviinţă din cap.

– Dar unde-o fi Stuart? întrebă el.

Îndrăzni să-l privească pe Tommy. Acesta era tot atât de calm precum fusese la Glastonbury, atunci când Marklin ar fi

fost în stare să cadă în genunchi în faţa lui Stuart şi să-l implore să li se realăture.

– S-a dus la întâlnirea cu Yuri, asta-i tot. Stuart e mai presus de orice bănuială, Mark. Tu e posibil să fii suspectat, din pricina felului în care ai plecat, în fugă. Acum vino-ţi în fire, bătrâne, trebuie să ne jucăm bine rolul!

– Pentru câtă vreme?

– De unde să ştiu eu? întrebă Tommy, cu aceeaşi voce calmă. Cel puţin până când găsim un pretext ca să putem pleca din nou. Pe urmă ne întoarcem în apartamentul meu din Regent's Park şi luăm o hotărâre. Jocul continuă? Ce avem de pierdut dacă rămânem în Ordin? Dar de câştigat?

– Dar ce anume l-a ucis pe Anton?

Tommy scutură din cap. Supraveghea şoseaua, ca şi cum Marklin ar fi avut nevoie de un copilot. Iar Marklin n-ar fi băgat mâna-n foc că lucrurile nu stăteau aşa. Nu era sigur c-ar fi fost în stare să parcurgă drumul dacă nu l-ar fi ştiut pe dinafară.

– Nu sunt convins că trebuie să ne-ntoarcem, zise el.

– Asta-i o prostie. N-au nici cea mai mică bănuială despre ceea ce s-a petrecut de fapt.

– De unde ştii? întrebă Marklin. Doamne Sfinte, s-ar putea ca Yuri să le fi povestit! Tommy, vrei să-ţi foloseşti capul? Poate că nu-i cel mai sănătos lucru să fii atât de calm într-o astfel de situaţie. Stuart s-a dus să-l întâlnească pe Yuri, iar Yuri ar putea fi acum în Cămin.

– Nu crezi că Stuart a avut destulă minte ca să-i sfătuiască să stea deoparte? Crezi că nu i-a spus că e vorba despre un soi de conspiraţie şi că el nu-i cunoaşte amploarea?

– Cred că tu ai avea destulă minte pentru asta, că poate aş avea şi eu, dar nu ştiu ce să spun în privinţa lui Stuart.

– Şi ce dacă Yuri e acolo? Înseamnă că au aflat despre conspiraţie, dar nu şi despre noi. Stuart nu i-ar povesti lui Yuri despre noi, indiferent ce s-ar întâmpla. Tu eşti cel care nu gândeşte. Ce le poate spune Yuri? O să-i pună la curent cu

indiferent ce s-o fi întâmplat la New Orleans şi, dacă asta se înregistrează... Ştii, cred c-o să-mi pară rău c-am distrus sistemul de interceptare.

– Mie nu-mi pare! spuse Marklin.

Stilul de om de afaceri al lui Tommy şi optimismul lui absurd începuseră să-l enerveze.

– Te temi că n-o să fii în stare s-o scoţi la capăt, nu-i aşa? întrebă Tommy. C-o să clachezi, cum i s-a-ntâmplat lui Stuart. Dar, Marklin, trebuie să pricepi faptul că Stuart a fost în organizaţia Talamasca toată viaţa lui. Ce-nseamnă Ordinul ăsta pentru tine, sau pentru mine? Tommy râse scurt, pe un ton sec. Doamne, au făcut o greşeală cu noi, este, frate?

– Nu, nu-i aşa, răspunse Marklin. Stuart ştia foarte bine ce face, ştia că avea curajul de a pune la punct planuri pe care el nu le-ar fi putut realiza niciodată. Stuart n-a făcut nici o greşeală. Greşeala a reprezentat-o uciderea lui Anton Marcus.

– Şi nici unul dintre noi n-a rămas acolo destul de mult ca să afle ce era cu omul ăla, cu crima, cu acest incident norocos. Îţi dai seama că e norocos, nu?

– Sigur că da. Am scăpat de Marcus. Asta a fost. Dar ce s-a petrecut în momentul crimei? Elvera a discutat cu ucigaşul. Şi el i-a vorbit despre Aaron.

– N-ar fi pur şi simplu minunat ca intrusul să fi fost din familia Mayfair? Un vrăjitor clasa-ntâi? Îţi spun c-aş vrea să citesc dosarul despre Vrăjitoarele Mayfair din scoarţă-n scoarţă. Vreau să aflu totul despre oamenii ăştia. Uite ce mă gândeam. Trebuie să existe vreo modalitate de a revendica hârtiile lui Aaron. Ştii cum era omul. Nota totul. Probabil c-a lăsat biblioraf turi întregi. Cred că sunt la New Orleans.

– Te duci cu gândul prea departe! Tommy, Yuri ar putea fi acolo! E posibil ca Stuart să fi clacat. E posibil să se fi aflat totul.

– Mă îndoiesc profund, zise Tommy, cu aerul cuiva care vrea să mediteze asupra unor lucruri mai importante. Marklin, drumul lateral!

Marklin aproape că îl ratase şi, când viră brusc, se afla pe direcţia unei alte maşini, dar aceasta îi făcu loc şi el se repezi înainte. Peste câteva secunde se îndepărta de autostradă, rulând pe drumul de ţară. Se relaxă, dându-şi abia atunci seama că, în aşteptarea impactului, se crispase atât de tare încât îl dureau fălcile din cauza forţei cu care strânsese din dinţi.

Tommy îl privea mustrător.

– Uite ce e, mai slăbeşte-mă! spuse Marklin, pe neaşteptate, simţind o fierbinţeală în spatele ochilor, ceea ce însemna, întotdeauna, că era furios de-a binelea, dar că încă nu-şi dăduse pe deplin seama de asta. Nu eu sunt problema, Tommy. Ceilalţi sunt! Acum relaxează-te. Ne purtăm firesc. Ştim amândoi ce avem de făcut.

Tommy îşi întoarse încet capul în timp ce intrau pe poarta parcului.

– Probabil c-au venit toţi membrii Ordinului, spuse Marklin. N-am mai văzut niciodată atâtea maşini.

– Dacă nu ne-au rechiziţionat camerele pentru vreun octogenar orb şi surd de la Roma sau de la Amsterdam, ne putem considera norocoşi.

– Sper s-o fi făcut! E scuza perfectă pentru a lăsa totul pe seama vechii gărzi şi a o şterge la modul politicos.

Marklin opri automobilul la câţiva metri de un om de serviciu care direcţiona maşina din faţa lor către un loc de parcare destul de îndepărtat, de partea cealaltă a gardului viu. În toţi anii scurşi de când era în organizaţia Talamasca, Marklin nu văzuse niciodată maşini parcate acolo, una lângă alta.

Coborî şi-i întinse omului de serviciu cheile.

– Harry, vrei s-o parchezi tu, te rog?

Scoase la iveală câteva bancnote, o mită suficientă pentru a elimina orice obiecţie faţă de acea încălcare a obiceiurilor, şi se îndreptă către uşile din faţă ale clădirii.

– De ce naiba ai făcut asta? îl întrebă Tommy, ajungându-l din urmă. Încearcă să respecţi regulile, se poate? Pierde-te-n

peisaj. Nu spune nimic. Nu face nimic care să atragă atenţia, ne-am înţeles?

– Eşti prea nervos, chiar şi tu, făcu Marklin, ţâfnos.

Uşile principale erau deschise. Aglomeraţia de bărbaţi şi de femei din hol, aerul îmbâcsit de fum de ţigară şi vuind puternic de zgomotul vocilor dădeau o senzaţie de sufocare. Era aidoma îmbulzelii din timpul unui praznic, sau din pauza unei piese de teatru.

Marklin se opri. Instinctul îi spunea să nu intre. Iar el se încrezuse toată viaţa în propriul instinct, aşa cum se încredea în propria inteligenţă.

– Haide, omule, îi spuse Tommy printre dinţi.

Îl îndemnă să înainteze.

– Oh, bună, zise un domn bătrân, cu faţa veselă, care se întorsese să-i salute. Cine sunteţi?

– Novici, răspunse Marklin. Tommy Monohan şi Marklin George. Accesul novicilor e îngăduit?

– Bineînţeles, bineînţeles, zise bătrânul, dându-se la o parte.

În spatele lui mulţimea se înghesuia să intre, chipuri întorcându-se către el şi apoi îndepărtându-se cu nepăsare. Dincolo de prag, o femeie şopti ceva la urechea unui bărbat, iar când ochii ei îi întâlniră pe ai lui Marklin, scoase o mică exclamaţie de surpriză şi de întristare.

– Facem o greşeală, rosti Marklin în şoaptă.

– Bineînţeles că ar trebui să fiţi cu toţii de faţă, spunea bătrânul cel jovial, toţi cei tineri ar trebui să fie prezenţi. Când se întâmplă aşa ceva, toată lumea e chemată acasă.

– Mă întreb de ce, spuse Tommy. Anton nu era pe placul nimănui.

– Ţine-ţi gura, zise Marklin. E de-a dreptul uluitor, nu-i aşa, modul în care răspund oamenii – noi doi, de exemplu – la stres.

– Nu, din nefericire, nu e nicidecum uluitor.

Îşi croiră drum prin înghesuială. În dreapta şi în stânga lor se zăreau figuri stranii. Oamenii beau vin şi bere. Îi putea auzi vorbind franţuzeşte, italieneşte, chiar şi olandeză.

Joan Cross stătea în prima sală de protocol, înconjurată de chipuri necunoscute pentru Marklin, şi toată lumea discuta pe un ton serios.

Nici urmă de Stuart.

– Vezi? îi şopti Tommy la ureche. Se poartă cum e firesc să se-ntâmple după moartea cuiva: se strâng în grupuri şi discută de parcă ar fi la o petrecere. Aşa trebuie să facem şi noi. Aşa e normal. Înţelegi?

Marklin confirmă din cap, dar nu-i plăcea cum stăteau lucrurile, absolut deloc. Se uită o dată înapoi, căutând uşa din priviri, dar se pare că fusese închisă, iar mulţimea împiedica vizibilitatea. Nu zărea nimic. Prezenţa atâtor feţe străine îl izbi realmente şi vru să-i spună ceva lui Tommy, dar acesta se îndepărtase.

Tommy stătea de vorbă cu Elvera, dând din cap în timp ce ea părea să-i explice ceva. Femeia arăta la fel de neglijent ca întotdeauna, cu părul negru încărunţit strâns la ceafă şi cu ochelarii fără rame coborâţi la jumătatea nasului. Lângă ea stătea Enzo, italianul cu figură lipsită de sinceritate. Unde naiba era fratele lui geaman?

Era cumplit să-ţi petreci viaţa într-un asemenea loc, cugetă Marklin. Oare putea îndrăzni să-ntrebe de Stuart? În mod cert, nu-ndrăznea să-ntrebe de Yuri, cu toată că reapariţia acestuia îi era cunoscută, firește. Ansling şi Perry îi povestiseră că dăduse telefon. O, Doamne, oare ce avea de făcut? Şi unde erau Ansling şi Perry?

Galton Penn, un alt novice, tocmai îşi croia drum către el.

– Ei, salut, Marklin! Ce părere ai despre toate astea?

– Păi, nu înţeleg prea bine despre ce vorbesc oamenii aici, răspunse Marklin. Dar e drept că nici n-am ascultat cu atenţie.

– Să stăm de vorbă acum, omule, înainte de a se interzice toate conversaţiile despre subiectul ăsta. Ştii cum e Ordinul. N-au nici un indiciu despre cel care l-a ucis pe Marcus. Nici un indiciu. Ştii ce credem cu toţii? Că e vorba despre un lucru pe care nu vor să-l aflăm.

– Ca de exemplu?

– Că a fost o acţiune supranaturală, ce altceva? Elvera a văzut ceva care a-ngrozit-o. Ştii, Mark, îmi pare foarte rău pentru Marcus şi aşa mai departe, dar e cel mai captivant lucru care s-a petrecut de când am fost primit în Ordin.

– Da, înţeleg ce vrei să spui, zise Marklin. Nu l-ai văzut pe Stuart, nu-i aşa?

– Nu, nicidecum, nu l-am mai văzut de azi-dimineaţă, de când a refuzat să preia puterea. Erai aici când s-a-ntâmplat?

– Nu, adică da, răspunse Marklin. Mă întrebam dacă o fi ieşit din clădire sau pe unde o fi.

Galton clătină din cap.

– Ţi-e foame? Mie-mi e. Hai să halim ceva!

Avea să fie greu, foarte greu, Dar, dacă singurii oameni care îi vorbeau erau imbecili cu mutre radioase, ca Galton, putea să se descurce excelent, cu adevărat excelent.

16

Mergeau de mai bine de o oră şi aproape că se întunecase; cerul de culoarea laptelui covâsit era acoperit de nori argintii, iar privirile somnoroase alunecau peste întinderea dealurilor unduitoare şi a fermelor de un verde strălucitor, împărţită cu migală într-o mulţime de careuri, de parcă întregul peisaj ar fi fost acoperit cu un kilt imens.

Se opriră, pentru scurtă vreme, într-un sat înşirat de-a lungul şoselei, cu câteva case pe jumătate din lemn, vopsite în negru cu alb, şi cu un mic cimitir năpădit de buruieni. Cârciuma era mai mult decât primitoare. Avea până şi proverbiala ţintă de darts, folosită chiar în clipa aceea de doi bărbaţi, iar mirosul berii te îmbia.

Dar nu se putea spune că era momentul potrivit pentru un păhărel, cugetă Michael.

Ieşi din maşină, îşi aprinse o nouă ţigară şi se uită cu o fascinaţie mută la Ashlar, care îşi conducea prizonierul, cu delicateţe protocolară, în interiorul localului şi, inevitabil, către toaletă.

Yuri era în cabina telefonică de vizavi, vorbind în grabă, părând să reia legătura cu Căminul, iar Rowan stătea alături de el, cu braţele încrucişate; Michael nu era sigur dacă femeia privea pur şi simplu cerul sau ceva anume din înaltul lui. Yuri se înfuriase din nou, îşi agita mâna dreaptă, ţinând receptorul cu stânga, şi dădea necontenit din cap. Era limpede că Rowan îi asculta fiecare cuvânt.

Michael se rezemă de peretele tencuit şi trase fumul în piept. Era întotdeauna uimit de oboseala care te cuprindea după un simplu drum cu maşina.

În ultimă instanţă, nici călătoria aceea, cu suspansul ei agonizant, nu se deosebea de toate celelalte, şi îşi imagină că acum, când întunericul se pogora asupra acelui ţinut încântător, starea de somnolenţă avea să devină mai puternică, indiferent ce ar fi urmat să se petreacă.

Când Ash şi Gordon ieşiră din cârciumă, prizonierul părea indignat şi disperat. Dar era evident că nu reuşise să ceară ajutor; poate că nici măcar nu încercase să o facă.

Yuri puse receptorul în furcă. Era rândul lui să dispară în local; continua să pară încordat, dacă nu chiar înnebunit. Rowan îl supraveghease cu atenţie tot timpul drumului, dar numai în momentele în care nu-şi ţinuse ochii pironiţi asupra lui Ash.

Michael privi cum acesta din urmă îl ducea pe Gordon înapoi, pe bancheta din spate. Nu se străduia să mascheze faptul că îl fixa cu insistenţă. I se părea că ar fi fost jenant şi inutil. La bărbatul acela înalt te frapa un singur amănunt: nu părea nicidecum hidos, exact aşa cum spusese Yuri. Frumuseţea lui era reală şi aproape spectaculoasă, dar unde era hidoşenia? Michael nu reuşea s-o vadă. Nu vedea decât o siluetă graţioasă şi gesturile sale lejere, eficiente, care îi demonstrau atât vioiciunea, cât şi puterea. Avea reflexe uimitoare. O dovedise cu vreo jumătate de oră în urmă, când opriseră la o intersecţie şi Stuart Gordon îşi întinsese din nou mâna către portieră, încercând să evadeze.

Părul lui moale şi negru îi amintea mult prea mult de Lasher; prea mătăsos, prea gingaş, prea des, era greu de spus ce anume trezea acele amintiri. Şuviţele albe îi împrumutau chipului o strălucire deosebită. Oasele feţei erau prea voluminoase pentru ca figura să pară feminină, indiferent în care dintre sensurile convenţionale ale cuvântului, dar era delicată, lungimea nasului fiind compensată de faptul că ochii erau atât

de mari şi de îndepărtaţi unul de altul. Pielea era a unui om matur, nu avea fineţea tenului unui bebeluş. Dar adevăratul farmec al bărbatului era dat de combinaţia dintre glasul şi ochii lui. Vocea te putea convinge să faci orice, cugetă Michael, iar privirea avea acelaşi har.

Amândouă erau la hotarul unei simplităţi copilăreşti, dar, în ultimă instanţă, nu aveau nimic simplu. Efectul? Părea un fel de fiinţă angelică, de o înţelepciune şi de o răbdare infinite, şi totuşi hotărâtă, fără nici o îndoială, să-l ucidă pe Stuart Gordon, exact aşa cum spunea că are de gând.

Bineînţeles că Michael nu făcea nici o presupunere în legătură cu vârsta acelei creaturi. Îţi venea foarte greu să nu te gândeşti că era o fiinţă umană, fiind una oarecum diferită şi inexplicabil de stranie. Michael ştia, firesc, că nu acesta era adevărul. I-o spuneau o sută de mici detalii – dimensiunile încheieturilor degetelor, felul ciudat în care făcea, din când în când, ochii mari, părând cuprins de o spaimă amestecată cu veneraţie, şi, probabil că mai presus de toate, perfecţiunea neştirbită a gurii şi a dinţilor. Buzele erau catifelate precum ale unui copil, ceea ce părea imposibil pentru un bărbat cu o piele ca a lui, iar dinţii erau atât de albi, încât păreau desprinşi dintr-o reclamă, o imagine scânteietoare şi retuşată fără pic de ruşine.

Michael nu credea defel că fiinţa aceea ar fi fost extrem de bătrână, sau că era măreţul Sfânt Ashlar din legendele ţinutului Donnelaith, regele din Antichitate, care se convertise la creştinism în ultimele zile ale dominaţiei Imperiului Roman în Britannia şi care îngăduise ca Janet, soţia sa păgână, să fie arsă pe rug.

Dar, atunci când i-o spusese Julien, crezuse povestea aceea sumbră. Iar însoţitorul lor era, fără nici o îndoială, unul dintre numeroşii Ashlari – unul dintre extrem de puternicii Taltos din vale –, o creatură care făcea parte din aceeaşi stirpe cu cea măcelărită de el însuşi.

Toate acestea nu erau puse în discuție, în nici un ungher al minții sale.

Trecuse prin prea multe ca să mai aibă vreo îndoială. Numai că nu putea concepe că bărbatul acela înalt și frumos era însuși bătrânul Sfânt Ashlar. Poate că, pur și simplu, nu voia să admită una ca asta, din motive care căpătau sens în acel context atât de complicat, a cărui veridicitate o accepta acum, în întregime.

„Da, trăiești acum o serie de realități cu desăvârșire noi, își zise. Poate că de aceea privești totul cu atât de mult calm. Ai văzut stafia unui bărbat; ai auzit-o vorbindu-ți; știi că a fost acolo. Ți-a spus lucruri pe care tu nu le-ai fi putut născoci, pe care nu ți le-ai fi imaginat niciodată. Și l-ai văzut pe Lasher, i-ai ascultat îndelungata pledoarie prin care cerea înțelegere, iar asta a fost, de asemenea, ceva cu totul de neimaginat pentru tine, ceva înțesat de informații inedite și de amănunte stranii, pe care continui să ți le amintești cu nedumerire, chiar și acum, când suferința pe care o simțeai ascultându-l pe Lasher a luat sfârșit, când el zace acolo, sub copac.

Oh, da, nu uita cum ai îngropat cadavrul, cum ai lăsat capul să cadă într-o groapă de alături, cum ai descoperit smaraldul, cum l-ai ridicat, ținându-l în mână pe întuneric, în timp ce leșul decapitat zăcea în pământul umed, așteptând să fie acoperit."

Poate că e posibil să te obișnuiești cu orice, își imagină el. Și se întrebă dacă asta i se întâmplase lui Stuart Gordon. Nu se îndoia că bătrânul era vinovat, cumplit de vinovat pentru toate cele, că nu avea nici o scuză. Nici Yuri nu se îndoia. Dar cum de reușise omul ăla să trădeze ceea ce prețuia?

Michael trebuia să admită că el însuși avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru astfel de mistere celtice tenebroase. Însuși faptul că îndrăgea sărbătoarea Crăciunului își avea rădăcinile în nostalgia irațională față de o serie de ritualuri născute, pesemne, în aceste insule. Iar minusculele podoabe de pom de care le colecționase cu atâta dragoste de-a lungul anilor erau, într-un

anumit mod, simbolurile zeilor vechilor celți, ale venerației ascunse față de tainele păgâne.

Din când în când, dragostea pentru casele pe care le restaurase îl apropiase, în cea mai mare măsură în care așa ceva i se putea întâmpla unui american, de această atmosferă a vechilor secrete, a vechilor tipare și a cunoștințelor latente, care așteptau să fie scoase la lumină.

Realiză că, într-un fel, îl înțelegea pe Stuart Gordon. Iar chipul Tessei avea să îi ofere, în curând, o explicație foarte limpede a sacrificiilor și a cumplitelor greșeli ale bătrânului.

Michael trecuse, oricum, prin atât de multe, încât calmul său devenise o a doua natură.

„Da, ai trecut prin toate astea, ai fost folosit de ei și ai fost strivit de ei, iar acum stai aici, lângă o cârciumă de țară dintr-un sătuc cu străzi în pantă lină, parcă desprins de pe o carte poștală ilustrată, și te gândești la toate cu detașare – te gândești că ești alături de o făptură nonumană, dar tot atât de inteligentă precum oricare dintre oameni, și că vei întâlni în curând o femelă din neamul lui, un eveniment de o importanță atât de copleșitoare, încât nimeni nu vrea cu adevărat să o aducă în discuție, decât poate trecând peste respectul cuvenit bărbatului despre care se presupune că o să moară."

E dificil să călătorești, vreme de o oră, în aceeași mașină cu un om despre care se crede asta.

Își termină țigara. Yuri tocmai ieșise din local. Erau gata de plecare.

– Ai luat legătura cu Căminul? îl întrebă Michael, în grabă.

– Da, și am vorbit cu mai multe persoane. Am dat patru telefoane și am stat de vorbă cu patru oameni. Dacă și aceștia patru, cei mai vechi și mai apropiați dintre prietenii mei, sunt incluși în conspirație, atunci îmi pierd orice speranță.

Michael îl strânse de umărul firav. Apoi îl urmă în mașină.

Și în minte îi veni altceva; își spuse că nu avea să se gândească la Rowan și la reacția ei față de întâlnirea cu un Taltos

mai mult decât o făcuse în timpul drumului până acolo, când un simţ profund şi instinctiv al proprietăţii aproape că îl determinase să ceară oprirea limuzinei, pentru ca Yuri să treacă în faţă, astfel încât el să poată sta alături de propria soţie.

Nu, nu avea de gând să cedeze unui asemenea impuls. Nu avea cum să afle ce gândea sau ce simţea Rowan în timp ce privea creatura aceea stranie. Poate că profilul genetic făcea din el un vrăjitor, probabil datorită unei moşteniri aparte, despre care nu ştia nimic. Dar nu citea gândurile. Şi fusese conştient, încă din prima clipă a întâlnirii lor cu Ashlar, că Rowan n-ar fi avut probabil de suferit făcând dragoste cu făptura aceea bizară, pentru că acum, când nu mai putea aduce copii pe lume, nu s-ar fi ales cu hemoragia cumplită care ucisese rând pe rând victimele lui Lasher din clanul Mayfair.

În ceea ce îl privea pe Ash, dacă o dorea cumva pe Rowan, făcea din asta secretul unui gentleman, dar el se îndrepta, oricum, către o femelă din propria specie, probabil una dintre ultimele femele Taltos din lume.

„În plus, trebuie să ţii cont de ceea ce urmează să se petreacă imediat, nu-i aşa, îşi spuse el, strecurându-se pe locul pasagerului şi închizând cu hotărâre portiera. Ai de gând să stai deoparte, lăsându-l pe uriaşul ăsta să-l ucidă pe Stuart Gordon? Ştii foarte bine că nu eşti în stare de una ca asta. Nu poţi să te uiţi cum e omorât cineva. Asta-i imposibil. Singura dată când ai făcut-o s-a întâmplat mult prea repede, detunătura armei a răsunat brusc şi abia dacă ai avut timp să respiri.

„Desigur, ai ucis tu însuţi trei oameni. Iar nemernicul ăsta nechibzuit, dementul ăsta care se laudă că ţine sub cheie o zeiţă, l-a omorât pe Aaron."

Ieşiră din sătucul care se pierdu într-o aglomerare de umbre. Cât de calm, cât de blând, cât de domol era peisajul! În orice altă împrejurare le-ar fi cerut să oprească, pentru a se putea plimba o vreme de-a lungul drumului.

Când se răsuci într-o parte, fu surprins să vadă că Rowan îl urmărea cu privirea. Stătea la rândul ei întoarsă într-o parte şi îşi urcase picioarele pe scaun, exact în spatele lui, probabil că să-l poată privi. Bineînţeles, picioarele ei pe jumătate dezgolite arătau superb; şi ce dacă? Le acoperise, trăgându-şi fusta în jos. Nu se mai zărea decât scânteierea de bun-gust a coapsei acoperite de ciorapul din nailon.

Îşi întinse braţul de-a lungul spătarului tapiţat cu piele şi îşi lăsă palma dreaptă să se odihnească pe umărul ei, iar Rowan i-o îngădui, învăluindu-l în tăcere cu o căutătură discretă a imenşilor ei ochi cenuşii şi oferindu-i ceva mult mai intim decât un zâmbet.

El o evitase pe întreaga durată a popasului din sat, iar acum se întrebă de ce. De ce? Dintr-un impuls, se hotărî să facă un gest grosolan şi vulgar.

Se aplecă, întinzându-şi mâna ca să-i poată cuprinde ceafa în căuşul palmei lui, şi o sărută scurt, revenind apoi în vechea poziţie. Ea s-ar fi putut feri, dar nu o făcuse. Şi, când îl atinseseră buzele femeii, simţise, în profunzimea fiinţei sale, o mică durere care acum începu să-l ardă şi să devină tot mai intensă. „Te iubesc! Doamne Sfinte, oferă-i iubirii noastre încă o şansă!"

Şi îşi dădu seama, chiar în clipa când această dojană i se contura în minte, că nu vorbea nicidecum cu ea; vorbea cu el însuşi, *despre* ea.

Se rezemă de spătar, uitându-se dincolo de parbriz, în zare; privi cerul întunecat opacizându-se, pierzându-şi ultima sticlire a lustrului de porţelan, apoi îşi lăsă capul pe umăr şi închise ochii.

Nimic n-ar fi putut-o împiedica pe Rowan să se îndrăgostească nebuneşte de creatura aceea, care nu-i putea stoarce din trup copii monstruoşi, care nu putea face nimic altceva decât să frângă legământul căsătoriei şi voinţa ei.

De care legământ şi voinţă Michael înţelese că nu mai era sigur. Şi poate că nici nu mai avea să fie vreodată.

În următoare douăzeci de minute dispăru și ultima geană de lumină. Farurile răzbăteau cu greu prin întuneric, iar ei s-ar fi putut afla pe orice șosea, din oricare parte a lumii.

Într-un târziu, Gordon deschise gura. Viraj la dreapta, la prima intersecție, și apoi la stânga, în cea imediat următoare.

Mașina pătrunse într-un ținut împădurit, printre copaci înalți, întunecați, părând un amestec de fagi și de stejari pigmentat cu câțiva pomi fructiferi înfloriți, cărora nu le putea distinge limpede florile de culoare deschisă. Când și când, în lumina farurilor, păreau a fi roz.

Următorul drum secundar nu era asfaltat. Copacii se îndeseau. Poate că erau resturile unui vechi codru, ale uneia dintre acele păduri mărețe, pline de druizi, care acoperiseră cândva în întregime Anglia și Scoția, ba poate chiar și Europa, genul de pădure pe care Iulius Caesar o tăia nutrind convingerea nemiloasă că astfel zeii dușmanilor săi nu puteau face altceva decât să scape cu fuga sau să piară.

Luna era extrem de strălucitoare. Michael zări micul pod de care se apropiau, apoi urmă un nou viraj și își continuară drumul înaintând de-a lungul malului unui lac mărunt, liniștit. De partea cealaltă a apei se vedea un turn, probabil donjonul unei fortărețe normande. Priveliștea era atât de romantică, își spuse el, încât poeții ultimului veac se dăduseră probabil în vânt după locul acela. Poate că îl construiseră chiar ei, poate că era una dintre minunatele contrafaceri împrăștiate pretutindeni în lume, ca urmare a recentei slăbiciuni pentru arhitectura gotică modificată.

Dar, pe măsură ce se apropiau, ocolind lacul și ajungând în preajma turnului, Michael îl văzu mai bine. Își dădu seama că era o construcție de tip normand, de formă rotundă și destul de mare, având probabil trei nivele înălțate deasupra temeliei. Ferestrele erau luminate. Partea de jos a clădirii era ascunsă de copaci.

Da, exact asta era, un turn normand – văzuse multe în anii studenției, hoinărind pe rutele turistice din întreaga Anglie.

Poate că îl văzuse chiar pe acela, într-o vară sabatică pe care o dăduse uitării.

Era puțin probabil. Lacul, copacul uriaș din stânga, totul se dovedea a fi desăvârșit. Acum putea desluși fundația unei clădiri mai întinse, răzlețindu-se sub forma unor mormane și fragmente sfărâmițate, măcinate, fără îndoială, de ploaie și de vânt și scufundate sub valuri de iederă sălbatică.

Trecură printr-un crâng des de stejari tineri, pierzând din vedere turnul, și, când ieșiră dintre copaci, surprinzător de aproape de zidurile rotunde, Michael văzu două mașini parcate în fața ușii imense, flancate de două becuri electrice minuscule.

Totul extrem de civilizat și, după toate aparențele, locuibil. Dar cât de minunat se păstrase, fără nici un adaos modern vizibil! Iederea se cățăra pe pietrele rotunjite, ținute laolaltă de mortar, ajungând cu mult deasupra arcadei simple de la intrare.

Nimeni nu vorbea.

În cele din urmă, șoferul opri mașina pe pietrișul dintr-un mic luminiș.

Michael coborî imediat și aruncă o privire în jur. Văzu o grădină englezească, luxuriantă și sălbatică, care se întindea către lac și către pădure, cu nămeți de flori îmbobocite. Le recunoștea siluetele întunecate, dar se închiseseră la căderea nopții și cine putea ști ce splendoare avea să se întindă jur împrejur la răsăritul soarelui?

Unde aveau să se afle ei în zori?

Între locul în care oprise mașina și turn se afla un copac imens, cu siguranță unul dintre cei mai bătrâni pe care îi văzuse vreodată Michael.

Se apropie de trunchiul venerabil, dându-și seama că se îndepărta astfel de soția sa. Dar nu se putea abține.

Și, când ajunse, în sfârșit, sub coroana imensă a copacului, își ridică privirea către fațada turnului și desluși o siluetă în cadrul ferestrei de la al treilea nivel. Un cap mic și umeri

firavi. O femeie cu părul despletit sau acoperită cu un văl, nu putea fi sigur.

Preț de o clipă, întregul decor îl copleși – nori albi, de vis, lumina lunii înălțate pe boltă, turnul însuși, în toată grandoarea sa necizelată.

Cu toate că scrâșnetul pașilor celorlalți pe pietriș se auzea tot mai aproape, nu se dădu la o parte din drum, nici măcar nu se clinti. Voia să stea acolo, să privească; să se bucure de lacul liniștit din dreapta, cu oglinda apei, întreruptă și încadrată acum de delicații pomi fructiferi, cu florile lor palide palpitând. Erau, cel mai probabil, pruni japonezi, din soiul care înflorea, la vreme de primăvară, în întregul Berkeley, California, îmbrăcând uneori străzile înguste într-o lumină de un roz trandafiriu.

Dorea să țină minte toate astea. Dorea să nu le uite niciodată. Poate că era încă slăbit din cauza schimbării fusului orar, poate că era chiar pe punctul de a înnebuni, așa, ca Yuri. Nu știa. Dar imaginea aceea, imaginea aceea spunea pe scurt povestea întregii lor călătorii, cu ororile și revelațiile ei: un turn înalt, adăpostind promisiunea existenței unei prințese.

Șoferul stinsese farurile. Ceilalți treceau pe lângă el. Rowan i se alăturase. Aruncă o ultimă privire înspre lac, silueta uriașă a lui Ash mergând în fața lui, cu mâinile încă încleștate de trupul lui Stuart Gordon, care pășea de parcă ar fi fost gata să se prăbușească – un bătrân încărunțit, cu venele gâtului subțire conturându-se dureros de vulnerabil în timp ce înainta prin lumina ce se revărsa dinspre intrare.

Da, erau în momentul-cheie, își spuse, și revelația îl izbi aidoma loviturii unei mănuși de box, înțelese că o femeie Taltos locuia în turnul acela, precum Rapunzel, și că Ash avea de gând să-l omoare pe bărbatul care îl conducea către intrare.

Poate că amintirea clipei prezente – imaginile, noaptea blândă și răcoroasă – poate că asta era tot ce avea să-i rămână în minte în urma acelei experiențe. Era o ipoteză foarte plauzibilă.

Ash smulse cheia din mâna lui Stuart Gordon cu un gest ferm, dar fără nici o grabă, şi o strecură într-o broască imensă, de fier. Uşa se deschise prompt, precum una modernă, şi pătrunseră într-un hol scund, încălzit de o sursă electrică şi plin cu mobilier în stil Renaissance Revival, masiv, amplu şi confortabil, cu picioare având aspect de bulb, minunat sculptate însă, sprijinite pe gheare, şi cu tapiţeria uzată, dar încă foarte frumoasă şi de o vechime autentică.

Pe pereţi atârnau tablouri medievale, multe avârld patina indestructibilă a adevăratei vopsele pe bază de ou. O armură stătea în picioare, acoperită de praf. Iar ici şi colo zăceau îngrămădite şi alte comori, cu o neglijenţă extravagantă. Era bârlogul unui om cu suflet de poet, al unui om îndrăgostit de trecutul Angliei şi, probabil, înstrăinat de prezent.

O scară cobora în încăpere, în stânga lor, urmând curbura zidului. Lumina venea din camera de deasupra şi, din câte bănuia Michael, din cea de deasupra aceleia.

Ash îi dădu drumul lui Stuart Gordon. Se duse la piciorul scării. Îşi puse mâna dreaptă pe stâlpul grosolan lucrat al acesteia şi începu să urce.

Rowan îl urmă îndeaproape.

Stuart Gordon păru a nu înţelege că era liber.

– Nu-i face nici un rău, scoase el un strigăt neaşteptat şi sălbatic, de parcă acela ar fi fost singurul lucru pe care era în stare să-l spună. N-o atinge fără permisiunea ei, imploră apoi.

Vocea desprinsă de pe buzele acelui bătrân cu trup scheletic părea să fie ultima rămăşită a virilităţii sale.

– Nu-mi vătăma comoara! zise el.

Ash se opri, se uită la Gordon cu un aer meditativ, apoi reîncepu să urce.

Îl urmară cu toţii, într-un târziu chiar şi Gordon, care îşi făcu loc pe lângă Michael împingându-l cu grosolănie, dându-l apoi pe Yuri la o parte din drum. I se alătură lui Ash în capul scării şi dispăru din câmpul vizual al lui Michael.

Când ajunseră în sfârşit sus, se pomeniră într-o altă încăpere amplă, la fel de simplă precum cea de dedesubt, având drept pereţi chiar zidurile turnului; excepţie făceau pereţii a două încăperi mici, construite cu îndemânare din lemn învechit şi acoperite – poate camere de baie, poate debarale, Michael n-ar fi putut s-o spună. Păreau să se piardă în piatra din spatele lor. Camera cea mare îşi avea partea ei de canapele moi şi de scaune vechi, deformate, de lampadare împrăştiate, cu abajururi de pergament, reprezentând mici insule în tot acel întuneric, dar centrul încăperii era practic gol. Nu exista decât un singur candelabru autentic, de fier, un cerc de lumânări mistuindu-se şi scoţând în evidenţă uriaşa întindere lustruită a pardoselii de dedesubt.

Michael avu nevoie de o clipă pentru a-şi da seama că în încăpere se mai afla încă o persoană, pe jumătate ascunsă vederii. Yuri o privea deja.

Dincolo de cercul de lumină din faţa lor, în partea diametral opusă, o femeie foarte înaltă stătea pe un taburet, părând a ţese la un gherghef. O lampă mică, gât de lebădă, îi lumina mâinile, dar nu şi faţa. O mică parte a tapiseriei era vizibilă şi Michael observă că era foarte complicată şi în culori palide.

Ash încremenise holbându-se la ea. Femeia îi întoarse privirea. Era făptura cu păr lung pe care Michael o văzuse la fereastră.

Ceilalţi nu se mişcau. Gordon se repezi spre ea.

– Tessa, spuse el, Tessa, sunt aici, iubita mea!

Vocea îi răsuna pe un tărâm al lui însuşi, toţi ceilalţi fuseseră uitaţi.

Femeia se ridică, dominând silueta plăpândă a lui Gordon, care o îmbrăţişa. Se lăsă în voia lui cu un suspin suav, delicat, înălţându-şi mâinile ca să atingă cu gingăşie umerii lui firavi. În ciuda înălţimii, era atât de zveltă, încât ea părea cea fragilă. Cu braţele încolăcite în jurul ei, Gordon o aduse către cercul de lumină din mijlocul încăperii.

Expresia lui Rowan avea o umbră de severitate. Yuri era vrăjit. Chipul lui Ash era impenetrabil. Abia dacă privea femeia care fusese adusă aproape şi care stătea acum sub candelabru, cu creştetul şi fruntea scăldate în lumină.

Poate din pricina sexului ei, părea de o înălţime monstruoasă.

Avea faţa perfect rotundă, fără nici un cusur, destul de asemănătoare cu chipul lui Ash, dar nu atât de alungită şi de profund definită. Gura era mică, delicată, iar ochii ei, deşi mari, erau timizi, de o culoare câtuşi de puţin neobişnuită. Nişte ochi albaştri, blânzi şi conturaţi, precum ai lui Ash, de gene lungi, bogate. Părul alb şi des, dat peste cap, se revărsa în jurul ei, învăluind-o aproape ca o vrajă. Părea imobil şi pufos, mai degrabă ca un nor decât ca nişte plete, şi de o asemenea fineţe încât lumina îi dădea o uşoară transparenţă.

Purta o rochie violetă, cu partea de sub sâni a corsajului împodobită de cusături în diagonală. Mânecile erau superbe, de modă veche, strâmte deasupra cotului şi luând apoi amploare, pe măsură ce coborau către manşetele strânse din jurul încheieturilor.

În mintea lui Michael se înfiripă un gând firav, despre Rapunzel – de altminteri mult mai limpede decât toate frânturile de poveşti romantice pe care le citise vreodată –, un gând despre tărâmul zânelor şi al prinţeselor cu puteri de necontestat. Când femeia se apropie de Ash, Michael observă că pielea ei era atât de palidă, încât părea cu desăvârşire albă. Aducea cu o prinţesă-lebădă, cu ai săi obraji fermi, cu o uşoară scânteiere a buzelor, cu genele zbătându-se cu însufleţire deasupra ochilor de un albastru strălucitor.

Se încruntă, ceea ce nu-i contură pe frunte decât o singură cută, părând un bebeluş gata să înceapă să ţipe.

– Taltos, şopti ea.

Dar o spusese fără nici o urmă de nelinişte. Într-adevăr, părea mai degrabă tristă.

Yuri lăsă să-i scape un icnet slab.

Gordon era transfigurat de uimire, ca şi cum nimic nu l-ar fi avertizat în privinţa acelei întâlniri. Pentru o clipă, chipul său păru aproape tânăr, cu ochii arzând de dragoste, în extaz.

– E femeia ta? îl întrebă Ash, cu blândeţe.

O privea, schiţând chiar un zâmbet firav, dar nu se clinti ca s-o întâmpine sau ca să atingă mâna ei întinsă. Vorbi fără grabă.

– Ea e femela pentru care l-ai ucis pe Aaron Lightner, pentru care ai încercat să-l ucizi pe Yuri, femela căreia i-ai fi adus un mascul Taltos cu orice preţ?

– Ce tot spui? rosti Gordon, cu voce şovăielnică. Dacă îndrăzneşti să-i faci vreun rău, cu vorba sau cu fapta, te omor!

– Nu cred asta, zise Ash. Scumpa mea, i se adresă el femeii, mă poţi înţelege?

– Da, răspunse ea, încet, cu glas mărunt, de clopoţel.

Ridică din umeri şi îşi înălţă braţele, amintind de gestul extatic al unui sfânt.

– Taltos, spuse, scuturând încet şi trist din cap, apoi se încruntă iarăşi, cu o suferinţă aproape ireală.

Oare nefericita Emaleth ar fi devenit tot atât de încântătoare şi de feminină?

Şocat, Michael, văzu chipul lui Emaleth, lovit de gloanţe, îi văzu trupul căzând pe spate... Oare de asta plângea Rowan, sau era numai obosită şi surprinsă, privindu-i cu ochi înrouraţi pe Ash, care se uita la femeie, şi pe femeie care îl fixa pe bărbatul cel înalt?

– Frumoasa Tessa, zise Ash, ridicând uşor din sprâncene.

– Ce nu e în ordine? întrebă Gordon. Ceva nu merge, în privinţa amândurora. Spuneţi-mi ce nu e bine.

Se apropie, dar apoi se opri, întrucât nu avea intenţia de a se aşeza între cei doi. Vocea lui căpătase acum inflexiuni bogate şi era plină de regrete. Avea calităţile unui orator, sau ale cuiva care ştie cum să-şi impresioneze ascultătorii.

– Oh, Dumnezeule din Ceruri, asta nu e ceea ce mi-am imaginat... o întâlnire aici, în locul acesta, sub privirile unor oameni care nu reușesc cu adevărat să-i înțeleagă semnificația.

Dar era prea emoționat pentru ca în glasul sau în mișcările sale să mai existe ceva artificial. Gesturile lui nu mai erau isterice. Erau tragice.

Ash rămăsese tot atât de neclintit, zâmbind domol către Tessa și dând apoi încântat din cap atunci când gura ei mică înflori, din ce în ce mai mult, iar obrajii i se rotunjiră, răspunzând, la rândul ei, cu un surâs.

– Ești foarte frumoasă, șopti Ash, apoi își duse mâna la buze, își sărută degetele și așeză cu gingășie acel sărut pe obrazul ei.

Ea suspină, își înălță gâtul lung, făcând părul să i se reverse pe spate, apoi își întinse brațele spre Ashlar și îl strânse la piept. Îl sărută, dar fără nici un strop de pasiune. Michael își putea da seama.

Gordon se postă între ei, încercuind talia Tessei cu brațul stâng și îndepărtând-o cu blândețe.

– Nu aici, vă implor! Oh, vă rog, nu ca și cum s-ar petrece într-un lupanar de rând!

Îi dădu drumul Tessei și se apropie de Ash, cu mâinile încleștate ca în rugăciune, ridicându-și acum ochii către el fără teamă, captivat de ceva mult mai important decât propria supraviețuire.

– Care e locul nunții pentru Taltos? spuse, plin de venerație, cu vocea amplă, implorând. Care e cel mai sacru loc de pe pământul Angliei, unde și-a înșirat Sfântul Mihail runele pe creasta dealului și unde încă mai veghează ruinele străvechii sale biserici?

Ash îl privi aproape cu tristețe, tulburat, mulțumindu-se să-l asculte; vocea pătimașă își urmă șirul.

– Îngăduiți-mi să vă duc acolo, pe amândoi, să iau parte la o nuntă Taltos pe Colina Glastonbury! Își coborî glasul, rostind cuvintele uniform, aproape tărăgănat. Dacă văd asta, dacă asist

la miracolul naşterii pe muntele sacru, în acel loc din Anglia unde a ajuns însuşi Hristos – unde s-au prăbuşit vechii zei şi unde s-au înălţat cei noi, unde s-a vărsat sânge pentru a apăra cele sfinte –, dacă văd asta, naşterea vlăstarului, de mărimea unui adult şi ridicându-se ca să-şi îmbrăţişeze părinţii, simbol al vieţii înseşi, atunci nu mai contează dacă trăiesc sau dacă mor.

Îşi înălţase mâinile, parcă ţinând în căuşul palmelor acea idee sacră; din voce îi dispăruse orice urmă de isterie, iar ochii îi erau limpezi şi aproape blânzi.

Yuri îl privea cu o suspiciune evidentă.

Ash era un monument al răbdării, dar Michael zări, pentru prima oară, o emoţie profundă şi întunecată răzbătându-i din ochi, ba chiar din zâmbet.

– Pe urmă, spuse Gordon, voi fi văzut lucrul pe care am fost născut să-l văd. Voi fi fost martorul miracolului pe care îl cântă poeţii şi la care visează bătrânii. Un miracol mai presus de toate cele despre care am aflat de când pot ochii mei să vadă şi să citească, de când urechile mele pot auzi poveştile ce mi se spun şi de când limba mea poate rosti cuvinte ce exprimă cele mai puternice aspiraţii ale inimii mele. Oferiţi-mi aceste ultime clipe preţioase, timpul necesar pentru a ajunge acolo. Nu e departe. De aici, drumul abia dacă durează un sfert de oră – câteva biete minute pentru noi toţi. Iar pe Colina Glastonbury ţi-o voi încredinţa, aşa cum face un tată cu fiica lui, îţi voi încredinţa comoara mea, pe preaiubita mea Tessa, pentru a săvârşi ceea ce vă doriţi amândoi.

Se opri, privindu-l neclintit pe Ash, cu disperare şi cu o întristare profundă, de parcă în spatele acelor cuvinte s-ar fi ascuns deplina acceptare a vieţii sau a morţii sale.

Nu observă dispreţul evident şi tăcut al lui Yuri.

Michael se minuna de transformarea bătrânului, de convingerea lui nesmintită.

– Glastonbury, şopti Stuart. Te implor! Nu aici. Şi, într-un final, scuturâ din cap. Nu aici, şopti, amuţind după aceea.

Expresia feței lui Ash nu se schimbase. Apoi spuse, cu o foarte mare blândețe, ca și cum ar fi dezvăluit un secret cumplit dinaintea unei inimi iubitoare, pe care o compătimea:

– Nu poate fi nici o nuntă, nu poate exista nici un vlăstar. Vorbea fără grabă. E bătrână, ea, frumoasa ta comoară. E stearpă. Izvorul ei a secat.

– Bătrână! Stuart era nedumerit, nu-i venea să creadă. Bătrână, șopti. Ce, ești nebun, cum poți spune una ca asta?

Se întoarse neajutorat către Tessa, care îl privea fără nici o umbră de durere sau de dezamăgire.

– Ești nebun, repetă el, ridicând tonul. Uită-te la ea! strigă. Privește-i chipul, privește-i trupul! E magnifică! Te-am adus alături de o soție de o asemenea frumusețe, încât ar trebui să-mi mulțumești în genunchi!

Părea a fi revoltat, lăsând totuși impresia că se dezumfla încet sub povara evidenței.

– Chipul ei va arăta la fel, probabil, chiar și în ziua în care va muri, spuse Ash, cu blândețea lui obișnuită. N-am văzut niciodată un Taltos a cărui față să arate altfel. Dar părul ei e alb, complet alb, nu i-a mai rămas nici o șuviță vie. Dinspre ea nu vine nici un parfum. Întreab-o. Oamenii au folosit-o în repetate rânduri. Sau poate că a pribegit prin lume chiar mai mult decât mine. Poartă în ea un pântec mort. Izvorul ei a secat.

Gordon nu mai protestă. Își acoperi gura cu mâinile, micul turn în care i se împleteau degetele, năruindu-se peste buze pentru a-i amuți durerea.

Femeia părea ușor nedumerită, dar foarte puțin tulburată. Se apropie, cuprinzându-l cu delicatețe pe Gordon, care tremura, cu brațul ei lung și subțire. Apoi i se adresă lui Ash, articulându-și clar fiecare cuvânt:

– Mă învinovățești pentru ceea ce mi-au făcut bărbații, pentru că s-au folosit de mine în fiecare sat și în fiecare oraș în care am pus piciorul, pentru că, de-a lungul anilor, mi-au făcut

sângele să curgă iarăşi şi iarăşi, până când n-a mai rămas nici un strop?

– Nu, nu te învinuiesc, răspunse Ash, cu convingere şi cu multă înţelegere. Nu te învinuiesc, Tessa. O spun cu toată sinceritatea.

– Ah!

Ea zâmbi din nou, un zâmbet strălucitor, aproape radios, de parcă i s-ar fi oferit prilejul să cunoască fericirea supremă.

Se uită pe neaşteptate la Michael, apoi la silueta umbrită a lui Rowan, care rămăsese lângă scară. Pe chip i se aşternuse o expresie nerăbdătoare şi afectuoasă.

– Aici sunt în siguranţă faţă de asemenea orori, zise ea. Dragostea lui Stuart e castă. Acesta e refugiul meu. Îşi întinse mâinile către Ash. Nu vrei să stai cu mine, să-mi vorbeşti? Îl conduse spre centrul încăperii. Nu vrei să dansezi cu mine? Aud muzică ori de câte ori privesc în ochii tăi. Îl trase pe Ash mai aproape. Sunt atât de bucuroasă că ai venit, îi spuse, însufleţită de un sentiment profund şi sincer.

Abia acum se uită la Gordon, care se îndepărtase pe nesimţite, încruntat, cu degetele apăsate peste buze, păşind de-a-ndăratelea şi întâlnind în cale un scaun greu, vechi, de lemn. Se lăsă să cadă pe el şi îşi sprijini capul de scândurile dure ale spătarului, apoi se întoarse obosit într-o parte. Energia i se scursese din trup. Viaţa însăşi părea să-l părăsească.

– Dansează cu mine, spuse Tessa. Nu vreţi să dansaţi cu toţii?

Îşi desfăcu braţele, îşi azvârli capul pe spate şi îşi scuturâ pletele, care semănau într-adevăr cu părul lipsit de viaţă al unui om foarte bătrân.

Se învârti iarăşi şi iarăşi, până ce fusta violetă se umflă în jurul ei, luând forma unui clopot, şi continuă să danseze pe vârfurile picioarelor, încălţate în saboţi.

Michael nu-şi putea lua ochii de la ea, de la mişcările delicate pe care le făcea, leganându-se şi descriind un cerc amplu,

înaintând cu piciorul drept şi aducându-l apoi pe celălalt aproape de primul, ca într-un dans ritual.

Cât despre Gordon, pe el era prea dureros să-l priveşti, iar dezamăgirea părea să fie, în ochii lui, mai importantă decât propria viaţă. Arăta de parcă ar fi primit deja o lovitură de moarte.

Ash o privea la rândul său fascinat pe Tessa – poate mişcat, îngrijorat cu siguranţă şi, cine ştie, chiar nefericit.

– Minţi, zise Stuart, dar nu era decât un murmur întretăiat, plin de disperare. Spui o minciună cumplită, oribilă...

Ash nu se obosi să-i răspundă. Zâmbi, dând din cap pentru a o încuraja pe Tessa.

– Stuart, muzica mea. Te rog, cântă muzica mea! Cântă muzica mea pentru... pentru Ash.

Făcu o plecăciune adâncă în faţa acestuia şi îi adresă un nou zâmbet, iar el se înclină la rândul lui şi îşi întinse mâinile, prinzându-le pe ale ei.

Silueta de pe scaun părea incapabilă să se clintească şi repetă, murmurând:

– Nu este adevărat.

Dar tăgăduia fără a mai da crezare propriilor cuvinte.

Tessa începuse să fredoneze, învârtindu-se din nou în cerc.

– Cântă melodia mea, Stuart, cânt-o!

– O s-o cânt eu pentru tine, spuse Michael, cu voce scăzută.

Se răsuci, căutând o posibilă sursă a muzicii, cu slaba speranţă că nu era vorba de vreun instrument, de vreo harpă, de vreo vioară, de ceva care impunea prezenţa unui interpret, pentru că, dacă ar fi fost aşa, nu s-ar fi putut ridica la înălţimea momentului.

Avea el însuşi inima frântă, era inimaginabil de trist, incapabil să savureze imensa uşurare pe care ar fi trebuit s-o simtă. Pentru o clipă, privirea i se opri asupra lui Rowan şi văzu că părea pierdută în tristeţe, învăluită în aceasta, cu mâinile încleştate, cu spatele foarte drept, sprijinit de balustrada scării,

cu ochii la silueta care dansa, fredonând o melodie, bine ştiută şi îndrăgită de Michael.

El descoperi aparatura – o combină stereo modernă, proiectată pentru a avea un aspect atât de tehnic, încât părea aproape mistic, cu sute de ecrane minuscule şi de butoane şi cu fire care şerpuiau în toate direcţiile, către boxele atârnate pe perete, la intervale aleatorii.

Se aplecă, încercând să citească numele casetei din aparat.

– E ceea ce vrea ea, spuse Stuart, privind încremenit la femeie. Nu trebuie decât să-l porneşti. O pune tot timpul. E muzica ei.

– Dansează cu noi, spuse Tessa. Nu vrei să dansezi cu noi?

Se îndreptă spre Ash şi, de data asta, el nu putu rezista. O prinse de mâini şi o luă în braţe, aşa cum îţi cuprinzi partenera pentru un vals, în poziţia intimă, modernă.

Michael apăsă butonul de pornire.

Melodia începu pe o notă joasă – vibraţia unei coarde bas ciupite încet –, scurgându-se din nenumăratele difuzoare; apoi se auziră trompetele, sunând lin, acompaniind modulaţiile tremurătoare ale unui clavecin, care scăzură în intensitate pe aceeaşi linie melodică, pentru a prelua apoi conducerea, fiind urmat de instrumentele cu coarde.

Ash începu imediat să-şi conducă partenera, cu paşi ampli, graţioşi, rotind-o cu delicateţe.

Michael îşi dădu imediat seama că era *Canonul* lui Pachelbel, interpretat aşa cum nu-l mai auzise vreodată, o versiune desăvârşită, cu toate alămurile pe care le dorise probabil compozitorul.

Oare existase vreodată o melodie mai plină de suspine, mai existase ceva atât de sincer abandonat în braţele romantismului? Muzica unduia, trecând dincolo de constrângerile barocului, trompetele, instrumentele cu coarde şi clavecinul cântau acum suprapunându-se, cu o bogăţie melodică dureroasă, astfel încât

melodia părea deopotrivă în afara timpului şi pe de-a-ntregul ruptă din suflet.

Sunetele învăluiau cuplul care dansa cu capetele uşor aplecate, cu paşi ampli şi graţioşi, sincronizându-se perfect cu instrumentele. Ash zâmbea acum din toată inima, un zâmbet tot atât de deplin ca al Tessei. Şi, pe măsură ce ritmul se iuţea, pe măsură ce trompetele începeau să redea notele într-un uşor tremolo, perfect ţinut sub control, pe măsură ce toate instrumentele se completau într-o armonie magnifică, cei doi dansau din ce în ce mai repede, Ash învârtind-o pe Tessa aproape jucăuş, în cercuri tot mai avântate. Fusta ei se umfla în voie, picioarele ei delicate se mişcau cu o graţie desăvârşită, cu tocurile atingând discret lemnul duşumelei, cu zâmbetul încă şi mai radios.

Un alt sunet se suprapunea acum cu dansul – pentru că, astfel interpretat, canonul era cu siguranţă un dans –, iar Michael înţelese treptat că era vocea lui Ash. Cânta fără cuvinte, fredonând doar, iar Tessa se grăbi să-şi adauge propria voce şi glasurile lor fără cusur se înălţară deasupra sunetului ca un luciu întunecat al trompetelor, urmărind fără efort crescendourile, iar acum, când se învârteau mai repede, având amândoi spatele drept, aproape că râdeau, cuprinşi de încântare.

Uitându-se la cei doi – la bărbatul înalt, cu o ţinută regească, şi la zvelta şi graţioasa împărăteasă a zânelor –, ochii lui Rowan se umplusera de lacrimi, ca şi ochii bătrânului, Stuart având mâinile încleştate de braţele scaunului, de parcă s-ar fi aflat foarte aproape de capătul puterilor.

Yuri părea sfâşiat pe dinăuntru, ca şi cum şi-ar fi pierdut în cele din urmă stăpânirea de sine. Dar rămăsese nemişcat, sprijinit de perete, mulţumindu-se să privească.

Ochii lui Ash deveniseră jucăuşi şi, în acelaşi timp, plini de admiraţie; bărbatul îşi legăna capul, conducând dansul cu mai multă dezinvoltură şi mişcându-se tot mai repede.

Continuară să danseze, învârtindu-se pe marginea cercului de lumină, intrând şi ieşind din umbre, cântându-şi unul altuia o serenadă. Tessa avea o expresie extatică, precum a unei fetiţe care îşi vede îndeplinită cea mai mare dorinţă.

Michael simţea că ar fi trebuit să se retragă – el, Rowan şi Yuri –, lăsându-i să se bucure de comuniunea lor pătrunzătoare şi gingaşă. Poate că era singura îmbrăţişare pe care aveau s-o primească vreodată unul de la celălalt. Iar ei păreau să fi uitat de cei din jurul lor şi de orice altceva îi aştepta de atunci înainte.

Dar nu putea să plece. Nimeni nu dădu vreun semn că ar avea în gând aşa ceva, iar dansul continuă până ce ritmul slăbi, până când instrumentele prinseră să scoată sunete din ce în ce mai estompate, vestind astfel că aveau să amuţească în curând, şi liniile melodice suprapuse ale canonului se contopiră într-o singură voce plină, care se îndulci apoi, stingându-se, urmată de o ultimă notă sfâşietoare a trompetei şi apoi de tăcere.

Cei doi se opriră exact în mijlocul încăperii, cu lumina revărsându-li-se pe feţe şi licărindu-le în plete.

Michael rămase sprijinit de zidul de piatră, incapabil să se mişte, mulţumindu-se să-i privească.

Muzica aceea te putea răni. Îţi reamintea toate dezamăgirile, întregul gol din suflet. Îţi spunea: „Viaţa poate fi astfel. Ţine minte".

Tăcere.

Ash înălţă mâinile împărătesei zânelor, privindu-le cu atenţie. Pe urmă sărută palmele ei răsucite în sus şi o eliberă din îmbrăţişarea sa. Tessa rămase privindu-l lung, de parcă ar fi fost îndrăgostită, poate nu de el, poate de melodie, de dans şi de lumină, de tot şi de toate.

El o conduse către gherghef, îndemnând-o cu blândeţe să se reaşeze pe taburet, şi îi întoarse capul astfel încât ochii să îi cadă din nou asupra vechiului obiect al muncii sale, iar ea, privindu-şi tapiseria, păru să uite de prezenţa lui. Degetele i se întinseră în căutarea firelor şi începu imediat să lucreze.

Ash se dădu cu grijă înapoi, evitând să scoată vreun zgomot, apoi se răsuci pe călcâie şi se uită la Stuart Gordon.

De pe buzele bătrânului prăbuşit în scaun, plimbându-şi fără grabă privirile de la Ash la Tessa şi iarăşi către Ash, nu se desprinse nici un protest, nici o rugăminte.

Probabil că momentul cel mai cumplit sosise. Michael nu era sigur. Exista însă posibilitatea de a zădărnici acel moment cu o poveste, cu o explicaţie îndelungată, cu o relatare disperată. Gordon trebuia să încerce. Cineva trebuia să încerce. Trebuia să se întâmple ceva care să salveze acea jalnică făptură; pur şi simplu pentru că era un om, un suflet, ceva trebuia să împiedice execuţia iminentă.

– Vreau numele celorlalţi, spuse Ash, cu blândeţea lui obişnuită. Vreau să ştiu cine sunt complicii tăi, atât din Ordin cât şi din afara lui.

Stuart nu se grăbi să răspundă. Nu se clinti, nici nu-şi luă ochii de la Ash.

– Nu, spuse el, în cele din urmă. Numele n-o să ţi le dezvălui niciodată.

Michael nu-şi amintea să mai fi auzit vreodată nişte cuvinte rostite cu atâta hotărâre. Copleşit de durere, bătrânul părea de neclintit în decizia sa.

Calm, Ash o porni către el.

– Aşteaptă, spuse Michael. Ash, te rog, aşteaptă!

Cel înalt se opri, politicos, uitându-se la el.

– Ce s-a întâmplat, Michael? îl întrebă, ca şi cum nu i-ar fi putut trece prin minte despre ce era vorba.

– Ash, lasă-l să ne spună tot ce ştie, zise Michael. Lasă-l să ne istorisească povestea lui.

17

Totul se schimbase. Totul era mai simplu. Ea stătea întinsă în brațele lui Morrigan și Morrigan într-ale ei și...

Era seară când deschise ochii.

Ce vis grozav avusese! Se făcea că Gifford, Alicia și bunica Evelyn erau împreună cu ea, că nu murise nimeni și nimeni nu suferise, iar ele erau împreună, dansând, da, dansând în cerc.

Se simțea atât de bine! Lasă visul să se șteargă; senzația persista, rămânând acolo, cu ea. Cerul era violet, precum ochii lui Michael.

Iar Mary Jane stătea aplecată deasupra ei, arătând atât de al naibii de dulce cu părul ăla de un blond-deschis.

– Ești Alice în Țara Minunilor, zise Mona, asta ești. Ar trebui să te poreclesc Alice.

„O să fie perfect, ți-o promit."

– Am pregătit cina, spuse Mary Jane. I-am spus Eugeniei să-și ia liber în seara asta, sper să nu te superi, am înnebunit când am văzut cămara.

– Bineînțeles că nu mă supăr, zise Mona. Ajută-mă să mă ridic, ești o adevărată verișoară.

Sări în picioare înviorată, simțindu-se foarte ușoară și liberă, aidoma bebelușului care i se rostogolea în pântec, bebelușul cu părul roșu care se bălăcea în fluid, ca o mică păpușă de cauciuc cu cei mai mărunței genunchi noduroși...

– Am pregătit igname, orez, stridii coapte în brânză și pui fript, cu unt și tarhon.

– Unde ai învățat să gătești în felul ăsta? întrebă Mona. Apoi se opri și-și petrecu brațele în jurul lui Mary Jane. Nu mai e nimeni ca noi, nu-i așa? Adică, suntem de același sânge, nu?

Mary Jane îi răspunse cu un zâmbet radios.

– Da, e minunat. Te iubesc, Mona Mayfair!

– Oh, îmi pare atât de bine să aud asta, spuse Mona.

Ajunseseră la ușa bucătăriei și ea aruncă o privire înăuntru.

– Doamne, ai pregătit o cină grandioasă!

– Ba bine că nu, zise Mary Jane cu mândrie, arătându-și din nou dantura de un alb imaculat. Știam să gătesc și când aveam șase ani. Mama trăia pe atunci cu bucătarul ăla?? Știi?? Și pe urmă, ceva mai târziu, am lucrat într-un restaurant elegant din Jackson, statul Mississippi. Jackson e capitala, știi? Era unul dintre locurile unde mâncau senatorii. Și le-am spus: „Dacă vreți să lucrez aici, lăsați-mă să mă uit când pregătește bucătarul mâncarea și lăsați-mă să învăț tot ce pot". Ce vrei să bei?

– Lapte, mi-e o poftă nebună de lapte, răspunse Mona. Hai să nu intrăm încă. Uite, asta e clipa magică a apusului. E momentul preferat al lui Michael.

Își dorea să-și poată aminti cine fusese alături de ea în vis. Doar sentimentul de dragoste persista, de dragoste pe deplin reconfortantă.

Preț de o clipă, se simți copleșită de îngrijorare pentru Rowan și Michael. Cum ar fi putut să rezolve vreodată misterul, aflând cine îl omorâse pe Aaron? Probabil însă că împreună puteau înfrânge pe oricine, dacă ar fi colaborat cu adevărat, iar Yuri, ei bine, destinul lui Yuri nu fusese niciodată menit să se împletească în aceeași urzeală cu soarta ei.

Toată lumea avea să înțeleagă la momentul potrivit.

Florile începuseră să strălucească. Era ca și cum grădina ar fi prins să cânte. Se sprijini de tocul ușii, fredonând împreună cu ea, fredonând ca și cum ar fi descoperit cântecul într-un ungher îndepărtat al memoriei, unde lucrurile delicate și frumoase nu

erau date niciodată uitării, ci numai păstrate în siguranță. Simțea un parfum în aer – ah, era mireasma suavă a mâslinilor!

– Iubito, vino să mâncăm acum, zise Mary Jane.

– Foarte bine, foarte bine.

Mona oftă, își azvârli brațele în sus, spunând la revedere nopții, și reveni înăuntru.

Intră în bucătărie plutind, ca într-o transă încântătoare, și se așeză la masa îmbelșugată pregătită de Mary Jane. Scosese porțelanurile Royal Antoinette, care aveau cel mai rafinat model, platouri și farfurii cu margini dantelate. Deșteaptă fată, uimitor de deșteaptă! Faptul că descoperise, din instinct, cele mai bune porțelanuri o entuziasma. Această verișoară a ei deschidea un întreg orizont de posibilități, dar cât de aventuroasă era în realitate? Și cât de naiv se dovedise Ryan aducând-o acolo și lăsându-le singure, pe ele amândouă!

– N-am mai văzut niciodată asemenea porțelanuri, spunea Mary Jane, fremătând de entuziasm. Parcă ar fi dintr-o pânză țeapănă, bine apretată. Cum reușesc să le fabrice?

Tocmai se reîntorsese cu o cutie de lapte și cu una cu pudră de ciocolată.

– Te rog, nu pune otrava aia în lapte, zise Mona, înșfăcând cutia de carton, rupând-o ca s-o desfacă și umplându-și paharul.

– Adică mă întreb cum de reușesc să fabrice porțelanuri care nu sunt plate, nu pricep, doar dacă porțelanul nu e moale ca aluatul înainte de a fi copt, dar chiar și atunci...

– N-am nici cea mai mică idee, replică Mona, dar am adorat întotdeauna modelul ăsta. În sufragerie nu arată bine. Frescele o eclipsează, Dar, aici, pe masa din bucătărie, sunt de-a dreptul splendide, și ce ingenioasă ai fost când ai găsit fețele astea de masă Battenburg, dantelate! Eu, una, iar sunt leșinată de foame, și abia am luat prânzul. Asta-i minunat, hai să ne-ndopăm!

– Nu se poate spune că abia am luat prânzul, iar tu de fapt n-ai mâncat mai nimic, precizâ Mary Jane. Am fost moartă de frică la gândul că s-ar putea să te superi fiindcă m-am atins

de chestiile astea, dar pe urmă mi-am zis: „Dacă Mona Mayfair se supără, le pun imediat la loc, acolo unde le-am găsit".

– Draga mea, de acum înainte, casa asta e şi a ta, zise Mona, pe un ton triumfător.

Doamne, ce bun era laptele! Vărsase o parte pe masă, dar era atât de bun, atât de bun, atât de bun.

„Bea mai mult."

– Beau, beau chiar acum, zise ea.

– Mie-mi spui, rosti Mary Jane, aşezându-se lângă ea.

Toate castroanele erau pline cu lucruri delicioase, de care îţi lăsa gura apă.

Mona îşi umplu farfuria cu orez aburind. Dă-l încolo de sos de carne. Orezul era delicios. Începu să mănânce, fără să mai aştepte să se servească şi Mary Jane, care era ocupată să-şi pună în lapte lingură după lingură din detestabilul praf de ciocolată.

– Sper că nu te superi. Pur şi simplu, mă dau în vânt după ciocolată. Nu mă pot lipsi prea mult de ea. A fost o vreme când îmi făceam sendvişuri cu ciocolată, înţelegi??? Ştii cum se face asta? Pui două batoane de ciocolată între două felii de pâine albă, mai adaugi rondele de banană şi zahăr, şi-ţi spun eu că-i delicios!

– Oh, înţeleg, s-ar fi putut să fiu de aceeaşi părere dacă n-aş fi fost însărcinată. Odată am devorat o cutie întreagă de vişine trase în ciocolată.

Mona ducea la gură furculiţă după furculiţă cu orez. Nici un fel de ciocolată nu se compara cu aşa ceva. Vişinele trase în ciocolată nu mai erau decât o idee îndepărtată. Şi acum, cea mai nostimă chestie: pâinea albă. Şi ea părea bună.

– Ştii, cred că am nevoie de carbohidraţi complecşi, zise ea. Asta îmi spune copilul meu.

„Râzând, sau poate cântând?"

Nici o problemă: totul era atât de simplu, de firesc; se simţea în armonie cu întreaga lume şi n-ar fi fost deloc dificil să-i prindă în armonia asta pe Michael şi pe Rowan. Se lăsă pe spătarul scaunului. O viziune o luase în stăpânire, viziunea cerului

împestriţat cu toate stelele vizibile. Bolta i se deschidea deasupra capului, întunecată, limpede şi rece, iar oamenii cântau, şi cerul era magnific, pur şi simplu magnific.

– Ce cântec fredonezi? o întrebă Mary Jane.

– Şşşt, auzi asta?

Ryan tocmai intrase. Vocea lui răsuna în sufragerie. Vorbea cu Eugenia. Se bucura să-l vadă. Dar era al naibii de sigur că n-avea s-o ia pe Mary Jane de acolo.

Imediat ce bărbatul intră în bucătărie şi ea îi văzu expresia obosită, Mona se simţi cuprinsă de păreri de rău. Încă mai purta costumul sobru, de la înmormântare. Ar fi trebuit să poarte unul din seersucker, ca toţi ceilalţi bărbaţi, în acea perioadă a anului. În timpul verii, adora bărbaţii în costume din seersucker, aşa cum îi adora şi pe vârstnicii care mai purtau încă pălării de paie.

– Ryan, vino să mănânci cu noi, spuse, mestecând o altă îmbucătură imensă de orez. Mary Jane a pregătit un adevărat festin!

– Ia loc aici, zise Mary Jane, sărind în picioare, şi-ţi umplu eu farfuria, vere Ryan!

– Nu, nu pot, draga mea, răspunse el, extrem de politicos, pentru că avea în faţă verişoara de la ţară. Mă grăbesc. Dar vă mulţumesc.

– Ryan se grăbeşte întotdeauna, zise Mona. Ryan, înainte de a pleca, fă o scurtă plimbare pe-afară, e pur şi simplu superb. Uită-te la cer, ascultă păsărelele. Şi, dacă n-ai mirosit parfumul suav al măslinilor, e timpul s-o faci acum.

– Mona, te îndopi cu orez. O să fie genul ăla de sarcină?

Ea se străduí să nu facă un acces de tuse de la atâta râs.

– Ryan, stai jos şi bea un pahar de vin, zise ea. Unde e Eugenia? Eugenia! Nu avem nişte vin?

– Nu-mi trebuie nici un fel de vin, Mona, mulţumesc.

O concedie cu un gest pe Eugenia, care apăru pentru o clipă în cadrul luminos al uşii, butucănoasă, nervoasă, dezaprobatoare, dispărând apoi imediat.

În ciuda necazurilor sale evidente, Ryan arăta foarte chipeş – un bărbat care parcă fusese lustruit de sus până jos cu o cârpă imensă. Mona începu din nou să râdă. „E timpul pentru o înghiţitură de lapte, ba nu, bea tot paharul. Orez şi lapte. Nu e de mirare că tipii din Texas le mănâncă împreună."

– Vere Ryan, n-o să dureze decât o secundă... spuse Mary Jane. Dă-mi voie să-ţi umplu farfuria.

– Nu, Mary Jane, mulţumesc. Mona, trebuie să-ţi spun ceva.

– Chiar acum, în timpul cinei? Oh, foarte bine, dă-i drumul! Cât de rău ar putea să fie?

Mona îşi mai turnă nişte lapte din cutia de carton, vărsând puţin şi pe tăblia de sticlă a mesei.

– După tot ce s-a-ntâmplat deja? Ştii, în familia asta, problema e rădăcina adâncă a conservatorismului. Mă întreb dacă nu cumva e redundant ceea ce am spus. Tu ce părere ai?

– Cu tine vorbesc, Miss Piggy! zise Ryan, cu severitate.

Mona izbucni într-un râs isteric, ceea ce făcu şi verişoara ei.

– Cred că mi-am găsit o slujbă de bucătăreasă, spuse Mary Jane, şi tot ce i-am făcut orezului ăstuia a fost să pun peste el nişte unt şi nişte usturoi.

– E untul! strigă Mona, întinzându-şi degetul spre Mary Jane. Unde e untul? Ăsta e secretul, toarnă unt peste orice.

Luă o felie de pâine albă şi o unse cu o halcă mare din untul cald, mocirlos, din bucata care se topea pe farfurioară.

Ryan se uită la ceas, ceea ce indica, la modul infailibil, că nu avea să mai poposească în locul respectiv mai mult de patru minute. Şi, slavă Domnului, nu spusese nici măcar un singur cuvinţel despre intenţia de a o lua cu el pe Mary Jane.

– Despre ce e vorba, voinicule? întrebă Mona. Dă-i drumul! Pot să suport.

– Nu ştiu dacă poţi, ripostă el, cu voce scăzută.

Asta îi stârni noi hohote de râs. Sau poate că de vină era chipul lipsit de expresie al lui Ryan. Mary Jane nu-şi putu reţine

un chicotit. Stătea în picioare, lângă Ryan, cu palma apăsată peste gură.

– Mona, eu trebuie să plec, zise el, dar sus, în dormitorul principal, sunt mai multe cutii cu documente. Asta e ceea ce voia Rowan, hârtiile scrise de mână în ultima ei cameră din Houston.

Arătă din priviri spre Mary Jane, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ea nu trebuie să ştie despre toate astea".

– O, da, hârtii, zise Mona, v-am auzit vorbind despre ele noaptea trecută. Ştii, Ryan, am aflat o poveste amuzantă, despre Daphne du Maurier, ştii cine a fost?

– Da, Mona.

– Ei bine, când a scris *Rebecca*, totul a început ca un experiment, a vrut să vadă cât de mult putea să continue fără să pomenească numele personajului care povesteşte, la persoana întâi. Michael mi-a spus asta. E adevărat. Şi te lămureşti când ajungi la sfârşitul cărţii, că experimentul n-a avut nici o importanţă. Dar din romanul ăla, sau din film, nu afli niciodată cum se numea cea de-a doua soţie a lui Maxim de Winter. Ai văzut filmul?

– Unde vrei să ajungi, Mona?

– Păi, aşa eşti tu, Ryan! O să te duci în mormânt fără să pronunţi vreodată numele lui Lasher.

Şi izbucni din nou în râs.

Iar Mary Jane râse şi iar râse, ca şi cum ar fi ştiut totul.

Nu există nimic mai amuzant decât cineva care râde de o glumă, cu excepţia cuiva care nu schiţează nici măcar un zâmbet şi se holbează la tine cu o mutră ofensată.

– Nu te-atinge de cutii, îi spuse Ryan, cu un aer solemn. Sunt ale lui Rowan! Dar trebuie să-ţi spun ceva, despre Michael, un lucru pe care l-am găsit într-o genealogie din hârtiile astea. Mary Jane, stai, te rog, jos şi mănâncă-ţi cina.

Ea se aşeză.

– Da, genealogii, zise Mona. Vai, poate că Lasher ştia lucruri pe care noi nu le ştim. Mary Jane, în familia asta, genealogiile

nu stârnesc un interes deosebit, ci reprezintă o obsesie permanentă! Ryan, cele patru minute ale tale sunt pe terminate.

– Care patru minute?

Mona râse din nou. Ryan trebuia să plece. Dacă ea mai râdea mult în halul ăsta, avea să se-mbolnăvească.

– Ştiu ce-ai de gând să zici, interveni Mary Jane, sărind din nou de pe scaun, aşa cum se cuvenea în vederea conversaţiei serioase pe care urma s-o poarte. O să zici că Michael Curry e un Mayfair. V-am spus eu!

De pe chipul lui Ryan pieri orice urmă de vioiciune.

Mona goli al patrulea pahar de lapte. Îşi terminase orezul, aşa că luă castronul, îl înclină şi lăsă să cadă în farfuria ei un alt mic munte de boabe moi şi aburinde.

– Ryan, nu te mai holba la mine, zise ea. Ce e cu Michael? Mary Jane are dreptate? Când l-a întâlnit prima dată, Mary Jane a zis că Michael e un Mayfair.

– Este, declară Mary Jane. Am văzut imediat asemănarea, şi ştiţi cu cine seamănă? Cu cântăreţul ăla de operă.

– Care cântăreţ? întrebă Ryan.

– Da, care cântăreţ?

– Tyrone MacNamara, cel pe care îl are Beatrice în fotografii, ştiţi??? Gravurile alea de pe pereţii ei??? Tatăl lui Julien??? Păi, Ryan, el trebuie să fie străbunicul tău. La laboratorul genetic am văzut o mulţime de veri de-ai noştri care arătau aşa, având o figură cât se poate de irlandeză, n-aţi observat niciodată? Sigur că n-aţi observat, dar avem cu toţii sânge irlandez, francez...

– Şi olandez, spuse scurt Ryan, neliniştit, cu voce pierită. Se uită la Mona, apoi iarăşi la Mary Jane. Trebuie să plec.

– Stai o clipă, despre ce e vorba? întrebă Mona. Înghiţi orezul cu care îşi umpluse gura şi sorbi din nou din lapte. Asta voiai să-mi spui? Că Michael e un Mayfair?

– În hârtiile alea, zise Ryan, există o notiţă care lasă impresia că s-ar referi, în mod explicit, la Michael.

– Fir-ar să fie, doar nu vorbeşti serios! spuse Mona.

– Aveţi, cu toţii, nişte strămoşi atâââât de divin de încrucişaţi! exclamă Mary Jane. Ca într-o casă regală. Iar aici stă Ţarina în persoană!

– Mă tem că ai dreptate, spuse Ryan. Mona, iei vreun medicament?

– Sigur că nu, i-aş face eu asta fiicei mele?

– Ei, n-am de ales, trebuie să plec, spuse el. Încercaţi să vă purtaţi aşa cum se cuvine. Nu uitaţi, casa e înconjurată de paznici. Nu vreau să plecaţi de-aici şi vă rog să n-o şicanaţi pe Eugenia.

– Brr, zise Mona. Nu pleca. Eşti sufletul petrecerii. Cum adică să n-o „şicanăm pe Eugenia"?

– Vrei să-mi dai un telefon când o să-ţi vii în fire? întrebă Ryan. Şi dacă acest copil e băiat? Sunt sigur că n-ai de gând să-i rişti viaţa făcând unul dintre testele alea care determină sexul.

– Nu e băiat, netotule, zise Mona. E fată şi deja am botezat-o Morrigan. O să te sun. OK? OK.

Şi Ryan plecă, grăbindu-se fără să facă zarvă, în stilul lui caracteristic. Aşa cum se grăbesc călugăriţele, sau doctorii. Cu minimum de zgomot şi de agitaţie.

– Nu v-atingeţi de hârtiile alea! strigă el, din oficiul majordomului.

Mona se relaxă şi respiră adânc. Din câte ştia ea, ăsta fusese ultimul adult programat să treacă pe acolo.

Şi ce era cu toată povestea asta despre Michael?

– Dumnezeule, crezi că e adevărat? Hei, Mary Jane, după ce terminăm cu mâncarea, mergem sus şi ne uităm prin hârtii!

– Oh, Mona, nu ştiu, tocmai a zis că-s hârtiile lui Rowan, n-a zis el aşa? „Nu v-atingeţi de hârtiile alea." Mona, ia nişte sos de lapte. Nu vrei şi pui? E cel mai gustos pui pe care l-am pregătit vreodată!

– Sos de lapte! Nu mi-ai spus că avem aşa ceva. Morrigan nu vrea carne. Nu-i place carnea. Uite ce e, am dreptul să mă uit

prin hârtiile alea. Dacă *el* a scris ceva, dacă *el* a lăsat ceva scris pe hârtie...

– Care *el?*

– Lasher. Ştii cine e. Nu-mi spune că bunicuţa ta nu ţi-a povestit.

– Mi-a povestit, sigur că da. Tu crezi în existenţa lui?

– Cum să nu cred, păpuşico, aproape că m-a atacat! Era cât pe-aci să devin un număr dintr-o statistică, cum s-a-ntâmplat cu mama, cu Gifford şi cu celelalte sărmane femei Mayfair care-au murit. Cred în existenţa lui, sigur că da, este...

Se pomeni arătând cu degetul către grădină, în direcţia copacului. Nu, nu-i spune asta, îi jurase lui Michael că n-avea să spună nimănui, niciodată, că era îngropat acolo, ca şi cealaltă, cea nevinovată, Emaleth, cea care trebuise să moară, cu toate că nu făcuse nici un rău, nimănui, niciodată.

„Nu tu, Morrigan, nu-ţi face griji, copila mea!"

– E o poveste lungă şi n-am acum vreme de asta, îi spuse Mona verişoarei sale.

– Ştiu cine e Lasher, zise Mary Jane. Ştiu ce s-a-ntâmplat. Mi-a povestit Buni. Ceilalţi n-au venit să ne spună direct că omora femeile. Au zis doar că eu şi Buni trebuia să venim la New Orleans, să stăm împreună cu toată lumea. Ei, şi ştii ce? N-am făcut-o şi nu ni s-a-ntâmplat nimic!

Ridică din umeri şi clătină din cap.

– Ar fi putut fi o greşeală cumplită, spuse Mona.

Sosul de lapte era foarte bun cu orez. Ce-i cu toată hrana asta de culoare albă, Morrigan?

„Pomii erau plini de mere şi miezul lor era alb, aşa cum erau şi cartofii şi rădăcinile scoase din pământ, şi acolo era paradisul. Oh, dar uită-te la stele. Lumea cea neprihănită era într-adevăr imaculată, sau ameninţările trecute ale naturii au fost atât de cumplite încât totul zăcea devastat, cum se-ntâmplă acum? Dacă trăieşti în frică, ce importanţă are..."

– *Ce s-a întâmplat, Mona? zise Mary Jane. Hei, termină,* vino-ți în fire!

– Oh, de fapt, nimic, răspunse Mona. Tocmai mi-a revenit în minte ceva din visul pe care l-am avut în grădină. Purtam cu cineva o conversație extraordinară. Știi, Mary Jane, oamenii ar trebui educați ca să se-nțeleagă unii pe alții. Cum se întâmplă acum, aici, cu noi două, noi ne educăm reciproc ca să ne putem înțelege una pe alta, pricepi ce vreau să spun?

– Oh, da, întocmai, iar pe urmă poți să iei telefonul, să mă suni la Fontevrault și să-mi spui: „Mary Jane, am nevoie de tine", iar eu o să sar de pe scaun direct în camionetă, o s-o iau din loc și-o să vin aici.

– Da, chiar așa, exact așa, să știi că vorbeam foarte, foarte serios, tu o să știi o mulțime de lucruri despre mine, iar eu o să știu o mulțime de lucruri despre tine. A fost cel mai încântător vis pe care l-am avut vreodată. A fost un vis atât de... atât de fericit. Dansam cu toții. Și un foc de tabără atât de mare, încât, în mod normal, m-ar fi speriat. Dar în vis eram liberă, mă bucuram de o libertate absolută. Nu-mi păsa de nimic. Avem nevoie de un alt măr. Invadatorii n-au inventat moartea. Asta e o noțiune absurdă, dar îți poți da seama de ce toată lumea credea că ei aveau... ei bine, într-un fel, totul depinde de perspectivă, iar dacă nu există conceptul de timp, nu într-o formă bine definită, dacă nu vezi importanța esențială a timpului, și bineînțeles că vânătorii și culegătorii o înțelegeau, așa cum o înțelegeau și agricultorii, dar poate că între oamenii din astfel de paradisuri tropicale nici nu iau naștere asemenea relații, pentru că în viața lor nu există cicluri. În rai, acul nu înțeapă. Știi ce vreau să spun?

– Despre ce *vorbești?*

– Păi, fii atentă, Mary Jane! Și-o să-nțelegi! Așa stăteau lucrurile în vis, invadatorii inventaseră moartea. Ba nu, acum înțeleg, inventaseră *omorul.* Asta e cu totul altceva.

– Acolo e un castron plin cu mere. Vrei să-ți aduc unul?

– Da, mai târziu. Acum vreau să mă duc sus, în camera lui Rowan.

– *Păi, lasă-mă să termin de mâncat, insistă Mary Jane. Nu te* duce fără mine. De fapt, nici nu știu dacă avem dreptul să intrăm acolo.

– Rowan n-o să se supere, Michael s-ar putea supăra. Dar știi ce??? făcu Mona, imitând-o pe Mary Jane. Asta n-are nici o importanță???

Mary Jane era să cadă jos de pe scaun de atâta râs.

– Ești cel mai rău copil, zise ea. Haide. Oricum, puiul e întotdeauna mai bun rece.

„Și carnea din mare era albă, carnea creveților și a peștilor, a stridiilor și a midiilor. De un alb imaculat. Ouăle pescărușilor erau frumoase, pentru că erau pe de-a-ntregul albe în exterior și, când le spărgeai, deschideau un ochi mare, auriu, care te privea plutind în lichidul cel mai limpede."

– Mona?

Fata stătea nemișcată, în cadrul ușii oficiului majordomului. Închise ochii. O simți pe Mary Jane luând-o de mână.

– Nu, zise ea, cu un oftat, s-a dus din nou.

Își duse mâna la pântec. Își petrecu degetele peste umflătura rotunjită, simțind mișcările mărunte dinlăuntru. Frumoasa Morrigan. Cu părul la fel de roșu ca al său. *„Părul tău e atât de roșu, Mamă?"*

– Mă poți vedea?

„Te văd în ochii lui Mary Jane."

– Ei, Mona, îți aduc un scaun.

– Nu, nu, sunt bine.

Deschise ochi. Se simți străbătută de un val încântător de energie. Își întinse brațele și o luă la fugă, străbătând oficiul, sufrageria și holul lung, apoi apucând-o în susul scărilor.

– Haide, să mergem! strigă.

Era atât de bine să alerge! O plăcere a copilăriei, căreia îi simțise lipsa, fără măcar a-și da seama, să alerge pur și simplu,

să alerge până pe St. Charles Avenue, cât de repede era în stare, cu brațele întinse. Să urce treptele alergând, două câte două. Să alerge în jurul unui întreg cvartal, numai ca să vadă dacă o putea face fără oprire, fără să se prăbușească, fără să ajungă să vomite.

Mary Jane o urmă zorindu-se cu pași ritmici.

Ușa dormitorului era închisă.

Dragul de Ryan! Probabil că o încuiase.

Ba nu. Când o deschise, un val de întuneric îi veni în întâmpinare. Găsi comutatorul și candelabrul din plafon se aprinse, scăldând într-o lumină strălucitoare patul cu așternuturi netezite, măsuța de toaletă, cutiile.

– Ce miros e ăsta? întrebă Mary Jane.

– Îl simți?

– Sigur că da.

– E mirosul lui Lasher, șopti Mona.

– Vorbești serios?

– Da, răspunse ea.

În încăpere erau stivuite mai multe cutii de carton maroniu.

– Ție cum și se pare mirosul ăsta?

– Hmmmm, îmi place! Într-un fel, îți face poftă de cremă de zahăr ars, sau de ciocolată, sau de scorțișoară, sau de altceva de soiul ăsta. Oare de unde vine? Dar știi ce?

– Ce? întrebă Mona, dând târcoale mormanului de cutii.

– În camera asta au murit oameni.

– Nu zău! Mary Jane, oricine ți-ar fi putut povesti asta.

– Despre ce vorbești? Despre Mary Beth Mayfair, și despre Deirdre, și așa mai departe? Am aflat toate astea când Rowan zăcea aici, bolnavă, iar Beatrice a sunat ca să ne cheme pe mine și pe Buni la New Orleans. Buni mi-a povestit. Dar aici a mai murit cineva, cineva care mirosea așa, ca el. Simți mirosul? Simți cele trei mirosuri? Primul e mirosul lui. Al doilea e mirosul celuilalt. Iar al treilea e mirosul morții.

Mona rămase neclintită, încercând să le distingă, dar pesemne că, pentru ea, miresmele se amestecaseră. Cu o durere

ascuțită, aproape insuportabilă, se gândi la fata zveltă pe care i-o descrisese Michael și care nu era o fată, nu era o ființă umană. Emaleth. Împușcătura îi răsună în timpane. Își acoperi urechile cu palmele.

– Ce e, Mona Mayfair?

– Doamne Sfinte, unde s-a întâmplat asta? întrebă Mona, continuând să-și apese cu putere urechile și închizând ochii, deschizându-i apoi pentru a o privi pe Mary Jane, stând contra luminii, o siluetă întunecată, cu ochi mari și strălucitor de albaștri.

Aceasta privi în jur, făcând ochii roată și întorcând puțin și capul, apoi începu să meargă de-a lungul patului. Sub părul moale, lins, capul ei părea rotund și mic. Ajunse în partea opusă a patului și se opri. Vorbi cu o voce foarte profundă.

– Aici. Cineva a murit chiar în locul ăsta. Cineva care mirosea ca el, dar nu era el.

În urechile Monei se auzea un țipăt, atât de puternic, atât de violent, încât era de zece ori mai cumplit decât împușcătura pe care și-o imaginase. Își încleștă mâinile pe pântec. *„Încetează. Încetează, Morrigan, încetează. Îți promit..."*

– Dumnezeule, Mona, îți vine să verși?

– Nu, nicidecum!

Mona se cutremură din toate încheieturile. Începu să fredoneze un cântecel, fără să se întrebe nici măcar ce anume era, doar o melodie drăguță, pe care probabil o inventase.

Se întoarse și se uită la mormanul de cutii irezistibil de ispititoare.

– Îl au și cutiile, zise ea. Simți că aici mirosul e mai puternic? De la el vine. Știi, n-am mai întâlnit vreun alt membru al acestei familii care să recunoască deschis că simte mirosul ăsta.

– Păi, e pur și simplu pretutindeni, zise Mary Jane. Stătea lângă Mona, dominând-o cu statura, cu sâni mai obraznici. Și e

mai puternic în zona cutiilor, ai dreptate. Dar, uită-te, toate sunt sigilate cu bandă adezivă.

– Da, și marcate de Ryan cu cariocă neagră, și uite ce văd pe asta, o descriere care te scapă de bătăi de cap: „Manuscrise. Anonim". Izbucni într-un hohot de râs delicat, nicidecum atât de nestăpânit ca mai înainte. Bietul Ryan! „Manuscrise. Anonim." Te duce cu gândul la un grup de susținere psihologică a lucrărilor cu autor necunoscut.

Mary Jane râse.

Mona era încântată și începu să chicotească. Ocoli cutiile și se lăsă ușor în genunchi, având grijă să nu zdruncine copilul. Pruncul continua să plângă. Pruncul se agita nebunește. Era din cauza mirosului, nu-i așa? Precum și din pricina conversației prostești, a faptelor pe care și le imaginase, văzându-le cu ochii minții. Începu să fredoneze pentru copil... apoi începu să cânte ușurel:

– „Aduceți flori pentru cea mai minunată, flori pentru cea fără de pată, flori din grădini, flori din păduri, flori din văIcele și de pe dealuri!"

Era cel mai vesel și cel mai frumos imn pe care îl știa, pe care îl învățase de la Gifford și care se cânta în luna mai.

– „Inimile noastre sunt tot mai pline, glasurile noastre voioase spun ale rozelor din vale povești frumoase!"

– Ei, Mona Mayfair, ai ceva voce, zău așa!

– Orice Mayfair are voce, Mary Jane. Dar eu, de fapt, n-am. Nu cum avea mama, sau cum avea Gifford. Ar fi trebuit să le auzi pe ele. Erau niște adevărate soprane. Vocea mea e joasă.

Continuă să fredoneze melodia, acum fără cuvinte, imaginându-și pădurile, și pajiștile verzi, și florile.

– „O, Marie, astăzi te încoronăm cu flori și alai, împărăteasă a îngerilor, împărăteasă a lunii mai. O, Marie, astăzi te încoronăm cu flori și alai..."

Se legăna stând în genunchi, cu mâna pe pântec, iar copila unduia în ritmul muzicii, învăluită în părul ei roșu, arătând

splendid în lichidul din uter, precum un picur de cerneală portocalie plutind pe ape, purtată de valuri, imponderabilă, diafană, superbă. Picioruşe şi degeţele atât de micuţe. *„Ce culoare au ochii tăi, Morrigan?"*

„Nu-mi pot vedea ochii, Mamă, nu văd decât ceea ce vezi tu, Mamă."

– Hei, trezeşte-te, mă tem c-o să cazi.

– Oh, da. Mă bucur că m-ai chemat înapoi, Mary Jane, ai făcut foarte bine, dar mă rog Cerului şi Binecuvântatei Pururea Fecioară Maria ca acest copil să aibă ochii verzi, ca ai mei. Ce părere ai?

– Nici că se putea o culoare mai potrivită! declară Mary Jane.

Mona îşi aşează palmele peste cutia din faţa ei. Era cea care trebuia. Puternic impregnată de mirosul lui. Oare scrisese pe colile alea cu propriul sânge? Şi când te gândeai că leşul lui era acolo, afară. „Trebuie să dezgrop cadavrul ăla. Acum totul s-a schimbat, Rowan şi Michael vor trebui să accepte asta, sau poate că, pur şi simplu, n-o să le povestesc, lucrurile au luat o întorsătură cu totul nouă şi istoria asta nu mă priveşte decât pe *mine*."

– Ce cadavre o să dezgropăm? întrebă Mary Jane, încreţindu-şi fruntea.

– Oh, încetează să-mi tot citeşti gândurile! Nu fi o bârfitoare Mayfair, fii o vrăjitoare Mayfair! Ajută-mă să deschid cutia asta.

Mona sfâşie banda adezivă cu unghiile şi trase de capacul cutiei.

– Mona, nu ştiu dacă facem bine, sunt lucrurile altcuiva.

– Daaaaa, zise Mona. Dar acest altcineva face parte din moştenirea mea, acest altcineva îşi are propria ramură în arborele ăsta şi prin trunchiul copacului urcă lichidul dătător de putere înălţat din rădăcini, sângele care ne dă viaţă, iar el făcea parte din el, am putea spune că trăia în el, da, străvechi, cu viaţă îndelungată şi etern, într-un fel aidoma copacilor.

Mary Jane, știai că pe pământul ăsta arborii sunt ființele care trăiesc cel mai mult?

– Da, știu asta, răspunse ea. La Fontevrault sunt niște copaci atât de mari??? Vreau să spun că acolo sunt chiparoși care au nodulii rădăcinilor deasupra apei?

– Șșșt! făcu Mona.

Reușise să îndepărteze învelitoarea maro – obiectul ăla fusese ambalat de parcă ar fi trebuit să adăpostească porțelanuri Marie Antoinette ce erau transportate de la capătul lumii – și dădu cu ochii de prima pagină a unui teanc de foi nelegate, înfășurat într-o folie subțire de plastic și fixate cu o bandă groasă de cauciuc. Niște mâzgăleli, chiar așa, mâzgăleli mărunte, cu l-uri, t-uri și y-uri prelungi și cu vocale minuscule, reduse uneori la niște puncte. Dar putea să le citească.

Rupse învelitoarea de plastic.

– Mona Mayfair!

– Curaj, fetico! exclamă Mona. Fac ceea ce fac cu un anumit scop. Vrei să fii aliata și confidenta mea, sau vrei cumva să mă părăsești chiar în clipa asta? Aici se pot prinde toate canalele de cablu TV, așa că, dacă n-ai de gând să rămâi cu mine, te poți duce să te uiți la televizor în camera ta ori poți să înoți în piscină, ori să culegi flori, ori să dezgropi cadavrele de sub copac...

– Vreau să-ți fiu aliată și confidentă.

– Atunci pune mâna pe hârtia asta, verișoara mea de la țară. Simți ceva?

– Oooooh!

– El a scris-o. Privești scrisul unei ființe garantat nonumane. Iată!

Mary Jane îngenunchease lângă ea. Își lipise buricele degetelor de coala de hârtie. Avea umerii plecați, părul de culoarea inului îi atârna de-a lungul obrajilor, tot atât de pitoresc precum o perucă. Pe fundalul frunții bronzate, sprâncenele ei albicioase erau scăldate în lumină, fiecare fir de păr fiind conturat cu claritate. La ce se gândea, ce simțea, ce

vedea? Care era semnificaţia privirii ei? „Puştoaica asta nu e proastă. Trebuie să spun, în privinţa ei, că nu e proastă. Necazul e că..."

– Mi-e atât de somn, zise Mona, pe neaşteptate, dându-şi seama, imediat ce pronunţă cuvintele, că acesta era adevărul. Îşi duse mâna la frunte. Mă întreb dacă Ofelia a tras un pui de somn înainte de a se îneca.

– Ofelia? Vorbeşti despre Ofelia din *Hamlet?*

– Oh, ştii despre cine vorbesc, spuse ea. E grozav! Ştii, Mary Jane, pur şi simplu te iubesc!

O privi. Da, aceasta era Verişoara-de-Nădejde, Verişoara-care-îi-putea-fi-o-Prietenă-Minunată, Verişoara-care-putea-afla-tot-ce-ştia-Mona. Şi nimeni, cu adevărat nimeni, nu ştia tot ce ştia Mona.

– Dar sunt atât de somnoroasă...

Se lăsă încet pe podea, întinzându-şi picioarele şi apoi braţele până ce ajunse să stea pe spate, privind în sus, către splendidul candelabru strălucitor.

– Mary Jane, vrei să te uiţi prin cutia aia? Dacă îl cunosc bine pe vărul Ryan, şi chiar îl cunosc, genealogia aia trebuie să fie însemnată.

– Da, răspunse Mary Jane.

Încetase să-i aducă argumente împotrivă, ceea ce era atât de reconfortant!

– Nu, nu discut în contradictoriu, îmi imaginez că, dacă am ajuns până aici, şi dat fiind faptul că ăsta e scrisul unei fiinţe garantat nonumane, dat fiind faptul că am ajuns atât de departe... ei bine, adevărul e că nu pot să mai dau înapoi odată ce am început.

– Chiar aşa, spuse Mona, sprijinindu-şi obrazul de podeaua rece.

Mirosul era mult mai puternic pe duşumea.

– Şi dat fiind, zise ea, imitând-o pe Mary Jane, dar fără răutate, nu, fără nici un fel de răutate, dat fiind că se ştie cât de

prețioasă este cunoașterea, trebuie s-o dobândești de fiecare dată când e posibil.

Oho, se întâmplase cel mai incredibil lucru! Își închisese ochii și acum imnul se cânta singur, ea nu avea de făcut altceva decât să asculte. Nu Mona scotea acele cuvinte, acele note, imnul curgea pur și simplu, de parcă ar fi participat la unul dintre acele experimente legate de activitatea cerebrală în timpul cărora îți prăjesc cu un electrod o anumită parte a creierului și gata, ai viziuni, sau simți mirosul pârâului de pe dealul din spatele casei în care ai copilărit!

– Asta trebuie să înțelegem amândouă, faptul că vrăjitoria e o știință colosală, spuse Mona somnoroasă, glasul ei acoperind cu ușurință frumosul imn, cel ce acum se cânta singur. Că înseamnă alchimie, și chimie, și neuroștiință, și că din ansamblul tuturor ia ființă magia, nealterata și încântătoarea magie. În era științei nu am pierdut magia. Am descoperit un întreg ciorchine de secrete inedite. O să învingem.

– Să învingem?

„O, Marie, astăzi te încoronăm cu flori și alai, împărătească a îngerilor, împărătească a lunii mai, o, Marie, astăzi te încoronăm..."

– Citești foile, Mary Jane?

– Păi, hei, ia te uită, are un dosar întreg cu copii xerox. „Inventar în lucru: Pagini semnificative, genealogii incomplete".

Mona se răsuci, întorcându-se din nou pe spate. Pentru o clipă, nu mai știu unde se aflau. Camera lui Rowan. În flecuștețele de cristal de deasupra se deslușeau prisme minuscule. Candelabrul instalat acolo de Mary Beth, cel adus din Franța, sau fusese al lui Julien? *Oncle* Julien, unde ești? *Oncle* Julien, cum de-ai lăsat să mi se-ntâmple una ca asta?

Dar stafiile nu răspund dacă nu vor să o facă, dacă n-au un motiv anume.

– Ei, citesc genealogia asta incompletă.

– Ai găsit-o?

– Da, originalul şi o copie xerox. Aici totul e în dublu exemplar. Original şi copie xerox. Aici l-a încercuit pe Michael Curry, foarte bine, şi pe urmă mai e şi toată povestea asta, despre Julien care s-a culcat cu o fetişcană, o irlandeză, iar fata şi-a dat copilul la orfelinatul Margaret's şi pe urmă a devenit una dintre Surorile Milei, sora Bridget Marie, şi fetiţa, cea de la orfelinat, s-a măritat cu un pompier pe nume Curry, şi a avut cu el un fiu, şi pe urmă el, ceva, Michael! Chiar aici.

Mona râse şi iar râse.

– *Oncle* Julien a fost un leu, spuse ea. Ştii ce se-ntâmplă când masculii ajung într-un grup nou? Ucid toţi puii, aşa că femeile intră imediat în călduri, iar ei le fac cât mai multe progeniturii cu putinţă. E vorba despre supravieţuirea genelor. *Oncle* Julien ştia. Se ocupa de ameliorarea populaţiei.

– Da, păi, din câte am auzit, era destul de năzuros în privinţa celor care au dreptul să supravieţuiască. Buni mi-a spus că l-a împuşcat pe stră-străbunicul nostru.

– Nu sunt sigură că ăsta e numărul corect de „stră". Ce altceva mai scrie în hârtiile alea?

– Păi, bombonico, drept să-ţi spun, n-aş fi găsit chestia asta dacă n-ar fi existat sublinieri pe foaie. Aici sunt, pur şi simplu, tot felul de treburi. Ştii cu ce seamănă? Cu ceea ce scriu oamenii când sunt drogaţi şi se cred geniali, iar a doua zi, ce să vezi, se uită în blocnotes şi văd c-au înşirat liniuţe minuscule, în zigzag, ca liniile alea, ştii??? Cele dintr-o electrocardiogramă?

– Nu cumva vrei să-mi spui c-ai fost şi infirmieră?

– Da, pentru o vreme, dar asta s-a întâmplat în comunitatea aia de nebuni, unde ne puneau să facem câte o clismă în fiecare zi, ca să scăpăm de impurităţile din organism.

Mona începu din nou să râdă, un râs delicios, somnoros.

– Cred că nici măcar o comunitate a celor Doisprezece Apostoli nu m-ar fi convins să fac aşa ceva!

Candelabrul ăla era al naibii de impresionat. Faptul că trăise atât de multă vreme fără să se întindă pe podea şi să privească în

sus, către un asemenea obiect, era de neiertat. Imnul continua să se audă, numai că, de data asta, minunea minunilor, în acorduri de instrumente, poate nişte harfe, şi fiecare notă se contopea cu cea care o urma. Aproape că nu mai simţea atingerea duşumelei, atât era de concentrată asupra muzicii şi a luminilor de deasupra.

– N-ai stat în comunitatea aia, nu-i aşa? întrebă ea, toropită. Chestia asta sună oribil.

– Sigur că nu. Am făcut-o pe mama să plece. I-am spus: „Uite ce e, vii cu mine sau o tai de aici de una singură". Şi, fiindcă la vremea aia aveam vreo doisprezece ani, n-a putut lăsa să se-ntâmple una ca asta. Ia te uită, aici apare din nou numele lui Michael Curry! L-a încercuit.

– Lasher l-a încercuit? Sau Ryan?

– M-ai prins. Asta-i copia xerox. N-aş putea spune. Ba nu, se vede, cercul a fost trasat pe copie. Trebuie să-l fi făcut Ryan, iar aici scrie ceva despre „vâlfă". Ei, ştii??? Asta probabil că înseamnă „vrăjitor".

– Ai dreptate, răspunse Mona. Aşa se spunea pe vremuri. La un moment dat, am căutat originea tuturor cuvintelor care se referă la vrăjitoare şi la vrăjitorii.

– Da, şi eu. Vrăjitor, ai dreptate. Sau mai înseamnă, nu-mi spune, înseamnă cineva care are dreptate tot timpul, nu-i aşa?

– Şi când te gândeşti că *oncle* Julien a fost cel care a vrut să fac aşa ceva, asta mă nedumereşte, dar o stafie îşi cunoaşte numai treburile ei, şi *oncle* Julien poate că nu ştia. Morţii nu ştiu totul. Oamenii răi ştiu, indiferent dacă-s morţi sau vii, sau, cel puţin, ştiu destul de multe ca să ne-ncâlcească într-o plasă din care nu mai putem scăpa niciodată. Dar *oncle* Julien nu ştia că Michael e descendentul lui. Cu siguranţă n-o ştia. Altfel nu mi-ar fi spus să vin.

– Unde să vii, Mona?

– În casa asta, în noaptea de Lăsata Secului, să mă culc cu Michael, să facem copilul ăsta pe care numai noi doi îl puteam face, sau poate că şi tu l-ai fi putut face cu Michael, e posibil,

pentru că poţi simţi mirosul care iese din cutiile astea, mirosul lui...

– Da, poate că ar fi fost posibil, Mona. Nu se ştie niciodată.

– Da, dulceaţă, nu se ştie niciodată. Dar eu am ajuns la el prima, am ajuns la Michael când uşa era deschisă, înainte să se-ntoarcă Rowan acasă. M-am strecurat prin crăpătură şi, pleosc! Copilul ăsta, bebeluşul ăsta minunat.

Mona se răsuci şi-şi săltă capul, odihnindu-şi bărbia pe mâini, cu coatele sprijinite pe covor.

– Mary Jane, trebuie să afli totul.

– Da, aşa e, zise Mary Jane. Vreau să aflu. Sunt destul de îngrijorată pentru tine.

– Pentru mine? Nu-ţi face griji. Nici că m-aş putea simţi mai bine! Mi-e sete de ceva mai mult lapte, dar, în rest, totul e perfect. Uite, încă mai pot sta întinsă pe burtă, adică, de fapt, nu pot. Se ridică în capul oaselor. N-a fost tocmai confortabil, cred că trebuie să renunţ la asta, ştii, la dormitul pe burtă?

Sprâncenele lui Mary Jane se uniseră, dându-i o expresie foarte serioasă. Era atât de dulce! Nu era de mirare că bărbaţii tratau femeile cu afurisita aia de condescendenţă. Oare şi ea arăta uneori atât de dulce?

– Micuţele vrăjitoare! şopti, şuierat, fluturându-şi degetele în preajma pletelor.

Mary Jane râse.

– Da, micuţele vrăjitoare, spuse ea. Vasăzică, stafia lui *oncle* Julien ţi-a spus să vii aici şi să te culci cu Michael, iar Rowan nu era prin preajmă.

– Chiar aşa, nu era prin preajmă. Şi *oncle* Julien a făcut mai mult decât să ne forţeze mâna, ascultă-mă pe mine. Problema e alta, mă tem că a plecat în Ceruri şi ne-a lăsat să ne descurcăm cum ne taie capul, dar, până la urmă, aşa e taman bine. N-aş vrea să fiu nevoită să-i explic lui asta.

– De ce nu?

– E o nouă etapă, Mary Jane. Am putea spune că sunt vrăjile generației noastre. N-are nimic de-a face cu Julien, sau cu Michael, sau cu Rowan și cu modul în care ar fi rezolvat ei lucrurile. E cu totul altceva.

– Da, înțeleg.

– Înțelegi, nu-i așa?

– Da. Ești într-adevăr somnoroasă. Mă duc să-ți aduc niște lapte.

– Oh, ar fi minunat!

– Întinde-te și dormi, draga mea. Ochii tăi n-arată bine deloc. Mă mai poți vedea?

– Pot, bineînțeles, dar ai dreptate. O să dorm chiar aici. Iar tu, Mary Jane, profită de situație.

– Vai, ești prea tânără pentru asta, Mona!

– Nu, prostuțo, nu la asta mă gândeam, spuse Mona, râzând. În plus, dacă nu sunt prea tânără pentru bărbați, nu sunt prea tânără nici pentru fete. De fapt, chiar sunt curioasă cum o fi s-o faci c-o fată, sau chiar cu o femeie, o femeie frumoasă, ca Rowan. Dar eu voiam să spun altceva, cutiile sunt deschise. Profită de asta și citește din ele tot ce poți.

– Da, poate c-o s-o fac. Adevărul e că nu prea-nțeleg scrisul lui, dar îl înțeleg pe al ei. Și ea are niște chestii aici.

– Da, citește-le. Dacă ai de gând să m-ajuți, trebuie să le citești. Și dosarul despre Vrăjitoarele Mayfair, Mary Jane, jos, în bibliotecă. Știu că spuneai că l-ai citit, dar l-ai citit cu adevărat?

– Știi ce, Mona? Nu sunt sigură că l-am citit cu adevărat.

Mona se întoarse pe o parte și închise ochii.

„Cât despre tine, Morrigan, să ne întoarcem în urmă, mult, mult în urmă, fără aceste absurdități despre invadatori și soldați romani, cu mult înainte, pe câmpie, și să-mi spui cum a început totul. Cine e bărbatul cu păr întunecat pe care-l îndrăgește atât de mult toată lumea?"

– Noapte bună, Mary Jane.

– Ascultă, draga mea, înainte să-ţi iei zborul, n-ai vrea să-mi spui în care dintre rudele tale apropiate ai cea mai mare încredere?

Mona râse. Aproape că dădu uitării întrebarea, apoi se trezi cu o tresărire.

– Aaah, în tine, Mary Jane.

– Nu în Rowan şi Michael?

– Hotărât nu. Ei trebuie consideraţi duşmani. Există anumite lucruri despre care trebuie s-o-ntreb pe Rowan, e necesar să le aflu, însă ea nu trebuie să ştie ce se petrece cu mine. Trebuie să găsesc un pretext pentru întrebările mele. Cât despre Gifford şi Alicia, ele sunt moarte, iar Bătrâna Evelyn e foarte bolnavă şi Ryan foarte bătut în cap. Jenn şi Shelby sunt prea inocente. Iar Pierce şi Clancy nu sunt de nici un folos, şi la ce bun să distrug viaţa lor perfect normală? Tu ai pus vreodată mare preţ pe o viaţă normală?

– Niciodată.

– Atunci cred că mă pot baza pe tine, Mary Jane. Papa, Mary Jane!

– Prin urmare, nu-ţi doreşti să-i sun pe Rowan sau pe Michael la Londra, ca să le cer sfatul.

– Cerule, nu!

Se formaseră şase cercuri şi începea dansul. Nu voia să scape asta.

– Nu trebuie să faci aşa ceva, Mary Jane. Nici în ruptul capului. Promite-mi că n-o s-o faci. În plus, la Londra e miezul nopţii şi nu ştim ce-or fi făcând ei acum, nu? Dumnezeu să-i ajute. Dumnezeu să-l ajute pe Yuri.

Mona *plutea*, îndepărtându-se. Ofelia, cu flori în păr, purtată încet în josul apei. Crengile copacilor se aplecară, dând să-i lovească faţa, dând să atingă undele. Nu, ea dansa în cerc şi bărbatul cu păr întunecat stătea în mijloc, încercând să le vorbească, însă toată lumea râdea şi iar râdea. Îl iubeau, dar ştiau

că avea obiceiul să-i tot dea înainte, exprimând niște îngrijorări atât de prostești...

– Păi, sunt îngrijorată pentru tine, Mona, ar trebui să-ți spun...

Vocea lui Mary Jane venea de foarte departe. Flori, buchete de flori. „Asta explică de ce am visat grădini toată viața, de ce am desenat grădini cu creioane colorate. «De ce desenezi întotdeauna grădini, Mona?» m-a întrebat sora Louise. Ador grădinile, iar cea din First Street era atât de părăginită înainte de a o curăța și de a o modifica, iar acum, când e amenajată și bine întreținută, ascunde cel mai cumplit dintre secrete."

„Nu, *Mamă, nu...*"

„Nu, florile, cercurile, tu povestind."

Visul ăsta avea să fie la fel de frumos precum cel de dinainte.

– Mona?

– Lasă-mă să mă duc, Mary Jane.

Mona abia dacă o putea auzi; pe lângă asta, orice ar fi spus, nu putea schimba lucrurile.

Ceea ce era bine, fiindcă iată ce cuvinte se desprinseră de pe buzele lui Mary Jane, acolo, departe, foarte departe... înainte ca Mona și Morrigan să înceapă să cânte:

– ... Știi, Mona, nu-mi place să ți-o spun, dar copilul ăsta a început să crească după ce te-ai dus să dormi sub copaci!

18

– Cred că e vremea să plecăm, spuse Marklin.

Era întins pe patul lui Tommy, cu mâinile sub cap, studiind iarăşi şi iarăşi nodurile din lemnul baldachinului.

Tommy stătea la birou, odihnindu-şi picioarele pe divanul din piele neagră. Camera era mai mare decât a lui Marklin, cu ferestrele dând către sud, dar acestuia nu-i plăcuse niciodată. O îndrăgise pe a lui. Ei bine, acum era gata s-o părăsească. Împachetase tot ce avea mai de valoare într-o valiză pe care şi-o ascunsese sub pat.

– Spune-i premoniţie. Nu vreau să mai rămân aici, zise el. N-avem de ce să mai rămânem.

– Eşti fatalist şi puţin cam absurd, ripostă Tommy.

– Uite ce e, ai şters memoria computerelor. În camera lui Stuart e imposibil să intrăm, dacă nu cumva vrem să ne asumăm riscul de a sparge uşile, şi nu-mi place când mi se interzice să plec.

– Interdicţia e pentru toată lumea, dacă mi-e permis să ţi-o reamintesc, şi, dacă plecăm acum, n-o să ne putem întoarce fără să fim obligaţi să răspundem la o mulţime de întrebări. În afară de asta, plecarea înainte de slujba comemorativă ar însemna o lipsă de respect strigătoare la cer.

– Tommy, nu pot suporta o ceremonie sumbră, ţinută cu noaptea-n cap, cu o grămadă de discursuri ridicole despre Anton şi Aaron. Vreau să plec. Obiceiuri; ritualuri. Tommy, oamenii ăştia sunt nişte idioţi! E mult prea târziu pentru a fi altfel decât

sincer. Există scări dosnice; există scări laterale. Eu sunt pentru o plecare imediată. Am o serie de lucruri în gând. Am multe de făcut.

– Eu vreau să fac ceea ce ne-au cerut ei, spuse Tommy. Asta am de gând: să respect interdicția pe care ne-au cerut s-o respectăm. Și să cobor când sună clopotul. Acum, Marklin, te rog, dacă n-ai de spus nimic foarte profund sau folositor, păstrează tăcerea, se poate?

– De ce să tac? Și de ce vrei să stau aici?

– Foarte bine, dacă trebuie s-o știi, atunci află că în timpul comemorării, sau ce-o fi fiind, s-ar putea să avem ocazia de a descoperi unde o ține Stuart pe Tessa.

– Cum am putea afla așa ceva?

– Stuart nu e un om bogat. Trebuie să aibă undeva o locuință, un loc pe care noi nu l-am văzut niciodată, o casă strămoșească impozantă. Și-atunci, dacă ne jucăm bine cărțile, putem pune câteva întrebări pe tema asta, lăsând evident de înțeles că suntem preocupați de soarta lui. Ai o idee mai bună?

– Tommy, nu cred că Stuart o ține pe Tessa într-un loc cunoscut drept reședința lui. Poate că e fricos, sau poate e chiar un nebun melodramatic, dar nu e prost. N-o să-l găsim pe Stuart. Și n-o s-o găsim pe Tessa.

– Atunci ce facem? întrebă Tommy. Abandonăm totul? Când știm atâtea?

– Nu. Plecăm de aici. Ne întoarcem în Regent's Park. Și ne gândim. Ne gândim la ceva mult mai important decât orice ne-ar putea oferi în momentul de față organizația Talamasca.

– Iar acest ceva este?

– Ne gândim, Tommy, la Vrăjitoarele Mayfair. Luăm la bani mărunți ultimul fax trimis de Aaron Seniorilor. Și studiem *Dosarul*, îl studiem cu atenție, căutând orice indiciu care ne poate spune în ce fel s-ar dovedi clanul cât mai util scopurilor noastre.

– Nu te pot urmări, zise Tommy. Ce-ai vrea să facem? Să răpim un cuplu de americani?

– Nu putem discuta asta aici. Nu putem plănui nimic. Uite, o să aştept până când începe afurisita aia de ceremonie, dar pe urmă plec, o şterg cu prima ocazie. Tu n-ai decât să vii mai târziu, dacă preferi.

– Nu fi tâmpit, spuse Tommy, n-am maşină. Trebuie să merg cu tine. Şi dacă Stuart apare la ceremonie? Te-ai gândit la asta?

– Stuart nu se-ntoarce aici. Are ceva mai bun de făcut. Acum ascultă-mă, Tommy! Ăsta e ultimul meu cuvânt. Rămân, ca să fiu de faţă la începutul ceremoniei, îmi aduc omagiul, stau de vorbă cu câţiva membri, chestii de genul ăsta. Pe urmă, am plecat de aici! Îmi văd de drum către întâlnirea mea cu Vrăjitoarele Mayfair şi, la naiba, cu Stuart şi cu Tessa!

– O să te însoţesc.

– Aşa e mai bine. E o decizie inteligentă. Ăsta e Tommy al meu, realistul.

– Încearcă să dormi puţin. N-au spus când au de gând să ne cheme. Şi tu eşti cel care-o să conducă maşina.

19

Încăperea de la ultimul cat al turnului. Yuri stătea la masa rotundă, cu ochii la cana cu ceai chinezesc aburind în fața lui.

Condamnatul însuși făcuse ceaiul. Yuri n-avea de gând să se-atingă de cană.

Îl știa pe Stuart Gordon de când își începuse viața în cadrul organizației Talamasca. Luase masa împreună cu Gordon și cu Aaron în nenumărate rânduri. Hoinăriseră împreună prin grădini, merseseră împreună la întrunirile de la Roma. Aaron vorbea atât de deschis cu Gordon. Vrăjitoarele Mayfair, și iar Vrăjitoarele Mayfair, și încă o dată Vrăjitoarele Mayfair. Și iacătă-l acum pe Stuart Gordon.

Stuart Gordon îl trădase.

De ce nu-l omora Ash chiar în clipa aceea? Ce altceva le-ar mai fi putut spune, ce lucruri care să nu fi fost pângărite, pervertite de nebunia lui? Faptul că ajutoarele sale fuseseră Marklin George și Tommy Monohan era aproape o certitudine. Însă Ordinul avea să descopere adevărul în privința asta. În cabina telefonică din sat, Yuri luase legătura cu Căminul și doar la auzul vocii Elverei i se umpluseră ochii de lacrimi. Elvera era loială. Elvera avea suflet bun. Yuri știa că imensa prăpastie căscată între el și organizația Talamasca începea deja să se-nchidă. Dacă Ash avusese dreptate spunând că era vorba despre o conspirație de mică amploare, iar lucrurile păreau să stea într-adevăr așa – Seniorii păreau a nu fi implicați –, atunci Yuri trebuia să aibă răbdare. Trebuia să asculte ceea ce avea de spus

Stuart Gordon. Pentru că Yuri avea obligaţia de a aduce la cunoştinţa organizaţiei Talamasca tot ceea ce urma să afle în noaptea aceea.

Răbdare. Asta ar fi dorit Aaron. Aaron ar fi dorit ca povestea să fie cunoscută şi înregistrată, pentru a o putea afla şi alţii. Cât despre Michael şi Rowan, nu aveau şi ei dreptul să ştie ce se întâmplase? Mai era şi Ash, misteriosul Ash. El descoperise trădarea lui Gordon. Dacă Ash nu şi-ar fi făcut apariţia în Spelling Street, Yuri ar fi crezut în pretinsa nevinovăţie a lui Gordon, ar fi crezut minciunile ridicole pe care i le spusese bătrânul în cafenea.

Ce se petrecea în mintea lui Ash? Ash era irezistibil, aşa cum le-o spusese Yuri. Acum o ştiau şi ei. Îi văzuseră ei înşişi chipul remarcabil şi ochii calmi, iubitori. Dar nu trebuiau să uite că reprezenta o ameninţare la adresa Monei, la adresa oricui altcuiva din familia Mayfair...

Yuri îşi impuse să nu se mai gândească la asta. Aveau foarte multă nevoie de Ash. Ajunsese, cumva, conducătorul acelei acţiuni. Ce se întâmpla dacă Ash se retrăgea şi îi lăsa cu Gordon? Ei nu l-ar fi putut ucide pe Gordon. N-ar fi fost în stare nici măcar să-l sperie, cel puţin Yuri nu credea aşa ceva. Îi era imposibil să aprecieze cât de mult îl urau Rowan şi Michael pe Gordon. Erau de necitit. Vrăjitori. Acum înţelegea asta.

Ash stătea în partea opusă a mesei rotunde, cu mâinile lui monstruoase încleştate pe marginea tăbliei vechi, din lemn nefasonat, cu ochii la Gordon, care era aşezat în dreapta lui. Ash îl ura într-adevăr pe Gordon. Yuri îşi dădea seama de asta, fiindcă din expresia feţei celui înalt lipsea ceva; poate compasiunea? Lipsea blândeţea cu care trata pe oricine, pe absolut oricine altcineva.

Rowan Mayfair şi Michael Curry stăteau, slavă Domnului, de o parte şi de alta a lui Yuri. El n-ar fi suportat să se afle lângă Gordon. Michael era cel furios, cel mânios. Rowan era fascinată

de Ash. Yuri ştiuse că aşa avea să se-ntâmple. Michael nu era, deocamdată, fascinat de nimeni.

Yuri nu se putea atinge de cană. Ar fi putut, la fel de bine, să fie plină cu urina bătrânului.

– La marginea junglei din India, spuse Stuart, sorbind din propria cană cu ceai, în care adăugase o doză zdravănă de whisky. Nu ştiu unde anume, nu cunosc India. Ştiu doar că băştinaşii spuneau că ea se afla acolo dintotdeauna, hoinărind din sat în sat, şi că venise la ei înainte de război, că vorbea engleza, că nu îmbătrânea, iar femeile din sat începuseră să se teamă de ea.

Sticla de whisky trona în mijlocul mesei. Michael Curry o solicitase, dar poate că nici el nu se putea atinge de băuturile oferite de Gordon. Rowan Mayfair stătea cu braţele încrucişate. Michael Curry îşi sprijinea coatele pe masă. El se afla mai aproape de Gordon, străduindu-se în mod evident să-l înţeleagă.

– Cred că a fost descoperită într-o fotografie. Cineva îi pozase pe toţi sătenii, laolaltă. Un tip întreprinzător, cu un trepied şi cu un aparat de fotografiat cu burduf. Iar ea apărea în poza aceea. După ce i-a murit bunica, unul dintre tineri a descoperit-o printre lucrurile ei. Un tânăr instruit. Unul dintre elevii mei de la Oxford.

– Care ştia că există organizaţia Talamasca.

– Da, nu le-am spus prea multe despre Ordin studenţilor mei, cu excepţia celor care dădeau semne că ar fi putut dori să...

– Ca băieţii ăia, zise Yuri.

Văzu lumina tresăltând în ochii lui Stuart, de parcă n-ar fi tresărit el, ci lampa de alături.

– Da, bine, băieţii ăia.

– Care băieţi? întrebă Rowan.

– Marklin George şi Tommy Monohan, spuse Yuri.

Faţa lui Stuart era imobilă. Îşi luă cana cu ceai în ambele mâini şi sorbi prelung.

Whisky-ul avea miros de medicament şi era îngreţoşător.

– Ei te-au ajutat în toată povestea asta? întrebă Yuri. Geniul computerelor şi cărturarul specializat în limba latină?

– E lucrătura mea, făcu Stuart, fără să se uite la Yuri. Nu se uita la nici unul dintre ei. Vreţi s-auziţi ce am de spus sau nu?

– Ei te-au ajutat, insistă Yuri.

– N-am nimic de spus pe tema complicilor, zise Stuart, privindu-l pe Yuri cu răceală şi aţintindu-şi apoi din nou ochii în gol, sau poate asupra umbrelor de pe pereţi.

– Au fost cei doi tineri, spuse Yuri, cu toate că Michael îi făcea semn să înceteze. Şi cum rămâne cu Joan Cross, sau cu Elvera Fleming, sau cu Timothy Hollingshed?

La auzul numelor, Stuart schiţă un gest care sugera nerăbdare şi dezgust, aproape neînţelegând cum anume putea fi acesta interpretat în contextul relaţiei cu cei doi băieţi.

– În Joan Cross nu există nici un strop de romantism, zise el, pe neaşteptate, iar Timothy Hollingshed a fost întotdeauna supraapreciat, pur şi simplu datorită originii lui aristocratice. Elvera Fleming e o babă proastă! Nu-mi mai puneţi asemenea întrebări. N-o să mă faceţi să vorbesc despre complicii mei. N-o să mă faceţi să-i trădez. Fiţi siguri c-o să duc secretul ăsta cu mine în mormânt.

– Aşadar, domnule Gordon, interveni Ash, cu un aer răbdător, dar surprinzător de rece, prietenul ăsta, tânărul ăsta din India, ţi-a trimis o scrisoare.

– De fapt, mi-a telefonat şi mi-a spus că are o enigmă pentru mine. Mi-a zis că o poate aduce în Anglia, urmând ca eu s-o preiau imediat după sosire. A spus că ea nu era în stare să-şi poarte singură de grijă. Părea când nebună, când cu mintea-ntreagă. Nimeni nu reuşea să o priceapă cu adevărat. Vorbea despre vremuri necunoscute celor din jur. Şi, când au făcut cercetări, încercând s-o trimită acasă, au descoperit că, în partea aceea a Indiei, ea reprezenta o adevărată legendă. Am consemnat totul. Am păstrat toate scrisorile. Le am aici pe toate.

Există copii și la Cămin. Dar originalele sunt aici. Tot ce are preț în ochii mei se află în turnul ăsta.

– Ai știut ce era atunci când ai văzut-o?

– Nu. A fost ceva extraordinar. M-am trezit cu totul fermecat. Acțiunile mele au fost dominate de un instinct egoist. Am adus-o aici. N-am vrut s-o duc la Cămin. A fost cât de poate de neobișnuit. N-aș fi fost în stare să-i spun cuiva ce anume fac și de ce, cu excepția faptului că eram vrăjit de ea. Moștenisem de puțină vreme turnul ăsta, de la un frate de-al mamei, un anticar care fusese mentorul meu din familie. Părea locul ideal. În prima săptămână, aproape că n-am ieșit de aici. Nu mă mai aflasem niciodată în compania cuiva cum e Tessa. Avea o voioșie și o simplitate înnăscute, care m-au umplut de o fericire imposibil de descris în cuvinte.

– Da, nu mă-ndoiesc, spuse Ash, cu voce scăzută și cu o umbră de zâmbet. Te rog, continuă povestea.

– M-am îndrăgostit de ea. Tăcu și ridică din sprâncene, parcă surprins de propriile spuse. Părea entuziasmat de acea revelație. M-am îndrăgostit de ea întru totul.

– Și ai ținut-o aici? întrebă Yuri.

– Da, se află aici de atunci. Nu iese niciodată. Se teme de oameni. Abia după ce am stat multă vreme împreună cu ea a început să vorbească și mi-a istorisit poveștile ei uimitoare. Se întâmplă foarte rar să fie coerentă, sau ar trebui mai degrabă să spun că nu respectă ordinea cronologică. Dar povestirile ei au întotdeauna sens. Am înregistrat-o de sute de ori în timp ce vorbea și am o listă a cuvintelor din engleza veche și din latină pe care le-a folosit. Vedeți, mi-a fost limpede, aproape de la început, că-mi povestea despre două vieți diferite, una foarte lungă, pe care o trăiește acum, și cea pe care a trăit-o înainte.

– Două vieți? Atunci te referi, pur și simplu, la reincarnare.

– După un lung răstimp, așa mi-a explicat ea, zise Gordon. Bătrânul era atât de pasionat de propria istorisire, încât părea să fi dat uitării pericolul în care se afla. Spune că toți cei asemenea

ei au două vieți, iar uneori chiar mai multe, continuă Stuart. Că te naști știind tot ce e necesar pentru a supraviețui și că apoi îți reamintești treptat viața anterioară și o serie de frânturi din altele. Iar amintirea acelei vieți precedente te ajută să nu-ți pierzi mințile printre oameni.

– Pricepuseși, până în clipa aceea, că nu era om? întrebă Rowan. Pe mine m-ar fi păcălit.

– Nu. Nicidecum. Am crezut că era un om ca toți ceilalți. Bineînțeles că avea însușiri stranii – pielea translucidă, înălțimea înspăimântătoare, mâinile neobișnuite. Dar nu mi-am zis: „Nu, făptura asta nu e din neamul omenesc". Ea mi-a spus că nu e om. A spus-o nu numai o dată. Poporul ei a trăit dinainte de apariția oamenilor. Au trăit în pace, vreme de mii de ani, pe insulele din mările nordice. Insulele erau încălzite de izvoarele vulcanice din adâncuri, de gheizere de abur și de lacuri încântătoare. Iar Tessa știa asta nu pentru că ar fi trăit ea însăși în acele vremuri, ci fiindcă alții, pe care îi cunoscuse în prima ei viață, își puteau aminti cum era traiul în acel paradis, acesta fiind modul în care își aflau semenii ei istoria, prin intermediul inevitabilei și întotdeauna distinctei amintiri a vieților anterioare. Nu vă dați seama? Era incredibilă! Această idee, cum că toți veneau pe lume având amintiri aparte, amintiri istorice valoroase! Însemna că rasa lor știa despre ea însăși mult mai multe decât ar putea afla oamenii vreodată despre a noastră. Cunoștea trecutul, ca să spunem așa, mulțumită unei experiențe nemijlocite!

– Și, spuse Rowan, dacă o împerecheai pe Tessa cu altcineva din rasa ei, ar fi rezultat un copil care își putea aminti o viață anterioară. Iar apoi probabil un altul, și amintirea unei alte vieți.

– Exact! S-ar fi obținut astfel o înlănțuire a amintirilor, și cine știe cât de departe ar fi mers, pentru că, rememorând o existență anterioară, fiecare își reamintea poveștile celor pe care îi cunoscuse și îi îndrăgise și care își țineau minte viețile precedente!

Ash asculta totul fără nici un comentariu şi fără să lase să se întrevadă vreo schimbare a stării sale emoţionale. Nimic nu părea să-l surprindă sau să-l ofenseze. Yuri îşi reţinu un zâmbet. Era vorba despre aceeaşi simplitate pe care o remarcase la Ash atunci când stătuseră pentru prima oară de vorbă, la Claridge's.

– Altcineva ar fi respins afirmaţiile Tessei, zise Gordon, dar eu am recunoscut cuvintele celte pe care le folosea, frânturile de engleză veche şi, când a scris ceva cu rune, am putut să înţeleg! Am ştiut că spune adevărul.

– Şi ai ţinut totul secret, rosti Rowan, pe un ton neutru, ca şi cum ar fi încercat să pună stavilă emoţiilor ce îl asaltau pe Gordon şi să-l readucă la subiect.

– Da! Aşa e! Am fost cât pe ce să-i povestesc totul lui Aaron. Cu cât povestea mai mult, aflam alte şi alte lucruri de la Tessa, despre Ţara-de-Sus, despre ritualurile şi obiceiurile timpurii ale celţilor, ba chiar şi despre sfinţii lor şi despre biserica celtă. Ştiţi desigur că biserica noastră din Anglia era pe atunci celtă, sau britonă, sau cum vreţi să-i spuneţi, fiind fondată chiar de Apostoli, care au venit din Ierusalim la Glastonbury. Noi n-aveam nici o legătură cu Roma. Papa Grigorie cel Mare şi Sfântul Augustin, acolitul său, au impus dominaţia bisericii romane în Anglia.

– Da, dar, până la urmă, nu i-ai povestit lui Aaron Lightner? întrebă Ash, ridicându-şi foarte uşor vocea. Spuneai că...?

– Aaron plecase deja în America. Plecase pentru a intra din nou în contact cu Vrăjitoarele Mayfair, pentru a urmări alte căi ale investigaţiei de tip mental. Nu aveam timp să-l întreb despre cercetările lui anterioare. Şi, în afară de asta, făcusem ceva nepermis, luasem în grijă o femeie care îmi fusese încredinţată în calitate de membru al Ordinului şi o păstrasem pentru mine însumi, aproape ca pe o prizonieră. Bineînţeles că nu a existat niciodată nimic care s-o împiedice pe Tessa să plece, nimic în afară de propriile temeri. Dar eu o ascunsesem pe femeia asta. Nu-i spusesem Ordinului nimic despre ea.

– Dar cum ai făcut legătura? întrebă Ash. Între Tessa şi Vrăjitoarele Mayfair?

– Oh, n-a fost nicidecum ceva dificil. Un lucru atrage după sine un altul. Aşa cum spuneam, relatările Tessei abundau în referiri la vechile obiceiuri din Ţara-de-Sus. Vorbea iarăşi şi iarăşi despre cercul de pietre înălţat de poporul ei şi folosit apoi de creştini pentru ritualuri bizare, cărora preoţii nu reuşeau să le pună capăt. Fără nici o îndoială, cunoaşteţi mitologia noastră, cu toţii, sau poate numai unii dintre voi. Vechile mituri britone sunt pline de uriaşi legendari. Poveştile noastre spun că uriaşii au construit cercurile, iar Tessa istorisea acelaşi lucru. După încheierea epocii lor, uriaşii noştri au adăstat încă multă vreme prin locuri obscure şi îndepărtate, prin grotele de pe ţărm şi prin cele din Ţara-de-Sus. Ei bine, uriaşii Tessei, vânaţi pe toată suprafaţa pământului şi aproape exterminaţi, au supravieţuit, de asemenea, în locuri tainice! Iar când au îndrăznit să se aventureze printre fiinţele omeneşti, au fost veneraţi şi, în acelaşi timp, au stârnit spaimă. Acelaşi lucru s-a întâmplat, spunea ea, şi cu Poporul Mărunt al Spiriduşilor, a cărui origine a fost uitată. Erau adoraţi pe de-o parte şi temuţi pe de alta. Iar primii creştini din Scoţia cântau şi dansau adesea în cercul de pietre, ştiind că uriaşii făcuseră cândva asta – construiseră într-adevăr cercul cu acest scop –, şi muzica lor momea uriaşii, scoţându-i din ascunzătoare, aşa că aceştia coborau ca să se prindă-n dans, moment în care creştinii îi măcelăreau pentru a face pe placul preoţilor, dar nu înainte de a-i folosi pentru a face pe placul vechilor zei.

– Ce înţelegi prin a-i folosi? întrebă Rowan.

Ochii lui Gordon căpătară o uşoară strălucire şi vocea îi scăzu până atinse un ton blând, aproape plăcut, ca şi cum simpla evocare a acestor lucruri nu putea face altceva decât să trezească un simţ al miracolului.

– Vrăjitorie, despre asta vorbim aici: despre vrăjile înecate în sânge de la începuturi, când superstiţiile căzute în robia creştinătăţii se întorceau în trecutul păgân pentru ca oamenii să caute

magia, să săvârşească *maleficia,* sau să dobândească puterea, sau doar să ia parte la un ritual tenebros şi tainic, care îi înspăimânta aşa cum orice act criminal a înspăimântat întotdeauna omenirea. Ardeam de nerăbdare să capăt confirmarea poveştilor Tessei.

Fără să mă destăinui în faţa nimănui, am coborât în beciurile Căminului, în locurile unde fuseseră depozitate cele mai vechi materiale legate de folclorul britanic, încă neexaminate. Acestea erau manuscrisele considerate „fanteziste" şi „irelevante" de către nişte cărturari precum Aaron, care îşi petrecuseră ani de zile traducând documente vechi. Materialele respective nu există în evidenţele noastre din timpurile moderne şi nici în bazele de date moderne, computerizate. Trebuie să răsfoieşti cu mâna ta paginile sfărâmicioase.

Oh, şi ce am găsit! Cărţi obişnuite şi in-cvarto, aproape descompuse, din pergament superb ilustrat, relatările călugărilor benedictini şi cistercieni, care se plângeau de superstiţiile nebuneşti ale oamenilor din popor, pagini pline de povestiri despre aceşti uriaşi, şi despre spiriduşi, şi despre felul în care prostimea continua să creadă în ei, să-i momească afară din ascunzători şi să-i folosească în diverse chipuri.

Iar acolo, amestecate printre acele acuzaţii bombastice, erau poveşti despre sfinţii uriaşi! Despre cavaleri şi regi uriaşi!

Aici, la Glastonbury, la mică distanţă de locul unde ne aflăm, a fost deshumat, în vremurile vechi, un gigant de doi metri douăzeci, despre care s-a afirmat că era regele Arthur. Iar eu vă întreb: cine ar fi putut fi acela, dacă nu unul dintre uriaşii Tessei? Astfel de creaturi au fost descoperite în întreaga Britannie.

Oh, am fost tentat, de o mie de ori, să-l sun pe Aaron! Cât de mult i-ar fi plăcut lui aceste poveşti, mai ales cele care proveneau direct din Ţara-de-Sus, din preajma lacurilor şi a văilor bântuite!

Dar în lumea asta nu exista decât o singură persoană în care mă puteam încrede. Şi aceea era Tessa.

Iar pe măsură ce aduceam acasă poveștile dezgropate cu băgare de seamă, Tessa recunoștea ritualurile, tiparele – și, firește, numele sfinților și ale regilor. Bineînțeles că ea nu folosea cuvinte sofisticate. Istorisea totul pe bucățele, cum a devenit poporul ei un vânat sacru și cum nu s-au putut salva de la tortură și de la moarte decât ridicându-se la putere și ajungând să-i guverneze pe creștini, sau ascunzându-se tot mai adânc și mai adânc în pădurile care continuau să acopere munții în acele vremuri, sau în grote, sau în văile ascunse, unde se străduiau să trăiască în pace.

– Și nu i-ai povestit niciodată toate astea lui Aaron, zise Yuri.

Gordon nu-l luă în seamă. Vorbi mai departe.

– Pe urmă, cu o voce îndurerată, Tessa mi-a mărturisit că a trecut o dată prin niște chinuri cumplite în mâinile unor țărani creștini, care au închis-o și au silit-o să accepte un bărbat după altul, din satele din împrejurimi. Sperau că avea să dea naștere unui alt uriaș, ca ea însăși – un uriaș care i-ar fi sărit din pântec vorbind, știind câte în lună și-n stele și ajungând la maturitate în câteva ore –, o creatură pe care sătenii ar fi ucis-o apoi sub ochii ei! Asta devenise un fel de religie pentru oamenii aceia, nu înțelegeți? Prinde un Taltos, fă-l să se reproducă, sacrifică progenitura. Iar Crăciunul, acest răstimp al ritualurilor străvechi, devenise perioada preferată pentru un astfel de joc sacru. În cele din urmă, Tessa a reușit să scape din captivitatea aceea oribilă, fără să fi dat vreodată naștere vreunei făpturi pentru sacrificiu, ci având parte doar de câte o hemoragie provocată de sămânța fiecăruia dintre bărbați. Bătrânul se opri și sprâncenele i se împreunară. Chipul i se întristă și se uită la Ash. Asta i-a făcut rău Tessei mele? Asta i-a secătuit izvorul?

Nu era o întrebare, ci mai degrabă dorința unei confirmări în privința celor ce fuseseră dezvăluite mai înainte, numai că Ash păstră tăcerea, lăsând impresia că o asemenea confirmare nu i se părea necesară.

Gordon se cutremură.

– Mi-a spus lucruri cumplite, zise el. Mi-a povestit despre masculii momiți în cercurile de pietre și despre fecioarele din sat care le erau oferite; dar, dacă o astfel de fecioară nu năștea întotdeauna un uriaș, de murit, murea cu siguranță. Și, după ce mureau destule fecioare și oamenii ajungeau să pună la îndoială puterea masculului gigant, acesta era ars pe rug, ca sacrificiu. De fapt, era ars întotdeauna, indiferent ce s-ar fi întâmplat, fie că reușea sau nu să dea naștere unui vlăstar pentru jertfă, pentru că masculii inspirau o teamă teribilă.

– Deci nu se temeau de femei, interveni Rowan. Pentru că femeile nu aduceau moartea bărbaților care se culcau cu ele.

– Întocmai, spuse Gordon. Și totuși! Își ridică un deget, cu un ușor zâmbet de încântare. Totuși! Când și când se întâmpla, oh, da! Uriașul mascul sau femelă devenea, ca să zic așa, părintele unui copil din propria rasă. Și toată lumea putea să-l vadă pe giganticul nou-născut. Nu exista nici o perioadă de timp mai propice pentru o astfel de fecundare decât Crăciunul, data de douăzeci și cinci decembrie, sărbătoarea anticului zeu al soarelui! Și se spunea că atunci – când se năștea copilul uriaș – cerul se împreuna din nou cu pământul, urmarea fiind o vrajă puternică, pe măsura celei din primul moment al Creației. Iar sacrificiul se săvârșea, în numele lui Hristos, abia după marele zaiafet și după intonarea colindelor de Crăciun. Din când în când, se întâmpla ca uriașul să fie tatăl sau mama mai multor asemenea vlăstare, și atunci un Taltos se împreuna cu altul iar văile se umpleau de focurile jertfelor și fumul se ridica la ceruri, aducând o primăvară timpurie, vânturi calde și ploi binefăcătoare, făcând recoltele să crească. Gordon se întrerupse și se întoarse entuziasmat către Ash. Tu ar trebui să știi toate astea. Tu însuți ne-ai putea oferi verigi din acest lanț al amintirilor. Sigur ai mai trăit și tu o altă viață. Ne-ai putea spune lucruri pe care nici un om n-ar reuși să le descopere, pe nici o altă cale. Ni le-ai putea istorisi cu claritate și cu vigoare, pentru că ești puternic, nu confuz, precum biata mea Tessa! Ai putea să ne faci darul ăsta.

Ash nu răspunse. Chipul însă i se întunecă; Gordon păru să nu-şi fi dat seama de asta.

„E un nesocotit, cugetă Yuri. Poate că de asta – de un nesocotit romantic – aveau nevoie cele mai puternice uneltiri aducătoare de violenţă.

Gordon se întoarse spre ceilalţi, chiar şi către Yuri, căruia i se adresă acum.

– Nu înţelegi? Sunt sigur că acum pricepi ce înseamnă pentru mine existenţa unei asemenea posibilităţi!

– Ceea ce pricep eu, spuse Yuri, este că nu i-ai povestit lui Aaron. Că nu le-ai povestit nici Seniorilor, nu-i aşa? Seniorii n-au ştiut nimic. Fraţii şi surorile tale n-au ştiut nimic!

– Ţi-am spus doar. Nu mă puteam încrede în nimeni, nu puteam risca să dezvălui cuiva descoperirile mele şi, sincer vorbind, nici nu voiam s-o fac. Îmi aparţineau. În plus, ce-ar fi zis mult iubiţii tăi Seniori, dacă „zis" e un termen potrivit pentru interminabilele lor comunicate silenţioase! Ar fi sosit un fax, care mi-ar fi cerut s-o aduc pe Tessa imediat la Cămin şi la... Nu, descoperirea asta îmi aparţinea, pe bună dreptate. Eu am găsit-o pe Tessa.

– Ba nu, te minţi pe tine însuţi, aşa cum ai făcut-o cu toţi ceilalţi, zise Yuri. Ai dobândit tot ceea ce ai mulţumită organizaţiei Talamasca.

– Asta e o idee nedemnă! Oare eu nu i-am oferit nimic Ordinului? În plus, n-a fost ideea mea să le fac vreun rău membrilor săi. În ceea ce-i privea pe doctorii implicaţi, da, am fost de acord, cu toate că, iarăşi, eu n-aş fi propus niciodată una ca asta.

– Voi l-aţi ucis pe doctorul Samuel Larkin? întrebă Rowan, cu vocea ei joasă, inexpresivă, sondând terenul fără intenţia de a-l alarma pe Gordon.

– Larkin, Larkin... Of, nu ştiu. Sunt derutat. Înţelegeţi, ajutoarele mele au cu totul alte idei când vine vorba de măsurile ce se impun pentru a păstra secretul întregii poveşti. Aţi putea

spune că eu am înaintat cumva în paralel cu cele mai sordide aspecte ale planului. Adevărul e că, pur și simplu, nu sunt în stare să concep uciderea unei alte ființe.

Îi aruncă lui Ash o privire aspră, acuzatoare.

– Și ajutoarele astea au niște nume? întrebă Michael. Tonul său nu se deosebea de al lui Rowan, vorbea în registrul grav, având un aer cu desăvârșire pragmatic. Și ce e cu bărbații trimiși la New Orleans, Norgan și Stolov, pe ei i-ai invitat să-ți împărtășească secretele?

– Nu, sigur că nu. Nu făceau cu adevărat parte din grup, nu mai mult decât Yuri, aici de față. Pentru noi, nu erau decât niște simpli investigatori, niște curieri, ceva de genul ăsta. Dar, la vremea aceea, totul... totul scăpase, probabil, de sub control. N-aș putea spune. Eu nu-i cunosc decât pe prietenii mei, pe confidenții mei, ei au avut senzația că îi puteau stăpâni pe oamenii ăia folosindu-se de niște secrete și de bani. Despre asta e vorba întotdeauna, despre corupție: secrete și bani. Dar să trecem peste toate astea. Ceea ce contează e descoperirea însăși. Descoperirea răscumpără totul.

– Nu răscumpără nimic! zise Yuri. Ca să reușești, ți-ai folosit cunoștințele. Un trădător ordinar, căutând în arhive pentru obținea unui profit personal.

– Nimic nu poate fi mai departe de adevăr, se apără Gordon.

– Yuri, lasă-l să continue, interveni Michael, cu voce scăzută.

Bătrânul se calmă, dând dovadă de o voință remarcabilă, și i se adresă din nou lui Yuri, într-un mod care îl scoase pe acesta din sărite.

– Cum de ți-ai putut închipui că scopul meu era de o natură diferită de cea spirituală? întrebă el. Eu, care am crescut în umbra Colinei Glastonbury, care mi-am devotat întreaga viață cunoștințelor ezoterice, numai de dragul luminii pe care o aduc în suflete?

– Poate că era un profit spiritual, zise Yuri, dar era un profit, un profit personal. Asta e fărădelegea ta.

– Îmi pui răbdarea la încercare, spuse Gordon. Poate că ar trebui să fii dat afară din camera asta. Poate că n-ar trebui să mai spun nimic...

– Continuă povestea, îi ceru Ash, cu voce calmă. Încep să îmi pierd răbdarea.

Gordon se întrerupse şi privi îndelung tăblia mesei, cu o sprânceană ridicată, parcă spunând că nu-i plăcea acel ultimatum.

Se uită la Ash cu răceală.

– Cum ai făcut legătura? întrebă Rowan. Între toate astea şi Vrăjitoarele Mayfair?

– Am văzut-o de la bun început. Pornea de la cercul de pietre. Am ştiut dintotdeauna povestea lui Suzanne, prima Mayfair, vrăjitoarea din Ţara-de-Sus care l-a invocat pe Lasher în cercul ăla. Şi am citit descrierea spectrului, făcută de Peter van Abel, şi relatarea modului în care l-a urmărit şi şi-a bătut joc de el, dând dovadă de o forţă mult mai mare decât a oricărei stafii a unui om. Aaron a început să traducă dosarul Mayfair cu raportul lui Peter van Abel şi fireşte că eu am fost cel căruia i-a pus o serie de întrebări despre latina veche. Pe vremea aceea, Aaron venea întotdeauna la mine când avea nevoie de ajutor.

– Spre ghinionul lui, spuse Yuri.

– Nu era oare firesc să-mi treacă prin minte că acest Lasher reprezenta sufletul unei creaturi dintr-o altă specie, care încerca să se reîncarneze? Cât de bine se potrivea cu întregul mister! Iar Aaron mi-a scris abia după aceea din America, povestind că familia Mayfair a trecut prin cele mai negre clipe atunci când spectrul amator de reîntrupare ameninţa să-şi atingă scopul. Era acela sufletul unui uriaş care îşi dorea reîncarnarea? În cele din urmă, descoperirile mele au devenit mult prea spectaculoase. Trebuia să i le împărtăşesc cuiva. A trebuit să-i implic pe cei în care aveam încredere.

– Dar nu pe Stolov şi pe Norgan.

– Nu! Prietenii mei... prietenii mei erau de o cu totul altă factură. Dar mă zăpăciţi. Stolov şi Norgan încă nu erau amestecaţi. Nu. Lăsaţi-mă să continui.

– Dar prietenii aştia făceau parte din organizaţia Talamasca, zise Rowan.

– N-o să vă spun nimic despre ei, cu excepţia faptului că erau... erau nişte tineri în care aveam încredere.

– I-ai adus aici, în turn?

– Sigur că nu, răspunse Stuart. Nu sunt chiar atât de prost. Le-am arătat-o pe Tessa, dar într-un loc ales de mine anume în acest scop, între ruinele abaţiei Glastonbury, chiar acolo unde a fost dezgropat scheletul uriaşului de doi metri şi douăzeci, ulterior reînhumat. A fost un gest sentimental, să o duc acolo, să stea deasupra mormântului unuia dintre ai ei. Iar acolo am îngăduit să fie venerată de cei în care mă încredeam pentru a mă ajuta să-mi termin lucrarea. Ei n-aveau idee că adăpostul permanent al Tessei se afla la nici un kilometru şi jumătate distanţă. Nu trebuiau s-o afle niciodată. Dar erau devotaţi şi întreprinzători. Ei au sugerat să facem primele teste ştiinţifice. M-au ajutat să iau, cu o seringă, primele probe de sânge de la Tessa, pe care le-am trimis la diverse laboratoare pentru o serie de analize făcute la adăpostul anonimatului. Şi atunci am avut primele dovezi de necontestat ale faptului că Tessa nu era o fiinţă umană! Enzime, cromozomi, toţi aceşti termeni mă depăşesc. Dar ei îi înţelegeau.

– Erau medici? întrebă Rowan.

– Nu. Doar nişte tineri foarte inteligenţi.

Peste chipul lui trecu o umbră şi îi aruncă lui Yuri o căutătură rea.

„Da, acoliţii tăi", gândi acesta. Dar nu spuse nimic. Dacă l-ar fi întrerupt din nou, ar fi făcut-o numai pentru a-l ucide.

– În momentul acela, totul era atât de diferit! Nu existau planuri care să conducă la omor. Însă urmau să se petreacă atât de multe.

– Continuă, spuse Michael.

– Următorul meu pas era evident! Trebuia să mă întorc în beci, la tot acel folclor abandonat, şi să caut numai sfinţii de o înălţime extrem de mare. Şi am dat tocmai peste un teanc de hagiografii – manuscrise salvate de la distrugere în timpul cumplitei desfiinţări a mănăstirilor de către Henric al VIII-lea şi depozitate în arhivele noastre alături de mii de alte texte asemănătoare. Şi... şi printre aceste comori se afla o cutie de carton pe care un secretar sau un contopist mort de multă vreme scrisese: „Vieţile sfinţilor scoţieni", adăugând în grabă un subtitlu: „Uriaşi". Am descoperit, imediat şi pe neaşteptate, o copie ceva mai recentă a lucrării timpurii a unui călugăr din Lindisfarne, scrisă prin anii 700, unde era redată povestea Sfântului Ashlar, un sfânt care făcea asemenea minuni şi avea o asemenea putere, încât a apărut printre locuitorii din Ţara-de-Sus în două epoci cu totul diferite, fiind retrimis de Dumnezeu pe pământ, aşa cum fusese profetul Isaia, şi menit, după spusele legendei, să se reîntoarcă iarăşi şi iarăşi.

Yuri se uită la Ash, care nu scoase, însă, nici un cuvânt. Nu putea să-şi aducă aminte dacă Gordon înţelesese care era numele lui Ash. Dar bătrânul se holba deja la acesta din urmă şi se grăbi să adauge:

– Oare ar fi posibil să fie tocmai personajul după care ţi s-a ales numele? E posibil să fi auzit tu însuţi despre sfântul ăsta, datorită propriilor aduceri aminte, sau de la alţii, presupunând că ai cunoscut şi alte fapturi asemenea ţie?

Ochii lui Gordon scăpărau.

Ash nu răspunse. De data aceasta, tăcerea era ca de piatră. Chipul lui Ash fu străbătut de alte neguri. Oare sentimentul pe care i-l inspira Gordon era oroare, cea mai pură oroare?

Bătrânul își reluă din nou relatarea, cu umerii gârboviți și cu mâinile agitându-se de emoție.

– Am fost copleșit de entuziasm când am citit că Sfântul Ashlar fusese o ființă uriașă, având probabil doi metri douăzeci, și că provenea dintr-o rasă păgână, la a cărei exterminare contribuise el însuși...

– Treci mai departe, zise Ash, cu blândețe. Cum ai legat toate astea de Vrăjitoarele Mayfair? Și cum s-a ajuns, ca urmare, la moartea unor oameni?

– Foarte bine, încuviință Gordon, răbdător, dar poate că o să-i promiți acestui om pe moarte îndeplinirea unei dorințe.

– Poate că nu, ripostă Ash. Dar despre ce e vorba?

– O să-mi spui dacă poveștile astea îți sunt sau nu cunoscute, dacă ai tu însuți amintiri din vremurile acelea îndepărtate?

Ash schiță un gest care îl îndemna să continue.

– Ah, ești lipsit de milă, amice, zise Gordon.

Furia lui Ash părea tot mai profundă. Îți puteai da seama cu ușurință. Părul lui des și negru și gura cu buze catifelate, aproape inocentă, făceau ca expresia feței să fie mult mai amenințătoare. Era ca un înger al răzbunării adunându-și mânia. Nu răspunse la vorbele lui Gordon.

– Ai adus toate relatările astea acasă, pentru Tessa? întrebă Rowan.

– Da, răspunse Gordon, dezlipindu-și în cele din urmă privirea de la Ash și uitându-se la ea.

Continuă schițând un zâmbet prefăcut, ca și cum ar fi spus: „Acum îi vom da un răspuns frumoasei doamne din rândul întâi".

– Am venit cu poveștile acasă, la Tessa; după cină i-am povestit, ca întotdeauna, ceea ce citisem. Iar ea cunoștea chiar istoria acestui sfânt! Ashlar, unul dintre semenii ei și un conducător cu faimă, un rege din neamul lor, care s-a convertit la creștinism, trădându-și propriul neam. Acum aveam un nume de urmărit de-a lungul istoriei. În dimineața următoare m-am întors

în arhive şi m-am pus serios pe treabă. Şi apoi... apoi am făcut descoperirea mea spectaculoasă, pentru care, dacă le-ar fi fost cunoscută, ceilalţi cărturari din organizaţia Talamasca şi-ar fi dat ochii din cap.

Se întrerupse, privind pe rând chipurile tuturor şi oprindu-se în final asupra lui Yuri, cu un zâmbet plin de mândrie.

– E vorba despre un tom, despre un codex scris pe hârtie pergament, pe care nu-l mai văzusem niciodată, în toată viaţa mea de iubitor de carte! Şi nici nu visasem c-o să văd aşa ceva vreodată. „Sfântul Ashlar", ăsta era numele gravat pe capacul cutiei de lemn care adăpostea înscrisurile. Numele sfântului s-a conturat în praf, desprinzându-se din umbră când am mers de-a lungul rafturilor, ţinând în mână o lanternă.

O altă pauză.

– Iar sub nume, continuă Gordon, uitându-se din nou de la unul la altul, pentru a mări efectul dramatic, dedesubt era scris, cu alfabetul runic: „Istoria neamului Taltos din Britannia!", apoi, în latineşte: „Uriaşii de pe pământ!" După cum avea să mi-o confirme Tessa, în aceeaşi seară, cu o simplă înclinare a capului, dădusem tocmai peste cea mai importantă dintre toate lucrările. „Taltos. Asta suntem noi", a spus ea. Am plecat imediat din tum. M-am urcat în maşină şi m-am întors la Cămin. Citisem celelalte înregistrări, întotdeauna în interiorul clădirii, într-una dintre biblioteci sau oriunde altundeva aş fi preferat. Când a atras o asemenea operă erudită atenţia cuiva? Dar *aceea* trebuia să intre în posesia mea.

Se ridică, sprijinindu-şi încheieturile degetelor de tăblia mesei. Se uită la Ash, de parcă acesta ar fi schiţat vreo mişcare, dând să-l oprească. Chipul uriaşului era posomorât şi o schimbare imperceptibilă îi transformase expresia într-una cu desăvârşire glacială.

Gordon se întoarse pe călcâie şi se duse glonţ spre un dulap imens, sculptat, lipit de perete, de unde scoase o cutie mare, dreptunghiulară.

Ash îl urmărise cu o privire calmă, neanticipând vreo încercare de evadare, sau încrezător în faptul că l-ar fi putut prinde cu uşurinţă pe Gordon dacă acesta ar fi rupt-o la fugă în direcţia scărilor.

Iar acum se uita lung la cutia pe care bătrânul o aşezase în faţa lor. În el părea să se înfiripe ceva, ceva care ar fi putut să explodeze.

„Doamne Sfinte, documentul e autentic", cugetă Yuri.

– Uitaţi-vă, spuse Gordon, odihnindu-şi degetele pe lemnul lăcuit, de parcă ar fi fost sacru. Sfântul Ashlar, adăugă el. Şi traduse din nou restul. Ce credeţi voi, cu toţii, că e în cutia asta? Ce presupuneţi?

– Continuă povestea, Gordon, te rog, zise Michael, aruncând o privire pătrunzătoare către Ash.

– O voi face, declară în şoaptă bătrânul şi sălta capacul. Scoase o carte imensă, cu coperte de piele, pe care o aşeză dinaintea celorlalţi, apoi împinse cutia într-o parte. Deschise coperta, dând la iveală pagina de titlu, din pergament, superb ilustrată cu roşu intens, auriu şi albastru regal. Textul în limba latină era împestriţat de desene minuscule. Întoarse pagina cu grijă. Yuri zări din nou scrisul superb şi un număr de ilustraţii delicate, miniaturale, a căror frumuseţe nu putea fi descoperită decât privindu-le printr-o lupă.

– Uitaţi-vă, n-aţi mai văzut un asemenea document niciodată. Pentru că a fost scris chiar de sfânt. Este istoria neamului Taltos, încă de la începuturi, istoria anihilării rasei; şi confesiunea sa, mărturisirea faptului că el însuşi – preot, făcător de minuni şi sfânt, dacă preferaţi – nu era om, ci unul dintre uriaşii pierduţi. E pledoaria sa, adresată chiar Sfântului Columba, abatele şi întemeietorul mănăstirii celte de pe insula Iona, pentru a se da crezare faptului că Taltos nu erau monştri, ci fiinţe cu suflet nemuritor, făpturi ale Domnului, care se puteau împărtăşi din mila lui Hristos... E atât de magnific!

Ash sări pe neașteptate și smulse cartea din mâinile lui Gordon.

Bătrânul înlemni pe scaun, cu Ash aplecat deasupra sa.

Ceilalți se ridicară încet. Când un om e furios, mânia sa trebuie respectată, sau măcar luată în considerație, medită Yuri. Rămaseră în picioare, privind lung către Ash, care continua să-l fixeze pe Gordon cu asprime, de parcă ar fi vrut să-l ucidă.

Chipul blând al lui Ash, acum desfigurat de furie, era o priveliște cumplită. Probabil că așa arată îngerii, se gândi Yuri, atunci când își scot săbiile în flăcări.

Gordon se transforma încet dintr-un om ofensat într-unul cuprins de o groază evidentă.

Când vorbi, în sfârșit, Ash scoase o șoaptă profundă, amintind de fosta sa blândețe, dar destul de puternică pentru a ajunge la urechile tuturor.

– Cum ai îndrăznit să-ți însușești un asemenea obiect? Glasul i se înălță cu furie. Ești și hoț, nu numai ucigaș! Cum îndrăznești?

– Iar tu de ce mi-ai smuls-o din mâini? întrebă Gordon, cu ochii în flăcări. Ținu piept înverșunării lui Ash cu furia sa. Ești în stare să mi-o iei, așa cum mi-ai lua viața? Cine ești tu, ca să mă lipsești de ea? Știi tot ce știu eu despre poporul tău?

– Eu am scris-o! declară Ash, cu chipul acum împurpurat de mânie. E a mea cartea asta, șopti, de parcă n-ar fi avut curaj s-o spună cu glas tare. Eu am scris fiecare cuvânt, spuse. Eu am pictat fiecare miniatură. Și am făcut-o pentru Columba, așa e! Și e a mea! Se retrase cu un pas, strângând cartea la piept. Începu să tremure și clipi des pentru o scurtă vreme, continuând apoi, cu vocea sa blândă: Și toată vorbăria ta, despre cercetările tale, despre reamintirea vieților, despre... înlănțuirea amintirilor!

Liniștea vibră sub atingerea mâniei sale.

Gordon clătină din cap.

– Ești un impostor, zise bătrânul.

Nimeni nu ripostă.

Gordon rămase ferm pe poziție, cu o figură aproape hilară din pricina insolenței.

– Taltos, da, zise, dar nicidecum Sfântul Ashlar! Vârsta ta ar fi incalculabilă!

Nimeni nu vorbi. Nimeni nu se clinti. Ochii lui Rowan studiau chipul lui Ash. Michael părea să urmărească totul, așa cum făcea și Yuri.

Ash oftă adânc. Își înclină ușor capul, continuând să strângă cu putere cartea. Degetele i se relaxară o idee în jurul marginilor ei.

– Și care crezi, întrebă el cu tristețe, că e vârsta creaturii jalnice care stă în camera de dedesubt, aplecată asupra gherghefului ei?

– Dar ea vorbește despre amintirea unei vieți și despre alte vieți cunoscute din aducerile aminte ale altora, care i-au fost povestite de...

– Oh, încetează, ticălos bătrân și idiot! stărui Ash, cu blândețe. Respira poticnindu-se, apoi văpaia prinse să-i dispară din obraji. Și ai ascuns toate astea de Aaron, zise el. Le-ai ascuns de cei mai de seamă cărturari din Ordinul vostru, pentru ca tu și tinerii tăi prieteni să clociți un plan mârșav, cu intenția de a fura Taltos-ul! Nu sunteți cu nimic mai buni decât țăranii din Țara-de-Sus, brutele ignorante, inconștiente, care momeau Taltos-ul în cerc pentru a-l ucide. Ați repetat încă o dată Vânătoarea Sacră.

– Nu, nicidecum pentru a ucide! strigă Gordon. Nicidecum pentru a ucide! Pentru a vedea împerecherea! Pentru a-i duce pe Lasher și pe Tessa, împreună, pe Colina Glastonbury! Izbucni în plâns, sufocându-se, icnind și continuând să vorbească, cu vocea pe jumătate strangulată. Pentru a vedea rasa lor înălțându-se din nou în munții în care Hristos însuși a propovăduit religia care a schimbat întreaga lume! N-a fost pentru a ucide, nicidecum pentru a ucide, ci pentru a readuce la viață! Vrăjitorii ăștia au ucis, aceștia, aici de față, au distrus un Taltos de parcă n-ar fi fost

decât o aberație a naturii! L-au distrus, cu sânge rece, fără milă și fără să se sinchisească de ceea ce reprezenta, de ceea ce ar fi putut să devină. Ei au făcut-o, nu eu!

Ash clătină din cap. Strânse cartea cu și mai multă putere.

– Nu, tu ai făcut-o, zise Ash. Ar fi trebuit să-i spui povestea lui Aaron Lightner, să-i împărtășești cunoștințele tale prețioase!

– Aaron n-ar fi cooperat niciodată! strigă Gordon. Eu n-aș fi fost niciodată în stare să fac un astfel de plan. Eram prea bătrâni, amândoi. Dar cei care aveau tinerețea, curajul, viziunea – ei ar fi trebuit să-i aducă pe cei doi Taltos împreună, fără a le face rău!

Ash oftă din nou. Rămase în așteptare, măsurându-și respirația. Pe urmă se uită din nou la Gordon.

– Cum ai aflat despre Taltos-ul Mayfair? Care a fost legătura finală? Vreau să știu. Și răspunde-mi acum, sau îți smulg capul de pe umeri și-l pun în poala iubitei tale Tessa. Fața ei înspăimântată o să fie ultimul lucru pe care-o să-l vezi înainte ca mintea să-nceapă să-ți bolborosească și să-ți moară sub țeastă.

– Aaron, zise Gordon. Legătura a făcut-o Aaron însuși.

Tremura, fiind probabil în pragul leșinului. Se trase înapoi, aruncându-și ochii în toate părțile. Se holbă la dulapul din care scosese cartea.

– Rapoartele pe care le-a trimis din America, spuse bătrânul, apropiindu-se de dulap. A fost convocat Consiliul. Informațiile erau de o importanță crucială. O Vrăjitoare Mayfair, Rowan, dăduse naștere unui copil monstruos. Se întâmplase în Ajunul Crăciunului. Un copil care crescuse, probabil în câteva ore, până la dimensiunile unui bărbat. Descrierea acelei ființe le-a fost trimisă tuturor membrilor din lume. Era un Taltos, eu o știam! Și eram singurul care știa asta.

– Om cu suflet hain, șopti Michael. Un omuleț cu suflet hain.

– Nu-mi spune mie astfel! Tu, tu ai fost ucigașul lui Lasher! Tu ai distrus un mister, ca și cum n-ar fi fost decât un criminal

oarecare, pe care trebuia să-l trimiți în iad, într-o încăierare dintr-un bar!

– Tu și ceilalți, se grăbi Rowan să intervină. Ați făcut asta pe cont propriu?

– Ți-am spus că e așa. Bătrânul se apropie de dulap cu încă un pas. Ascultă, n-o să vă dezvălui cine sunt ceilalți, o repet.

– Mă refer la faptul că Seniorii n-au fost implicați, zise Rowan.

– Excomunicările, spuse Gordon, erau false. Am descoperit o modalitate de interceptare. N-am realizat-o eu. Nici măcar n-o înțeleg. Dar a fost pusă în practică, și nu lăsam să treacă decât acele scrisori ale Seniorilor care nu aveau nici o legătură cu acest caz. Le-am substituit pe toate cele trimise de Aaron și de Yuri către Seniori, precum și pe cele trimise de aceștia către ei. N-a fost dificil: Seniorii, cu predilecția lor către mister și simplitate, s-au lăsat descoperiți în fața unei astfel de înșelătorii.

– Îți mulțumesc fiindcă ne-ai mărturisit-o, zise Rowan, cu gravitate. Poate că Aaron o bănuia.

Yuri nu putea suporta amabilitatea cu care i se adresa femeia nemernicului, liniștindu-l, când el ar fi trebuit strangulat pe loc.

Apoi Rowan spuse:

– Ce altceva am mai putea scoate de la bătrân? Se uită la Ash. Cred că am terminat cu el.

Gordon înțelese ce se petrecea. Rowan îi dădea lui Ash permisiunea să-l ucidă. Yuri se uită la Ash, care lăsă încet pe tăblia mesei prețioasa carte și se întoarse, gata să-l înfrunte pe Gordon, cu mâinile libere pentru a pune în aplicare sentința hotărâtă de el însuși.

– Nu știți nimic, rosti în grabă Gordon. Cuvintele Tessei, povestea ei, înregistrările pe care le-am făcut... Numai eu știu unde se află.

Ash se holbă, pur și simplu, la el. Ochii i se îngustaseră și sprâncenele i se uniseră într-o căutătură încruntată.

Gordon se răsuci, privind în dreapta și în stânga.

– Aici! strigă el. Mai am un alt obiect important, pe care vi-l arăt de bunăvoie.

Se repezi din nou la dulap şi, când se întoarse, ţinea un pistol cu ambele mâini, îndreptându-l către Ash, apoi către Yuri, apoi către Rowan şi Michael.

– Ăsta vă poate ucide, spuse el. Ucide vrăjitoare, ucide Taltos, vă ucide pe toţi! Un glonţ în inimă, şi sunteţi duşi de pe această lume.

– Nu ne poţi împuşca pe toţi, spuse Yuri, ocolind masa.

– Să nu-ndrăzneşti, sau trag! strigă Gordon.

Ash fu cel care parcurse distanţa dintre el şi bărbatul înarmat, cu o mişcare rapidă. Dar Gordon se răsuci, ajungând din nou cu faţa către el, şi apăsă pe trăgaci. Ash nu se opri, dar nici arma nu se declanşă.

Schimonosindu-şi trăsăturile, Gordon îşi lipi pistolul de piept, cu umerii gârbovindu-i-se pe neaşteptate, cu pumnul celeilalte mâini închizându-se şi deschizându-se spasmodic.

– Dumnezeule din Ceruri! bolborosi el.

Arma căzu pe duşumea, zăngănind pe scânduri.

– Tu! zise el, aruncând o privire cruntă către Rowan. Tu, vrăjitoareo, Vrăjitoare Mayfair! îi strigă. Ştiam c-o să fii tu! Le-am spus-o, am ştiut-o...

Aproape îndoindu-se cu totul, închise ochii şi se prăbuşi înspre dulap. Păru că avea să cadă cu faţa înainte, dar alunecă pe podea. Apăsă zadarnic cu mâna dreaptă în scânduri, ca şi cum ar fi încercat să se ridice. Apoi trupul îşi pierdu toată vlaga, iar ochii pe jumătate acoperiţi de pleoape căpătară privirea mată a morţilor.

Rămase întins acolo, o mărturie de prost gust a ceea ce poate însemna sfârşitul.

Rowan stătea în picioare, în aceeaşi poziţie ca şi până atunci, nici un semn exterior nelăsându-te să ghiceşti faptul că ea provocase totul. Dar Rowan o făcuse, Yuri o ştia şi îşi dădea seama că o ştia şi Michael. O înţelegea din felul în care o privea

acesta din urmă – fără s-o acuze, dar cu un respect tăcut în care exista o oarecare teamă.

Pe urmă Michael oftă. Își scoase batista din buzunar și își șterse fața. Se întoarse cu spatele către mort, clătină din cap și se îndepărtă, pierzându-se în umbrele de lângă fereastră.

Femeia stătea țeapănă, cu brațele încrucișate, cu ochii fixându-i pe cei ai lui Gordon.

„Poate că vede ceva pe care noi nu-l vedem, își spuse Yuri. Poate că simte ceva pe care noi nu-l putem simți."

Însă asta nu avea, de fapt, nici o importanță. Ticălosul murise. Și, pentru prima dată, Yuri putea să respire în voie. Reuși să scoată un oftat prelung de ușurare, atât de deosebit de sunetul precum o șoaptă tristă care tocmai se auzise dinspre Michael.

„E mort, Aaron. E mort." Iar Seniorii nu sunt implicați. Și vor afla, vor afla cu siguranță cine l-a ajutat, dacă au făcut-o cumva novicii ăia trufași."

Concluzia că acei doi tineri – Marklin George și Tommy Monohan – erau vinovați i se părea lui Yuri firească. Într-adevăr, întregul plan părea opera unui tânăr, impetuos, nemilos și risipitor; și poate că era cu adevărat mai presus de imaginația bătrânului.

Nimeni nu se clintea. Nimeni nu vorbea. Stăteau cu toții acolo, poate aducându-i cadavrului un soi de omagiu funest. Yuri își dorea să se simtă ușurat, dar nu simțea nimic.

Pe urmă Ash se apropie de Rowan, foarte încet, ceremonios, îi atinse ușor brațele cu degetele lui lungi, se aplecă și o sărută pe amândoi obrajii. Femeia privi în sus, în ochii lui, de parcă ar fi visat. Expresia chipului ei era cea mai nefericită pe care o văzuse vreodată Yuri.

Ash se retrase și se întoarse spre el. Rămase în așteptare, fără să spună nimic. Așteptau cu toții. Ce ar fi fost de spus? Ce trebuia să urmeze?

Yuri încercă să facă un plan, dar era de-a dreptul imposibil.

– Acum o să te duci acasă, în mijlocul Ordinului? întrebă în sfârşit Ash.

– Da, răspunse Yuri, dând grăbit din cap. O să mă-ntorc acasă, în mijlocul Ordinului. I-am pus deja în alertă, şopti el, din toate punctele de vedere. Le-am telefonat din sat.

– Te-am văzut, zise Ash.

– Am vorbit cu Elvera şi cu Joan Cross. Nu mă-ndoiesc că a fost ajutat de George şi de Monohan, dar ei vor afla adevărul.

– Şi Tessa? spuse Ash cu un uşor oftat. O primiţi pe Tessa sub acoperişul vostru?

– O să-mi îngădui s-o fac? întrebă Yuri. Desigur c-o s-o primim! O s-o adăpostim şi o să avem grijă de ea pentru totdeauna. Dar tu o să-ngădui asta?

– Ce alt loc mai este sigur pentru ea? rosti Ash, pe un ton sincer întristat şi obosit. Nu mai are mult de trăit. Pielea ei este tot atât de subţire ca pergamentul pe care mi-am scris cartea. Probabil că va muri foarte curând. Dar n-am idee cât de curând. Nu ştiu cât de mult trăiesc cei ca noi. Am fost seceraţi atât de des de morţi violente... În zilele începuturilor, credeam că e singurul mod în care se poate muri. Cât despre moartea naturală, nu ştiam ce... Se întrerupse, încruntându-se, sprâncenele sale întunecate desenându-se superb sub fruntea posomorâtă şi în lungul arcadelor de deasupra ochilor imenşi. Dar ia-o cu tine, continuă el. Fii bun cu ea.

– Ash, zise Rowan, cu delicateţe. Le oferi dovada incontestabilă a existenţei rasei Taltos! De ce faci asta?

– E cel mai bun lucru care s-ar putea întâmpla, spuse Michael. Vehemenţa lui îi luă pe Yuri pe nepregătite. Fă-o, fă-o de dragul lui Aaron, adăugă Michael. Du-o acolo, la Seniori. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să dai pe faţă întreaga conspiraţie. Oferă-le aceste informaţii valoroase.

– Şi dacă ne înşelăm, zise Rowan, dacă au existat mai mulţi complici, nu doar o mână de oameni... Ezită, privind în

jos, la măruntul și dezolantul cadavru al lui Gordon. Atunci ce vor primi?

– Nimic, zise Ash, cu voce scăzută. O făptură care va muri curând și care se va transforma din nou într-o legendă, indiferent câte teste științifice, fotografii și înregistrări se vor face, cu îngăduința ei stoică. Ia-o cu tine, eu ți-o cer. Lasă Consiliul să afle de existența ei. Fă-o cunoscută tuturor. Distruge secretul folosit cu atâta cruzime de Gordon și de prietenii lui.

– Dar Samuel? întrebă Yuri. Samuel mi-a salvat viața. Ce-o să spună Samuel când o să afle că ea e în mâinile lor?

Ash cântări lucrurile, înălțându-și cu grație sprâncenele, cu expresia feței îmblânzită și gânditoare, foarte asemănătoare cu cea din momentul primei sale întâlniri cu Yuri, expresia unui bărbat uriaș și iubitor, poate mult mai uman decât ființele omenești, asta n-avea s-o știe niciodată.

Ce idee încântătoare, apărută pe neașteptate, aceea că sufletul celui care trăiește la nesfârșit se umple, treptat, de o milă nesfârșită! Dar nu era adevărat. Făptura aceea luase vieți și l-ar fi ucis pe Gordon dacă Rowan nu ar fi făcut cumva ca inima bătrânului să se oprească. Făptura aceea ar fi fost în stare să mute cerul și pământul ca să ajungă la Mona, la vrăjitoarea Mona, care putea aduce pe lume un alt Taltos.

Pentru numele lui Dumnezeu, oare cum ar fi putut s-o protejeze pe Mona?

Yuri se simți, dintr-odată, prea confuz, prea copleșit. Bineînțeles că avea s-o ia pe Tessa cu el; acum putea să-i sune și să-i implore să vină, iar ei ar fi venit și el ar fi ajuns din nou acasă, ar fi vorbit încă o dată cu Seniorii, aceștia ar fi fost protectorii și prietenii lui. L-ar fi ajutat să-și dea seama ce avea de făcut. Ar fi luat de pe umerii lui povara deciziei.

– Iar eu o să am grijă de Mona, spuse Rowan, cu voce scăzută.

Yuri era uimit. Vrăjitoarea avea puterea de a citi gândurile! Cât de multe putea desluși în inimile și în sufletele lor? În ce măsură o putea momi sau înșela un Taltos?

– Nu sunt dușmanul Monei Mayfair, zise Ash, părând să fi înțeles cu ușurință despre ce era vorba. Ai greșit în privința asta de la bun început. N-aș pune în pericol viața unui copil. Nu aș lua cu sila o femeie. Ai destule griji. Las-o pe Mona Mayfair în paza acestor doi vrăjitori care o iubesc și care vor veghea asupra ei. Lasă familia în paza lor. Seniorii îți vor spune același lucru, fără nici o îndoială, atunci când îi vei întâlni. Lasă familia să vindece familia. Lasă Ordinul să se autopurifice.

Yuri ar fi vrut să răspundă. Dar nu știa ce să spună. „Îmi doresc chiar atât de mult ca toate astea să fie adevărate?"

Ash se apropie pe neașteptate și îi acoperi fața cu sărutări pline de gingășie. Yuri privi în sus, copleșit de dragoste, apoi, încleștându-și mâinile de gâtul celuilalt, își lipi buzele de gura lui.

Era un sărut ferm și cast.

Undeva, într-un ungher al minții lui, stăruiau cuvintele indiferente ale lui Samuel, care spusese despre el că era îndrăgostit de Ash. Dar nu-i păsa. Aici era vorba despre încredere. Încrederea genera o asemenea senzație de ușurare, trezea sentimentul încântător al intrării în legătură și astfel ajungeai să lași garda jos și puteai fi distrus.

– Acum o să iau cadavrul, zise Ash. O să-l duc undeva unde e puțin probabil să fie descoperit.

– Nu, zise Yuri. Privea drept în ochii mari și senini ai uriașului. Am vorbit deja la Cămin, după cum spuneam. Când o să fii la câțiva kilometri depărtare, sună-i. Uite, o să-ți dau numărul. Anunță-i să vină aici. Se vor ocupa de trupul lui Stuart Gordon și de toate celelalte.

Se îndepărtă de Ash, oprindu-se lângă leșul chircit. Mort, Gordon părea foarte firav; Gordon, cărturarul atât de admirat de toată lumea, prietenul lui Aaron și mentorul băieților. Yuri se

aplecă și, fără să deranjeze nimic altceva, își strecură mâna în buzunarul interior al hainei bătrânului și găsi nelipsitul teanc de cărți de vizită, albe și mici.

– Poftim, ăsta e numărul Căminului, îi spuse lui Ash în timp ce se ridica, apoi îi puse în mână un cartonaș. Se uită din nou la cadavru. Nu există nimic care să implice pe cineva în moartea acestui om, zise Yuri. Apoi, înțelegând dintr-odată ce spusese și descoperind încântătorul adevăr din spatele vorbelor, aproape că începu să râdă. Ce minunat, afirmă el. A murit, pur și simplu, fără să-i fi rămas pe trup vreo urmă de violență. Da, sună la numărul ăla și ei vor veni. Ne vor duce acasă.

Se întoarse spre Rowan și spre Michael.

– O să vă caut în curând.

Chipul lui Rowan era trist și impenetrabil. Neliniștea lui Michael era vizibilă.

– Iar dacă n-o s-o faci, spuse acesta din urmă, o să știm că ne-am înșelat.

Yuri zâmbi și clătină din cap.

– Acum pricep, pricep cum de s-a putut întâmpla totul; descopăr slăbiciunile, descopăr vraja.

Își plimbă privirea prin camera din turn. O parte din el o detesta din rărunchi; o altă parte vedea în ea un sanctuar de un romantism tragic; o altă parte nu putea accepta gândul că aștepta să fie salvat. Dar era cu adevărat prea obosit pentru a se gândi la altceva sau pentru a încerca să caute o altă rezolvare.

– O să vorbesc cu Tessa, spuse Rowan. O să-i explic că Stuart e foarte bolnav și că tu o să stai cu ea până când sosesc ajutoare.

– Oh, ar fi un gest frumos din partea ta, zise Yuri.

Apoi simți pentru prima oară că era cu adevărat la capătul puterilor. Se așeză pe unul dintre scaunele din jurul mesei. Privirea îi poposi asupra cărții, sau pe codex, cum îl numise Stuart, atât de inspirat sau atât de pedant, Yuri n-ar fi putut spune care era adevărul.

Văzu degetele lui Ash încleştându-se din nou pe coperte şi ridicând cartea. Şi îl văzu apoi strângând-o iarăşi la piept.

– Cum te pot găsi? îl întrebă Yuri.

– Nu poţi, zise Ash. Dar îţi promit c-o să te caut eu, într-una din zilele următoare.

– Te rog să nu-ţi uiţi promisiunea, spuse Yuri, obosit.

– Trebuie să te avertizez într-o anumită privinţă, adăugă Ash, cu blândeţe şi purtat de gânduri, ţinând cartea de parcă ar fi fost un fel de pavăză sacră. În lunile şi în anii care vor urma, s-ar putea să-mi vezi chipul ici şi colo, în cursul vieţii, când se va întâmpla să iei în mână vreun ziar sau vreo revistă. Nu încerca să vii la mine. Nici măcar nu încerca să-mi telefonezi. Sunt foarte bine păzit, într-un mod pe care nu ţi-l poţi închipui. N-o să reuşeşti să dai de mine. Spune-le acelaşi lucru şi celor din Ordinul tău. N-o să recunosc în faţa nici unuia dintre ei lucrurile pe care ţi le-am spus ţie. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, avertizează-i, te rog, să nu se ducă în vale. Spiriduşii sunt pe moarte, dar, până ce li se va stinge seminţia, pot fi foarte periculoşi. Avertizează-i pe toţi: să stea departe de vale.

– Deci spui că le pot povesti ceea ce am văzut.

– Da, va trebui să o faci, va trebui să fii absolut sincer faţă de ei. Altfel nu te poţi întoarce acasă.

Yuri se uită la Rowan şi apoi la Michael. Ei veniră mai aproape, încadrându-l. Simţi mâna lui Rowan atingându-i faţa atunci când femeia îl sărută. Şi o simţi pe a lui Michael pe braţ.

Nu spuse nimic. Nu era în stare. Nu mai avea cuvinte. Probabil că nu mai avea nici lacrimi.

Dar bucuria pe care o simţea era atât de străină de ceea ce îşi închipuise, era atât de miraculoasă, încât tânjea să le-o împărtăşească tuturor celorlalţi, să-i lase s-o cunoască. Ordinul avea să vină să-l ia. Erau pe drum cu toţii, fraţii şi surorile sale, iar el le putea dezvălui, în întregime, ororile şi misterele la care fusese martor.

Nu-şi ridică privirea atunci când ceilalţi plecară. Îi auzi coborând pe scara în spirală. Auzi sunetul îndepărtat al uşii din faţă. Şi mai auzi şi voci estompate exact sub el.

Se ridică încet în picioare. Coborî treptele, până la primul etaj.

În umbră, dincolo de ţesătura în gherghef, Tessa stătea ca o puştoaică uriaşă, cu o palmă apăsată peste cealaltă, dând din cap în timp ce Rowan îi vorbea prea încet pentru ca Yuri s-o poată auzi. Pe urmă Rowan o sărută de rămas-bun şi se îndreptă grăbită către scări.

– La revedere, Yuri, zise, trecând pe lângă el, apoi se întoarse, cu mâna pe balustradă. Yuri, povesteşte-le tot. Asigură-te că dosarul Vrăjitoarelor Mayfair e închis, aşa cum ar trebui să fie.

– Totul? întrebă el.

– De ce nu? spuse ea, cu un zâmbet straniu.

Apoi se făcu nevăzută.

Yuri se grăbi să se întoarcă spre Tessa. Uitase de ea în acele câteva secunde. Şi, atunci când avea să-l vadă pe Stuart, Tessa urma să fie nefericită. Doamne Sfinte, cum ar fi putut s-o împiedice să urce la etajul de deasupra?

Dar Tessa era din nou la gherghef, sau în faţa cadrului care îi susţinea tapiseria, asta trebuie să fi fost, lucrând şi cântând încet, pentru sine, sau transformându-şi fiecare modulaţie a respiraţiei într-un cântecel.

Se apropie de ea, temându-se să n-o tulbure.

– Ştiu, i se adresă Tessa, privind în sus, cu un zâmbet strălucitor şi dulce, aşternut pe chipul ei rotund, radios. Stuart e mort, a plecat, probabil către rai.

– Ea ţi-a spus?

– Da, ea.

Yuri se uită pe fereastră. Nu ştia ce zărea, de fapt, în întuneric. Cumva apa scânteietoare a lacului? N-ar fi putut spune.

Apoi văzu farurile unei maşini care se îndepărta, şi ştiu cui aparţinea aceasta. Luminile străfulgerară printre pâlcurile întunecoase de copaci şi automobilul dispăru din vedere.

Preţ de o clipă, se simţi părăsit şi cumplit de vulnerabil. Dar ceilalţi aveau să dea telefon; bineînţeles că aveau să sune. Probabil telefonau chiar în clipa aceea. Iar pe numărul aparatului din turn nu avea să apară nici o înregistrare, nimic care să facă legătura dintre cei care urmau să sosească şi cei împreună cu care ar fi trebuit să plece el şi femeia.

Se simţi, dintr-odată, extrem de obosit. Unde exista oare un pat în locul acela? Ar fi vrut să întrebe pe Tessa, dar n-o făcu. Rămase pur şi simplu acolo, privind-o în timp ce lucra şi ascultând-o fredonând; într-un târziu, ea privi în sus şi zâmbi din nou.

– O, ştiam că se apropie, spuse ea. O ştiam de fiecare dată când îl priveam. Am ştiut dintotdeauna că nu dă greş cu cei din neamul tău. Mai devreme sau mai târziu, cu toţii deveniţi neputincioşi şi pipernicіţi şi muriţi. Am avut nevoie de ani de zile ca să-mi dau seama, ca să înţeleg că nu scapă nimeni. Iar Stuart, dragul de el, era atât de vlăguit, încât ştiam că moartea putea să vină după el în orice clipă.

Yuri păstră tăcerea. Simţea o aversiune puternică faţă de ea, atât de puternică, încât se străduia din toate puterile să o ascundă, ca nu cumva să-l simtă ea înfiorându-se, ca nu cumva să sufere. Gândul la Mona lui i se contură neclar în minte; o văzu clocotind de viaţă, înmiresmată şi caldă şi întotdeauna surprinzătoare. Se întrebă dacă un Taltos vedea oamenii în acelaşi fel. I se păreau mai grosolani? Mai sălbatici? Îi considera nişte animale inferioare, nişte animale având un farmec efemer şi primejdios? Îi vedea mai degrabă aşa cum sunt, în ochii oamenilor, leii şi tigrii?

Mona. În gând, îşi umplu căuşul palmei cu părul ei. O zări întorcându-se ca să-l privească, îi zări ochii verzi şi buzele

zâmbitoare, îi auzi cuvintele rostite la repezeală, cu încântătoarea vulgaritate a americanilor, cu farmecul lor.

În acel moment, fu mai mult decât sigur că n-avea s-o mai revadă niciodată.

Ştia că asta era menit pentru ea, că familia o învăluia ca-ntr-un cocon, că inevitabila dragoste a vieţii ei avea să fie cineva cu acelaşi fel de a fi, cineva din propriul clan.

– Nu trebuie să mergem sus, i se adresă Tessa, confidenţial, în şoaptă. Trebuie să-l lăsăm pe Stuart singur în moarte. E bine aşa, nu crezi? Eu cred că, după ce mor, nu le mai pasă ce fac alţii.

Yuri încuviinţă dând uşor din cap şi privirea îl purtă iar către bezna misterioasă de dincolo de geam.

20

Stătea în bucătăria întunecată, simțindu-se delicios de ghiftuită. Tot laptele dispăruse, nu mai era nici măcar un strop, nu mai era nici brânză cremă, nici brânză de vaci, nici unt. Asta se înțelege printr-o victorie deplină. „Hopa, am uitat ceva, feliile subțiri și galbene de brânză mixtă, astupă-mi gura cu o lingură, plină de chimicale și de coloranți. Ptiu! Le înfulecă. S-au dus, mulțumesc."

– Știi, draga mea, dacă te-ai fi dovedit a fi o idioată... zise ea.

„Mamă, posibilitatea asta n-a existat niciodată, sunt tu și sunt Michael. Și, într-un mod foarte real, sunt toți cei care ți-au vorbit de la bun început și sunt Mary Jane."

Mona izbucni în râs, de una singură, în întunericul din bucătărie, sprijinită de frigider. Cum rămânea cu înghețata? Fir-ar să fie, de asta aproape că uitase!

– Ei bine, iubito, ai încăput pe mâini bune, spuse ea. N-ai fi putut nimeri mai bine. Și presupun că nu ți-a scăpat nici măcar o singură silabă...

Häagen-Dazs cu vanilie. Cutii de jumătate de kilogram! Cutii de-o jumătate!

– Mona Mayfair!

„Cine strigă? Eugenia? Nu vreau să vorbesc cu ea. Nu vreau să ne deranjeze, pe mine și pe Mary Jane."

Mary Jane era tot în bibliotecă, studia hârtiile pe care le șterpelise de pe biroul lui Michael, sau poate că era al lui Rowan,

acum că ea intrase din nou în circulație? N-avea importanță, erau tot felul de chestii medicale și de afaceri avocățești, plus niște hârtii în care se povesteau lucruri petrecute cu numai trei săptămâni în urmă. Odată intrată în miezul diverselor dosare și povești, Mary Jane se dovedise insațiabilă. Istoria familiei era acum înghețata ei, ca să spunem așa.

– Acum, întrebarea este: împărțim înghețata asta cu Mary Jane, ca între verișoare, sau o înfulecăm?

„Înfulec-o."

Era momentul să-i spună lui Mary Jane. Sosise timpul. Cu câteva minute în urmă, când, înainte de ultimul raid prin bucătărie, trecuse prin dreptul ușii, Mary Jane mormăia ceva despre doctorii ăia morți, Dumnezeu să-i odihnească, doctorul Larkin și cel din California, și despre rezultatele analizelor chimice din timpul autopsiilor femeilor decedate. Cheia era să nu uite să pună toate hârtiile alea înapoi, astfel încât nici Rowan, nici Michael să nu se alarmeze peste măsură. La urma urmei, lucrurile astea nu se făceau la întâmplare, exista un scop, Mary Jane era cea de care urma ea să depindă pe de-a-ntregul!

– Mona Mayfair!

Eugenia striga, ce enervant!

– Mona Mayfair, e Rowan Mayfair la telefon, tocmai din Anglia, te caută pe tine.

Bombăneli, bombăneli. Ceea ce îi trebuia ei era încă o lingură plină cu înghețata aia, deși aproape dăduse gata prima cutie. Mai existau și altele.

Și acum picioarele acelea mici, pașii apropiindu-se cu un zăngănit de tinichea, cineva care alergă prin sufragerie? Morrigan pocnea din limba ei minusculă în ritmul zăngănelii.

– E iubita mea verișoară, Mary Jane Mayfair, zău așa!

– Șșșt. Mary Jane își duse un deget la buze. Te caută. Este Rowan la telefon. Rowan vrea să stea de vorbă cu tine, ne-a spus să te trezim.

– Du-te la telefonul din bibliotecă şi preia mesajul. Nu pot risca să vorbesc cu ea. Spune-i că ne simţim perfect, că eu sunt în cadă, sau altceva de genul ăsta, şi întreab-o despre toată lumea. Ce face Yuri, şi ce face Michael, şi dacă ea se simte bine.

– Am înţeles.

Picioruşele cele mici se îndepărtară, lovind ritmic podeaua.

Mona adună tot ce mai rămăsese în cutia de îngheţată şi aruncă recipientul gol în chiuvetă. „Ce harababură e în bucătărie! Toată viaţa mea am fost ordonată şi acum, uite, banii m-au corupt." Scoase capacul următoarei cutii.

Picioarele magice se reîntorceau. Mary Jane, repezindu-se în oficiul majordomului şi apărând în goană de după tocul uşii, cu părul ei galben porumb, cu picioarele lungi şi bronzate, cu talia minusculă şi cu fusta de dantelă legănându-se precum un clopoţel.

– Mona, şopti ea.

– Da, răspunse Mona, tot în şoaptă.

Ei, şi ce? Dădu pe gât o altă lingură imensă de îngheţată.

– Da, dar Rowan a spus că are nişte veşti spectaculoase pentru noi, o anunţă Mary Jane, evident extrem de conştientă de importanţa mesajului. C-o să ne povestească totul când ne-ntâlnim, dar că acum are ceva de rezolvat. Acelaşi lucru despre Michael. Yuri e bine.

– Ai făcut o treabă excelentă! Cum rămâne cu paznicii de afară?

– A zis să-i păstrăm, să nu schimbăm nimic. Zicea că l-a sunat deja pe Ryan şi i-a spus. Şi că tu să nu ieşi din casă, şi aşa mai departe, şi să faci ce ţi-a spus doctorul.

– O femeie practică, o femeie deşteaptă. Hmmmmm...

Ei bine, a doua cutie de îngheţată se golise. Era cazul să se oprească. Se înfioră toată. Fusese atât de reeeece! De ce nu se descotorosea Rowan de paznicii ăia?

Mary Jane îi masă uşor braţul.

– Eşti bine, dragă?

Pe urmă ochii îi căzură pe pântecul Monei şi se albi de spaimă. Îşi coborî mâna dreaptă, dând să-l atingă, dar nu îndrăzni.

– Ascultă, e timpul să-ţi spun totul, zise Mona. Să-ţi dau chiar acum posibilitatea de a alege. Aveam de gând să te conduc pas cu pas pentru a înţelege, dar nu e corect şi nu e necesar. Pot face ceea ce trebuie să fac chiar dacă tu nu vrei să mă ajuţi, şi poate e chiar mai bine să mă descurc fără ajutor. Fie că plecăm acum şi mă ajuţi, fie plec singură.

– Unde să plecăm?

– Exact aşa te vreau! O ştergem de aici, imediat. Cu sau fără paznici. Poţi să conduci, nu-i aşa?

Se strecură pe lângă Mary Jane şi intră în oficiul majordomului. Deschise dulapul cu chei. „Uită-te după emblema automobilelor Lincoln." Limuzina era un Lincoln, nu-i aşa? Când i-o cumpărase Ryan, ea îi spusese că n-avea de gând să se urce vreodată într-o limuzină dacă nu era neagră şi dacă nu era un Lincoln. Cheile se aflau acolo, aşa cum era de aşteptat. Michael luase cheile lui şi cheile Mercedesului lui Rowan, dar cheile limuzinei se găseau acolo, unde le lăsa Clem de obicei.

– Păi, pot să conduc, sigur că da, răspunse Mary Jane, dar a cui maşină o luăm?

– Pe a mea. Limuzina. Numai că nu luăm şi şoferul. Contăm pe faptul că doarme buştean într-una dintre camere. Acum, de ce anume avem nevoie?

– Ar fi trebuit să-mi spui totul şi să-mi dai ocazia să aleg.

Mona se opri. Stăteau amândouă în penumbră. În jurul lor, casa era cufundată în întuneric şi lumina se prelingea din grădină, venind din zona scăldată în străluciri albastre reprezentată de piscină. Ochii lui Mary Jane erau mari şi rotunzi, făcând ca nasul ei să pară minuscul, iar obrajii – foarte catifelaţi. Câteva şuviţe răsucite îi coborau dincolo de umeri, dar părul ei semăna,

în cea mai mare parte, cu mătasea de porumb. O rază de lumină i se strecura în scobitura dintre sâni.

– Ce-ar fi să-mi spui *tu mie?* zise Mona.

– Bine, încuviință Mary Jane. Vrei să naști copilul, indiferent ce-ar fi.

– Câtă dreptate ai!

– Și n-ai de gând să-i lași pe Rowan și pe Michael să-l ucidă, indiferent ce-ar fi.

– Câtă dreptate ai!

– Și cel mai bun loc unde am putea să mergem e acolo unde nu ne poate găsi nimeni.

– Câtă dreptate ai!

– Numai că singurul adăpost pe care-l știu e Fontevrault. Și, dacă dezlegăm toate bărcile de la debarcader, nu pot pătrunde în golf, pe urmele noastre, decât dacă își aduc ei una, presupunând că le dă prin gând să vină într-acolo.

– Oh, Mary Jane, ești un geniu! – Câtă dreptate ai!

„Mamă, te iubesc, Mamă."

„Și eu te iubesc, micuța mea Morrigan. Ai încredere în mine. Ai încredere în Mary Jane."

– Hei, să nu leșini! Ascultă, mă duc să aduc perne, pături, alte chestii de genul ăsta. Ai ceva bani gheață?

– Mulți, în bancnote de douăzeci de dolari, în sertarul de lângă pat.

– Tu stai jos, vino cu mine, aici, înăuntru, și așază-te.

Mary Jane o aduse înapoi, în bucătărie, conducând-o către masă.

– Pune capul jos.

– Mary Jane, nu te speria de mine, nu te speria, indiferent cum ți s-ar părea ceea ce se întâmplă.

– Tu odihnește-te până mă-ntorc.

Și tăcănitul tocurilor ei înalte se îndepărtă, străbătând în goană casa.

Cântecul reîncepu, atât de suav, atât de fermecător, cântecul florilor şi al văii.

„Încetează, Morrigan.

Vorbeşte cu mine, Mamă, şi să ştii că oncle *Julien te-a adus aici, să te culci cu tata, dar n-a avut idee ce urma să se-ntâmple, dar tu înţelegi, Mamă, ai spus că înţelegi că, de data asta, spirala uriaşă nu s-a aliat cu răul străvechi, nu e decât o expresie a potenţialului genetic care există în organismul tău şi într-al tatei şi care a fost acolo dintotdeauna..."*

Mona încercă să răspundă, dar nu era necesar, vocea continuă fără oprire, psalmodind cu blândeţe şi cu mare repeziciune.

„Hei, mai rar! Parcă ai fi un bărzăune.

... o imensă responsabilitate, să supravieţuieşti şi să dai naştere, şi să mă iubeşti, Mamă, să nu uiţi să mă iubeşti, mai presus de orice altceva am nevoie de tine, de dragostea ta, fără de care fragilitatea mea m-ar putea face să-mi pierd însăşi dorinţa de a trăi..."

Se adunaseră cu toţii în cercul de pietre, tremurând şi plângând, iar cel cu părul întunecat venise, încercând să-i liniştească. Se strânseră mai aproape de foc.

– Dar de ce? De ce vor să ne ucidă?

Iar Ashlar spuse:

– Aşa e obiceiul lor. Sunt un popor războinic. Îi ucid pe cei din alte triburi. E tot atât de important cum este pentru noi să mâncăm, să bem şi să facem dragoste.

– Atenţie, zise ea, cu voce tare.

Uşa bucătăriei tocmai se trântise. „Nu face zgomot, Mary Jane. N-o aduce pe Eugenia încoace. Dar ar fi trebuit să abordăm lucrurile la modul ştiinţific, ar fi trebuit să consemnez totul pe computer, văzând şi tastând, dar e aproape imposibil să înregistrezi totul cu acurateţe când te abandonezi, intrând în transă.

Când ajungem la Fontevrault, o să avem computerul lui Mary Jane. Mary Jane, un noroc neașteptat."

Mary Jane se reîntorsese, închizând de data asta ușa bucătăriei fără zgomot, slavă Domnului.

– Asta e ceea ce trebuie să înțeleagă ceilalți, spuse Mona, că acest copil nu vine de la diavol, ci a fost trimis de Dumnezeu. Lasher venea din iad, s-ar putea spune așa, știi, vorbind din punct de vedere metafizic sau metaforic, adică într-o viziune religioasă sau poetică, dar atunci când o făptură se naște astfel, din două ființe umane care sunt, amândouă, în posesia unui genom misterios, atunci ea vine de la Dumnezeu. De la cine altcineva, dacă nu de la Dumnezeu? Emaleth era copilul violului, dar asta nu se poate spune despre copilul meu. Ei bine, cel puțin, n-a fost vorba despre violul mamei lui.

– Șșșt, să ieșim de aici. Le-am spus paznicilor că am văzut un individ ciudat în fața vilei și că te duc până la tine acasă, să-ți iei niște haine, apoi mergem la doctor. Haide!

– Mary Jane, ești un geniu!

Dar când se ridică în picioare, lumea începu să se învârtească.

– Doamne Sfinte!

– Te țin, sprijină-te de mine. Ai dureri?

– Păi, nu mai mult decât ar avea oricine altcineva de pe urma unei explozii nucleare în uter. Să plecăm de aici!

Se furișară de-a lungul aleii, Mary Jane susținând-o ori de câte ori era nevoie, dar Mona se descurca, agățându-se de poartă și de gard, și reușiră să ajungă astfel în garaj. Iar acolo se afla imensa limuzină lucioasă și Mary Jane, binecuvântat fie-i sufletul, porni motorul și lăsase portiera deschisă. „Plecăm."

– Nu mai cânta, Morrigan! Trebuie să mă concentrez, să-i spun despre sistemul de deschidere al porții. Trebuie să apeși micul zbârnâitor magic.

– Știu asta. Urcă!

Zgomotul motorului şi scârţâitul de metal ruginit al porţii care se retrage.

– Ştii, Mona, trebuie să te întreb ceva. Trebuie. Dacă fiinţa asta nu se poate naşte fără să mori tu?

– Şşşt, puşchea pe limbă, verişoară! Rowan n-a murit, nu-i aşa, şi ea a născut două astfel de fiinţe. N-o să mor. Morrigan n-o să mă lase să mor.

„Nu, Mamă, te iubesc, am nevoie de tine, mamă. Nu mai vorbi despre moarte. Când o pomeneşti, îi simt mirosul."

– Şşşşşşt. Mary Jane, oare Fontevrault e cel mai potrivit loc? Eşti sigură? N-am luat în consideraţie toate posibilităţile, poate că un motel, undeva...

– Ascultă-mă, acolo e Buni, şi în Buni se poate avea încredere întru totul, iar băieţelul care stă cu ea o s-o şteargă imediat ce-o să-i dau una dintre bancnotele astea de douăzeci de dolari.

– Dar nu-şi poate lăsa luntrea la debarcader, pentru ca nu cumva altcineva să...

– Nu, iubito, n-o să facă asta, o să-şi ia piroga acasă! Nu vine pe la debarcader. Locuieşte în apropiere de oraş. Acum stai liniştită, relaxează-te. Avem o ascunzătoare la Fontevrault. Avem podul, uscat în întregime şi călduros.

– Oh, da, trebuie să fie extraordinar!

– Şi dimineaţa, când răsare soarele, lumina pătrunde prin toate ferestrele podului...

Mary Jane călcă frâna. Ajunseseră deja pe Jackson Avenue.

– Îmi cer scuze, iubito, maşina asta e atât de puternică...

– Ai necazuri? Doamne, n-am mai stat aici niciodată, cu toată blestemăţia asta lungă în spatele meu. E ciudat, e ca şi cum ai conduce un avion.

– Nu, n-am necazuri! Mary Jane viră, intrând pe St. Charles Avenue. Cu excepţia acestor şoferi înfiorător de beţi din New Orleans. E miezul nopţii, înţelegi. Dar maşina e, de fapt, uşor de

condus, mai ales dacă ai condus vreodată ceva cu opt roți, iar eu am făcut-o cu siguranță.

– Unde naiba ai făcut așa ceva, Mary Jane?

– În Arizona, iubito, am fost nevoită s-o fac, a trebuit să fur un camion, dar asta e altă poveste.

Morrigan o chema, cântând din nou, dar cu vocea aceea care fredona cu repeziciune. Probabil cânta pentru sine.

„Abia aștept să te văd, să te strâng în brațe! Te iubesc mai mult pentru că ești ceea ce ești! Oh, asta e destinul, Morrigan, și umbrește totul, întreaga lume a cărucioarelor pentru copii, a jucăriilor zdrăngănitoare și a taților fericiți, ei bine, el va fi fericit în cele din urmă, când va înțelege că acum condițiile s-au schimbat pe deplin..."

Lumea se învârtea. Vântul rece mătura câmpia. Dansau, făcând în ciudă mușcăturii lui, încercând, cu disperare, să se încălzească. De ce îi părăsise căldura? Unde era țara lor?

„Asta e țara noastră acum, spuse Ashlar. Trebuie să ne învățăm cu frigul tot atât de bine cum ne-am învățat cu căldura."

„Să nu-i lași să mă ucidă, Mamă."

Morrigan stătea ghemuită, un trupșor umplând scăldătoarea cu fluid, cu părul revărsându-se pretutindeni în jurul ei, cu genunchii la gură.

– Iubito, ce te îndeamnă să crezi c-o să-ți facă cineva vreun rău?

„Probabil din cauză că tu te gândești la asta, mamă. Eu nu știu decât ce știi tu."

– Tu vorbești cu copilul ăla?

– Da, și îmi răspunde.

Când ieșiră pe autostradă, i se închideau ochii.

– Acum dormi, dragă. Alergăm mâncând pământul, iubito, chestia asta ajunge la o sută cincizeci la oră și nici măcar nu-ți dai seama.

– Să nu iei vreo amendă.

– Iubito, crezi că o vrăjitoare ca mine n-o poate scoate la capăt cu un polițist? Nici unul n-a terminat vreodată de scris amenda!

Mona râse. Lucrurile nici n-ar fi putut să se rezolve mai bine. Într-adevăr, n-ar fi putut.

Iar partea cea mai bună nici nu începuse încă.

21

„Sunetul de clopot..."

Nu visa cu adevărat; făcea planuri. Dar, când le făcea în pragul somnului, Marklin vedea imagini pline de viață și întrezărea posibilități pe care, altminteri, nu le-ar fi descoperit niciodată.

Ar fi putut pleca în America. Ar fi putut lua cu ei absolut toate informațiile valoroase pe care le adunaseră. La dracu' cu Stuart și cu Tessa. Stuart îi părăsise. Bătrânul îi dezamăgise pentru ultima oară. Aveau să poarte cu ei amintirea lui Stuart, credințele și convingerile lui, respectul lui pentru mister. Dar ăsta era singurul aspect al lui Stuart de care ar fi avut vreodată nevoie.

Ar fi putut pune la punct un mic apartament din New Orleans și ar fi putut începe urmărirea sistematică a Vrăjitoarelor Mayfair. Probabil le-ar fi luat ani de zile. Dar amândoi aveau bani. Marklin avea bani palpabili, din cei de hârtie, iar Tommy era în posesia celor lipsiți de substanță, care se exprimau în multimilioane. Până atunci, el plătise totul. Dar Marklin se putea întreține singur, asta nu reprezenta o problemă. Iar familiilor aveau să le servească niște scuze legate de o vacanță neoficială. Exista posibilitatea să se înscrie la cursurile unei universități din apropiere. Asta n-avea nici o importanță.

Și, odată ce și-ar fi ațintit privirile asupra clanului Mayfair, ar fi reînceput distracția.

„Clopotul, Doamne Sfinte, clopotul..."

Vrăjitoarele Mayfair. Își dorea să se fi aflat acum în Regent's Park, cu întregul dosar. Toate acele fotografii, ultimele rapoarte ale lui Aaron, încă sub forma unor copii xerox. Michael Curry. Să citească notițele prolifice ale lui Aaron despre Michael Curry. Acela era bărbatul care putea zămisli monstrul. Era bărbatul pe care Lasher îl alesese încă din copilărie. Rapoartele lui Aaron, scrise în grabă, emoționante, pline de îngrijorare către final, erau clare din acest punct de vedere.

Era oare posibil ca un om obișnuit să deprindă puterile unei vrăjitoare? Oh, măcar dacă ar fi fost vorba despre un simplu pact cu diavolul! Oare o transfuzie cu sânge de vrăjitoare i-ar fi dăruit abilități telepatice?

„Dar gândește-te la puterile pe are le aveau doi dintre ei: Rowan Mayfair, medic și vrăjitoare; și Michael Curry, cel care putea fi tatăl superbei bestii."

Cine îi spusese superba bestie? Oare Stuart? Și unde naiba era Stuart? „Afurisit să fii, Stuart! Ai fugit ca o găină opărită. Ne-ai abandonat, Stuart, fără să dai nici măcar un telefon, fără vreun cuvânt de despărțire aruncat în grabă, fără nici un indiciu legat de locul și de momentul unei întâlniri."

Să continue fără Stuart. Și, apropo de Aaron, oare cum i-ar fi putut obține hârtiile de la proaspăta lui soție din America?

Ei bine, totul se baza pe un singur lucru. Trebuiau să părăsească locul acela cu reputația nepătată. Și să solicite un concediu fără să trezească vreo bănuială.

Tresări și deschise. Trebuia să plece de acolo. Nu voia să mai zăbovească nici măcar un minut. Dar se auzea clopotul. Probabil reprezenta semnalul de începere a ceremoniei. „Ascultă-l, sună, un sunet îngrozitor, care te zgârie pe nervi."

– Trezește-te, Tommy, zise el.

Tommy se prăbușise în scaunul de lângă birou, sforăind, cu un mic strop de salivă pe bărbie. Ochelarii masivi, cu rame de baga, ajunseseră pe vârful nasului lui borcănat.

– Tommy, e clopotul!

Marklin se ridică în capul oaselor şi îşi netezi hainele cât mai bine cu putinţă. Coborî din pat.

Îl zgâlţâi pe Tommy de umăr.

Acesta avu pentru o clipă privirea aceea nedumerită, supărată, a celor abia treziţi din somn, apoi îşi recăpătă simţul realităţii.

– Da, clopotul, spuse Tommy, calm. Îşi trecu mâinile peste părul roşu, ciufulit. În sfârşit, clopotul.

Se spălară pe faţă pe rând. Marklin rupse o bucăţică dintr-un şervеţel, o unse cu pasta de dinţi a lui Tommy şi îşi curăţă dinţii. Ar fi trebuit să se bărbierească, dar nu era destul timp pentru asta. Trebuiau să plece în Regent's Park, să ia totul şi să se urce în primul avion către America.

– Concediu, pe naiba, zise el. Propun să plecăm, să plecăm pur şi simplu. Nu vreau să mă-ntorc în camera mea şi să-mpachetez. Propun să plecăm imediat. La naiba cu ceremonia!

– Nu fi atât de nesăbuit, murmură Tommy. O să spunem ce-avem de spus. Şi o să aflăm ce se poate afla. Şi o să plecăm în momentul cel mai potrivit şi cel mai puţin bătător la ochi.

„Fir-ar să fie!"

Se auzi o bătaie în uşă.

– Venim, spuse Tommy, ridicând uşor din sprâncene.

Îşi aranjă haina de tweed. Era zăpăcit şi părea înfierbântat.

Sacoul de lână al lui Marklin se mototolise de-a binelea. Şi îşi pierduse cravata. Ei bine, cămaşa nu arăta rău sub pulover. Trebuia să arate ca lumea, nu-i aşa? Cravata era, probabil, în maşină. Şi-o smulsese când plecase pentru prima oară. N-ar fi trebuit să se mai întoarcă niciodată, niciodată.

– Trei minute, se auzi o voce de după uşă.

Vocea unui bătrân. Bătrânii aveau să umple locul până la refuz.

– Ştii, zise Marklin, nimic din toate astea nu era suportabil nici măcar atunci când mă consideram un novice devotat. Acum

găsesc că e, pur și simplu, scandalos. Să fii trezit la ora patru dimineața... Doamne Sfinte, de fapt e cinci... pentru o ceremonie de doliu. E o chestie tot atât de stupidă ca druizii ăia moderni, înfășurați în cearșafuri, care continuă să se ducă în ziua solstițiului la Stonehenge, sau oriunde naiba s-or fi ducând. S-ar putea să te las pe tine să spui câteva cuvinte propice momentului din partea noastră. S-ar putea să aștept în mașină.

– Pe dracu', asta s-o crezi tu, făcu Tommy.

Își trecu pieptănul de mai multe ori prin părul uscat. Inutil.

Ieșiră împreună din cameră, Tommy oprindu-se să încuie ușa. Pe hol era frig, nimic surprinzător, de altfel.

– Păi, tu n-ai decât să faci ce vrei, spuse Marklin, dar eu nu mă mai întorc aici, la etaj. N-au decât să păstreze sănătoși ce-o mai fi rămas prin camera mea.

– Asta ar fi absolut stupid. O să-ți faci bagajele ca și cum ai pleca dintr-un motiv obișnuit. De ce nu?

– Îți spun că nu mai pot sta aici!

– Și dacă ai uitat ceva în camera ta, ceva care poate da de gol întreaga afacere?

– N-am uitat. Știu că n-am uitat.

Coridoarele și scara erau ticsite. Era posibil ca ei să fi fost ultimii novici care auziseră clopotul.

Vocile de la parter se înălțau într-o șoaptă firavă. Când ajunseră la piciorul scării, Marklin văzu că lucrurile stăteau mai rău decât își putuse imagina.

Lumânări pretutindeni. Și toată lumea, absolut toată lumea, îmbrăcată în negru! Toate luminile electrice fuseseră stinse. Fură înconjurați de o pală grețoasă de aer cald. Ambele focuri ardeau cu vâlvătăi. Cerule! Și draparseră toate ferestrele cu crep.

– Oh, e prea somptuos! șopti Tommy. De ce nu ne-a spus cineva cum să ne-mbrăcăm?

– E absolut îngrețoșător, zise Marklin. Uite ce e, le acord cinci minute.

– Nu fi tâmpit, ripostă Tommy. Unde sunt ceilalți novici? Aici văd bătrâni, numai bătrâni peste tot.

Probabil că erau sute, în grupuri mici, sau stând pur și simplu de unii singuri, sprijiniți de lambriurile întunecate, din lemn de stejar. Plete cărunte peste tot. Ei bine, membrii mai tineri trebuiau să fie, cu siguranță, pe acolo, pe undeva.

– Haide, zise Tommy, strângând brațul lui Marklin ca într-un clește și împingându-l în sală.

Pe masa pentru banchete era întinsă o cină bogată.

– Doamne Sfinte, e un nenorocit de praznic! zise Marklin.

I se făcea greață numai când se uita: friptură de miel și de vită, castroane cu cartofi aburinzi, mormane de farfurii strălucitoare și furculițe de argint.

– Da, mănâncă, mănâncă de-adevăratelea! îi șopti lui Tommy.

Un șir întreg de bărbați și de femei în vârstă își umpleau farfuriile în tăcere. Joan Cross era acolo, în scaunul ei cu rotile. În mod evident, plânsese. Și uite-l pe formidabilul Timothy Hollingshed, purtându-și nenumăratele ranguri înscrise pe chip, așa cum o făcea întotdeauna, un nemernic arogant, fără nici un creițar pe numele lui.

Elvera își făcu loc prin mulțime, aducând o carafă cu vin roșu. Paharele erau pe bufet. „Uite ceva care mi-ar prinde bine, cugetă Marklin, mi-ar prii vinul ăla."

Se gândi deodată cum ar fi fost să scape de acolo, să fie într-un avion cu destinația America, relaxat, cu pantofii scoși, asaltat de stewardesă cu lichior și cu mâncăruri delicioase. Nu mai era decât o chestiune de ore.

Clopotul mai bătea încă. Până când avea să continue? Câțiva bărbați vorbeau italienește, stând, cu toții, pe latura scurtă a mesei. Mai erau și niște englezi care se văicăreau, prietenii lui Aaron, cei mai mulți dintre ei acum retrași din activitate. Și mai era și o femeie tânără; în fine, cel puțin părea tânără. Păr negru și fard de ochi din belșug. Da, când te uitai mai bine vedeai că erau bătrâni cu toții, dar nu dintre cei decrepiți. Iată-l și pe Bryan

Holloway, din Amsterdam. Şi, ceva mai încolo, se zăreau cei doi gemeni anemici, cu ochi bulbucaţi, care rezolvau problemele din Roma.

De fapt, nimeni nu se uita la nimeni, deşi oamenii vorbeau între ei. Într-adevăr, atmosfera era solemnă, dar cordială. Din jur se auzea zumzetul glasurilor care îl pomeneau pe Aaron, spunând că făcuse aia, că a făcut ailaltă... Aminteau numai de iubitul lor Aaron, de adoratul Aaron. Se părea că pe Marcus îl uitaseră cu desăvârşire, şi măcar dacă ar fi ştiut cât de ieftin fusese cumpărat.

– Serviţi nişte vin, vă rog, domnilor, spuse Elvera, cu voce blândă.

Arătă către paharele de cristal înşiruite pe mai multe rânduri. Pahare vechi, cu picior. Şi toate zorzoanele de modă veche. Iată anticele furculiţe de argint, cu incrustaţii adânci. Iată vasele vechi, scoase probabil din vreo pivniţă, pentru a fi umplute cu cremă de zahăr ars şi cu prăjituri cu îngheţată.

– Nu, mulţumesc, răspunse scurt Tommy. Nu pot să mănânc ţinând în mână atât o farfurie, cât şi un pahar.

De pe fundalul grav al murmurelor şi al şoaptelor se desprinse râsul cuiva. O altă voce se ridică deasupra celorlalte. Joan Cross stătea în mijlocul mulţimii, singuratică, având fruntea sprijinită în palmă.

– Dar pe cine jelim? întrebă Marklin, în şoaptă. Pe Marcus sau pe Aaron?

Trebuia să spună ceva. În întunericul ameţitor din jur, strălucirea lumânărilor era enervantă. Îi plăcuse întotdeauna mirosul de ceară, dar acela se dovedea copleşitor, absurd.

Într-un colţ, Blake şi Talmage discutau cu aprindere. Hollingshed li se alătură. Din câte ştia Marklin, se apropiau cu toţii de şaizeci de ani. Unde erau ceilalţi novici? Nici urmă de vreun alt novice. Lipseau până şi Ansling şi Perry, micii monştri băgăcioşi. Ce-i spunea instinctul? Ceva nu era în ordine, nu mergea deloc aşa cum ar trebui.

Marklin se luă după Elvera şi se grăbi s-o prindă de cot.

– Noi trebuie să ne aflăm aici?

– Da, sigur că da, răspunse ea.

– Nu suntem îmbrăcaţi cum ar trebui.

– N-are importanţă. Poftim, bea ceva.

De data asta, îi puse în mână un pahar. El îşi aşeză farfuria pe marginea mesei lungi. Probabil încălca eticheta, nimeni altcineva n-o mai făcuse. Şi, Doamne, uite ce ospăţ! Pe platouri de argint, aburinde, tronau un cap imens de porc, fript, cu un măr în gură, şi un purcel de lapte, înconjurat de fructe. Aromele amestecate ale cărnurilor erau delicioase, trebuia s-o recunoască. I se făcea foame. Ce absurd!

Elvera plecase, dar Nathan Harberson stătea foarte aproape, uitându-se în jos, la el, de la înălţimea lui de fosilă căpoasă.

– Ordinul face întotdeauna asta? întrebă Marklin. Dă câte un banchet ori de câte ori moare cineva?

– Avem ritualurile noastre, spuse Nathan Harberson, cu voce aproape tristă. Suntem un ordin vechi, foarte vechi. Ne luăm legămintele în serios.

– Da, cât se poate de în serios, zise unul din gemenii cu ochi bulbucaţi din Roma.

Ăsta era Enzo, nu-i aşa? Sau Rodolpho? Marklin nu reuşea să-şi aducă aminte. Ochii lui aduceau cu cei ai unui peşte, prea mari ca să aibă vreo expresie, nesugerând altceva decât o boală, şi când te gândeai că boala aia îi lovise pe amândoi. Iar când se întâmpla să zâmbească, ceea ce făceau în clipa aceea, cei doi gemeni arătau de-a dreptul hidos. Aveau feţele ridate, uscative. Dar între ei trebuia să existe o diferenţă semnificativă. Care era? Marklin nu reuşea să-şi amintească.

– Există anumite principii fundamentale, afirmă Nathan Harberson, ridicându-şi ceva mai mult vocea catifelată, baritonală, probabil fiindcă devenea tot mai sigur de sine.

– Şi, în ceea ce ne priveşte, adăugă Enzo, geamănul, anumite lucruri nu pot fi puse la îndoială.

Timothy Hollingshed venise mai aproape şi privirea îi cobora către Marklin, prelingându-se pe lângă nasul lui acvilin, aşa cum se întâmpla de obicei. Avea părul alb şi des, aşa cum fusese al lui Aaron. Lui Marklin nu-i plăcea să-l privească. Era ca şi cum s-ar fi uitat la o versiune mai sălbatică a lui Aaron, mult mai înaltă şi mult mai ostentativ elegantă. Doamne, uite ce inele purta tipul! Indiscutabil vulgare, şi era de aşteptat ca fiecare să-şi aibă propria istorie, plină de poveşti despre bătălii, trădări, răzbunări. „Când putem pleca de aici? Când se termină toate astea?"

– Da, pentru noi anumite lucruri sunt sacre, tocmai spunea Timothy, ca şi cum am fi o mică naţiune.

Elvera se reîntorsese.

– Da, nu e o simplă tradiţie.

– Nu, interveni un bărbat înalt, cu părul întunecat şi cu ochii de culoarea neagră a cernelii. Aici e vorba despre obligaţii morale profunde, de loialitate.

– Şi de respect, zise Enzo. Nu uitaţi respectul.

– Există un consens, spuse Elvera, uitându-se drept la el.

Dar până la urmă *toţi* se uitau la el.

– În privinţa a ceea ce este valoros şi a modului în care trebuie protejat cu orice preţ, adăugă femeia.

În încăpere se înghesuiau tot mai mulţi oameni, vârstnici cu toţii. O previzibilă înteţire a conversaţiilor şoptite. Cineva râzând din nou. Oare nu aveau atâta bun-simţ cât să nu mai râdă?

„E ceva extrem de în neregulă în asta, în faptul că suntem singurii novici", meditâ Marklin. Şi unde era Tommy? Cuprins brusc de panică, îşi dădu seama că nu îl mai vedea. Ba nu, era acolo, mâncând struguri direct de pe masă, de parcă ar fi fost un soi de plutocrat roman. Ar fi trebuit să aibă destulă decenţă ca să n-o facă.

Marklin se grăbi să dea scurt şi stingherit din cap către cei îngrămădiţi în jur, îşi croi drum prin grupul compact de bărbaţi

şi femei şi, aproape poticnindu-se de piciorul cuiva, reuşi să aterizeze în final lângă Tommy.

– Ce naiba e cu tine? întrebă acesta. Se uita în tavan. Calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu. Peste câteva ore o să fim în avion. Şi pe urmă în...

– Şşşt, taci, îi ceru Marklin, conştient de faptul că vocea nu-i mai suna firesc, că nu mai era sub control.

Nu-şi aducea aminte să mai fi fost vreodată atât de neliniştit, în toată viaţa lui.

Observă, pentru prima oară, că toţi pereţii fuseseră drapaţi cu pânză neagră. Cele două ceasuri din holul imens erau acoperite. Şi oglinzile, oglinzile fuseseră acoperite cu voaluri negre. Toate astea i se păreau absolut deprimante. Nu mai văzuse niciodată astfel de decoraţiuni funerare de modă veche. Atunci când mureau, rudele lui erau duse la crematoriu. Şi mai târziu te suna cineva, anunţându-te că totul se terminase. Exact aşa se întâmplase cu părinţii lui. Atunci când primise prin telefon, era la internat, întins în pat şi citindu-l pe Ian Fleming şi nu făcuse altceva decât să dea din cap şi să continue să citească. „Şi acum ai moştenit totul, absolut totul."

Se simţi, dintr-odată, pe deplin îngreţoşat din pricina lumânărilor. Vedea candelabre peste tot, atât de splendide, din argint. Unele erau chiar incrustate cu pietre preţioase. Doamne, oare cât de mulţi bani tăinuise Ordinul ăsta în beciurile şi în seifurile sale? Într-adevăr, o mică naţiune. Dar asta nu era decât vina unor neghiobi ca Stuart, care îşi făcuse, cu mult timp în urmă, testamentul în favoarea Ordinului, lăsându-i toată averea, numai că, având în vedere toate considerentele, bătrânul trebuia să-şi fi modificat cu siguranţă testamentul ăla.

Toate considerentele. Tessa. Planul. Unde se afla Stuart acum... era cu Tessa?

Conversaţiile deveneau din ce în ce mai zgomotoase. Se auzea clinchetul paharelor. Elvera se apropie din nou şi turnă mai mult vin într-al lui.

– Bea-l, Mark, îl îndemnă ea.

– Poartă-te cuviincios, Mark, şopti Tommy, supărător de aproape de faţa lui.

Marklin se întoarse cu spatele. Asta nu ţinea de religia lui. Nu făcea parte dintre obiceiurile lui să se ospăteze şi să bea, îmbrăcat în negru, în zorii zilei!

– Acum plec! declară, pe neaşteptate.

Vocea păru să-i iasă dintre buze ca o explozie şi reverberă prin încăpere.

Toţi ceilalţi amuţiră.

În tăcerea care îi ţiuia în urechi, se simţi, pentru o clipă, gata să ţipe. Dorinţa de a o face se contura în el, mai limpede decât în întreaga sa copilărie. Voia să ţipe lăsându-se pradă panicii, sau groazei. Nu ştia căreia dintre ele.

Tommy îi strânse cu putere braţul şi arătă cu degetul.

Uşile duble ale sălii de mese fuseseră deschise. Ah, deci ăsta era motivul tăcerii. Sfinte Dumnezeule, oare aduseseră acasă rămăşiţele lui Aaron?

Lumânările, crepul – sala de mese arăta în acelaşi fel, o grotă austeră. Era hotărât să nu intre, dar, înainte de a-şi pune decizia în aplicare, mulţimea îl împinse încet şi solemn către uşile deschise. El şi Tommy înaintară aproape purtaţi de val.

„Nu vreau să mai văd nimic, vreau să plec de aici..."

Presiunea mulţimii slăbi atunci când trecură pragul. Bărbaţii şi femeile se înşirau în jurul mesei lungi. Pe masă era întins cineva. „Doamne, nu Aaron! Nu pot să mă uit la Aaron. Iar ei ştiu că nu-l poţi privi, nu-i aşa? Şi aşteaptă să intri în panică, iar rănile lui Aaron să înceapă să sângereze!"

Oribil, stupid. Se încleştă din nou de braţul lui Tommy şi îl auzi pe acesta dojenindu-l.

– Stai liniştit!

Ajunseră în sfârşit lângă imensa masă veche. Pe ea se afla un bărbat într-o haină prăfuită, din stofă de lână, cu pantofii

plini de noroi. Uite, noroi. Cadavrul nu era întins aşa cum s-ar fi cuvenit.

– E ridicol, murmură Tommy.

– Ce fel de funeralii sunt astea? se auzi pe sine însuşi, întrebând cu voce tare.

Se aplecă încet, putând astfel să vadă faţa mortului, care era întoarsă în partea opusă. Stuart, Stuart Gordon, mort şi zăcând pe masa aia – chipul incredibil de supt al lui Stuart, cu nasul ca un cioc de pasăre şi cu ochii lui albaştri lipsiţi de viaţă. Doamne Sfinte, nici măcar nu-i închiseseră ochii! Erau nebuni cu toţii?

Se trase înapoi împleticindu-se, dând peste Tommy, simţind sub talpă pantoful acestuia, simţind apoi cum tovarăşul său îşi retrăgea piciorul. Orice gând i se ştersese din minte. Se simţea cuprins în braţele groazei. „Stuart e mort, Stuart e mort, Stuart e mort."

Tommy se holba la cadavru. Oare ştia că e Stuart?

– Ce-nseamnă asta? întrebă Tommy, cu voce gravă, furioasă. Ce i s-a-ntâmplat lui Stuart...

Dar cuvintele erau nesigure. Glasul lui, de obicei cumpănit şi monoton, suna acum pierit din cauza şocului.

Ceilalţi se strânseră în jurul lor, înghesuindu-i la marginea mesei. Mâna stângă a lui Stuart zăcea, flască, exact lângă ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, strigă furios Tommy. Să-i închidă cineva ochii ăia!

De la un capăt la altul al mesei, membrii Ordinului se adunară, încercuind cadavrul, o falangă de bocitoare învesmântate în negru. Sau îi încercuiseră pe ei? Până şi Joan Cross era acolo, în capul mesei, cu braţele odihnindu-i-se pe cele ale scaunului cu rotile, fixându-i cu ochii ei înroşiţi!

Nimeni nu vorbea. Nimeni nu schiţa nici un gest. Primul stadiu al încremenirii fusese absenţa cuvintelor. Acum erau într-al doilea, absenţa mişcării, toţi stând atât de neclintiţi, încât nu reuşea să audă nici măcar respiraţia cuiva.

– Ce i s-a-ntâmplat? întrebă Tommy.

Continuară să păstreze tăcerea. Marklin nu reuşea să-şi fixeze privirea asupra nici unui obiect; continua să privească ţeasta mică a mortului, acoperită de păr rar şi alb. „Te-ai sinucis, prostule, nebunule? Asta ai făcut? Imediat ce a apărut riscul de a fi descoperit?"

Apoi înţelese, brusc, peste măsură de brusc, că toţi ceilalţi nu se uitau la Stuart: se uitau la el şi la Tommy.

Simţi o durere în piept, de parcă cineva i-ar fi apăsat sternul cu mâini incredibil de puternice.

Se întoarse, studiind cu disperare chipurile din jur – Enzo, Harberson, Elvera şi toţi ceilalţi – care îl fixau cu expresii răuvoitoare. Elvera se holba direct în ochii lui. Iar Timothy Hollingshed, aflat alături, privea în jos, spre el, cu răceală.

Doar Tommy nu se holba la el. Tommy privea spre partea opusă a mesei şi, când se uită într-acolo, curios să vadă ce anume îi distrăsese atenţia, ce anume îl făcuse să ignore oroarea celor ce se petreceau, dădu cu ochii de Yuri Stefano, stând la numai câţiva metri distanţă, îmbrăcat aşa cum se cuvenea, în negrul funerar.

Yuri! Yuri era acolo, fusese tot timpul acolo! Oare Yuri îl ucisese pe Stuart? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu fusese Stuart mai deştept, de ce nu ştiuse cum să-l întoarcă din drum pe Yuri? Interceptările şi falsele excomunicări nu avuseseră alt scop decât acela de a-l face pe Yuri să nu mai poată ajunge niciodată, absolut niciodată, în Cămin. Şi idiotul ăla de Lanzing, care îl lăsase pe Yuri să scape din vale!

– Nu, zise Elvera, glonţul şi-a atins ţinta. Dar n-a fost fatal. Şi el s-a-ntors acasă.

– Voi aţi fost complicii lui Gordon, spuse Hollingshed, dispreţuitor. Voi amândoi. Şi voi şi numai voi aţi mai rămas.

– Complicii lui, rosti Yuri, din partea opusă a mesei. Minţile lui strălucite, geniile lui.

– Nu! exclamă Marklin. Nu e adevărat! Cine ne acuză?

– Stuart vă acuză, răspunse Harberson. Hârtiile împrăştiate prin tot turnul în care locuia vă acuză, jurnalul lui vă acuză, poeziile lui vă acuză, Tessa vă acuză.

„Tessa!"

– Cum aţi îndrăznit să intraţi în casa lui! tună Tommy, aruncând în jur priviri crunte, cu chipul roşu de furie.

– N-o aveţi pe Tessa, nu vă cred! ţipă Marklin. Unde e Tessa? Totul a fost pentru Tessa!

Apoi, conştientizându-şi cumplita greşeală, înţelese pe deplin ceea ce ştia deja.

Oh, de ce nu-şi ascultase instinctul? Instinctul îi spusese să plece, iar acum acelaşi instinct îi spunea, fără nici o umbră de îndoială: „E prea târziu."

– Sunt cetăţean britanic, zise Tommy, printre dinţi. Nu pot fi reţinut aici, pentru nici un soi de proces improvizat.

Mulţimea se puse din nou în mişcare, apropiindu-se de ei, împingându-i încet dinspre capul mesei, în direcţia picioarelor mortului. Nişte mâini prinseră braţele lui Marklin. Odiosul Hollingshed îl înşfăcase. Îl auzi pe Tommy protestând din nou:

– Daţi-mi drumul!

Dar aşa ceva era acum cu desăvârşire imposibil. Fură împinşi pe coridor şi purtaţi de-a lungul lui, iar zgomotul înăbuşit al paşilor stârni ecouri sub arcadele de lemn. Era prizonierul unei gloate, al unei gloate din ale cărei gheare nu exista nici o scăpare imaginabilă.

Cu un hârşâit metalic sonor şi cu un trosnet, uşile vechiului ascensor se dădură în lături. Marklin fu împins în interior, răsucindu-se frenetic, strâns în colţii claustrofobiei, care îl îndemna din nou să ţipe.

Dar uşile glisară, închizându-se. El şi Tommy erau înghesuiţi unul într-altul, înconjuraţi de Harberson, de Enzo, de Elvera, de tipul înalt şi brunet, de Hollingshed şi de mai mulţi alţi bărbaţi, de bărbaţi puternici.

Liftul zdrăngăne şi se clătina, coborând către beciuri.

– Ce-aveți de gând să ne faceți? întrebă el, pe neașteptate.

– Insist să fim duși din nou la parter, spuse disprețuitor Tommy. Insist să fim eliberați imediat.

– Există anumite delicte pe care le considerăm cumplite, rosti Elvera, cu voce blândă și cu ochii fixați acum, slavă Cerului, asupra lui Tommy. Sunt anumite lucruri pe care, ca Ordin, nu le putem ierta și da uitării.

– Ce vrea să-nsemne asta, aș dori s-o știu! exclamă Tommy.

Liftul vechi și masiv se opri cu o zdruncinătură puternică. Apoi se pomeniră afară, pe coridor, și strânsoarea mâinilor celorlalți îndureră brațele lui Marklin.

Fură purtați pe un traseu necunoscut din beciuri, în josul unui culoar susținut de grinzi de lemn neprelucrat, aducând mai degrabă cu un abataj. Mirosul de pământ era în jurul lor, pretutindeni. Toți ceilalți mergeau alături de ei sau în spatele lor. La capătul coridorului puteau vedea două uși, două uși mari de lemn, plasate sub o arcadă joasă, și un zăvor fixat cu buloane.

– Credeți că mă puteți reține aici împotriva voinței mele? întrebă Tommy. Sunt cetățean britanic!

– L-ai ucis pe Aaron Lightner, zise Harberson.

– I-ai ucis pe alții, în numele nostru, spuse Enzo.

Iar fratele lui stătea lângă el, repetând exact aceleași cuvinte, aidoma unui ecou înnebunitor.

– Ne-ai compromis în ochii altora, adăugă Hollingshed. Ai făcut lucruri oribile în numele nostru!

– Nu recunosc nimic, spuse Tommy.

– Nu-ți cerem să recunoști ceva, ripostă Elvera.

– Nu cerem nimic de la voi, zise Enzo.

– Aaron a murit crezând în minciunile voastre! exclamă Hollingshed.

– Fir-ar să fie, nu mai suport așa ceva! răcni Tommy.

Dar Marklin nu reușea să fie indignat, ultragiat, sau oricum altcumva ar fi trebuit să se simtă fiindcă îl țineau prizonier, silindu-l să înainteze în direcția ușilor.

– Aşteptaţi o clipă, aşteptaţi, vă rog, nu! Aşteptaţi, se bâlbâi el. Îi imploră. Stuart s-a sinucis? Ce s-a întâmplat cu Stuart? Dacă Stuart ar fi aici, ne-ar dezvinovăţi, doar nu puteţi crede că un om de vârsta lui Stuart...

– Păstrează-ţi minciunile pentru judecata lui Dumnezeu, spuse Elvera, cu voce scăzută. Am studiat dovezile cât a fost noaptea de lungă. Am stat de vorbă cu zeiţa voastră cu părul alb. Uşurează-ţi sufletul de povara adevărului în faţa noastră, dacă vrei, dar nu ne sâcâi cu minciunile tale.

Însoţitorii îşi strânseră rândurile în jurul lor. Erau împinşi din ce în ce mai aproape de încăperea aceea, cameră sau, poate, carceră. Marklin n-avea de unde să ştie.

– Opriţi-vă! strigă el, dintr-odată. Pentru numele lui Dumnezeu! Opriţi-vă! Sunt lucruri pe care nu le ştiţi despre Tessa, lucruri pe care, pur şi simplu, nu le înţelegeţi.

– Nu le da informaţii, idiotule! mârâi Tommy. Să nu credeţi că tata n-o să pună întrebări! Nu sunt un nenorocit de orfan! Am o familie imensă. Credeţi că...

Un braţ puternic îl prinse pe Marklin de mijloc. Un altul îl apucă de gât. Uşile se deschideau către interior. Cu coada ochiului, îl văzu pe Tommy zbătându-se, încordându-şi genunchii, lovindu-i cu picioarele pe bărbaţii din spatele lui.

De dincolo de uşile deschise ţâşni o rafală de aer îngheţat. „Beznă. Nu pot fi închis în beznă. Nu se poate!"

Şi, în cele din urmă, slobozi ţipătul. Nu mai izbuti să se stăpânească. Zbieră, scoase un urlet cumplit înainte de a fi împins în faţă, înainte de a simţi cum se rostogoleşte dincolo de prag, înainte de a înţelege că plonja tot mai jos şi mai jos, în beznă, în neant, că Tommy se prăbuşea împreună cu el, blestemându-i şi ameninţându-i pe ceilalţi, sau cel puţin aşa i se părea. Era imposibil să-şi dea seama. Urletul lui reverbera cu prea multă putere între pereţii de piatră.

Se izbi de pământ. Întunericul era în afara şi înăuntrul lui. Apoi izbucni brusc durerea, săgetându-i membrele. Zăcea printre

obiecte dure, zimțate, tăioase. Sfinte Doamne! Și, când izbuti să se ridice în capul oaselor, mâna i se sprijini de ceva care se strivi, se sfărâmă și împrăștie un miros firav de țărână.

Urmări cu privirea singurul fascicul de lumină care cădea asupra lui și, uitându-se în sus, înțelese, îngrozit, că acesta pătrundea prin ușile de dincolo de care căzuse, pe deasupra capetelor și a umerilor celor care le umpleau cadrul cu siluetele lor întunecate.

– Nu, nu puteți face asta! zbieră, înaintând în patru labe prin întuneric, ridicându-se apoi în picioare, fără să se poată orienta după vreun punct cardinal sau după vreun alt reper.

Nu le putea zări fețele întunecate; nu le deslușea nici măcar forma capetelor. Se afla la o distanță apreciabilă; căzuse probabil, în jur de nouă, zece metri. N-avea de unde s-o știe.

– Încetați, nu ne puteți ține aici, nu ne puteți lăsa aici! urlă, înălțându-și brațele către ei, într-un gest de implorare.

Dar siluetele se traseră înapoi, îndepărtându-se de deschizătura luminoasă și el auzi, cuprins de groază, un sunet familiar. Erau balamalele, scârțâind pe măsură ce lumina pierea, în timp ce se închideau ușile.

– Tommy, Tommy, unde ești? strigă, cu disperare.

Ecoul îl înspăimântă. Ecoul era prizonier acolo, împreună cu el. N-avea unde să se piardă, nu putea decât să se întoarcă, izbindu-se de trupul lui, de timpanele lui. Își întinse mâinile, lovind ușor podeaua, atingând lucrurile acelea netede, sparte, sfărâmicioase, până când simți, pe neașteptate, ceva umed și cald.

– Tommy, strigă el, ușurat. Îi simțea buzele, nasul, ochii. Tommy!

Apoi, într-o fracțiune de secundă care i se păru, poate, mai îndelungată decât întreaga lui viață, înțelese totul. Tommy era mort. Murise în urma căzăturii. Iar ceilalți nu-și făcuseră griji la gândul că asta s-ar fi putut întâmpla. Și nu aveau să se mai întoarcă după Marklin, niciodată. Dacă apelul la lege, cu

sprijinul şi cu sancţiunile sale, ar fi reprezentat o opţiune, nu i-ar mai fi aruncat pe nici unul din ei de la o asemenea înălţime. Iar acum Tommy murise. Era singur în locul ăla, în beznă, alături de prietenul său trecut în nefiinţă, iar celelalte obiecte, obiectele netede în jurul cărora i se încleştau degetele erau oase.

– Nu, nu puteţi face asta, nu puteţi fi de acord cu aşa ceva! Vocea i se ridică din nou într-un ţipăt. Lăsaţi-mă să ies de aici! Lăsaţi-mă să ies!

Ecoul se întoarse, ca şi cum ţipetele ar fi fost trâmbe de apă, înălţându-se pentru a recădea asupra lui.

– Lăsaţi-mă să ies!

Strigătele sale încetară să mai fie cuvinte. Deveniră mai slabe, mai apropiate de urletele agoniei. Iar răsunetul lor cumplit îi oferi o stranie alinare. Şi ştiu că era singura şi cea din urmă alinare pe care avea s-o mai cunoască vreodată.

Într-un târziu, rămase întins, neclintit. Alături de Tommy, cu degetele înfipte în braţul lui. Poate că Tommy nu era mort. Tommy avea să-şi revină şi urmau să cerceteze locul ăla împreună. Poate că asta se aştepta de la ei să facă. Exista o ieşire, iar ceilalţi hotărâseră că el trebuia s-o găsească; hotărâseră că trebuia să o descopere străbătând acea vale a morţii, dar nu aveau de gând să-l ucidă, nu ei, nu fraţii şi surorile lui din Ordin, nu Elvera, draga de Elvera, nici Harberson şi nici Enzo, nici Clermont, bătrânul lui profesor.

În cele din urmă se răsuci şi se săltă în genunchi, dar, atunci când încercă să se ridice în picioare, glezna stângă cedă sub greutatea lui, cu o străfulgerare de durere.

– Ei bine, pot să mă târăsc, fir-ar să fie, şopti el. Pot să mă târăsc!

Ţipă cuvintele din urmă. Şi se târî, împingând la o parte din calea lui oasele, resturile, pietrele sau ciolanele sfărâmate, sau ce-or fi fost. „Nu te gândi la ele. Nu te gândi nici la şobolani. Nu te gândi!"

Pe neașteptate, capul i se izbi – sau avu impresia că se izbise – de un zid.

În decurs de șaizeci de secunde, umblase târâș de-a lungul acelui perete, apoi de-a lungul altor trei. Încăperea nu era nimic mai mult decât un puț, atât se dovedi de mică.

„Oh, foarte bine, nu trebuie să-mi fac griji întrebându-mă cum o să ies, așa se pare, nu înainte de a mă simți mai bine și de a putea sta în picioare, pentru a căuta o altă deschidere, poate o fereastră. La urma urmelor, aici e aer, aer proaspăt.

Odihnește-te o vreme, își spuse, ghemuindu-se din nou lângă Tommy și apăsându-și fruntea pe mâneca lui, odihnește-te și gândește-te ce e de făcut. Nici nu intră în discuție ipoteza că ai putea muri astfel, tu, care ești atât de tânăr, nu poți muri așa, în carcera asta, aruncat de o șleahtă de preoți bătrâni și de călugărițe, malefici cu toții, e imposibil... Da, da, odihnește-te, nu-ți bate capul cu toată situația asta, nu încă. Odihnește-te..."

Se simțea plutind în derivă. Ce prostie din partea lui Tommy să se înstrăineze definitiv de mama lui vitregă, să-i spună că nu voia s-o mai vadă niciodată. Trebuie să fi trecut șase luni, ba chiar un an... Nu, cei de la bancă o să-i caute, de la banca lui Tommy, de la banca lui, atunci când n-o să-și ridice cecul trimestrial, și când trebuia să se-ntâmple asta? Nu, să-i îngroape de vii într-un asemenea loc îngrozitor nu putea fi decizia finală!

Un zgomot straniu îl făcu să tresară, revenindu-și.

Zgomotul se auzi din nou, apoi încă o dată. Știa ce era, dar nu reușea să-l identifice. Fir-ar să fie, în bezna aia deplină nu-și putea de seama nici măcar din ce direcție venea. Trebuia să asculte. De fapt, era o succesiune de sunete – „imaginează-ți, încearcă să-ți imaginezi" – și apoi înțelese.

Cărămizi potrivite în locaș și mortar netezit deasupra lor cu mistria. Cărămizi și mortar, departe, sus.

– Dar e absurd, e de-a dreptul absurd! E un obicei medieval, e de-a dreptul atroce! Tommy, trezește-te! Tommy!

Ar fi vrut să țipe iarăși, dar era prea umilitor, nemernicii de sus l-ar fi putut auzi, l-ar fi auzit urlând în timp ce zideau afurisita aia de ușă.

Strigă în surdină, cu capul afundat în brațul lui Tommy. Nu, nu era decât ceva temporar, un șiretlic, ca să-i facă să se simtă groaznic, chinuiți de remușcări, înainte de a-i da pe mâna autorităților. Nu voiau să-i lase acolo, să-i lase să *moară acolo!* Era un soi de pedeapsă rituală, menită să-i înspăimânte. Firește, partea cumplită era că Tommy murise! Dar chiar și așa, el ar fi spus bucuros că fusese un accident. Când aveau să apară, era dispus să coopereze întru totul. Important era să iasă de acolo! Asta își dorise tot timpul, să iasă de acolo!

„Nu pot să mor așa, e de neconceput că aș putea muri astfel, e imposibil, toată viața mea irosită, toate visele mele pierdute, toată măreția pe care nu am făcut decât s-o întrevăd alături de Stuart și de Tessa..."

Undeva, în străfundurile minții, știa că toate astea nu erau decât niște fisuri groaznice ale propriei logici, niște erori fatale, dar continuă, însăilând viitorul, sosirea celorlalți, spunându-i că nu voiseră decât să-l sperie și că moartea lui Tommy fusese un accident, că nu știuseră cât de periculoasă putea fi căderea, ce prostie din partea lor, niște mincinoși și niște idioți criminali și răzbunători. Secretul era să fie pregătit, să fie calm, poate să și doarmă, să adoarmă ascultând zgomotul cărămizilor și al mortarului. Nu, zgomotele alea încetaseră. Poate că ușa e astupată, dar asta n-avea nici o importanță. Trebuie că existau alte căi de a pătrunde în această carceră și alte căi de ieșire. O să le descopere mai târziu.

Pe moment cel mai bine era să se lipească de Tommy, să se ghemuiască lângă el și să aștepte până ce panica inițială avea să dispară, până când avea să se poată gândi ce se impunea a face în continuare.

Oh, ce prostie din partea lui să uite de bricheta lui Tommy! Tommy nu fuma niciodată mai mult decât o făcea el însuși,

dar purta întotdeauna cu sine o brichetă elegantă, pe care o scăpăra pentru fetele drăguțe, atunci când acestea își duceau la buze țigara.

Căută pe bâjbâite prin buzunarele lui Tommy: la pantaloni, nu, în haină, da. O avea, avea mica brichetă aurie. Numai de-ar fi încărcată cu un gaz lichefiat, sau de-ar avea un rezervor cu butan, sau orice altceva o putea face să se aprindă.

Se ridică încet în capul oaselor, rănindu-și palma stângă în ceva ascuțit. Scăpără bricheta. Flacăra minusculă sfârâi, apoi căpătă volum. Lumina se revărsă în jurul lui, dezvăluind o încăpere mică, săpată adânc, foarte adânc în pământ.

Iar obiectele zimțate, obiectele sfărâmicioase, erau oase, oase de om. Alături zăcea o tigvă, holbându-se la el cu orbitele ei goale, și mai încolo o alta, of, Doamne! Oase atât de vechi, unele transformate în pulbere, oase! Și Tommy era mort, cu privirea fixă, cu un firicel roșu de sânge uscându-i-se în colțul gurii și pe gât, de unde i se scursese sub guler. Iar în fața lui, alături de el, și în spate, oase!

Scăpă bricheta și mâinile i se azvârliră în sus, ochii i se închiseră, gura i se deschise într-un urlet nestăpânit și asurzitor. Nu mai exista nimic, doar sunetul acela în beznă, pustiindu-l, purtându-i temerile și întreaga groază către ceruri, și știu în sufletul lui că totul avea să fie bine, numai să nu înceteze a urla, așa că lăsă urletul să se scurgă în afara lui, tot mai puternic, necontenit, pentru o veșnicie.

22

Într-un avion te simți rareori pe deplin rupt de lume. Chiar și în aeronava aceea, capitonată cu atâta dărnicie, cu scaunele ei adânci și cu masa imensă, știai că ești într-un avion. Știai că te afli la unsprezece mii cinci sute de metri deasupra Atlanticului și puteai simți micile suișuri și coborâșuri în timp ce navigai printre vânturi, într-un mod foarte asemănător celui în care navighează un vas imens printre valuri.

Stăteau pe trei scaune grupate în jurul mesei. Cele trei vârfuri ale unui triunghi echilateral invizibil. Unul dintre scaune fusese conceput anume pentru Ash, ceea ce era evident, iar el stătuse în picioare, alături de piesa aceea de mobilier, atunci când îi invitase cu un gest pe Rowan și pe Michael să se așeze pe celelalte două.

De-a lungul pereților cu multe ferestre ai cabinei erau înșirate alte scaune, goale, căușe ale unor mâini enorme, înmănușate, așteptând trupuri pe care să le susțină cu fermitate și cu putere. Unul era mai mare decât celelalte. Pentru Ash, fără nici o îndoială.

Interiorul era colorat în caramel și auriu. Totul era aerodinamic și aproape desăvârșit. Băuturile le fuseseră servite de o tânără americancă desăvârșită. Muzica, în scurtul răstimp cât se auzise, fusese Vivaldi, desăvârșită.

Samuel, uimitorul spiriduș, dormea acum în cabina din spate, încovrigat în pat, strângând cu putere în mâini sticla pe

care o adusese din apartamentul din Belgravia, după ce solicitase un buldog de care servitorii lui Ash nu-i făcuseră rost.

– Ash, tu ai spus că trebuie să capăt tot ce-mi doresc. Te-am auzit spunându-le-o. Ei bine, vreau un buldog. Şi îl vreau chiar acum!

Rowan se lăsă pe spătarul scaunului, cu braţele încrucişate la piept, cu palmele pe umeri.

Nu ştia de când nu mai dormise. Cândva, înainte de a ajunge la New York, trebuia să o facă. Acum se simţea ciudat de entuziasmată şi se uita fix la cei doi bărbaţi din faţa ei.

– La Michael, care îşi fuma chiştocul, susţinându-l cu două degete, cu pântecul roşu al capătului aprins îndreptat spre interiorul palmei.

Şi la Ash, într-o alta din hainele acelea lungi de mătase de ultimă modă, cu două rânduri de nasturi, cu mânecile suflecate neglijent, cu manşetele cămăşii albe împodobite cu butoni de aur şi cu nestemate, care o duceau cu gândul la opale, deşi îşi dădea seama că nu era expertă în pietre preţioase şi semipreţioase, sau în alte lucruri de acelaşi gen. Opale. Ochii lui Ash aveau ceva opalescent, sau cel puţin aşa se gândise ea, în mai multe rânduri. Purta pantaloni largi, asemănători cu cei de pijama, dar şi asta era la modă. Îşi ridicase piciorul, sprijinindu-l, fără pic de respect, de marginea canapelei de piele, a canapelei lui, iar la încheietura mâinii drepte purta o brăţară subţire de aur fără vreo utilitate evidentă, o fâşie îngustă de metal scânteietor care, în ochii ei, avea o conotaţie înnebunitor de sexuală, deşi n-ar fi putut explica de ce.

El îşi ridică mâna, plimbându-şi-o peste părul negru, trecându-şi degetul mic prin şuviţa albă, de parcă n-ar fi vrut să uite de existenţa ei, dând-o deoparte şi readucând-o apoi laolaltă cu buclele întunecate. Mişcarea aceea neînsemnată şi felul în care ochii uriaşului trecură în revistă încăperea, oprindu-se asupra ei, făcură ca faţa lui să i se pară din nou plină de viaţă.

Rowan abia dacă observase ce haine își scosese în grabă din valiză. Ceva roșu, ceva catifelat, ceva lejer și scurt, care abia dacă îi ajungea până la genunchi. Michael îi pusese la gât colierul scurt și elegant de perle. Asta o luase prin surprindere. În momentul acela, fusese foarte năucită.

Servitorii lui Ash împachetaseră toate celelalte lucruri.

– Nu știam dacă vreți sau nu să-i aducem lui Samuel un buldog, repetase întruna cea tânără, Leslie, foarte nefericită din cauză că își nemulțumise șeful.

– N-are nici o importanță, spusese Ash, în cele din urmă, probabil auzind-o atunci pentru prima oară. La New York o să-i aducem buldogi lui Samuel. Poate să-i țină în grădina de pe acoperiș. Știi, Leslie, că există câini care trăiesc pe acoperișurile din New York și care n-au coborât niciodată, dar absolut niciodată, pe străzile de dedesubt?

„Oare ce crede Leslie că este el? se întrebase Rowan. Ce își închipuie cu toții că este? Îl avantajează faptul că e orbitor de bogat? Sau orbitor de chipeș?"

– Dar eu voiam un buldog în seara asta, protestase spiridușul până când adormise din nou, și îl vreau chiar acum!

Prima oară când îl văzuse, piticul o înspăimântase pe Rowan. De unde venea spaima, din genele de vrăjitoare? Dintr-o cunoaștere vrăjitorească? Sau era medicul din ea, oripilat de faldurile cărnoase care îi acopereau treptat lui Samuel întreaga față? Părea un pietroi imens, pestriț și însuflețit. Ce s-ar fi întâmplat dacă scalpelul unui chirurg ar fi îndepărtat faldurile acelea, dând la iveală ochii, gura cu buze pline, frumos modelată, pometii obrajilor, bărbia? Ce ar fi devenit viața lui?

– Vrăjitori Mayfair, zisese el, imediat ce îi zărise pe Rowan și pe Michael.

– Oare în această parte a globului ne cunoaște toată lumea? întrebase Michael, tâfnos. Și oare sosim întotdeauna în urma reputației noastre? Când ajungem acasă, am de gând să citesc despre vrăjitorie, s-o studiez cu toată seriozitatea.

– O idee foarte bună, spusese Ash. Cu puterile tale, ai reuşi să faci foarte multe.

Michael izbucnise în râs. Cei doi se plăceau unul pe altul. Rowan îşi putea da seama. Împărtăşeau anumite puncte de vedere. Yuri fusese atât de înnebunit, de zguduit, de tânăr.

Pe drumul de întoarcere de după confruntarea sumbră din turnul lui Stuart Gordon, Michael le redase lunga poveste pe care i-o istorisise Lasher, povestea unei vieţi trăite în anii 1500, le vorbise despre strania referire a acestuia la nişte amintiri mai vechi, la senzaţia că mai trăise şi înainte. Nu fusese o relatare obiectivă, analitică, ci mai degrabă o revărsare fragmentată a poveştii pe care nu o ştiuseră decât el şi Aaron. Era adevărat că i-o mai spusese o dată lui Rowan, dar ea şi-o amintea mai degrabă sub forma unei serii de imagini şi de catastrofe decât ca pe nişte cuvinte.

A o auzi iarăşi, în limuzina neagră care gonea spre Londra înghiţind kilometru după kilometru, însemna să o revadă, sesizând acum mai bine cele mai mici amănunte. Lasher preotul, Lasher sfântul, Lasher martirul, iar apoi, o sută de ani mai târziu, începuturile lui Lasher, însoţitorul vrăjitoarelor, vocea invizibilă din întuneric, o forţă a vântului, biciuind[1] lanurile de grâu şi frunzele copacilor.

– O voce din vale, spusese spiriduşul în Londra, întinzându-şi ameninţător degetul mare, ca să arate spre Michael.

Aşa să fi fost? Ea se mirase. Valea îi era cunoscută, nu avea s-o uite niciodată, nu avea să uite că fusese prizoniera lui Lasher, că fusese târâtă printre ruinele castelului, nu avea să uite momentele când Lasher îşi „reamintise" totul, când noul trup îi revendicase mintea, rupând-o de indiferent ce alte cunoştinţe reale ar fi putut poseda o stafie.

Michael nu fusese niciodată acolo. Poate că, într-o bună zi, aveau să viziteze locul acela împreună.

---

[1] În lb. engleză, *lasher* înseamnă „cel care biciuieşte". (n.tr.)

În timp ce mașina îi ducea către aeroport, Ash îl sfătuise pe Samuel să se culce. Spiridușul băuse o altă jumătate de litru de whisky, acompaniindu-se cu o mulțime de mormăieli, de gemete și de râgâieli ocazionale și, când îl urcaseră în avion, trăgea un pui de somn comatos.

Acum zburau pe deasupra Oceanului Arctic.

Rowan închise ochii și apoi îi deschise. Cabina sclipea.

– Nu i-aș face niciodată rău acestei Mona, acestei copile, spuse Ash, pe neașteptate, surprinzând-o și dezmeticind-o pe deplin.

Uriașul se uita la Michael cu ochi blânzi.

Acesta trase un ultim fum din mucul butucănos de țigară, apoi îl strivi în imensa scrumieră de sticlă, transformându-l într-un mic vierme hidos. Degetele lui păreau mari și puternice, presărate cu fire de păr întunecat.

– Știu că n-ai face-o, zise. Dar nu înțeleg foarte bine totul. Cum aș putea? Yuri era atât de înspăimântat!

– A fost vina mea. O prostie. De aceea trebuia să stăm de vorbă, noi trei. Însă mai sunt, totodată, și alte motive.

– Dar de ce ai încredere în noi? întrebă Michael. De ce ne-ai oferi orice fel de ajutor? Ești un om ocupat, un soi de miliardar, evident.

– A, foarte bine, avem și asta în comun, nu-i așa? zise Ash, cu sinceritate.

Rowan zâmbi.

Alcătuiau un contrast fascinant, bărbatul cu voce profundă, cu ochi albaștri, scăpărători și sprâncene întunecate, aproape stufoase; și cel înalt, atât de fermecător de suplu, mișcându-și încheietura mâinii cu o grație aproape ametitoare. Două tipuri de masculinitate desăvârșită, ambele strâns legate de proporțiile perfecte și de personalitatea sălbatică, și amândoi păreau – așa cum se întâmplă adesea cu bărbații înalți sau voinici – să se bucure din plin de o încredere în sine și de un calm interior ieșite din comun.

. Femeia privi plafonul. Epuizarea deforma contururile realității. Avea ochii roșii și ar fi trebuit să adoarmă în curând, pur și simplu trebuia s-o facă, dar acum nu putea. Nu acum.

Ash vorbi din nou.

– Aveți de spus o poveste pe care n-o poate asculta nimeni, în afară de mine, zise el. Și vreau s-o ascult. Iar eu am de spus o poveste pe care n-o voi istorisi nimănui altcuiva, în afară de voi. Este cumva posibil să nu vreți să-mi ascultați confidențele? Să nu vreți prietenia și poate chiar dragostea mea?

Michael îi cântări cuvintele.

– Cred că vrem toate astea, de vreme ce-ai întrebat, răspunse Michael, ridicând ușor din umeri și râzând scurt. De vreme ce-ai întrebat.

– Am înțeles, zise Ash cu voce scăzută.

Michael râse din nou, un huruit scurt, profund.

– Dar știi, nu-i așa, că eu l-am ucis pe Lasher? Ți-a povestit Yuri. Îmi porți pică pentru asta, pentru că l-am omorât pe unul dintre ai tăi?

– Nu era unul dintre ai mei, spuse Ash, cu un zâmbet prietenos.

Lumina scânteia pe șuvița albă care îi pornea de pe tâmplă. Un bărbat poate de treizeci de ani, cu șuvițe albe elegante, un soi de geniu adolescent din lumea corporațiilor, așa trebuie să fi părut, îmbogățit și încărunțit prematur. Măsurându-și vârsta în secole și având o răbdare infinită.

Ceea ce îi stârni o răbufnire neașteptată și caldă de mândrie, pentru că ea îl omorâse pe Gordon. Nu Ash.

Rowan o făcuse. Era pentru prima oară, în întreaga sa viață tristă, când se bucura că-și folosise puterea, condamnând un om la moarte prin simpla ei voință, distrugând țesuturile din interiorul trupului lui, iar asta îi confirmase ceea ce bănuise dintotdeauna, că, dacă voia cu adevărat s-o facă, dacă, în loc să se împotrivească propriei puteri, își aducea aportul conștient, totul se întâmpla cumplit de repede.

– Vreau să vă spun anumite lucruri, zise Ash. Vreau să le ştiţi, vreau să ştiţi povestea celor petrecute, să ştiţi cum am ajuns noi în vale. Nu acum, bineînţeles, suntem prea obosiţi, cu toţii. Dar vreau să vă povestesc.

– Da, făcu Michael, iar eu vreau să ştiu. Îşi duse mâna la buzunar, scoase un pachet de ţigări şi îl scutură, extrăgând astfel una. Bineînţeles că vreau să ştiu totul despre tine. Vreau să-ţi studiez cartea, dacă încă mai ai de gând să ne îngădui asta, să ne laşi s-o citim.

– Toate astea sunt posibile, spuse Ash, schiţând un gest lejer, cu o mână odihnindu-i-se pe genunchi. Sunteţi un adevărat trib de vrăjitoare. Suntem apropiaţi, voi şi cu mine. Oh, de fapt nu e vorba despre ceva teribil de complicat. Am învăţat cum să trăiesc într-o singurătate desăvârşită. Dau totul uitării, vreme de ani şi ani de zile. Şi apoi dorinţa de a mă plasa în contextul existenţei altcuiva iese la suprafaţă. Dorinţa de a fi cunoscut, înţeles, evaluat din punct de vedere moral de o minte sofisticată. Asta a fost momeala folosită de organizaţia Talamasca, încă de la bun început, gândul că m-aş fi putut duce acolo, încrezându-mă în cărturari, că am fi putut sta de vorbă până la ore târzii. Aşa au atras mulţi alţi nonumani reticenţi. Nu sunt singurul.

– Păi, de asta avem nevoie cu toţii, nu-i aşa? zise Michael, aruncând o privire spre Rowan.

Şi se scurse încă unul dintre acele momente tăcute, tainice, părând a fi mai degrabă o sărutare nevăzută.

Ea îl aprobă dând din cap.

– Da, încuviinţă Ash. Fiinţele umane supravieţuiesc rareori fără acest gen de schimb, fără comunicare. Iar rasa noastră era o rasă atât de iubitoare! Am avut nevoie de extrem de mult timp până ce am reuşit să înţelegem agresiunea. În vremurile când oamenii ne-au întâlnit pentru prima oară, păream întotdeauna ca nişte copii, dar nu eram copii nicidecum. E un tip diferit de blândeţe. Există în asta un soi de încăpăţânare, o dorinţă de a fi recompensat imediat şi de a păstra simplitatea lucrurilor. Tăcu.

Apoi îi întrebă, cu toată sinceritatea: Ce vă supără cu adevărat? De ce ați ezitat amândoi atunci când v-am cerut să mă însoțiți la New York? Ce v-a trecut prin minte?

– Uciderea lui Lasher, răspunse Michael. Pentru mine a fost o problemă de supraviețuire, nimic mai mult și nimic mai puțin. A existat un singur martor, un bărbat care a fost de față, care m-a putut înțelege și m-a putut ierta, dacă e nevoie de un martor care să ierte. Însă omul acela e mort.

– Aaron.

– Da, el a vrut să-l ia pe Lasher, dar a înțeles de ce nu l-am lăsat s-o facă. Și ceilalți doi bărbați, ei bine, în cazul lor s-ar putea spune că a fost vorba de legitimă apărare...

– Iar tu suferi din pricina acestor morți, spuse Ash, cu blândețe.

– În ceea ce-l privește pe Lasher, a fost o crimă deliberată, zise Michael, de parcă ar fi vorbit cu sine însuși. Creatura aia o făcuse pe soția mea să sufere; și îmi luase, cumva, copilul, mi-l luase. Cu toate că, cine ar putea spune ce ar fi fost copilul acela? Sunt atât de multe întrebări, atât de multe posibilități. Și atacase femeile. Le ucisese prin încercarea lui de a se reproduce. Nu-l mai puteam suporta printre noi, așa cum nu putem suporta o molimă sau o insectă. Coexistența era de neimaginat și, în plus, mai era și – ca să folosesc cuvântul tău – contextul, felul în care își făcuse pentru prima oară apariția, sub forma unui spectru, felul în care... mă folosise de la bun început.

– Sigur că te-nțeleg, spuse Ash. În locul tău, și eu l-aș fi ucis.

– Ai fi făcut-o? întrebă Michael. Sau l-ai fi cruțat, pentru că era unul dintre puținii din neamul tău rămași pe pământ? Probabil că ai fi simțit așa ceva, loialitatea față de specie.

– Nu, ripostă Ash. Cred că nu mă înțelegi, nu în ceea ce privește motivațiile mele profunde. Mi-am petrecut toată viața dovedindu-mi mie însumi că nu sunt mai prejos decât un om. Ține minte asta. Am susținut o dată, chiar în fața papei Grigorie cel Mare, că noi avem suflet. Nu sunt prietenul unui

suflet migrator însetat de putere, al unui suflet îmbătrânit care a uzurpat trupul unui nou-născut. Asta nu-mi trezește acel gen de loialitate.

Michael dădu din cap, ca și cum ar fi spus: „Înțeleg".

– Dacă aș fi vorbit cu Lasher, dacă am fi discutat despre amintirile lui, aș fi șovăit, ar fi fost o ezitare demnă de luat în seamă. Dar nu, față de el n-aș fi simțit nici un soi de loialitate. Singurul lucru în care creștinii și romanii n-au crezut niciodată a fost că o crimă rămâne o crimă, indiferent dacă a fost ucisă o ființă umană sau unul de-al nostru. Dar eu o cred. Am trăit prea mult ca să îmbrățișez credința stupidă că oamenii nu sunt demni de mila noastră, că sunt „ceilalți". Suntem interconectați cu toții; totul este în legătură. N-aș putea să-ți spun cum și de ce. Dar e adevărat. Iar Lasher a ucis ca să-și atingă scopurile și, dacă acestei singure fărădelegi i s-ar putea pune capăt pentru totdeauna, numai acesteia... Ridică din umeri și își regăsi zâmbetul, poate ceva mai amar, sau numai dulce și trist. M-am gândit întotdeauna, mi-am imaginat, am visat că, poate, dacă am fi reușit să ne întoarcem, dacă am fi avut din nou o șansă pe fața pământului, am fi putut scăpa de această unică nelegiuire.

Michael zâmbi.

– Acum nu mai crezi asta.

– Nu, răspunse Ash, dar am motive care mă împiedică să mă mai gândesc la astfel de posibilități. O să înțelegeți când o să stăm de vorbă în apartamentul meu din New York.

– Eu l-am urât pe Lasher, zise Michael. Era rău și avea obiceiuri rele. Și-a bătut joc de noi. Poate că a fost o eroare fatală. Nu sunt cu adevărat sigur. Și am crezut întotdeauna că și ceilalți, fie ei vii sau morți, au vrut să-l omor. Crezi în destin?

– Nu știu.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Cu secole în urmă, mi s-a spus că a fi ultimul supraviețuitor al speciei mele era destinul meu. Asta s-a întâmplat. Dar înseamnă că a fost într-adevăr mâna destinului? Am fost viclean;

am supraviețuit iernilor, și bătăliilor, și unor necazuri inimaginabile. Și am continuat să trăiesc. A fost destin sau supraviețuire? Nu știu. Dar, indiferent despre ce ar fi vorba, creatura aia era dușmanul tău. De ce ai acum nevoie de iertarea mea pentru ceea ce ai făcut?

– De fapt, nu asta îl îngrijorează, spuse Rowan.

Vorbise înainte ca Michael să fi avut timp să răspundă. Rămase încovrigată în scaun, cu capul sprijinit de pielea unuia dintre brațele acestuia. Îi putea privi fără nici un efort pe amândoi, iar ei se uitau la ea.

– Cel puțin, eu nu cred că asta îl îngrijorează pe Michael.

Bărbatul nu o întrerupse.

– E îngrijorat din cauza uneia dintre faptele mele, pe care n-a putut s-o săvârșească el însuși.

Ash aștepta, așa cum aștepta și Michael.

– Am ucis un alt Taltos, o femelă, spuse Rowan.

– O femelă? întrebă Ash, cu blândețe. O adevărată femelă Taltos?

– Da, una adevărată, fiica mea și a lui Lasher. Am omorât-o. Am împușcat-o. Am ucis-o imediat ce am înțeles ce era și cine era, și că se afla acolo, lângă mine. Am ucis-o. M-am temut de ea la fel de mult cum mă temeam de el.

Ash părea fascinat, dar nicidecum tulburat.

– M-am temut de împerecherea unui mascul cu o femelă, continuă Rowan, m-am temut de predicțiile lui crunte și de viitorul sumbru pe care îl descria, m-am temut că cineva, o altă Mayfair, avea să aducă pe lume un mascul, că masculul ar fi găsit-o și că ar fi avut copii. Iar asta ar fi fost triumful lui. În ciuda a tot ce suferisem eu, a tot ce suferise Michael și a tot ce suferiseră Vrăjitoarele Mayfair de la bun început, pentru a se înfăptui acea... acea împerechere, acea izbândă a rasei Taltos.

Ash dădu din cap.

– Fiica mea venise la mine cu dragoste, zise Rowan.

– Da, șopti Ash, evident nerăbdător ca ea să continue.

– Mi-am împuşcat propria fiică, spuse ea, am împuşcat-o pe fiica mea singuratică şi lipsită de apărare. Iar ea m-a vindecat, a venit la mine cu laptele ei, mi l-a dat şi m-a vindecat, după trauma pe care o suferisem dându-i naştere. Asta mă îngrijorează pe mine şi asta îl îngrijorează pe Michael, gândul că, dacă ai fi aflat asta, dacă ai fi descoperit-o, tu, care vrei să ne fii prieten, ai fi fost oripilat descoperind că o femelă ţi-ar fi putut fi accesibilă dacă eu nu i-aş fi secerat viaţa.

Ash se aplecase în scaun, cu coatele pe genunchi, cu un deget apăsat peste buzele catifelate. Avea sprâncenele ridicate şi unite într-o uşoară încruntare, studiind chipul lui Rowan.

– Ce-ai fi făcut? îl întrebă ea. Dacă ai fi descoperit-o pe Emaleth a mea?

– Aşa o chema? şopti el, uimit.

– Era numele pe care i-l dăduse tatăl ei. Tatăl ei mă siluise iarăşi şi iarăşi, cu toate că sarcinile pierdute mă ucideau. Şi, în cele din urmă, acest copil, Emaleth, a fost destul de puternic pentru a se naşte.

Ash oftă. Se lăsă din nou pe spate, punându-şi mâinile pe braţele îmbrăcate în piele ale scaunului, şi o studie cu atenţie, dar fără să fi părut răvăşit sau furios. Însă, pe de altă parte, cine ar fi putut şti?

Pentru o fracţiune de secundă, faptul că îi povestise, că, din toate locurile posibile, o făcuse tocmai acolo, în avionul lui care străbătea văzduhul în tăcere, păru o adevărată nebunie. Numai că apoi păru doar inevitabil, ceva care trebuia făcut dacă îşi doreau ca lucrurile să avanseze, dacă faptul că se întâlniseră trebuia să aibă o urmare, dacă dragostea creştea deja între ei, născută din ceea ce văzuseră şi auziseră împreună.

– Ai fi dorit-o? îl întrebă Rowan. Ai fi fost poate în stare să răscoleşti cerul şi pământul ca să ajungi la ea, ca s-o salvezi, ca să o iei cu tine nevătămată, ca să-ţi aduci din nou pe lume seminţia?

Michael se temea pentru ea, Rowan citea asta în ochii lui. Şi, în timp ce îi privea pe cei doi bărbaţi, înţelese că nu spusese totul numai pentru ei. Vorbise pentru ea însăşi, pentru mama care îşi împuşcase fiica, pentru mama care apăsase pe trăgaci. Tresări şi se ridică pe neaşteptate, cu pleoapele strânse cu putere, cutremurându-se, cu umerii tresăltându-i, apoi se lăsă din nou în scaun, cu capul pe o parte. Auzise trupul căzând pe podea, după ce îi văzuse chipul lovit de gloanţe, după ce îi gustase laptele, laptele gros şi dulce, aproape ca un sirop alb, atât de binefăcător pentru ea.

– Rowan, rosti Ash cu blândeţe, Rowan, Rowan, nu trece din nou prin toate astea din cauza mea.

– Dar ai fi răscolit cerul şi pământul ca să ajungi la ea, spuse Rowan. De asta ai venit în Anglia când te-a chemat Samuel, când ţi-a spus povestea lui Yuri. Ai venit pentru că un alt Taltos fusese văzut la Donnelaith.

Ash dădu încet din cap.

– Nu pot răspunde la întrebarea ta. Nu ştiu răspunsul. Da, aş fi venit, da. Dar aş fi încercat s-o iau de acolo? Asta nu ştiu.

– Oh, haide, cum ar fi fost posibil să nu vrei?

– Adică, întrebi cum ar fi fost posibil să nu doresc renaşterea semenţiei?

– Da.

El clătină din cap şi privi în jos, dus de gânduri, cu degetul din nou apăsat peste buze, cu un cot pe braţul scaunului.

– Ce vrăjitori ciudaţi sunteţi, voi amândoi, şopti el.

– Cum adică? întrebă Michael.

Ash se ridică brusc în picioare, cu creştetul aproape atingând plafonul cabinei. Se întinse, se întoarse cu spatele şi parcursese câţiva paşi, cu capul plecat, înainte de a se răsuci pe călcâie.

– Ascultaţi-mă, nu putem răspunde unii la întrebările altora în felul ăsta, zise el. Dar ceea ce vă pot spune acum este că mă bucur fiindcă femela e moartă.

Clătină din cap și își sprijini mâna pe spătarul înclinat al scaunului. Privea în gol, cu părul căzut în ochi, acum mai degrabă răvășit, așa că părea deosebit de slab și de melodramatic, semănând, poate, cu un magician.

– Așa să-mi ajute Dumnezeu, spuse. Mă simt ușurat, mă simt ușurat când îmi spui, dintr-o răsuflare, că a existat și că nu mai există.

Michael dădu din cap.

– Cred că-ncep să înțeleg.

– Într-adevăr? întrebă Ash.

– Nu putem împărți pământul ăsta, nu-i așa, noi, cele două seminții aparent asemănătoare și atât de pe deplin diferite.

– Nu, nu-l putem împărți, spuse Ash, scuturând din cap cu vigoare. Ce rasă poate trăi alături de o alta? Ce religie poate conviețui cu alta? Războiul e universal; iar războaiele sunt tribale, indiferent ce altceva s-ar spune! Sunt tribale și sunt menite să extermine, indiferent dacă sunt ale arabilor împotriva kurzilor, dacă se poartă între turci și europeni, sau dacă rușii se luptă cu orientalii. Nu vor înceta niciodată. Oamenii visează pacea eternă, dar nu se poate realiza, nu atâta vreme cât există oameni. Desigur că, dacă rasa mea ar renaște și toți oamenii de pe pământ ar fi exterminați, atunci, ei bine, poporul meu ar putea trăi în armonie, dar, pe de altă parte, nu crede fiecare trib același lucru despre el însuși?

Michael clătină din cap.

– Nu e necesar să existe conflicte, zise el. Putem accepta ideea că toate triburile vor înceta să se mai lupte între ele.

– O putem accepta, da, însă înfăptuirea ei e imposibilă.

– O rasă nu trebuie să o domine pe cealaltă, insistă Michael. O rasă nu trebuie nici măcar să știe că există cealaltă.

– Vrei să spui că ar trebui să trăim într-ascuns? întrebă Ash. Știi cât de repede se dublează populația noastră și cât de repede se triplează apoi, cât de repede se împătrește? Știi cât de puternici suntem? N-ai de unde să știi cum era, n-ai văzut niciodată

cum se naşte un Taltos cunoscând deja totul, nu l-ai văzut niciodată crescând până la înălţimea sa de adult în acele prime câteva minute, sau ore, sau zile, sau cât o fi durând; n-ai văzut asta niciodată.

– Eu am văzut-o, spuse Rowan. Am văzut-o de două ori.

– Şi ce ai de spus? Unde ar duce dorinţa mea de a avea o femelă? De a o jeli pe pierduta ta Emaleth şi de a-i căuta o înlocuitoare? De a o chinui pe nevinovata voastră Mona cu sămânţa din care s-ar putea naşte un Taltos sau care ar putea s-o ucidă?

– Atât lucru îţi pot spune, rosti Rowan, respirând adânc. În clipa când am împuşcat-o pe Emaleth, în clipa aceea nu mă îndoiam câtuşi de puţin că ea reprezenta o ameninţare la adresa speciei mele şi că trebuia să moară.

Ash zâmbi. Dădu din cap a încuviinţare.

– Şi aveai dreptate.

Amuţiră cu toţii. Apoi Michael rupse tăcerea.

– Acum ştii cel mai cumplit secret al nostru, spuse el.

– Da, îl ştii, adăugă Rowan, cu voce scăzută.

– Iar eu mă întreb, zise Michael, dacă noi îl cunoaştem pe al tău.

– Îl veţi afla, răspunse Ash. Acum ar trebui să dormim, cu toţii. Mă dor ochii. Iar corporaţia mă aşteaptă cu o sută de mici însărcinări pe care numai eu le pot îndeplini. Odihniţi-vă acum, iar la New York o să vă spun totul. Şi o să-mi cunoaşteţi secretele, de la cel mai cumplit până la cel mai neînsemnat.

23

– Mona, trezește-te!

Auzi mlaștina înainte de a o vedea cu adevărat. Auzi broaștele-bou orăcăind, și păsările de noapte, și clipocitul apei de jur împrejur, al apei întunecoase și liniștite și totuși mișcându-se cumva, poate într-o țeavă ruginită sau lovindu-se de marginea unei bărci, asta n-avea cum s-o știe. Se opriseră. Probabil că ăla era debarcaderul.

Visul fusese încă și mai straniu decât celelalte. Mona avea de trecut un examen și, examenul odată luat, ar fi condus lumea, așa că trebuia să răspundă la toate întrebările. Și fuseseră din toate domeniile, despre științele naturii, despre matematică și despre istorie, despre computerul pe care îl îndrăgea ea atât de mult, despre acțiuni și obligațiuni bancare și despre sensul vieții, iar asta reprezentase partea cea mai dificilă, pentru că se simțea atât de plină de viață, încât i se părea greu să justifice așa ceva. „Vedeți, e suficient să știți că a trăi e magnific." Obținuse punctajul perfect, de sută la sută? Avea să conducă lumea?

– Trezește-te, Mona, șopti Mary Jane.

Mary Jane n-avea cum să vadă că ochii ei erau deschiși. Mona privea mlaștina de dincolo de geam, se uita la formele zdrențuite ale copacilor frânți, prăvăliți, bicisnici și acoperiți cu mușchi, la lujerii încolăciți ca niște frânghii în jurul chiparoșilor bătrâni. Deslușea, în lumina lunii, petice de apă ieșite de sub stratul de lintiță și excrescențele rădăcinilor de chiparos, tot atâtea țepușe periculoase, înălțându-se în jurul trunchiurilor

bătrâne. Şi creaturile negre, creaturile negre zburând în noapte. Ar fi putut fi gândaci, dar mai bine nu se gândea la asta!

O durea spatele. Şi, când încercă să şi-l îndrepte, se simţi greoaie, cu tot trupul îndurerat şi dorind iarăşi lapte. Se opriseră de două ori ca să bea, iar acum voia din nou. Aveau cutii peste cutii în lada frigorifică, aşa că era de preferat să ajungă mai întâi în casă.

– Haide, iubito, dă-te jos şi aşteaptă-mă aici, am de gând să ascund maşina asta într-un loc unde e puţin probabil să dea cineva peste ea.

– Să ascunzi maşina asta, maşina asta imensă?

Mary Jane deschise portiera şi o ajută să coboare, apoi se trase înapoi, evident îngrozindu-se din nou când o privi şi încercând să nu se dea de gol. Lumina din interiorul maşinii îi cădea pe faţă.

– Doamne, Mona Mayfair, dacă o să mori?

Mona se prinse cu putere de încheietura mâinii ei, ridicându-se în picioare, şi se înţepeni bine în solul moale, acoperit cu un strat gros de scoici albe aduse de apă, care îi străluceau sub tălpi. Digul era undeva, în întuneric.

– Încetează să tot spui asta, Mary Jane, dar o să-ţi dau ceva la care să te gândeşti, pentru cazul că se întâmplă totuşi, zise Mona.

Încercă să ridice sacul cu alimente de pe podeaua maşinii, însă nu reuşi să se aplece atât de mult.

Mary Jane tocmai îşi aprinsese felinarul. Se întoarse şi lumina se proiectă în ochii Monei, făcând-o să arate oribil. Fasciculul căzu asupra barăcii distruse de intemperii din spatele ei, asupra celor nici doi metri de dig în ruină şi a tulpinilor de muşchi atârnate de ramurile uscate de deasupra.

Doamne, erau atât de multe făpturi zburătoare în întuneric!

– Mona Mayfair, oasele pometilor mai că-ţi străpung obrajii! spuse Mary Jane. Jur pe Dumnezeu! Îţi pot vedea dinţii prin pielea din jurul gurii.

– Oh, termină, eşti nebună!. E din cauza luminii. Şi tu arăţi ca o stafie.

Se simţea groaznic. Slăbită, totul o durea. Până şi picioarele.

– Şi n-o să-ţi vină să crezi ce culoare are pielea ta, Dumnezeule, arăţi ca un om scufundat în lapte de magneziu!

– Sunt bine. Nu pot să ridic chestia asta.

– O iau eu, tu odihneşte-te aici, rezemă-te de copacul ăla, e cel despre care ţi-am povestit, chiparosul, cel mai bătrân din locul ăsta, vezi, aici a fost lacul, micul lac??? Înţelegi??? Unde făcea familia canotaj??? Poftim, ţine felinarul, mânerul nu se înfierbântă.

– Pare periculos. În filmele western, aruncă întotdeauna un felinar ca ăsta în hambarul unde l-au încolţit băieţii răi pe erou. Se sparge şi hambarul ia foc de fiecare dată. Nu-mi place.

– Păi, nimeni n-are de gând să facă aşa ceva aici, îi strigă Mary Jane peste umăr, în timp ce scotea un sac după altul, punându-i jos, pe stratul de scoici. Nu există nici un fel de făn şi, chiar dacă ar fi existat, ar fi fost ud leoarcă.

Lumina farurilor pătrundea cu greu în mlaştină, în profunzimea nesfârşitei păduri de trunchiuri, groase şi subţiri, de palmieri pitici, frânţi cu sălbăticie, şi de banani sfârâmaţi. Apa răsuflă, oftă şi clipoci iarăşi, în ciuda mirosului greu, stătut, şi a neclintirii sale.

– Isuse Hristoase, locul ăsta e sălbatic, şopti Mona, dar, într-un fel, îi plăcea.

Îi plăcea până şi aerul răcoros, lânced şi prăfos, netulburat nici măcar de o adiere şi totuşi învolburat, probabil din cauza apei.

Mary Jane lăsă să cadă lada grea, frigorifică.

– Nu, uite, trage-te într-o parte şi, când mă urc în maşină şi întorc ca s-o scot de aici, priveşti încotro o să bată lumina şi-o să vezi Fontevrault.

Portiera se trânti, cauciucurile învârtejiră pietrişul.

Uriaşul automobil dădu înapoi, virând către dreapta, iar fasciculele luminoase se strecurară printre copacii fusiformi, fantomatici, şi – ia te uită, ia te uită – atunci o văzu: enormă, înclinată în bătaia luminii, cu ferestrele podului licărind şi strălucind pe măsură ce maşina îşi descria cercul.

Noaptea redeveni de smoală, dar ceea ce văzuse îi rămase pe retină, o casă imensă, întunecată, pe fundalul cerului, o imagine incredibilă. O casă ce se prăbuşea.

Aproape că slobozi un ţipăt, cu toate că nu ştia sigur de ce. Nu puteau merge în casa aia, nu într-o casă înclinată într-un asemenea hal, nu într-o casă dărăpănată. O locuinţă inundată era altceva, dar o astfel de clădire? Dar, chiar în clipa când maşina se îndepărta într-o mică rafală viguroasă de fum alb, văzu că în ruina aceea inimaginabilă erau lumini aprinse. Prin fereastra evantai de la etaj, din centrul balconului, se zăreau luminile din adâncurile casei. Şi, când ultima vibraţie a zgomotului produs de maşină se stinse, avu impresia că auzise ceva care aducea cu o muzică de radio.

Felinarul era destul de puternic, dar întunericul dimprejur era unul greu, negru ca smoala. Nu mai exista nimic în afară de felinar şi de lumina aceea palidă, ca de cărbune incandescent, din vila gata să se năruie.

„Doamne Sfinte, Mary Jane nu-şi dă seama că blestemata aia de casă s-a prăbuşit în lipsa ei! Trebuie s-o scoatem pe Buni de acolo, dacă nu cumva o fi fost deja aruncată în baltă, fără nici un ceremonial! Şi ce baltă, ce mizerie!" Era cea mai nesănătoasă duhoare pe care o simţise vreodată, oh, dar, dacă îşi ridica ochii, cerul avea acel roz strălucitor al nopţilor din Louisiana, iar copacii nevăzuţi îşi aplecau deasupra apei inutilele ramuri minuscule, spre a se uni unii cu alţii, şi muşchiul devenea translucid, văluri şi iar văluri de muşchi. Păsările, ascultă ţipetele păsărilor. Crengile din vârfurile copacilor erau acoperite de păienjeniş, oare de pânze de păianjen sau de gogoşi de mătase?

– Văd farmecul acestui loc, spuse ea. Dacă vila aia n-ar fi fost gata să se răstoarne...

„Mamă.

Sunt aici, Morrigan."

Pe drumul din spate se auzi un zgomot. Dumnezeule, Mary Jane alerga către ea, singură în întuneric! Nu putea să-i vină în ajutor altfel, decât întoarcându-se şi ridicând felinarul. Durerea de spate era acum aproape insuportabilă, şi nici măcar nu sălta ceva, nici nu încerca să-ntindă mâna după nimic; nu făcea decât să ţină în sus felinarul ăla îngrozitor de greu.

„Şi se presupune că această teorie a evoluţiei explică apariţia tuturor speciilor existente în momentul de faţă pe pământ? Adică nu mai există o a doua, poate cea a unei evoluţii spontane?"

Se dezmetici, cutremurându-se din cap până-n picioare. În plus, nici măcar nu ştia să răspundă la întrebarea aia. Adevărul era că evoluţia nu i se păruse niciodată logică. *„Ştiinţa a ajuns în punctul în care o serie de păreri, cândva condamnate ca metafizice, sunt considerate din nou de deplin plauzibile."*

Mary Jane apăru din întuneric alergând ca o fetiţă şi ţinându-şi pantofii cu tocuri înalte în mâna dreaptă. Când ajunse lângă Mona, se opri, se aplecă, încovoindu-se, îşi trase răsuflarea, apoi o privi.

– Isuse Hristoase, Mona Mayfair, spuse, gâfâind neliniştită, cu chipul ei frumos licărind sub un strat fin de sudoare, trebuie să te duc repede în casa aia!

– Ciorapii tăi pantalon s-au făcut praf.

– Păi, sper să fie aşa, zise Mary Jane. Îi detest!

Ridică lada frigorifică şi o luă la fugă către dig.

– Haide, Mona, grăbeşte-te! O să mori chiar aici, în braţele mele.

– Vrei să termini cu asta? Copilul te poate auzi!

Urmă un zgomot puternic, zgomot de apă tulburată violent. Mary Jane urcase lada în barcă. Ceea ce însemna că acolo *exista* o barcă. Mona se străduia să se grăbească, străbătând scândurile

crăpate, care scârțâiau, dar fiecare pas era pentru ea un chin. Apoi, cu totul pe neașteptate, simți ceea ce trebuia să fi fost adevărata durere. Ceva ca o lovitură de bici înfășurându-i spatele și talia, sau ceea ce mai rămăsese din talia ei. Se opri locului, mușcându-și cu putere buzele ca să nu țipe.

Mary Jane alerga către barcă, cărând deja a doua încărcătură.

– Vreau să te ajut, zise Mona, dar abia reuși să articuleze ultimul cuvânt.

O porni încet către marginea digului, spunându-și că se bucura fiindcă purta papucii ei fără toc, deși nu-și amintea cu adevărat când anume se gândise să-i încalțe, și apoi zări piroga lată, puțin adâncă, în care Mary Jane tocmai așeza ultimul sac, precum și toate pernele și păturile mototolite.

– Acum dă-mi felinarul și nu te mișca de aici până nu aduc barca în dreptul tău.

– Mary Jane, mie îmi este, într-un fel, ei bine, oarecum, îmi este oarecum frică de apă... Adică mă simt foarte nelalocul meu. Mary Jane, nu știu dacă ar trebui să mă urc în barcă.

Durerea o fulgeră din nou. *„Mamă, te iubesc, mi-e frică."*

– Ei bine, nu te teme și taci din gură! zise Mona.

– Ce-ai spus? întrebă Mary Jane.

Pe urmă sări în uriașa pirogă metalică, înșfăcă prăjina lungă fixată cumva de partea laterală, o afundă în apă și împinse de câteva ori, cu mișcări iuți. Felinarul stătea în partea din față, lăsând impresia că acolo se afla o mică banchetă, sau ceva asemănător, exact pentru a-l găzdui. Toate lucrurile erau în spatele lui Mary Jane.

– Haide acum, iubito, pășește pur și simplu în barcă, repede, da, e bine așa, cu amândouă picioarele.

– Oh, Doamne, o să ne-necăm!

– Nu, scumpo, asta e evident o prostie, aici apa n-are mai mult de un metru optzeci! O să ne murdărim, dar n-o să ne-necăm.

– Eu m-aş putea îneca foarte uşor într-o apă adâncă de-un metru optzeci, spuse Mona. Şi casa. Mary Jane, uită-te la casă!

– Ce-i cu ea?

Lumea se îndură să nu se mai clatine. Probabil că Mona strivea mâna lui Mary Jane. Iar acum verişoara sa trebuia să-i de-a drumul, avea nevoie de libertate în mişcări. În regulă, uşurel. Mary Jane apucă prăjina cu ambele mâini şi se îndepărtară de dig.

– Dar, Mary Jane, uită-te, Mary Jane, zise Mona.

– Da, asta e, iubito, nu ne ducem la fund, ne murdărim doar pe picioare, trebuie să stai liniştită, într-adevăr liniştită. Piroga asta e mare şi stabilă. Nimic n-o să ne facă să ne răsturnăm. Dacă vrei, poţi să stai în genunchi, sau chiar să te aşezi, dar în momentul ăsta nu ţi-aş recomanda să-ţi faci griji.

– Casa, Mary Jane, casa, e înclinată într-o parte.

– Scumpo, e aşa de cincizeci de ani.

– Ştiam c-o să spui asta. Dar dacă se scufundă, Mary Jane? Doamne, nu pot suporta s-o privesc! E oribil, ceva atât de mare înclinat în halul ăsta, seamănă cu...

Un alt puseu de durere, crunt şi adânc.

– Păi, nu te mai uita la ea! zise Mary Jane. N-o să-ţi vină să crezi asta, dar, de fapt, am măsurat eu însămi unghiul de înclinare, cu un compas şi cu un ciob de sticlă, şi e de nici cinci grade. Coloanele fac ca toate liniile astea verticale să dea impresia că sunt gata să se răstoarne.

Ridică prăjina şi ambarcaţiunea cu fund plat alunecă grabnic înainte, sub impulsul propriei inerţii. Noaptea de vis se închise în jurul lor, frunzoasă şi blândă, cu lujeri coborând de pe crengile unui copac înclinat, părând şi el gata să se prăbuşească.

Mary Jane afundă din nou prăjina şi împinse cu putere, propulsând rapid piroga către umbra imensă care plutea deasupra lor, ameninţătoare.

– Oh, Doamne, aia e uşa din faţă?

– Ei, acum a ieşit din balamale, dacă la asta te referi, dar mergem într-acolo. Iubito, o să te duc direct la scara interioară. Legăm barca de ea, aşa cum fac întotdeauna.

Ajunseseră lângă verandă. Mona îşi astupă gura cu palmele, dorind să-şi acopere ochii, dar ştiind că avea să cadă dacă o făcea. Privi la lujerii sălbatici care se încâlceau deasupra lor. Oriunde s-ar fi uitat, vedea spini. Probabil cândva existaseră trandafiri şi poate că aveau să fie din nou. Şi acolo, uite, flori strălucind în întuneric, aia era glicină. Adora glicina.

Cum de nu căzuseră, pur şi simplu, coloanele alea imense? Oare mai văzuse vreodată coloane atât de groase? Doamne, când se uitase la planuri, nu îşi închipuise niciodată că vila era la o asemenea scară, într-adevăr, grandoarea stilului Greek Revival. Dar, pe de altă parte, de fapt nu cunoscuse niciodată pe cineva care să fi locuit acolo, în orice caz nu pe cineva de care să-şi fi adus aminte.

Ornamentele de pe plafonul verandei putreziseră şi sus se vedea o gaură hidoasă, întunecată, care ar fi putut adăposti un piton uriaş, sau ce-ai zice de un întreg cuib de gândaci? Poate că broaştele mănâncă gândaci. Broaştele orăcăiau şi iar orăcăiau, un sunet plăcut, foarte puternic şi sonor în comparaţie cu ţârâitul mult mai dulce al greierilor din grădină.

– Mary Jane, aici nu sunt gândaci, nu-i aşa?

– Gândaci! Scumpo, aici sunt şerpi mocasin, mocasini de apă, iar acum şi aligatori, o mulţime. Pisicile mele mănâncă gândacii.

Plutiră prin uşa de la intrare şi holul li se deschise deodată înainte, enorm, plin de mirosul tencuielii ude leoarcă, al cleiului de pe tapetul jupuit şi, probabil, al lemnului însuşi, oh, acolo erau prea multe mirosuri de putreziciune, şi mlaştina, lighioanele vii, şi apa clipocind, care arunca o lumină stranie pe toată întinderea pereţilor şi pe a plafonului, valuri după valuri de lumină, aşa ceva te putea oricând fermeca.

Şi-o imagină dintr-odată pe Ofelia plutind purtată de curent, cu flori în păr.

Dar, priveşte. Prin uşile mari, te puteai uita într-o cameră de primire în ruină, şi acolo, pe peretele unde dansa lumina, se vedeau rămăşiţele îmbibate de apă ale unei draperii, atât de întunecată acum din cauza lichidului pe care îl absorbise, încât culoarea ei nu mai era vizibilă. Tapetul de hârtie de pe tavan atârna revârsându-se aidoma unor ghirlande.

Barca se lovi de scări cu un pocnet. Mona întinse mâna şi şi-o încleştă de balustradă, sigură că avea să se împleticească, căzând apoi, dar asta nu se întâmplă. Ceea ce era bine, pentru că o altă durere îi străbătu şalele şi o muşcă adânc de spate. Fu nevoită să-şi ţină respiraţia.

– Mary Jane, trebuie să ne grăbim!

– Mie-mi spui! Mona Mayfair, sunt atât de speriată acum.

– Nu fi. Fii curajoasă. Morrigan are nevoie ţine.

– Morrigan!

Lumina felinarului tremură şi se mută pe tavanul înalt al primului etaj. Tapetul era împânzit de mici buchetele de flori, acum în culori şterse, aşa că nu mai rămâseseră decât contururile lor albe, strălucind în întuneric. În tencuială erau găuri mari, dar prin ele nu reuşea să zărească nimic.

– Pereţii sunt de cărămidă, aşa că n-ai de ce să-ţi faci nici o grijă, oricare dintre ei e la fel, înăuntru şi în exterior, cărămidă, întocmai ca în First Street.

Mary Jane lega barca. După toate aparenţele, acostaseră pe o treaptă. Aveau o poziţie stabilă. Mona se lipi de balustradă, temându-se să coboare tot atât de mult cât se temea să rămână în mica ambarcaţiune.

– Du-te sus. Eu o s-aduc lucrurile. Urcă şi salut-o pe Buni. Nu-ţi face griji din pricina pantofilor, am o grămadă de pantofi uscaţi. Aduc eu totul.

Se întinse cu prudenţă şi, cu un geamăt uşor, se prinse cu amândouă mâinile de balustradă şi ieşi din barcă, săltându-se

cu stângăcie până ce se pomeni stând în siguranță pe suprafața netedă a unei trepte, cu scara neatinsă de ape în fața ei.

Dacă totul n-ar fi fost înclinat, s-ar fi simțit într-adevăr la adăpost, își spuse. Și, dintr-odată, în timp ce stătea acolo, cu o mână pe balustradă și cu cealaltă pe tencuiala moale și spongioasă a peretelui din stânga, simți casa din jurul ei, îi simți putreziciunea, îi simți puterea, refuzul încăpățânat de a se prăvăli în apa devoratoare.

Era o construcție masivă și robustă, capitulând extrem de încet, poate înțepenită în acea poziție înclinată pentru totdeauna. Dar, când se gândi la nămol, nu știu de ce nu erau absorbite amândouă chiar în momentul acela, așa cum se întâmplă cu băieții răi hăituiți prin nisipurile mișcătoare din filme.

– Urcă, zise Mary Jane, care azvârlise deja un sac cu o treaptă mai sus de Mona.

„Trosc, bum, poc", fata asta se pusese cu adevărat în mișcare.

Mona începu să meargă. Da, solid și uimitor de uscat, odată ajunsă pe palier, așa i se păru totul, uscat de parcă soarele zilelor de primăvară ar fi fost captiv acolo, insuportabil de fierbinte și decolorând scândurile, da, decolorându-le fără greș, ca și cum totul ar fi fost din lemn purtat de ape.

În cele din urmă, ajunse la primul etaj, apreciind că unghiul nu ajungea la cinci grade, dar casa era totuși suficient de înclinată cât să te înnebunească, apoi își îngustă ochii pentru a deslușI mai bine capătul holului. O altă ușă mare, aspectuoasă, cu aplice laterale și cu o fereastră evantai, și becuri electrice prinse de fire încrucișate, atârnând din tavan. Plasă de țânțari. Asta era? Plasă din belșug și lumina aceea electrică, blândă, plăcută și uniformă, strălucind prin ea.

Parcurse câțiva pași, continuând să se sprijine de perete, care acum părea într-adevăr compact și uscat, apoi auzi un râs scurt, melodios, venind dinspre capătul culoarului și, când își făcu apariția Mary Jane, având într-o mână felinarul pe care îl așeză

jos, alături de sacul din capul scărilor, văzu un copil stând în cadrul uşii îndepărtate.

Era un băiat cu pielea foarte întunecată, cu ochii mari, ca de smoală, cu părul moale şi brunet şi cu un chip de mic sfânt hindus, un băiat care o studia.

– Hei, Benji, vino-ncoace şi ajută-mă să car astea. Trebuie să m-ajuţi! strigă Mary Jane.

Băiatul înaintă agale şi, când se apropie, se dovedi a nu fi chiar atât de mic. Părea tot atât de înalt ca Mona, ceea ce bineînţeles că nu însemna mare lucru, de vreme ce ea nu ajunsese încă la un metru şaizeci şi probabil că nici n-avea s-o facă vreodată.

Era unul dintre copiii aceia frumoşi, al căror sânge reprezenta un amalgam misterios – african, indian, spaniol, francez şi, probabil, Mayfair. Mona ar fi vrut să-l atingă, să-i atingă obrajii şi să vadă dacă tenul lui era într-adevăr aşa cum părea, o piele foarte, foarte fină, bronzată. Îşi aminti ce spusese Mary Jane, că băiatul se vindea pe sine însuşi în centrul oraşului, şi, într-o scurtă străfulgerare de lumină plină de mistere, văzu încăperi cu tapet ca purpura, umbre franjurate de lampadare, gentlemeni decadenţi, ca *oncle* Julien, în costume albe, şi, dintre toate lucrurile posibile, pe ea însăşi, într-un pat cu căpătâi de alamă, alături de băiatul acela adorabil!

Nebunie. Durerea o opri din nou. Ar fi putut să încremenească locului, dar Mona îşi mişcă încet un picior, apoi un altul. Existau şi pisici, pisici de vrăjitoare, bunule Dumnezeu, pisici mari, cu cozi lungi, cu blană deasă, cu ochi de demon. Trebuie să fi fost vreo cinci, alergând pe lângă pereţi.

Pe coridor, în faţa ei, băiatul cel frumos, cu părul de un negru scânteietor, căra doi saci cu mâncare. S-ar fi putut spune chiar că acolo era curat, podeaua părea măturată şi spălată.

Pantofii ei erau uzi leoarcă. Era gata să cadă.

– Tu eşti, Mary Jane? Benji, e fata mea? Mary Jane!

– Vin, Buni, vin, ce faci, Buni?

Mary Jane trecu în goană pe lângă Mona, ținând cu stângăcie lada frigorifică, cu coatele ca niște aripi, cu părul ei gălbui și lung fluturând.

– Hei, Buni! Dispăru dincolo de cotul culoarului. Ce faci acum?

– Mănânc biscuiți cu graham și brânză, vrei și tu?

– Nu, nu acum, dă-mi un pupic, s-a stricat televizorul?

– Nu, iubito, doar că m-am săturat de el. Benji îmi scrie cântecele în timp ce le cânt. Benji.

– Ascultă, Buni, trebuie să plec, am adus-o cu mine pe Mona Mayfair. Trebuie s-o duc sus, în pod, unde e într-adevăr cald și uscat.

– Da, oh, da, te rog, șopti Mona.

Se sprijinea de unul dintre pereții care se înclinau în așa fel, încât se îndepărtau de ea. Zău că aproape te puteai întinde direct pe un perete din ăsta! Picioarele îi pulsau și durerea năvăli iarăși.

„Mamă, vin."

„Așteaptă, scumpa mea, mai am un etaj de urcat."

– Ad-o pe Mona Mayfair aici, înăuntru, ad-o.

– Nu, Buni, nu acum!

Mary Jane ieși în goană din încăpere, cu poalele largi ale fustei albe lovind tocul ușii, cu brațele întinse către Mona.

– Ridică-te, iubito, chiar acum, acum o luăm într-acolo.

Se auzi și foșnet și un zăngănit și, în timp ce Mary Jane o răsucea, îndreptând-o către treptele ce conduceau la etajul superior, Mona văzu o femeie mărunțică apărând în fugă din camera din spate, cu părul cărunt strâns în cozi lungi, atârnând libere, legate cu panglici la capete. Avea fața ca o pânză mototolită, cu niște ochi uluitori, de un negru profund, străbătuți de o bună dispoziție evidentă.

– Trebuie să ne grăbim, spuse Mona, mișcându-se cât de repede putea pe lângă balustradă. Mi se face rău din cauza înclinării.

– Ți-e rău din cauza copilului!

– Tu ia-o înainte şi aprinde luminile alea, strigă bătrâna, strângând braţul Monei cu o mână mică, uscată, uimitor de puternică. De ce naiba nu mi-ai spus că fetiţa asta e însărcinată, Doamne, e fata Aliciei, cea care era să moară când i-au tăiat al şaselea deget!

– Cum? Degetul meu, adică?

Mona se răsuci, privind chipul mic, ridat, cu buzele mărunte strânse ferm, în timp ce femeia dădea din cap.

– Vrei să spui că am avut un al şaselea deget? întrebă Mona.

– Sigur că da, iubito, şi aproape că te-ai dus la Ceruri când ţi-au făcut anestezia. Nu ţi-a spus nimeni povestea asta, despre asistenta care ţi-a făcut injecţia de două ori? Despre inima ta care aproape s-a oprit, nu ţi-au povestit cum a venit Evelyn să te salveze?

Benji trecu în grabă pe lângă ele, în susul scărilor, tălpile lui goale lovind cu un zgomot sec duşumeaua neacoperită.

– Nu, nimeni nu mi-a spus, niciodată! Oh, Doamne, al şaselea deget!

– Dar nu-ţi dai seama, asta ar trebui să ajute! spuse Mary Jane.

Acum urcau şi i se părea că mai avea încă o sută de paşi până la lumina de acolo, de sus, până la silueta subţire a lui Benji, care, odată ce aprinsese becurile, cobora acum încet, apatic, cu toate că Mary Jane striga deja la el.

Bunica se opri la piciorul treptelor, cu cămaşa ei albă de noapte mturând podeaua prăfuită. Ochii ei negri calculau, apreciau dimensiunile Monei. „O Mayfair, fără doar şi poate", se gândi aceasta.

– Adu păturile, pernele, totul, zise Mary Jane. Grăbeşte-te. Şi laptele, Benji, adu laptele!

– Ei, ia staţi o clipă! strigă bunica. Fata asta arată de parcă n-ar avea timp să-şi petreacă noaptea în podul nostru. Trebuie să meargă imediat la spital. Unde e camioneta? Camioneta ta e la debarcader?

– Nu contează, o să nască aici, spuse Mary Jane.

– Mary Jane! răcni bunica. Fir-ar să fie, eu nu pot urca treptele alea, din cauza şoldului.

– Tu întoarce-te în pat, Buni. Benji, grăbeşte-te cu lucrurile astea. Benji, n-o să-ţi mai dau nici un ban!!!

Continuară să meargă în susul treptelor şi aerul devenea tot mai cald pe măsură ce urcau.

Era un spaţiu imens.

Câteva cabluri electrice încrucişate, la fel cu cele pe care le văzuse dedesubt, şi uită-te la cuferele pentru bagaje şi la dulapurile de haine îngrămădite în nişele de sub fiecare fronton. În fiecare, cu excepţia uneia, în adâncul căreia se afla un pat şi, alături de el, o lampă cu petrol.

Patul era imens, susţinut de acei stâlpi simpli, întunecaţi, care se foloseau cândva atât de mult în zonele rurale; baldachinul lipsea, iar deasupra erau întinse doar plasele de ţânţari, strat după strat. O plasă acoperea intrarea în nişă. Mary Jane o ridică în timp de Mona se lăsa să cadă pe somiera moale.

Ce bine, era în întregime uscată! Chiar aşa. Cuvertura pufoasă îi îmbrăţişă trupul. Perne şi iar perne. Iar lampa de petrol, deşi stătea perfid de aproape, transforma toate cele din jur, creând impresia că s-ar afla într-un soi de mic cort.

– Benji! Acum adu lada frigorifică.

– *Chère*, tocmai am dus lada aia pe veranda din spate, spuse băiatul, sau poate spusese ceva asemănător, cu un accent evident cajun.

Nu vorbea ca bătrâna, nu exista nici o asemănare. „Ea vorbeşte ca una de-a noastră, cugetă Mona, poate uşor diferit..."

– Păi, atunci du-te şi adu-o, îi ceru Mary Jane.

Plasa capta întreaga lumină aurie, transformând imensul pat molatic într-un superb colţ rupt de lume. Frumos loc în care să-ţi dai ultima suflare, poate mai bun decât râul plin de flori.

Durerea veni din nou, dar, de data asta, Mona stătea mult mai confortabil. Oare ce trebuia să faci în astfel de situaţii? Citise

despre asta. Să inspiri adânc, sau ceva asemănător. Nu reușea să-și aducă aminte. Era un subiect pe care nu-l studiase în întregime. Isuse Hristoase, era gata să se întâmple!

Înhață mâna lui Mary Jane. Mary Jane se întinsese lângă ea, privindu-i chipul și ștergându-i acum fruntea cu ceva alb și moale, mai moale decât o batistă.

– Da, scumpo, sunt aici, și pântecul tău crește și tot crește, Mona, pur și simplu nu e, este...

– O să se nască, șopti Mona. E copilul meu. O să se nască, dar, dacă mor, trebuie să faci asta pentru mine, s-o faceți tu și Morrigan, împreună.

– Ce?!

– Faceți un catafalc din flori pentru mine...

– Ce să facem?

– Șst, îți spun ceva cu adevărat important.

– Mary Jane! zbieră bunica, de la piciorul scării. Vino-ncoace, fato, și ajută-l pe Benji să m-aducă sus!

– Faceți o plută, o plută, plină toată cu flori, înțelegi, zise Mona. Glicină, trandafiri, toate florile astea care cresc afară, stânjenei de baltă...

– Da, da, și pe urmă ce?

– Dar faceți-o șubredă, foarte șubredă, astfel încât atunci când o să mă îndepărtez plutind pe ea, curentul s-o dezmembreze treptat și eu să mă afund în apă... ca Ofelia!

– Da, bine, cum zici tu. Mona, acum mi-e frică. Mi-e cu adevărat frică!

– Atunci fii vrăjitoare, fiindcă pentru nimeni nu mai e loc de-ntors în clipa asta, nu-i așa?

Ceva se sparse. De parcă înăuntru s-ar fi făcut o gaură. Hristoase, oare murise acolo, înăuntru?

„Nu, Mamă, dar sosesc. Te rog, fii gata să mă iei de mână. Am nevoie de tine."

Mary Jane se ridicase în genunchi, plesnindu-și obrajii cu palmele.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

– Ajut-o! Mary Jane! Ajut-o! urlă Mona.

Mary Jane închise ochii şi întinse mâinile către pântecul fetei, aducând cu un munte. Durerea o orbi pe Mona. Încercă să vadă, să zărească lumina filtrată de plasă, să zărească ochii strâns închişi ai lui Mary Jane, să îi simtă mâinile, să îi audă şoaptele, dar nu izbuti. Cădea. Se prăbuşea printre copacii din mlaştină, cu mâinile întinse, încercând disperat să se prindă de crengi.

– Buni, vino, ajută-ne! zbieră Mary Jane.

Se auzi răpăitul grăbit al paşilor bătrânei.

– Benji, ieşi afară! ţipă bunica Evelyn. Întoarce-te jos, ieşi, ai auzit?

Jos, tot mai jos, către mlaştină, durerea înteţindu-se, mai mult şi mai mult. „Isuse Hristoase, nu-i de mirare că femeile detestă asta! Fără glumă. E groaznic. Dumnezeu să m-ajute!"

– Doamne, Isuse Hristoase, Mary Jane! exclamă bătrâna. E un prunc umblător!

– Buni, ajută-mă, ia-o de mână, ia-o! Buni, ştii ce e ea?

– Un prunc umblător, fetiţo! Am auzit toată viaţa vorbindu-se despre ei, dar n-am văzut niciodată unul. Isuse, fetiţo! Când eu eram copil şi Ida Bell Mayfair a născut, acolo, în smârcuri, un prunc umblător, au spus că a crescut mai înalt decât mama lui imediat ce a ieşit din ea, iar *grand père* Tobias a venit acolo şi l-a tocat bucăţi cu securea, în timp ce mama lui zăcea în pat, urlând. N-ai auzit niciodată despre pruncii umblători, fetiţo? În Santo Domingo îi ardeau!

– Nu, nu şi pruncul ăsta! se tângui Mona.

Bâjbâi în întuneric, străduindu-se să-şi deschidă ochii. Sfinte Doamne, durerea. Şi, dintr-odată, o mânuţă alunecoasă o prinse pe a ei. „*Nu muri, Mamă.*"

– Oh, slavă ţie, Marie, cea plină de har, zise bunica, iar Mary Jane începu aceeaşi rugăciune, cu doar un vers în urma ei, ca într-un canon. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este...

– Uită-te la mine, Mamă! Şoapta se auzea chiar lângă urechea ei. Uită-te la mine! Mamă, am nevoie de tine, ajută-mă, fă-mă să cresc mare, mare, mare.

– Creşti! strigară femeile, dar vocile lor se auzeau de foarte departe. Creşti mare! Slavă ţie, Marie, cea plină de har, ajut-o să crească mare.

Mona râse. „Aşa trebuie spus, Născătoare de Dumnezeu, ajută-l pe pruncul meu umblător!"

Cădea printre copaci, fără încetare, dar cineva o prinse cu totul pe neaşteptate de ambele mâini, da, şi ea se uită în sus, în lumina verde, scânteietoare, şi îşi văzu, deasupra, propriul chip! Propria faţă, palidă, şi cu aceiaşi pistrui, şi cu aceiaşi ochi verzi, şi cu părul roşu revărsându-se. Era oare ea însăşi, întinzându-şi braţele ca-şi pună capăt căderii, să se salveze? Acela era zâmbetul ei!

– Nu, Mamă, sunt eu. Cele două mâini le strânseră pe ale sale. Uită-te la mine. Sunt Morrigan.

Mona deschise încet ochii. Gâfâi, străduindu-se să respire, să respire în ciuda greutăţii care o apăsa, încercând să-şi salte capul, să-şi întindă mâinile către frumosul păr roşu al celeilalte, să se ridice destul de mult ca să... ca să-i cuprindă faţa în palme, să i-o ţină în mâini şi... s-o sărute.

24

Când se trezi, ningea. Purta cămaşa de noapte pe care i-o dăduseră, din bumbac şi cu poale lungi, ceva foarte gros, potrivit pentru iernile din New York, iar dormitorul era extrem de alb şi de tăcut. Michael dormea profund, cu faţa în pernă.

Ash lucra dedesubt, în biroul său, sau cel puţin asta îi spusese că avea să facă. Sau poate îşi rezolvase deja treburile şi se dusese şi el la culcare.

Nici un sunet nu pătrundea în încăperea aceea de marmură, sub cerul tăcut care fulguia asupra New York-ului. Rămase în picioare lângă fereastră, privind văzduhul cenuşiu şi felul în care se-nfăţişau vederii fulgii, ivindu-se, distincţi şi mărunţi, pentru a cădea apoi, grei, pe acoperişurile din jur, pe pervazul ferestrei, ba chiar izbind sticla în rafale blânde, graţioase.

Dormise şase ore. Era suficient.

Se îmbrăcă făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, punându-şi o rochie simplă, neagră, scoasă din valiză, un alt veşmânt nou şi costisitor, ales de o altă femeie şi, probabil, mai extravagant decât orice şi-ar fi cumpărat ea însăşi. Perle şi iarăşi perle. Pantofi cu o cureluşă deasupra gleznei, dar cu tocuri periculos de înalte. Ciorapi negri. O umbră de machiaj.

Şi apoi merse de-a lungul culoarelor tăcute. „Apasă butonul marcat cu un M, îi spuseseră, şi o să vezi păpuşile."

Păpuşile. Ce ştia ea despre păpuşi? În copilărie fuseseră dragostea ei tainică, pe care se ruşinase întotdeauna să le-o mărturisească lui Ellie şi lui Graham, sau chiar prietenelor sale.

De Crăciun ceruse seturi de aparatură chimică de laborator, sau o rachetă nouă de tenis, sau noi componente stereo pentru camera ei.

Vântul şuiera în puţul liftului ca într-un horn. Îi plăcea sunetul.

Uşile ascensorului se deschiseră, dând la iveală o cabină cu lambriuri de lemn şi cu oglinzi bogat ornamentate, pe care şi-o reamintea cu greu din aceeaşi dimineaţă, când sosiseră chiar înainte de a se crăpa de ziuă. Plecaseră în zori, sosiseră în zori. Recăpătaseră astfel şase ore. Pentru trupul ei era seară, iar ea şi-l simţea în alertă, pregătindu-se pentru noapte.

Coborî învăluită în tăcere, ascultând şuierul vântului, gândindu-se că era pe deplin fantomatic şi întrebându-se dacă şi lui Ash îi plăcea.

Probabil că la început fuseseră păpuşi, păpuşi de care nu-şi mai amintea. Nu le cumpărâ toată lumea pentru fete? Poate că nu. Poate că mama ei adoptivă ştia despre păpuşile de vrăjitoare din cufărul din pod, făcute din păr adevărat şi din oase adevărate. Poate ştia că exista câte o păpuşă pentru fiecare Vrăjitoare Mayfair din trecut. Poate păpuşile îi dădeau lui Ellie fiori. Şi poate că unii se temeau de păpuşi, indiferent de mediul în care trăiseră, de gusturi şi de credinţa religioasă.

Oare ea se temea de păpuşi?

Uşile se deschiseră. Ochii îi căzură pe vitrinele de sticlă, pe monturile lor din alamă, pe aceleaşi podele imaculate, din marmură strălucitoare. Pe o placă de alamă de pe perete scria, simplu: „COLECŢIA PARTICULARĂ".

Ieşi din ascensor, lăsând uşile să se închidă grăbite în urma ei şi dându-şi seama că se afla într-o încăpere vastă, strălucitor luminată.

Păpuşi. Oriunde s-ar fi uitat, le vedea ochii larg deschişi, de sticlă, chipurile fără cusur, gurile întredeschise într-o expresie de sinceră şi calmă uimire.

Într-o vitrină imensă, exact în faţa ei, stătea o păpuşă de vreo nouăzeci de centimetri înălţime, făcută din porţelan mat, cu părul lung, din mohair, şi cu rochie de mătase decolorată, superb ajustată pe trup. Era o frumuseţe franţuzească, din anul 1888, făcută, după cum o spunea mica etichetă de carton de sub ea, de Casimir Bru, probabil cel mai renumit fabricant de păpuşi din lume.

Indiferent dacă îţi plăcea sau nu, păpuşa era uluitoare. Ochii ei albaştri erau adânci, luminoşi şi de o formă perfect migdalată. Mâinile de porţelan, de un roz palid, fuseseră atât de migălos finisate, încât păreau să se mişte. Dar pe Rowan o fermecară, bineînţeles, chipul şi expresia păpuşii. Între sprâncenele desăvârşit pictate exista o mică deosebire, ceea ce dădea mobilitate privirii. Părea curioasă, inocentă şi meditativă.

Nu te puteai îndoi de faptul că era fără de pereche. Şi, indiferent dacă îşi mai dorise sau nu vreodată o păpuşă, Rowan se simţi îmboldită să o atingă chiar atunci pe aceea, să-i simtă obrajii rotunzi, cu bujori strălucitori, poate să-i sărute buzele uşor întredeschise şi să-şi pună vârful arătătorului mâinii drepte pe sânii ei delicat conturaţi, striviţi atât de erotic sub corsajul strâmt. Era evident că părul blond i se subţiase odată cu trecerea anilor. Iar pantofiorii eleganţi, din piele, erau uzaţi şi crăpaţi. Dar reprezenta o apariţie fără vârstă, irezistibilă, o „eternă desfătare". Îşi dori să fi putut deschide vitrina ca s-o ia în braţe.

Se văzu legănând-o, aproape ca pe un nou-născut, şi cântându-i, deşi nu era un bebeluş. Era o fetiţă. De urechile având o formă desăvârşită îi atârnau cercei ca nişte grăunţe albastre. La gât avea un colier extravagant, părând al unei femei. Şi, într-adevăr, dacă luai în consideraţie toate aspectele înfăţişării ei, nu era nicidecum o copiliţă, ci o femeiuşcă senzuală, de o extraordinară prospeţime, probabil o cochetă periculoasă şi inteligentă.

O mică etichetă informa privitorul despre trăsăturile ei aparte, despre faptul că era atât de mare, că purta hainele

originale, că era desăvârşită şi că fusese prima păpuşă cumpărată vreodată de Ash Templeton. Dar nu exista nici o explicaţie referitoare la identitatea lui Ash Templeton, lucrul acesta părând să nu fi fost necesar.

Prima păpuşă. Iar atunci când îi vorbise despre muzeu, el îi povestise, pe scurt, că o văzuse pe când era nouă în vitrina unui magazin din Paris.

Nu era de mirare că îi furase ochii şi inima. Nu era de mirare că o cărase peste tot vreme de un secol; nu era de mirare că fondase compania aceea ca pe un tribut adus păpuşii, pentru a le dărui tuturor, aşa cum spusese el însuşi, „graţia şi frumuseţea ei, într-o nouă formă".

Păpuşa nu avea nimic banal, ci sugera o încântătoare enigmă. Uimită, da, ironică şi meditativă, o păpuşă înzestrată cu gânduri.

„Şi, descoperind asta, înţeleg totul", cugetă ea.

Îşi continuă drumul, trecând prin dreptul celorlalte vitrine. Văzu alte comori franţuzeşti, lucrările lui Jumeau şi Steiner şi ale altora, ale căror nume nu şi le-ar fi reamintit niciodată, şi sute şi sute de mici franţuzoaice, cu feţe rotunde ca luna şi guri mici, cu buze roşii şi cu aceiaşi ochi migdalaţi.

– Oh, cât de inocente sunteţi, şopti ea.

Urmară păpuşile manechin, cu crinoline şi cu pălării splendide.

Şi-ar fi putut petrece ore întregi hoinărind prin sala aceea. Avea de văzut mult mai multe decât îşi imaginase. Iar liniştea se dovedea atât de ademenitoare, ca şi priveliştea ninsorii neîntrerupte de dincolo de geamuri.

Dar nu era singură.

Prin mai multe rânduri de sticlă, văzu că Ash i se alăturase; şi stătuse acolo, privind-o, probabil, de ceva vreme. Geamul vitrinelor îi distorsiona uşor expresia feţei. Femeia se bucură când îl văzu păşind spre ea.

Ash se apropie, păşind fără zgomot pe podeaua de marmură, şi Rowan văzu că ţinea în mâini splendida păpuşă Bru.

– Poftim, o poţi lua în braţe, spuse el.

– E fragilă, şopti ea.

– E o păpuşă, zise el.

Capul păpuşii cuibărit în căuşul mâinii ei stângi îi trezi sentimente puternice. Cerceii păpuşii se loviră de gâtul de porţelan, cu un mic sunet delicat. Părul era moale şi totuşi sfârâmicios, iar cusăturile perucii erau vizibile în multe locuri.

Ah, adora degetele acelea micuţe! Îi adora ciorapii ajuraţi şi fusta de mătase, foarte veche, foarte decolorată, gata să se sfâşie la orice atingere.

Ash stătea nemişcat, privind în jos, către ea, cu chipul odihnit, aproape deranjant de chipeş, cu părul brăzdat de şuviţe, periat până la lustru, cu mâinile duse meditativ la buze. În ziua aceea purta un costum din mătase albă, foarte lejer, elegant, probabil italienesc; Rowan recunoştea sincer că nu i-ar fi putut preciza exact originea. Cămaşa era din mătase neagră, iar cravata – albă. Părea mai degrabă o versiune supradimensionată a unui gangster, un bărbat misterios, înalt şi suplu, cu butoni enormi de aur şi cu pantofi absurd de frumoşi, albi cu negru, cu model decorativ.

– Ce sentimente îţi trezeşte păpuşa asta? întrebă el pe un ton inocent, părând cu adevărat interesat de răspuns.

– Are ceva cast, şopti ea, temându-se că vocea ei ar fi putu fi mai sonoră decât a lui. I-o înapoie.

– Castitate, repetă el.

Răsuci păpuşa, o privi şi o dichisi cu câteva gesturi rapide, firești, aranjându-i părul şi cutele rochiei. Apoi o ridică, o sărută cu tandreţe şi o lăsă încet în jos, coborându-şi din nou privirea către ea.

– Castitate, spuse. Se uită la Rowan. Dar ce te face să simţi?

– Tristeţe, spuse ea şi se întoarse cu spatele, punându-şi mâna pe o vitrină de alături şi privind o păpuşă nemţească,

infinit mai naturală, așezată pe un scăunel de lemn și etichetată drept „MEIN LIEBLING".

Era mult mai puțin decorativă și mult mai puțin exagerată. Nu reprezenta cocheta care să aprindă imaginația bărbaților, fiind cu toate acestea radioasă și, în felul ei, tot atât de desăvârșită cum era Bru.

– Tristețe? întrebă el.

– Sunt tristă fiindcă eu am pierdut acest gen de feminitate, sau nu l-am avut niciodată. Nu regret asta, dar sentimentul e de tristețe, tristețe pentru ceva ce am visat, poate, când eram tânără, nu știu. Pe urmă adăugă, uitându-se din nou la el: Nu mai pot avea copii. Iar copiii mei au fost, în ochii mei, niște monștri. Sunt îngropați împreună, sub un copac.

Ash dădu din cap. Expresia compătimitoare de pe chipul lui era foarte elocventă, așa că nu scoase nici un cuvânt.

Ea ar fi vrut să mai adauge și alte lucruri: că nu-și închipuise că în lumea păpușilor exista atâta măiestrie și atâta splendoare, că putea fi atât de interesant să le privești, că erau atât de diferite una față de alta și că aveau un farmec atât de evident și de nesofisticat.

Dar, dincolo de aceste gânduri, își spunea, undeva, în cel mai înghețat ungher al inimii ei: „Frumusețea lor e o frumusețe tristă, iar eu nu știu de ce, însă așa e și frumusețea ta".

Simți pe neașteptate că, dacă el ar fi sărutat-o acum, dacă ar fi dorit s-o facă, ea i s-ar fi oferit cu ușurință, că dragostea pe care i-o purta lui Michael n-ar fi împiedicat-o să i se ofere; speră și se rugă ca în mintea lui să nu fi existat un astfel de gând.

Sigur că nu intenționa să-i lase timp pentru asta. Își încrucișă brațele și trecu pe lângă el, ajungând într-o zonă nouă, neexplorată, unde dominau păpușile nemțești. Acolo erau copii care râdeau, și copii bosumflați, și fetițe simpatice, în rochițe de bumbac. Dar, în clipa aceea, ea nu vedea exponatele. Nu își putea alunga gândul că Ash se afla în spatele ei, că o privea. Îi putea simți privirea, îi auzea respirația ușoară.

În cele din urmă, se uită înapoi. Ochii lui o surprinseră. Erau prea încărcați de emoții, prea plini de un conflict evident și lăsau prea puțin impresia că s-ar fi străduit să îi ascundă asta.

„Dacă faci asta, Rowan, își spuse ea, o să-l pierzi pe Michael pentru totdeauna." Își coborî încet privirea și se îndepărtă fără grabă, cu pași ușori.

– E un loc magic, zise, peste umăr. Dar sunt atât de nerăbdătoare să stăm de vorbă, să-ți ascult povestea, încât cred că l-aș putea savura cu adevărat mai degrabă altă dată.

– Da, desigur, iar Michael s-a trezit între timp și probabil că și-a terminat deja micul dejun. Ce-ar fi să mergem sus? Sunt pregătit pentru calvar. Sunt pregătit pentru strania plăcere de a povesti totul.

Îl privi așezând uriașa păpușă franțuzească în vitrina ei. Degetele lui făcură din nou gesturile rapide și preocupate prin care îi netezeau părul și fusta. Pe urmă depuse o sărutare pe vârful degetelor și i-o transmise păpușii. Închise cutia de sticlă și răsuci cheița de aur în broască, apoi o puse în buzunar.

– Sunteți prietenii mei, spuse, întorcându-se pentru a privi chipul lui Rowan. Își întinse brațul și apăsă butonul care chema ascensorul din turn. Cred că încep să vă iubesc. E un lucru primejdios.

– Nu vreau să fie primejdios, răspunse ea. Sunt prea profund sub vraja ta pentru a dori ca această cunoaștere reciprocă să ne rănească sau să ne dezamăgească. Dar spune-mi, în ceea ce privește actuala stare de lucruri, ne iubești pe *amândoi?*

– Oh, da, zise el, pentru că altfel te-aș implora în genunchi să mă lași să fac dragoste cu tine. Vocea îi scăzu până la o șoaptă. Te-aș urma până la capătul lumii.

Ea se întoarse cu spatele și intră în lift cu obrajii dogorindu-i și cu mintea învârtindu-i-se pentru o clipă. Înainte ca ușile să gliseze, închizându-se, întrezări din nou toate păpușile din vasta încăpere cu podoabele lor.

– Îmi cer iertare pentru că ţi-am spus asta, şopti el, timid. N-a fost corect să ţi-o spun şi apoi s-o reneg, a fost o greşeală.

Ea dădu din cap.

– Te iert. Sunt prea... prea măgulită. Nu e ăsta cuvântul potrivit?

– Nu, cuvântul pe care-l cauţi e „intrigată", zise el. Sau „ispitită", dar nu cu adevărat „măgulită". Şi îl iubeşti din toată inima, astfel încât, atunci când sunt cu voi, simt focul dragostei tale. Tânjesc după el. Vreau ca lumina voastră să strălucească asupra mea. N-ar fi trebuit să rostesc niciodată acele cuvinte.

Ea nu răspunse. Dacă s-ar fi gândit la un răspuns, poate că l-ar fi pronunţat cu voce tare, dar nimic nu-i venea cu adevărat în minte. Cu excepţia faptului că nu-şi putea imagina o despărţire de Ash în acel moment, şi ştia cu siguranţă că nici Michael nu era în stare s-o facă. Cu toate că nu avusese la dispoziţie nici măcar un moment în care să discute cu el despre asemenea lucruri, avea impresia că, într-un anume fel, Michael părea să aibă nevoie de Ash mai mult decât ea însăşi.

Când uşile se deschiseră, se pomeni într-un salon spaţios, cu podeaua acoperită cu dale de marmură roz şi crem şi cu acelaşi tip de mobilier masiv şi confortabil, tapiţat cu piele, pe care îl văzuse în avion. Scaunele erau moi, largi şi, în acelaşi timp, remarcabil de standardizate, părând să fi fost proiectate anume pentru a oferi confort.

Şi se adunară încă o dată în jurul unei mese, numai că de data asta era una foarte joasă şi pe care erau înşirate mai bine de o duzină de mici gustări, reprezentate de mai multe soiuri de brânză, alune, fructe şi felii de pâine pe care ar fi putut dori să le mănânce pe măsură ce se scurgeau orele.

În clipa aceea, ea nu-şi dorea decât un pahar mare cu apă rece.

Cu ochelarii lui cu ramă de baga pe nas şi purtând o haină ponosită de tweed, Michael stătea aplecat asupra ziarului *New York Times* din ziua aceea.

Abia după ce se aşezară ceilalţi doi, îl dădu deoparte, împăturindu-l cu grijă şi punându-l alături.

Rowan şi-ar fi dorit ca el să nu-şi scoată ochelarii. Îi plăceau prea mult. Şi zâmbi când o izbi pe neaşteptate revelaţia că ar fi preferat să-i aibă mereu pe aceşti doi bărbaţi alături de ea, de o parte şi de alta.

Prin minte îi fulgerară fantezii vagi despre un *ménaje à trois*, dar, din câte ştia ea, astfel de lucruri nu mergeau niciodată cu adevărat şi nu şi-l putea imagina pe Michael nici tolerând aşa ceva, nici participând în vreun fel. Era într-adevăr mult mai plăcut să te gândeşti la starea reală a lucrurilor.

„Ai încă o şansă cu Michael, îşi spuse ea. Ştii că e aşa, indiferent ce şi-ar închipui el. Nu da cu piciorul singurei iubiri care a contat vreodată pentru tine. Fii suficient de matură şi de perseverentă pentru acest soi de dragoste, pentru etapele ei, fii liniştită în adâncul sufletului, ca să-ţi poţi da seama când se va ivi din nou fericirea, dacă se va mai arăta vreodată."

Michael îşi scosese ochelarii. Se lăsase pe spătarul scaunului, cu una din glezne sprijinită pe genunchiul celuilalt picior.

Ash se făcuse la rândul său confortabil în scaunul lui.

„Noi suntem triunghiul, se gândi Rowan, iar eu sunt singura cu genunchii goi şi cu picioarele ghemuite într-o parte, ca şi cum aş avea ceva de ascuns."

Asta o făcu să râdă. Mirosul de cafea îi distrase atenţia. Îşi dădu seama că atât cafetiera, cât şi ceaşca erau exact în faţa ei, stându-i la dispoziţie.

Dar Ash întinse braţul, îi turnă cafeaua înainte ca ea să apuce s-o facă şi îi aşeză cana în mână. Stătea în dreapta ei, mai aproape decât stătuse în avion. Cu toţii se aflau mai aproape. Iar triunghiul era din nou echilateral.

– Îngăduiţi-mi să vă povestesc, începu Ash, pe neaşteptate.

Îşi unise din nou degetele, apăsându-şi-le gânditor peste buza de jos. Între sprâncene îi apărură mici cute atunci când se

încruntă uşor, dar apoi dispărură şi continuă să vorbească, cu o uşoară tristeţe în glas.

– Îmi vine greu, foarte greu, dar vreau să vă spun totul.

– Înţeleg, zise Michael. Dar de ce vrei s-o faci? Mor de nerăbdare să-ţi aud povestea, dar merită să suferi pentru asta?

Ash căzu o clipă pe gânduri, iar Rowan izbuti cu greu să privească micile semne ale stresului de pe faţa şi de pe mâinile lui.

– Pentru că vreau să mă iubiţi, răspunse el, cu blândeţe.

Ea rămase din nou fără cuvinte.

Dar Michael zâmbi, aşa cum o făcea de obicei, şi spuse:

– Atunci povesteşte-ne totul, Ash. Pur şi simplu... apasă pe trăgaci.

Uriaşul izbucni imediat în râs. Apoi amuţiră cu toţii, dar era o tăcere plăcută.

Şi el începu să povestească.

25

Orice Taltos se naşte ştiind o serie de lucruri – evenimente istorice, toate legendele, anumite cântece –, necesitatea anumitor ritualuri, limba mamei sale şi alte limbi vorbite în jurul ei, cunoştinţele ei de bază, plus, probabil, şi alte cunoştinţe, mai subtile.

Aceste informaţii fundamentale sunt, într-adevăr, mai degrabă ca un filon de aur necartografiat din munţi. Nici un Taltos nu ştie cât de multe pot fi extrase din memoria sa reziduală. Cu puţin efort, în mintea lui pot fi descoperite lucruri uluitoare. Unii ştiu chiar cum să-şi găsească drumul spre casă, spre Donnelaith, cu toate că nimeni n-are habar de ce. Alţii sunt atraşi către îndepărtatele coaste ale insulei Unst, cea mai nordică dintre toate insulele Marii Britanni, plimbându-şi privirile pe deasupra satului Burrafirth[1] din înălţimea farului din Muckle Flugga[2], în căutarea pământului pierdut al naşterii noastre.

Explicaţia tuturor acestora ţine de procesele chimice din creier. Este menită să fie dezamăgitor de simplă, dar nu o vom înţelege până când nu vom şti cu exactitate de ce se întorc somonii să-şi depună icrele în fluviul în care s-au născut, sau de ce există specii de fluturi care îşi găsesc întotdeauna

[1] Sat din insulele Shetland, Scoţia (n.tr.)

[2] O mică insulă stâncoasă situată la nord de Unst, considerată adesea cel mai nordic punct al Marii Britanii (n.tr.)

drumul către un ungher anume al pădurii, când vine vremea să se reproducă.

Avem un foarte bun simţ al auzului; sunetele puternice ne îndurerează. Muzica ne poate paraliza, pur şi simplu. Trebuie să fim foarte, foarte atenţi în privinţa muzicii. Recunoaştem instantaneu un alt Taltos, după parfumul său sau după înfăţişare; recunoaştem vrăjitoarele atunci când dăm cu ochii de ele, iar prezenţa lor este întotdeauna copleşitoare. O vrăjitoare e o fiinţă umană care nu poate fi nicicum ignorată de către un Taltos.

Dar o să revin cu mai multe astfel de lucruri în decursul poveştii. Totuşi, ceea ce vreau să spun acum este că, din câte ştiu eu, *nu* avem două vieţi, aşa cum credea Stuart Gordon, dar am impresia că, de la o vreme, aceasta este o greşeală sau o credinţă des întâlnită printre oameni în ceea ce ne priveşte. Când explorăm cele mai profunde amintiri ale rasei noastre, când pătrundem cu îndrăzneală în trecut, ne dăm cu uşurinţă seama că acestea nu au cum să fie amintirile unei singure fiinţe.

Da, Lasher al vostru a fost un suflet care mai trăise o dată. Un suflet fără odihnă, care a refuzat să accepte moartea şi a reintrat în viaţă făcând o eroare grosolană, tragică, al cărei preţ a fost plătit de alţii.

În timpul regelui Henric şi al reginei Anne, în Ţara-de-Sus Taltos-ul era de mult o legendă. Lasher nu ştia cum să verifice amintirile cu care se născuse; mama lui fusese o simplă fiinţă omenească, iar el îşi orientase mintea pentru a deveni acelaşi lucru, aşa cum au făcut mulţi alţi semeni de-ai noştri.

Vreau să spun că, pentru mine, unul, actuala viaţă a început pe vremea când noi eram încă poporul din tărâmul pierdut, iar Britannia era o ţară a iernii. Iar existenţa acestei ţări ne era cunoscută, dar nu fuseserăm acolo niciodată, pentru că în insula noastră era întotdeauna cald. Toate amintirile mele esenţiale se legau de insula aceea. Erau pline de lumina soarelui, lipsite de importanţă, şi au pălit sub greutatea evenimentelor petrecute

de atunci încoace, sub greutatea împovărătoare a lungii mele vieți și a reflecțiilor mele.

Tărâmul pierdut se afla în Marea Nordului, abia zărindu-se de pe coastele insulei Unst, așa cum vă spuneam, într-un loc unde se părea că Gulf Stream-ul acelor vremuri făcea apele mării să aibă toate însușirile specifice zonei temperate atunci când loveau țărmurile noastre.

Însă acum, când mi-l aduc aminte, cred că tărâmul adăpostit în care a înflorit rasa noastră nu era altceva decât craterul gigantic al unui vulcan uriaș, lat de mulți kilometri și creând o imensă vale fertilă, înconjurate de stânci amenințătoare și totuși superbe, o vale tropicală, cu nenumărate gheizere și izvoare calde care țâșneau din pământ clocotind, pentru a da naștere mai întâi unor mici pâraie și apoi unor lacuri grandioase, limpezi și încântătoare. Aerul era întotdeauna umed, iar copacii care creșteau în jurul micilor noastre lacuri și râulețe erau enormi, ferigile aveau de asemenea dimensiuni gigantice, fructele de toate soiurile și de toate culorile – mango, pere, pepeni – se găseau întotdeauna din abundență, de stânci atârnau viițe cu fructe sălbatice de munte și cu struguri, iar iarba era întotdeauna verde și bogată.

Cele mai gustoase fructe erau perele, care sunt aproape albe. Cea mai bună hrană pe care ne-o oferea marea erau stridiile, midiile, melcii turtiți, acestea fiind de asemenea albe. Mai erau și fructele arborelui de pâine, tot alb, odată ce îl cojeai. Și laptele caprelor, dacă puteai să le prinzi, dar nu era atât de bun precum laptele mamei tale, sau al celorlalte femei, care îl lăsau pe cei dragi să li-l bea.

Vânturile abia dacă pătrundeau vreodată în vale, așa izolată cum era, cu excepția a două sau trei trecători care dădeau către coastă. Țărmul reprezenta un loc periculos, pentru că, deși mai caldă decât cea de pe coastele Britanniei, apa era totuși rece, iar vânturile puternice – așa că puteai să dispari fără urmă.

Într-adevăr, dacă un Taltos dorea să moară, ceea ce mi s-a spus că se întâmpla uneori, atunci ieşea din vale şi intra în mare.

N-am ştiut asta niciodată, însă cred că pământul nostru *era* o insulă, foarte mare, dar totuşi o insulă. Mulţi dintre cei cu părul foarte, foarte alb obişnuiau să o înconjoare în întregime, mergând de-a lungul plajelor, şi mi s-a spus că această călătorie dura multe, multe zile.

Focul ne era cunoscut dintotdeauna, pentru că sus, în munţi, existau locuri unde izvora direct din pământ. Din unele dintre aceste locuri se prelingea însuşi pământul, fierbinte, lavă topită, scurgându-se în jos, către mare.

Am ştiut întotdeauna să aprindem focul, să-l ţinem viu, să-l alimentăm, să-l facem să dureze. Îl foloseam ca să avem lumină în nopţile lungi de iarnă, cu toate că nu aveam un nume pentru ea şi cu toate că nu era frig. Îl foloseam, ocazional, ca să pregătim câte un mare ospăţ, însă, în cea mai mare parte a timpului, aşa ceva nu era necesar. Îl foloseam, câteodată, în cerc, atunci când se năştea cineva. Dansam în jurul focului şi uneori ne jucam cu el. N-am văzut niciodată un accident dureros, în care vreunul dintre noi să fi fost rănit de foc.

Cât de departe pot purta vânturile diverse seminţe, păsări, nuiele, crengi, copaci dezrădăcinaţi? Nu am idee, dar cele cărora le pria căldura se propăşeau în acele locuri şi aşa a început totul.

Din când în când, câte unul dintre noi povestea despre o incursiune în insulele din nordul Britanniei – în ţinuturile cunoscute acum drept insulele Shetland sau Orkney – sau chiar pe coastele Scoţiei. Insulele iernii, aşa le numeam noi, sau, într-o traducere mai exactă, insulele frigului năprasnic. O asemenea poveste era întotdeauna incitantă. Uneori, câte unui Taltos i se întâmpla să fie luat de ape şi reuşea cumva să înoate până pe insulele iernii, unde îşi construia o plută ca să se-ntoarcă acasă.

Alţii plecau dinadins pe mare, în căutarea aventurii, în bărci lungi şi adânci şi, dacă nu se înecau, se întorceau adesea acasă,

pe jumătate morți de frig, și nu mai plecau niciodată într-o altă călătorie către ținuturile iernii.

Toată lumea știa că pe pământurile acelea trăiau fiare sălbatice, acoperite cu blană, care te-ar fi ucis dacă ar fi avut prilejul. Așa că aveam o mie de legende, și de păreri, și de concepții greșite, și de cântece despre zăpezile iernii, și despre urșii din păduri, și despre gheața care plutea în blocuri mari pe lacuri.

La foarte mari răstimpuri, câte un Taltos săvârșea o crimă. El sau ea se împerechea fără să i se fi permis și aducea pe lume un alt Taltos, care, dintr-un motiv sau altul, nu era bine-venit. Sau cineva rănea pe altcineva cu bună știință și acela murea. Se întâmpla foarte rar. Eu am auzit doar vorbindu-se despre asta. N-am văzut așa ceva niciodată. Dar acei proscriși erau duși în Britannia în bărci largi, fiind lăsați să moară acolo.

Apropo, succesiunea anotimpurilor nu ne era cunoscută, căci, pentru noi, chiar și vara din Scoția era fatal de friguroasă. Socoteam timpul numai în luni și, din câte îmi amintesc, nu aveam o noțiune similară celei de an.

Bineînțeles că exista o legendă, pe care o veți auzi pe întreaga planetă, despre o vreme când nu exista luna.

Iar acela era legendarul timp de dinainte de timp, sau așa socoteam noi, dar nimeni nu și-l aducea aminte.

Nu vă pot spune cât de mult am trăit pe pământul acela înainte să fie distrus. Simțeam mireasma puternică de Taltos în întreg ținutul, dar era la fel de firească precum aerul. Abia mai târziu a devenit distinctă, pentru a defini diferența dintre Taltos și oameni.

Îmi aduc aminte de Prima Zi, așa cum i se întâmplă oricărui Taltos. M-am născut, mama mea m-a iubit, am stat ore întregi de vorbă cu ea și cu tata, apoi am urcat pe stâncile înalte, chiar sub buza craterului, unde se așezau cei cu părul alb, care vorbeau și iar vorbeau. Am supt de la mama ani și ani de zile. Se știa că laptele seacă dacă femeia nu-i lăsa pe ceilalți

să-l bea din sânul ei şi că nu mai revenea înainte de o altă naştere. Femeile nu voiau ca laptele să le piară vreodată şi le plăcea să le dea bărbaţilor să sugă; le oferea o plăcere divină, suptul acela, excitarea, şi se obişnuia să te întinzi alături de o femeie şi să-l transformi, într-un fel sau altul, într-o altă dimensiune a dragostei. Sămânţa unui Taltos e albă, desigur, aşa cum este şi a oamenilor.

Bineînţeles că femeile sugeau de la femei şi îi tachinau pe bărbaţi fiindcă din sfârcurile lor nu izvora lapte. Pe de altă parte, sămânţa noastră era considerată asemenea laptelui, nu la fel de gustoasă, dar, în felul ei, tot atât de hrănitoare şi de bună.

Unul dintre jocurile masculilor era să găsească o femelă singură, să se năpustească asupra ei şi să-i bea laptele, până ce alţii îi auzeau protestele şi veneau să ne gonească. Dar nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să facă un alt Taltos cu femeia aia! Iar dacă ea chiar nu voia să-i sugem laptele, ei bine, atunci ne opream după un timp rezonabil.

Din când în când, şi femeile atacau, în grup, alte femei. Iar frumuseţea consta în ispitirea celor care umblau după asemenea plăceri; asta avea întotdeauna o legătură cu personalitatea; aveam personalităţi distincte, deşi toată lumea era binedispusă, aproape întotdeauna.

Acestea erau obiceiuri. Dar nu-mi aduc aminte nimic despre legi.

Moartea dădea peste un Taltos ca urmare al unui accident. Şi, fiindcă orice Taltos e jucăuş din fire, repezit şi nesăbuit din punct de vedere fizic, mereu murea cineva în câte un accident, fie alunecând de pe stânci sau înecându-se cu vreun sâmbure de piersică, fie fiind atacat de un rozător sălbatic, ceea ce îi provoca o sângerare care nu putea fi oprită. Câtă vreme era tânăr, un Taltos îşi rupea rareori oasele. Dar, odată ce pielea lui îşi pierdea catifelarea din pruncie şi în păr îi apăreau, probabil, câteva fire albe, ei bine, atunci putea să moară căzând de pe stânci. Şi cred că aceea era vârsta la care mureau cei mai mulţi dintre noi. Noi

eram un popor al celor cu părul alb, şi blond, şi roşu, şi negru. Puţini îl aveau de o culoare amestecată şi fireşte că tinerii erau mai numeroşi decât bătrânii.

Uneori, asupra văii se abătea câte o molimă care ne împuţina peste măsură, iar poveştile despre o astfel de pacoste erau cele mai triste pe care le istoriseam noi vreodată.

Dar eu tot nu ştiu ce fel de molimă era. Pentru că acelea care îi ucid pe oameni par să nu ne omoare pe noi. Îmi puteam „aminti" despre molimă şi despre modul în care trebuiau îngrijiţi bolnavii. M-am născut ştiind cum să găsesc focul şi să-l aduc în vale. Ştiam cum să-l fac, astfel încât să nu fiu nevoit să-l caut, deşi era cel mai simplu să-l iei de la altcineva. M-am născut ştiind cum să-l folosesc ca să gătesc midiile şi melcii turtiţi. Ştiam cum să fac pastă neagră, pentru pictat, din cenuşa focului.

Dar, revenind la moarte, acolo nu existau crime. În general, nimeni nu credea că un Taltos ar fi avut puterea de a-l ucide pe un altul. Într-adevăr, dacă te certai şi împingeai pe cineva de pe o stâncă, iar acela cădea şi murea, era vorba tot despre un „accident". De fapt, nu tu îl omorâseşi, cu toate că restul tribului te putea condamna pentru neglijenţa ta îngrozitoare, ba chiar te putea izgoni.

Cei cu părul alb, cărora le plăcea să spună poveşti, trăiseră, cu siguranţă, cel mai mult, dar nimeni nu îi considera bătrâni. Dacă se culcau într-o noapte şi nu mai izbuteau să se trezească în dimineaţa următoare, se presupunea că muriseră din cauza unei lovituri, ca urmare a unui accident care nu fusese observat. Cei cu părul alb aveau adesea pielea foarte subţire, aşa că aproape le puteai vedea sângele curgând pe dedesubt; şi adesea îşi pierdeau parfumul. Dar, în afară de asta, nu cunoşteam vreun alt efect aparte al îmbătrânirii.

A fi bătrân însemna doar a şti cele mai lungi şi cele mai frumoase poveşti, a avea ce să istoriseşti despre acei Taltos care nu se mai aflau printre noi.

Poveştile erau spuse în versuri albe, sau erau cântate, sau, uneori, pur şi simplu înşirate în grabă, cu o abundenţă de figuri de stil şi de ritmuri, cu mici crâmpeie sau cu fragmente mai ample de melodii şi cu multe râsete. A istorisi, a istorisi era o încântare; a istorisi era splendid; a istorisi reprezenta partea spirituală a vieţii.

Care era partea ei materială? Nu sunt sigur că exista una, în sensul strict al cuvântului. Nu existau nici un fel de bunuri personale, poate cu excepţia instrumentelor muzicale şi a culorilor pentru pictură, dar şi acestea erau împărţite cu generozitate cu ceilalţi. Totul era simplu.

Din când în când, valurile aduceau la ţărm câte o balenă moartă şi, după ce putrezea carnea, puteam lua oasele ca să facem din ele diferite obiecte, dar acelea nu erau pentru noi decât nişte jucării. Să sapi în nisip era amuzant, era amuzat şi să sapi în jurul bolovanilor, dislocându-i şi lăsându-i să se rostogolească la vale. Chiar şi să cioplești forme mărunte din oase, cu ajutorul unei pietre ascuţite sau a unui alt os – şi asta era amuzant.

Dar ca să spui poveşti, ah, pentru aşa ceva era nevoie de un talent demn de respect, ca şi pentru a-ţi reaminti cu adevărat, dar aici nu era vorba doar de amintirile tale, ci şi de ceea ce îşi amintiseră alţii şi îţi împărtăşiseră.

Vă daţi seama unde vreau să ajung. Ipotezele noastre despre viaţă şi moarte se bazau pe aceste condiţii şi noţiuni aparte. Pentru un Taltos, supunerea era înnăscută. A fi o prezenţă plăcută părea să fie firesc. Înainte ca sângele omenesc să se amestece cu al nostru, se întâmpla foarte rar să apară câte un rebel sau câte un vizionar.

Femeile cu părul alb erau foarte puţine, poate una la douăzeci de bărbaţi. Iar aceste femei erau foarte căutate, pentru că izvorul lor secase, aşa cum s-a întâmplat cu Tessa, şi nu mai puteau zămisli atunci când i se dăruiau unui mascul.

Dar, în general, naşterea copiilor ucidea femeile, cu toate că noi nu spuneam aşa la vremea aceea. Le vlăguia şi, dacă o

femeie nu murea la a patra sau la a cincea naştere, atunci, ceva mai târziu, adormea şi murea aproape întotdeauna. Multe femei nu îşi doreau nicidecum să nască, sau o făceau doar o singură dată.

Naşterea urma întotdeauna după o adevărată împreunare a doi Taltos autentici. Abia mai târziu, după ce ne-am amestecat cu oamenii, femeile au început să fie sleite, ca Tessa, pierzând sânge iarăşi şi iarăşi. Dar un Taltos de origine umană are multe trăsături cu totul aparte, pe care le voi enumera cu timpul. Şi cine ştie dacă această Tessa nu a adus pe lume nici un vlăstar? Este pe de-a-ntregul posibil, după cum o ştiţi.

În general, fiecare femeie îşi dorea să nască. Dar nu la mult timp după ce se năştea ea însăşi. Bărbaţii doreau să se împreuneze tot timpul, pentru că le plăcea. Dar nu era nici unul care să nu ştie că după aceea se năştea un copil, tot atât de înalt ca mama lui, sau chiar mai înalt, aşa că nimeni nu se gândea s-o facă doar ca să se distreze.

De dragul distracţiei, o femeie făcea dragoste cu o alta, în multe feluri, iar un bărbat făcea dragoste cu un alt bărbat; sau bărbatul găsea o frumuseţe cu părul alb, care era de-acum liberă s-o facă din plăcere. Sau un bărbat primea avansuri de la mai multe tinere virgine, toate nerăbdătoare să-i poarte copilul. Era distractivă descoperirea unei femei care putea naşte şase sau şapte copii fără să fie vătămată. Sau a unei femei tinere care, din motive neştiute de nimeni, nu putea aduce pe lume nici unul. Suptul la sân reprezenta o plăcere desăvârşită; era splendid să te aduni în grupuri pentru a o face, femeia care îşi oferea sânii intrând adesea într-o transă ameţitoare. Femeile puteau într-adevăr să aibă astfel parte de o desfătare deplină, fiind satisfăcute aproape fără a mai simţi nevoia unui contact fizic.

Nu-mi aduc aminte de nici un viol; nu-mi aduc aminte de nici o execuţie; nu-mi aduc aminte de vreo duşmănie care să fi durat foarte mult.

Îmi aduc aminte o serie de dezbateri şi de dispute, şi foarte multe sporovăieli, şi chiar câteva certuri între prieteni, dar totul se desfăşura, întotdeauna, pe tărâmul vorbelor şi al cântecelor.

Nu-mi aduc aminte de duşmănii îndelungate sau de vreo faptă de cruzime. Nu-mi aduc aminte de vreun individ prost crescut. Aşa stăteau lucrurile, toată lumea se năştea cunoscând conceptul de blândeţe şi pe cel de bunătate, cunoscând valoarea fericirii, cu o puternică dragoste de plăcere şi dorind ca aceasta să fie împărtăşită de toţi ceilalţi, pentru ca plăcerea întregului trib să fie garantată.

Bărbaţii se îndrăgosteau profund de femei, aşa cum se îndrăgosteau şi ele de bărbaţi. Stăteau de vorbă zile şi nopţi întregi; şi luau în final decizia de a se împreuna. Sau o ceartă făcea ca asta să nu se întâmple niciodată.

Se năşteau mai multe femei decât bărbaţi; sau aşa se spunea. Dar nimeni nu făcea cu adevărat o numărătoare. Eu cred că se năşteau mai multe femei şi că ele mureau cu mai multă uşurinţă; şi cred că acesta reprezenta motivul pentru care bărbaţii erau cu desăvârşire tandri faţă de ele, pentru că ştiau că exista posibilitatea ca ele să moară. Femeile dădeau mai departe vigoarea trupurilor lor; şi erau îndrăgite pur şi simplu pentru că se dovedeau vesele tot timpul, se bucurau de viaţă şi nu se temeau să aducă pe lume copii. În general, femeile erau mai copilăroase, dar nici bărbaţii nu se arătau prea sofisticaţi.

Morţile prin accident erau invariabil urmate de o împreunare rituală şi de înlocuirea celui răposat; iar molimele dădeau frâu liber unor împreunări frenetice şi orgiastice, pentru că tribul încerca să repopuleze pământul.

Nu exista sărăcie. Ţinutul nu era niciodată prea aglomerat. Oamenii nu se certau niciodată pentru fructe, pentru ouă sau pentru laptele animalelor. Toate se găseau din belşug. Era prea cald şi prea încântător totul, existau atâtea lucruri plăcute de făcut.

Acela era paradisul, era Edenul, era vârsta de aur despre care vorbesc toate popoarele, un timp de dinainte ca zeii să se mânie, un timp de dinainte ca Adam să fi muşcat din mărul cunoaşterii, un timp al desfătării şi al abundenţei.

Dar esenţa este că eu mi-l amintesc, eu am fost acolo.

Nu-mi amintesc conceptul de lege.

Îmi aduc aminte ritualurile: dansurile, cântecele, formarea cercurilor şi faptul că fiecare cerc se mişca în direcţia opusă celui din interiorul său, îmi amintesc de bărbaţii şi de femeile care ştiau să cânte din fluier şi la tobe, chiar şi la harpe, care erau mai mici, fiind adesea făcute din scoici. Îmi aduc aminte de un grup care urca pe cele mai periculoase stânci cu torţe în mâini, doar ca să vadă dacă putea s-o facă fără să cadă.

Îmi aduc aminte că pictam, că oricui îi plăcea s-o facă picta pe stânci şi în peşterile din jurul văii şi că uneori plecam într-o călătorie de o zi ca să le vizităm pe toate.

Era necuviincios să pictezi prea mult, fără întrerupere; fiecare artist îşi făcea propriile culori, din pământ, din sângele lui, sau al unei biete capre de munte prăbuşite de pe stânci, sau dintr-al unei oi, sau din alte lucruri din natură.

Îmi aduc aminte că, la anumite intervale de timp, întregul trib se aduna ca să înfiripe un cerc după altul. Se credea că se adună întreaga populaţie; nimeni n-o putea şti.

Alteori ne strângeam în cercuri mici, izolate, şi alcătuiam câte un lanţ al amintirilor, aşa cum ştiam noi – nu aşa cum vi l-a descris Stuart Gordon.

Cineva striga:

– Cine îşi aduce aminte ceva de foarte, foarte demult?

Şi un altul se încumeta şi istorisea o poveste a unui plete-albe mort demult, pe care o ascultase când era nou-născut. Povestea aceea o istorisea acum, oferindu-le-o celorlalţi ca fiind cea mai veche, până când altcineva îşi ridica vocea, pentru a prezenta întâmplări care s-ar fi putut petrece înaintea celorlalte.

Pe urmă, alţii îşi ofereau cele mai vechi amintiri; se certau, sau făceau completări, sau dezvoltau poveştile altora. Multe succesiuni de evenimente puteau fi puse cap la cap şi descrise în întregime.

Era ceva extrem de fascinant – o secvenţă de evenimente, dintr-o lungă perioadă de timp, legate între ele de viziunea sau de atitudinea unui singur om. Asta reprezenta ceva deosebit. Era, poate, cea mai subtilă dintre realizările minţii noastre, alta decât adevărata muzică şi decât dansul.

Aceste secvenţe nu erau niciodată foarte bogate în evenimente. Ceea ce ne interesa era umorul sau vreo mică abatere de la normal şi, desigur, lucrurile frumoase. Adoram să vorbim despre lucruri frumoase. Dacă o femeie se năştea cu părul roşu, asta era pentru noi ceva magnific.

Dacă un bărbat se dovedea mai înalt decât alţii, asta era ceva magnific. Dacă o femeie cânta cu talent la harpă, era ceva magnific. Accidentele cumplite erau pomenite foarte, foarte pe scurt. Existau o serie de poveşti despre vizionari – cei care pretindeau că aud voci şi că le e cunoscut viitorul –, dar aşa ceva se întâmpla foarte rar. Erau poveşti despre întreaga viaţă a unui muzician sau a unui artist, sau a unei femei cu părul roşu, sau a unui constructor de bărci care îşi riscase viaţa navigând către Britannia şi se întorsese să-şi istorisească aventura. Erau poveşti despre bărbaţi chipeşi şi despre femei frumoase care nu se împreunaseră niciodată, aceştia fiind foarte renumiţi şi extrem de preţuiţi, cu toate că îşi pierdeau farmecul imediat ce se o făceau.

Jocurile amintirilor erau jucate adesea în zilele lungi – adică în acele zile în care abia dacă existau trei ore de întuneric. Ei, se poate spune că aveam un anumit simţ al anotimpurilor, bazat pe lumină şi pe întuneric, dar acesta nu a ajuns niciodată extrem de important, pentru că în vieţile noastre nu se schimbau prea multe în trecerea de la lungile zile de vară la zilele scurte ale iernii. Aşa că nu aveam noţiunea anotimpurilor. Nu ţineam socoteala

luminii şi a întunericului. În zilele mai lungi ne zbenguiam mai mult, dar, în afară de asta, nu le dădeam cine ştie ce atenţie. Pentru noi, zilele întunecoase erau la fel de calde precum cele lungi; hrana creştea din belşug. Gheizerele noastre nu îşi pierdeau niciodată căldura.

Dar acest lanţ al amintirilor, acest ritual al povestirii şi repovestirii, este important acum în ochii mei pentru ceea ce a devenit mai târziu. După ce am migrat în tărâmul frigului năprasnic, acesta a devenit modul nostru de a ne cunoaşte pe noi înşine şi de a şti cine fuseserăm. Avea o importanţă crucială când ne străduiam să supravieţuim în Ţara-de-Sus. Noi, făpturi care nu aveau nici un fel de cronici scrise, ne păstram în acest fel cunoştinţele.

Dar atunci? În ţinutul pierdut? Atunci părea o distracţie. Un joc excelent.

Cel mai serios eveniment care se putea petrece era naşterea. Nu moartea – care era frecventă, întâmplătoare şi de obicei considerată un fapt întristător, dar nesemnificativ –, ci naşterea unei noi fiinţe.

Oricine nu lua asta în serios era considerat un prost.

Pentru a avea loc o împreunare, se impunea ca protectorii femeii să confirme că ea o putea face şi ca bărbaţii să cadă de acord, unul dintre ei primind astfel permisiunea.

Se ştia că nou-născutul semăna întotdeauna cu părinţii şi că întotdeauna creştea imediat după naştere, având însuşirile unuia sau ale altuia, sau pe ale amândurora. Aşa că se aduceau cu vehemenţă argumente împotriva masculilor cu o constituţie fizică slabă dornici să se împerecheze, cu toate că, după obicei, oricine avea dreptul de a o face măcar o singură dată.

În ceea ce o privea pe femeie, întrebarea era dacă ea înţelegea cât de greu avea să-i fie să aducă pe lume copilul. Urma să aibă dureri, trupul ei avea să fie slăbit, era posibil să sângereze după aceea, ba chiar să moară în momentul naşterii sau ceva mai târziu.

Se considera, de asemenea, că anumite cupluri erau, din punct de vedere fizic, mai potrivite decât altele. De fapt, asta era cauza a ceea ce am fi putut numi certurile noastre. Niciodată sângeroase, dar se puteau dovedi foarte zgomotoase, cu fiecare Taltos zbierând, cu bătăi din picior şi aşa mai departe. Fiecăruia îi plăcea să ţipe mai tare decât ceilalţi, ne plăcea să aruncăm sudalme unii la alţii, într-un limbaj aidoma unui zumzăit intens şi grăbit, până când adversarul se simţea extenuat şi nu mai era în stare să gândească.

Şi, foarte, foarte rar, apărea câte un mascul sau câte o femelă mai presus decât alţii, o făptură despre care se spunea că avea membrele, chipul şi părul perfecte, că era foarte înaltă sau foarte bine proporţionată, iar împreunarea cu el sau cu ea pentru a aduce pe lume un vlăstar superb reprezenta o mare cinste; asta conducea la organizarea unor concursuri sau a unor jocuri. Toate acestea alcătuiau un tablou foarte bogat.

Dar acestea sunt singurele lucruri dureroase sau dificile pe care mi le aduc aminte şi nu voi vorbi acum despre ele. Poate fiindcă singurul moment în care am cunoscut disperarea a fost în timpul acelor jocuri. Jocuri reprezentând un ritual pe care l-am pierdut după strămutarea pe pământul iernii năprasnice. De atunci încolo, am fost nevoiţi să înfruntăm prea multe necazuri reale.

Când, în cele din urmă, cuplul obţinea permisiunea – îmi aduc aminte că odată a trebuit să implor douăzeci de persoane, fiind nevoit să mă cert şi să aştept zile de-a rândul –, tribul se aduna, formând un cerc, apoi altul şi altul, tot mai departe, până ce nu mai avea nici un haz, fiindcă distanţa era prea mare ca să mai poţi vedea ceva.

Prindeau să bată tobele şi începea dansul. Dacă era noapte, îşi făceau apariţia torţele. Iar perechea se îmbrăţişa şi se hârjonea cu dragoste, cât mai mult cu putinţă, înainte de sosirea momentului culminant. Era o desfătare îndelungă. Dacă dura vreme de o oră, era minunat, iar dacă ţinea vreme de două ore era sublim.

Mulţi nu reuşeau să depăşească o jumătate de oră. Oricum ar fi fost, atunci când sosea momentul săvârşirii actului, acesta se prelungea, la rândul său, pe o durată uimitoare. Cât de mult? Nu ştiu. Cred că mai mult decât pot rezista oamenii sau un Taltos născut din oameni. Poate o oră, poate mai mult.

Când, într-un târziu, perechea se despărţea, o făcea fiindcă un nou Taltos era pe punctul de a se naşte. Pântecul mamei se umfla cu totul dureros. Tatăl ajuta apoi la scoaterea copilului şovăielnic, cu silueta prelungă, din trupul mamei, îl încălzea cu mâinile lui şi îl apropia de sânul ei.

Toată lumea se aduna să privească miracolul, fiindcă pruncul, care la început avea, probabil, între şaizeci şi nouăzeci de centimetri, fiind foarte subţire şi delicat şi putând fi vătămat cu uşurinţă dacă nu era atins cu grijă, începea imediat să se lungească şi să capete proporţii. Iar în următoarele cincisprezece minute, sau chiar mai repede, îşi atingea deplina şi maiestuoasa înălţime. Pletele îi cădeau pe umeri, degetele i se lungeau, iar oasele delicate ale corpului său, atât de flexibile şi de puternice, deveneau cele ale unei siluete uriaşe. Capul ajungea de trei ori mai mare decât în momentul naşterii.

Mama zăcea apoi ca moartă, dormind somnul agitat al lăuzei. Însă pruncul stătea întins alături, vorbea cu ea, şi uneori se întâmpla ca mama să nu alunece deloc în vis, ci să-i vorbească şi să-i cânte, deşi era întotdeauna ameţită şi adesea amuzantă, şi îl făcea să-şi povestească primele amintiri, pentru ca nu cumva să le uite.

Noi uităm.

Putem uita cu uşurinţă, iar a povesti înseamnă a memora, a întipări. A povesti înseamnă a te împotrivi cumplitei singurătăţi a uitării, cumplitei sale ignoranţe şi amărăciuni. Sau aşa credeam noi.

Acest copil, fie el mascul sau femelă – şi cel mai adesea era femelă –, reprezenta motivul unei mari bucurii. Pentru noi, însemna mai mult decât naşterea unei singure fiinţe. Însemna că

viaţa tribului era bună; că viaţa tribului avea să meargă mai departe.

Bineînţeles că nu ne îndoiam de asta niciodată, dar existau legende care spuneau că uneori nu se întâmpla aşa, că uneori femelele se împreunaseră dând naştere unor copii de o înălţime mult prea mică, sau nezămislind nimic, şi că tribul se împuţinase până la numai câteva persoane. Din când în când, molima steriliza femeile şi, uneori, chiar şi bărbaţii.

Copilul era iubit şi îngrijit de ambii părinţi, deşi, dacă era fată, se putea întâmpla să fie dusă, după o vreme, într-un loc unde nu trăiau decât femei. Pruncul era, de obicei, legătura dragostei dintre bărbat şi femeie. Aceştia nu căutau să se iubească unul pe altul într-un alt fel, sau în intimitate. Aducerea pe lume a copiilor producându-se în acel fel special, pentru noi nu exista conceptul de căsătorie, sau cel de monogamie, sau de a rămâne cu o singură femeie. O astfel de idee ni se părea, dimpotrivă, frustrantă, periculoasă şi prostească.

Dar, uneori, se întâmpla. Sunt sigur că se-ntâmpla. Un bărbat şi o femeie se iubeau atât de mult încât nu puteau fi despărţiţi. Dar nu-mi amintesc să mi se fi întâmplat mie. Nimic nu te împiedica să te întâlneşti cu orice femeie sau cu orice bărbat, iar dragostea şi prietenia nu erau romantice; erau caste.

Despre viaţa aceea ar fi de spus mai multe decât pot eu descrie – despre diversele genuri de cântece pe care le cântam, despre natura disputelor noastre, pentru că exista o structurare a acestora, despre tipurile de logică răspândite printre noi, pe care le-aţi considera, probabil, ridicole, şi despre categoriile de greşeli îngrozitoare şi de gafe pe care le săvârşea, în mod inevitabil, un Taltos tânăr. Pe insulă existau mamifere mici – foarte asemănătoare cu maimuţele, dar nu ne-am gândit niciodată să le vânăm, să le gătim sau să le mâncăm. O asemenea idee ar fi fost de o vulgaritate intolerabilă.

V-aş putea descrie şi sălaşele pe care ni le construiam, pentru că erau de mai multe feluri, şi puţinele podoabe pe care le

purtam – nu ne plăceau hainele şi nici nu aveam nevoie, nici nu doream să ţinem ceva atât de murdar în contact cu pielea noastră –, v-aş putea descrie bărcile, şi cât de prost făcute erau, şi încă o mie de alte lucruri.

Câteodată se întâmpla ca unii dintre noi să se furişeze în locul unde trăiau femeile, doar ca să le privească făcând dragoste, una în braţele alteia. Iar ele ne descopereau şi insistau să plecăm. Erau anumite ascunzători dintre stânci, grote, peşteri şi mici firide din preajma izvoarelor fierbinţi care deveniseră adevărate altare ale dragostei trupeşti, atât între doi bărbaţi, cât şi între două femei.

În paradisul acela nu apărea niciodată plictiseala. Erau prea multe lucruri de făcut. Puteai zburda ore întregi pe malul mării, puteai chiar şi să înoţi, dacă aveai curaj. Puteai aduna ouă şi fructe, puteai să dansezi şi să cânţi. Îmi imaginez că pictorii şi muzicienii erau cei mai harnici, iar după ei veneau constructorii de bărci şi cei de colibe.

Era nevoie de inteligenţă. Eu eram considerat foarte inteligent. Descoperisem tipare acolo unde alţii nu le observaseră, şi anumite midii din lacurile calde care creşteau mai repede atunci când apa era scăldată în razele soarelui, şi că anumitor ciuperci le mergea mai bine în zilele întunecoase, şi îmi plăcea să inventez diverse procedee – cum ar fi nişte lifturi simple, nişte coşuri din lujeri şi din nuiele, în care fructele din vârfurile copacilor puteau fi trimise jos.

Dar oamenii râdeau de mine în aceeaşi măsură în care mă admirau pentru asta. Se considera că, pur şi simplu, astfel de lucruri nu erau necesare.

Nimeni nu ştia ce înseamnă o corvoadă. Fiecare zi ne aducea miliardele ei de posibilităţi. Nimeni nu punea la îndoială desăvârşita puritate a plăcerii.

Durerea era rea.

De aceea naşterea ne trezea tuturor un asemenea respect şi de aceea o priveam cu atâta prudenţă, pentru că se împletea cu

durerile femeii. Şi trebuie să înţelegeţi că femeia Taltos nu era o sclavă a bărbatului. Era, adesea, tot atât de puternică precum un bărbat, cu braţele tot atât de lungi şi tot atât de flexibile. Hormonii din trupul ei generau procese chimice total diferite.

Iar naşterea, care implica atât plăcerea, cât şi durerea, era cel mai semnificativ mister din vieţile noastre. De fapt, era singurul mister semnificativ din vieţile noastre.

Acum ştiţi ceea ce voiam să aflaţi. Lumea noastră era un univers al armoniei şi al adevăratei fericiri, era un univers al marilor mistere şi al nenumăratelor şi minunatelor lucruri mărunte.

Era paradisul, şi niciodată nu s-a întâmplat să se nască vreun Taltos care să nu-şi amintească tărâmul pierdut şi acele vremuri ale armoniei, indiferent din ce descendenţă alterată ar fi provenit şi indiferent cât sânge omenesc i-ar fi curs prin vene.

E mai mult decât sigur că Lasher şi-l amintea. E mai mult decât sigur că Emaleth şi-l amintea.

Povestea paradisului e în sângele nostru. Îl vedem, auzim cântecele păsărilor sale şi simţim căldura izvoarelor vulcanice. Îi putem gusta fructele; îi auzim cântările; ne putem înălţa vocile, intonându-le. Aşa că noi ştim, ştim ceea ce oamenii doar cred, ştim că paradisul acela se poate reîntoarce.

Îngăduiţi-mi să mai adaug ceva, înainte de a continua, ajungând la cataclism şi la ţinutul iernii.

Cred cu adevărat că printre noi existau şi făpturi rele, cele care săvârşeau violenţe. Cred că existau. Probabil că erau acelea care ucideau şi cele care erau ucise. Sunt sigur că e posibil să fi fost aşa. Trebuie să fi fost aşa. Dar nimeni nu voia să vorbească despre asta! Astfel de lucruri rămâneau în afara poveştilor! Aşa că nu aveam nici o istorie a incidentelor sângeroase, a violurilor, a supunerii unui grup de bărbaţi de către altul. Iar puternica oroare faţă de violenţă astfel triumfa.

Nu ştiu cum se făcea dreptatea. Nu aveam conducători, în adevăratul sens al cuvântului, nici măcar în măsura în care

existau grupuri de înțelepți, de oameni care se adunau laolaltă la sfat de taină, alcătuind, ca să spunem așa, un soi de elită, la care se putea face apel.

Un alt motiv care mă face să cred că violența trebuie să se fi săvârșit este existența conceptelor clare de Zeu Bun și Zeu Rău. Desigur că Zeul Bun era cel sau cea (această divinitate nu era divizată) care ne dăruise pământul, hrana și plăcerile; iar Zeul Rău făurise cumplitul tărâm al frigului năprasnic; Zeul Rău se desfăta cu accidentele care puneau capăt vieții unui Taltos; și, din când în când, Zeul Rău intra într-unul dintre noi, dar asta se întâmpla extrem de rar!

Dacă existau legende și povești legate de această religie vagă, eu n-am auzit niciodată pe cineva povestindu-le. Cultul nostru nu era un cult al sacrificiilor sângeroase sau al îmbunării. Întotdeauna îl preamăream pe Zeul Bun prin cântece, prin versuri și prin dansurile noastre în cerc. Când dansam și când aduceam pe lume un copil, ne apropiam de Zeul Bun.

Multe dintre aceste cântece vechi îmi revin tot timpul în minte. Din când în când, cobor în faptul serii și mă plimb pe străzile New York-ului, de unul singur, prin mijlocul mulțimii, cântând melodiile pe care mi le pot aduce atunci aminte, iar nostalgia tărâmului pierdut se reîntoarce, odată cu sunetul tobelor și al fluierelor și cu viziunea bărbaților și a femeilor dansând în cercuri. Poți face așa ceva în New York, nimeni nu-ți dă nici o atenție. Asta mă amuză.

Uneori, alți oameni din New York care cântă pentru ei înșiși, care bolborosesc cu voce tare sau care murmură mi se alătură și cântă împreună cu mine, apoi se pierd în mulțime. Cu alte cuvinte, ființiții din New York mă acceptă. Și, cu toate că fiecare dintre noi e singur, în acele câteva clipe ne avem unii pe alții. Lumea crepusculară a orașului.

Pe urmă ies cu mașina și le împart haine și fulare de lână celor care nu au. Uneori îl trimit pe Remmick, servitorul meu, să facă asta. Alteori îi aducem pe oamenii străzii să doarmă în

hol, îi hrănim şi le oferim un culcuş. Dar când se iau la bătaie unii cu alţii, poate chiar înjunghiindu-se, trebuie să iasă cu toţii din nou afară, în zăpadă.

Ah, dar asta îmi aduce aminte de o altă capcană a ţinutului nostru pierdut. Cum de-am putut s-o uit? Existau întotdeauna acei Taltos prinşi în muzică, cei care nu puteau scăpa. Puteau să fie prinşi în melodia altora, care trebuiau s-o întrerupă pentru a-i putea elibera. Sau puteau fi prinşi în propriul cântec şi îl cântau într-adevăr până când se prăbuşeau fără suflare. Puteau să danseze până ce cădeau jos, morţi.

Eu cădeam adesea sub puternica vrajă a cântecului, a dansului şi a ritmului, dar mă trezeam întotdeauna, ieşind din ea, sau melodia ajungea la un final ritualic, ori poate că oboseam, sau pierdeam ritmul. Oricum ar fi fost, nu m-am aflat niciodată în pericol de moarte. Mulţi alţii făceau ceea ce făceam şi eu. Dar întotdeauna murea câte cineva în felul ăsta.

Toată lumea simţea că un Taltos care murise dansând sau cântând se dusese la Zeul Bun.

Dar nimeni nu vorbea prea des despre aşa ceva. Pur şi simplu, moartea nu constituia un subiect potrivit pentru un Taltos. Toate lucrurile neplăcute erau date uitării. Era unul dintre idealurile noastre fundamentale.

M-am născut cu mult timp înainte de momentul cataclismului. Dar nu ştiu cum să măsor acest timp. Îl estimez la douăzeci sau treizeci de ani.

Cataclismul a fost, în întregime, o dezlănţuire a naturii. Mai târziu, bărbaţii au istorisit poveşti despre soldaţii romani şi picţi care ne-ar fi alungat din insulă. Nici vorbă de aşa ceva. Pe tărâmul pierdut, n-am dat niciodată cu ochii de vreo fiinţă umană. Nu cunoşteam nici un alt popor. Nu ne ştiam decât pe noi înşine.

O puternică înălţare a terenului a făcut ca ţinutul nostru să se cutremure şi să crape. A început cu huruieli vagi şi cu nişte nori de fum, care au acoperit cerul. Gheizerele au prins să-i

opărească pe semenii noştri. Lacurile erau atât de fierbinţi, încât nu mai puteai bea din ele. Pământul se cutremura şi gemea zi şi noapte.

Mulţi Taltos erau pe moarte. Peştii din lacuri pieriseră, iar păsările zburaseră de pe stânci. Bărbaţii şi femeile plecau în toate părţile în căutarea unui loc care să nu fi dat în clocot, dar nu-l găseau şi unii se reîntorceau în fugă.

În cele din urmă, după nenumărate morţi, întregul trib a construit plute, bărci, pirogi, orice s-a putut, ca să plece către tărâmul frigului năprasnic. Pentru noi nu exista o altă alegere. Ţinutul nostru devenea tot mai agitat şi mai nesigur pe zi ce trecea. Nu ştiu cât de mulţi au rămas. Nu ştiu cât de mulţi au plecat. Oamenii noştri construiau bărci zi şi noapte şi plecau pe mare. Cei înţelepţi îi ajutau pe cei necugetaţi – acesta era adevăratul mod în care îi deosebeam pe bătrâni de tineri – şi, cam în a zecea zi, după calculele mele de acum, m-am urcat în barcă împreună cu două dintre fiicele mele, cu doi bărbaţi pe care îi iubeam şi cu o femeie.

Iar ţinutul iernii este, de fapt, locul de unde, într-o după-amiază, am văzut pământul meu de baştină scufundându-se, iar în momentul acela a început cu adevărat istoria poporului meu.

Au început încercările şi necazurile semenilor mei, adevăratele lor suferinţe şi, pentru ei, au apărut pentru prima oară conceptul de bravură şi cel de sacrificiu. A fost începutul tuturor lucrurilor pe care fiinţele umane le consideră sacre şi care nu sunt decât urmările dificultăţilor, ale luptei şi ale idealizării crescânde a beatitudinii şi a perfecţiunii, care nu pot înflori în minte decât atunci când paradisul a fost definitiv pierdut.

Am văzut sfârşitul înfiorătorului cataclism de pe o stâncă înaltă; de la înălţimea aceea, am văzut pământul sfărâmându-se şi scufundându-se în mare. De acolo am văzut siluetele minuscule de Taltos înecându-se. De acolo am văzut valurile gigantice

măturând picioarele stâncilor şi dealurile, spărgându-se în văile ascunse şi inundând pădurile.

Zeul Rău triumfase, aşa a spus unul dintre însoţitorii mei. Şi, pentru prima oară, cântecele pe care le-am cântat şi poveştile pe care le-am istorisit s-au transformat într-un adevărat bocet.

Când am fugit către tărâmul frigului năprasnic, trebuie să fi fost sfârşitul verii. Trebuie să fi fost într-adevăr frig. Apa care se izbea de ţărm era destul de rece pentru a lăsa un Taltos fără cunoştinţă. Ne-am dat imediat seama că nu avea să fie niciodată caldă.

Dar deplina răsuflare a iernii s-a dovedit a fi ceva pe care nici măcar nu îl visasem cu adevărat. Marea majoritate a semenilor mei care fugiseră de pe tărâmul pierdut au murit în prima iarnă. Cei rămaşi s-au împerecheat cu furie pentru a reface tribul. Dar, cum noi nu aveam de fapt idee că iarna urma să se întoarcă, în cea care a urmat au pierit, de asemenea, mulţi alţii.

Probabil că abia în al treilea sau în al patrulea an am înţeles care era ciclul anotimpurilor.

Dar acei primi ani au fost o vreme a superstiţiilor excesive, a clănţănitului excesiv din dinţi şi a raţionamentelor prin care ne întrebam de ce fuseserăm alungaţi de pe tărâmul pierdut şi de ce veneau zăpada şi vântul să ne ucidă, ori dacă Zeul Bun se întorsese sau nu împotriva noastră.

Predilecţia mea către observaţie şi către meşteşugirea diverselor obiecte m-a ridicat la rangul de conducător necontestat. Dar întregul trib învăţa cu rapiditate despre o serie de lucruri, cum erau, de pildă, hoiturile calde încă ale urşilor ucişi şi ale altor animale mari şi căldura binefăcătoare oferită de blănile lor. Gropile erau, evident, mai călduroase decât grotele, iar cu coarnele antilopelor moarte se putea săpa, construind, pentru noi înşine, locuinţe adânci, subpământene, pe care le acopeream cu trunchiuri de copaci şi cu pietre.

Ştiam cum să facem focul şi am devenit în curând foarte pricepuţi, pentru că nu găseam nicăieri vreo flacără care să apară

din nimic, țâșnind pur și simplu din măruntaiele stâncii. În momente diferite, o serie de Taltos au inventat tipuri asemănătoare de roți și, în curând, au fost făcute căruțe rudimentare pentru transportul hranei și al bolnavilor.

Aceia dintre noi care supraviețuiseră tuturor iernilor din tărâmul frigului năprasnic au început să capete diverse cunoștințe valoroase pe care trebuiau să le învețe copiii. A te ocupa de ei cu atenție a început să conteze pentru prima oară. Grija față de copii devenise o cale pentru a asigura supraviețuirea. Toate femeile au născut cel puțin o dată, pentru a compensa îngrozitoarea rată a mortalității.

Dacă viața nu ar fi fost atât de dură, poate că vremurile acelea ar fi fost considerate un timp al marilor plăceri creatoare. Aș putea face o listă a diverselor noastre descoperiri.

E suficient să spun că eram vânători și culegători de un tip foarte primitiv, cu toate că nu mâncam carnea animalelor decât atunci când eram într-adevăr morți de foame și că am progresat într-un mod impredictibil și într-o manieră total diferită de cea a ființelor umane.

Creierul nostru mare, capacitatea verbală sporită, strania combinație dintre instinctul și inteligența fiecăruia – toate acestea ne-au făcut, în multe privințe, mai abili și mai stângaci, mai pătrunzători și mai necugetați.

Firește că între noi izbucneau certuri, ca urmare a lipsurilor sau a întrebărilor legate de deciziile noastre – să continuăm același mod de viață sau să mergem în căutarea vânatului? Din grupul inițial s-au desprins altele, care și-au urmat propria cale.

La vremea aceea mă obișnuisem deja să fiu conducătorul și, sincer vorbind, nu credeam că altcineva s-ar fi putut descurca. Eram cunoscut, pur și simplu, după nume, Ashlar, căci printre noi nu era nevoie de nici un fel de titlu, aveam o influență uimitoare asupra altora și trăiam cu groaza că s-ar fi putut rătăci, că ar fi putut fi mâncați de fiare sălbatice sau că s-ar fi putut

lupta între ei într-un asemenea mod încât să se rănească. Bătăile şi certurile se înscriau acum printre întâmplările de zi cu zi.

Odată cu trecerea fiecărei ierni, căpătam deprinderi din ce în ce mai importante. Şi, în timp ce urmăream vânatul către sud, sau deplasându-ne în direcţia aceea pur şi simplu din instinct ori din întâmplare, nu ştiu, am ajuns în ţinuturi mai calde, cu veri destul de lungi, şi au început să se înfiripe veneraţia şi dependenţa faţă de anotimpuri.

Ca amuzament, am început să călărim cai sălbatici. Ni se părea un sport extraordinar. Dar nu ne gândeam că acei cai ar fi putut fi îmblânziţi cu adevărat. Ne descurcam foarte bine cu boii care ne trăgeau carele, pe care, la început, le trăsesem, firește, noi înşine.

Din toate acestea a luat naştere cea mai intensă dintre perioadele noastre religioase. Invocam numele Zeului Bun de fiecare dată când asupra noastră se năpustea haosul, străduindu-mă să readuc ordinea în vieţile tuturor. Uneori aveau loc execuţii de două ori pe an.

Sunt atât de multe de scris sau de spus despre acele secole... Dar ele reprezintă, într-un sens cât de poate de adevărat al cuvântului, o epocă unică, între cea a tărâmului pierdut şi sosirea oamenilor – şi, în bună măsură, tot ce s-a gândit, presupus, învăţat şi memorat în acele vremuri a fost zguduit, ca să spun aşa, odată cu apariţia acestora.

E suficient să spun că deveniserăm un popor bine dezvoltat, care îl venera pe Zeul Bun pe o scară destul de extinsă, prin banchete şi prin dansuri, aşa cum o făcuserăm dintotdeauna. Încă mai jucam jocul amintirilor şi încă mai respectam regulile noastre stricte de comportament, cu toate că, acum, bărbaţii îşi „aminteau" la naştere cum să fie violenţi, cum să se lupte, cum să se distingă şi cum să se întreacă între ei, iar femeile se năşteau ţinând minte spaima.

Iar anumite evenimente stranii au avut un impact incredibil asupra noastră, mult mai semnificativ decât a putut înțelege oricare dintre noi la vremea respectivă.

În Britannia puseseră piciorul alți bărbați și alte femei. Auzeam despre ei de la alți Taltos – și erau dezgustători și tot atât de răi ca animalele. Grupurile de Taltos îi măcelăriseră ca să se apere. Dar acei oameni stranii, care nu erau Taltos, lăsaseră în urma lor oale făcute din pământ sfărâmicios, pictate cu imagini frumoase, și arme făurite dintr-o piatră magică. Și mai lăsaseră și niște creaturi ciudate, ca niște maimuțe, cu toate că nu aveau blană și erau extrem de neajutorate, niște creaturi care ar fi putut fi copiii lor.

Asta ne-a făcut să ne întrebăm dacă erau sau nu animale, pentru că, după știința noastră, numai animalele aveau pui neajutorați. Dar nici măcar aceia nu erau atât de neajutorați precum acele creaturi mărunte.

Dar semenilor noștri le-a fost milă de ele; le-au hrănit cu lapte și le-au luat cu ei și, în cele din urmă, după ce am auzit atât de multe despre ele, am cumpărat și noi vreo cinci asemenea mici făpturi, care, la vremea aceea, nu mai plângeau tot timpul și învățaseră să meargă.

Creaturile n-au trăit mult. Poate doar vreo treizeci și cinci de ani, timp în care înfățișarea li s-a schimbat în mod spectaculos; micile făpturi rozalii care se târau ca viermii s-au transformat în ființe înalte și puternice, dar numai pentru a deveni apoi niște creaturi bătrâne, ofilite și slăbite. Pe deplin animalice, asta a fost presupunerea noastră, și nu cred că am tratat acele primate primitive mai bine decât ne tratam câinii.

Nu erau agere la minte și nu înțelegeau vorbele noastre rostite cu iuțeală; faptul că ne puteau înțelege dacă vorbeam mai rar a fost o descoperire remarcabilă, dar se părea că ele nu aveau un limbaj propriu.

Ne-am spus că veneau pe lume proaste, având mai puține cunoștințe înnăscute decât o vulpe sau decât o pasăre; și, cu toate

că dobândeau cu timpul o mai mare putere de raționament, rămâneau pentru totdeauna foarte neputincioase, mici și acoperite cu un păr hidos.

Când un bărbat din neamul nostru se împreuna cu o femeie de-a lor, ea sângera și murea. Bărbații lor le făceau pe femeile noastre să sângereze. Și, pe lângă asta, erau brutali și stângaci.

În decursul veacurilor, am dat peste asemenea făpturi în mai multe rânduri, sau le-am cumpărat de la alți Taltos, dar nu le-am întâlnit niciodată sub forma unei forțe organizate. Am presupus că erau inofensive. Și adevărul e că nu aveam, pentru ele, nici un nume. Nu ne-au învățat nimic și ne-au făcut să plângem de ciudă când am văzut că nu erau în stare să învețe nimic de la noi.

Cât de trist este, ne spuneam, că aceste animale mari, care seamănă atât de mult cu Taltos, care pot până și să umble în două picioare și nu au coadă, nu au nici minte.

Între timp, legile noastre au devenit foarte stricte. Execuția era pedeapsa extremă pentru nesupunere. A devenit un ritual, deși nu a reprezentat niciodată o sărbătoare, în timpul căruia vinovatul era ucis cu repeziciune, cu lovituri intenționate și puternice în țeastă.

De fapt, craniul unui Taltos rămâne elastic încă multă vreme după ce celelalte oase se durifică. Iar țeasta poate fi zdrobită cu ușurință, dacă știi cum s-o faci, și – din nefericire – noi învățaserăm.

Dar moartea continua să ne îngrozească. Crima era un delict foarte rar întâlnit. Pedeapsa cu moartea le era destinată celor care puneau în pericol întreaga comunitate. Nașterea continua să fie cea mai importantă dintre ceremoniile noastre sacre și, când găseam un teritoriu prielnic, care părea să se dovedească favorabil pentru o stabilire definitivă, ne alegeam de obicei un loc pentru dansul nostru religios, în cercuri, aducând pietre care să-l marcheze, iar acestea era adeseori unele foarte, foarte mari, cu care ne mândream.

Ah, cercurile de pietre! Deşi nu ne gândeam niciodată la noi înşine numindu-ne astfel, am devenit poporul cercurilor de pietre de pe tot cuprinsul ţinutului.

Când eram siliţi să ne găsim un nou teritoriu – fie din cauza lipsei de hrană, fie din cauza apariţiei unui alt grup de Taltos, care nu era pe placul nici unuia dintre noi şi în apropierea căruia nu îşi dorea nimeni să trăiască –, ne luaserăm obiceiul de a construi imediat un nou cerc. Adevărul e că diametrul acestuia şi mărimea pietrelor se transformase într-o revendicare a unui anumit teren, iar vederea unui cerc larg, construit de alţii, era semnul care ne spunea că pământul le aparţinea şi că trebuia să ne vedem de drum.

Erau unii destul de nesăbuiţi ca să nu ţină seama de un cerc sacru? Ei bine, nu le dădeam pace şi nu aveau parte de linişte până ce nu-şi ridicau tabăra de pe teritoriul nostru. Bineînţeles că lipsurile erau cele care impuseseră asemenea reguli. O câmpie întinsă putea întreţine, de fapt, foarte puţini vânători. Locurile prielnice din preajma lacurilor şi a râurilor de pe coastă erau ceva mai bogate, dar nici unul nu reprezenta paradisul, nici unul nu reprezenta acel izvor nesecat de căldură şi de belşug care fusese tărâmul pierdut.

Ne apăram împotriva invadatorilor şi a intruşilor pretinzând că ne bucuram de protecţia divină. Şi îmi aduc aminte că am sculptat eu însumi o statuie a Zeului Bun, aşa cum apărea în viziunea mea – atât cu sâni, cât şi cu penis –, în partea de sus a uneia dintre acele pietre imense, ca pe o pledoarie către alţi Taltos, dându-le de înţeles că trebuiau să ne respecte cercul sacru şi, întru aceasta, pământul.

Când avea loc o adevărată luptă, datorată personalităţii, dezacordurilor şi nemaipomenitei lăcomii stârnite de un anumit teren, invadatorii dărâmau pietrele celor care trăiseră în locul respectiv şi construiau un cerc nou, în întregime al lor.

Să fii gonit era istovitor, dar, într-un cămin nou, ne mistuia dorinţa de a construi un cerc mai mare, mai impozant. Făceam

legământ că vom găsi pietre atât de mari, încât nimeni nu avea să le mai poată disloca vreodată, nimeni nu avea nici măcar să mai încerce.

Cercurile vorbeau despre ambiţia şi despre simplitatea noastră – despre bucuria de a dansa şi despre entuziasmul cu care eram gata să luptăm şi să murim pentru teritoriul tribului.

Deşi neschimbate din zilele teritoriului pierdut, valorile noastre de bază se consolidaseră, cumva, în jurul anumitor ritualuri. Toată lumea era obligată să asiste la naşterea unui nou Taltos. Şi era legiuit ca nici o femeie să nu zămislească de mai mult de două ori. Şi era lege ca aceste naşteri să nu fie lipsite de respect şi de senzualitate; adesea apărea, într-adevăr, o îndelungată şi puternică stare de euforie sexuală.

Un nou Taltos era considerat un semn prevestitor; dacă nu avea membrele şi silueta perfecte, dacă nu era plăcut la vedere şi nu ajungea la înălţimea deplină, întregul ţinut era cuprins de o spaimă cumplită. Un nou-născut desăvârşit era, ca şi mai înainte, o binecuvântare a Zeului Bun, dar, înţelegeţi, credinţele noastre deveniseră mai sumbre; şi, pe măsură ce se întâmpla asta, pe măsură ce trăgeam toate concluziile greşite posibile în urma unor întâmplări firesti, devenea mai sumbră şi obsesia noastră faţă de marile cercuri, credinţa noastră în faptul că erau menite să-i facă plăcere Zeului Bun şi că aveau o importanţă morală esenţială pentru trib.

În cele de urmă, a sosit anul când ne-am stabilit în câmpie.

Era vorba despre un loc din sudul Britanniei, cunoscut acum drept Salisbury, unde clima era minunată pentru noi, fiind cea mai prielnică pe care fuseserăm în stare s-o descoperim vreodată. Epoca? Înainte de sosirea oamenilor.

La vremea aceea, ştiam că iarna avea să ne-nsoţească întotdeauna; nu credeam că în lume ar fi existat vreun loc unde să poţi scăpa de ea. Şi, dacă te gândeşti la asta, este o presupunere perfect firească. Vai! În această parte a Britanniei verile erau mai lungi şi mai plăcute, acum aflasem asta în mod

nemijlocit, pădurile erau dese și pline de cerbi, iar marea nu se găsea departe.

Pe câmpie peregrinau turme de antilope sălbatice.

Am hotărât că acolo ar fi trebuit să ne construim definitiv căminul.

Ideea de a te muta tot timpul pentru a evita conflictele și pentru a-ți vâna hrana își pierduse de mult farmecul. Deveniserăm, într-o anumită măsură, un popor de colonişti. Toți oamenii noștri erau în plină căutare a unui refugiu permanent și a unui loc definitiv în care să își cânte melodiile sacre, în care să se desfășoare jocul sacru al amintirilor, dansul sacru și, desigur, ritualul nașterii.

Fuseserăm extrem de nemulțumiți de ultima invazie și nu plecaserăm decât în urma unor certuri interminabile (orice Taltos încerca mai întâi puterea cuvântului), după câteva agresiuni și un ultimatum, ceva de genul: „Foarte bine, dacă sunteți hotărâți să înțesați pădurile astea, atunci noi o să le părăsim!"

Ne consideram cu mult superiori oricărui alt trib, din nenumărate motive, dar cu siguranță mai ales fiindcă atât de mulți dintre noi trăiseră pe tărâmul pierdut și fiindcă aceia cu părul alb mai erau încă foarte, foarte numeroși. Eram, în multe privințe, grupul cu cea mai clară organizare și aveam cele mai multe obiceiuri. Unii dintre noi aveau acum cai și știau să-i călărească. Caravana noastră era formată din multe căruțe. Și aveam cirezi suficient de numeroase și turme de oi, de capre și de un alt soi de vite, care nu mai există în ziua de azi.

Unii ne luau în bătaie de joc, mai ales fiindcă mergeam călare, căzând de pe cai în repetate rânduri, dar, în general, ceilalți Taltos ne respectau și se temeau de noi, și veneau să ne ceară ajutorul în vremuri grele.

Acum, în câmpia Salisbury, după ce am stabilit că avea să fie a noastră pentru totdeauna, ne-am hotărât să înălțăm cel mai mare cerc de pietre care fusese văzut vreodată pe lume.

La vremea aceea, descoperiserăm, totodată, că fiecare construire a unui cerc unea tribul, îl ferea de necazuri şi făcea ca toate dansurile să fie tot mai vesele pe măsură ce adăugam piatră după piatră iar construcţia noastră devenea o privelişte tot mai impresionantă.

Această întreprindere măreaţă, înălţarea celui mai mare cerc din lume, a modelat mai multe secole ale existenţei noastre şi ne-a făcut să progresăm rapid în ceea ce priveşte inventivitatea şi organizarea. Căutarea blocurilor mari de piatră de nisip, sau gresie, cum se numeşte acum, metodele de transport al lespezilor, de aliniere şi de ridicare a acestora şi de aşezare în poziţie finală a buiandrugilor – toate astea ne cheltuiau energia; deveniseră justificarea existenţei noastre.

Conceptele de distracţie şi de joacă aproape că nu mai existau pentru noi. Eram supravieţuitorii frigului năprasnic. Dansul fusese sanctificat. Totul fusese sanctificat. Totuşi, aceasta era o epocă măreaţă, tulburătoare.

Cei care doreau să facă parte din viaţa noastră ni se alăturaseră, şi am ajuns atât de numeroşi, încât puteam face faţă invaziilor; într-adevăr, prima piatră monstruoasă din planul nostru răspândea o asemenea inspiraţie divină, încât alţi Taltos au venit s-o venereze, să se alăture cercului nostru sau să-l vegheze, mai degrabă decât să ne fure o parte a câmpiei.

Construirea cercului a devenit fundalul pe care se desfăşura progresul nostru.

În decursul acelor secole, existenţa noastră a atins cele mai înalte culmi. Ne-am construit taberele pe toată întinderea câmpiei, la distanţe uşor de străbătut cu pasul faţă de măreţul nostru cerc, şi ne-am adunat animalele în mici ţarcuri fortificate cu palisade. Am plantat soc şi porumbar în jurul taberelor noastre, iar aceste tabere s-au transformat în forturi.

Am stabilit un mod sistematic de înhumare a morţilor; firește că, în această epocă, am construit o serie de morminte subpământene. De fapt, toate cele ce însoţesc o aşezare stabilă

au început să se desfăşoare. Nu am început să facem oale, dar am cumpărat un număr foarte mare de la alţi Taltos, care pretindeau că, la rândul lor, le cumpăraseră de la oamenii păroşi, cu viaţă scurtă, sosiţi pe coastă în bărci din piei de animale.

În curând, triburile din întreaga Britannie ni s-au alăturat spre a se prinde în cercul viu al dansului din mijlocul pietrelor neclintite.

Cercurile s-au transformat în imense procesiuni şerpuitoare. Se spunea că naşterea în mijlocul cercului nostru era aducătoare de noroc. Iar negoţul pe scară largă şi prosperitatea ne-au ieşit în cale.

Între timp, pe pământul nostru se mai înălţaseră şi alte cercuri imense. Cercuri largi, splendide, dar nici unul, absolut nici unul nu rivaliza cu al nostru. De fapt, într-un anumit moment al acestei ere rodnice şi miraculoase, s-a dus vestea despre cercul nostru, considerat a fi, cu adevărat, cercul cercurilor; oamenii nu căutau să-l egaleze, ci doar să-l vadă, să danseze în mijlocul lui, să se alăture procesiunilor care şerpuiau intrând şi ieşind prin diversele cadre formate de buiandrugi şi de pietrele în poziţie verticală.

A face o călătorie până la un alt cerc pentru a dansa împreună cu tribul de acolo a devenit un eveniment obişnuit. Cu ocazia unor asemenea adunări aflam multe unii despre alţii şi oficiam imense lanţuri ale amintirilor, făcând schimb de poveşti, stabilizând amănuntele celor mai apreciate dintre ele şi corectând legendele tărâmului pierdut.

Plecam în grupuri ca să vedem cercul numit acum Avebury şi pe celelalte, situate mai departe, spre sud, aproape de Colina Glastonbury, atât de îndrăgită de Gordon. Şi mergeam către nord, pentru a venera altele.

Dar, în toată această epocă, nici unul nu era atât de magnific precum al nostru, iar atunci când Ashlar şi oamenii lui veneau să vadă cercul altui trib, vizita era considerată o mare onoare şi

ni se cereau sfaturi, eram implorați să rămânem în mijlocul lor și ni se ofereau daruri rafinate.

Știți, desigur, că acel cerc al nostru se numește Stonehenge. Pentru că și acesta, și multe altele dintre inelele noastre sacre au rămas în picioare până în ziua de astăzi. Dar îngăduiți-mi să vă explic ceea ce s-ar putea să nu fie evident decât pentru savanții care studiază Stonehenge. Noi nu am construit tot ceea ce se află acum acolo, sau tot ceea ce se crede că ar fi fost înălțat în același timp.

Noi nu am construit decât două cercuri de blocuri de piatră de nisip, aduse din alte zone, inclusiv din îndepărtatul Marlborough Downs, dar mai ales de la Amesbury, care se află foarte aproape de Stonehenge. În cercul interior sunt zece pietre verticale și în cel exterior – treizeci. Iar plasarea buiandrugilor deasupra acestor pietre a făcut obiectul unei dezbateri importante. Noi am optat în favoarea lor de la bun început. Dar eu, unul, nu le-am apreciat niciodată într-o prea mare măsură. Eu visasem un cerc de pietre care să imite cercul de bărbați și de femei. Fiecare piatră trebuia să aibă cam de două ori înălțimea unui Taltos, fiind tot atât de lată pe cât este el de înalt. Asta era viziunea mea.

Însă buiandrugii le dădeau celorlalți membri ai tribului impresia unui adăpost, reamintindu-le de imensul con vulcanic care ne protejase cândva în valea tropicală din tărâmul pierdut.

Cercul de pietre albastre, precum și multe alte structuri de la Stonehenge au fost construite mai târziu, de alte popoare. La un moment dat, mult iubitul nostru templu în aer liber a fost înconjurat în întregime de un soi de edificiu din lemn, construit de triburi umane sălbatice. Și nu vreau să mă gândesc la ritualurile sângeroase practicate acolo. Dar aceea nu a fost lucrarea noastră.

Cât despre emblemele gravate pe blocurile de piatră de nisip, noi nu foloseam decât una singură, de pe acea piatră centrală care e cea mai înaltă. Era simbolul Zeului Bun, cu sâni și falus,

și a fost cioplit adânc, la o înălțime la care poate fi atins de mâna întinsă a unui Taltos, astfel încât el sau ea să-l poată urmări pe întuneric, căutându-l cu degetele.

Mai târziu, ființele umane au gravat pe pietre alte imagini, tot așa cum au folosit Stonehenge într-un alt scop.

Dar pot să vă spun că nimeni – fie Taltos, fie om, fie reprezentantul unei alte specii – nu a nimerit vreodată din întâmplare în mărețul nostru cerc fără să-l fi privit, într-o anumită măsură, cu venerație și fără să fi simțit prezența sacrului în interiorul său. Cu mult înainte de a fi fost terminat, a devenit un loc al inspirației divine și, de atunci încoace, asta a fost mereu.

În acest monument se ascunde spiritul poporului meu. E singurul monument magnific pe care l-a construit vreodată.

Dar, pentru a aprecia pe deplin ceea ce am fost, nu uitați că noi ne memoram valorile. Noi deplângeam moartea și nu o comemoram. Nu făceam sacrificii sângeroase. În ochii noștri, războiul nu era glorios, ci mai degrabă haotic și supărător. Iar cea mai înaltă expresie a artei noastre o reprezentau cântecele și dansul în cercurile formate în interiorul și în jurul Stonehenge.

Când atingeau cea mai mare amploare, la aceste prime sărbători ale amintirilor sau ale muzicii luau parte mii de Taltos, veniți de pretutindeni. Era peste putință să numeri cercurile formate, sau să le măsori lărgimea. Este imposibil să spui pe durata câtor ore sau a câtor zile se prelungeau aceste ritualuri.

Imaginați-vă, dacă vreți, imensa câmpie acoperită de zăpadă, albastrul senin al cerului, fumul înălțându-se din barăcile și din colibele construite în apropierea cercului de pietre, pentru căldură, pentru a adăposti mâncarea și băutura. Imaginați-vi-i pe toți acei Taltos, bărbați și femei deopotrivă, cu părul lung, adesea până la mijloc sau chiar până la glezne, înveșmântați în piei și în blănuri cusute cu migală, purtând cizme înalte de piele și ținându-se de mâini pentru a contura acele forme minunate și simple în timp ce vocile li se înălțau într-un cântec.

Frunzele de iederă, de vâsc, de ilice şi de orice altceva este verde la vreme de iarnă ne împodobeau părul şi le aduceam în mâini pentru a le aşeza pe pământ. Aduceam şi ramuri de pin, sau de orice alt arbore ce nu-şi pierde frunzele în timpul iernii.

Iar vara aduceam o mulţime de flori; ba chiar mai mult decât atât, o serie de grupuri se duceau zi şi noapte în pădure, în căutarea florilor şi a unor crengi proaspete, verzi.

Dansul şi muzica în sine erau magnifice. Nimeni nu se desprindea din cerc cu uşurinţă. Adevărul este că unii nu plecau niciodată de bunăvoie, iar pe margini, între şirurile de dansatori, erau mici focuri, menite să dea căldură. Unii cântau şi dansau şi îi îmbrăţişau pe ceilalţi până ce se prăbuşeau leşinaţi sau morţi.

La început, nimeni nu conducea sărbătoarea, dar asta s-a schimbat cu timpul. Eram chemat şi poftit în centru, să ciupesc corzile harpei şi să încep dansul. Şi, după ce îmi petrecusem acolo mai multe ore, un altul venea să îmi ia locul, iar apoi un altul şi un altul, fiecare cântăreţ sau muzician începând o melodie pe care o imitau ceilalţi, purtând-o dinspre cercurile mici către cele mari, aidoma undelor stârnite într-un lac de căderea unei pietre.

Din când în când, erau făcute dinainte mai multe focuri mari, unul în mijloc şi celelalte în diverse puncte, astfel încât dansatorii să treacă prin preajma lor în timp ce îşi urmau calea circulară.

Naşterea unui Taltos în cercul nostru reprezenta pentru nou-venitul pe lume un eveniment fără egal, nemaiîntâlnit nici măcar în tărâmul pierdut. Pentru că acolo cercurile erau formate din voluntari, fiind spontane şi mici. Însă aici, când noua făptură deschidea ochii, i se înfăţişa imensul trib al semenilor săi, auzea un cor parcă îngeresc şi rămânea în cercul acela, fiind hrănit, plimbat şi dezmierdat în primele zile şi nopţi ale vieţii.

Desigur că ne schimbam. Ne schimbam pe măsură ce ni se modificau cunoştinţele înnăscute. Aşa stăteau lucrurile,

noile noastre deprinderi schimbau caracteristicile genetice ale nou-născuților.

Cei născuți în vremea cercurilor aveau un simț al sacrului mai puternic decât al celor mai bătrâni și, sincer vorbind, nu erau la fel de înclinați către umorul excesiv, către ironie sau către suspiciune în aceeași măsură ca noi, ceilalți. Cei născuți în vremea cercurilor se dovedeau mult mai agresivi și, atunci când se vedeau nevoiți să ucidă, erau în stare să o facă fără să izbucnească în lacrimi.

Dacă m-ați fi întrebat atunci, v-aș fi spus că rasa noastră avea să domine lumea pentru veșnicie. Dacă mi-ați fi spus: „Ash, dar vor veni oamenii, care îi vor măcelări pe ai voștri ca să se distreze, care vor viola, vor pârjoli și pustii pur și simplu fiindcă astfel își câștigă ei traiul", nu v-aș fi crezut. „Oh, dar vom sta de vorbă cu ei, le vom împărtăși poveștile și amintirile noastre și îi vom ruga să ni le spună pe ale lor, iar ei vor începe să danseze și să cânte, vor pune capăt luptelor și vor înceta să mai râvnească lucruri pe care nu se cuvine să le aibă."

Când fapturile umane au descins pe pământurile noastre, am presupus, bineînțeles, că aveau să apară micii oameni simpli și părosi, din tagma blajină a prietenoșilor negustori mărunței care vorbeau printre dinți și care ajungeau uneori pe coastă, în bărcile lor de piele, vânzându-ne o serie de lucruri și plecând pe urmă înapoi.

Auzeam povești despre raiduri și despre masacre, dar nu le dădeam crezare. La urma urmelor, de ce ar fi făcut cineva astfel de lucruri?

Iar apoi am descoperit, cu uimire, că ființele omenești care veneau în Britannia aveau pielea netedă, precum a noastră, și că purtau asupra lor acea piatră magică pe care o prelucraseră transformând-o în scuturi, în coifuri și în săbii, că își aveau propriii cai dresați pe care îi aduseseră cu sutele și că, din șaua calului, ne puteau doborî, arzându-ne sălașele, străpungându-ne cu lăncile, sau retezându-ne capetele.

Ne răpeau femeile şi le violau până ce mureau din cauza sângerării. Ne răpeau bărbaţii şi încercau să-i înrobească, râdeau de ei şi îi batjocoreau şi, în anumite cazuri, îi făceau să-şi piardă minţile.

La început, raidurile lor erau foarte rare. Războinicii lor veneau pe mare şi descindeau asupra noastră la vreme de noapte, ieşind din păduri. Noi ne închipuiam că fiecare raid era ultimul.

Uneori îi puneam pe fugă. Bineînţeles că, prin firea noastră, nu eram atât de violenţi ca ei, dar ne puteam apăra şi ne-am adunat în marile cercuri, vorbind despre armele lor de metal şi despre modul în care le-am fi putut făuri, la rândul nostru. Ba chiar am capturat o serie de fiinţe umane, toate din rândurile invadatorilor, încercând să le smulgem cunoştinţele. Am descoperit că, dacă ne culcam cu o femeie de-a lor, cu sau fără voia ei, femeia murea. Iar bărbaţii nutreau o ură adâncă şi înveterată faţă de blândeţea noastră. Ne numeau „neghiobii din cercuri" sau, pur şi simplu, „poporul pietrelor".

Iluzia că le-am fi putut ţine piept acelor oameni s-a spulberat în cuprinsul unui singur anotimp. Am aflat abia mai târziu că fuseserăm salvaţi de la exterminare mulţumită unui simplu fapt: nu aveam prea multe din ceea ce şi-ar fi putut dori acei oameni. Îi interesau îndeosebi femeile noastre, pentru desfătare, şi câteva dintre cele mai frumoase daruri pe care le aduseseră pelerinii în altarul din cerc.

Dar alte triburi de Taltos se adunau în câmpie. Fuseseră alungaţi din sălaşele lor de pe coastă de invadatorii umani, care le inspirau o spaimă de moarte. Atacurile le trezeau acestor fiinţe umane un simţ fanatic al puterii. Oamenii savurau acele invazii. Masacrul era pentru ei un sport.

Ne-am fortificat aşezările pentru iarnă. Cei care veniseră să ni se alăture înlocuiau o mare parte a luptătorilor pierduţi.

Pe urmă a venit ninsoarea; aveam mâncare din belşug şi era pace. Poate că invadatorilor nu le plăcea zăpada. N-aveam de unde s-o ştim. Eram atât de mulţi adunaţi laolaltă şi adunaserăm

de la morți atât de multe lănci și săbii, încât ne simțeam în siguranță.

Sosise timpul să ne strângem pentru cercul de nașteri al iernii, care era foarte important, pentru că, în ultimul an, fuseseră uciși atât de mulți. Era nevoie de noi Taltos nu numai pentru satul nostru; trebuia să-i aducem pe lume pentru a-i trimite în alte sate, ai căror locuitori pieriseră în foc.

La cercul de nașteri al iernii veniseră mulți Taltos, de pretutindeni, și auzeam tot mai multe povești despre măceluri și suferințe.

Oricum ar fi fost, eram mulți. Și era răstimpul nostru sacru.

Am format cercurile, am aprins focurile sfinte; era momentul să mărturisim, în fața Zeului Bun, că noi credeam, cu toții, în reîntoarcerea verii, sosise vremea să le dăm acum naștere copiilor noștri, făcând din asta o reafirmare a credinței și a faptului că Zeul Bun dorea să supraviețuim.

Avuseserăm, poate, parte de vreo două zile de cântec, de dans și de zămislit, de ospăț și de băutură, când triburile de oameni au descins în câmpie.

Am auzit monstruosul tunet al tropotului cailor înainte de a-i vedea; părea să fie mugetul pământului sfărâmându-se, din tărâmul pierdut. Călăreții ne-au atacat venind din toate părțile; imensele blocuri de piatră de nisip din cercuri au fost împroșcate de sângele nostru.

Îmbătați de muzică și de jocurile erotice, mulți Taltos n-au opus nici o rezistență. Noi, ceilalți, care am fugit către tabără, am purtat o luptă grandioasă.

Dar, după ce s-a împrăștiat fumul, după ce călăreții plecaseră, după ce femeile noastre fuseseră răpite cu sutele, chiar în căruțele noastre, după ce toate colibele fuseseră arse din temelii, nu mai eram decât o mână de Taltos și ne săturaserăm de război.

Bineînțeles că ne doream să nu mai fim niciodată martorii unor orori precum cele pe care le văzuserăm. Nou-născuții

tribului nostru fuseseră măcelăriți până la ultimul. Fuseseră trimiși orbește în brațele morții în prima zi a vieții lor. Alături de noi rămăseseră puține femei, iar unele dintre ele născuseră de prea multe ori în trecut.

La cea de-a doua cădere a nopții de după masacru, iscoadele noastre s-au întors ca să ne spună că temerile ni se adeveriseră; războinicii își făcuseră tabăra în pădure; își construiau locuințe permanente; într-adevăr, se vorbea despre satele lor, care împestriţau peisajul din sud.

Trebuia să plecăm către nord.

Trebuia să ne întoarcem în văile ascunse din Ţara-de-Sus, sau în alte locuri inaccesibile pentru acei invadatori nemiloși. Călătoria noastră a fost una lungă, care a durat tot restul iernii și în care nașterea și moartea s-au numărat printre întâmplările fiecărei zile, și în dese rânduri am fost atacați de mici hoarde de oameni, în dese rânduri le-am spionat așezările și am aflat cum trăiau.

Am masacrat mai multe hoarde ale dușmanilor noștri. De două ori am pătruns în forturile din ținuturile joase ca să-i salvăm pe bărbații și pe femeile noastre, pe care îi auzeam cântând de la mare distanță.

Iar în momentul când am descoperit valea înaltă numită Donnelaith, sosise primăvara, zăpada se topea, pădurea deasă era din nou verde, brațul de mare nu mai era înghețat, iar noi ne-am pomenit curând într-un loc ascuns, accesibil lumii exterioare doar pe valea unui râu șerpuitor, care era atât de întortocheată, încât limanul însuși nu putea fi zărit de pe țărm. Acel golf imens, prin care pot pătrunde navigatorii, înșală într-adevăr ochiul, părând să nu fie altceva decât o peșteră.

Bineînțeles că, mai târziu, brațul de apă avea să devină port. La vremea aceea, oamenii s-au străduit să-l deschidă către mare.

Dar, la sosirea noastră, am descoperit că eram, în sfârșit, ascunși și în siguranță.

Ne însoțeau mulți Taltos salvați. Și ce povești istoriseau! Oamenii descoperiseră miracolul nașterii noastre. Erau vrăjiți de magia ei; torturaseră femeile și bărbații Taltos fără milă, încercând să-i silească să se împreuneze, iar apoi scoseseră țipete de încântare și de groază la apariția noului Taltos. Le istoviseră pe unele dintre acele femei până la moarte. Dar mulți dintre semenii noștri se împotriviseră, refuzând să fie siluiți astfel; o parte dintre femei găsiseră metode de a-și lua propria viață. Mulți fuseseră uciși pentru că se împotriviseră, pentru că atacaseră orice om care se apropia de ei și, în final, fiindcă încercaseră în repetate rânduri să evadeze.

Când înțeleseseră că nou-născuții erau în stare să se împreuneze imediat, îi siliseră să o facă, iar aceștia, zăpăciți și înspăimântați, nu putuseră decât să se supună. Oamenii știau ce putere avea muzica asupra unui Taltos și știau cum s-o folosească. Erau de părere că orice Taltos e sentimental și laș, cu toate că nu știu ce cuvinte se foloseau pe atunci pentru a spune asta.

În esență, între noi și acei războinici a luat naștere o ură adâncă. Bineînțeles că noi îi consideram animale, animale care pot vorbi și face diverse lucruri, de fapt, niște orori desăvârșite, niște aberații capabile să distrugă întreaga frumusețe a vieții. Iar ei ne credeau niște monștri amuzanți și relativ inofensivi! Căci a devenit în curând evident faptul că întreaga lume era populată cu oameni de înălțimea lor sau chiar mai scunzi, care trăiau și se înmulțeau asemenea lor, și nu cu fâpturi ca noi.

În raidurile noastre, am adunat multe obiecte pe care oamenii aceia le aduseseră de pretutindeni. Sclavii spuneau întruna povești despre mari împărății înconjurate de ziduri, despre palate înălțate pe nisipul deșerturilor sau în jungle, despre triburi războinice, despre adunări imense de oameni și de tabere de asemenea dimensiuni, încât nimeni nu și le putea imagina. Iar acele tabere aveau câte un nume.

Din câte știam noi, toți aceștia se înmulțeau în felul ființelor umane. Dădeau naștere unor bebeluși minusculi și neajutorați.

Veniți pe lume, cu toții, pe jumătate sălbatici și pe jumătate inteligenți. Cu toții erau agresivi, le plăcea războiul, le plăcea să ucidă. Pentru mine era, într-adevăr, pe deplin evident faptul că supraviețuiau cei mai agresivi dintre ei și că, de-a lungul veacurilor, îi eliminaseră pe toți cei lipsiți de agresivitate. Așa că își aduseseră aportul la transformarea speciei lor în ceea ce era atunci.

Primele noastre zile în valea Donnelaith – și îngăduiți-mi să spun aici că *noi* i-am dat acest nume – au fost zile de evaluare intensă a situației și de discuții, zilele construirii celui mai mândru cerc pe care îl puteam realiza, zile de inaugurare și de rugăciune.

Am sărbătorit nașterea multor alți Taltos, iar pe aceștia i-am pregătit, cu hotărâre, să facă față grelelor încercări care le stăteau înainte. I-am îngropat pe cei, destul de mulți, uciși de rănile vechi și pe câteva femei care muriseră la naștere, așa cum se întâmplă întotdeauna, și i-am îngropat și pe aceia care, odată alungați din câmpia Salisbury, pur și simplu nu mai voiau să trăiască.

Era cea mai cumplită perioadă de suferință a poporului meu, chiar mai cumplită decât masacrul însuși. Am văzut mulți Taltos puternici, cu părul alb, cântăreți măiești, abandonându-se cu desăvârșire muzicii lor și căzând într-un târziu fără suflare în iarba înaltă.

În cele din urmă, când a luat ființă un nou consiliu, alcătuit din nou-născuți, din înțelepți, din cei cu plete albe și din toți cei care doreau să acționeze într-un fel sau altul în situația aceea, am reușit să adoptăm o poziție extrem de logică.

Puteți ghici care era aceea?

Ne-am dat seama că oamenii trebuiau anihilați. Altminteri, obiceiurile lor războinice aveau să distrugă tot ce ne dăruise Zeul Bun. Ardeau din temelii viața, cu cavaleria, cu torțele și cu săbiile lor. Trebuia să-i nimicim.

Cât despre perspectiva ca ei să fi existat, în număr mare, în toate ţinuturile îndepărtate, ei bine, noi ne înmulţeam mult mai repede decât o făceau ei – nu era aşa? Îi puteam înlocui foarte repede pe cei măcelăriţi. Ei aveau nevoie de ani întregi ca să-nlocuiască un războinic căzut. Dacă luptam împotriva lor, îi puteam copleşi din punct de vedere numeric, fără nici o îndoială, numai dacă... numai dacă aveam curaj să mergem la război.

În decurs de o săptămână, după dispute nesfârşite, am decis că un asemenea curaj ne lipsea. Unii dintre noi ar fi putut s-o facă: acum eram atât de furioşi, de plini de ură şi de sarcasm, încât am fi putut să-i încolţim şi să-i facem bucăţi. Dar, în general vorbind, un Taltos nu putea ucide în acest mod; dorinţa răutăcioasă de a ucide a oamenilor nu ne caracteriza. Iar noi o ştiam. În cele din urmă, oamenii ar fi învins mulţumită absolutei lor josnicii şi cruzimi.

Fireşte că, de atunci încoace, şi poate că de o mie de ori înainte de acele vremuri, se întâmplase ca un popor să fie anihilat pentru că agresiunea nu-i stătea în fire; pentru că nu era pe măsura celei de care dădea dovadă un alt trib, sau clan, sau popor, sau rasă.

În cazul nostru, singura diferenţă consta în faptul că eram conştienţi de asta. În vreme ce incaşii măcelăriţi de spanioli fuseseră ignoranţi din acest punct de vedere, noi înţelegeam mult mai bine în ce anume eram implicaţi.

Fireşte că nu ne îndoiam de superioritatea noastră asupra oamenilor; faptul că nu ne apreciau cântecele şi poveştile ne nedumerea; ne îndoiam că îşi dădeau seama ce fac atunci când ne ucideau.

Iar înţelegând că într-adevăr nu eram pe măsura lor în luptă, presupuneam că le-am fi putut vorbi raţional, că i-am fi putut învăţa, că le-am fi putut demonstra că viaţa celui care nu ucide e cu mult mai plăcută, mai atrăgătoare.

Bineînţeles că, în momentele acelea, abia începeam să-i înţelegem.

Până la sfârșitul anului, ne aventuraserăm afară din vale pentru a captura câțiva oameni, de la care am învățat că lucrurile erau mult mai lipsite de speranță decât ne închipuiserăm. Omorul stătea la temelia religiei lor; era fapta lor sacră!

Ucideau pentru zeii lor, sacrificându-și sute dintre propriii semeni în timpul ritualurilor. Moartea era adevăratul focar al vieților lor!

Eram copleșiți de oroare.

Am constatat că viața noastră nu era posibilă decât între hotarele văii. Cât despre celelalte triburi de Taltos, ne temeam că le aștepta tot ceea ce putea fi mai rău. În micile noastre incursiuni de capturare a sclavilor om, am văzut numeroase sate arse din temelii, numeroase câmpuri cu resturi de oase puternice, de Taltos, împrăștiate de vântul iernii.

Anii au trecut și noi am rămas în vale, în siguranță, aventurându-ne în afara ei numai mare băgare de seamă. Iscoadele noastre cele mai curajoase se aventurau atât de departe pe cât îndrăzneau s-o facă.

După zece ani, știam că, în acea parte a Britanniei, nu mai rămâsese nici o așezare a vreunui trib Taltos. Toate vechile cercuri erau acum părăsite. Iar de la puținii prizonieri pe care îi capturam – sarcină deloc simplă – am reușit să aflăm că acum eram vânați, fiind foarte căutați pentru a fi aduși jertfă zeilor oamenilor.

Masacrele ajunseseră într-adevăr să țină de trecut. Taltos erau vânați numai pentru a fi capturați și nu erau uciși decât dacă refuzau să se împreuneze. Se descoperise că sămânța lor provoca moartea femeilor oamenilor, motiv pentru care masculii erau întemnițați, împovărați cu lanțuri de fier.

În următorul secol, invadatorii au cucerit pământul.

Multe dintre iscoadele trimise să găsească alți Taltos și să-i aducă în vale pur și simplu nu s-au mai întors. Dar existau întotdeauna tineri dornici să plece, care simțeau nevoia să vadă

cum era viața de dincolo de munți, care simțeau nevoia să coboare către brațul de mare și să navigheze spre ocean.

De vreme ce amintirile noastre erau transmise prin sângele nostru, tinerii noștri Taltos au început chiar să fie războinici. Doreau să căsăpească un om! Sau cel puțin așa își imaginau.

Pribegii care se reîntorceau aducând, de obicei, cel puțin doi oameni capturați, ne confirmau cele mai cumplite temeri. De la un capăt al Britanniei la altul, Taltos erau pe moarte. Mai mult decât atât, în anumite locuri nu mai reprezentau decât o legendă, iar anumite orașe, pentru că noile așezări asta deveniseră, nici mai mult, nici mai puțin, ar fi plătit o avere pentru un Taltos, însă oamenii nu mai plecau în căutarea lor, iar unii nici măcar nu mai credeau că o asemenea creatură ar fi existat vreodată.

Cei pe care îi capturau erau sălbatici.

„Sălbatici?" am întrebat noi. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se înțelegea printr-un Taltos sălbatic?

Ei bine, ni s-a răspuns în curând.

În multe așezări, când venea vremea să li se aducă jertfe zeilor, femeile alese, adesea îndemnate de o fanatică nerăbdare, erau aduse să îmbrățișeze un prizonier Taltos, să-i trezească dorința și să moară după ce îi primeau sămânța. Zeci de femei și-au găsit astfel moartea, cu aceeași nonșalanță cu care piereau bărbații din specia lor, înecați în cazane, sau decapitați, sau arși în cuști oribile din nuiele, drept ofrandă pentru zeii triburilor de oameni.

Dar, pe măsură ce treceau anii, o parte dintre aceste femei n-au mai murit. Părăseau altarul sacru fiind în viață. Iar unele dintre ele, foarte puține, nășteau după câteva săptămâni!

Din trupul lor ieșea un Taltos, un vlăstar sălbatic al speciei noastre. Acești Taltos își omorau întotdeauna mama, nu fiindcă ar fi dorit s-o facă, bineînțeles, ci pentru că femeile nu puteau supraviețui nașterii unei asemenea ființe. Totuși, asta nu se întâmpla de fiecare dată. Dacă mama supraviețuia suficient de mult pentru ca pruncul să bea laptele de care ea nu ducea lipsă,

acel Taltos creştea, atingându-şi înălţimea maximă după trei ore, ca de obicei.

În unele sate, o astfel de întâmplare era considerată semn bun, aducător de noroc. În altele reprezenta un dezastru. Fiinţele omeneşti nu se puteau pune de acord. Dar scopul tuturor acestor eforturi era să reuşeşti să obţii o pereche de astfel de Taltos născuţi dintr-o femeie şi să-i pui să se împerecheze, aducând pe lume şi alţii, pentru a avea o rezervă de asemenea prizonieri pe care să-i obligi să danseze, să cânte şi să nască.

Taltos sălbatici.

Mai exista şi un alt mod în care puteau veni pe lume. Când şi când, un bărbat reuşea să facă să se înfiripe unul în pântecul unei femei Taltos! Acea sărmană prizonieră, păstrată numai pentru a oferi plăceri, nu bănuia imediat că fătul fusese conceput. Dar îl năştea peste câteva săptămâni şi îl vedea crescând, aşa cum ştia că trebuie să se întâmple, însă numai pentru a-i fi luat şi întemniţat, sau pentru a fi folosit în cine ştie ce scop sinistru.

Dar cine erau muritorii care puteau zămisli astfel un Taltos? Ce îi caracteriza? La început nu ştiam; nu reuşeam să percepem nici un semn vizibil. Dar, mai târziu, pe măsură ce acest amestec al raselor se repeta iarăşi şi iarăşi, a început să ne fie limpede că oamenii de un anume tip erau mult mai predispuşi fie să poarte în pântec un Taltos, fie să-i dea naştere din sămânţa lor, iar aceştia erau cei de o mare putere spirituală, care ştiau citi în inimile altora, sau se dovedeau în stare a prevesti viitorul, sau puteau lecui punându-şi mâinile asupra celui bolnav. Pentru noi, asemenea oameni au devenit foarte uşor de identificat şi, în cele din urmă, îi puteam descoperi fără greş.

Dar pentru asta a fost nevoie de secole. Sângele se amesteca, trecând de la unii la alţii.

Unii Taltos sălbatici evadau, scăpând de temnicerii lor. Unele femei cu pântecul monstruos umflat de un făt Taltos fugeau în vale, sperând să găsească un adăpost. Bineînţeles că îi primeam pe toţi.

Am avut de învățat de la aceste mame din rasa oamenilor.

În vreme ce vlăstarele noastre se năşteau după câteva ore, pentru ale lor era nevoie de două săptămâni sau chiar de o lună, după cum mama ştia sau nu de existența fătului. Într-adevăr, dacă ea ştia şi dacă îi vorbea copilului, liniştindu-i temerile şi cântându-i, atunci dezvoltarea lui era mult mai rapidă. Un Taltos hibrid se năştea ştiind lucruri pe care le ştiuseră strămoşii lui oameni! Cu alte cuvinte, legile care guvernau moştenirea noastră genetică includeau cunoştințele dobândite de specia umană.

Desigur că, pe vremea aceea, când discutam despre astfel de lucruri, nu foloseam astfel de termeni. Aflaserăm doar că un hibrid ştia cum să cânte cântecele oamenilor în mai multe limbi, sau cum să facă, cu mare dibăcie, cizme de piele, din soiul celor pe care noi nu le mai văzusem niciodată.

Astfel a deprins poporul meu toate cunoştințele omenirii.

Dar aceşti sălbatici concepuți în captivitate aveau întotdeauna şi amintirile rasei Taltos şi în ei se năştea ura față de oamenii care îi asupreau. Evadau imediat ce li se ivea ocazia, încercând să-şi obțină libertatea. Fugeau în păduri şi spre nord, probabil în căutarea tărâmului pierdut. Am aflat mai târziu că unii nefericiți se duceau acasă, pe marea câmpie, şi, negăsind nici un adăpost, supraviețuiau de pe o zi pe alta în pădurea din apropiere, sau erau capturați şi ucişi.

Era inevitabil ca unii dintre aceşti Taltos sălbatici să se împerecheze între ei. Ca fugari, se întâlneau cu un altul, ori se reproduceau în captivitate. Exista întotdeauna posibilitatea să se împerecheze cu un Taltos autentic, prizonier, născând imediat, în modul nealterat; şi astfel, în zonele sălbatice ale Britanniei continua să existe o rasă Taltos fragilă, o minoritate de proscrişi disperați, căutându-şi neîncetat strămoşii şi paradisul din amintiri şi curgându-le prin vene sânge omenesc.

Era sângele pe care rasa Taltos sălbatică îl primea tot mai mult şi mai mult în decursul acelor veacuri. Iar aceşti Taltos şi-au format credințe şi obiceiuri proprii. Trăiau în coroanele

copacilor, se camuflau adesea vopsindu-se în întregime în verde, culorile fiind obținute din diverși pigmenți naturali, și se înveșmântau, de câte ori era cu putință, în iederă și în frunze.

Și se pare că ei i-au creat pe spiriduși, sau cel puțin așa au pretins.

Este într-adevăr posibil ca spiridușii să fi trăit dintotdeauna în locuri întunecoase și ascunse. Noi îi întrezărisem cu siguranță în primii ani, iar în timpul supremației noastre în Britannia se ținuseră departe, cu desăvârșire. Erau un soi de monștri din legendele noastre. Abia dacă le dădeam mai multă atenție decât ființelor umane păroase.

Dar acum ne-au ajuns la urechi povești care spuneau că apăruseră în urma împreunărilor dintre Taltos și oameni – că atunci când fătul era conceput, dar nu reușea să se dezvolte în pântece cum se cuvenea, nu venea pe lume un Taltos zvelt și grațios, ci un pitic cocoșat.

Oare să fi fost așa? Sau erau vlăstare ale aceleiași rădăcini din care ne desprinseserăm noi? Fuseserăm veri încă din timpurile de dinainte de tărâmul pierdut, când ne amestecaserăm poate într-un alt paradis? Poate în vremea când nu exista luna? Fusese acela momentul când apăruse ramificația, când una dintre semințiile noastre se născuse din cealaltă?

Nu o știam. Dar, în acea epocă a hibrizilor și a experimentelor de acest gen, când Taltos sălbatici încercau să afle ce pot face și ce nu și cine cu cine se putea împreuna, zămislind, am descoperit că acești mici monștri oribili, acești spiriduși bizari, răutăcioși și fără astâmpăr se puteau încrucișa cu noi. Într-adevăr, dacă îl puteau seduce pe unul dintre ai noștri, fie bărbat, fie femeie, pentru a se împreuna cu ei, atunci vlăstarul era, de cele mai multe ori, nimic altceva decât un Taltos.

O rasă compatibilă? Un experiment al evoluției înrudit cu noi îndeaproape?

Încă un răspuns pe care n-aveam să-l aflăm niciodată.

Dar legenda s-a răspândit şi spiriduşii făceau incursiuni printre noi cu o răutate egală cu a oamenilor. Ne întindeau curse; încercau să ne momească folosindu-se de muzică; nu năvăleau ca nişte hoarde războinice, erau perfizi, încercau să ne farmece, aruncând asupra noastră vrăji făcute cu puterea minţilor lor. Doreau să zămislească un Taltos. Visau să devină o rasă de uriaşi, aşa cum ne numeau pe noi. Şi dacă ne prindeau femeile, se împreunau cu ele până le omorau; dacă ne prindeau bărbaţii, îi sileau să procreeze cu aceeaşi cruzime de care dădeau dovadă oamenii.

Veac după veac, legendele au devenit tot mai stufoase: spiriduşii fuseseră cândva aidoma nouă, înalţi şi frumoşi. Avuseseră cândva toate avantajele noastre. Dar demonii îi transformaseră în ceea ce erau, îi alungaseră, îi chinuiseră. Trăiau tot atât de mult ca noi. Micii lor copii monstruoşi se năşteau tot atât de repede şi, păstrând proporţiile, erau tot atât de pe deplin dezvoltaţi.

Dar ne temeam de ei, îi uram, nu voiam să ne folosească şi ajunseserăm să credem în poveştile care spuneau că vlăstarele noastre ar fi putut ajunge ca ei dacă nu le împărtăşeam iubire şi nu le dădeam lapte.

Iar adevărul, oricare ar fi fost, şi dacă fusese cunoscut vreodată, era îngropat sub legende.

Spiriduşii încă mai trăiesc în vale; printre oamenii născuţi în Britannia, sunt foarte puţini care să nu fi auzit de ei. Au nenumărate nume, fiind confundaţi cu alte făpturi legendare: zâne, spirite, pitici, elfi.

Acum, în Donnelaith, trag să moară, din foarte multe motive. Dar în alte locuri întunecoase, tainice, continuă să viеţuiască. Din când în când, răpesc femei ca să procreeze, dar împreunarea lor cu oamenii nu se bucură de mai mult succes decât a noastră. Tânjesc după un vrăjitor – după un muritor înzestrat cu puteri ieşite din comun care poate concepe un Taltos

cu unul dintre ei, fie purtându-l în pântec, fie fiindu-i tată. Iar când găsesc o astfel de făptură, pot fi lipsiți de orice milă.

Să nu vă închipuiți vreodată că nu v-ar putea face nici un rău, acolo, în vale, sau în alte văi, sau în păduri și-n viroage îndepărtate. Ar face-o. Și v-ar ucide, arzând apoi grăsimea trupurilor voastre în torțele lor, din pură plăcere.

Dar asta nu e povestea spiriduşilor.

Despre ei s-ar putea spune o alta, și poate că Samuel ar istorisi-o, dacă ar putea fi vreodată convins să o facă. Însă Samuel are o poveste a lui, despre peregrinările sale pe pământuri îndepărtate de cele ale spiriduşilor, și cred că asta ar fi o aventură mai antrenantă decât istoria lor.

Dar să revin la acei Taltos sălbatici, la hibrizii care purtau gene umane. Adunându-se în grupuri, în afara văii, ori de câte ori era posibil, făceau schimb de amintiri și de povești și își întemeiau propriile așezări.

Iar noi plecam periodic în căutarea lor și îi aduceam acasă. Se împreunau cu noi; ne ofereau urmași; iar noi le dădeam sfaturi și le împărtășeam cunoștințele noastre.

Dar, lucru destul de surprinzător, nu rămâneau cu noi niciodată! Veneau în vale din când în când, să-și tragă sufletul; însă simțeau nevoia să se întoarcă în lumea sălbatică, să-și încordeze arcurile, săgetându-i pe oameni, și să dispară apoi prin păduri, râzând, convinși că erau făpturi magice, căutate pentru jertfe, așa cum îi credeau aceștia.

Și bineînțeles că marea tragedie, născută din dorința lor de a hoinări, a fost că au dus în lumea oamenilor secretul văii.

Niște naivi, asta suntem noi, în adevăratul sens al cuvântului. Naivi, care nu și-au dat seama că un asemenea lucru trebuia să se întâmple, că acești Taltos sălbatici, capturați în cele din urmă, aveau să spună povești despre valea noastră, uneori amenințându-și dușmanii cu perspectiva răzbunării unui popor tainic, iar alteori din pură ingenuitate, sau împărtășindu-le unor semeni

de-ai lor care nu ne văzuseră niciodată şi care aveau să răspândească acele istorisiri.

Vă daţi seama ce s-a întâmplat? Legenda văii, a oamenilor înalţi care dădeau naştere unor copii în stare să meargă şi vorbească, a început să se împrăştie. Despre noi se ştia în întreaga Britannie. Am intrat în legendă, alături de spiriduşi. Şi alături de alte fiinţe stranii, pe care oamenii le văd rar, dar pentru capturarea cărora ar fi în stare să dea orice.

Aşa că viaţa pe care ne-o construiserăm în Donnelaith – viaţa în turnuri înalte de piatră şi în altele mai mici, tronconice, din care speram că într-o bună zi ne-am fi putut apăra cu succes împotriva unei invazii, viaţa cu vechi ritualuri păstrate cu grijă şi transmise mai departe, cu preţuirea amintirilor şi a valorilor noastre, a credinţei în dragoste şi în zămislire, mai presus de toate lucrurile sacre –, viaţa aceea era pusă în pericol de cei dornici să vâneze monştri cu orice preţ, ce cei care nu voiau decât „să vadă cu ochii lor".

Lucrurile au mai evoluat şi într-un alt sens. Aşa cum spuneam mai devreme, cei născuţi în vale îşi doreau întotdeauna să plece. În mintea lor era adânc întipărită ideea că trebuie să-şi reamintească drumul către casă. Că trebuie să se uite la stele şi să ţină întotdeauna minte diversele configuraţii care i-ar fi putut călăuzi într-acolo. O amintire care s-a înscris cu repeziciune printre cunoştinţele înnăscute, pentru că insistam asupra ei în mod intenţionat, iar insistenţa noastră a dat roade. De fapt, rezultatele erau extrem de bune, ceea ce ne-a oferit o mulţime de noi posibilităţi. Puteam programa includerea a tot felul de informaţii practice în aceste cunoştinţele înnăscute. Făceam verificări punându-le întrebări nou-născuţilor. Era de-a dreptul uimitor. Le era cunoscută harta Britanniei, aşa cum o ştiam şi o păstram noi în amintire (foarte inexactă, e drept), ştiau să fabrice arme, cunoşteau importanţa păstrării secretului, cunoşteau teama de fiinţele umane şi ura împotriva lor, ştiau cum să le evite cu

cei mai mari sorți de izbândă și cum să le înfrângă. Cunoșteau Arta Limbii.

Această Artă a Limbii, așa cum o numeam noi, era ceva la care nu ne-am fi gândit niciodată înainte de venirea oamenilor. Dar era foarte important să poți vorbi cu ei, să poți purta o discuție, așa cum o făceam, între noi, tot timpul. Esența este că noi vorbim, uneori, mult, mult mai repede decât oamenii. Nu întotdeauna. Doar uneori. Însă, în urechile unui om, asta sună precum un fluierat, sau precum un mormăit, sau chiar precum un zumzet. Dar putem rosti cuvintele în ritmul omenesc, și am învățat cum să le vorbim oamenilor la nivelul lor, cum să-i zăpăcim, cum să le întoarcem pe dos logica, cum să-i fascinăm și cum să-i influențăm într-un fel sau altul.

E evident că Arta Limbii nu ne-a salvat de la extincție.

Dar putea salva un Taltos singuratic peste care dădeau întâmplător doi oameni în pădure, sau un bărbat Taltos luat prizonier de un mic clan de oameni fără nici o legătură cu poporul războinic care invadase ținutul.

Oricine se aventura dincolo de hotarele văii trebuia să cunoască Arta Limbii, arta de a le vorbi lent oamenilor, la nivelul lor, și de a o face în mod convingător. Și, în mod inevitabil, unii dintre cei care plecau se hotărau să se stabilească în ținuturile de dincolo de vale.

Își construiau adăposturile tronconice, acestea fiind acele turnuri înălțate în stilul nostru, din zidărie uscată, fără mortar, și trăiau în locuri sălbatice și izolate, trecând drept oameni în ochii drumeților singuratici care ajungeau prin preajmă.

Era un soi de existență a clanului care se desfășura concentrându-se asupra apărării, în locuri fără legătură unul cu celălalt.

Dar acești Taltos se dădeau în mod inevitabil de gol în fața oamenilor, sau oamenii îi atacau. Aflau cineva afla despre miraculoasa naștere Taltos, iar vorbele despre noi, vorbele despre vale, se răspândeau iarăși printre ființe ostile.

BIBLIOTECA

Eu, unul, care fusesem întotdeauna inventiv, cu o gândire înaintată, şi care refuzasem întotdeauna să mă dau bătut – nu m-am lăsat învins nici măcar atunci când s-a scufundat sub ape întregul tărâm pierdut – mă gândeam, mai mult sau mai puţin, la cauza noastră, considerând-o sortită eşecului. Era adevărat că, pe moment, puteam apăra valea atunci când cineva din afară dădea întâmplător peste noi, dar, în esenţă, ne găseam prinşi în cursă!

Însă cei care se dădeau drept oameni – cei care trăiau printre fiinţele umane, pretinzând că reprezentau un trib sau un clan străvechi –, aceştia mă fascinau. Îmi dădeau de gândit... Dacă aveam să facem asta? Dacă, în loc să îi împiedicăm pe oameni să intre în vale, i-am fi lăsat să pătrundă treptat înăuntru, dacă i-am fi lăsat să creadă că nu eram decât un alt trib de semeni de-ai lor, dacă am fi trăit în mijlocul lor, păstrând secretul ritualului naşterii noastre?

Între timp, marile schimbări din lumea exterioară aveau asupra noastră o atracţie deosebită. Doream să stăm de vorbă cu călătorii, eram dornici să învăţăm.

Aşa că, în cele din urmă, am pus la cale un subterfugiu primejdios...

26

– Aici Yuri Stefano. Vă pot fi de folos?

– Dacă-mi poți fi de folos?! Doamne, e bine să-ți aud vocea, spuse Michael. Ne-am despărțit de mai puțin de patruzeci și opt de ore, dar între noi e Oceanul Atlantic!

– Michael, slavă Domnului că m-ai sunat. Nu știam unde să te găsesc. Sunteți tot împreună cu Ash, nu-i așa?

– Da, și cred c-o să mai rămânem împreună pentru încă vreo două zile. O să-ți povestesc totul, dar cum merg lucrurile acolo?

– S-a terminat, Michael, s-a terminat! Tot răul s-a dus, iar organizația Talamasca e din nou ea însăși. În dimineața asta am primit primul mesaj de la Seniori. Luăm măsuri drastice pentru ca un asemenea gen de interceptare să nu se mai poată repeta vreodată. Mi-au întrerupt munca, scrierea rapoartelor. Noul Comandant Suprem mi-a recomandat să mă odihnesc, dar asta e imposibil.

– Dar trebuie să te odihnești o vreme, Yuri. Știi că așa e. Trebuie să *ne* odihnim cu toții.

– Dorm câte patru ore. Când mă trezesc, mă gândesc la cele întâmplate. Scriu. Scriu vreme de patru, cinci ore. Pe urmă dorm din nou. La vremea mesei, ceilalți vin să mă cheme. Mă conving să cobor la parter. E plăcut. E plăcut să fiu din nou cu ei. Dar tu ce faci, Michael?

– Yuri, îl iubesc pe omul ăsta! Îl iubesc pe Ash așa cum l-am iubit pe Aaron. L-am ascultat povestind ore-ntregi. Bineînțeles că nimic din ceea ce ne istorisește nu e secret, dar nu ne lasă

să-nregistrăm nimic. Spune că trebuie să luăm cu noi numai ceea ce putem reține în mod firesc. Yuri, nu cred că Ash o să ne facă vreodată vreun rău, nouă sau oricui ar avea vreo legătură cu noi. Nu mă-ndoiesc de asta. Știi, e una dintre acele situații. Mă încred în el pe deplin. Și dacă o să se-ntoarcă împotriva noastră, indiferent din ce motiv, ei bine, atunci înseamnă că așa a fost menit să fie.

– Înțeleg. Și Rowan? Ea ce face?

– Cred că și ea îl iubește. Știu că-l iubește. Dar cât de mult și în ce fel, ei bine, asta numai ea poate spune. N-am reușit niciodată să vorbesc în numele ei. O să mai rămânem aici, așa cum spuneam, încă două zile, sau poate mai mult, apoi va trebui să ne-ntoarcem în sud. Suntem puțin îngrijorați din pricina Monei.

– De ce?

– Nu e nimic extraordinar. A fugit cu verișoara ei, Mary Jane Mayfair – o domnișoară pe care n-ai avut plăcerea s-o cunoști – și sunt ceva cam prea tinere ca să umble de colo până colo fără să fie supravegheate de un părinte.

– Michael, i-am scris o scrisoare Monei. Trebuia să-i scriu. Știi, înainte de a pleca din New Orleans, i-am dat inima mea în dar. Dar Mona e prea tânără pentru un astfel de angajament, și acum, când sunt din nou acasă, în mijlocul Ordinului, îmi dau seama mai limpede ca niciodată cât sunt de nepotrivit pentru a-i face curte. I-am trimis scrisoarea la adresa din Amelia Street, dar mă tem că ea o să fie supărată pe mine, cel puțin pentru o vreme.

– Yuri, în momentul ăsta, Mona are alte lucruri la care să-i stea gândul. Asta e, probabil, cea mai potrivită hotărâre pe care o puteai lua. Uităm că Mona are treisprezece ani. Toată lumea uită asta. Dar ai făcut ceea ce trebuia. Pe de altă parte, dacă vrea, Mona poate lua legătura cu tine, nu?

– Da. Sunt aici. Sunt în siguranță. Sunt acasă.

– Și Tessa?

– Au dus-o altundeva, Michael. Este felul în care procedează organizaţia Talamasca. Sunt sigur că asta i s-a întâmplat. A fost înconjurată de un grup foarte politicos de însoţitori care au invitat-o să meargă cu ei, probabil la Amsterdam. Am sărutat-o de rămas-bun înainte de plecare. S-a discutat despre un loc plăcut, unde va putea să se odihnească şi unde toate amintirile şi poveştile ei vor fi înregistrate. Se pare că nimeni nu e în stare să-i calculeze vârsta. Nimeni nu ştie dacă spusele lui Ash reprezintă adevărul, dacă ea o să moară în curând.

– Dar e fericită, iar organizaţia îi poartă de grijă.

– Da, categoric. Bineînţeles că, dacă o să dorească vreodată să plece, nimeni n-o s-o împiedice. Aşa procedăm noi. Dar nu cred că Tessa îşi pune problema în termenii ăştia. Cred că a pribegit ani de zile – nimeni nu ştie cât de mulţi –, trecând de la un protector la altul. Apropo, n-a fost tristă prea multă vreme din pricina lui Gordon. Spune că nu vrea să stăruie prea mult asupra lucrurilor neplăcute.

Michael râse,

– Înţeleg. Crede-mă. Uite, acum trebuie să plec. O să luăm cina împreună şi apoi Ash o să-şi continue povestea. E foarte frumos aici, unde ne aflăm acum. Ninge şi e frig, dar e minunat. Tot ce îl înconjoară pe Ash îi reflectă personalitatea. Întotdeauna e aşa. Clădirile pe care ni le alegem drept locuinţe sunt întotdeauna reflexiile noastre. Peste tot vezi marmură colorată, şi cu tablouri, şi... şi lucruri care îl interesează. Cred că n-ar trebui să vorbim prea mult despre asta. Ţine la intimitatea lui, vrea să fie lăsat în pace după plecarea noastră.

– Ştiu. Înţeleg. Ascultă, Michael, când o vezi pe Mona, trebuie să-i spui ceva din partea mea... că... trebuie să-i spui că eu...

– O să înţeleagă, Yuri. Mona are acum altele în minte. E o perioadă extraordinară pentru ea. Familia vrea să o ia de la Sacred Heart, vrem să-nceapă să studieze cu profesori particulari. Coeficientul ei de inteligenţă e excepţional, exact aşa cum

a pretins ea întotdeauna. Şi e moştenitoarea averii Mayfair. Cred că, în următorii câţiva ani, Mona o să-şi petreacă foarte mult timp împreună cu Rowan şi cu mine, studiind, călătorind, primind o educaţie cât mai potrivită pentru o doamnă de la care... cum să spun, se aşteaptă atât de multe. Acum trebuie să plec. Te sun din nou din New Orleans.

– Te rog s-o faci, te rog! Vă iubesc pe amândoi. Vă iubesc pe... toţi trei. Vrei să le-o spui celorlalţi din partea mea? Lui Ash şi lui Rowan?

– Sigur că da. Apropo, complicii ăia, ajutoarele lui Gordon?

– S-a terminat totul. Au dispărut, nu-i mai pot face nici un rău Ordinului, niciodată. O să stăm de vorbă în curând, Michael.

– La revedere, Yuri!

27

Toată lumea îi spusese, întotdeauna, că toți cei din familia Fontevrault Mayfair erau țicniți.

– De-asta vin la tine, doctore Jack.

Erau nebuni, absolut cu toții, chiar și rudele lor bogate din New Orleans, așa spunea tot târgul.

Dar chiar trebuia s-o afle pe pielea lui, într-o după-amiază ca aceea, când era întuneric ca noaptea și jumătate dintre străzile orașului se aflau sub ape?

Și să aduci un bebeluș abia născut pe o asemenea furtună, înfășurat în niște pături urât mirositoare și culcat, nici mai mult, nici mai puțin decât într-o ladă frigorifică din plastic? Iar Mary Jane Mayfair nu voia decât ca el să-i scrie certificatul de naștere chiar acolo, în cabinet.

El însă ceruse s-o vadă pe mamă.

Bineînțeles că, dacă ar fi știut că ea avea să-și conducă limuzina în halul ăla pe drumurile construite pe pat de criblură, prin inima furtunii, și că el avea să sfârșească prin a ține copilul în brațe, ar fi insistat să o urmeze în camioneta lui.

Când Mary Jane arătase spre limuzină, el crezuse că avea un șofer. Iar mașina era nouă-nouță, lungă de șapte metri ca popa, decapotabilă, cu geamuri fumurii, cu CD-player și cu un afurisit de telefon. Iar amazoana adolescentă se instalase la volan, într-o rochie murdară de dantelă, cu picioarele goale și cu sandalele pline de pete de noroi.

– Şi vrei să spui, strigase el, ca să acopere zgomotul ploii, că, având o maşină ca asta, n-ai putut s-o duci pe mama copilului la un spital?

Copilul arăta destul de bine, slavă Domnului, născut prematur, cu vreo lună mai devreme, presupuse el, şi subnutrit, bineînţeles! Dar altminteri părea în regulă, dormind acum pe fundul lăzii frigorifice, înfăşurat în păturicile împuţite, în timp ce el ţinea întreg ansamblul pe genunchi. Zău că păturile alea duhneau a whisky!

– Doamne Sfinte, Mary Jane Mayfair, mergi mai încet! spusese, în cele din urmă.

Crengile se izbeau zgomotos de plafonul maşinii. El tresărea când mănunchiurile de frunze ude plesneau parbrizul. Abia dacă mai putea suporta felul în care trecea ea direct peste şanţuri!

– O să trezeşti copilul!

– Copilul ăla se simte foarte bine, doctore, spuse se Mary Jane, lăsându-şi fusta să alunece pe coapse, către chiloţei.

Era o tânără rău famată, asta nu trebuia să i-o spună nimeni. Fusese al naibii de sigur că bebeluşul era al ei şi că avea de gând să-i îndruge o poveste cusută cu aţă albă, despre faptul că îl găsise abandonat pe pragul uşii. Dar nu, acolo, în smârcurile alea, exista o mamă, slavă Domnului. Avea de gând să scrie asta în memoriile sale.

– Aproape că am ajuns, strigă Mary Jane, doborând pe jumătate un hăţiş de bambuşi din stânga lor şi trecând exact peste el. Acum trebuie să duci copilul în barcă, se poate, doctore?

– Care barcă? se oţărî el.

Dar ştia al naibii de bine care. Toată lumea îi povestise despre casa aia veche, iar acum era probabil dus cu maşina către debarcaderul Fontevrault şi tocmai urma s-o vadă. Greu de înţeles cum de mai stătea încă în picioare, ţinând cont de felul în care se scufundase aripa de vest, şi când te gândeai că familia asta insista să locuiască acolo! În ultimele şase luni, Mary Jane

Mayfair golise încetul cu încetul magazinul local Wal-Mart, pregătind casa pentru ea şi pentru bunica ei. Toată lumea ştia asta atunci când Mary Jane se înfiinţa în oraş, purtându-şi şorturile albe şi tricourile.

Cu toate astea, era o fată frumoasă, doctorul trebuia să recunoască atâta lucru, chiar şi cu pălăria aia de cowboy pe cap. Avea cei mai obraznici sâni pe care îi văzuse vreodată şi nişte buze de culoarea gumei de mestecat pentru copii.

– Hei, nu i-ai dat bebeluşului ăstuia whisky ca să doarmă, nu-i aşa? întrebă el.

Micuţa făptură boţită se mulţumea să sforăie încetişor, umflând o bulă de salivă între minusculele sale buze roz. Bietul copil, să fie nevoit să crească în locul acela! Şi Mary Jane nu-l lăsase nici măcar să examineze pruncul, spunând că o făcuse bunica! Auzi la ea, bunica!

Limuzina se oprise. Ploua torenţial. Abia dacă putea zări ceva care semăna a casă undeva, departe, în faţa lui, şi frunzele imense, în formă de evantai, ale unui palmier verde, pitic. Fu uşurat să vadă că dinăuntru străluceau becuri electrice. Cineva îi spusese că acolo n-aveau nici un fel de lumină.

– Vin să te iau cu umbrela, zise Mary Jane, trântind portiera în urma ei înainte ca el să fi apucat s-o informeze că trebuiau să aştepte până când se domolea ploaia, apoi portiera lui se deschise şi nu mai avu ce să facă, se văzu nevoit să apuce lada frigorifică de parcă ar fi fost un leagăn. Uite, pune prosopul deasupra, altfel micuţul o să se ude, spuse Mary Jane. Şi fugi către barcă!

– Prefer să merg, mulţumesc, spuse el. Fii bună să-mi arăţi drumul, domnişoară Mayfair.

– Să nu-l scapi!

– S-avem iertare! Am adus copii pe lume în Picayune, Mississippi, vreme de treizeci şi opt de ani, înainte de a veni în ţinutul ăsta uitat de Dumnezeu.

„Şi de ce am venit?" se întrebă, aşa cum o mai făcuse de o mie de ori, mai ales când noua lui soţioară, Eileen, născută şi crescută în Napoleonville, nu era prin preajmă, ca să-i aducă aminte răspunsul.

Dumnezeule din Ceruri, era o pirogă mare şi grea din aluminiu şi n-avea motor! Casa se zărea acum în toată splendoarea, o clădire în întregime de culoarea lemnului scufundat în apă, cu glicină purpurie înconjurând în întregime capitelurile coloanelor de la etaj şi croindu-şi drum către balustrade. Cel puţin, în partea aceea a junglei, încâlcitura de arbori era atât de deasă încât, pe moment, se simţea ferit de apă. Un tunel verde ducea către veranda înclinată din faţa casei. Lumini la etaj, ei bine, asta era o uşurare. Dacă ar fi trebuit să umble prin locul ăla luminându-şi drumul cu o lampă cu kerosen, ar fi înnebunit. Poate că începuse deja să-şi piardă minţile, acceptând să traverseze balta plină de lintiţă alături de tânăra aia ţicnită şi îndreptându-se către o clădire gata să se scufunde în orice clipă.

– Asta o să se-ntâmple, spusese Eileen. Într-o bună dimineaţă o să trecem cu maşina pe-acolo şi n-o să mai fie nici o casă, toată chestia aia, cu căţel şi purcel, o să se scufunde în mlaştină, ţine minte ce-ţi spun, e un mare păcat să stea cineva într-un loc ca ăsta.

Ducând într-o mână lada frigorifică şi fragilul ei conţinut, reuşi să se urce în piroga cu fund plat, descoperind îngrozit că stratul de apă din interior era de vreo cinci centimetri.

– Chestia asta o să se scufunde, ar fi trebuit s-o goleşti.

Pantofii i se umplură imediat cu apă până la glezne. Oare de ce fusese de acord să vină acolo? Iar Eileen trebuia să afle totul, până în cel mai mic amănunt.

– N-o să se scufunde, asta e o prăpădită de ploicică, zise Mary Jane Mayfair, împingând piroga cu o prăjină lungă. Acum ţine-te bine, te rog, şi ai grijă să nu se ude copilul.

Fata asta depăşea orice limite. Acolo de unde venea el, nimeni nu-i vorbea astfel unui doctor! Copilul se simţea excelent sub prosoape şi, pentru un nou-născut, urina din plin dând naştere unor adevărate averse.

Şi, ce să vezi, treceau exact pe deasupra verandei din faţă a acelei ruine, pătrunzând prin uşa deschisă.

– Dumnezeule, arată ca o peşteră! exclamă el. Cum e posibil ca o femeie să nască în locul ăsta? Ia uită-te acolo! Sunt cărţi pe rafturile de sus ale bibliotecii aleia, exact deasupra apei.

– Păi, când a pătruns apa, n-a fost nimeni acasă, spuse Mary Jane, încordându-se în timp ce împingea cu prăjina.

El o auzea izbind în duşumelele de dedesubt.

– Şi bănuiesc că mai sunt o serie de lucruri care continuă să plutească prin salon. În plus, Mona Mayfair n-a născut copilul aici, jos, ci la etaj. Femeile nu-şi aduc copiii pe lume în camera din faţă, chiar şi atunci când nu-i inundată.

Barca se izbi de trepte, azvârlindu-l cu violenţă în stânga, astfel încât fu nevoit să se agaţe de balustrada udă, slinoasă. Sări afară, bătând imediat cu ambele picioare în trepte, ca să se asigure că n-aveau să se scufunde sub el.

De sus cobora o lumină caldă şi auzi un sunet grăbit, ritmic – *clap, clap, clap* –, care acoperea şuierul şi vuietul ploii. Cunoştea sunetul acela. Şi, alături de el, răzbătea vocea unei femei, fredonând. Destul de plăcut.

– Cum de n-a desprins apa scara asta de perete? întrebă el. Începu să urce, având tot mai acut impresia că leagănul improvizat din lada frigorifică era de fapt un sac cu pietre. Cum de nu se dezintegrează pur şi simplu toată casa?

– Păi, într-un fel, cred că se dezintegrează, spuse Mary Jane, numai că e nevoie de vreo două sute de ani, înţelegi???

Fata sui cu paşi apăsaţi treptele dinaintea lui, punându-i-se exact în drum atunci când ajunse pe coridorul de la primul etaj, răsucindu-se şi spunând:

– Vino cu mine, trebuie să urcăm în pod.

Dar de unde venea acel sunet ritmic? Auzea şi pe cineva fredonând. Dar ea nu-i dădu răgazul să se uite în jur, zorindu-l către treptele podului.

Pe urmă o zări pe bunicuţa Mayfair, în capotul ei lung de flanelă înflorată, fluturându-şi mânuţa către el.

– Salutare, doctore Jack! Ce mai face băiatul meu frumos? Vino să-mi dai o sărutare. Sunt foarte bucuroasă să te văd!

– Şi eu mă bucur să te văd, Buni, spuse el, urcând, cu toate că Mary Jane îl împinse din nou, depăşindu-l din spate şi atrăgându-i pe un ton ferm atenţia că trebuia să ţină bine copilul.

Încă patru trepte, apoi avea să lase bucuros din mână pachetul ăla. Şi, oricum, de ce ajunsese să-l care el în susul scării în spirală?

Ajunse în sfârşit în atmosfera caldă şi uscată din mansardă, iar bătrânica, ridicându-se pe vârfuri, îşi apăsă buzele pe obrajii lui. O iubea pe bunicuţa Mayfair, asta trebuia s-o recunoască.

– Ce mai faci, Buni, îţi iei toate pilulele? o întrebă.

Mary Jane ridică lada frigorifică imediat ce o lăsă el jos şi se grăbi să plece cu ea. Mansarda nu arăta chiar atât de rău; avea lumină electrică şi de sfori atârnau haine curate, prinse cu cârlige de lemn. În jur erau împrăştiate o grămadă de mobile confortabile şi nu prea se simţea iz de mucegai; mirosea, dimpotrivă, a flori.

– Ce-i sunetul ăla ca un clinchet pe care l-am auzit jos, la primul etaj? întrebă el, în timp ce bunica Mayfair îl lua de braţ.

– Tu vino încoace, doctore Jack, fă ce e de făcut şi pe urmă completează certificatul de naştere al bebeluşului. Nu vrem să avem probleme cu înregistrarea naşterii lui, ţi-am povestit vreodată ce-am păţit când nu l-am înregistrat pe Yancy Mayfair în primele două luni după ce s-a născut, şi n-o să-ţi vină să crezi ce necazuri am avut cu primăria oraşului şi că ei au zis că...

– Şi chiar tu l-ai moşit pe ţâncul ăsta, nu-i aşa, Buni? întrebă el, bătând-o uşurel pe dosul mâinii.

Asistentele îl avertizaseră, încă de când o primise la prima consultație, că nu era bine să aștepte până își termina poveștile, fiindcă asta nu se întâmpla niciodată. Venise la cabinetul lui chiar a doua zi după ce îl deschisese, spunând că nici un alt doctor din orașul ăla n-avea s-o mai atingă vreodată. Și asta era o adevărată poveste!

– Sigur că eu am făcut-o, doctore.

– Mama copilului e acolo, spuse Mary Jane, arătând către nișa de sub unul dintre frontoanele laterale, drapată pe de-a-ntregul în plasă de țânțari nealbită, ceea ce o făcea să semene cu un cort cu vârf țuguiat, având în capătul opus, dreptunghiul luminos al ferestrei inundate de ploaie.

Arăta aproape încântător. Înăuntru ardea o lampă cu petrol, îi simțea mirosul și vedea strălucirea caldă a abajurului afumat din sticlă. Patul era mare, plin de plăpumi și de cuverturi pufoase. Îl făcu să se întristeze dintr-odată, căci gândurile îl purtară cu mulți, mulți ani în urmă, la propria bunică și la paturi ca acela, cu plăpumi atât de grele, încât abia îți puteai mișca vârfurile degetelor de la picioare, și cât de cald era sub ele în diminețile reci din Carriere, statul Mississippi...

Ridică vălurile lungi și fine și își aplecă ușor capul când trecu pe sub muchia nișei de sub fronton. Aici, scândurile din lemn de chiparos erau dezgolite, curate, de un castaniu întunecat. Nu se zărea nici un strop de apă, deși prin fereastra biciuită de ploaie se revărsa o lumină tremurătoare, care scălda totul.

Fata cu părul roșu era întinsă în pat, într-o poziție confortabilă, pe jumătate adormită, cu ochii duși în fundul capului înconjurați de cearcăne înspăimântător de adânci și făcând eforturi evidente ca să respire printre buzele crăpate.

– Tânăra asta ar trebui să se afle într-un spital.

– E epuizată, doctore, dar, în locul ei, și dumneata ai fi, spuse Mary Jane, cu limba ei ascuțită. De ce nu termini cu toată povestea asta, ca să se poată odihni?

Cel puțin patul era curat, mai curat decât leagănul improvizat al copilului. Fata zăcea între cearșafuri curate, purtând o cămașă de noapte extravagantă, împodobită cu dantelă de modă veche și cu mici nasturi din perle. Părul ei avea cea mai intensă nuanță de roșu pe care o văzuse vreodată, niște plete lungi, dese și răsfirate pe pernă. Părul copilului ar fi putut fi, într-o bună zi, tot atât de roșu, însă deocamdată era mai decolorat.

Și, că veni vorba de copil, acesta, slavă Domnului, scoase în sfârșit un sunet în pătuțul lui din lada frigorifică. Tocmai începuse să-și facă griji din pricina lui. Bunica Mayfair îl înșfăcă, luându-l în brațe, și doctorul ar fi putut spune, după modul în care îl ridicase, că se afla pe mâini bune, cu toate că nimănui nu-i venea să se gândească la faptul că o femeie de vârsta ei se ocupa de toate. Bărbatul privi la fata din pat. Era chiar mai tânără decât Mary Jane.

Se trase mai aproape, se lăsă cu greutate în genunchi, de vreme ce nu era altceva de făcut, și își puse mâna pe fruntea mamei. Ochii ei se deschiseră încet și verdele lor profund îl luă prin surprindere. Era ea însăși un copil, n-ar fi trebuit să nască nicidecum!

– Te simți bine, draga mea? o întrebă.

– Da, doctore, răspunse fata, cu o voce veselă, clară. Vreți, vă rog, să întocmiți actele pentru bebelușul meu?

– Știi foarte bine că ar trebui să mergi la...

– Doctore, copilul s-a născut, spuse ea.

În mod clar, nu era din partea locului.

– Nu mai sângerez. Nu mă duc nicăieri. De fapt, mă simt foarte bine, mult mai bine decât mă așteptam.

Carnea de sub unghiile degetelor ei avea o culoare frumoasă, roz. Pulsul părea normal. Sânii erau imenși. Iar lângă pat se afla o cană mare cu lapte, pe jumătate goală. Cu siguranță, laptele îi făcea bine.

„O fată inteligentă, sigură pe sine și bine-crescută, cugetă el, nu o țărăncuță."

– Voi două lăsați-ne singuri acum, le spuse doctorul lui Mary Jane și bătrânei, care stăteau deasupra umerilor lui, ca doi îngeri uriași, în vreme ce bebelușul scânci ușor, ca și cum tocmai ar fi redescoperit că era în viață și n-ar fi fost convins că asta îi era pe plac. Îndepărtați-vă ca s-o pot examina pe copila asta, să mă asigur că n-are hemoragie.

– Doctore, eu am avut grijă de copila asta, zise bunicuța, cu blândețe. Crezi c-aș fi lăsat-o să zacă aici dacă ar fi avut hemoragie?

Dar se îndepărtă, legănând pruncul în brațe cu ceva mai multă vigoare, cugetă el, decât ar fi fost indicat pentru un nou-născut.

Era sigur că și micuța mamă avea de gând să facă scandal pe respectiva temă, dar asta nu se întâmplă.

Dacă voia să se convingă că totul era în regulă, trebuia să se folosească de lampa cu petrol; nimic altceva nu avea la îndemână. Era exclus să poată face o examinare ca la carte.

Ea se săltă în capul oaselor, sprijinindu-se de perne, cu părul roșu răvășit încadrându-i în dezordine fața palidă, și îi permise să dea la o parte stratul gros de cuverturi. Totul era frumos și curat, aici trebuia să le recunoască meritele. Fata era imaculată, de parcă s-ar fi îmbăiat în cadă, dacă așa ceva ar fi fost posibil, iar sub ea așternuseră un strat de prosoape albe. Abia dacă se mai observa vreun semn de scurgere. Dar ea era mama, cu certitudine. Puternic învinețită în urma nașterii. Cămașa albă de noapte nu avea nici măcar o pată.

Oare de ce nu spălaseră tot așa și bebelușul, pentru numele lui Dumnezeu? Trei femei, și nu le plăcea să se joace cu păpușile destul de mult cât să schimbe scutecele copilului?

– Acum întinde-te din nou, draga mea, îi spuse mamei. Copilul nu te-a rupt, îmi pot da seama de asta, cu toate că ți-ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi făcut-o. Ce-ar fi ca data viitoare să vezi cum e și la spital?

– Sigur, de ce nu? răspunse ea, cu voce somnoroasă, apoi i se adresă cu un râs scurt, uşor: O să-mi revin.

Foarte feminină. De-acum n-avea să mai fie niciodată un copil, se gândi, deşi era mărunţică, şi să te ţii când povestea o să facă înconjurul oraşului, cu toate că el n-avea de gând să-i sufle lui Eileen nici o vorbuliţă.

– Ţi-am spus că se simte bine, nu-i aşa? întrebă bunica, dând acum deoparte plasa de tânţari, cu bebeluşul plângând uşor, cu capul pe umărul ei. Mama arată de parcă nici n-ar fi avut vreodată un copil.

Probabil că, pe moment, era de ajuns, îşi spuse el. Probabil că ea trebuia să se odihnească, atâta vreme cât încă putea.

– Foarte bine, foarte bine, spuse, acoperind-o şi netezind plapuma. Dar dacă începe să sângereze, dacă începe să aibă febră, o puneţi în limuzina aia a voastră şi o aduceţi în Napoleonville! Mergeţi direct la spital.

– Sigur că da, doctore Jack, mă bucur că aţi putut veni, zise Mary Jane.

Îl luă de mână şi îl scoase din micul cort, lăsând în urmă patul.

– Mulţumesc, doctore, spuse fata cu părul roşu, cu voce domoală. Acum vrei să scrii actul, te rog? Data naşterii, şi tot restul, şi să le pui pe ele să semneze ca martori?

– Am adus o masă de lemn, ca să-l poţi scrie chiar aici, spuse Mary Jane.

Arătă către o măsuţă improvizată din două scânduri de pin, sprijinite pe două stive de lăzi vechi, din lemn, pentru coca-cola. Trecuse multă vreme de când nu mai văzuse astfel de lăzi de cola, de genul celor folosite pentru sticlele mici, care costau pe vremuri un cent. Bănuia că, în prezent, ea le-ar fi putut vinde târgul de vechituri, vreunui colecţionar. Ar fi putut vinde o grămadă dintre lucrurile din jur. Trase cu coada ochiului la felinarul vechi, cu gaz, agăţat pe perete, chiar deasupra lui.

Simţea că i se frânge spinarea, stând aplecat şi scriind astfel, dar n-avea rost să se plângă. Îşi scoase stiloul. Mary Jane se întinse şi înclină becul fără abajur înspre el.

De dedesubt se auzi din nou acelaşi sunet: *clap, clap, clap.* Apoi un zumzăit. Erau zgomote cunoscute.

– Ce se-aude? întrebă. Ei, ia să vedem acum aici, numele mamei, te rog!

– Mona Mayfair.

– Numele tatălui?

– Michael Curry.

– Soţ şi soţie, căsătoriţi legal.

– Nu. Sari peste chestiile de genul ăsta, se poate?

El clătină din cap.

– Născut azi-noapte, aşa spuneai?

– La două şi zece, azi-dimineaţă. Moşit de Dolly Jean Mayfair şi de Mary Jane Mayfair. Fontevrault. Ştii cum se scrie, nu?

Doctorul încuviinţă din cap.

– Numele copilului?

– Morrigan Mayfair.

– Morrigan, n-am mai auzit numele ăsta niciodată. E numele unei sfinte, Morrigan?

– Spune-i-l pe litere, Mary Jane, rosti mama, cu voce foarte joasă, din spaţiul îngrădit. Cu doi „r", doctore!

– Ştiu cum să-l scriu, draga mea, făcu el. Repetă literele, pentru ca ea să le aprobe. Acum, nu am greutatea...

– Trei kilograme nouă sute, spuse bunica, plimbând copilul încoace şi încolo şi bătându-l uşor cu palma pe spate în timp ce îl sprijinea pe umăr. L-am cântărit pe cântarul din bucătărie. Înălţime normală.

El clătină din nou din cap. Completă repede restul şi făcu în grabă o copie pe un alt formular. Ce rost ar fi avut să le mai spună şi altceva?

Un fulger scânteie la ferestre, luminând toate frontoanele, la nord şi la sud, la est şi la vest; abandonă apoi imensa încăpere în braţele unei întunecimi odihnitoare, plină de umbre.

– În regulă, vă las copia asta, zise, punând certificatul în mâinile lui Mary Jane, iar pe ăsta îl iau la cabinet, ca să-l expediez de acolo la parohie. Peste două săptămâni o să primiţi actul oficial al bebeluşului. Acum ar trebui să-i dai drumul şi să alăptezi puţin copilul ăsta, încă nu ai lapte, dar ai colostru, care...

– I-am spus asta, doctore Jack, se amestecă bunica. O să-l alăpteze imediat ce pleci, e o copiliţă ruşinoasă.

– Haide, doctore, zise Mary Jane, te duc înapoi cu maşina.

– Fir-ar să fie, aş vrea să existe o altă cale de a ajunge acasă de aici, spuse el.

– Păi, dacă aş fi avut o mătură, am fi zburat, nu-i aşa? întrebă Mary Jane, făcându-i semn s-o urmeze în timp ce picioarele ei zvelte o purtau către scară, tropăind cu sandalele descătărămate pe duşumea.

Mama râse uşor, pentru ea însăşi, un chicotit de fetiţă. Pe moment, avea o înfăţişare cu totul firească, cu un strop de roşu în obraji. Sânii păreau gata să-i plesnească. Doctorul spera că pruncul ăla nu era vreun mofturos, şi că avea să se înfrupte din plin. Când puneai totul în balanţă, era greu de spus care dintre cele două tinere femei se dovedea mai frumoasă.

Ridică plasa de ţânţari şi se apropie din nou de pat. Ia te uită, apa îi mustea în pantofi, dar ce-ar fi putut el să facă în privinţa asta? O simţea şi prelingându-i-se pe sub cămaşă.

– Te simţi bine, draga mea, nu-i aşa? întrebă.

– Da, răspunse ea.

Ţinea în mâini cana cu lapte. Îl bea cu înghiţituri lacome. Şi, până la urmă, de ce nu? Dar era al naibii de sigur că ea n-avea nevoie de asta. Fata îi adresă un zâmbet de şcolăriţă, poate cel mai strălucitor din câte văzuse el vreodată, dând la iveală un şirag de dinţi albi şi câţiva pistrui presăraţi pe nas. Da, mărunţică,

dar aproape cea mai frumoasă roşcată pe care o avusese vreodată înaintea ochilor.

– Haide, doctore! îi strigă cu hotărâre Mary Jane. Mona trebuie să se odihnească, iar copilul o să-nceapă să urle. Pa, Morrigan, pa, Mona, pa, Buni.

Pe urmă începu să-l tragă după ea prin pod, oprindu-se doar ca să-şi trântească pe cap pălăria de cowboy, pe care pe semne că şi-o scosese atunci când intraseră. De pe bor se scurgea apă.

– Şşt, acum, şşt, îi spuse bunica bebeluşului. Mary Jane, ar fi cazul să te grăbeşti. Copilul ăsta-ncepe să se-agite.

Doctorul era pe punctul de a spune că ar fi trebuit pus în braţele mamei, dar Mary Jane ar fi fost în stare să-i facă vânt pe trepte dacă nu pleca. Îl mâna de zor de la spate, împingându-şi sânii mici în spinarea lui. Sâni, sâni, sâni. Slavă Domului că specialitatea lui era geriatria, n-ar fi putut să suporte niciodată aşa ceva, mame adolescente în cămăşi străvezii, fete vorbindu-ţi cu amândouă sfârcurile, o nerușinare dată naibii, asta era.

– Doctore, o să-ţi plătesc cinci sute de dolari pentru vizita asta, spuse ea în urechea lui, atingându-i-o cu buzele ei de culoarea gumei de mestecat, pentru că ştiu ce-nseamnă să ieşi într-o după-amiază ca asta, şi eşti atât de amabil, de agreabil...

– Da, şi când o să văd banii ăştia, Mary Jane Mayfair? o întrebă, suficient de irascibil după toate cele petrecute, cât să-şi rostească gândurile cu voce tare.

Fetele astea de vârsta ei. Şi ce-ar fi făcut ea, mă rog, dacă el s-ar fi răsucit şi s-ar fi hotărât să dezmierde ceea ce se afla sub rochia de dantelă pe care o îndesa în el atât de îndatoritoare? Ar fi trebuit să-i facă o notă de plată pentru o nouă pereche de pantofi, îşi spuse, cei din picioarele sale erau complet distruşi, iar ea şi-ar fi putut pune rudele bogate din New Orleans să plătească.

„Oh, stai o clipă! Dacă fata aia de sus a fost una dintre acei Mayfair bogaţi veniţi aici să..."

– Nu-ţi face nici o grijă, rosti Mary Jane, n-ai livrat pachetul, doar ai semnat pentru el.

– Ce tot spui acolo?

– Şi acum trebuie să ne-ntoarcem la barcă!

Se grăbi să ajungă în capul scărilor de jos, iar el înaintă lipăind, nesigur pe picioare, chiar în spatele ei. Ei bine, casa nu mai părea tot atât de înclinată, se gândi el, odată ce erai în interior. *Clap, clap, clap*, se auzi din nou. Probabil că te puteai obişnui cu o casă înclinată, dar însăşi ideea de a locui într-un loc pe jumătate inundat era pe de-a-ntregul...

Fulgerul licări luminând ca ziua şi holul prinse viaţă, dezvăluind privirii tapetul, plafonul, grinzile de deasupra uşilor şi vechiul candelabru cu cabluri desprinse atârnând din tavan.

Asta era! Un computer! În lumina albă care stărui preţ de o clipită – în camera din spate – întrezări o femeie foarte înaltă aplecată deasupra aparatului, cu degetele alergând peste taste, cu părul tot atât de roşu precum al lăuzei de sus, din pat, şi de două ori mai lung, cântând ceva în timp ce lucra, ca şi cum ar fi murmurat tot ce va fi scriind la tastatură.

Întunericul se aşternu înghiţind-o, lăsând vederii ecranul strălucitor şi o lampă gât de lebădă care aşternea o pată de lumină galbenă peste degetele în plină mişcare.

Clap, clap, clap!

Apoi urmă tunetul, cea mai puternică bubuitură pe care o auzise doctorul vreodată, făcând să zăngănească fiecare ciob de sticlă din casă. Mary Jane îşi duse mâinile la urechi. Tânăra înaltă din faţa computerului ţipă şi sări de pe scaun, iar luminile din interior se stinseră, toate, aruncându-i în întunericul adânc al după-amiezii care ar fi putut, la fel de bine, să fie cel al serii.

Frumuseţea înaltă ţipa întruna, cât o ţinea gura. Era mai înaltă decât el!

– Şşşşt, şşşşt, Morrigan, încetează! strigă Mary Jane, alergând către ea. Fulgerul a întrerupt curentul electric! O să revină!

– Dar s-a stins, s-a stins! strigă fata, apoi, întorcându-se, privi înspre doctorul Jack, iar el crezu, pentru o clipă, că își pierduse mințile.

Capul mamei pe care tocmai o văzuse sus părea a sta acum pe gâtul acelei fete, aceiași pistrui, părul roșu, dinții albi, ochii verzi. Dumnezeule, ca și cum cineva i l-ar fi smuls celeilalte și l-ar fi pus pe gâtul acesteia, și cât de înaltă era prăjina dinaintea lui! N-ar fi putut cu nici un chip să fie gemene. Doctorul avea un metru optzeci, dar fata asta subțiratică era cu cel puțin treizeci de centimetri mai înaltă decât el. Nu era îmbrăcată cu nimic altceva în afara unei cămăși albe, exact ca a lăuzei, iar picioarele de un alb catifelat păreau să țâșnească de sub poale, prelungindu-se la nesfârșit. Probabil că erau surori. Asta trebuia să fie.

– Vâleu! făcu ea, uitându-se în jos, la doctor, și apropiindu-se apoi de el, picioare goale lipăind pe scânduri goale, cu toate că Mary Jane încerca s-o oprească.

– Hai, vino încoace și stai jos, spuse cea din urmă, luminile o să se-aprindă cât ai clipi.

– Tu ești un bărbat, zise tânăra înaltă, care nu era, într-adevăr, decât o fetișcană, nicidecum mai vârstnică decât cea măruntică din pat, sau decât Mary Jane însăși.

Stătea exact în fața doctorului, privindu-l încruntată pe sub sprâncenele roșii, cu ochii verzi, mai mari decât ai micuței de sus, având gene lungi, întoarse.

– Ești un bărbat, nu-i așa?

– Ți-am spus, e doctorul, zise Mary Jane. A venit să completeze certificatul de naștere al copilului. Doctore Jack, ea e Morrigan, e mătușa bebelușului, și, Morrigan, acesta e doctorul Jack, acum stai jos, Morrigan! Lasă-l pe doctor să-și vadă de treburi. Să mergem, doctore!

– Nu mai fi atât de pompoasă, Mary Jane, rosti fata cât o prăjină, cu fața scăldată toată într-un zâmbet.

Își frecă una de alta palmele lungi, cu piele catifelată. Vocea îi suna întocmai ca a micuței mame de la mansardă. Același glas de fetiță bine-crescută.

– Va trebui să mă scuzi, doctore Jack, manierele mele încă nu sunt așa cum ar trebui, încă mai sunt destul de necizelată, în toate privințele, încercând să absorb, poate, ceva mai multe informații decât a hotărât Dumnezeu vreodată că trebuie să dețină cineva din neamul meu, dar, pe de altă parte, noi avem atât de multe probleme de rezolvat, de exemplu, acum, când avem certificatul de naștere, îl avem, nu-i așa, Mary Jane, asta voiai să-mi explici când te-am întrerupt, nu-i așa, într-un mod atât de necuviincios, cum rămâne cu botezul acestui copil, fiindcă, dacă nu mă înșală memoria, în condițiile de preluare a moștenirii se subliniază că trebuie botezat în credința catolică. Am într-adevăr impresia că, într-o serie dintre aceste documente pe care tocmai le-am accesat și n-am făcut altceva decât să le răsfoiesc, se stipulează că botezul e chiar mai important decât înregistrarea oficială.

– Despre ce tot *vorbești?* întrebă doctorul Jack. Și unde Dumnezeu te-au vaccinat, la RCA Victor[1]?

Ea râse zglobiu, ca un clopoțel, bătând zgomotos din palme, cu părul roșu vălurindu-i-se și alunecând în josul umerilor, când scuturâ din cap.

– Doctore, despre ce vorbești *dumneata!* exclamă ea. Câți ani ai? Ești un bărbat acceptabil, de înălțime medie, nu-i așa, ia să vedem, apreciez că ai șaizeci și șapte de ani, am dreptate? Pot să mă uit la ochelarii ăștia?

I-i smulse de pe nas înainte ca el să fi avut timp să protesteze și îi privi prin ei chipul. El rămăsese perplex; totodată, alt motiv de uimire era faptul că avea șaizeci și opt de ani. Dinaintea ochilor lui dezgoliți, ea deveni o pată înmiresmată.

---

[1]Companie producătoare de aparatură muzicală și casă de discuri, fondată în 1901 (n.tr.)

– Oh, acum asta are o mare importanță, uită-te la asta. Și se grăbi să pună ochelarii înapoi, pe nas, cu o foarte mare precizie, toate detaliile ei reliefându-se iarăși, cu obrăjori rotunjiți și cu o gură precum arcul lui Cupidon, cea mai desăvârșită pe care o văzuse el vreodată. Da, fac totul exact cu o idee mai mare, nu-i așa, și când te gândești că asta nu e decât una dintre multele invenții banale de care e posibil să mă lovesc încă din primele câteva ore ale vieții, lentile, ochelari, greșesc cumva? Ochelari, cuptor cu microunde, cercei cu clipsuri, telefon, monitoare pentru computer NEC MultiSync 5D. Am impresia că mai târziu, când vine timpul unei reflecții asupra tuturor celor petrecute, trebuie să fii capabil să deslușești o anumită poezie în lista acestor obiecte cu care ai venit mai întâi în contact, mai ales dacă avem dreptate atunci când susținem că, în viață, nimic nu e absolut întâmplător, că, din anumite puncte de observare, lucrurile lasă doar impresia că ar fi aleatorii și că, în cele din urmă, după ce ne ajustăm mai bine aparatura destinată acestui scop, ajungem la concluzia că până și invențiile pe care le-am întâlnit în spațiul a două etaje ale unei case abandonate și în ruină se grupează laolaltă pentru a face despre locuitorii ei afirmații cu mult mai profunde decât și-ar putea închipui cineva dintru început. Ce părere *ai?*

Acum era rândul lui să izbucnească în râs. Bătu din picior.

– Draga mea, nu știu ce părere am despre asta, dar mi-a plăcut cu siguranță cum ai spus-o! exclamă el. Cum ziceai că te cheamă, tu ești cea după care au botezat copilul, Morrigan, și să nu-mi spui că ești și tu tot o Mayfair.

– Oh, da, domnule, chiar așa, Morrigan Mayfair! răspunse ea, azvârlindu-și brațele în sus, precum un suporter entuziast.

Zăriră o licărire, apoi se auzi un sfârâit estompat, luminile se aprinseră și computerul din spatele lor începu să scoată nelipsitele scrâșnete și șuierături de la pornire.

– Hopa, o luăm din loc! exclamă fata, cu părul roșu tresăltându-i pe umeri. Din nou online cu Mayfair & Mayfair,

până în momentul când Mama Natură crede de cuviință să ne umilească pe toți, indiferent cât de bine am fi echipați și ce configurații și programe grozave am avea și am instala. Cu alte cuvinte, până când fulgerul lovește iarăși!

Se aruncă pe scaunul de lângă birou, se reinstală în fața computerului și reîncepu să tasteze, ca și cum ar fi uitat cu desăvârșire că el se afla acolo.

– Mary Jane, grăbește-te, copilului ăstuia îi e foame! strigă bunica, din mansardă.

Mary Jane îl trase de mânecă.

– Ia stai o clipă, zise el.

Dar pierduse atenția tinerei femei, cu desăvârșire, pricepu asta așa cum pricepu că ea era complet goală sub cămașa albă și că lumina lămpii gât de lebădă îi cădea exact asupra sânilor, a pântecului plat și asupra coapselor dezgolite. Se părea că nu avea nici măcar chiloți. Și picioarele acelea lungi, goale, ce tălpi mari și goale! Erai oare în siguranță tastând la un computer, în timpul unei furtuni cu fulgere, în picioarele goale? Părul ei roșu se revărsa, acoperind spătarul scaunului.

De sus, bunica strigă din nou.

– Mary Jane, până la ora cinci trebuie să duci copilul ăsta!

– Plec, plec, haide, doctore Jack!

– Pa, doctore Jack! strigă frumoasa lunganã, fără să-și ia ochii de la computer, fluturându-și brusc către el mâna dreaptă, care se afla la capătul unui braț uimitor de lung.

Mary Jane trecu în goană pe lângă el și sări în barcă.

– Vii sau nu? spuse ea. O iau spre debarcader, am multe de făcut, vrei să rămâi blocat aici?

– *Unde* trebuie să duci copilul până la cinci? se interesă doctorul, venindu-și în fire și gândindu-se la ceea ce tocmai spusese bătrâna. Sper că nu-l scoți din nou afară ca să fie botezat!

– Grăbește-te, Mary Jane!

– Ridicăm ancora! strigă aceasta, împingând cu prăjina în trepte.

– Stai o clipă!

Doctorul sări, împroşcând la aterizare apa din piroga care se legănă cu putere, lovindu-se de balustradă şi apoi de perete.

– Foarte bine, foarte bine. Numai ia-o mai încet, se poate? Du-mă la debarcader fără să mă arunci în mlaştină, poţi să faci asta, te rog?

Clap, clap, clap.

Ploaia se mai domolise, slavă Domnului. Iar printr-o spărtură în norii groşi, cenuşii, se zărea chiar şi un strop de soare, suficient cât să se reflecte în picăturile de apă!

– Acum, poftim, doctore, ia asta, spuse Mary Jane, în timp ce el se urca în maşină.

Era un plic gros, plin de bancnote şi, după cum îşi dădu seama când ea le înfoie cu degetul, erau de douăzeci, toate noi. Aprecie, dintr-o privire, că suma se ridica, probabil, la o mie de dolari. Ea trânti portiera şi ocoli maşina, ca să se urce prin partea opusă.

– Ei, sunt prea mulţi bani, Mary Jane, zise el, dar se gândea deja ce-ar fi putut să-şi cumpere de la Weed Eater, maşină de tuns iarba, foarfecă electrică, nouă-nouţă, pentru gardul viu, plus un televizor color, Sony, iar pe lumea asta nu exista nici un motiv care să-l facă să declare banii pentru plata impozitelor.

– Oh, taci şi păstrează-i! spuse ea. I-ai câştigat cinstit, venind încoace într-o zi ca asta.

Şi fusta i se săltă din nou pe coapse. Dar nici nu se compara cu scumpetea strălucitoare de la primul etaj, şi oare cum ar fi fost să-şi pună mâinile pe aşa ceva, măcar pentru cinci minute, pe ceva atât de tânăr, atât de lucios şi atât de fraged, atât de frumos, cu picioare lungi, atât de lungi! „Potoleşte-te, bătrân nebun, o să-ţi provoci un atac de cord."

Mary Jane cuplă maneta în marşarier, cu roţile maşinii rostogolindu-se pe criblura udă a drumului, apoi făcu o

întoarcere periculoasă, la o sută optzeci de grade, şi se îndreptă către familiarele hârtoape.

El se mai uită o dată înapoi, către casă, către imensul ansamblu de coloane în descompunere şi de lemn putred care domina chiparoşii, pătat de lintiţă şi cu ferestrele pe jumătate scufundate, întorcându-şi pe urmă ochii către drumul ce li se aşternea înainte. Doamne, cât se bucura să plece de acolo!

Şi ce ar fi putut să-i spună lui Eileen, soţioara lui, când ajunse acasă, iar ea îl întrebă:

– Şi ce-ai văzut la Fontevrault, Jack?

Doar nu era să-i vorbească despre cele mai frumoase trei femei pe care le văzuse vreodată sub acelaşi acoperiş, asta în nici un caz. Şi nici despre teancul de bancnote de douăzeci de dolari din buzunarul lui.

28

Ne-am inventat o identitate omenească.

Am „devenit" membrii unui trib străvechi, numiți picți, înalți pentru că eram din ținuturile din nord, unde așa cresc oamenii, și ne arătam nerăbdători să trăim în pace cu cei care nu ne-ar fi stânjenit.

Bineînțeles că a trebuit să facem asta treptat. Vestea a ieșit în lume înaintea noastră. Am început cu o perioadă de așteptare, în timpul căreia în vale n-a fost primit nici un străin; pe urmă, drumeții ocazionali au fost lăsați să o străbată și de la ei am spicuit informații valoroase. Apoi ne-am aventurat în afară, declarându-ne picți și oferindu-le celor pe care îi întâlneam prietenia noastră, menită să lămurească lucrurile.

În decursul vremurilor, în ciuda legendei despre Taltos, care continua să dăinuie și să capete câte un nou imbold odată cu capturarea vreunui nefericit, vicleșugul nostru a avut succes. Și ne-am simțit în siguranță nu câștigând bătălii, ci integrându-ne printre oameni.

Eram mândrul și singuraticul clan Donnelaith, dar le ofeream altora ospitalitatea turnurilor noastre. Nu vorbeam prea mult despre zeii noștri. Nu încurajam întrebările despre viața noastră intimă și despre copiii noștri.

Dar duceam traiul unor nobili; în ținutul nostru, conceptul de onoare și cel de mândrie se bucurau de respect.

Totul a început să meargă cum nu se poate mai bine. Și, în final, odată cu deschiderea completă a porților văii, am învățat,

pentru prima dată, lucruri noi, direct de la cei din afară. Am deprins repede meşteşugul cusutului şi al ţesutului, iar acesta din urmă s-a dovedit a fi o capcană pentru firea noastră obsesivă. Ţeseam cu toţii, bărbaţi şi femei. Eram în stare să ţesem zile şi nopţi în şir. Nu izbuteam să ne oprim.

Sigura soluţie era să lăsăm această îndeletnicire deoparte, să găsim un meşteşug nou şi să-l stăpânim. Modelarea metalelor. Am deprins-o. Şi, cu toate că n-am făcut altceva decât să forjăm câteva monede şi să fabricăm vârfuri de săgeţi, o vreme am fost înnebuniţi după asta.

Şi scrisul a ajuns până la noi. Pe ţărmurile Britanniei sosiseră şi alţi oameni şi, spre deosebire de războinicii sălbatici care distruseseră lumea noastră din câmpie, aceştia scriau pe piatră, pe tăbliţe, pe piei de oaie special prelucrate de ei înşişi, astfel încât să fie trainice şi plăcute la vedere şi la atingere.

Înscrisurile de pe aceste pietre, tăbliţe şi suluri de pergament purtau numele de greacă şi latină! Şi am învăţat să scriem de la sclavii noştri, imediat ce a fost făcută prima legătură miraculoasă între simbol şi cuvânt. Şi, mai târziu, de la diverşi cărturari rătăcitori care au venit în vale.

E foarte adevărat că asta a devenit o obsesie pentru mulţi dintre noi, mai ales pentru mine însumi, şi am citit şi am scris cu toţii în permanenţă, transpunându-ne propria limbă, care e mult mai veche decât toate celelalte vorbite în Britannia, în cuvinte scrise. Am inventat un alfabet numit Ogham[1] şi ne-am alcătuit scrierile secrete. Puteţi găsi alfabetul ăsta pe multe pietre din nordul Scoţiei, dar acum nu-l mai poate descifra nimeni.

Cultura noastră, numele pe care ni l-am ales, acela de popor al picţilor, arta şi alfabetul nostru continuă să fie un mister în timpurile moderne. O să aflaţi curând din ce motiv; o să aflaţi de ce s-a pierdut cultura picţilor.

---

[1] Alfabetul celtic sau Ogham, apărut în Irlanda, în sec. I sau II d.Hr., sau chiar, după părerea unor cercetători, mult mai înainte. (n.tr.)

Privind lucrurile la modul practic, mă întreb adesea ce s-a întâmplat cu acele dicţionare completate de mine cu atâta trudă, lucrând luni de-a rândul fără să mă întrerup decât pentru a cădea mort de somn, pentru câteva ore, sau pentru a trimite pe cineva după mâncare.

Au fost ascunse în subteranele sau în casele subpământene pe care le-am construit în vale, ca un ultim loc de refugiu pentru cazul în care oamenii ne-ar mai fi atacat vreodată. Au fost ascunse şi o serie dintre manuscrisele în greacă şi în latină pe care le-am studiat în acele zile ale istoriei timpurii.

O altă capcană care ni s-a ivit în cale, ceva care ne putea vrăji, era matematica, iar o serie dintre cărţile intrate în posesia noastră erau legate de teoremele geometrice, despre care discutam zile de-a rândul, desenând triunghiuri în noroi.

Adevărul este că acelea au fost, pentru noi, vremuri incitante. Subterfugiul nostru ne-a permis accesul deplin la noile descoperiri. Şi, cu toate că am avut timp din belşug pentru a-i supraveghea şi a-i instrui cu severitate pe tinerii Taltos nechibzuiţi, ca să nu se-ncreadă în nou-veniţi şi ca să nu se-ndrăgostească de bărbaţii şi de femeile lor, am ajuns, îndeobşte, să ştim foarte multe despre romanii care veniseră în Britannia şi să înţelegem că îi pedepsiseră pe celţii barbari, care ne supuseseră atâtor atrocităţi.

Firește că aceşti romani nu credeau în superstiţiile locale legate de Taltos. Vorbeau despre o lume civilizată, întinsă, plină de oraşe.

Dar ne feream de romani în aceeaşi măsură. Căci, deşi înălţaseră clădiri magnifice, cum nu mai văzuserăm vreodată, erau războinici mult mai pricepuţi decât ceilalţi. Auzeam o mulţime de poveşti despre victoriile lor. Se părea că rafinaseră arta războiului, că o perfecţionaseră, pentru a curma vieţi cu încă şi mai mult succes. Ne mulţumeam să rămânem în valea noastră îndepărtată. Nu ne doream să-i întâlnim vreodată în luptă.

Din ce în ce mai mulți negustori ne aduceau cărțile lor, sulurile lor de papirus, iar eu îi citeam cu aviditate pe filozofii, pe dramaturgii, pe poeții, pe satiricii și pe oratorii lor.

Bineînțeles că nici unul dintre noi nu putea surprinde adevărata calitate a vieții lor, ambianța, ca să folosesc limbajul modern, sufletul aparte al poporului și caracterul lor. Dar învățam. Acum știam că nu toți oamenii erau barbari. De fapt, chiar acesta era cuvântul pe care îl foloseau romanii pentru a denumi triburile din întreaga Britannie, triburi pe care veniseră să le supună, în numele unui imperiu atotputernic.

Apropo, romanii nu au ajuns niciodată în valea noastră, cu toate că, vreme de două sute de ani, au tot organizat expediții în Britannia. Tacitus, unul dintre istoricii lor, a scris despre campaniile timpurii, conduse de Agricola[1], care a ajuns în Scoția. În secolul următor, a fost înălțat Zidul Antonin, reprezentând o minune pentru triburile barbare care se împotriveau Romei, aflată foarte aproape de cei șaptezeci și cinci de kilometri de Drum Militar, o construcție importantă, folosită nu numai de soldați, ci și de negustorii care aduceau tot felul de mărfuri dinspre mare, și o dovadă grăitoare a existenței altor civilizații.

În cele din urmă, în Britannia a sosit însuși împăratul Romei, Septimus Severus, pentru a supune triburile scoțiene, dar nici măcar el nu a pătruns vreodată în fortărețele noastre.

După aceea, romanii au rămas aici încă mulți ani, oferindu-i micii noastre națiuni ocazia de a face multe capturi stranii.

În momentul când s-au retras din aceste ținuturi, capitulând în sfârșit în fața barbarilor, noi nu mai eram cu adevărat un popor tainic. În valea noastră se stabiliseră deja sute de ființe umane, respectându-ne ca Seniori ai locului, construind turnuri tronconice mai mici în jurul turnurilor noastre și considerându-ne o

[1] Generalul Gnaeus Iulius Agricola, socrul lui Titus și guvernatorul Britanniei în vremea împăratului Domițian (n.tr.)

familie extinsă şi misterioasă de cârmuitori, dar, una peste alta, considerându-ne oameni.

Nu era foarte simplu să menţinem acest şiretlic. Însă, în timpurile acelea, nu exista nici un loc mai propice pentru aşa ceva. Alte clanuri luau fiinţă în propriile fortăreţe îndepărtate. Nu reprezentam un ţinut plin de oraşe, ci unul al unor mici domenii feudale. Cu toate că înălţimea noastră şi refuzul de a ne alia prin căsătorie erau considerate neobişnuite, eram pe deplin acceptabili din toate celelalte puncte de vedere.

Cheia consta, bineînţeles, în a nu lăsa niciodată, dar absolut niciodată, vreun intrus să asiste la ritualul naşterii. În această privinţă, spiriduşii, care aveau din când în când nevoie de protecţia noastră, au devenit santinelele noastre.

Când alegeam să ne formăm cercul între pietre, tuturor clanurilor minore din Donnelaith li se spunea că preoţii noştri nu puteau conduce ritualurile familiei decât într-o strictă intimitate.

Pe măsură ce am căpătat mai multă îndrăzneală, am început să le îngăduim altora să asiste, dar numai de la mare distanţă, în cercurile exterioare cele mai îndepărtate. Nu desluşeau niciodată ce anume făceau preoţii în inima grupului. Nu vedeau niciodată naşterea. Îşi închipuiau că nu era vorba decât despre un rit nedefinit de adorare a cerului, a soarelui, a vântului, a lunii şi a stelelor. Şi de aceea ne considerau o familie de magicieni.

Firește că toate acestea depindeau de o foarte importantă convieţuire paşnică cu ceilalţi locuitori ai văii, ceea ce nu s-a schimbat vreme de secole.

În concluzie, trăiam în mijlocul oamenilor, trecând drept oameni. Subterfugiul nostru era împărtăşit şi de alţi Taltos, aceştia declarându-se picţi, învăţându-ne scrierea şi preluând-o în fortăreţele lor, odată cu stilurile noastre de a construi şi de a ornamenta. Orice Taltos care dorea să supravieţuiască ducea un astfel de trai, păcălindu-i pe oameni.

Numai acei Taltos sălbatici continuau să se ascundă în păduri, ducând o existență extrem de riscantă. Dar până și ei cunoșteau alfabetul Ogham și numeroasele noastre simboluri.

De pildă, un Taltos singuratic, care trăia într-o pădure, putea cresta pe un copac un asemenea simbol fără nici un înțeles pentru ființele umane, dându-le de știre altor Taltos că el se afla acolo. Un Taltos care îl vedea pe un altul la un han, se putea apropia, oferindu-i un cadou, o broșă sau un ac de păr purtând însemnele noastre.

Un foarte bun exemplu de astfel de dar este acul de păr de bronz pe care este gravat un chip uman, descoperit de oamenii moderni în Sutherland, cu multe secole mai târziu. Atunci când descriu acul respectiv, oamenii nu-și dau seama că este vorba despre imaginea unui copil Taltos ieșind din uter, cu un cap imens și cu brațele încă îndoite, deși sunt gata să se întindă și să crească, aidoma aripilor unui fluture abia ieșit din cocon.

Gravam alte simboluri în stâncă, la gura peșterilor sau în partea superioară a pietrelor noastre sacre, simboluri care întruchipau reprezentări fanteziste ale animalelor din tărâmul pierdut al abundenței tropicale. Iar altele aveau înțelesuri pur personale. Imaginile care ne prezentau drept războinici sălbatici erau amăgitoare și concepute cu dibăcie pentru a înfățișa, de fapt, oameni care se întâlneau în mod pașnic, sau cel puțin asta era impresia noastră.

Toate acestea sunt cunoscute sub numele generic de artă *pictă*. Iar tribul nostru a devenit unul dintre marile *mistere* ale Britanniei.

Care era cea mai cumplită dintre temerile noastre? Cea mai cumplită amenințare, ca să spun așa? Trecuse prea mult timp ca să ne mai temem de ființele umane care știau într-adevăr ceva despre noi. Dar spiridușii știau totul, erau dornici să se-mpereche cu noi și, cu toate că aveau nevoie de protecția noastră, continuau să ne facă necazuri din când în când.

Însă adevărata amenințare la adresa liniștii noastre venea din partea vrăjitorilor. Vrăjitorii: acei oameni aparte care ne puteau simți parfumul și puteau cumva să procreeze cu noi, sau erau descendenții celor care o făcuseră deja. Pentru că vrăjitorii – care erau, firește, o raritate – își transmiteau din mamă-n fiică sau din tată-n fiu legendele despre seminția noastră și nebuneasca, dar atrăgătoarea idee că, dacă s-ar fi putut împerechea cu noi, ar fi izbutit să aducă pe lume făpturi de o înălțime monstruoasă și de o frumusețe deosebită, care n-ar fi cunoscut nicicând moartea. Și, pornind de la această idee, a luat inevitabil naștere și s-a dezvoltat o credință fantezistă: că, bând sângele unui Taltos, vrăjitorii puteau deveni nemuritori. Că, dacă ne omorau, folosind cuvintele și blestemele potrivite, ne-ar fi luat astfel puterile.

Iar cel mai îngrozitor aspect al tuturor acestora, singura parte reală, singurul adevăr, era că vrăjitorii se dovedeau capabili a-și da seama, doar privindu-ne, că nu reprezentam, pur și simplu, niște oameni înalți, ci niște Taltos autentici.

Nu le îngăduiam să pătrundă în vale. Și, când călătoream dincolo de hotarele ei, făceam mari eforturi ca s-o evităm pe vrăjitoarea satului, sau pe vrăjitorul care trăia în pădure. Dar firește că și ei aveau motive să se teamă de noi, pentru că îi recunoșteam fără greș imediat ce ne apăreau în fața ochilor și, fiind foarte inteligenți și foarte bogați, le puteam face o mulțime de necazuri.

Însă jocul devenea periculos atunci când se afla un vrăjitor în preajmă. Iar pentru a înrăutăți lucrurile, nu era nevoie decât de unul inteligent și ambițios, dornic să găsească un Taltos adevărat în Țara-de-Sus, printre clanurile de oameni înalți care sălășluiau acolo.

Și din când în când apărea cea mai cumplită provocare, o femeie înzestrată cu o mare putere de vrajă, capabilă să-i momească pe Taltos în afara adăposturilor lor, să-i învăluie în farmece și în muzică, atrăgându-i în ritualurile ei.

Ocazional, se vorbea de câte un Taltos găsit altundeva. Se vorbea despre naşteri hibrid; se auzeau şoapte despre vrăjitori, despre spiriduşi şi despre magie.

Dar, în general, eram în siguranţă în adăposturile noastre.

Valea Donnelaith devenise de-acum cunoscută. Şi, în vreme ce alte triburi se certau între ele, ţinutul nostru era lăsat în pace, nu pentru că oamenii s-ar fi temut că acolo sălăşluiau monştri, ci doar pentru că reprezenta adăpostul unor nobili demni de respect.

În anii aceia, viaţa a fost splendidă, dar era o viaţă construită în jurul unei minciuni. Şi mulţi Taltos tineri nu puteau suporta. Plecau în lume şi nu se mai întorceau niciodată. Iar uneori ajungea la noi câte un Taltos hibrid, care nu ştia cine sau ce îl adusese pe lume.

Foarte încet, cu timpul, s-a petrecut un lucru mai degrabă prostesc. Unii dintre noi s-au căsătorit cu fiinţe umane.

Se întâmpla cam aşa. Unul dintre bărbaţii noştri pleca, probabil, într-un pelerinaj îndelungat şi, într-o pădure întunecoasă, dădea peste o vrăjitoare singuratică de care se îndrăgostea, iar vrăjitoarea îi putea naşte copilul fără nici o dificultate. El o iubea; ea îl iubea; şi, fiind o biată făptură zdrenţăroasă, se lăsa la mila lui; el o aducea acasă; şi era posibil ca, la un moment dat, într-un viitor îndepărtat, ea să-i mai facă un copil, înainte de a muri. Iar unii dintre aceşti hibrizi se căsătoreau între ei.

Alteori se întâmpla, de asemenea, ca o frumoasă femelă Taltos să se îndrăgostească de un bărbat din rasa oamenilor şi să renunţe la orice de dragul lui. Puteau sta împreună ani de zile înainte ca ea să zămislească, dar apoi venea pe lume un hibrid, ceea ce unea şi mai mult mica lor familie, pentru că tatăl vedea în copil imaginea lui şi îi cerea să-i fie loial, însă copilul era un Taltos.

Așa se face că sângele omenesc s-a înmulțit în venele noastre. Și tot așa a ajuns sângele nostru în venele clanului omenesc din Donnelaith, care, în final, ne-a supraviețuit.

Îngăduiți-mi să trec sub tăcere tristețea care ne cuprindea adesea, emoțiile care ne copleșeau în timpul ritualurilor noastre secrete. Îngăduiți-mi să nu încerc să descriu lungile noastre conversații în cuprinsul cărora cugetam asupra sensului acestei lumi și ne întrebam de ce eram nevoiți să trăim printre oameni. Voi doi sunteți, acum, diferiți de ceilalți. O știți. Sau, dacă, din mila lui Dumnezeu, nu o știți cu adevărat, atunci v-o puteți totuși imagina.

Ce a mai rămas din vale astăzi?

Unde sunt nenumăratele turnuri tronconice și adăposturile rotunde construite de noi? Unde sunt pietrele noastre, cu scrierea lor stranie și cu bizarele siluete șerpuitoare? Ce s-a ales de conducătorii picților din vremea aceea, de călăreții atât de falnici ale căror maniere pline de blândețe i-au impresionat atât de mult pe romani?

După cum știți, iată ce-a mai rămas din Donnelaith: un han bizar, un castel în ruine, niște săpături extinse care scot cu încetineală la lumină o catedrală imensă, povești despre vrăjitorie și suferință, despre conți stinși prematur din viață și despre o familie stranie, care a străbătut Europa și a ajuns în America, purtând în sânge o descendență demonică și puterea de a zămisli fie copii, fie monștri, o descendență demonică pentru care stă mărturie strălucirea harurilor vrăjitorești, o familie curtată, pentru acest sânge și pentru aceste haruri, de către Lasher – stafia vicleană și neiertătoare a unuia dintre *ai noștri*.

Cum au fost distruși picții din Donnelaith? De ce au dat greș, tot atât de neîndoielnic precum poporul tărâmului pierdut și precum cel al câmpiei? Ce li s-a întâmplat?

Nu ne-au învins nici britonii, nici anglii, nici scoțienii. N-au fost nici saxonii, nici irlandezii, nici triburile germanice care au

invadat insula. Aceştia erau mult prea ocupaţi să se măcelărească unii pe alţii.

Am fost distruşi, dimpotrivă, de nişte oameni la fel de blânzi ca noi înşine, cu legi tot atât de stricte, cu vise tot atât de încântătoare precum al nostru. Conducătorul pe care îl urmau, zeul pe care îl venerau, mântuitorul în care credeau era Domnul Isus Hristos. El a fost nimicitorul nostru.

Hristos însuşi a fost cel care a adus sfârşitul a cinci sute de ani de prosperitate. Blajinii lui călugări irlandezi au provocat căderea noastră.

Vă daţi seama cum a fost posibil să se-ntâmple?

Vă daţi seama cât de vulnerabili eram, noi, cei care, în singurătatea turnurilor noastre, ne jucam de-a ţesutul şi de-a scrisul, precum nişte copilandri, care fredonam şi cântam cât era ziua de lungă, doar de dragul de a o face? Noi, cei care credeam în Zeul Bun şi refuzam să considerăm moartea sacrosanctă?

Care era mesajul limpede al creştinismului timpuriu? Al călugărilor romani şi celţi sosiţi pe ţărmurile noastre ca să propovăduiască o nouă religie? Care este, chiar şi în ziua de astăzi, mesajul limpede al acestor culte care li s-au consacrat, încă o dată şi sub o nouă formă, lui Hristos şi învăţăturilor sale?

Dragostea, aceeaşi dragoste în care credeam noi înşine!

Iertarea, aceeaşi iertare pe care o consideram salvarea a toate. Umilinţa, virtutea pe care o consideram, chiar şi în mândria noastră, cu mult mai nobilă decât orgoliul mânios al celor care se războiau neîncetat unii cu alţii. Bunătatea inimii, blândeţea, bucuria dreptăţii – vechile noastre valori. Ce condamnau creştinii? Carnea, aceeaşi carne care dusese întotdeauna la distrugerea noastră! Păcatele cărnii, care ne făcuseră să apărem în ochii oamenilor drept nişte monştri ce se împreunau în timpul marilor ceremonii din cercuri, dând naştere unor vlăstare de dimensiunile unui adult.

Oh, eram pregătiţi pentru această religie! Oh, era făcută pentru noi!

Dar înşelătoria, sublima înşelătorie, era faptul că, în esenţa sa, creştinătatea nu numai că îmbrăţişa toate acestea, dar reuşea, cumva, să sacralizeze moartea şi, în acelaşi timp, să răscumpere această sacralizare.

Urmăriţi-mi raţionamentul. Moartea lui Hristos nu s-a petrecut în luptă, nu a fost moartea unui războinic, cu sabia în mână; a fost un sacrificiu plin de umilinţă, o execuţie care nu a putut fi răzbunată, o deplină abandonare de sine din partea unui Dumnezeu-om, pentru a-i salva pe oameni, copiii săi! Dar a fost moarte şi asta spune totul!

Oh, era magnific! Nici unei alte religii nu i-am fi acordat vreo şansă. Detestam panteonul zeilor barbari. Ne băteam joc de zeii grecilor şi de cei ai romanilor. Zeii Sumerului şi cei ai Indiei ni s-ar fi părut tot atât de străini şi de dezagreabili. Dar acest Hristos, o, Doamne, era idealul oricărui Taltos!

Şi, cu toate că nu sărise din pântecul mamei sale atingându-şi pe loc înălţimea deplină, fusese, totuşi, născut de o fecioară, lucru tot atât de miraculos! Naşterea lui Hristos era, într-adevăr, tot atât de importantă precum răstignirea sa în umilinţă! Era calea noastră, era triumful virtuţilor noastre! Era un Dumnezeu căruia puteam să i ne devotăm fără rezerve!

În sfârşit, îngăduiţi-mi să adaug *la pièce de résistance*. Aceşti creştini fuseseră la rândul lor hăituiţi cândva, persecutaţi şi ameninţaţi cu anihilarea. Împăratul roman Diocleţian îi supusese tuturor acestor cazne. Iar refugiaţii au venit să caute adăpost în valea noastră. Şi noi li l-am oferit.

Iar creştinii ne-au cucerit inimile. Stând de vorbă cu ei, am ajuns să credem că lumea s-ar fi putut schimba. Am crezut că ne aflam în zorii unei noi ere şi că ascensiunea şi repunerea noastră în drepturi erau acum cel puţin imaginabile.

În final, am fost seduşi cu uşurinţă.

Un călugăr singuratic s-a refugiat în vale. Nimerise prin acele părţi fiind fugărit de păgâni rătăcitori, zdrenţăroşi, şi ne-a implorat să-i dăm adăpost. Bineînţeles că nu refuzam niciodată

un asemenea om, iar eu i-am oferit confortul camerei mele, ca să îl trag de limbă despre lumea exterioară, în care nu mă mai aventurasem de ceva vreme.

Ne aflam la jumătatea celui de al şaselea secol după Hristos, cu toate că eu nu o ştiam încă. Dacă ne-aţi putea zări cu ochii minţii aşa cum arătam atunci, aţi vedea bărbaţi şi femei în straie lungi şi simple, căptuşite cu blană şi brodate cu aur şi cu pietre preţioase. Aţi vedea bărbaţii cu părul tăiat până deasupra umerilor. Centurile erau groase şi săbiile se aflau întotdeauna la-ndemână. Femeile îşi acopereau pletele cu văluri de mătase, prinse sub tiare simple, de aur. Aţi vedea turnurile noastre golaşe, însă primitoare şi tihnite, pline cu piei de animale şi cu scaune confortabile, cu focuri puternice, care să ne-ncălzească. Şi ne-aţi vedea înalţi, firește, eram cu toţii.

Şi m-aţi vedea în turnul meu, singur cu micul călugăr blond, în sutană cafenie, acceptând cu încântare vinul bun pe care i-l oferisem.

Cără după el un pachet voluminos pe care spunea că e nerăbdător să-l pună la păstrare şi, mai întâi de toate, m-a implorat să-i dau un însoţitor care să-l conducă în siguranţă până acasă, în insula Iona.

Iniţial făcuse parte dintr-un grup de trei, dar tâlharii îi omorâseră pe ceilalţi doi şi acum era singur, din păcate, depinzând de bunăvoinţa altora, şi trebuia să-şi ducă preţioasa povară pe Iona, orice altceva însemnând a pierde un lucru mai preţios decât însăşi viaţa lui.

I-am promis că avea să ajungă cu bine pe insulă. Pe urmă s-a prezentat drept fratele Ninian, numit după un sfânt dintre înaintaşi, episcopul Ninian, care convertise mulţi păgâni în biserica sau în mănăstirea lui, sau ce-o fi fost ea, la Whittern. Acel episcop convertise deja câţiva Taltos sălbatici.

Tânărul Ninian, un celt din Irlanda, chipeş, cu trăsături frumoase, şi-a lăsat jos nepreţuitul pachet şi a scos la lumină conţinutul.

Eu văzusem multe cărți la viața mea. Pergamente romane și codice, acestea din urmă fiind atunci forma cea mai răspândită de text scris. Știam limba latină. Știam limba greacă. Văzusem chiar și câteva cărțulii foarte mici, numite cathach, pe care creștinii le purtau drept talismane atunci când mergeau la luptă. Fusesem intrigat de cele câteva fragmente de scrieri creștine pe care îmi căzuseră ochii, dar nu eram nicidecum pregătit pentru comoara pe care mi-o dezvăluia Ninian.

Ceea ce purta asupra lui era o carte de altar magnifică, un exemplar bogat ilustrat și împodobit al celor patru Evanghelii. Coperta din față era ornamentată cu aur și cu nestemate, era îmbrăcată în mătase, iar în cuprinsul paginilor întâlneai picturi miniaturale impresionante.

M-am repezit la ea și am devorat-o, efectiv. Am început să citesc textul latinesc cu voce tare și, cu toate că existau câteva exprimări nefirești, l-am înțeles în cea mai mare parte și am parcurs povestea precum un posedat – ceea ce, firește, nu e neobișnuit pentru un Taltos. Mă simțeam de parcă aș fi dat glas unui cântec.

Dar, pe măsură ce întorceam paginile de pergament, m-am minunat nu numai de povestea care mi se istorisea, ci și de imaginile incredibile ale unor animale bizare prezente în miniaturi. Era o artă pe care o îndrăgeam cu adevărat, pentru că o practicasem într-un mod similar.

Într-adevăr, în vremea aceea era foarte răspândită în insule. În epocile mai târzii avea să se afirme că era imatură, dar toți au sfârșit prin a se îndrăgosti de complexitatea și de ingenuitatea ei.

Pentru a înțelege efectul pe care l-au avut asupra mea acele Evanghelii, trebuie să nu uitați cât de mult se deosebeau de orice altă formă de literatură apărută înaintea lor. Nu includ aici Tora iudeilor, pentru că nu îmi este cunoscută, dar Evangheliile sunt diferite chiar și față de ea.

Nu semănau cu nimic altceva! În primul rând, vorbeau despre un singur om, Isus, istoriseau cum propovăduise dragostea

şi pacea şi cum fusese apoi urmărit, persecutat, chinuit şi răstignit. O poveste năucitoare! N-am putut să nu mă întreb ce credeau despre ea grecii şi romanii. Iar bărbatul acela fusese un om simplu, având o foarte firavă legătură cu regii antici, asta era evident. Spre deosebire de orice alt zeu despre care auzisem vreodată, Isus le spunea ucenicilor săi tot felul de lucruri, pe care fuseseră însărcinaţi să le scrie şi să le propovăduiască în mijlocul tuturor popoarelor.

Esenţa acelei religii consta în a te naşte, întru duh, pentru a doua oară. A deveni simplu, umil, blajin, iubitor, acesta era miezul ei.

Îngăduiţi-vă să priviţi întregul tablou. Nu numai că acest zeu şi povestea lui erau uluitoare; întreaga corelaţie dintre acea istorisire şi scris era uluitoare.

Aşa cum v-aţi putut da seama din toate cele pe care vi le-am înşiruit, singurul lucru pe care îl avuseserăm cândva în comun cu vecinii noştri barbari îl reprezenta neîncrederea în cele scrise. Pentru noi, amintirile erau sacre şi consideram că scrisul nu se dovedea potrivit pentru a le păstra. Ştiam să scriem şi să citim. Însă nu aveam încredere în slove. Şi iată că apărea acest zeu umil, care cita din cartea sfântă a evreilor, făcând o legătură între el însuşi şi nenumăratele proroci despre Mesia, şi care îşi însărcina discipolii *să scrie despre el.*

Cu mult înainte de a termina ultima Evanghelie, umblând prin încăpere, citind cu glas tare, ţinând imensa carte de altar în ambele mâini, cu degetele îmbrăţişând partea de sus a paginilor, am ajuns să-l iubesc pe acel Isus pentru lucrurile stranii pe care le spusese, pentru felul în care se contrazisese pe sine însuşi, pentru răbdarea de care dăduse dovadă faţă de cei care îl uciseseră. Cât despre învierea lui, prima mea concluzie a fost că era o făptură care trăia tot atât de mult ca noi, cei din neamul Taltos. Şi că fusese nevoit să-şi înşele ucenicii în această privinţă, pentru că ei nu erau decât nişte simpli oameni.

Noi trebuia să facem asta în permanență, să ne asumăm diferite identități atunci când vorbeam cu vecinii noștri din rasa omenească, astfel încât să fie induși în eroare și să nu-și dea seama că noi trăiam veacuri întregi.

Însă mi-am dat curând seama, din indicațiile pline de zel oferite de Ninian – era un călugăr vesel și extaziat –, că Hristos se ridicase efectiv din morți. Și că se înălțase cu adevărat la Ceruri.

Am deslușit în întregul tablou o licărire mistică – acel zeu al dragostei, martirizat pentru dragoste, și natura radicală a mesajului său. Am fost captivat într-un mod nebunesc, pentru că era întru totul de necrezut. Întregul ansamblu al celor relatate era, de fapt, greoi și absurd.

Și mai era ceva: toți creștinii credeau că sfârșitul lumii avea să vină în curând. Și, după toate aparențele – asta a reieșit treptat din conversația mea cu Ninian –, avuseseră această convingere dintotdeauna! A te pregăti pentru acest sfârșit reprezenta, de asemenea, esența religiei lor. Și faptul că lumea nu se sfârșise încă nu descuraja pe nimeni.

Iar Ninian vorbea cu înfrigurare despre extinderea bisericii începând din timpul lui Hristos, cu vreo cinci sute de ani în urmă, și despre faptul că Iosif din Arimateea, bunul său prieten, și Maria Magdalena, femeia care îi spălase picioarele și i le șterse cu părul ei, veniseră în sudul Angliei și ridicaseră o biserică pe un deal sacru, în Somerset. Potirul din care băuse Hristos la Cina cea de Taină fusese adus în locul acela și, datorită magicei prezențe a sângelui său scurs în acel potir, acolo apăruse un izvor viguros, de culoarea roșie a sângelui, care curgea pe toată durata anului. Iar din toiagul lui Iosif, înfipt în pământ pe Wearyall Hill, crescuse un păducel care, de atunci, înflorea neîncetat.

Doream să merg imediat acolo, să văd locul sacru unde ucenicii Domnului Nostru puseseră piciorul pe insula noastră.

– Oh, dar, bunule Ashlar, a exclamat Ninian, mi-ai promis că mă duci acasă, în mănăstirea mea din Iona.

Acolo îl aştepta abatele, părintele Columba. În mănăstirile din întreaga lume fuseseră scrise multe cărţi asemenea aceleia, iar exemplarul acela prezenta foarte mare importanţă, urmând să fie studiat la Iona!

Trebuia să-l cunosc pe acest Columba. Părea tot atât de straniu precum Isus Hristos! Poate că tu, Michael, ştii povestea, probabil că o ştii.

Iată cum l-a descris Ninian pe Columba. Se născuse într-o familie bogată şi ar fi putut fi rege în Tara. În loc de asta, se făcuse preot şi înfiinţase multe mănăstiri creştine. Apoi intrase însă în conflict cu un alt bărbat sfânt, Finnian, care adusese în Irlanda o altă carte sfântă, Psaltirea Sfântului Ieromin, şi care punea la îndoială dreptul lui Columba de a face o copie a acesteia. O ceartă asupra posesiei unei cărţi? A dreptului de a copia?

Rezultatul fusese izbucnirea unei lupte. Ca urmare a disputei lor muriseră trei mii de bărbaţi, iar vina căzuse asupra lui Columba. El acceptase sentinţa şi plecase pe insula Iona, foarte aproape de coasta pe care ne aflam, cu scopul de a ne converti la creştinism pe *noi*, picţii. Plănuia să salveze trei mii de suflete păgâne, ca o răscumpărare a celor trei mii de oameni care muriseră în urma disputei sale.

Am uitat cine a căpătat copia după Psaltire.

Columba se afla, aşadar, acum la Iona, de unde trimitea misionari pretutindeni. În aşezămintele creştine erau făurite cărţi frumoase, precum aceea, şi toate te invitau să îmbrăţişezi noua credinţă. Biserica lui Hristos era într-adevăr dedicată salvării tuturor!

Şi a devenit curând limpede că, deşi Columba şi mulţi alţi preoţi misionari şi călugări asemenea lui fuseseră regi, sau aveau sânge regal, regulamentul mănăstirilor era extraordinar de sever, cerând o continuă mortificare a cărnii şi sacrificiul de sine.

De pildă, dacă un călugăr vărsa laptele în timp ce ajuta la servirea mesei pentru întreaga comunitate, trebuia să meargă în biserică atunci când se cântau psalmii şi să se prosterneze cu faţa la pământ, până ce se încheiau doisprezece dintre ei. Călugării primeau pedepse fizice dacă încălcau jurământul tăcerii. Însă nimic nu îi putea împiedica pe cei bogaţi şi puternici să se îngrămădească în aceste mănăstiri.

Eram uluit. Cum se putea ca un preot cu credinţă în Hristos să ia parte la un război în care muriseră trei mii de oameni? De ce s-ar fi supus la cazne nişte vlăstare regeşti, acceptând să fie pedepsite pentru greşeli banale? Dar, vai, în toate astea exista o forţă simplă, o logică de-a dreptul captivantă.

Am plecat spre Iona împreună cu Ninian şi cu doi dintre cei mai tineri fii ai mei. Continuam, firește, să ne dăm drept fiinţe umane. Ninian ne credea oameni.

Imediat ce am sosit la Iona, am fost vrăjit de acea mănăstire şi de personalitatea lui Columba.

Insula era magnifică, împădurită şi verde, oferind o privelişte splendidă de pe stânci, unde întinderea şi puritatea mării îţi umplea pe dată sufletul de pace.

De fapt, asupra mea s-a pogorât o minunată seninătate. Mă simţeam de parcă aş fi regăsit tărâmul pierdut, numai că acum trăsăturile sale dominante erau penitenţa şi austeritatea. Dar armonia era prezentă, acolo întâlneai credinţa în bunătatea neprihănită a existenţei.

Mănăstirea era celtică şi nu aducea nicidecum cu cele benedictine, care au împânzit mai târziu Europa. Alcătuită dintr-un imens zid circular – valul de apărare, cum era numit –, te ducea cu gândul la o fortăreaţă, iar călugării trăiau în colibe mici, simple, al căror interior nu avea mai mult de trei metri lăţime. Biserica propriu-zisă avea mici dimensiuni, fiind o construcţie modestă, din lemn.

Dar n-am văzut niciodată un ansamblu de clădiri care să alcătuiască o mai strânsă comuniune cu natura înconjurătoare.

Era un loc în care să asculți în liniște cântecul păsărilor, să te plimbi, să meditezi, să te rogi, să stai de vorbă cu fermecătorul, primitorul și cu adevărat binevoitorul Columba. Bărbatul acela avea sânge regal; eu fusesem rege vreme îndelungată. Ținuturile noastre erau în nordul Irlandei și al Scoției; ne știam unul pe altul; iar eu aveam ceva care l-a făcut pe sfânt să fie impresionat la rândul său – sinceritatea unui Taltos, modul nechibzuit de a intra direct în subiect, efuziunile spontane de entuziasm.

Columba m-a convins că asprimea vieții monahale și mortificarea cărnii erau căile de urmat către iubirea pretinsă de creștinism de la oameni. Nu era o dragoste senzuală. Era o dragoste spirituală, elevată, dincolo de orice manifestare trupească.

El tânjea să convertească întregul meu trib, sau întregul meu clan. Dorea să mă vadă, ca preot hirotonisit, în mijlocul alor mei.

– Dar nu știi despre ce vorbești, i-am spus.

Apoi, pecetluind totul sub taina confesiunii – adică sub o eternă confidențialitate –, i-am spus povestea lungii mele vieți, a tainicului și miraculosului nostru mod de a ne aduce pe lume copiii, i-am spus că mulți dintre noi păreau capabili să trăiască la nesfârșit, bucurându-se de o tinerețe eternă, cu excepția cazului când eram uciși de un accident, de o catastrofă sau de o molimă anume.

Am păstrat sub tăcere câteva lucruri, nu i-am mărturisit că fusesem cândva conducătorul marilor dansuri în cerc de la Stonehenge.

Dar i-am povestit tot restul, i-am vorbit până și despre tărâmul pierdut, i-am spus cum viețuisem sute de ani în valea noastră, trecând de la a trăi în taină la a trăi pretinzând că suntem ființe umane.

A ascultat totul cu o fascinație deosebită. Apoi mi-a pus o întrebare surprinzătoare.

– Îmi poți dovedi toate astea?

Mi-am dat seama că nu puteam. Singurul mod în care un Taltos poate dovedi că e Taltos este să se împreuneze cu un altul, procreând.

– Nu, am spus, dar uită-te bine la noi. Uită-te ce înalți suntem.

El n-a ținut seamă de asta; în lume erau mulți oameni înalți.

– Clanul tău e cunoscut de ani de zile; ești regele Ashlar din Donnelaith și se știe că ești un conducător bun. Dacă tu crezi asemenea lucruri despre tine însuți, înseamnă că diavolul le-a sădit în imaginația ta. Dă-le uitării. Trebuie să începi să faci ceea ce îți cere Dumnezeu.

– Întreabă-l pe Ninian, oamenii din întregul trib sunt la fel de înalți.

Dar el mai auzise asta, știa despre picții înalți din Țara-de-Sus. Se pare că vicleșugul meu avea succes!

– Ashlar, a spus el, nu mă îndoiesc de bunătatea ta. Te sfătuiesc încă o dată să nu iei în seamă aceste iluzii trimise de diavol.

În cele din urmă am fost de acord, pentru un singur motiv. Simțeam că nu se schimba nimic, indiferent dacă mă credea sau nu în privința trecutului meu. Ceea ce conta era că el recunoștea în mine un suflet.

Michael, știi că asta avea o mare importanță în povestea lui Lasher: că, trăind în timpul regelui Henric, își dorea să creadă că avea un suflet, că nu putea accepta ideea de a nu fi fost un preot tot atât de bun precum o ființă umană.

Cunosc această dilemă cumplită. O au toți cei care sunt, într-un fel sau altul, în afara societății. Indiferent dacă vorbim despre legitimitate, despre suflet, despre cetățenie sau despre apartenența la o confrerie, e întotdeauna la fel, tânjim să fim considerați individualități de sine stătătoare, având valoare intrinsecă egală cu a tuturor celorlalți.

Eu tânjeam după asta la rândul meu, şi am făcut cumplita greşeală de a urma sfatul lui Columba. Am dat uitării ceea ce ştiam că era adevărat.

Acolo, pe insula Iona, am fost primit în rândurile creştinilor. Am fost botezat, aşa cum au fost şi cei doi fii ai mei. Trebuia să urmeze un alt botez, dar pentru ei şi pentru mine nu mai putea fi decât formal. Pe insula aceea, departe de ceţurile din Ţara-de-Sus, am devenit Taltos creştini.

Am petrecut multe zile la mănăstire. Am citit toate cărţile care se găseau între zidurile ei; am fost fermecat de picturi şi am început în curând să le copiez. Având, desigur, permisiunea oficială. Am copiat o psaltire, apoi o evanghelie, uimindu-i pe călugări cu apucăturile mele obsesive, specifice unui Taltos. Am desenat animale stranii, în culori strălucitoare. I-am făcut uneori pe preoţi să râdă, cu frânturile de poezii pe care le copiam. I-am încântat cu temeinicele mele cunoştinţe de greacă şi de latină.

Ce comunitate semănase vreodată mai mult cu aceea a unor Taltos? Păreau nişte copii călugăriţi, înconjuraţi de maturitatea sofisticată a întregului concept care le cerea să-l slujească pe abate ca pe un stăpân, slujindu-l prin aceasta pe Domnul Însuşi, pe Hristosul răstignit care murise pentru ei.

Acelea au fost zile fericite, foarte fericite.

Treptat, am început să descopăr ceea ce ajunseseră să vadă în creştinism mulţi prinţi păgâni: mântuirea deplină a tuturor! Toate suferinţele mele căpătau sens în lumina nenorocirilor întregii lumi şi într-a menirii lui Hristos de a ne salva de păcat. Toate dezastrele la care fusesem martor nu făcuseră altceva decât să-mi desăvârşească sufletul şi să-l pregătească pentru acel moment. Monstruozitatea mea, de fapt monstruozitatea oricărui Taltos, avea să fie fără îndoială acceptată de această biserică în care oricine era bine-venit, indiferent de rasă, pentru că era o credinţă pe de-a-ntregul deschisă, iar noi ne puteam supune, aidoma oricărei fiinţe omeneşti, botezului cu apă şi întru duh şi legămintelor de sărăcie, puritate şi ascultare.

Regulile severe, care le impuneau până şi mirenilor neprihănirea şi înfrânarea, aveau să ne ajute să ne controlăm imensa nevoie de a procrea, enorma slăbiciune pentru dans şi pentru muzică. Iar muzica nu avea să dispară niciodată; aveam să incantăm cele mai mărețe şi mai vesele cântece, respectând constrângerile vieţii monahale – care, în ochii mei, la acea vreme, era totuna cu viaţa creştină!

În concluzie, dacă această biserică ne accepta, dacă ne primea în sânul ei, toate suferinţele noastre trecute şi viitoare căpătau sens. Adevărata noastră natură iubitoare îşi putea permite să înflorească. Nu mai aveam nevoie de nici un subterfugiu. Biserica nu avea să îngăduie ca vechile ritualuri să ne fie impuse cu forţa. Iar cei care se temeau acum de naştere, aşa cum mă temeam eu, datorită vârstei şi experienţei şi fiindcă văzuseră atât de mulţi copii murind, i se puteau dedica lui Dumnezeu, în castitate.

Era perfect!

Cu o mică escortă de călugări, m-am întors imediat în valea Donnelaith şi mi-am adunat întreg poporul. Trebuie să-i jurăm supunere lui Hristos, le-am spus, şi le-am povestit de ce, ţinându-le lungi cuvântări fără însă a rosti cuvintele prea repede, pentru ca însoţitorii mei umani să mă poată înţelege, şi vorbindu-le cu pasiune despre pacea şi armonia care aveau să ne fie redate.

Le-am vorbit şi despre credinţa creştină în sfârşitul lumii. Această oroare urma să se sfârşească în curând! Iar apoi le-am povestit despre rai, pe care mi-l imaginam asemenea tărâmului pierdut, cu excepţia faptului că nimeni n-avea să-şi dorească să facă dragoste şi toată lumea avea să cânte laolaltă în corul îngerilor.

Trebuia să ne mărturisim cu toţii păcatele şi să ne pregătim să fim botezaţi. Eram conducătorul lor de o mie de ani şi trebuiau să mă urmeze cu toţii. Şi ce altă îndrumare mai presus decât aceea i-aş fi putut oferi poporului meu?

După ce mi-am încheiat discursul, am făcut un pas înapoi. Călugării erau copleşiţi de emoţie. Şi tot aşa erau sutele de Taltos adunaţi în vale, în jurul meu.

Imediat s-au pornit – folosind Arta umană a Limbii – discuţiile aprinse pentru care eram renumiţi, dezbaterile nesfârşite, istorisirea povestioarelor referitoare la una sau la alta şi strecurarea amintirilor în cuprinsul lor, acolo unde aveau legătură, sub toate acestea aflându-se măreţul laitmotiv: puteam îmbrăţişa credinţa în Hristos. El era Zeul nostru Bun! Era Dumnezeul nostru. În faţa lui Hristos, sufletele celorlalţi erau tot atât de deschise precum al meu.

Foarte mulţi şi-au declarat imediat credinţa. Alţii şi-au petrecut după-amiaza, seara şi noaptea studiind cărţile pe care le adusesem, discutând cumva în contradictoriu pe seama lucrurilor pe care le auziseră, şi s-au ridicat câteva şoapte, foarte neliniştite, despre castitatea contrară firii noastre, cu desăvârşire contrară, şi despre imposibilitatea noastră de a ne duce traiul acceptând căsătoria.

Între timp, eu m-am dus la fiinţele umane din Donnelaith, cărora le-am ţinut de asemenea o predică despre acea importantă convertire, iar călugării m-au urmat. Am adunat laolaltă toate clanurile din vale.

Şi, la locul marii noastre întruniri, printre pietre, cei care şi-au declarat dorinţa de a i se alătura lui Hristos au fost sute şi, mai mult decât atât, unii dintre oameni au mărturisit că se convertiseră deja, păstrând secretul pentru a fi în siguranţă.

Asta m-a şocat din cale-afară, mai ales când am aflat că unele familii erau creştine de trei generaţii. „Cât de asemănători ne sunteţi, am cugetat, dar fără s-o ştiţi."

Se părea că toată lumea era pe punctul de a se converti. I-am implorat pe călugări, cu toţii într-un glas, să-nceapă botezul şi să ne dea binecuvântarea.

Dar una dintre cele mai importante femei din tribul nostru, Janet, cum ajunseserăm s-o numim, acesta fiind un nume foarte

des întâlnit în acele vremuri, şi-a ridicat vocea, vorbind împotriva mea.

Şi Janet se născuse pe tărâmul pierdut, pe care l-a pomenit acum, fără să se ferească, în faţa oamenilor. Desigur că ei nu înţelegeau ce voia să spună. Dar noi am înţeles. Iar Janet mi-a reamintit că nici în părul ei nu exista vreo şuviţă albă. Cu alte cuvinte, eram amândoi înţelepţi şi tineri, o pereche perfectă.

Aveam un fiu de la Janet şi o iubeam cu adevărat. Îmi petrecusem multe, multe nopţi în patul ei, în jocuri amoroase, firește fără a îndrăzni să copulăm, dar sugând din micii ei sâni rotunzi şi făcând schimb de tot felul de altfel de îmbrăţişări iscusite, care ne dăruiau o plăcere rafinată.

O iubeam pe Janet. Dar ştiusem întotdeauna, fără nici o umbră de îndoială, că ea îşi apăra cu înverşunare propriile convingeri.

Acum a făcut un pas înainte şi a condamnat noua religie, numind-o un mănunchi de minciuni. I-a subliniat toate slăbiciunile, cu argumente logice, consecvente. A luat-o în râs. A spus multe istorii care îi făceau pe creştini să pară fanfaroni şi idioţi. A susţinut că faptele povestite în Evanghelii nu erau inteligibile.

Tribul s-a împărţit imediat în două. Vociferările erau atât de puternice, încât nici măcar nu-mi puteam da seama câţi se arătau de acord cu Janet şi câţi strigau împotriva ei. Au urmat violenţele verbale. Am reînceput dezbaterile noastre maraton pe care fiinţele umane nu le puteau urmări fără să observe ceea ce ne deosebea de ele.

Călugării s-au retras în cercul nostru sfânt. Acolo i-au consacrat pământul lui Hristos şi s-au rugat pentru noi. Nu înţelegeau întru totul cât de diferiţi eram, dar ştiau că eram altfel decât ceilalţi oameni.

În cele din urmă, a avut loc o sciziune. O treime dintre Taltos au refuzat cu hotărâre să se convertească şi ne-au ameninţat că aveau să se ridice la luptă dacă încercam să transformăm valea

într-un adăpost al creştinismului, ceea ce urma să stârnească vrajba şi printre ceilalţi. Altora ideea le displăcea, pur şi simplu, şi voiau să ne păstrăm vechiul mod de viaţă, în loc să ne ducem traiul în austeritate şi în penitenţă.

Majoritatea voia să se convertească, şi nu eram dispuşi să ne abandonăm căminele – adică să părăsim valea, plecând altundeva. Mie, unuia, o asemenea posibilitate mi se părea de neconceput. Eu eram conducătorul ţinutului.

Şi, asemenea multor altor regi păgâni, mă aşteptam ca poporul să mă urmeze, convertindu-se odată cu mine.

Conflictul verbal s-a agravat, ajungându-se la ghionţi, la îmbrânceli şi la ameninţări şi am văzut cum, într-o singură oră, viitorul văii a ajuns să fie în primejdie.

Dar se apropia sfârşitul lumii. Hristos o ştiuse şi venise să ne pregătească. Duşmanii bisericii Sale erau duşmanii Lui.

Pe pământul înverzit al văii se încingeau încăierări sângeroase. Izbucneau focuri.

Se aruncau acuzaţii. Oameni care păruseră întotdeauna să ne fie loiali s-au întors dintr-odată împotriva celor din neamul Taltos, acuzându-i de o perversitate mizerabilă, pentru lipsa căsătoriilor legiuite şi a copiilor, de care nu se vedea nici urmă, şi pentru că erau nişte vrăjitori haini.

Alţii au declarat că bănuiau de mult că Taltos sunt făpturi necurate şi că acum venise vremea să o spună pe faţă. Unde ne ţineam copiii? De ce nu se vedea niciodată nici unul printre noi?

Din motive numai de ei ştiute, câţiva indivizi demenţi au strigat sus şi tare adevărul. O femeie care adusese pe lume doi de-ai noştri a arătat către soţul ei Taltos, le-a spus tuturor ce anume era şi că, dacă noi ne culcam cu vreo femeie de-a oamenilor, asta o ucidea în curând.

Fanaticii entuziaşti, dintre care eu eram cel mai sincer, au declarat că asemenea lucruri nu mai aveau nici o importanţă. Noi, Taltos, fuseserăm primiţi în sânul bisericii, de către Hristos

şi de părintele Columba. Puteam renunţa la obiceiurile imorale, trăind aşa cum ar fi vrut Hristos să o facem.

Învălmăşeala a crescut. Au început încăierările. Ţipetele răsunau pretutindeni.

Acum înţelegeam cum era posibil să moară trei mii de bărbaţi în urma unei dispute asupra dreptului de a copia sau nu o carte! Acum înţelegeam totul!

Dar era prea târziu. Lupta începuse deja. Fiecare se grăbea spre propriul turn, dornic să-şi ia armele şi să-şi apere poziţia. Prin fiecare uşă năvăleau bărbaţi înarmaţi, atacându-şi vecinii.

Ororile războiului, de care mă străduisem să mă ascund în toţi acei ani petrecuţi în Donnelaith, se năpusteau asupra noastră. Sosiseră în urma convertirii mele.

Stăteam locului, derutat, cu sabia în mână, nepricepând ce anume trebuia să fac cu ea. Dar călugării s-au apropiat de mine.

– Ashlar, călăuzeşte-i către Hristos, au spus ei, iar eu am devenit un fanatic de primă mână, aşa cum se întâmplase cu mulţi alţi regi înaintea mea.

I-am condus pe convertiţi la luptă, împotriva fraţilor şi a surorilor lor.

Dar încă nu sosise clipa adevăratei orori.

Când s-a terminat lupta, creştinii continuau să fie majoritari, iar eu am văzut, deşi fără a o înţelege încă foarte limpede, că, dintre ei, cei mai mulţi erau oameni. Majoritatea nobililor Taltos, oricum nu foarte numeroşi, datorită controlului nostru rigid, fuseseră măcelăriţi. Şi nu mai rămăseserăm decât un grup de cincizeci, cei mai bătrâni, cei mai înţelepţi şi, într-un fel, cei mai devotaţi, continuând să fim convinşi de justeţea convertirii.

Dar ce era de făcut cu puţinii oameni şi Taltos care nu trecuseră de partea noastră şi care nu fuseseră ucişi, dar numai întrucât măcelul încetase înainte de a fi morţi cu toţii? Acum aceşti rebeli se adunaseră de pe câmpul de bătaie, răniţi şi şchiopătând, şi ne blestemau, conduşi de Janet. Susţineau că nu aveau

de gând să se lase izgoniți din vale, că aveau să moară acolo unde ne înfruntaserâ.

– Tu, Ashlar, privește ce-ai făcut, a rostit solemn Janet. Privește, cadavrele fraților și surorilor tale sunt pretutindeni, cadavrele unor bărbați și femei care trăiau încă de pe vremea dinainte de cercuri! Tu le-ai adus moartea!

Dar abia ce îmi adusese această învinuire cumplită, că oamenii fanatici deja convertiți au și început să-ntrebe:

– Cum ați putea să trăiți de pe vremea dinaintea cercurilor? Ce sunteți voi, dacă nu sunteți oameni?

În cele din urmă, cel mai curajos dintre acești bărbați, unul dintre cei care se creștinaseră în taină de multă vreme, s-a apropiat și mi-a despicat veșmântul cu sabia, iar eu, nedumerit, așa cum i se întâmplă adesea unui Taltos să fie în fața violenței, m-am pomenit stând gol în mijlocul cercului.

I-am înțeles motivele. Voiau să vadă ce anume eram, dacă trupurile noastre înalte aparțineau unor bărbați. Ei bine, să vadă cu toții, am declarat. Am păşit peste veșmântul care îmi alunecase de pe trup. Mi-am pus mâna peste testicule, în maniera antică, pentru a face un legământ – pentru a-l întări – și am jurat că aveam să-l slujesc pe Hristos la fel de bine ca orice făptură omenească.

Dar sorții se schimbaseră. Ceilalți Taltos creștini se pierduseră cu firea. Privelișteа măcelului îi îngrozise. Începuseră să plângă și să uite de Arta Limbii, vorbind în graiul rapid și strident al speciei noastre, cu foarte mare iuțeală, speriindu-i pe oameni.

Mi-am ridicat glasul, cerând tăcere și supunere. M-am înfășurat în veșmântul meu despicat, cum m-am priceput mai bine. Și m-am plimbat încoace și încolo prin cerc, furios, folosind Arta Limbii cu tot atâta pricepere ca întotdeauna.

Ce anume ne-ar fi spus Hristos, ținând cont de ceea ce făcuserăm? Care era crima noastră, faptul că eram un trib bizar? Sau faptul că îi uciseserăm pe ai noștri? Am vărsat lacrimi amare,

făcând gesturi largi şi smulgându-mi părul, iar ceilalţi au plâns alături de mine.

Dar călugării creştini erau acum cuprinşi de spaimă, aşa cum erau şi oamenii creştinaţi. Ceea ce bănuiseră de-a lungul întregii lor vieţi în vale stătea acum să li se dezvăluie. Întrebarea s-a ridicat din nou. Copiii noştri, unde anume erau?

În cele din urmă, un alt mascul Taltos, la care ţineam foarte mult, a făcut un pas înainte şi a declarat că, începând din clipa aceea, în numele lui Hristos şi al Fecioarei, el era celibatar. Alţi Taltos, bărbaţi şi femei deopotrivă, au făcut acelaşi legământ.

– Indiferent ce am fi, au afirmat femeile Taltos, acum asta nu mai are importanţă, pentru că vom deveni miresele lui Hristos şi ne vom face aici propria mănăstire, în spiritul celei din Iona.

S-au auzit strigăte puternice, de bucurie şi de aprobare, şi acei oameni care ne iubiseră întotdeauna, care mă iubeau ca rege al lor, s-au grăbit să se strângă în jurul nostru.

Dar pericolul plutea în aer. Săbiile însângerate s-ar fi putut încrucişa din nou, în orice clipă, iar eu o ştiam.

– Repede, cu toţii, făgăduiţi-vă lui Hristos, am spus eu, văzând în acest legământ de castitate singura noastră şansă de supravieţuire.

Janet mi-a strigat să pun capăt acelui plan împotriva firii şi diabolic. Iar apoi, cu un potop de cuvinte, rostite uneori prea repede şi alteori prea lent, a vorbit despre modul nostru de viaţă, despre vlăstarele noastre, despre ritualurile noastre senzuale, despre lunga noastră istorie, despre tot ceea ce mă pregăteam eu să sacrific.

A fost greşeala fatală.

Oamenii convertiţi s-au repezit imediat asupra ei şi i-au legat mâinile şi picioarele, iar cei care au încercat s-o apere au fost măcelăriţi. Câţiva Taltos convertiţi au încercat să fugă, dar au fost ucişi imediat şi a început o altă luptă cumplită, în timpul căreia s-a dat foc caselor şi colibelor, iar semeni de-ai noştri au

prins să alerge în toate părțile, urlând, invocându-l pe Dumnezeu și cerându-i ajutorul.

– Ucideți toți monștrii! era strigătul de luptă.

Unul dintre călugări a spus că sosise sfârșitul lumii. Mai mulți Taltos au făcut același lucru. Au căzut în genunchi. Văzându-i în această poziție umilă, oamenii s-au grăbit să-i ucidă pe cei pe care nu-i cunoșteau, sau de care se temeau, sau pe care nu-i puteau suferi, cruțându-i doar pe cei câțiva care erau iubiți de toată lumea.

N-am mai rămas decât eu și o mână de Taltos – cei mai activi în ceea ce privea conducerea tribului și care aveau personalități atrăgătoare. I-am respins pe acei oameni care s-au încăpățânat să ne atace, subjugându-i pe ceilalți cu simple priviri sălbatice sau cu învinuiri zgomotoase.

Și, în cele din urmă – când nebunia s-a domolit și bărbații s-au prăbușit sub povara propriilor sâbii, în timp ce alții țipau și plângeau privind măcelul –, n-am mai rămas decât cinci dintre noi: Taltos dedicați lui Hristos, iar toți cei care nu voiseră să accepte creștinismul, cu excepția lui Janet, fuseseră uciși.

Călugării au cerut să se facă pace.

– Vorbește-i poporului tău, Ashlar! Vorbește sau totul este pierdut. Nu va mai exista nici un Donnelaith, și tu o știi foarte bine.

– Da, vorbește, a zis un alt Taltos, dar nu spune nimic care ar putea înspăimânta pe cineva. Fii iscusit, Ashlar!

Eu plângeam atât de tare, încât o asemenea însărcinare părea să mă depășească întru totul. Oriunde mă uitam, vedeam morții, sute de Taltos născuți de când ridicaserăm cercul din câmpie, morți, plecați acum în eternitate, și poate arzând în flăcările iadului, fără să aibă parte de îndurarea lui Hristos.

Am căzut în genunchi. Am plâns până când mi-au secat lacrimile și, când m-am oprit, în vale era liniște.

– Tu ești regele nostru, au zis oamenii. Spune-ne că nu ești un diavol, Ashlar, și noi o să-ți dăm crezare.

Alături de mine, ceilalți Taltos erau cuprinși de o frică disperată. Soarta lor atârna acum de a mea. Dar ei erau cei mai cunoscuți de oamenii din vale și cei mai respectați. Aveam o șansă, dacă nu mă lăsam pradă disperării, pecetluind soarta mea și pe a lor.

Dar ce mai rămăsese din poporul meu? Ce? Și ce anume adusesem în vale?

Călugării s-au apropiat.

– Ashlar, Dumnezeu îi pune la încercare pe cei pe care îi iubește, mi-au spus. Și credeau în vorbele acelea. Iar ochii lor erau plini de tristețe. Dumnezeu îi pune la încercare pe cei pe care vrea să-i facă sfinți, au continuat ei și, fără să le pese de ceea ce ar fi putut crede ceilalți despre monstruozitatea și despre păcătoșenia noastră, m-au cuprins în brațele lor și au rămas neclintiți alături de mine, riscându-și propriile vieți.

Apoi mi-a vorbit Janet, ținută strâns de cei care o capturaseră:

– Ashlar, ți-ai trădat poporul! Ai adus moartea în mijlocul semenilor tăi, în numele unui zeu străin. Ai distrus clanul din Donnelaith, care a trăit în valea asta din vremuri imemoriale.

– Opriți-o pe vrăjitoare! a strigat cineva.

– Ardeți-o! a spus un altul.

Apoi un altul, și un altul.

Și chiar în timp ce ea continua să vorbească, s-a stârnit un murmur, iar unii au plecat să pregătească rugul în cercul de piatră.

Am văzut totul cu coada ochiului, așa cum a văzut și Janet, dar nu și-a pierdut curajul.

– Te blestem, Ashlar! Te blestem sub ochii Zeului cel Bun.

Nu puteam vorbi și totuși știam că ar fi trebuit s-o fac. Trebuia să cuvântez, ca să mă salvez pe mine însumi, să-i salvez de călugări, să-mi salvez adepții. Trebuia să cuvântez dacă voiam să împiedic moartea lui Janet.

Lemnele erau trase către rug. Sub el erau aruncați cărbuni. Oamenii, unii dintre cei care se temuseră întotdeauna de Janet

şi de celelalte femei Taltos, pe care nu le puteau avea, aduseseră torţe.

– Vorbeşte, a şoptit Ninian, de lângă de mine. Pentru numele lui Hristos, Ashlar!

Am închis ochii, m-am rugat, am făcut Semnul Crucii şi apoi mi-am început pledoaria, spre a fi ascultată de către toţi.

– Văd în faţa mea un potir, am declarat, vorbind cu blândeţe, dar destul de tare pentru a fi auzit de toată lumea. Văd potirul cu sângele lui Hristos, adus în Anglia de Iosif din Arimateea. Văd sângele lui Hristos golindu-se în Izvor; văd apa curgând roşie şi ştiu ce înseamnă. Sângele lui Hristos e jurământul şi hrana noastră; va înlocui pentru vecie laptele blestemat pe care l-am supt de la femeile noastre, în desfrâu, va fi pâinea noastră cea spre fiinţă şi zestrea noastră. Şi fie ca măcelul cumplit din ziua de astăzi să fie primit de Hristos ca o enormă jertfire de sine. Pentru că noi nu putem suferi omorul. Îl urâm şi l-am urât întotdeauna. Şi nu îi ucidem decât pe duşmanii lui Hristos, fie ca împărăţia Lui să pogoare pe pământ şi să nu aibă sfârşit.

Aceasta era Arta Limbii, în cea mai desăvârşită formă pe care i-o cunoşteam, şi vorbisem cu elocinţă şi cu lacrimi, făcând întreaga mulţime de oameni şi de Taltos deopotrivă să izbucnească în urale, să îi aducă laude lui Hristos, să-şi arunce săbiile la pământ, să-şi smulgă podoabele, brăţările şi inelele şi să spună că se născuseră pentru a doua oară.

Şi în clipa aceea, în vreme ce mi se desprindeau de pe buze, ştiam că acele cuvinte nu reprezentau decât minciuni. Religia despre care vorbeam era amăgitoare iar trupul şi sângele lui Hristos puteau ucide tot atât de sigur cum o făcea otrava.

Dar noi ne găsiserăm salvarea, noi, cei care stăteam acolo, expuşi drept monştri. Mulţimea nu ne mai dorea moartea. Eram în siguranţă – cu toţii, în afară de Janet.

Au târât-o către rug şi, cu toate că eu am protestat, plângând şi implorând, preoţii au spus nu, au spus că Janet trebuia să

moară, că era îngăduit să fie ucisă, ca lecție pentru toți cei care îl refuzau pe Hristos.

Focul a fost aprins.

M-am aruncat la pământ. Nu puteam suporta. Pe urmă, sărind în picioare, am alergat către focul care se înfiripa încet, fiind însă tras înapoi și reținut împotriva voinței mele.

– Ashlar, poporul are nevoie de tine!

– Ashlar, dă un exemplu!

Janet și-a pironit ochii asupra mea. Limbile focului se întindeau către rochia lungă, trandafirie, către părul lung și blond. A clipit ca să-și limpezească ochii de fumul care se înălța, apoi mi-a strigat:

– Blestemat să fii, Ashlar, blestemat pentru vecie! Fie ca moartea să te ocolească în veci. Fie să rătăcești – fără dragoste, fără copii – când poporul tău nu va mai exista, până ce, în singurătatea ta, miraculoasa noastră naștere va rămâne singurul tău vis. Fie ca lumea să se spulbere în jurul tău înainte ca suferința să ți se fi sfârșit.

Flăcările s-au avântat în sus, ascunzându-i chipul, și dinspre lemnele care se mistuiau cu repeziciune s-a auzit un vuiet slab. Și iarăși vocea ei, mai puternică, plină de suferință și de curaj.

– Blestem asupra văii Donnelaith, blestem asupra poporului ei, pentru vecie! Blestem asupra clanului Donnelaith! Blestem asupra poporului lui Ashlar!

În flăcări s-a zvârcolit ceva. Nu știu dacă a fost Janet, într-un ultim spasm de durere, sau doar o festă a luminii, a umbrelor, a licăririi focului.

Am căzut în genunchi. Nu mi-am putut opri lacrimile și n-am izbutit să privesc în altă parte. Era ca și cum ar fi trebuit să o urmez în miezul durerii ei, cât mai adânc cu putință, și m-am rugat către Hristos:

– Nu știe ce spune, deschide-i porțile raiului. Pentru blândețea ei față de alții, pentru bunătatea față de poporul ei, deschide-i porțile raiului!

Flăcările au zvâcnit către ceruri, apoi au început deodată să se stingă, dând la iveală rugul, mormanul arzând mocnit, mormanul de carne pârjolită şi de oase care fusese cândva o făptură graţioasă, mai vârstnică şi mai înţeleaptă decât mine.

Valea era liniştită. Din întreg poporul meu nu mai rămaseseră decât cinci bărbaţi, care făgăduiseră să fie creştini celibatari.

Vieţi care dăinuiseră vreme de secole fuseseră retezate. Membrele smulse, capetele tăiate şi trupurile mutilate zăceau pretutindeni.

Creştinii din neamul oamenilor plângeau. Noi plângeam.

Blestem asupra văii Donnelaith, aşa spusese ea. Un blestem. Dar, Janet, iubita mea Janet, m-am rugat eu, mai mult decât atât, ce ni se poate întâmpla?

M-am prăbuşit la pământ.

În clipa aceea, nu mai voiam nimic de la viaţă. Nu mai voiam alte suferinţe şi alte morţi, nu mai voiam ca până şi cele mai nobile intenţii să se transforme în ruine îngrozitoare.

Dar călugării s-au apropiat de mine, m-au ridicat în picioare. Adepţii mei m-au strigat. Trebuia să vin, spuneau ei, să văd minunea ce se petrecuse în faţa ruinelor turnului mistuit de flăcări care fusese cândva căminul lui Janet şi al rudelor ei apropiate.

Târât într-acolo, năucit, incapabil să scot vreo vorbă, am fost făcut să înţeleg, încetul cu încetul, că un vechi izvor, de mult secat, se trezise la viaţă, apă limpede bolborosind din nou la suprafaţa pământului, croindu-şi drum prin vechea albie secată, printre dâmburi şi printre rădăcini de copac, şi străbătând un lung tunel de flori de câmp.

O minune!

O minune. Am căzut pe gânduri. Ar fi trebui să le atrag cumva atenţia că pârâul acela apărarea şi dispărea de mai multe ori în cuprinsul fiecărui veac? Că florile înfloriseră cu o zi sau cu două înainte pentru că pământul era deja jilav, presimţind

ivirea micului izvor care își sfredelise acum încă o dată drumul către suprafață?

Sau ar fi trebuit să spun: „O minune."

– *Un semn de la Dumnezeu, am rostit.*

– Îngenunchează, cu toții! a strigat Ninian. Spălați-vă în această apă sfântă. Spălați-vă de sângele celor care n-au vrut să accepte îndurarea lui Dumnezeu și ale căror suflete sunt acum damnate pentru vecie.

Janet arzând în iad pentru o veșnicie, rugul care nu se va stinge niciodată, vocea care mă va blestema, încă strigând...

M-am cutremurat, fără să mă prăbușesc iarăși la pământ, căzând totuși în genunchi.

În adâncul sufletului meu, știam că această nouă credință trebuia să mă acapareze cu desăvârșire, trebuia să-mi consume întreaga viață, altminteri eram pierdut, pentru *totdeauna*!

Nu mai aveam speranțe, nu mai aveam vise; nu mai aveam cuvinte, nu mai aveam dorințe fierbinți! Credința trebuia să mă salveze, altminteri aș fi pierit atunci și acolo, dorindu-mi asta din adâncul sufletului, fără să mai vorbesc, fără să mă mai clintesc, fără să mă mai hrănesc vreodată, până când moartea avea să mă ia cu ea.

Am simțit apa rece plesnindu-mi obrajii. Am simțit-o scurgându-mi-se pe veșminte. Ceilalți se adunaseră laolaltă. Și ei erau udați. Călugării începuseră să cânte imnurile celeste pe care le auzisem pe insula Iona. Poporul meu, oamenii din Donnelaith, înlăcrimați, triști și nerăbdători să primească aceeași măreață izbăvire, au preluat cântecul, așa cum obișnuiau din vechime, cântând versurile după călugări, până ce vocile de pretutindeni s-au înălțat spre lauda Domnului.

Am fost botezați cu toții, în numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh.

Clanul din Donnelaith era, așadar, creștin. Alcătuit în întregime din oameni, cu excepția a cinci Taltos.

Înainte de a miji zorii dimineții următoare, au mai fost descoperiți câțiva, fiind vorba mai ales despre femei foarte tinere, care adăpostiseră doi masculi aproape nou-născuți în casa lor, de unde văzuseră întreaga tragedie, inclusiv execuția lui Janet. Erau, cu totul, șase.

Oamenii creștinați i-au adus la mine. Cei șase nu scoteau nici o vorbă, nici ca să accepte, nici să respingă credința în Hristos, ci mă priveau îngroziți. „Ce-ar trebui să facem?"

– Lăsați-i să plece, dacă o doresc, am spus. Lăsați-i să părăsească valea.

Toată lumea era sătulă de sânge și de moarte. Iar acei Taltos erau înconjurați de scutul protector al tinereții, al naivității și inocenței lor. Au fugit direct în pădure, fără nimic altceva decât hainele de pe ei, imediat ce proaspeții convertiți s-au tras în lături.

În zilele care au urmat, noi, cei cinci masculi rămași, au câștigat întreaga bunăvoință a poporului. Cuprinși de fervoarea noii religii, ne-au preamărit cu toții pentru că li-l vestiserăm pe Hristos și ne-au adus onoruri pentru legământul nostru de celibat. Călugării ne pregăteau zi și noapte pentru a fi hirotoniți. Noi eram cufundați în studiul cărților sfinte. Ne rugam cu regularitate.

A început construirea bisericii, un edificiu grandios, în stil roman, din zidărie uscată, cu ferestre în arc rotund și cu naos prelung.

Iar eu însumi am condus o procesiune care a parcurs cercul de pietre, de pe care am șters toate vechile simboluri, cioplind apoi altele noi, din cartea de altar a Evangheliilor.

Iar acestea erau peștele, care îl reprezenta pe Hristos, porumbelul, ca simbol pentru Apostolul Ioan, leul pentru Marcu, taurul pentru Luca și omul pentru Matei. Și, pradă unei furii specifice neamului Taltos, am săpat și alte și alte scene biblice în pietre mai plate și am trecut apoi în cimitir, punând la căpătâiul

vechilor morminte cruci în stilul celor din carte, foarte frumos împodobite.

Am avut parte de un scurt răstimp în care ne-a revenit o parte din vechea fervoare care ne luase cândva în stăpânire pe câmpia Salisbury. Dar acum nu mai eram decât cinci, şi nu un trib întreg, cinci Taltos care renunţaserã la adevărata lor natură pentru a fi pe placul lui Dumnezeu şi al oamenilor creştinaţi, cinci Taltos distribuiţi în roluri de sfinţi pentru a nu fi măsacraţi.

Însă în sufletele noastre stătea la pândă o spaimă întunecată. Cât de mult avea să dureze acest armistiţiu fragil? Nu cumva cel mai neînsemnat păcat avea să ne răstoarne de pe piedestale?

Chiar şi atunci când mă rugam, cerându-i lui Dumnezeu să mă ajute, să mă ierte pentru greşelile mele, să mă lege de El ca pe un preot vrednic, ştiam că noi, cei cinci, nu mai puteam rămâne în Donnelaith.

Eu însumi nu mai puteam suporta! Până şi în timpul rugăciunilor, până şi în timp ce cântam psalmi alături de călugări, auzeam blestemul lui Janet răsunându-mi în urechi şi îmi vedeam semenii scăldaţi în sânge. Hristoase, dă-mi putere, mă rugam, dar, în taina inimii mele, nu credeam că singura cale pe care o puteau urma semenii mei era una presupunând o asemenea renunţare şi castitate. Cum ar fi putut să fie? Oare Dumnezeu îi menise neamului nostru să se stingă?

Acela nu era sacrificiu de sine, era o formă de negare deplină. În numele lui Hristos, ne pierduserăm pe noi!

Eram, cu toate acestea, mistuit de dragostea pentru Hristos. Mă devora cu disperare. Iar în mine se năştea o foarte puternică şi individualizată conştiinţă a existenţei Mântuitorului meu, aşa cum li se întâmplă creştinilor întotdeauna. În timpul meditaţiilor mele, aveam noapte de noapte viziunea Potirului lui Hristos, a dealului sacru pe care înflorise păducelul lui Iosif, a sângelui din apa Izvorului Potirului. Am făcut legământ să plec în pelerinaj la Glastonbury.

Ne ajungeau la urechi primele semnale din afara văii. Oamenii auziseră despre Bătălia Sfântă de la Donnelaith, cum ajunsese să fie numită. Auziseră despre preoții înalți, celibatari, cu puteri stranii. Călugării le scriseseră altor călugări, răspândind povestea.

Legendele despre Taltos reveniseră la viață. Alți semeni de-ai noștri, care își duseseră traiul dându-se drept picți, fuseseră acum nevoiți să fugă, abandonându-și căminele atunci când vecinii lor păgâni îi batjocoriseră și îi amenințaseră, iar creștinii insistaseră să-i convingă să renunțe la obiceiurile lor păcătoase și să devină „sfinți părinți".

În păduri fuseseră descoperiți Taltos sălbatici; se auzeau zvonuri despre nașterea miraculoasă, pe care oamenii o văzuseră cu ochii lor într-un oraș sau altul. Iar vrăjitoarele ieșiseră la vânătoare, mândrindu-se că ne puteau face să ne dăm de gol și că erau în stare să ne lipsească de orice putere.

Alți Taltos, bogat înveșmântați și înarmați până-n dinți, a căror adevărată natură fusese acum dată în vileag, veneau în vale în grupuri pregătite să se apere cu strășnicie și mă blestemau pentru ceea ce făcusem.

Femeile lor, foarte frumos îmbrăcate și bine păzite din toate părțile, pomeneau despre blestemul lui Janet, despre care auziseră vorbindu-se, fără nici o îndoială de la acei Taltos fugiți din Donnelaith, și îmi cereau să rostesc cuvintele blestemului, pentru a fi auzite de ei toți, și să le ascult învinuirile.

Eu refuzam. Nu scoteam nici o vorbă.

Apoi, spre groaza mea, repetau întregul blestem, căci îl știau într-adevăr.

– Blestemat să fii, Ashlar, blestemat pentru vecie! Fie ca moartea să te ocolească în veci. Fie să rătăcești – fără dragoste, fără copii – când poporul tău nu va mai exista, până ce, în singurătatea ta, miraculoasa noastră naștere va rămâne singurul tău vis... Fie ca lumea să se spulbere în jurul tău înainte ca suferința să ți se fi sfârșit.

Pentru ei, devenise un poem demn de a fi recitat, şi scuipau la picioarele mele după ce îl terminau.

– Ashlar, cum de-ai putut să dai uitării tărâmul pierdut? întrebau femeile. Cum de-ai putut să dai uitării cercul din Salisbury?

Aceşti câţiva Taltos curajoşi treceau printre ruinele vechilor turnuri; oamenii creştinaţi din Donnelaith îi priveau cu răceală şi cu spaimă şi răsuflau uşuraţi după ce părăseau valea.

În lunile care au urmat, au apărut câţiva Taltos care îl acceptaseră pe Hristos şi care voiau să fie preoţi. Noi i-am primit cu braţele deschise.

Răstimpul de pace se încheiase, pentru poporul meu, în întreg nordul Britanniei.

Rasa picţilor se stingea cu repeziciune. Cei care cunoşteau alfabetul Ogham scriau blesteme cumplite la adresa mea, sau îşi inscripţionau cu frenezie nou descoperitele crezuri creştine pe ziduri şi pe pietre.

Un Taltos dat în vileag se putea salva călugărindu-se, o preschimbare care nu numai că liniştea spiritele, ci şi însufleţea pe toată lumea. Sătenii îşi doreau un preot Taltos; creştinii din alte triburi ne implorau să trimitem un Taltos celibatar care să oficieze pentru ei o liturghie specială. Însă orice Taltos care nu intra cu uşurinţă în acest joc, care nu renunţa la obiceiurile lui păgâne, care nu cerea protecţia lui Dumnezeu, era o pradă uşoară, pentru oricine.

Între timp, noi, cei cinci, plus cei patru Taltos care ni se alăturaseră mai târziu, am fost hirotoniţi în cadrul unei ceremonii grandioase. Două femei Taltos care veniseră în vale au devenit călugăriţe în comunitatea noastră şi s-au dedicat îngrijirii celor neputincioşi şi bolnavi. Eu am fost numit abatele monahilor din Donnelaith, având autoritate asupra văii şi a comunităţilor din jur.

Faima noastră a sporit.

Existau situații în care, eram nevoiți să ne baricadăm în noua noastră mănăstire pentru a scăpa de pelerinii veniți să vadă „ce e un Taltos" și să ne atingă. Se dusese vestea că puteam „vindeca" și puteam „face minuni".

Turma mea mă chema, zi după zi, la izvorul sacru, pentru a-i binecuvânta pe pelerinii dornici să bea apa sfântă.

Turnul lui Janet fusese dărâmat. Pietrele casei sale, orice bucată de metal din vasele ei care putuse fi topită și câteva brățări și inele fuseseră înglobate în structura noii biserici. Iar lângă izvorul sfânt fusese înălțată o cruce cu inscripții în limba latină, spre a celebra arderea ei și miracolul care îi urmase.

Eu abia dacă o puteam privi. Aceea era milă? Era dragoste creștinească? Însă părea mai mult decât limpede că, pentru dușmanii lui Hristos, dreptatea putea fi atât de amară pe cât îngăduia Domnul să fie.

Dar oare asta voise Dumnezeu?

Poporul meu distrus, supraviețuitorii transformați în animale sacre? Am insistat pe lângă călugării din Iona, cerându-le să descurajeze toate acele credințe.

– Nu suntem preoți miraculoși! le-am spus. Oamenii aștia sunt pe punctul de a trâmbița, sus și tare, că avem puteri magice!

Dar, spre deplina mea oroare, ei mi-au răspuns că așa era voia lui Dumnezeu.

– Nu înțelegi, Ashlar? m-a întrebat Ninian. De aceea a avut Dumnezeu în pază poporul vostru, pentru a vă transforma în această preoțime aparte.

Dar tot ceea ce îmi imaginasem eu se dusese pe pustii. Neamul Taltos nu fusese salvat și nu descoperise o cale de a viețui în pace cu oamenii pe suprafața acestui pământ.

Faima bisericii noastre a început să crească, iar comunitatea creștină din jurul ei a devenit enormă. Însă eu mă temeam de capriciile celor care ne venerau.

În cele din urmă, mi-am rezervat în fiecare zi o oră sau două în care uşa mea era încuiată şi nimeni nu putea să-mi vorbească. Şi, în singurătatea chiliei mele, am început să scriu o măreaţă carte ilustrată, folosind toate deprinderile pe care le căpătasem cu ajutorul profesorilor mei din Iona.

Trebuia să fie scrisă în stilul celor patru Evanghelii, cu fiecare pagină împodobită cu litere aurii şi cu picturi în miniatură, şi era povestea poporului meu.

Cartea mea.

E cartea descoperită de Stuart Gordon în beciurile organizaţiei Talamasca.

Am scris fiecare cuvânt pentru părintele Columba, risipindu-mi, cu dărnicie, talentul de a înfiripa versuri, cântece şi rugăciuni pentru a descrie tărâmul pierdut, rătăcirile noastre pe câmpiile din sud, construirea grandiosului nostru Stonehenge. Am povestit, în limba latină, tot ceea ce ştiam despre luptele purtate de noi în lumea oamenilor, am povestit cum suferiserăm şi cum învăţaserăm să supravieţuim şi cum, în cele din urmă, din tribul şi din clanul meu nu mai rămăsese decât asta: cinci preoţi în mijlocul unei mări de oameni, veneraţi pentru puteri pe care nu le aveam, exilaţi fără nume, fără ţară, fără un zeu al nostru, străduindu-ne să implorăm mântuirea din partea Dumnezeului unui popor care ne înspăimânta.

„Citeşte, părinte – am scris eu – aceste cuvinte ale mele, pe care nu ai vrut să le asculţi atunci când am încercat să ţi le spun. Priveşte-le aici, înscrise în limba lui Ieronim, a lui Augustin şi a papei Grigorie cel Mare. Şi află că îţi spun adevărul şi că tânjesc să fiu primit în biserica lui Dumnezeu, fiind văzut aşa cum sunt cu adevărat. Căci, altminteri, cum voi putea intra vreodată în Împărăţia Cerurilor?"

În cele din urmă, această îndatorire a mea a fost dusă la bun sfârşit.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, privind coperta pe care fixasem eu însumi nestematele, privind învelitoarea croită de mine însumi din mătase, privind literele scrise de mâna mea.

Am trimis imediat după părintele Ninian şi i-am aşezat cartea dinaintea ochilor. Am aşteptat în linişte în tot acel răstimp în care el mi-a studiat lucrarea.

Eram mult prea mândru de ceea ce făcusem, mult prea sigur că, în sfârşit, istoria noastră avea să-şi găsească un context salvator în vastele biblioteci ale doctrinei bisericeşti şi ale istoriei. „Indiferent ce altceva s-ar întâmpla, am cugetat eu, am spus adevărul. Am spus cum a fost şi pentru ce anume a preferat Janet să moară."

Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru expresia aşternută pe chipul lui Ninian în momentul în care a închis tomul.

Pentru o lungă clipă, n-a scos nici o vorbă, apoi a început să râdă nestăpânit.

– Ashlar, a spus el, ţi-ai pierdut minţile dacă te aştepţi să-i duc asta părintelui Columba!

Eram uluit.

– Mi-am dat toată silinţa, am ripostat, cu voce pierită.

– Ashlar, a zis el, e cea mai minunată carte de acest tip pe care am văzut-o vreodată. Ilustraţiile sunt perfect executate, textul e scris într-o latinească fără cusur, plin de sute de fraze emoţionante. E de necrezut că un om ar fi putut să o creeze în mai puţin de trei sau patru ani, în singurătatea scriptoriumului din mănăstirea Iona, iar faptul că tu ai făcut-o aici, pe durata unui singur an, nu e altceva decât un miracol.

– Da?

– Dar conţinutul, Ashlar! Asta e blasfemie! Ai scris, în latina Sfintei Scripturi şi în stilul unei cărţi de altar, versuri nebuneşti, păgâne, şi istorisiri pline de senzualitate şi de monstruozităţi! Ashlar, o asemenea formă e potrivită numai pentru Evangheliile Domnului şi pentru psaltiri! Ce anume te-a

posedat, îndemnându-te să-ţi scrii poveştile frivole despre magie într-un asemenea stil?

– Am vrut ca părintele Columba să vadă aceste cuvinte şi să-şi dea seama că sunt adevărate! am rostit eu.

Dar înţelesesem deja care era punctul lui de vedere. În apărare nu avea nici o importanţă.

Pe urmă, văzându-mă atât de zdrobit, s-a lăsat pe spătarul scaunului, şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat la mine.

– Din prima zi în care am intrat în casa ta, a spus el, mi-am dat seama de inocenţa şi de blândeţea ta. Numai tu puteai să faci o asemenea boacănă prostească. Lasă asta deoparte; lasă deoparte toată istoria ta, o dată pentru totdeauna! Consacră talentul tău extraordinar unor subiecte mai potrivite.

M-am gândit la asta vreme de o zi şi o noapte.

Mi-am împachetat cu grijă cartea şi i-am dat-o din nou lui Ninian.

– Aici, la Donnelaith, i-am spus, eu sunt abatele tău, numit într-un moment solemn. Ei bine, aceasta e ultima poruncă pe care ţi-o voi da vreodată. Du-i cartea părintelui Columba, aşa cum ţi-am cerut. Şi spune-i despre mine că m-am hotărât să plec în pelerinaj. Nu ştiu nici cât voi lipsi, nici unde mă voi duce. După cum ai citit în cartea asta, mi-am dus deja traiul pe durata mai multor vieţi omeneşti. S-ar putea să nu vă mai revăd niciodată, nici pe el, nici pe tine, dar trebuie să plec. Trebuie să văd lumea. Şi numai Domnul nostru ştie dacă mă voi mai întoarce vreodată la El, sau în aceste locuri.

Ninian a încercat să protesteze. Dar eu eram de neclintit. Ştiam că el trebuia oricum să facă, în curând, o călătorie acasă, la Iona, aşa că a cedat, prevenindu-mă însă că nu aveam permisiunea lui Columba pentru a pleca, deşi înţelesese că nu mă sinchiseam de asta.

În cele din urmă a plecat, luând cu sine cartea şi având o escortă puternică, formată din cinci oameni.

N-am mai revăzut niciodată cartea aceea, până în momentul când Stuart Gordon a pus-o pe masă, în turnul lui din Somerset.

Nu știu dacă a ajuns sau nu pe insula Iona.

Presupun că a ajuns și că trebuie să fi rămas acolo vreme de mulți ani, până într-o vreme când cei care știau ce reprezenta, sau știau cine o scrisese, sau de ce se găsea acolo, se stinseseră de mult.

Nu aveam să aflu niciodată dacă părintele Columba o citise sau nu. În aceeași noapte în care Ninian a plecat pe calea lui, eu m-am hotărât să părăsesc Donnelaith pentru totdeauna.

I-am chemat pe toți preoții Taltos în biserică și le-am poruncit să zăvorască ușile. Oamenii n-aveau decât să creadă ce pofteau și firește că asta i-a neliniștit, făcându-i bănuitori.

Le-am spus preoților mei că plecam.

Le-am spus că-mi era teamă.

– Nu știu dacă am făcut ceea ce trebuia. O cred, dar nu o știu, le-am mărturisit. Și mă tem de oamenii din jurul nostru. Mă tem că s-ar putea întoarce împotriva noastră în orice clipă. Dacă s-ar dezlănțui o furtună, dacă o molimă ar mătura ținutul, dacă o boală cumplită ar lovi copiii celor mai puternice familii, oricare dintre aceste dezastre ar putea stârni o revoltă împotriva noastră. Acești oameni nu sunt poporul nostru! Și am fost un nesocotit atunci când mi-am închipuit că vom putea trăi vreodată în pace alături de ei.

Fiecare dintre voi e liber să facă orice va dori, dar sfatul pe care vi-l dau eu, Ashlar, conducătorul vostru încă de pe vremea când am părăsit tărâmul pierdut, este să plecați de aici. Căutați-vă iertarea păcatelor într-o mănăstire îndepărtată, unde nu se știe ce sunteți de fapt, și cereți permisiunea de a vă îndeplini legământul acolo, în pace. Dar părăsiți valea asta. Eu, unul, plec în pelerinaj. Mai întâi la Glastonbury, la izvorul în a cărui apă a turnat Iosif din Arimateea sângele lui Hristos. Acolo o să mă rog, cerând îndrumare. Apoi voi pleca la Roma, iar pe urmă,

poate, cine știe, la Constantinopol, ca să văd icoanele sfinte despre care se spune că ar conține, printr-un miracol, chiar chipul lui Hristos. Și apoi la Ierusalim, ca să văd muntele pe care a murit El, pentru noi. Iar prin aceasta renunț la jurământul de ascultare față de părintele Columba.

Au urmat proteste zgomotoase și multe lacrimi, dar eu am rămas ferm. Era un mod de a încheia lucrurile specific neamului Taltos.

– Dacă greșesc, fie ca Isus să mă călăuzească înapoi, către biserica Lui. Poate c-o să mă ierte. Sau... poate c-o să ajung în iad, am spus, ridicând din umeri. Plec.

Și m-am dus să mă pregătesc de drum...

Înainte de a rosti aceste cuvinte de despărțire în fața turmei mele, îmi luasem din turnul meu toate bunurile personale, inclusiv toate cărțile, toate scrierile, scrisorile de la părintele Columba și orice altceva avea vreo importanță în ochii mei și le ascunsesem în două dintre subteranele construite de mine cu secole în urmă. Apoi mi-am luat ultimele dintre hainele mele frumoase, căci renunțasem la toate celelalte, alegând veșmintele preoțești și biserica, și m-am îmbrăcat într-o tunică verde din stofă de lână, lungă, groasă și tivită cu blană neagră, pe care am strâns-o cu ultima mea cingătoare din piele fină și aur, m-am încins cu paloșul, cu teaca lui bătută în nestemate, apoi mi-am pus pe cap o glugă veche de blană și un coif de bronz, de o vârstă venerabilă. Și înveșmântat astfel, precum un nobil, probabil precum unul sărac, am plecat călare, cu toate cele trebuincioase într-un sac mic, părăsind valea.

Nu purtam ceva atât de împodobit și de bogat precum fuseseră straiele mele regești și nici atât de umil precum straiele preoțești. Erau, pur și simplu, niște haine de călătorie.

Am călărit prin pădure poate vreme de vreo oră, urmând vechile poteci, cunoscute numai celor care vânaseră acolo.

Am urcat necontenit pantele împădurite, către trecătoarea secretă care ducea spre drumul mare.

Era după-amiaza târziu, dar știam că aș fi putut ajunge la drumul mare înainte de căderea serii. Trebuia să fie lună plină și aveam de gând să-mi continui călătoria până ce aveam să fiu prea obosit ca să merg mai departe.

Domnea bezna în codrii aceia, o beznă pe care eu socot că oamenii acestor zile și ai acestei epoci nu și-o pot imagina. Vorbim de vremurile de dinainte ca marile păduri din Britannia să fi fost distruse, iar copacii erau groși și bătrâni.

Aveam credința că acești arbori reprezentau singurele ființe vii mai bătrâne decât noi din întreaga lume – pentru că nimic din ceea ce văzuserăm vreodată nu trăia atât de mult precum un arbore sau precum un Taltos. Iubeam pădurea și nu ne temeam de ea niciodată.

Nu intrasem de prea multă vreme în cel mai întunecat dintre acei codri când deodată am auzit vocile spiriduşilor.

Le-am auzit șuierăturile, șoaptele și râsetele.

Samuel nu era născut pe atunci, așa că nu se afla acolo, dar Aiken Drumm și alții, care mai trăiesc încă, se numărau printre cei care mă strigau.

– Ashlar, măscăriciul creștinilor, ți-ai trădat poporul!

Sau:

– Ashlar, vino cu noi, să zămislim o nouă rasă de uriași, și vom stăpâni pământul.

Şi alte asemenea lucruri.

Pe Aiken Drumm l-am urât dintotdeauna. Pe atunci era foarte tânăr și chipul lui nu era atât de cioturos, încât să nu i se poată zări ochii. Şi, pe când se apropia alergând printre ceilalți pitici, arătându-mi pumnii, fața lui exprima cea mai profundă răutate.

– Ashlar, pleci din vale acum, după ce ai distrus totul! Blestemul lui Janet fie asupra ta!

În cele din urmă s-au retras, îndepărtându-se cu toții, dintr-un motiv simplu. Mă apropiam de o peșteră din coasta muntelui, despre care uitasem cu totul – din motive tot atât de simple.

Fără să mă gândesc, alesesem poteca pe care o urmau triburile antice ca să-și venereze idolii. Pe vremea când Taltos trăiau în câmpia Salisbury, acele triburi umpluseră peștera cu cranii, iar oamenii de mai târziu o venerau, considerând-o altarul unui cult sumbru.

În ultimele veacuri, țăranii jurau că înăuntru se deschisese o poartă prin care puteau auzi vocile iadului sau cântecele raiului.

În pădurea din preajmă fuseseră văzute duhuri, iar vrăjitoarele ne sfidau uneori mânia pentru a ajunge acolo. Cu toate că pe vremuri călăream în susul dealului în cete înfricoșătoare, izgonindu-le, în ultimele două secole nu le făcuserăm prea multe necazuri.

În toată viața mea, eu însumi nu urcasem până acolo decât în două rânduri, dar nu mă temeam nicidecum de peșteră. Iar când am văzut că spiriduşilor le era frică m-am simțit ușurat, fiindcă scăpam de ei.

Totuși, pe măsură ce calul meu urma cărarea, apropiindu-se tot mai mult de peșteră, am văzut lumini pâlpâitoare dansând în întunericul gros. Am văzut că în munte era săpat un sălaș rudimentar, făcut probabil chiar dintr-o grotă, acoperită cu pietre și neavând decât o ușă, o fereastră și, în partea de sus, o deschizătură prin care ieșea fumul.

Lumina licărea prin crăpături și prin fisurile din stâncile zidului grosolan.

Iar acolo, la câțiva metri deasupra, era cărarea către marea peșteră, o gură căscată, acum ascunsă de pini, de strejari și de arbori de tisă.

Mi-am dorit să mă țin departe de micul sălaș imediat ce l-am zărit. Oricine ar fi locuit în vecinătatea acelei grote nu putea aduce decât necazuri.

Peştera în sine mă intriga în foarte mică măsură. Cu toate că nu-mi ascultasem abatele, eram creştin şi nu mă temeam de zeii păgâni. Nu credeam în ei. Dar îmi părăseam căminul. S-ar fi putut să nu mă mai întorc niciodată. Şi mă întrebam dacă n-ar fi trebuit s-o vizitez şi poate să mă odihnesc o vreme ascuns acolo, la adăpost faţă de spiriduşi.

29

– Acum ascultați-mă, amândouă, spuse ea, fără să-și ia ochii de la drum. A sosit momentul în care am de gând să preiau comanda. Am reflectat la asta încă de când m-am născut și știu exact ce trebuie să facem. Buni doarme acolo, în spate?

– Pare să doarmă, zise Mary Jane, de pe strapontină, întinzându-se într-o parte, ca s-o poată vedea pe Morrigan, instalată pe scaunul șoferului.

– Ce vrei să spui, întrebă Mona, ce-nseamnă că ai de gând să preiei comanda?

– Chiar asta înseamnă, răspunse Morrigan, cu ambele mâini pe partea de sus a volanului, stăpânindu-l cu detașare, fiindcă mergeau deja de ceva vreme cu o sută cincizeci de kilometri la oră și era evident că nici un polițist n-avea intenția să le oprească. V-am ascultat contrazicându-vă și iar contrazicându-vă și v-ați blocat pe niște lucruri care sunt cu totul pe lângă subiect, reprezintă un soi de amănunte morale.

Părul lui Morrigan era încâlcit și îi cădea pe umeri și pe brațe, plete de un roșu ceva mai strălucitor, din câte își putea da seama Mona, dar de o nuanță înrudită cu cea a părului ei. Iar asemănarea nefirească a chipurilor lor era suficientă ca s-o tulbure pe de-a-ntregul dacă își îngăduia să se uite prea mult la Morrigan. Cât despre voce, ei bine, imensul pericol era evident. La telefon, Morrigan se putea da drept Mona. O făcuse cu ușurință atunci când unchiul Ryan sunase, în cele din urmă, la Fontevrault. Cât de hazlie fusese conversația! Ryan o întrebase

pe „Mona", cu foarte mult tact, dacă lua amfetamine şi îi reamintise, cu blândeţe, că tot ce ingera îi putea face rău copilului. Dar problema consta în faptul că nu bănuise nici măcar o clipă că femeia persuasivă şi iscoditoare de la celălalt capăt al firului nu era Mona.

Purtau cele mai bune haine de Paşte, cum le numise Mary Jane, cu toatele, inclusiv Morrigan, pe care o echipaseră din magazinele rafinate din Napoleonville. Rochia albă de bumbac, încheiată în faţă, i-ar fi ajuns Monei, sau chiar lui Mary Jane, până la glezne. Lui Morrigan îi venea până la genunchi; era foarte strânsă în talie, iar gulerul simplu, în V, simbolul respectabilităţii, oferea privirii linia gâtului, care se pierdea între sânii pe deplin dezvoltaţi. Aceeaşi veche poveste: pune o rochie obişnuită, simplă, pe o fată de o frumuseţe strălucitoare şi va atrage privirile mai mult decât dacă ar fi fost împodobită cu aur sau cu blană de samur. Pantofii nu fuseseră o problemă, odată ce descoperiseră că purta măsura patruzeci. Un număr mai mult şi ar fi fost nevoite s-o încalţe cu pantofi bărbăteşti cu şireturi. Aşa stând lucrurile, purta tocuri cui şi, odată încălţată cu ei, dansase în jurul maşinii vreme de cincisprezece minute înainte ca Mona şi Mary Jane să o cuprindă ferm cu braţele, să-i ceară să tacă, să stea locului şi să se urce în maşină. Pe urmă ea ceruse să conducă maşina. De ce nu, doar nu se întâmpla pentru prima oară...

Bunica, îmbrăcată în cel mai bun costum pantalon tricotat din bumbac de la Wal-Mart, dormea sub o pătură termală de un albastru pastelat. Cerul era azuriu, cu norii de un alb magnific. Mona nu se mai simţea rău, slavă Domnului, ci doar slăbită. Deprimant de slăbită.

Acum ajunseseră la o jumătate de oră distanţă de New Orleans.

– Care ar fi amănuntele astea morale? întrebă Mary Jane. Aici e vorba despre o problemă de siguranţă, şi ce vrei cu spui cu preluarea comenzii?

– Păi, vorbesc despre ceva inevitabil, zise Morrigan, dar îngăduie-mi să prezint totul pas cu pas, pentru tine.

Mona râse.

– Ah, vezi tu, mama e suficient de inteligentă, firește, pentru a întrezări viitorul așa cum presupun că o poate face o vrăjitoare, dar tu, Mary Jane, persiști în a fi un hibrid între o mătușă cârcotașă și avocatul diavolului.

– Ești sigură că știi ce înseamnă toate cuvintele astea?

– Draga mea, am asimilat, în întregime, două dicționare. Știu toate cuvintele pe care le știa mama înainte de nașterea mea și o foarte mare parte dintre cele pe care le știa tata. Cum altfel aș fi putut ști ce e o cheie tubulară și de ce în portbagajul acestei mașini e un set întreg de asemenea chei? Acum să ne întoarcem la criza de moment: Unde mergem, în ce casă? Și ce e cu toate aceste absurdități?

Se grăbi să răspundă la propriile întrebări.

– Păi, cred că nu e chiar atât de al naibii de important în a cui casă mergem. Amelia Street ar fi o idee proastă, pur și simplu pentru că e ticsită de alți oameni, după cum ați descris-o în repetate rânduri, și, cu toate că, într-un anume sens, e casa mamei, îi aparține de fapt Bătrânei Evelyn. Fontevrault e prea departe. Nu ne întoarcem, indiferent ce s-ar întâmpla! Un apartament e o ascunzătoare în care neliniștea mea anticipativă nu-mi permite să stau! N-o să aleg o căsuță impersonală, dobândită sub un pretext măsluit. Nu pot locui în cutii. Conacul din First Street le aparține lui Michael și lui Rowan, asta e cât de poate de adevărat, dar el e tatăl meu! Ceea ce îmi trebuie e First Street. Am nevoie de computerul Monei, de înregistrările ei, de hârtiile scrise de Lasher, de orice notițe ar fi făcut tata pe exemplarul lui din faimoasele dosare Talamasca, de tot ceea ce se află în prezent în casa aia, iar Monei i se recunoaște dreptul de a sta acolo. Foarte bine, nu are și dreptul de a citi hârtiile lui Lasher, însă repet că ăsta e un amănunt. Eu fac apel la dreptul speciei lui de a le prelua. Iar dacă o să găsesc jurnalul lui Michael, o să-l

citesc fără cel mai mic scrupul. Dar nu vă puneți pe țipat, nici una din voi!

– Păi, în primul rând, încetinește! strigă Mary Jane. Iar felul în care spui cuvintele alea, „preiau comanda", îmi dă fiori până-n măduva oaselor!

– Și hai să ne gândim la toată povestea dintr-o perspectivă mai largă, zise Mona.

– V-ați reamintit una alteia, în prezența mea, de suficient de multe ori, că miza acestui joc e supraviețuirea, ripostă Morrigan. Am nevoie de informațiile astea – jurnale, dosare, înregistrări – pentru a supraviețui. Iar conacul din First Street e pustiu acum, știți asta, așa că ne putem pregăti în tihnă pentru sosirea lui Michael și a lui Rowan. De aceea iau, aici și acum, hotărârea de a merge acolo, cel puțin până când se întorc cei doi și până când îi anunțăm care e situația. Dacă, după aceea, tatăl meu va dori să mă alunge din casă, o să căutăm o locuință potrivită sau o să punem în aplicare planul mamei de a obține fonduri pentru a reface Fontevrault în întregime. Acum, există sau nu toate astea printre amintirile voastre?

– În casă sunt arme, zise Mary Jane, doar ți-a povestit Mona. Arme la etaj, arme la parter. Oamenii ăia o să se sperie de tine. E casa lor. O să-nceapă să țipe! Nu înțelegi? Ei cred că Taltos sunt creaturi demonice, demonice! Care încearcă să preia controlul asupra lumii!

– Eu sunt o Mayfair! exclamă Morrigan. Sunt fiica tatălui meu și a mamei mele. Și la naiba cu armele! Nu vor aținti o armă asupra mea. Asta e de-a dreptul absurd, în plus uitați că nu se așteaptă nicidecum să mă găsească acolo și vor fi luați cu totul pe nepregătite când o să-i căutați de arme, presupunând că vor avea așa ceva asupra lor, și, pe lângă asta veți fi de față, amândouă, gata să mă protejați, să vorbiți în favoarea mea, să-i avertizați asupra consecințelor cumplite, pentru a nu-mi face nici un rău, și vă rog să țineți minte, pentru mai mult de cinci minute consecutiv, că am și eu o limbă la care să

apelez spre a mă apăra, că, în actuala situație, nu există nimic similar cu ceea ce s-a petrecut înainte și că e cel mai bine să ne instalăm acolo, unde pot să examinez tot ceea ce e necesar, inclusiv acel faimos patefon și curtea din spate... iar ați început, nu mai țipați, amândouă!

– Numai să nu dezgropi cadavrele! strigă Mona.

– Chiar așa, lasă cadavrele alea sub copac! adăugă solemn Mary Jane.

– Sigur că le las. Promit. V-am spus. Fără dezgroparea cadavrelor. O idee proastă, foarte proastă. Lui Morrigan îi pare rău. Morrigan n-o s-o facă. Morrigan le-a promis Monei și lui Mary Jane. N-avem timp de cadavre! În plus, ce importanță au cadavrele alea pentru mine? Morrigan clătină din cap, răvășindu-și părul și încurcându-l, apoi îl scutură cu hotărâre. Sunt copilul lui Michael Curry și al Monei Mayfair. Și nimic altceva nu mai contează, nu-i așa?

– Suntem speriate, atâta tot, spuse Mary Jane. Acum, dacă întoarcem mașina imediat și mergem înapoi la Fontevrault...

– Nu. Nu fără pompe, schelărie, muncitori și cherestea, cu care să îndreptăm casa aia. Bineînțeles că, din punct de vedere sentimental, o să fiu atașată de ea toată viața, dar de data asta, pur și simplu, nu pot rămâne acolo! Mor de nerăbdare să văd lumea, de ce nu vreți să-nțelegeți, voi amândouă, că lumea nu înseamnă un magazin Wal-Mart, Napoleonville și cele mai recente numere din *Time*, *Newsweek* și *The New Yorker*? Nu pot să mai stau locului, așteptând. În plus, din câte știți voi, ei sunt acum acasă, Rowan și Michael, iar eu prefer o confruntare imediată. Nu mă îndoiesc că mă vor lăsa să văd înregistrările, chiar dacă au optat pentru exterminare, în adâncul inimilor lor.

– Nu sunt acasă, zise Mona. Ryan a spus că mai durează încă două zile.

– Păi, în cazul ăsta, de ce ți-e atât de frică?

– Nu știu! exclamă Mona.

– Atunci rămâne First Street şi nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre asta. Există o cameră pentru oaspeţi, nu-i aşa? O să stau acolo. Şi vreau să înceteze toată cearta asta. Putem avea o locuinţă sigură, a noastră, oricând la dispoziţie. În plus, vreau să văd casa, casa pe care au construit-o vrăjitoarele. Chiar nu înţelegeţi în ce măsură sunt legate fiinţa şi soarta mea de casa asta, de casa asta menită să perpetueze descendenţa spiralei uriaşe? Zău aşa, dacă dăm deoparte majoritatea sentimentelor întristătoare, e cât se poate de evident că Stella, Antha şi Deirdre au murit pentru ca eu să pot prinde viaţă şi că visele literalmente distrugătoare ale acelui spirit rău, Lasher, s-au concretizat într-o încarnare pe care n-a putut s-o anticipeze niciodată, dar care reprezintă acum destinul meu. Sunt plină de viaţă şi perseverentă!

– Bine, rosti Mona, dar trebuie să stai liniştită, să nu vorbeşti cu paznicii şi să nu mai răspunzi iarăşi la telefon!

– Da, zise Mary Jane, felul în care te repezi la telefon când sună, la orice telefon, e pur şi simplu nebunesc!

Morrigan ridică din umeri.

– Ceea ce nu reuşiţi voi să înţelegeţi este că, pentru mine, fiecare zi înseamnă un lanţ enorm şi continuu de perfecţionări! Nu mai sunt aceeaşi fată de alaltăieri!

Se înfioră pe neaşteptate şi gemu uşor.

– Ce s-a-ntâmplat, ce nu-i în ordine? întrebă Mona.

– Amintirile, felul în care apar. Mamă, deschide casetofonul, se poate? Ştiţi, ăsta e cel mai bizar lucru, modul în care se estompează unele dintre ele, iar altele nu o fac, ci e ca şi cum ar fi amintirile mai multor oameni, adică ale unor oameni ca mine... Îl văd pe Ashlar prin ochii tuturor... Valea e una şi aceeaşi cu cea din dosarele Talamasca, o ştiu. Donnelaith. Îl pot auzi pe Ashlar spunând-o.

– Vorbeşte mai tare, zise Mary Jane, ca să te-aud şi eu.

– E vorba tot despre pietre, încă nu suntem în vale, suntem lângă fluviu, iar bărbaţii trag pietrele, punându-le pe buşteni

care se rostogolesc. Vă spun eu că pe lumea asta nu se întâmplă nici un fel de accidente, natura e suficient de aleatorie şi de abundentă pentru ca lucrurile să se întâmple aproape inevitabil. La început n-au nici un sens, dar uite ce vreau să spun: că, trecând peste haos şi peste suferinţele vrăjitoarelor rebele şi sfidătoare, a sosit momentul ca familia asta să fie o familie de oameni şi de Taltos. Mă simt cuprinsă de cele mai ciudate sentimente. Trebuie să merg acolo, să văd locul ăla. Şi valea. Cercul e mai mic, dar e tot al nostru, Ashlar le-a consacrat zeului pe amândouă, iar stelele de deasupra capului sunt cele de pe cerul iernii. Ashlar vrea ca pădurile întunecate să ne adăpostească, să se aştearnă între noi şi lumea ostilă. Sunt obosită. Somnoroasă.

– Ţine bine volanul, spuse Mary Jane. Descrie-l încă o dată pe bărbatul ăsta, Ashlar. E întotdeauna acelaşi, adică în ambele epoci şi în ambele cercuri?

– Cred c-o să-ncep să plâng. Aud întruna muzica. Trebuie să dansăm când ajungem acolo.

– Unde?

– În First Street, oriunde. În vale. Pe câmpie. Trebuie să dansăm în cerc. Vă arăt eu, vă cânt cântecele. Ştiţi ce e? Poporului meu i s-a întâmplat ceva cumplit, şi nu numai o singură dată! Moarte şi suferinţă, astea s-au transformat în normalitate. Numai cei foarte abili le puteau evita; cei foarte abili văd fiinţele umane aşa cum sunt în realitate. Noi, ceilalţi, suntem orbi.

– El e singurul cu acest nume?

– Nu, e doar acela al cărui nume e ştiut de toţi, de absolut toţi. Ca un magnet care atrage atenţia tuturor. Nu vreau să...

– Ia-o uşurel, zise Moţa. Când ajungem acolo poţi să scrii totul din nou, o să ai parte de pace şi de linişte, vreme de două zile, până se întorc ei.

– Dar cine o să fiu eu atunci?

– Eu știu cine ești, spuse Mona. Știu cine erai când te aflai în pântecul meu. Ești eu și Michael, și încă ceva, ceva puternic și minunat, și, totodată, o parte din toate celelalte vrăjitoare.

– Vorbește, iubito, zise Mary Jane. Povestește-ne, povestește-ne despre el și povestește-ne cum făcea toată lumea păpuși mici, de calcar. Vreau să aud asta, vreau să aud cum erau îngropate la picioarele pietrelor. Mai ții minte ce-ai spus?

– Cred că da. Erau păpuși cu sâni și penisuri.

– Păi, n-ai mai spus așa ceva niciodată până acum.

– Erau păpuși sacre. Dar asta trebuie să aibă un scop, să fie o izbăvire de durere... Vreau să las amintirile să dispară, dar nu înainte de a reține tot ce e valoros în ele. Mary Jane, drăguțo, vrei, te rog, să iei un șervețel și să-mi ștergi ochii? Spun asta spre aducere aminte, băgați de seamă. E un flux al cunoștinței. Ducem piatra cea lungă în câmpie. Toată lumea o să danseze și-o să cânte în jurul ei, vreme îndelungată, înainte ca ei să-nceapă să construiască eșafodajul din bușteni care o să-i ajute s-o ridice în picioare. Toți și-au cioplit păpușile. Nu le poți deosebi, fiecare seamănă cu toate celelalte. Mi-e somn. Mi-e și foame. Vreau să dansez. Ashlar le cere tuturor să-l asculte.

– Încă cinci minute și ajungem la poarta din spate, spuse Mary Jane. Așa că ține deschiși ochișorii ăia înlăcrimați.

– Să nu le adresezi paznicilor nici un cuvințel, zise Mona. Mă descurc eu cu ei. Ce altceva îți mai aduci aminte? Ei aduc piatra în câmpie. Cum se numește câmpia? Spune-o în limba lor.

– Ashlar îi spune, pur și simplu, „pământul plat", sau „pământul sigur", sau „pământul ierbos". Ca s-o rostesc întocmai, ar trebui să vorbesc foarte, foarte repede, iar vouă v-ar suna ca un soi de fluierat. Dar toată lumea cunoaște pietrele astea. Știu că le sunt cunoscute tuturor. Tata le știe, le-a văzut. Doamne, credeți că, în toată lumea asta, mai e altcineva ca mine? Nu credeți că ar trebui să fie? O altă eu, în afară de cei îngropați sub copac? Nu se poate să fiu singura în viață!

– Liniște-te, iubito, rosti Mary Jane. Avem la dispoziție o grămadă de timp ca să aflăm.

– Noi suntem familia ta, zise Mona. Ține minte asta. Indiferent ce altceva ai fi, ești Morrigan Mayfair, desemnată de mine pentru a primi moștenirea, și avem un certificat de naștere, un certificat de botez și cincisprezece fotografii polaroid cu angajamentul meu solemn pe eticheta lipită pe spatele fiecăreia dintre ele.

– Într-un fel sau altul, nu pare să fie eficient, spuse Morrigan, acum plângând, țuguindu-și buzele ca un copil, orbită de lacrimi. Un plan lipsit de speranță, probabil irelevant din punct de vedere legal.

Mașina își vedea de drum, menținându-se pe banda ei, dar intraseră în suburbii, erau în Metairie, traficul se aglomerase.

– Poate că e nevoie de o înregistrare video, ce zici, mamă? Dar, în final, nimic n-o să fie suficient, nu-i așa, în afară de dragoste... Ce rost are să vorbim despre proceduri legale?

– Pentru că sunt importante.

– Dar, mamă, dacă ei nu mă iubesc...

– Morrigan, o să facem o înregistrare video în First Street, imediat ce ajungem acolo. Și o să ai parte de dragoste, ține minte vorbele mele. Am eu grijă. N-o să las să se-ntâmple nimic rău de data asta.

– Ce te face să crezi așa ceva, ținând cont de toate reținerile și temerile tale, de dorința de a te ascunde de ochi indiscreți?

– Te iubesc. De-asta o cred.

Lacrimile țâșneau din ochii lui Morrigan ca dintr-o fântână arteziană. Mona abia dacă mai putea suporta.

– Dacă nu mă iubesc, n-o să fie nevoie de o armă, zise Morrigan.

„Asta, copila mea, e o durere de nedescris."

– Pe naiba, ripostă Mona, străduindu-se să pară foarte calmă, foarte controlată. Încercând să vorbească precum o femeie matură. Dragostea noastră e suficientă, iar tu o știi! Pe

ei trebuie să-i dai uitării, trebuie s-o faci. Noi suntem de ajuns, să nu-ndrăznești să spui că nu-i așa, că nu-ți ajungem deocamdată, m-ai auzit?

Se uită lung la gazela grațioasă, care conducea plângând, depășindu-i pe toți molâii din fața ei. „*E fiica mea.*" Am avut, dintotdeauna, o ambiție monstruoasă, o inteligență monstruoasă, un curaj monstruos, iar acum am o fiică monstruoasă. Dar ce mai *stă* în firea ei, în afară de a fi sclipitoare, impulsivă, iubitoare, entuziastă, hipersensibilă la lovituri și la lucruri lipsite de importanță, și de a revărsa torente de fantezie și de exaltare? Ce va *face* ea? Ce-nseamnă să-ți amintești întâmplări din vechime? Ce *poate* aduce asta? Ei, de fapt, nu-mi pasă, se gândi Mona. Vreau să spun că nu-mi pasă în clipa asta, când începe totul, când totul e atât de entuziasmant.

O văzu pe fiica ei cea înaltă șocată, gârbovindu-se, își văzu propriile mâini întinzându-se pentru a o apăra, pentru a-i adăposti capul la pieptul ei. „*Să nu-ndrăzniți să-i faceți vreun rău.*"

Totul era atât de diferit acum.

– În regulă, în regulă, se amestecă Mary Jane. Lasă-mă pe mine să conduc, e într-adevăr din ce în ce mai aglomerat.

– Ți-ai ieșit din minți, Mary Jane, exclamă Morrigan, aplecându-se înainte în scaunul șoferului și apăsând accelerația ca să treacă de mașina amenințătoare din stânga. Își înălță bărbia și-și șterse lacrimile dintr-o lovitură cu dosul palmei. Eu duc mașina acasă. N-aș rata asta pentru nimic în lume!

30

M-am întrebat cum era înăuntrul peșterii. Nu doream nicidecum să ascult glasurile iadului, dar ce-ar fi fost să aud cântările raiului?

Am cântărit asta în minte, apoi am hotărât să-mi văd de drum. Mă aștepta o călătorie lungă. Era prea devreme ca să mă odihnesc. Voiam să mă îndepărtez de locurile acelea.

Mă pregăteam să plec, ocolind acea parte a râpei, când m-a strigat o voce.

Era vocea unei femei, foarte blândă și părând cumva lipsită de trup, și am auzit-o spunând:

– Te așteptam, Ashlar.

M-am întors, privind în toate părțile. Întunericul era copleșitor. Spiriduși, mi-am spus, una dintre femeile lor, hotărâtă să mă seducă. M-am hotărât iarăși să-mi continui drumul, dar chemarea s-a repetat, dulce precum o sărutare.

– Ashlar, rege din Donnelaith, te aștept.

M-am uitat spre cocioaba măruntă, cu luminile pâlpâind în beznă, și am zărit o femeie. Cu părul roșu și cu pielea foarte albă. Era din neamul oamenilor și era o vrăjitoare, avea parfumul vag al vrăjitoarelor, ceea ce ar fi putut însemna, dar nu neapărat, că prin venele ei curgea sânge de Taltos.

Ar fi trebuit să plec. O știam. Vrăjitoarele aduceau întotdeauna necazuri. Dar ea era foarte frumoasă și, în beznă, ochii îmi jucau feste, așa că semăna într-o câtva cu pierduta noastră Janet.

Iar când s-a apropiat, am văzut că avea ochii verzi şi tăioşi ai lui Janet, şi nasul ei drept, şi o gură care ar fi putut fi sculptată în marmură. Avea aceiaşi sâni mici, foarte rotunzi şi un gât lung, graţios. Adăugaţi la toate astea părul ei roşu, care a fost întotdeauna o ispită şi o încântare pentru un Taltos.

– Ce vrei de la mine? am întrebat.

– Vino să te culci cu mine, a răspuns ea. Vino în casa mea. Te invit.

– Eşti nebună, am spus. Ştii ce sunt. Dacă mă culc cu tine, o să mori.

– Nu, a zis ea. Eu nu. Şi a râs, aşa cum râseseră, înaintea ei, atât de multe vrăjitoare. O să dau naştere unui uriaş din sămânţa ta.

Am clătinat din cap.

– Vezi-ţi de treabă şi fii recunoscătoare fiindcă nu cad uşor în ispită. Eşti frumoasă. Un alt Taltos s-ar putea înfrupta. E acolo cineva care să te apere?

– Vino, a zis ea. Vino în casa mea.

S-a apropiat şi, în cele câteva raze plăpânde de lumină care răzbăteau printre crengi, în lumina îndelung stăruitoare şi deosebit de aurie a amurgului târziu, i-am văzut dinţii frumoşi şi albi, i-am întrezărit sânii de sub bluza de dantelă fină, deasupra cingătorii de piele, dureros de strânsă.

Ei bine, m-am gândit, nu s-ar întâmpla nici un rău dacă m-aş mulţumi să mă întind alături de ea, doar ca să-mi lipesc buzele de sânii ei. Şi totuşi. E o vrăjitoare. Cum de îmi îngădui chiar şi să mă gândesc la una ca asta?

– Ashlar, a spus ea, îţi cunoaştem cu toţii povestea. Ştim că eşti regele care şi-a trădat neamul. Nu vrei să-ntrebi duhurile din peşteră cum ai putea fi iertat?

– Iertat? Numai Hristos îmi poate ierta păcatele, copilă, am răspuns eu. Plec.

– Ce putere are Hristos, când e vorba să preschimbe blestemul aruncat asupra ta de Janet?

– Nu mă mai lua în râs, am zis.

O doream. Şi, cu cât mă înfuriam mai tare, cu atât îmi păsa mai puţin de soarta ei.

– Vino cu mine, mi-a spus. Bea din fiertura pe care o am pe foc, intră în peşteră şi vei vedea duhurile atotştiutoare, rege Ashlar.

S-a apropiat de cal, şi-a pus mâna pe a mea şi am simţit crescând în mine dorinţa. Avea ochii sfredelitori ai vrăjitoarelor; iar prin ei părea să mă privească sufletul lui Janet.

Nici măcar nu luasem vreo hotărâre, când ea m-a ajutat să descalec şi ne-am croit drum împreună printre ferigile dese şi printre tufele de soc.

Mica ei colibă era un loc murdar şi înfricoşător. Nu avea ferestre. Deasupra focului atârna un cazan agăţat de un cârlig lung. Dar patul era curat şi acoperit cu aşternuturi de in, brodate cu măiestrie.

– Potrivit pentru un rege, a spus ea.

M-am uitat în jur şi am văzut deschiderea întunecată a unei uşi, în partea opusă celei prin care intrasem.

– E un drum tainic, către peşteră, m-a lămurit ea.

Mi-a sărutat pe neaşteptate mâna şi, trăgându-mă către pat, s-a dus înspre cazan şi a umplut un pocal rudimentar, de lut, cu zeama din el.

– Bea, Maiestate, mi-a spus. Şi spiritele din peşteră te vor vedea şi te vor auzi.

Sau eu le voi vedea şi le voi auzi, am cugetat, pentru că numai Dumnezeu ştia ce fiersese acolo – ierburi şi uleiuri care le înnebuneau pe vrăjitoare şi probabil că le făceau să danseze aidoma unor Taltos, sub lumina lunii. Le cunoşteam şmecheriile.

– Bea, e dulce, a zis ea.

– Da, am răspuns, simt miros de miere.

Şi, pe când priveam fiertura, hotărându-mă să nu pun pe limbă nici măcar un strop, am văzut-o zâmbit şi, în timp ce îi

întorceam zâmbetul, am realizat că duceam cupa la buze şi am băut, dintr-odată, o înghiţitură lacomă. Am închis ochii.

– Şi ce dacă? am şoptit. Ce dacă are în ea vreo vrajă?

Eram uşor amuzat şi visam deja.

– Acum culcă-te cu mine, m-a îmbiat ea.

– Nu, pentru binele tău, am răspuns, dar femeia se apucase să-mi scoată sabia şi eu am lăsat-o s-o facă.

M-am ridicat doar atât cât era nevoie ca să-i zăvorăsc uşa, m-am lăsat din nou pe pat şi am tras-o sub mine. I-am desfăcut bluza, eliberându-i sânii, şi am crezut că o să-ncep să plâng la simpla lor vedere. Ah, laptele Taltos, cât de mult îl doream! Dar ea, vrăjitoarea aceea, nu era mamă, nu avea nici un fel de lapte, nici Taltos, nici omenesc. Dar sânii, dulcii ei sâni, cât de mult îmi doream să sug din ei, să muşc sfârcurile şi să trag de ele, să le ling.

Ei bine, asta n-o să-i facă nici un rău, am cugetat, şi, când o să fie udă şi arzând de dorinţă, o să-mi strecor degetele între buzele ei ascunse, păroase, şi-o s-o fac să se-nfioare.

Am început imediat să-i sug sfârcurile. Am început s-o sărut şi să-mi frec obrajii de ea. Avea pielea fermă şi fragedă şi mirosea a tinereţe. Şi îmi plăcea să-i ascult suspinele suave, şi îmi plăcea să simt pe obraz atingerea pântecului ei alb, şi mi-a plăcut cum arăta părul ei de jos, când i-am tras fusta şi am descoperit că era roşu, precum cel al capului, strălucitor şi uşor încreţit.

– Frumoasă, frumoasă vrăjitoare, am şoptit.

– Ia-mă, rege Ashlar, a zis ea.

Am supt cu putere din sânii ei, lăsându-mi penisul în suferinţă, gândindu-mă: Nu, aş omorî-o. E o proastă, dar nu merită să moară din cauza asta. Dar ea mi l-a tras între picioarele ei, i-a apăsat vârful de pântecele sale şi, aşa cum ar fi făcut mulţi alţi masculi, m-am hotărât, dintr-odată, că, dacă ea o dorea cu adevărat, aveam să fac ceea ce îmi cerea.

Am pătruns-o cu putere, cu tot atât de puțină grijă ca și cum aș fost cu o Taltos, călărind-o, iubind-o. Ea s-a îmbujorat, a plâns și a strigat duhuri ale căror nume nu-mi erau cunoscute.

Totul s-a terminat imediat. M-a privit somnoroasă de pe pernă, cu un zâmbet triumfător pe buze.

– Bea, mi-a spus, și intră în peșteră.

Apoi a închis ochii, gata să adoarmă.

Am dat peste cap restul pocalului. De ce nu? Meritesem destul de departe. Și dacă acolo, în întunericul îndepărtat, exista ceva, o ultimă taină pe care trebuia să mi-o dezvăluie pământul meu din Donnelaith? Dumnezeu știa că viitorul îmi rezerva necazuri, suferințe și, probabil, deziluzii.

M-am dat jos din pat, mi-am încins din nou sabia, încătărămând totul așa cum trebuia pentru a fi pregătit dacă intram în vreo belea, apoi, luând un calup mare de ceară nefasonată, cu fitil, pe care ea îl ținea la-ndemână, am intrat în peșteră prin ușa secretă.

Am mers și am tot mers prin întuneric, pipăind peretele de lut ca să-mi găsesc drumul, și, într-un târziu, am ajuns într-un loc răcoros și deschis, de unde puteam vedea furișându-se înăuntru, la mare depărtare, un strop de lumină din lumea exterioară. Eram deasupra intrării principale a peșterii.

Am continuat să urc. Lumina mergea în fața mea. M-am oprit cu o tresărire. Dinaintea mea stăteau țeste care îmi întorceau privirile. Șiruri și iar șiruri de cranii. Unele atât de vechi, încât se transformaseră în pulbere.

Am dedus că acela fusese un loc de înmormântare, al unor oameni care nu păstrau decât capetele morților, având credința că spiritele le puteau grăi cu ajutorul acelor cranii, dacă știau cum să li se adreseze.

Mi-am spus că nu trebuia să mă sperii prostește. În același timp, mă simțeam ciudat de slăbit.

– E din pricina licorii pe care ai băut-o, am șoptit. Stai jos și odihnește-te.

Şi aşa am făcut, rezemându-mă de peretele din stânga şi privind încăperea imensă, cu numeroasele ei măşti ale morţii rânjind către mine.

Lumânarea nefasonată mi s-a rostogolit din mână, dar nu s-a stins. S-a înţepenit în noroi, însă, când am dat să-ntind mâna după ea, n-am fost în stare.

Pe urmă mi-am ridicat încet privirea şi am văzut-o pe pierduta mea Janet.

Se apropia fără grabă, străbătând sala craniilor şi mişcându-se agale, de parcă n-ar fi fost reală, ci o plăsmuire de vis.

– Dar sunt treaz, am spus, cu voce tare.

Am văzut-o dând din cap şi zâmbind. S-a aşezat în lumina flăcării plăpânde a micii lumânări.

Purta aceleaşi straie de culoare trandafirie din ziua în care o arseseră, iar apoi am văzut, cu groază, că focul mistuise mătasea şi pielea ei albă se întrezărea printre zigzagurile zdrenţelor. Şi vârfurile părului ei lung şi blond erau arse şi înnegrite, iar cenuşa îi mânjea obrajii, picioarele desculţe şi mâinile. Şi totuşi era acolo, vie, alături de mine.

– Ce este, Janet? am întrebat. Ce ai să-mi spui acum?

– Ah, dar ce ai tu să-mi spui mie, preaiubitul meu rege? Te-am urmat de la marele cerc din sud şi până în Donnelaith, iar tu m-ai nimicit.

– Nu mă blestema, bunule duh, am zis, ridicându-mă în genunchi. Dăruieşte-mi ceva care ne poate ajuta pe toţi! Am căutat să păşesc pe calea iubirii. A fost calea distrugerii.

Chipul ei şi-a schimbat expresia, în ochi sticlindu-i o privire nedumerită şi apoi atoateştiutoare.

Şi-a pierdut zâmbetul firesc şi, luându-mi mâna, şi-a şoptit cuvintele de parcă ar fi fost secretul nostru.

– Vei găsi un alt paradis, stăpâne al meu? m-a întrebat. Vei înălţa un alt monument asemenea celui pe care l-ai lăsat în inima câmpiei, pentru o veşnicie? Sau vei descoperi mai degrabă un

dans atât de simplu şi de graţios încât îl vor putea deprinde toţi oamenii din lume?

– Dansul, Janet, l-aş putea găsi. Iar cercul nostru va fi unul imens şi însufleţit.

– Şi ai putea face un cântec atât de dulce, încât nici un bărbat şi nici o femeie, din nici un neam, să nu-i poată rezista?

– Da, am spus, şi îl vom cânta la nesfârşit.

Faţa i s-a înseninat şi buzele i s-au întredeschis. Şi mi-a vorbit iarăşi, cu o privire uşor amuzată.

– Atunci primeşte blestemul meu.

Am început să plâng.

Ea mi-a făcut semn să stau liniştit şi să am răbdare. Apoi a rostit, în graiul dulce şi grăbit al neamului Taltos, acest poem, sau cântec:

Sortită neizbânzii e căutarea ta şi lungă îţi e calea,
Iarna ta de-abia acum purces-a.
Păli-vor aste vremi amare, uitate-n legende,
Şi amintirile vor fi făr' de-nţeles,
Dar când, într-un târziu, vedea-vei braţele ei
Deschise larg, cu neînfricarea iertării,
Nu da înapoi, renegând rodul pământului
Arat de ploaie şi de vânt.
Încolţi-va sămânţa, creşte-va frunza,
Crengile fi-vor grele de floarea
Odinioară gata sub buruieni să piară,
Odinioară aproape strivită sub paşi grei.
Dansul, cercul şi cântecul
Fi-vor a raiului cheie,
Aşa precum cărări batjocorite cândva de-atotputernici
Ajunge-vor binecuvântarea lor cea de pe urmă.

Peştera s-a întunecat, mica lumânare stingându-se din ce în ce, iar ea a zâmbit iarăşi, abia schiţând un gest de rămas-bun, şi a dispărut cu desăvârşire.

Părea că vorbele pe care le rostise fuseseră săpate în mintea mea, ca și cum ar fi fost incrustate în pietrele plate ale cercului. Le-am văzut și le-am reținut pentru totdeauna, chiar din clipa când se stingeau ultimele ecouri ale vocii ei.

Peștera era cufundată în beznă. Am strigat, am bâjbâit în zadar în căutarea lumânării. Dar, ridicându-mă iute în picioare, am văzut că farul meu călăuzitor era focul aprins în colibă, departe, în josul tunelului prin care intrasem.

Ștergându-mi ochii, copleșit de dragostea pentru Janet și de un cumplit amestec confuz de încântare și de suferință, m-am grăbit către cămăruța călduroasă și am văzut-o acolo, pe perna ei, pe vrăjitoarea cu păr roșu.

Pentru o clipă, ea a fost Janet! Dar nu acel duh blând, care mă privise cu ochi iubitori, rostind versuri ce îmi promiteau o oarecare iertare.

Era cea arsă, femeia în suferință, femeia muribundă, cu părul plin de flăcări mărunte, cu oasele arzând mocnit. În agonie, și-a arcuit spatele și a dat să-ntindă brațele spre mine. Și, când am țipat, vrând să o smulg din ghearele flăcărilor, dinaintea mea stătea din nou vrăjitoarea, cea cu părul roșu, cea care mă adusese în patul ei și îmi dăduse licoarea.

Moartă, livid, amuțită pentru totdeauna de neființă, cu sângele pătându-i fusta suflecată, având acea colibă măruntă drept mormânt, iar focul ei – lumină de priveghi.

Am făcut Semnul Crucii.

Am ieșit afară în fugă.

Dar, în întunericul din jur, nu mi-am putut găsi niciunde calul și, peste câteva clipe, am auzit râsetele spiridușilor.

Mă dădeam de ceasul morții, înspăimântat de viziune, rostind rugăciuni și blesteme. M-am întors spre ei cu sălbăticie, provocându-i să iasă din ascunzători, să vină la luptă, și m-am pomenit înconjurat cât ai clipi. Am doborât doi cu sabia și i-am pus pe ceilalți pe fugă, dar nu înainte ca ei să-mi sfâșie tunica

verde, smulgând-o de pe mine, să-mi rupă centura de piele şi să-mi şterpelească lucrurile. Şi calul meu fusese furat.

Eu, acum un vagabond căruia nu-i mai rămăsese decât sabia, nu i-am urmărit.

Am ieşit la drumul mare, purtat atât de instinct, cât şi călăuzindu-mă după stele, ceea ce un Taltos poate face oricând, şi, când a răsărit luna, mergeam deja spre sud, lăsându-mi patria în urmă.

N-am privit înapoi, către Donnelaith.

Am mers în ţinutul verii, cum era numit, la Glastonbury, şi am pus piciorul pe dealul sacru, unde plantase Iosif păducelul. Mi-am spălat mâinile în Izvorul Potirului. Am băut din apa lui. Am traversat apoi Europa ca să-l găsesc pe papa Grigorie printre ruinele Romei, am ajuns în Bizanţ şi, în cele din urmă, în Ţara Sfântă.

Dar, cu mult înainte ca paşii să mă poarte chiar şi până la palatul papei Grigorie din mijlocul dărâmăturilor sordide ale măreţelor monumente păgâne din Roma, ţinta căutărilor mele se schimbase cu adevărat. Nu mai eram preot. Eram un pribeag, un cercetător, un cărturar.

V-aş putea spune o mie de poveşti din timpurile acelea, inclusiv cum am ajuns să-i cunosc pe Seniorii din organizaţia Talamasca. Dar nu pot pretinde că aş cunoaşte istoria lor. Nu ştiu despre ei decât ceea ce ştiţi şi voi şi ceea ce a fost confirmat acum, după demascarea lui Gordon şi a complicilor săi.

În Europa am văzut, când şi când, câte un Taltos, atât bărbaţi, cât şi femei. Am crezut că asta avea să se întâmple întotdeauna. Că, mai curând sau mai târziu, avea să fie simplu să găsesc un seaman de-al meu şi să stăm de vorbă, prieteneşte, o noapte-ntreagă, despre ţărâmul pierdut, despre câmpie şi despre lucrurile pe care ni le reaminteam cu toţii.

A mai rămas un singur lucru pe care vreau să vi-l împărtăşesc.

În anul 1228, m-am întors în sfârşit în Donnelaith. Trecuse prea mult timp de când dădusem pentru ultima oară ochii cu un

Taltos. Începusem să fiu încercat de spaimă în privința asta, iar blestemul și versurile lui Janet îmi stăruiau neîncetat în minte.

Am sosit acolo dându-mă drept un scoțian singuratic care cutreiera ținutul, nerăbdător să stea de vorbă cu clanurile din Țara-de-Sus despre vechile lor povești și legende.

Mi s-a frânt inima când am văzut că vechea biserică saxonă dispăruse și o catedrală măreață se înălța acum în același loc, la intrarea într-un oraș renumit pentru iarmarocul său.

Sperasem să revăd vechea biserică. Dar cine nu ar fi fost impresionat de construcția aceea masivă și de impunătorul castel sumbru al conților de Donnelaith, care apăra întreaga vale?

Gârbovindu-mi spatele și ridicându-mi bine gluga, ca să-mi maschez înălțimea, m-am sprijinit în toiag și m-am dus să-mi exprim recunoștința față de turnul meu, care mai era încă în picioare în vale, printre celelalte, multe la număr, construite de poporul Taltos.

Am vărsat alte lacrimi de mulțumire atunci când, departe de metereze, am descoperit cercul de pietre, stând, ca întotdeauna, în iarba înaltă, simbol nepieritor al dansatorilor adunați cândva acolo.

Însă cel mai puternic șoc l-am avut atunci când am intrat în catedrală și, afundându-mi mâna în izvor, mi-am ridicat ochii, spre a zări vitraliul Sfântului Ashlar.

Pe sticlă era imaginea mea, în haine preoțești, cu părul lung, atârnând liber, așa cum îl purtam în vremurile acelea, privind cu mare atenție în jos, la mine, cel real, cu ochi întunecați, atât de asemănători cu ai mei, încât m-au înspăimântat. Uluit, am citit rugăciunea scrisă în lima latină.

Sfântul Ashlar Iubit de Isus Hristos
Și de Sfânta Fecioară Maria,
Care te vei întoarce.

Vindecă-i pe cei bolnavi,
Alină-i pe cei suferinzi

Uşurează-le chinul
Celor care trebuie să moară.

Mântuieşte-ne
De întunericul veşnic,
Alungă demonii din vale.
Condu-ne
Către Lumină.

Am fost biruit de lacrimi pentru multă vreme. Nu reuşeam să înţeleg cum de se putuse întâmpla una ca asta. Fără să uit s-o fac pe schilodul, m-am dus să-mi rostesc rugăciunile în faţa altarului, apoi am plecat la cârciumă.

Acolo l-am plătit pe bard, cerându-i să cânte toate cântecele vechi pe care le ştia, dar nici unul dintre ele nu-mi era cunoscut. Limba picţilor fusese uitată. Nimeni nu mai pricepea slovele de pe crucile din cimitir.

Dar sfântul acela, ce-mi putea menestrelul povesti despre el? L-am întrebat acestea.

M-a întrebat, la rândul lui, dacă eram într-adevăr scoţian.

Cum de nu auzisem niciodată despre Ashlar, marele rege păgân al picţilor, cel care creştinase întreaga vale?

Cum de nu auzisem niciodată despre izvorul fermecat care îl ajuta să-şi săvârşească miracolele? Nu trebuia decât să cobor dealul ca să dau cu ochii de el.

Ashlar cel Mare construise prima biserică creştină, chiar în locul acela, în anul 586, apoi plecase spre Roma, în primul său pelerinaj, fiind însă ucis de tâlhari înainte de a apuca să părăsească valea.

În altar zac rămăşiţele lui sfinte, ceea ce a mai rămas din mantia însângerată, cingătoarea de piele, crucifixul său şi o scrisoare către Sfântul Columba însuşi. În scriptorium pot vedea o psaltire scrisă chiar de Ashlar, în stilul celor de la marea mănăstire din insula Iona.

– Aha, acum pricep totul, am spus eu. Dar care e înțelesul acelei rugăciuni ciudate și al cuvintelor „care te vei întoarce"?

– Asta, ei bine, asta e o întreagă poveste. Du-te mâine-dimineață la liturghie și uită-te bine la preotul care slujește. O să vezi un bărbat tânăr, foarte înalt, aproape tot atât de înalt ca tine, iar cei ca el nu sunt o ciudățenie pe aici. Dar acesta este Ashlar, care s-a reîntors, așa se spune, și oamenii istorisesc cea mai fantastică poveste cu putință despre nașterea lui, povestesc cum a ieșit din pântecul maicii sale vorbind și cântând, pregătit să-l slujească pe Dumnezeu și având viziuni ale Bătăliei Sacre de la Donnelaith și ale vrăjitoarei păgâne Janet, arsă pe rug atunci când orașul s-a convertit în ciuda voinței ei.

– Toate astea sunt adevărate? am întrebat, înfiorându-mă în sinea mea.

Cum de era posibil? Un Taltos sălbatic, născut din oameni care nu știau că poartă sămânța neamului nostru în sânge? Nu. Una ca asta nu avea cum să se întâmple. Cum ar fi putut doi oameni să aducă pe lume un Taltos? Trebuia să fi fost un hibrid, zămislit de vreun uriaș misterios sosit la vreme de noapte, care se împreunase cu o femeie blestemată cu harul vrăjitoarelor și o lăsase purtând vlăstarul lui monstruos.

– S-a mai întâmplat de trei ori în istoria acestui ținut, a spus bardul. Uneori mama nici nu știe că a rămas grea, iar alteori e abia în a treia sau în a patra lună. Nimeni nu știe când începe să crească făptura din trupul ei, devenind imaginea sfântului, reîntors în mijlocul poporului său.

– Și cine au fost tații acestor copii?

– Bărbați respectați din clanul Donnelaith, asta erau, fiindcă Sfântul Ashlar a fost întemeietorul familiei lor. Dar, știi, prin pădurile astea se aud atât de multe povești ciudate. Fiecare clan are tainele lui. N-ar trebui să vorbim despre asta aici, dar uneori se naște câte un copil uriaș care nu știe nimic despre sfânt. Am văzut unul cu ochii mei, crescând cu un cap mai înalt decât tatăl-său, la câteva clipe după ce își lăsase mama moartă, lângă

vatră. O făptură înnebunită, urlând de spaimă şi neavând nici o viziune trimisă de Dumnezeu, ci plângând după cercul păgân de pietre! Bietul de el. Au spus că e vrăjitor, că e un monstru. Şi ştii ce fac cu astfel de creaturi?

– Le ard.

– Da, a venit răspunsul. E cumplit să vezi aşa ceva. Mai ales când sărmana fiinţă e femeie. Fiindcă e considerată odrasla diavolului, condamnată fără nici un fel de judecată, pentru că n-are cum să fie Ashlar. Dar aşa e în Ţara-de-Sus, obiceiurile noastre au fost întotdeauna foarte misterioase.

– Ai văzut vreodată cu ochii tăi o asemenea femeie? l-am întrebat.

– Nu, a zis el. Niciodată. Dar unii spun că au cunoscut oameni care ar fi văzut. Aşa se zvoneşte printre vrăjitori şi printre cei care se ţin de obiceiurile păgâne. Oamenii ăia visează că vor aduce un mascul şi o femelă împreună. Dar noi n-ar trebui să vorbim despre asta. Îi lăsăm pe vrăjitorii ăştia în viaţă fiindcă, din când în când, au har de vindecători. Dar nimeni nu crede poveştile lor şi nici nu e de părere că ar fi potrivite pentru urechile unui creştin.

– Ah, da, am spus. Îmi dau seama foarte bine.

I-am mulţumit.

N-am aşteptat până la liturghia de dimineaţă ca să-l văd pe ciudatul preot înalt.

I-am simţit parfumul imediat ce m-am apropiat de prezbiteriu şi, când el a venit în pragul uşii, fiindcă îl simţise pe al meu, am rămas locului, holbându-ne unul la altul. M-am îndreptat de spate, până la adevărata mea înălţime, şi firesc că el n-a făcut nimic ca s-o ascundă pe a sa. Încremeniserăm pur şi simplu acolo, unul în faţa celuilalt.

Am văzut în el gingăşia străveche, i-am văzut ochii aproape timizi, buzele catifelate şi pielea tot atât de fragedă şi de fără de cusur precum cea a unui bebeluş. Oare se născuse într-adevăr

din două ființe umane, probabil din doi vrăjitori? Oare credea în destinul lui?

Născut cu amintiri, da, născut știind multe, da, și slavă Domnului că, spre norocul lui, își amintea de vremurile potrivite – de bătălia potrivită, de locurile potrivite. Iar acum preluase vechea îndeletnicire, cea pe care ne-o hărăziseră cu sute de ani în urmă.

S-a apropiat de mine. Voia să-mi vorbească. Poate că nu-i venea să-și creadă ochilor, nu-i venea să creadă că se uită la cineva asemenea lui.

– Părinte, l-am întrebat, în limba latină, pentru că așa era cel mai probabil să-mi răspundă, e adevărat că ai venit pe lume dintr-o mamă și dintr-un tată din neamul omenesc?

– Cum altminteri? a ripostat el, și era limpede că se lăsase cuprins de groază. Dacă vrei, du-te la părinții mei. Întreabă-i.

I-a pierit sângele din obraji și a început să tremure.

– Părinte, l-am întrebat, unde se află o femeie care îți seamănă?

– Nu există așa ceva! a strigat el. Abia mai izbutea să n-o rupă la fugă de lângă mine. Frate, de unde vii? s-a interesat. Oricine ai fi, caută iertarea lui Dumnezeu pentru păcatele tale.

– N-ai văzut niciodată o femeie asemenea ție?

A clătinat din cap.

– Frate, mi-a explicat el, eu sunt alesul Domnului. Alesul Sfântului Ashlar.

Și-a plecat capul cu umilință și i-am văzut obrajii împurpurându-se, căci era evident că, făcând asta, căzuse în păcatul trufiei.

– Rămas-bun, atunci, am spus eu.

Și am plecat.

Am părăsit orașul și m-am dus din nou la pietre; am intonat un cântec vechi, m-am leagănat încoace și încolo în bătaia vântului, apoi am pornit-o înspre pădure.

Zorile se înfiripau în spatele meu când am urcat coasta împădurită a dealului, în căutarea peșterii. Locul era dezolant,

tot atât de întunecat cum fusese cu cinci sute de ani în urmă, iar din coliba vrăjitoarei nu se mai zărea nici urmă.

În lumina dimineții, rece și aspră precum în pragul iernii, am auzit o voce strigându-mă.

– Ashlar!

M-am întors și am privit în codrul cufundat în beznă.

– Te văd, Ashlar cel blestemat!

– Tu ești, Aiken Drumm! am strigat.

Pe urmă i-am auzit râsul răutăcios. Ah, spiriduşii erau acolo, înveşmântați în verde, confundându-se cu frunzele și cu ferigile. Le-am văzut fețele mici și crude.

– Aici nu e nici o femeie înaltă pentru tine, Ashlar, a zbierat Aiken Drumm. Nici n-o să mai fie vreodată. Din neamul tău n-a mai rămas nimeni, decât un preot smiorcăit, născut din vrăjitoare, care cade în genunchi când ne aude cimpoaiele. Aici! Vino! Ia-ți o mireasă mărunțică, o bucățică dulce, cu pielea zbârcită, și vezi ce-o să zămisleşti! Şi fii recunoscător pentru ce-ți dă Dumnezeu.

Începuseră să bată tobele. Le-am auzit vaietul cântecului, discordant, dezgustător și totuși ciudat de familiar. Pe urmă au intrat cimpoaiele. Erau vechile noastre cântece, pe care noi îi învățaserăm să le cânte!

– Cine știe, Ashlar cel blestemat? a strigat el. Poate că cineva din rândurile noastre o să-ți facă în dimineața asta o fiică, o femelă! Vino cu noi; avem din abundență femei mititele care să te distreze. Gândiți-vă, Maiestatea Voastră Regală, o fiică! Şi oamenii înalți vor fi din nou stăpânii dealurilor!

I-am întors spatele și am rupt-o la fugă printre copaci, fără să mă opresc decât după ce am ieşit din trecătoarea care m-a scos încă o dată la drumul mare.

Bineînțeles că Aiken Drumm spusese adevărul. În toată Scoția, nu voi fi găsit nici măcar o femeie din neamul meu. Or, asta era ceea ce venisem să caut.

Şi ceea ce aveam să mai caut încă o mie de ani.

În dimineața aceea rece nu le-am dat crezare, n-am crezut că n-o să mai am niciodată în fața ochilor o femeie Taltos tânără, sau fertilă. Oh, cât de des văzusem, în veacurile trecute, femei care mi-ar fi putut fi pereche și le întorsesem spatele! Prudent, mă retrăsesem, pentru că nu doream să zămislesc un tânăr Taltos care să sufere din cauza acelei stranii lumi confuze, nici măcar pentru dulceața tuturor îmbrățișărilor din tărâmul pierdut.

Și unde erau ele acum, unde erau acele încântătoare femei înmiresmate?

Cele bătrâne, cu părul alb, cu răsuflarea firavă, fără miros, acestea îmi ieșeau adeseori în cale și pe ele aveam să le mai văd încă de multe ori – creaturi sălbăticite, rătăcite sau absorbite de visurile vreunui vrăjitor, care nu puteau oferi decât sărutări caste.

Odată am simțit un parfum puternic, pe străzile întunecoase ale unui oraș, și-am rătăcit înnebunit, neizbutind să descopăr vreodată formele catifelate, carnea încinsă, tainică, din care emana.

Am momit în pat multe vrăjitoare din neamul oamenilor, uneori avertizându-le asupra pericolului îmbrățișării mele și alteori nu, când le socoteam puternice, capabile să-mi poarte vlăstarul.

Am traversat lumea, neobosit, pentru a da de urma misterioasei femei pururea tânără, de o înălțime remarcabilă, cu amintiri din vremuri îndepărtate, care întâmpină bărbații cu zâmbete dulci și nu le poartă niciodată copiii.

Ea se dovedea a fi din neamul oamenilor, sau a nu exista de fel.

În atâtea rânduri am ajuns prea târziu, sau acolo unde nu trebuia, sau vreo molimă o răpise pe frumoasa mea cu mulți ani în urmă. Războiul pustiise orașul. Sau nimeni nu știa povestea.

Oare așa avea să fie întotdeauna?

Basmele sunt pline de uriașii de pe pământ, de făpturi înalte, frumoase și pline de haruri.

Cu siguranţă că n-au dispărut cu desăvârşire! Ce s-a ales de cei care au fugit din vale? În toată lumea nu s-a mai născut nici o femelă Taltos sălbatică, având părinţi din seminţia oamenilor?

Cu siguranţă că undeva, în codrii adânci din Scoţia, ori în junglele din Peru, ori în pustietăţile înzăpezite ale Rusiei, trăieşte o familie de Taltos, un clan, în turnul său călduros şi bine păzit. Femeia şi bărbatul au cărţile lor, au amintiri pe care să şi le-mpărtăşească, au un pat în care să se sărute şi să se hârjonească, cu toate că actul acuplării trebuie privit, ca întotdeauna, cu respect.

Poporul meu nu poate să fi dispărut.

Lumea e imensă. Lumea e fără de sfârşit. Cu siguranţă că nu sunt ultimul. Cu siguranţă că înţelesul cuvintelor cumplite ale lui Janet nu a fost acesta, cu siguranţă nu a spus că voi rătăci prin timp, veşnic fără de pereche.

Acum îmi cunoaşteţi povestea.

Aş putea spune multe altele. V-aş putea istorisi despre călătoriile mele prin numeroase ţinuturi, despre anii în care am avut diverse ocupaţii; v-aş putea povesti despre cei câţiva masculi Taltos pe care i-am întâlnit de-a lungul anilor, v-aş putea povesti tot ce am auzit spunându-se despre fâpturi din poporul meu pierdut, care au trăit într-un sat legendar sau într-altul.

Povestea pe care o spui e cea pe care alegi să o spui.

Iar aceasta, Rowan şi Michael, este povestea pe care o împărtăşim toţi trei.

Ştiţi cum a luat fiinţă clanul din Donnelaith. Ştiţi cum a ajuns sângele Taltos să pătrundă în venele oamenilor. Ştiţi povestea primei femei arse vreodată în acea frumoasă vale. Şi istoria tristă a locului unde Taltos au adus cu ei atâta suferinţă, nu numai o singură dată, ci iarăşi şi iarăşi, deşi toate poveştile noastre sunt de domeniul trecutului.

Janet, Lasher, Suzanne, descendenţii ei, chiar şi Emaleth.

Iar tu ştii acum, Rowan, că atunci când ai luat pistolul, atunci când l-ai ridicat şi când ai tras focurile care au doborât-o pe acea

copilă, pe fata care ţi-a oferit laptele ei, nu ai săvârşit o faptă măruntă de care trebuie să-ţi fie de-a pururea ruşine, ci ai îndeplinit un destin.

Ne-ai salvat pe amândoi. Ne-ai salvat, probabil, pe toţi. M-ai salvat pe mine din cea mai cumplită dilemă cu care ar fi fost posibil să mă confrunt vreodată, de o dilemă pe care s-ar putea să nu-mi fie dat să o cunosc.

Oricum ar fi, n-o plânge pe Emaleth. Nu plânge pentru o rasă de fiinţe stranii, cu ochii blânzi, de mult înlăturată de pe pământ de o specie mai puternică. Aşa se petrec lucrurile în această lume şi amândoi trăim în ea.

Şi oare ce alte creaturi bizare, fără nume, mai trăiesc în oraşele şi în junglele planetei noastre? Eu am întrezărit multe lucruri. Am auzit multe poveşti. Ploaia şi vântul ară acest pământ, ca să folosesc cuvintele lui Janet. Ce urmează să mai răsară în vreo grădină tainică?

Am fi putut trăi împreună, Taltos şi oameni, în aceeaşi lume? Cum anume ar fi fost posibil? Asta e o planetă unde rasele umane se luptă la nesfârşit, unde oamenii de o anumită credinţă încă mai continuă să îi măcelărească pe cei de o alta. Războaiele religioase se dezlănţuie din Sri Lanka până în Bosnia, din Ierusalim până în metropolele americane, până în oraşe unde creştinii continuă şi în ziua de astăzi să aducă moartea, în numele lui Isus Hristos, asupra inamicilor lor, asupra semenilor lor, ba chiar şi asupra pruncilor.

Trib, rasă, clan, familie.

Seminţele urii împotriva tot ce este diferit sunt sădite adânc înăuntrul nostru. Nu trebuie să ne predea cineva lecţii de ură. Trebuie să fim învăţaţi cum să *nu* cedăm în faţa ei. Ura e în sângele nostru; dar în mintea noastră există compasiunea şi dragostea, care trebuie s-o înfrângă.

Şi cum s-ar putea descurca blânzii mei semeni astăzi, dacă s-ar întoarce, tot atât de nesăbuiţi acum ca şi atunci, incapabili să contracareze ferocitatea oamenilor şi totuşi înfricoşându-i

chiar şi pe cei mai inocenţi dintre aceştia cu erotismul lor nerușinat? Oare am alege niște insule tropicale, unde să ne punem în scenă jocurile senzuale sau dansurile, căzând sub vraja lor şi a muzicii?

Sau tărâmul nostru ar fi unul al distracţiilor electronice, al computerelor, al filmelor, al jocurilor din realitatea virtuală, al sublimelor enigme matematice – studii potrivite pentru mințile noastre, cu dragostea lor pentru detalii şi cu imposibilitatea lor de a susține stări iraționale, așa cum sunt mânia şi ura? Ne-am îndrăgosti de fizica cuantică, așa cum ne-am îndrăgostit cândva de meşteşugul de ţesători? Mi-i pot imagina pe semenii mei, treji zi şi noapte, urmărind pe ecranele computerelor traiectoriile particulelor în câmpurile magnetice! Cine poate şti ce progrese am putea face primind aceste jucării care să ne preocupe?

Creierul meu este de două ori mai mare decât creierul omenesc. Nu îmbătrânesc după vreo cronologie cunoscută. Capacitatea mea de a aprofunda ştiinţele moderne şi medicina zilelor noastre e inimaginabilă.

Şi dacă dintre noi s-ar ridica un mascul ambiţios, sau o femelă, un Lasher, dacă vreţi, care ar dori să restaureze supremaţia rasei sale, ce s-ar putea întâmpla? În cuprinsul unei singure nopţi, o pereche de Taltos poate aduce pe lume un batalion de adulţi, gata să invadeze citadelele puterii omeneşti, gata să distrugă armele pe care oamenii ştiu mult mai bine cum să le folosească, gata să preia controlul asupra mâncării, a băuturii, a resurselor acestei lumi suprapopulate şi să li le refuze celor care nu sunt tot atât de prietenoşi, de blânzi, de răbdători, drept pedeapsă pentru eonii de dominaţie sângeroasă.

Bineînţeles că eu nu doresc să învăţ aceste lucruri.

Nu mi-am petrecut secolele studiind lumea fizică. Sau modul de a folosi puterea. Dar când doresc să obţin o victorie pentru mine însumi * această companie pe care o vedeţi aici, în jurul vostru –, totul se dă în lături din faţa mea ca şi cum nu ar

BIBLIOTECA ... CRAIOVA

exista decât obstacole din hârtie. Imperiul meu, lumea mea: un univers al jucăriilor și al banilor. Dar cu cât de multă ușurință ar putea fi alcătuit din medicamente care să domolească masculul uman, să-i dilueze testosteronul din vene și să-i amuțească odată pentru totdeauna strigătul de luptă...

Și imaginați-vă, dacă vreți, un Taltos cu adevărat plin de zel. Nu un visător care și-a petrecut anii în ținuturi pâcloase, susținându-se cu versuri păgâne, ci un vizionar care, respectând cu fidelitate principiile lui Hristos, ar decide că violența trebuie anihilată, că instaurarea păcii pe pământ merită orice sacrificiu.

Imaginați-vă legiunile de nou-născuți care s-ar dedica acestei cauze, armatele venite pe lume pentru a predica dragostea în fiecare cătun și în fiecare văiugă și pentru a-i distruge, la propriu, pe toți cei care ridică glasul împotriva ei.

Ce sunt eu, în cele din urmă? Un depozit de gene care *ar putea* spulbera lumea? Și ce sunteți voi, vrăjitorii mei Mayfair? Voi ați purtat aceleași gene de-a lungul secolelor pentru ca fiii și fiicele noastre să pună, în final, capăt Împărăției lui Hristos?

Biblia are un nume pentru o asemenea creatură, nu-i așa? Fiara, diavolul, Anticristul.

Cine ar cuteza să dobândească o asemenea glorie? Poeții bătrâni și neghiobi care încă mai trăiesc în turnuri și visează ritualuri oficiate la Glastonbury, pentru a recrea lumea?

Și nu a fost tot moartea prima cerință indispensabilă a viziunii acelui bătrân nebun, a acelui neghiob senil?

Eu am vărsat sânge. Și, în numele răzbunării, am acum la îndemână o cale rușinoasă de a lecui o rană, dar una la care, în nemernicia noastră, ne întoarcem iarăși și iarăși. Organizația Talamasca e din nou un întreg. Nu a meritat efortul, dar s-a rezolvat. Iar, în prezent, secretele voastre sunt în siguranță.

Suntem prieteni, noi trei, mă rog pentru asta, și nu ne vom face niciodată rău unii altora. Îmi pot întinde mâna, căutând-o pe a voastră în întuneric. Voi mă puteți striga și eu vă voi răspunde.

Dar dacă intervine ceva *nou?* Ceva cu totul nou? Cred că îl pot vedea, cred că mi-l pot imagina... Dar apoi îmi scapă printre degete.

Nu cunosc *răspunsul.*

Ştiu că nu-i voi face *niciodată* necazuri Monei, vrăjitoarea voastră cu părul roşu. Nu-i voi face niciodată necazuri vreuneia dintre femeile voastre puternice. Au trecut multe secole de când pofta trupească şi speranţa m-au momit ultima dată într-o asemenea aventură.

Sunt singur şi, dacă port asupra mea un blestem, am şi uitat-o.

Îmi place imperiul meu de lucruri mărunte şi frumoase. Îmi plac jucăriile pe care le ofer lumii. Păpuşile cu o mie de feţe sunt copiii mei.

La o scară redusă, ele sunt dansul meu, cercul meu, cântecul meu. Simbolurile unui joc etern, probabil o lucrare desprinsă din rai.

31

Şi visul se repetă. Se dă jos din pat, coboară scările în fugă.

– Emaleth!

Lopata e sub copac. Cine s-ar fi deranjat vreodată s-o mute în altă parte?

Sapă şi iar sapă, şi fata e acolo, cu părul lung şi despletit şi cu ochi mari, albaştri.

– Mamă!

– Curaj, draga mea!

Sunt amândouă jos, în groapă. Rowan o ia în braţe, o leagănă.

– Oh, îmi pare atât de rău că te-am ucis!

– E în ordine, Mama mea dragă, spune ea.

– E război, zice Michael, şi, în război, oamenii sunt ucişi. Însă, după aceea...

Se trezi, cu respiraţia tăiată.

În cameră era linişte, cu excepţia zumzetului firav al aerului cald care izvora din micile orificii înşiruite de-a lungul podelei. Michael dormea lângă Rowan, atingându-i şoldul cu încheieturile degetelor în acea poziţie în care stătea ea acum, cu mâinile încleştate deasupra gurii, privind în jos, către el.

„Nu, nu-l trezi. Nu-l târî din nou în suferinţă." Dar ea ştia.

Când toată discuţia aceea se încheiase, când cinaseră şi apoi făcuseră o plimbare îndelungată pe străzile înzăpezite, când stătuseră de vorbă până în zori, la micul dejun şi încă o vreme după aceea, făgăduindu-şi să rămână pentru totdeauna prieteni, ea ştia. N-ar fi trebuit să-şi ucidă fiica. Nu avea nici un motiv.

Cum ar fi putut face rău cuiva făptura aceea cu ochi de căprioară, făptura aceea care o alinase cu voce atât de blândă, cu laptele ţâşnindu-i din sâni, hhhmmm, gustul laptelui, făptura aceea care fremăta?

Ce logică o făcuse să ridice pistolul, ce logică o făcuse să apese pe trăgaci? Copilul violului, copilul rătăcirii, copilul coşmarului. Şi totuşi copil...

Coborî din pat, îşi căută papucii pe întuneric, întinse mâna după neglijeul lung şi alb de pe scaun, un altul dintre veşmintele stranii care îi umpleau valiza, purtând parfumul unei alte femei.

Ucisă, ucisă, ucisă, fiinţa aceea tandră şi încrezătoare, plină de cunoştinţe despre ţinuturi din vremuri de mult apuse, despre văi, văiugi şi câmpii şi despre cine ştie ce alte mistere. Vorbele cu care o liniştea atunci când era legată de pat. *„Emaleth a mea."*

În capătul opus al holului se ităa în întuneric o fereastră de un alb palid, un imens dreptunghi decupat din cerul strălucitor al nopţii, revărsându-şi lumina pe lunga cărare de marmură colorată.

Înaintă către lumina aceea, cu neglijeul înfoindu-se, cu paşii iuţi lovind uşor podeaua cu un sunet estompat, cu mâna întinsă în căutarea butonului ascensorului.

„Du-mă jos, jos, jos, la păpuşi. Scoate-mă de aici. Dacă mă uit de la fereastra aia, o să sar. O să deschid geamul, o să-mi plimb privirea pe deasupra luminilor celui mai mare oraş din lume, o să mă urc pe pervaz şi o să-mi întind braţele în afară, iar apoi o să mă las în cad în bezna rece ca gheaţa.

Jos, jos, jos, împreună cu tine, fiica mea."

Prin minte i se perindară toate imaginile din povestea lui, timbrul vocii lui sonore, ochii lui privind cu blândeţe în timp ce vorbea. Iar ea nu mai era acum decât o rămăşiţă pământească sub rădăcinile stejarului, ştearsă de pe faţa lumii fără să fi rămas măcar o urmă de cerneală pe o bucată de hârtie, fără ca vreo voce omenească să fi cântat vreun imn religios.

Uşile se închiseră. În puţul liftului se auzea vântul, un şuier slab, poate precum o adiere printre munţi, transformându-se în vuiet pe măsură ce cobora cabina, de parcă s-ar fi aflat într-un horn imens. Îşi dorea să se descompună, căzând pe podea, să-şi piardă vlaga, să fie lipsită de voinţă, de orice scop şi de imboldul de a mai lupta, să se scufunde, pur şi simplu, în întuneric.

Nici un alt cuvânt de rostit, nici un gând. Nimic de aflat şi de învăţat.

„Ar fi trebuit s-o iau de mână, ar fi trebuit s-o strâng în braţe. Ce simplu ar fi fost să o păstrez, tandră, la pieptul meu, pe scumpa mea, pe Emaleth a mea.

Şi toate acele vise care te-au trimis cu el în lume – celule în interiorul altor celule, aşa cum nici un om n-a mai văzut, secrete adunate din fiecare strat, din fiecare fibră extrasă cu delicateţe de pe mâini şi de pe braţe întinse de bunăvoie, de pe buze dispuse să atingă sticla sterilă, din picături infime de sânge oferite cu cea mai fină încruntare posibilă, din fluide, din hărţi genetice şi din diagrame, şi din examinări cu raze X, toate făcute fără vreo urmă de durere, toate pentru a spune o nouă poveste, pentru a vorbi despre un nou miracol, despre un nou început –, toate acestea ar fi fost posibile, datorită ei! O creatură feminină, o făptură slabă care nu ar fi rănit nicicând o fiinţă muritoare, o făptură atât de uşor de controlat şi căreia i-ai fi putut purta de grijă cu atâta uşurinţă.

Uşile se deschiseră. Păpuşile aşteptau. Lumina aurie a oraşului pătrundea printr-o sută de ferestre, prinsă şi suspendată în pătrate şi dreptunghiuri de sticlă scăpărătoare, iar păpuşile, păpuşile aşteptau şi priveau, cu braţele ridicate. Guri minuscule, veşnic pe punctul de a da bineţe. Degete micuţe, planând în aer, neclintite.

Trecu în tăcere printre şirurile de jucării, coridor după coridor de păpuşi, ochi precum nişte găuri negre ca smoala în spaţiu, sau precum nişte nasturi scăpărători într-o licărire de

lumină. Păpuşile sunt tăcute, păpuşile sunt răbdătoare, păpuşile sunt atente.

Se întorsese la Bru, împărăteasa păpuşilor, uriaşa prinţesă de porţelan mat şi rece, cu ochi migdalaţi şi cu obraji atât de trandafirii şi de rotunzi, cu sprâncenele încremenite pentru totdeauna într-o expresie de uimire, încercând zadarnic să înţeleagă, ce să înţeleagă? Defilarea nesfârşită a fiinţelor mişcătoare care o priveau?

„Trezeşte-te la viaţă. Prinde viaţă, măcar pentru o clipă. Fii a mea. Fii caldă. Fii vie.

Ieşi de sub copac în întuneric, mergi din nou, de parcă moartea ar fi o parte a poveştii pe care o poţi şterge, de parcă acele momente cumplite ar putea fi date uitării pentru totdeauna. Nu te poticni în această pustietate. Nici un pas greşit.

Să te strâng în braţele mele."

Avea braţele întinse pe sticla rece a vitrinei. Fruntea apăsată de ea. Lumina desena în ochii femeii două semiluni în creştere. Şuviţele lungi de mohair atârnau, drepte şi grele, pe mătasea rochiei, de parcă ar fi fost jilave, pătrunse de umezeala pământului, sau poate de umezeala mormântului.

Unde era cheia? Oare el o purta la gât, prinsă de un lănţişor? Rowan nu-şi aducea aminte. Tânjea să deschidă vitrina, să ia păpuşa în braţe. S-o strângă o clipă la sân, cu putere.

Ce se întâmplă atunci când mâhnirea se preschimbă în această nebunie, când îţi va fi mânjit toate celelalte gânduri, sentimente, speranţe, vise, uimiri?

În cele din urmă, vine epuizarea. Trupul îţi spune vino să adormi, întinde-te acum, odihneşte-te, nu te mai frământa. Nimic nu se schimbă. Păpuşile se uită lung, în gol, precum se vor uita mereu. Iar pământul mistuie ceea ce vei fi îngropat în inima lui, precum o face întotdeauna. Dar sufletul e copleşit de o sfârşeală binevoitoare şi pare posibil, doar posibil, să aştepţi să plângi, să aştepţi să suferi, să aştepţi să mori şi să zaci alături de ei, să se

termine totul, pentru că numai atunci dispare vinovăția, atunci e spălată, atunci când ești la fel de moartă cum sunt ei.

El stătea acolo. În fața vitrinei. Nu-l puteai confunda cu altcineva. Nimeni nu mai era atât de înalt și, chiar dacă n-ar fi fost așa, ea îi cunoștea acum prea bine chipul, îi știa prea bine linia profilului.

Ash o va fi auzit în întuneric, venind pe coridor. Dar nu se clintise. Stătea așa, sprijinit de tocul ferestrei, privea lumina adunându-se afară, privea bezna rărindu-se, transformându-se în lapte, și stelele dizolvându-se, de parcă s-ar fi topit în el.

Oare ce își închipuia? Că ea venise acolo să-l caute?

Simțea că, înăuntrul ei, se năruise totul, se simțea slăbită. Incapabilă să se gândească, logic, la ceea ce avea de făcut, simțind probabil nevoia să traverseze încăperea, să stea alături de el și să privească în jos, spre întunecimea pâcloasă a acoperișurilor și a turnurilor din zorii dimineții, spre luminile scânteind de-a lungul străzilor cețoase, spre fumul ce se înalță, răsucindu-se, din sute de hornuri și de burlane.

Și o făcu. Veni lângă el.

– Acum ne iubim unii pe alții, spuse Ash. Nu-i așa?

Chipul lui era trist. Asta o duru. Era o durere nouă, atingând-o exact în miezul vechii suferințe, ceva iminent, care putea aduce lacrimile acolo unde până atunci nu fusese decât ceva tot atât de întunecat și de pustiu ca spaima.

– Da, așa e, răspunse ea, ne iubim unii pe alții. Din toată inima.

– Și vom împărtăși întotdeauna asta, zise el. Nu-i așa?

– Da, întotdeauna. Cât vom trăi. Suntem prieteni, și vom fi de-a pururea, și nimic, absolut nimic nu ne va face să încălcăm vreodată ceea ce ne-am promis.

– Și eu voi ști că sunteți acolo, e simplu, atât de simplu.

– Iar când o să-ți dorești să nu mai fii singur, vino. Vino să fii cu noi.

El se întoarse pentru prima oară, ca şi cum n-ar fi vrut cu adevărat s-o privească. Cerul se lumina atât de repede, încăperea părea să se umple şi să se deschidă larg, iar chipul lui era obosit şi nu-i lipsea decât foarte puţin pentru a fi întru totul perfect.

Un singur sărut, un singur sărut cast şi tăcut, atât şi nimic mai mult, doar o încleştare strânsă a degetelor.

Şi ea plecă apoi, moleşită, cu trupul îndurerat, bucurându-se fiindcă dimineaţa se revărsa asupra patului pufos. „Acum pot să dorm, iată în sfârşit lumina zilei, acum pot să dorm, alunecând sub cuverturile moi, din nou alături de Michael."

32

Era prea frig ca să ieşi din casă, iar iarna nu voia să renunţe la stăpânirea ei asupra New York-ului. Însă, dacă spiridușul dorea să se-ntâlnească la restaurantul Trattoria, atunci aşa avea să fie.

Pe Ash nu-l deranja plimbarea. Nu voia să fie singur în camerele izolate din turnul său şi era cât se poate de sigur că Samuel se afla deja pe drum şi că nu putea fi convins să se întoarcă înapoi.

Îi plăceau mulţimea de pe Seventh Avenue, umblând grăbită în pragul amurgului, vitrinele strălucitoare pline cu porţelanuri orientale generos colorate, cu ceasuri bogat ornamentate, cu statui de bronz şi cuverturi de lână şi mătase – cu toate obiectele potrivite spre a fi date în dar care se vindeau în acea zonă din centrul oraşului. Cuplurile se grăbeau să ia cina, astfel încât să poată ajunge la Carnegie Hall, la concertul unui tânăr violonist care făcea senzaţie în lumea întreagă. La casa de bilete erau cozi lungi. Buticurile elegante nu se închiseseră încă; şi, cu toate că ningea cu fulgi mărunţi, zăpada nu reuşea să acopere, din cauza freamătului necontenit al paşilor, nici asfaltul străzii, nici trotuarele.

Nu, nu era un moment nepotrivit pentru o plimbare. Era un moment nepotrivit pentru a încerca să uite că abia îşi îmbrăţişase prietenii, pe Michael şi pe Rowan, pentru ultima dată înainte de a mai primi din nou veşti de la ei.

Ei nu ştiau, desigur, că asta era regula jocului, că reprezenta gestul pe care îl cereau inima şi mândria lui, dar mai mult decât probabil că nu ar fi fost surprinşi. Petrecuseră alături de el, cu totul, patru zile. Iar acum el era tot atât de nesigur de dragostea celor doi precum fusese la Londra, în prima clipă când dăduse cu ochii de ei.

Nu, nu-i plăcea să fie singur. Unica lui problemă era că ar fi trebuit să se îmbrace pentru a nu ieşi în evidenţă şi pentru a se apăra de vânt, dar nu făcuse nici una, nici alta. Oamenii se holbau la bărbatul înalt de doi metri şi cincisprezece care purta, pe o asemenea vreme, un blazer de mătase violetă. Iar eşarfa era galbenă. Ce nebunie din partea lui să-şi pună în grabă asemenea haine indiscutabil destinate unui spaţiu intim şi să iasă pe străzi la repezeală, astfel îmbrăcat.

Dar se schimbase înainte ca Remmick să-i dea vestea: Samuel îşi împachetase lucrurile şi plecase. Samuel avea să-l aştepte la Trattoria. Samuel nu luase buldogul, care avea să fie câinele lui din New York, dacă Ash nu avea nimic împotrivă. (De ce ar fi avut Ash ceva împotriva unui câine care saliva şi sforăia în aceeaşi măsură, atâta vreme cât greul aveau să-l ducă, fără îndoială, Remmick şi tânăra Leslie? Cea din urmă devenise acum un accesoriu permanent al birourilor şi al celorlaltor încăperi din turn, spre marea ei încântare.) Samuel avea să-şi ia un alt câine în Anglia.

Restaurantul era deja aglomerat, Ash îşi putea da seama de asta privind pe fereastră, clienţii înghesuiţi în faţa tejghelei şerpuitoare a barului şi la nenumăratele măsuţe.

Dar Samuel se afla acolo, aşa cum promisese, pufăind dintr-o chiştoc jilav de ţigară (le mutila aşa cum făcea şi Michael), bând whisky dintr-un pahar mic, masiv, şi uitându-se după el.

Ash bătu în geam.

Piticul îl măsură cu privirea, din cap până-n picioare, şi clătină din cap. Samuel era îmbrăcat îngrijit, în noul lui stil, cu costum de tweed şi vestă, cămaşă nouă-nouţă, pantofi strălucitori

precum niște oglinzi. Avea până și o pereche de mănuși maro din piele, care zăceau pe masă ca două mâini de fantomă, îndoite și mototolite.

Era imposibil să-ți dai seama ce sentimente se ascundeau în spatele cutelor și zbârciturilor pielii lui Samuel, dar aspectul îngrijit și stilat al întregii lui făpturi pleda în favoarea a ceva diferit de melodrama mormăielilor lui confuze de betiv din ultimele patruzeci și opt de ore.

Faptul că Michael îl găsise pe Samuel atât de amuzant reprezenta o binecuvântare. De fapt, într-o noapte băuseră împreună, încercând să se vâre unul pe altul sub masă și spunând glume, în timp ce Rowan și Ash se mulțumiseră să surâdă cu indulgență, intrând în cele din urmă într-o stare de o cumplită încordare la gândul că, dacă ei ar fi sfârșit în pat, ar fi fost mai multe de pierdut decât de câștigat – în afară de cazul în care Ash ar fi avut în vedere numai și numai binele său.

Ceea ce nu-i stătea în fire.

„Nu-mi stă în fire nici să fiu singur", își spuse. Lângă paharul piticului se afla un geamantan de piele. Pleca.

Se strecură cu delicatețe printre cei care intrau și ieșeau, dând ușor din cap și îndreptând un deget spre Samuel ca să-i dea de înțeles portarului că era așteptat.

Frigul dispăru imediat și, odată cu vacarmul răsunător al vocilor, al farfuriilor, al tacâmurilor și al picioarelor târșâite, aerul cald îl învălui, parcă lichid. Capetele se întoarseră în mod inevitabil, dar cea mai minunată însușire a mulțimii înghesuite în oricare restaurant din New York consta în faptul că toți comesenii erau de două ori mai în vervă decât oriunde altundeva, fiind adesea pe deplin concentrați unul asupra altuia. Toate întâlnirile păreau să fie cruciale; mâncărurile erau devorate în grabă; chipurile demonstrau atracția pătimașă și ilogică trezită, dacă nu de partenerul de discuție, atunci cu siguranță de elanul tot mai însuflețitor al serii.

Desigur că îl observară pe bărbatul înalt îmbrăcat în mătase de un violet strigător la cer așezându-se în fața celui mai scund client al localului, un pitic îndesat, în haine greoaie, dar văzură totul cu coada ochiului, sau mulțumită unei răsuciri a gâtului, suficient de rapidă ca să le vatăme măduva spinării, fără să scape nici măcar o frântură din conversația la care luau parte. Masa se afla chiar lângă geamul dinspre stradă, dar trecătorii erau încă și mai abili în a observa pe furiș decât clienții adăpostiți în atmosfera caldă și liniștitoare a restaurantului.

– Dă-i drumul, spune-o, zise Ash, cu voce abia auzită. Pleci, te întorci în Anglia.

– Știai că așa o să se termine, nu-mi place să stau pe-aici. Întotdeauna mă gândesc că o să fie minunat, și pe urmă obosesc, și trebuie să plec acasă. Trebuie să mă-ntorc în vale, înainte de a începe să fie invadată de netoții ăia din Talamasca.

– Nu vor face așa ceva, zise Ash. Speram că o să stai o vreme. Se minună de controlul sub care reușea să-și țină propria voce. Am fi putut vorbi despre lucruri...

– Ai plâns când ți-ai luat rămas-bun de la prietenii tăi, oamenii, nu-i așa?

– Nu, de ce mă-ntrebi una ca asta? ripostă Ash. Ești hotărât să ne despărțim cu vorbe grele?

– De ce-ai avut încredere în ei, în doi vrăjitori? Uite, chelnerul vorbește cu tine. Mănâncă ceva.

Ash arătă ceva din meniu, alegând pastele standard pe care le comanda de obicei în asemenea localuri și așteptă ca omul să se îndepărteze înainte de a continua.

– Dacă n-ai fi fost beat, Samuel, dacă n-ai fi văzut totul printr-o ceață obositoare, ai fi știut răspunsul la întrebarea asta.

– Vrăjitori Mayfair. Știu ce sunt. Yuri mi-a povestit totul despre ei. Yuri vorbea tot timpul ca o moară stricată. Ash, nu fi prost încă o dată! Nu te aștepta ca oamenii ăștia să te iubească.

– Cuvintele tale n-au nici un sens, spuse Ash. N-au avut niciodată. Sunt doar un soi de zgomot pe care m-am obișnuit să-l aud în prezența ta.

Chelnerul așează pe masă apa minerală, laptele și paharele.

– Ești întors pe dos, Ash, zise Samuel, cerând cu un gest încă un pahar de whisky, whisky curat, Ash își dădea seama după miros. Și nu e vina mea. Samuel se lăsă pe spătarul scaunului. Ascultă, prietene, nu fac altceva decât să încerc să te previn. O să aleg altă formulare, dacă preferi. Nu-i iubi pe ăștia doi.

– Știi, dacă insiști cu predica asta, s-ar putea să-mi pierd răbdarea.

Spiriduşul îi râse în față. Un râs gros, hodorogit, dar cutele de carne de deasupra ochilor erau dovada uluirii căreia îi căzuse pradă pe neașteptate.

– Ei, asta m-ar fi putut reține în New York încă o oră sau două, spuse el, dacă m-aș fi gândit că o să văd într-adevăr așa ceva!

Ash nu-i răspunse. Era teribil de important să nu spună nici un lucru pe care nu-l gândea cu adevărat, nu atunci, nu lui Samuel, nici oricui altcuiva. Crezuse asta în întreaga și îndelungata lui viață, dar, din când în când, i se reamintea în mod brutal.

– Și pe cine ar trebui să iubesc? spuse, după o clipă. Pusese întrebarea cu cea mai vagă nuanță de reproș cu putință. O să mă bucur când o să pleci. Adică... Adică o să mă bucur când o să se încheie conversația asta neplăcută.

– Ash, n-ar fi trebuit să te apropii niciodată atât de mult de ei, n-ar fi trebuit să le povestești niciodată tot ce-ai făcut. Și mai e și țiganul, faptul că l-ai lăsat să se-ntoarcă în organizația Talamasca.

– Yuri? Și ce-ai fi vrut să fac? Cum l-aș fi putut împiedica să se-ntoarcă în mijlocul organizației?

– Puteai să-l atragi la New York, să-l pui să lucreze cumva pentru tine. E un bărbat cu viaţa distrusă, iar tu l-ai trimis acasă, să scrie volume întregi despre tot ce s-a petrecut. La naiba, el ar fi putut să-ţi ţină tovărăşie!

– Nu i s-ar fi potrivit. El trebuia să se întoarcă acasă.

– Sigur că i s-ar fi potrivit. Iar el ar fi fost potrivit pentru tine – un paria, un ţigan, fiul unei curve.

– Te rog, nu-ţi croi discursul pe cât de jignitor şi de vulgar eşti în stare. Mă sperii. Uite ce e, a fost alegerea lui Yuri. Dacă n-ar fi vrut să se-ntoarcă, ar fi spus-o. Ordinul a fost toată viaţa lui. Trebuia să se ducă înapoi, cel puţin ca să-şi vindece toate rănile. Şi după asta? N-ar fi fost fericit aici, în lumea mea. Păpuşile sunt o adevărată vrajă pentru cei care le iubesc şi le înţeleg. Pentru ceilalţi, sunt ceva mai puţin decât nişte jucării. Yuri e un om care, din punct de vedere spiritual, face distincţii generalizate, nu sesizează diferenţele subtile.

– Asta sună bine, zise Samuel, dar e o prostie. Se uită la chelner, care-i aşează în faţă un nou pahar cu băutură. Lumea ta e plină de lucruri pe care le-ar fi putut face Yuri. I-ai fi putut da mână liberă ca să construiască mai multe parcuri, să planteze mai mulţi copaci, să se ocupe de toate planurile astea măreţe ale tale. Ce le spuneai vrăjitorilor tăi, că ai de gând să construieşti parcuri în înaltul cerului, pentru ca toată lumea să poată vedea ceea ce vezi tu din camerele tale de marmură? L-ai fi putut ţine pe puştiul ăla ocupat toată viaţa şi tu te-ai fi putut bucura de tovărăşia lui...

– Aş vrea să încetezi. Asta nu s-a întâmplat. Nu s-a întâmplat, pur şi simplu.

– Iar ceea ce s-a întâmplat e că tu îţi doreşti prietenia acestor vrăjitori, a unui bărbat şi a unei femei căsătoriţi unul cu celălalt şi înconjuraţi de un clan imens, a unor oameni care sunt dedicaţi, *a priori*, unui mod de a trăi în familie, extrem de omenesc...

– Ce-aş putea să fac ca să te opreşti?

– Nimic. Bea laptele. Ştiu că-l vrei. Ţi-e ruşine să-l bei în faţa mea, ţi-e teamă că aş putea spune ceva, cum ar fi: „Ashlar, bea-ţi lâpticul!"

– Şi acum chiar ai făcut-o, cu toate că nici nu m-am atins de lapte, dă-ţi seama.

– Ash, asta e problema. Îi iubeşti pe aştia doi, pe vrăjitori. Iar ei sunt obligaţi – după cum văd eu lucrurile – să uite toate astea, tot acest coşmar despre Taltos, şi valea, şi pe micii neghiobi criminali care s-au infiltrat în organizaţia Talamasca. Pentru echilibrul mintal al acestui bărbat şi al acestei femei este esenţial ca ei să se întoarcă acasă şi să-şi construiască viaţa pe care se aşteaptă familia Mayfair să şi-o construiască. Şi nu-mi place când îi iubeşti pe cei care nu fac altceva decât să-ţi întoarcă spatele, iar aştia doi sunt nevoiţi să o facă.

Ash nu răspunse.

– Sunt înconjuraţi de sute de oameni pentru care trebuie să transforme această parte a vieţii lor într-o minciună, continuă Samuel să-şi prezinte argumentele. Vor să uite că există; nu vor ca foarte importantul tărâm al vieţii lor de zi cu zi să se piardă în strălucirea orbitoare a prezenţei tale.

– Înţeleg.

– Nu-mi place când suferi.

– Chiar aşa?

– Da! Îmi place să deschid reviste şi ziare şi să citesc despre micile succese ale corporaţiei tale, să-ţi văd chipul zâmbitor deasupra scurtei liste frivole a celor mai excentrici zece miliardari din lume, sau a celor mai căutaţi burlaci din New York. Şi acum ştiu că o să ţi se frângă inima întrebându-te dacă aceşti vrăjitori sunt prietenii tăi adevăraţi, dacă li te poţi destăinui atunci când ai sufletul îndurerat, dacă poţi să te bazezi pe ei pentru a dobândi acea recunoaştere a persoanei tale de care are nevoie orice fiinţă...

– Samuel, opreşte-te, te rog!

Asta puse capăt prelegerii. Spiriduşul oftă. Dădu pe gât cam jumătate din băutura abia adusă, apoi îşi linse buza de sus, puternic deformată, cu o limbă surprinzător de roz.

– La naiba, Ash, nu vreau să mă opresc!

– Am venit atunci când m-ai chemat, Samuel.

– Şi acum regreţi?

– Eu nu privesc lucrurile în felul ăsta. În plus, cum aş putea să regret?

– Uită tot, Ash. Vorbesc serios, uită tot. Uită că în vale a venit un Taltos. Uită-i pe aceşti doi vrăjitori. Uită că ai nevoie de cineva care să te iubească pentru ceea ce eşti. Asta-i imposibil. Mi-e frică. Mi-e frică de ceea ce-o să faci acum. Şablonul mi-e mult prea cunoscut.

– Despre ce şablon vorbeşti? întrebă Ash, cu voce scăzută.

– O să distrugi totul, compania, corporaţia, Jucăriile fără Frontiere sau Păpuşi pentru Milioane, oricum s-ar numi. O să te scufunzi în apatie. O să laşi totul să se ducă de râpă. O să pleci undeva, departe, şi tot ce-ai construit, tot ce-ai înfăptuit o să se destrame în lipsa ta încetul cu încetul. Ai mai făcut-o şi înainte. Iar când o să te simţi pierdut, exact aşa cum mă simt eu pierdut, o să apari din nou în vale, căutându-mă, într-o seară rece de iarnă, şi zău că nu ştiu de ce alegi mereu mortăciunea asta de iarnă.

– Ceea ce fac acum e mult mai important pentru mine, Samuel, spuse Ash. E important din multe motive.

– Parcuri, copaci, grădini, copii, psalmodie spiriduşul.

Cel înalt nu răspunse.

– Gândeşte-te la toţi cei care depind de tine, Ash, spuse Samuel, continuând aceeaşi predică, pentru aceeaşi congregaţie. Gândeşte-te la toţi oamenii aştia care făuresc, vând, cumpără şi îndrăgesc obiectele pe care le fabrici. Existenţa unor alte fiinţe cu sânge cald, dotate cu inteligenţă şi cu simţire, care depind de noi, poate fi un substitut pentru sănătatea mintală, eu aşa zic. Crezi că am dreptate?

– Nu e un substitut pentru sănătatea mintală, Samuel, spuse Ash. E un substitut pentru fericire.

– Foarte bine, e perfect. Dar nu te aştepta ca vrăjitorii tăi să vină din nou aici şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu te duce niciodată să-i cauţi pe teritoriul lor. O să le vezi spaima în ochi când te vor zări în grădina lor.

– Eşti atât de sigur de toate astea.

– Da, sunt sigur. Ash, le-ai povestit totul! De ce ai făcut asta? Poate că, dacă n-o făceai, s-ar fi temut de tine.

– Nu ştii despre ce vorbeşti.

– Şi Yuri, şi organizaţia Talamasca te vor hărţui de-acum încolo.

– Nu, n-o vor face.

– Dar vrăjitorii ăştia, ăştia nu sunt prietenii tăi.

– Văd că îmi tot repeţi asta.

– Ştiu că nu sunt. Ştiu că atât curiozitatea, cât şi veneraţia lor se vor transforma curând în frică. Ash, e un clişeu vechi, nu sunt decât nişte oameni.

Uriaşul îşi înclină capul şi se uită departe, dincolo de geam, la zăpada viscolită, la umerii plecaţi, ca pavăză de vânt, ai trecătorilor.

– Ashlar, spuse Samuel, eu o ştiu, pentru că sunt un paria. Şi tu eşti un paria. Şi uită-te acolo, la mulţimea oamenilor de pe stradă, şi gândeşte cum îi dezaprobă fiecare dintre ei pe mulţi alţii, considerându-i proscrişi, considerându-i „ceilalţi", considerându-i altceva decât oameni. Noi, amice, suntem monştri. Şi vom fi întotdeauna. Asta e epoca lor. E suficient să ştie că suntem vii ca să fie îngrijoraţi.

Dădu peste cap restul băuturii.

– Aşa că tu te duci acasă, la prietenii tăi din vale.

– Îi urăsc, iar tu ştii asta. Dar valea n-o să ne mai aparţină pentru multă vreme. Mă întorc din motive sentimentale. Oh, nu e vorba doar despre organizaţia Talamasca, doar despre faptul că îşi vor face apariţia şaisprezece cărturari sclivisiţi,

înarmați cu reportofoane, implorându-mă să le povestesc tot ce știu în timpul unui prânz la han. E vorba despre toți arheologii ăia care dezgroapă Catedrala Sfântului Ashlar. Lumea modernă a descoperit locul. Și de ce? Din cauza afurisitelor tale de vrăjitoare.

– Nu poți să ne învinuiești pentru asta, nici pe mine, nici pe ele, doar știi foarte bine.

– În cele din urmă, o să fim nevoiți să găsim un alt loc îndepărtat, un alt blestem sau o altă legendă care să ne apere. Dar ei nu sunt prietenii mei, să nu crezi asta. Nu sunt.

Ash se mulțumi să dea din cap.

Sosise mâncarea, o porție mare de salată pentru spiriduș și paste pentru Ash. Vinul era turnat în pahare. În aer plutea senzația că ceva mersese extrem de rău.

– Sunt prea beat ca să mănânc, zise Samuel.

– O să te-nțeleg dacă pleci, spuse Ash, cu blândețe. Asta e, dacă te simți obligat să pleci, atunci probabil că trebuie s-o faci.

Păstrară o clipă tăcerea. Pe urmă piticul își luă furculița și începu să devoreze salata, îndesându-și-o în gură, în timp ce fărâme sau chiar bucăți mai mari cădeau înapoi, în farfurie, în ciuda eforturilor lui sârguincioase. Recuperă cu zgomot fiecare firimitură de măslină, de brânză și de lăptucă, apoi luă o înghițitură zdravănă de apă minerală.

– Acum pot să mai beau ceva, spuse.

Ash scoase un sunet care ar fi putut reprezenta un hohot de râs, dacă n-ar fi sunat atât de trist.

Samuel se lăsă să alunece de pe scaun, ridicându-se în picioare. Își luă valiza de piele. Se apropie agale de Ash și își puse brațul în jurul gâtului lui. Ash îi sărută grăbit obrazul, ușor dezgustat de textura tenului spiridușului, dar hotărât să ascundă asta cu orice preț.

– O să te-ntorci curând? îl întrebă.

– Nu. Dar o să ne mai vedem, răspunse Samuel. Ai grijă de câinele meu. E foarte ușor să-i rănești sentimentele.

– O să ţin minte.

– Şi afundă-te-n munca ta!

– Altceva?

– Te iubesc.

Şi, cu asta, Samuel îşi croi drum, ţanţoş şi împingându-se, printre clienţii aşezaţi pe scaune şi printre cei care se ridicaseră să plece, printre toate spinările şi toţi umerii strânşi grămadă în calea lui. Ieşi pe uşa din faţă şi trecu de-a lungul ferestrei dinspre stradă. Zăpada i se prindea deja în păr şi în sprâncenele stufoase şi îi contura pe umeri pete umede, întunecate.

Îşi ridică mâna, în semn de rămas-bun, apoi dispăru din cadrul ferestrei şi mulţimea străzii redeveni mulţime.

Ash ridică paharul cu lapte şi îl goli pe îndelete. Apoi puse câteva bancnote sub farfurie, se uită lung la mâncare, parcă spunând la revedere, şi plecă la rândul său, luând în piept vântul de pe Seventh Avenue.

Când ajunse în dormitorul lui, aflat cu mult deasupra străzilor, Remmick îl aştepta.

– Vă e frig, domnule, foarte frig.

– Îmi e? murmură el.

Răbdător, îl lăsă pe Remmick să-i scoată blazerul de mătase şi eşarfa ţipătoare. Îşi puse un halat de casă din lână, căptuşit cu satin, şi îşi şterse umezeala din păr şi de pe faţă cu prosopul întins de servitorul său.

– Aşezaţi-vă, domnule, şi lăsaţi-mă să vă scot pantofii.

– Dacă spui tu.

Fotoliul era atât de moale, încât nu se putea imagina ridicându-se, mai târziu, ca să se ducă în pat. „Toate camerele sunt goale. Rowan şi Michael au plecat. N-o să ne mai plimbăm prin centru diseară, discutând cu aprindere."

– Prietenii dumneavoastră au ajuns cu bine la New Orleans, domnule, zise Remmick, scoţându-i şosetele ude şi punându-i apoi altele, curate şi uscate, atât de repede, încât degetele lui abia dacă îi atinseră pielea. Am primit telefonul imediat după ce aţi

plecat la cină. Avionul e pe drumul de întoarcere. Ar trebui să aterizeze peste vreo douăzeci de minute.

Ash dădu din cap. Papucii de piele erau căptușiți cu blană. Nu mai știa dacă erau vechi sau noi. Nu reușea să-și aducă aminte. Toate micile amănunte păreau să se fi șters dintr-odată. Avea mintea îngrozitor de goală și de înțepenită; și simțea până în adâncul sufletului singurătate și nemișcare din camerele sale.

Remmick se îndreptă spre ușile dulapului ca o fantomă.

„Angajăm oameni care nu sar în ochi, cugetă Ash, și, pe urmă, ei nu ne pot alina; ceea ce tolerăm nu poate să ne salveze."

– Unde e tânăra Leslie, Remmick? E prin preajmă?

– Da, domnule, și se pare că are un milion de întrebări. Dar arătați extrem de obosit.

– Trimite-o încoace. Trebuie să lucrez. Trebuie să-mi ocup mintea cu ceva.

Străbătu coridorul și intră în cel mai apropiat dintre birourile sale, biroul particular, unde hârtiile zăceau stivuite ici și colo, iar o cartotecă era deschisă, locul unde nu-i era nimănui permis să facă ordine, biroul în care domnea o harababură insuportabilă.

Leslie apăru în câteva secunde, cu fața debordând de emoție, de dăruire, de devotament și de o inepuizabilă energie.

– Domnule Ash, săptămâna viitoare are loc Târgul Internațional de Păpuși și tocmai a sunat o femeie din Japonia, a zis că vreți fără îndoială să-i vedeți lucrările, că i-ați spus-o chiar dumneavoastră, ultima dată când ați fost la Tokio, și ați mai lipsit de la încă alte douăzeci de întâlniri cât ați fost plecat, am lista lor completă...

– Atunci stai jos și o să ne ocupăm de toate.

Se așează pe scaunul său din spatele biroului, reținând că era 6.45 p.m. și propunându-și să nu se mai uite la ceas, să nu mai furișeze într-acolo nici măcar o privire înainte de a fi sigur că trebuia să fi trecut de miezul nopții.

– Leslie, lasă toate astea deoparte. Uite aici câteva idei. Vreau să le notezi laolaltă. Ordinea n-are nici o importanță.

Ceea ce contează este să-mi dai, în fiecare zi, fără greș, lista lor completă, cu note legate de progresele pe care le-am făcut în privința tuturor și a fiecăreia, și cu un semn mare, însemnând „nici un progres" în dreptul celor cărora le îngădui eu să rămână inactive.

– Da, domnule.

– Păpuși muzicale. Punem la punct mai întâi un cvartet, patru păpuși care cântă în armonie.

– Oh, domnule Ash, e o idee minunată!

– Prototipul ar trebui să aibă drept țintă un cost rentabil, dar, oricum, asta nu e cel mai important aspect. Melodia trebuie să sune bine, iar păpușile să continue să cânte chiar și atunci când sunt aruncate pe podea.

– Da, domnule... „aruncate pe podea".

– Și un muzeu-turn. Vreau o listă a celor mai potrivite douăzeci și cinci de apartamente disponibile de pe terasele turnurilor din centru, prețul de vânzare, chiria, toate amănuntele interesante. Vreau un muzeu în înaltul cerului, astfel încât oamenii să poată ieși, ca să privească panorama orașului dintr-o galerie cu pereți de sticlă...

– Și ce va conține muzeul, domnule, păpuși?

– Păpuși legate de o anumită temă. Două mii de artiști, făuritori de păpuși, vor primi exact aceeași însărcinare. Realizați, în viziunea dumneavoastră, trei personaje interconectate din neamul omenesc. Ba nu, patru personaje. Unul poate fi un copil. Da, va fi nevoie de o descriere precisă, trebuie să mi se aducă aminte... Deocamdată găsiți cea mai potrivită clădire.

– Da, domnule, am înțeles, da, spuse ea, luând notițe cu un stilou cu peniță fină.

– Și, în privința păpușilor muzicale, toată lumea trebuie informată că, în final, va fi vorba despre un întreg cor. E de presupus că un copil, ori un colecționar, va achiziționa, în timp, întregul cor, sau ansamblu coral, sau indiferent ce denumire i se potrivește mai bine, înțelegi, mă urmărești?

– Da, domnule...

– Şi nu vreau să văd nici un proiect de mecanisme mecanice; totul trebuie să fie electronic, cu cipuri computerizate, bazat pe cele mai noi soluţii tehnice, şi ar trebui să existe... ar trebui să existe o modalitate ca vocea fiecărei păpuşi să poată conduce la o schimbare în vocea alteia. Dar astea sunt amănunte. Transcrie totul...

– Materialele, domnule: porţelan?

– Nu, nu porţelan. Sub nici o formă! Nu vreau să se spargă. Ţine minte, nu trebuie să se spargă niciodată.

– Îmi cer scuze, domnule.

– Iar feţele o să le concep eu. Am nevoie de fotografii, de fotografii de pretutindeni, am nevoie de aportul oricui. Dacă într-un sat din Pirinei există o bătrână care face păpuşi, vreau să văd fotografiile lor. Şi India, de ce nu avem nici o păpuşă din India? Ştii cât de des pun întrebarea asta? De ce nu primesc răspunsuri? Scrie asta într-o adresă către vicepreşedinţi şi către oamenii de la marketing şi trimite-o. Cine sunt artiştii care fac păpuşi în India? Cred c-o să mă duc acolo, da, o să-mi fac timp pentru asta. O să plec în căutarea oamenilor care făuresc păpuşi, dacă nimeni altcineva nu simte...

Afară, ninsoarea începuse să se înteţească, fulgi albi dansând dincolo de geamuri.

În rest, totul era, încă o dată, doar întuneric. De pe străzile de dedesubt răzbăteau zgomote estompate, sau poate că erau burlanele, sau zăpada căzând pe acoperişul de deasupra, sau doar sticla şi oţelul clădirii, răsuflarea lor inevitabilă, precum răsuflarea lemnului, întreaga clădire, cu zecile ei de etaje, legănându-se uşurel în bătaia vântului, aidoma unuia dintre copacii uriaşi ai pădurii?

Continuă să vorbească întruna, urmărind cu privirea mâna mică şi înverşunată care călăuzea stiloul. Despre reproducerea monumentelor, despre versiunea miniaturală, din plastic, a catedralei de la Chartres, în care copiii ar fi putut intra. Importanţa

scării de reducere, importanța proporțiilor. Și dacă ar fi făcut un parc, cu un cerc imens de pietre?

– Oh, și da, o însărcinare specială, un lucru pe care vreau să-l faci, probabil, mâine sau poimâine. Nu, ceva mai târziu. Te ocupi tu de asta. Cobori în Muzeul Particular...

– Da, domnule.

– Bru, o știi pe Bru, păpușa uriașă, franțuzească? Prințesa mea.

– Bru, domnule, da, domnule, oh, păpușa aceea.

– Bru Jne 14; nouăzeci de centimetri înălțime; perucă, pantofi, rochie, desuuri, et cetera, toate originale. Exponatul Numărul Unu.

– Da, domnule, știu exact despre ce vorbiți.

– Trebuie s-o împachetezi tu, și nimeni altcineva, primind ajutor calificat, apoi asigurată în mod corespunzător și expediată... expediată către...

Dar către cine? Își permitea prea multe trimițându-i-o direct copilului nenăscut? Nu, trebuia să meargă la Rowan Mayfair, nu-i așa? Sigur că da. Iar pentru Michael, o altă amintire, tot atât de prețioasă, în felul ei aparte, ceva cioplit cu migală din lemn, una dintre jucăriile foarte, foarte vechi, cavalerul călare, da, în întregime din lemn, păstrându-și încă vopseaua originală...

Ba nu, nu era un dar potrivit, nu pentru Michael. Exista un altul, tot atât de delicat cum era Bru, ceva pe care dorea să-l așeze în mâinile lui Michael.

Se ridică de la birou, cerându-i lui Leslie să rămână pe scaunul ei, traversă zona spațioasă destinată ședințelor și străbătu holul, către dormitorul său.

O pusese sub pat, cel mai simplu mod de a-i atrage lui Remmick atenția că era valoroasă și că nu trebuia atinsă decât de cei mai bine intenționați dintre servitori. Se lăsă în genunchi, o căută pe bâjbâite și o trase afară, lumina părând a exploda pe coperta plină de nestemate.

Clipa de mult trecută era acolo, durerea, umilința, Ninian luându-l în râs, spunându-i ce blasfemie cumplită săvârșise redând povestea lor într-un stil și într-un limbaj deopotrivă de sacre.

Se așeză pentru o clipă, turcește, cu umărul rezemat de marginea patului. Ținea în mână cartea. Da, pentru Michael. Michael, băiatul care îndrăgea cărțile. Probabil că Michael nu avea să fie niciodată în stare s-o citească; ceea ce nu avea importanță. Michael avea s-o păstreze și era posibil, totodată, să i-o dea lui Rowan. Ea avea să înțeleagă asta.

Când se întoarse în biroul secret, aducea cu sine cartea, înfășurată într-un prosop mare, alb.

– Asta, cartea asta, pentru Michael Curry, iar Bru pentru Rowan Mayfair.

– Bru, domnule, prințesa?

– Da, chiar ea. Ambalarea e extrem de importantă. S-ar putea să-ți cer să le predai tu însăți. Ideea că Bru s-ar putea sparge e de neconceput. Nici unul din cadouri nu trebuie să se piardă. Acum să continuăm cu celelalte chestiuni. Dacă ți-e foame, trimite după mâncare. Am aici un memoriu care spune că Prima Ballerina nu mai există pe stoc, nicăieri în lume. Spune-mi că nu e adevărat.

– Ba nu, domnule, este.

– Notează, te rog! Ăsta e primul din cele șapte faxuri referitoare la Prima Ballerina...

Continuară, parcurgând lista și, când se uită în sfârșit din nou la ceas, fără nici o intenție serioasă, trecuse cu mult de miezul nopții. Orele se scurtaseră cu adevărat. Zăpada continua să cadă. Tenul micuței Leslie căpătase culoarea hârtiei. El era suficient de obosit cât să izbutească să adoarmă.

Se abandonă patului mare și gol, vag conștient de faptul că tânăra Leslie continua să plutească în apropiere, punând întrebări pe care el nu le mai auzea prea bine. Zăbovea mai mult decât s-ar fi cuvenit.

– Noapte bună, draga mea, zise el.

Remmick crăpă puțin fereastra, exact așa cum fusese instruit, și vântul șuieră, sălbatic, alungând toate celelalte sunete, alungând timpul, alungând orice zgomot ce s-ar fi putut înălța la hotarul îngust dintre întuneric și clădirile îndoliate. O pală de aer înghețat îi atinse obrazul și căldura cuverturilor grele păru cu atât mai încântătoare.

„Nu visa vrăjitoare; nu te gândi la părul lor roșu; nu ți-o imagina pe Rowan în brațele tale. Nu te gândi la Michael, cu cartea în mâini, prețuind-o așa cum n-o mai făcuse nimeni, niciodată, cu excepția acelor confrați ai lui Lightner care l-au trădat. Nu îți imagina că stați, toți trei, împreună, în casa lor; nu te întoarce în vale, nu acum, nu pentru încă multă vreme; nu te plimba printre cercurile de pietre; nu vizita grote, nu ceda în fața ispitei frumoaselor muritoare, pe care atingerea ta le-ar putea ucide... Nu le striga, nu te ruga să le auzi răceala, înstrăinarea, tertipurile din glas."

Și, în clipa când se închise ușa, el adormise.

Bru. Strada din Paris; femeia din magazin; păpușa în cutia ei; ochii mari, din sticlă, privind în sus, către el. Gândul înfiripat pe neașteptate în minte, sub felinar, ideea că ajunseseră într-un moment al istoriei când banii, fie ei ai unui singur individ, puteau avea repercusiuni spirituale importante, asupra altor mii... Că, pe un tărâm al manufacturilor și al producției de serie, dobândirea unei averi putea fi pe deplin creatoare.

Se oprise într-un magazin de pe Fifth Avenue, la numai câțiva pași de locuința lui, ca să se uite la *Cartea lui Columba*, reproducerea identică a celei create pe insula Iona de atât de mulți călugări, acum putând fi cumpărată și răsfoită cu dragoste de oricine.

„Pentru omul care iubește cărțile", asta avea să scrie pe cartea de vizită destinată lui Michael. Îl văzu pe Michael zâmbindu-i, cu mâinile în buzunare, exact așa cum și le îndesa

Samuel în buzunarele proprii. Michael dormind pe podea şi Samuel aplecat deasupra lui, spunând, cu voce de beţiv:

– De ce nu mă preschimbă Dumnezeu într-unul ca ăsta?

Replica fusese prea tristă ca să stârnească râsul. Şi afirmaţia stranie pe care o făcuse Michael, când stăteau în preajma gardului din Washington Square, atât de înfrigurați cu toții, de ce fac oamenii asemenea lucruri, de ce stau afară în zăpadă, şi el spusese:

– Am crezut întotdeauna în normalitate. Am crezut că e anormal să fii sărac. Am crezut că e normal să poţi alege ceea ce îţi doreşti.

Zăpadă, trafic, borfaşii nocturni ai oraşului, ochii lui Michael când se uita la Rowan. Şi ea, îndepărtată, tăcută, găsindu-şi cuvintele mai greu decât şi le găsea el.

Ăsta nu e un vis. Asta e o neliniște, înseamnă să revii asupra ei, să o aduci din nou la viaţă, să te agăţi de ea cu putere. Cum e când fac dragoste împreună? E chipul ei o sculptură de gheaţă? Seamănă el cu un satir din codru? Vrăjitor atingând o vrăjitoare; vrăjitor peste vrăjitoare...

O să vadă Bru toate astea, de pe poliţa căminului de marmură?

„Câte ceva despre calea spre sine." Numai atât avea să scrie pe cartea de vizită adresată lui Rowan. Şi acolo va fi Bru, cea cu ochi albaştri, privind în sus din hârtia de ambalaj, ambalajul trebuie să aibă culoarea ochilor ei, nu trebuia să uite să le spună asta.

Iar Rowan şi Michael vor fi liberi să hotărască dacă vor păstra acele daruri îndrăgite alături de ei, cum o făcuse el, deceniu după deceniu, ca pe idolii cărora li te închini, sau dacă i le vor da copilului lui Michael şi al Monei. Şi poate că ochii mari, din sticlă, ai superbei Bru Jne 14 vor stărui îndelung asupra acelui bebeluş şi îi vor desluşi sângele de vrăjitoare, aşa cum ar putea-o face şi el cândva, dacă va cuteza vreodată să plece într-acolo, la câtva timp după venirea copilului pe lume, aşa cum

spuneau ei, dacă va îndrăzni nu mai mult decât să-i observe pe ei toți – Familia din Neamul Vrăjitoarelor – din grădina legendară, bântuită cândva de spectrul lui Lasher, grădina în care rămășițele acestuia fuseseră încredințate țărânii... din grădina care ar fi putut ascunde, de ce nu, o altă fantomă, trăgând cu ochiul printre florile de gheață de pe o ferestruică nevăzută.

33

Pierce îi luase de la aeroport, prea politicos ca să-i întrebe cine era proprietarul avionului, sau unde fuseseră, şi prea nerăbdător să-i ducă în locaţia noului centru medical.

Era suficient de cald ca să te sufoci, îşi spuse Michael. Genul său de oraş. Era atât de bucuros că se reîntorsese şi totuşi atât de cu desăvârşire nesigur de orice – dacă iarba o să continue să crească, dacă Rowan va redeveni afectuoasă şi încrezătoare în braţele sale, dacă va putea sta departe de bărbatul înalt din New York, în preajma căruia cunoscuse cea mai neobişnuită prietenie.

Şi trecutul; trecutul nu mai era amuzant şi nici nu avea să mai fie vreodată altceva decât o moştenire primită împreună cu răspunderile, cu nenorocirile şi cu secretele sale.

„Desprinde-ţi ochii de trupurile morţilor; uită-l pe bătrânul chircindu-se pe podea; şi Aaron, unde a plecat Aaron? Oare spiritul lui s-a ridicat în lumină, acolo unde totul se limpezeşte şi este iertat în cele din urmă?" Puterea de a ierta e un dar atât de minunat.

Ajunseră la marginea unui dreptunghi uriaş de pământ răscolit. Pe indicatoare scria Centrul Medical Mayfair, alături de o duzină de nume şi de date. Şi de ceva prea mărunt pentru a putea fi deslușit de ochii lui, care începuseră să îmbătrânească. Se întrebă dacă aveau să fie tot atât de albaştri şi după ce vor fi încetat cu adevărat să mai vadă. I se putea întâmpla aşa ceva? Sau avea să se considere un tip aparte chiar şi atunci când n-avea

să mai poată zări fetele aruncându-i ocheade, sau pe Rowan topindu-se încetişor de drag, cu buzele uşor răsfrânte?

Încercă să se concentreze asupra şantierului, să înţeleagă ce îi spunea propria minte, că progresele erau uluitoare, că la cele patru clădiri lucrau vreo sută de oameni, că începea într-adevăr să ia fiinţă Centrul Medical Mayfair.

În ochii lui Rowan se zăreau lacrimi? Da, doamna calmă, cu părul tuns scurt şi purtând costum dintr-un material suplu, ajustat pe trupul subţire, plângea în tăcere. Se trase mai aproape; ce naiba însemna distanţa asta, această respectare reciprocă a intimităţii, a sentimentelor? O strânse în braţe cu putere şi, găsindu-i cea mai catifelată parte a gâtului, îşi depuse acolo sărutările, până când o simţi fremătând, lipită de el, încovoindu-se uşor şi cu mâinile străbătute de un tremur plăcut atunci când îi cuprinse capul în palme, spunând:

– Aţi continuat să vă ocupaţi de asta, cu toţii. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva.

Ochii i se îndreptară către Pierce, timidul Pierce, care roşea acum, ascultând complimentele.

– E un vis pe care ni l-ai dăruit, Rowan. Acum e şi visul nostru şi, de vreme ce toate visele noastre se îndeplinesc – de vreme ce tu eşti aici, din nou alături de noi –, ei bine, atunci şi acesta se va îndeplini.

– Ei, asta-i un discurs de avocat, bine cumpănit şi cu suficientă forţă, zise Michael.

Era gelos pe puştiul ăsta? Femeile aveau tendinţa de a se îndrăgosti nebuneşte când le cădeau ochii pe Pierce Mayfair. Măcar dacă Mona şi-ar fi putut da seama de asta, dacă ar fi înţeles că el era, probabil, cel făcut pentru ea, mai ales că acum, în urma morţii lui Gifford, fiul ei se despărţise de Clancy, logodnica lui. Se întâmpla din ce în ce mai des ca Pierce să se aşeze la o oarecare distanţă de Mona, fixând-o cu privirea. Da, poate că un oarecare interes faţă de Mona era pe punctul de a se naşte...

Michael întinse mâna spre obrazul lui Rowan.

– Sărută-mă!

– E un mod vulgar de a ne afişa, toarse ea, o ştii foarte bine. Toţi muncitorii cască ochii la noi.

– Sper c-o fac, răspunse el.

– Să mergem acasă, şopti ea.

– Pierce, ce face Mona, eşti la curent? întrebă Michael.

Se urcară în maşină. Uitase cum era să mergi cu un automobil obişnuit, să trăieşti într-o casă obişnuită, să ai vise obişnuite. Vocea lui Ash îi cânta în somn. Şoaptele lui melodioase îi răsunau până şi acum în urechi. Şi oare aveau să-l mai revadă vreodată pe Ash? Sau el avea să dispară dincolo de toate acele uşi de bronz, lăsându-i pe-afară, izolându-se în compania lui, între miliardele lui, amintindu-şi poate de ei numai cât să le trimită vreo scrisoare ocazională, cu toate că îi puteau telefona, puteau merge la New York, puteau suna la uşa lui în puterea nopţii. „Am nevoie de tine!"

– A, Mona, da, făcu Pierce. Păi, se poartă ciudat. Când stă de vorbă cu tata, lasă impresia că e drogată. Dar e OK. Îşi pierde vremea cu Mary Jane. Şi o echipă de muncitori a început să lucreze de ieri la Fontevrault.

– Oh, mă bucur să aud asta, zise Michael. Deci au de gând să salveze locul ăla.

– Păi da, aşa trebuie, atâta vreme cât nici Mary Jane, nici Dolly Jean nu suportă să vadă demolându-se casa aia. Oh, cred că Dolly Jean e acum cu ele. Arată ca un măr uscat, dar ele spun că e foarte sprintenă.

– Mă bucur că e acolo, spuse Michael. Îmi plac oamenii bătrâni. Rowan râse încet, lăsându-şi capul pe umărul lui.

– Poate c-o s-o invităm şi pe mătuşa Viv să treacă pe la noi, adăugă el. Dar ce face Bea? Ce se-ntâmplă cu Bea?

– Păi, uite, zise Pierce, cu o uşoară înclinare a capului, bunica Evelyn a făcut acolo o minune, prin simplul fapt că a ieşit din spital şi a avut nevoie de îngrijire, şi ia ghiciţi cine s-a grăbit

să se ducă-n Amelia Street ca să-i pregătească ouă fierte moi, ca s-o facă să stea de vorbă și să-și poată folosi ambele mâini? Tata spune că e antidotul perfect pentru inimă rea. Mă întreb dacă spiritul mamei nu e acolo.

– Toate veștile sunt acum vești bune, spuse Rowan, cu un zâmbet șters, cu vocea ei profundă dintotdeauna. Iar fetele vor fi în casă și tăcerea va fi nevoită să aștepte, iar spiritele să se retragă în pereți.

– Crezi că mai sunt încă acolo? întrebă Pierce, cu o inocență înduioșătoare.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe acei Mayfair care nu le văzuseră niciodată și care nu credeau cu adevărat în ele.

– Nu, fiule, răspunse Michael. Nu e decât o casă mare și frumoasă, care ne așteaptă pe noi și... generațiile care vor veni.

– Copiii Mayfair încă nenăscuți, șopti Rowan.

Tocmai intraseră pe St. Charles Avenue, tunel paradiziac de stejari verzi, cu orbitoare frunze primăvăratice, soare blând, trafic moderat, case încântătoare defilând fulgerător, una după alta. „Orașul meu, casa mea, totul e în ordine, mâna lui Rowan într-a mea."

– Ah, Amelia Steet, uite, zise el.

Cât de șic arăta casa Mayfair, în stil San Francisco, proaspăt vopsită în culoarea piersicii, cu borduri albe și jaluzele verzi! Toate buruienile dispăruseră. Aproape că își dorea să se oprească, să dea ochii cu Evelyn și cu Bea, dar știa că trebuia s-o vadă mai întâi pe Mona, să vadă mama și copilul, uniți într-o singură ființă. Și trebuia să fie alături de soția lui, discutând în imensul dormitor de la etaj, cu voce scăzută, despre toate cele petrecute, despre poveștile pe care le auziseră, despre lucrurile stranii pe care le văzuseră și despre care era posibil să nu-i pomenească, niciodată, nimănui... cu excepția Monei.

Iar mâine o să se ducă în mausoleul unde era îngropat Aaron și o să apeleze la o șmecherie irlandeză, vorbindu-i cu voce tare, ca și cum el i-ar răspunde, și, dacă asta n-o să fie pe placul cuiva,

ei bine, atunci acel cineva o să fie liber să plece de acolo, nu? În familia lui o făcuseră întotdeauna, tatăl lui se ducea în cimitirul St. Joseph's, să le vorbească bunicii și bunicului, ori de câte ori simțea nevoia să o facă. Și unchiul Shamus, când căzuse greu bolnav, îi spusese soției sale:

– O să-mi poți vorbi și după ce n-o să mai fiu. Singura diferență o să fie că n-o să-ți răspund.

Lumina se schimbă încă o dată, totul întunecându-se, iar coroanele copacilor se dilatară parcă, îngrămădindu-se către cer și spărgându-l în mici fragmente strălucitoare. Cartierul Grădinilor. First Street. O minune a minunilor, casa de la intersecția cu Chestnut, așteptându-i în mijlocul bananilor primăvăratici, al ferigilor și al azaleelor în floare.

– Pierce, trebuie să intri o clipă.

– Nu, sunt așteptat în centru. Odihniți-vă. Sunați-ne când aveți nevoie de noi.

Se strecurase deja afară din mașină, oferindu-i lui Rowan sprijinul unui braț bărbătesc în timp ce acesta cobora, la rândul său. Pe urmă, cheia lui era în poartă, iar el își flutura mâna, în semn de rămas-bun.

Un paznic în uniformă trecu de-a lungul gardului lateral, dispărând discret dincolo de colțul casei.

Liniștea își lecuia rănile în timp ce automobilul se îndepărta, alunecând printre lumini și umbre, fără zgomot, făcându-se nevăzut în după-amiaza muribundă, lustruită și caldă, fără să întâmpine nici cea mai mică împotrivire. Parfumul dulce al măslinilor plutea deasupra întregii curți. Iar diseară avea să miroasă din nou iasomia.

Ash spusese că parfumul era cel mai rapid dispozitiv de declanșare a memoriei, un mijloc de transport în lumi date uitării. Și avusese atât de multă dreptate, și ce oare ți s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost lipsit de toate miresmele pe care tânjeai să le adulmeci?

Îi deschise soției sale ușa din față și simți pe neașteptate imboldul de a o trece în brațe peste prag. La naiba, de ce nu?

Ea scoase un țipăt spontan de încântare, încleștându-și brațele de gâtul lui atunci când o săltă de la pământ.

Esențial pentru asemenea gesturi era să nu o scapi cumva pe doamna în cauză.

– Și acum, draga mea, suntem acasă, murmură, cu buzele din nou lipite de gâtul ei catifelat, silind-o să-și lase capul pe spate când o sărută sub bărbie, iar parfumul dulce al florilor de măslin cedează, învins de omniprezenta ceară de parchet a Eugeniei, de mireasma lemnului vechi și de ceva mucegăit, și costisitor, și delicios de respirat.

– Amin, spuse ea.

Când dădu s-o lase jos, Rowan se agăță de el pentru o clipă. Ah, cât de plăcut era! Iar inima lui pornită pe panta îmbătrânirii, inima lui obosită, nu începuse să bată cu putere. Ea ar fi auzit-o, nu-i așa, cu urechea ei de medic? Nu, era viguros și tăcut, strângând-o la pieptul lui, adulmecând parfumul părului ei curat, molatic, cu privirea alunecându-i în lungul podelei lustruite a holului, pe lângă tocul alb și semeț al ușii imense, către frescele de pe peretele îndepărtat al sufrageriei, încă scăldate în razele soarelui după-amiezii. Acasă. Aici. Acum, așa cum nu se mai întâmplase niciodată, pentru nici unul din ei.

Ea îi alunecă într-un târziu din brațe, aterizând în picioare. Cea mai ușoară încruntare cu putință îi încreți fruntea.

– Oh, nu e nimic, îi spuse. Doar că, știi, anumite amintiri vor pieri greu. Și atunci mă gândesc la Ash, prefer să meditez asupra lui, mai degrabă decât la toate lucrurile triste.

El vru să-i răspundă, să spună ceva despre propria lui dragoste pentru Ash și încă ceva, altceva, care aproape că-l tortura. Ar fi fost mai bine să nu răscolească lucrurile, așa l-ar fi sfătuit alții, dacă i-ar fi întrebat vreodată. Dar el nu se putea înfrâna. O privi în ochi, deschizându-i larg pe ai săi, poate prea larg, părând astfel furios, dar nu dorea asta nicidecum.

– Rowan, dragostea mea, spuse. Ştiu că ai fi putut să rămâi cu el. Ştiu că ai făcut o alegere.

– Tu eşti bărbatul meu, răspunse ea, cu răsuflarea răbufnindu-i, sonoră, bărbatul meu, Michael.

I-ar fi plăcut s-o poarte în susul scărilor, dar n-ar fi răzbit niciodată, nu toate cele douăzeci şi nouă de trepte, şi unde erau domnişoarele, şi bunicuţa, cea înviată din morţi? Nu, nu se puteau închide în cameră acum, doar dacă nu cumva, printr-un noroc chior, tot tribul nu plecase în oraş să cineze devreme.

Închise ochii şi o sărută din nou. Nimeni nu-l putea împiedica s-o facă de zeci de ori. Sărut. Iar când îşi ridică din nou privirea, o văzu pe frumoasa cu părul roşu la capătul holului, văzu, de fapt, două, dintre care una foarte, foarte înaltă, şi pe acea zburdalnică Mary Jane, cu cosiţele blonde prinse din nou în creştet, trei dintre cele mai superb desenate gâturi din univers, lebede părând tinere fete. Dar cine era acea nouă frumuseţe, incredibil de înaltă, şi arăta, zău aşa, arăta întocmai ca Mona!

Rowan se întoarse, privind în lungul holului.

Cele trei graţii, asta erau, sprijinite de uşa sufrageriei, iar chipul Monei părea să ocupe două locuri diferite. Asta nu era asemănare, asta era o copie, şi de ce stăteau neclintite, toate în rochii de bumbac, privindu-i aproape ca dintr-un tablou?

O auzi pe Rowan icnind de spaimă. O văzu pe Mona rupând-o la fugă, venind în goană spre el, pe podeaua lustruită.

– Nu, nu puteţi face nimic! Nu puteţi. Trebuie să mă ascultaţi!

– Doamne Sfinte, spuse Rowan, sprijinindu-se cu toată greutatea pe el şi tremurând din tot trupul.

– Ea e copilul meu, zise Mona. Copilul meu şi al lui Michael, şi n-o să-i faceţi nici un rău!

Michael înţelese dintr-odată, aşa cum se întâmplă adesea, diversele etape succedându-se în grabă şi izbindu-se zgomotos una de alta, tăindu-i răsuflarea. „Bebeluşul e această femeie tânără. E rezultatul spiralei uriaşe. E un Taltos, fără nici o

îndoială, precum Ash este, fără nici o îndoială, un Taltos, așa precum cei doi de sub copac sunt Taltos, fără nici o îndoială. Rowan e gata să leșine, o să se prăbușească, iar durerea din piept mă ucide."

Își încleștă mâinile de stâlpul scării.

– Spuneți-mi-o acum, spuneți-mi că nici unul din voi n-o să-i facă nici un rău!

– Să-i fac rău? Cum aș putea fi în stare de una ca asta? se miră Michael.

Și pe urmă Rowan începu să plângă, hohotind disperată, sprijinită de mâinile lui încleștate.

– Oh, Doamne!

Fata înaltă făcuse un pas nesigur, apoi un altul. Și acum avea să se audă vocea aceea neajutorată, vocea de copil desprinsă de pe buzele celeilalte, înainte de a fi fost împușcată? Era năucit.

Lumina soarelui se stinse, ca la un semn, și casa se întoarse în întunecimea ei firească.

– Michael, stai jos, stai jos acolo, pe treapta aia, spuse Mona.

– Doamne Sfinte, îi e rău! strigă Mary Jane.

Iar Rowan se agăță de el, cuprinzându-i gâtul cu degetele ei lungi și umede.

– Ei bine, spuse fata cea înaltă, știu că e un șoc groaznic, pentru voi amândoi, iar mama și Mary Jane și-au făcut griji zile întregi, dar eu, una, mă simt ușurată să vă văd în sfârșit, pentru a fi astfel siliți să hotărâți dacă pot primi în continuare adăpost sub acest acoperiș, așa cum spun ele, în calitate de fiică a ta și de fiică a Monei. După cum vedeți, ea mi-a pus smaraldul la gât, dar eu mă plec în fața hotărârii voastre.

Rowan rămăsese fără grai. Ceea ce i se întâmplase și lui. Vocea ar fi putut fi a Monei, numai că era mai matură și mai puțin sonoră, de parcă viața ar fi temperat-o deja.

Își ridică ochii și o văzu stând acolo, o imensă revărsare de șuvițe de un roșu strălucitor, sâni de femeie și picioare lungi, arcuite, și ochii ei, ochii ei precum două focuri verzi.

– Tată, şopti ea, căzând în genunchi.

Degete ei lungi se repezirâ şi îi cuprinserâ obrajii.

Michael închise ochii.

– Rowan, zise ea, iubeşte-mă, te rog, şi poate că, pe urmă, mă va iubi şi el.

Rowan plângea, cu degetele încleştate de gâtul lui. El îşi auzea inima bătându-i surd în urechi, bătând de parcă ar fi crescut tot mai mare şi mai mare.

– Numele meu e Morrigan, spuse ea.

– E a mea, copilul meu, rosti Mona, şi al tău, Michael.

– Şi cred că e timpul să mă lăsaţi pe mine să vorbesc, continuă Morrigan, ca să ridic povara deciziei de pe umerii voştri, ai amândurora.

– Iubito, ia-o uşurel, zise Michael.

Clipi încet, încercând să-şi limpezească vederea.

Dar ceva o tulburase pe acea nimfă înaltă. Ceva o făcuse să-şi retragă mâinile, mirosindu-şi apoi degetele. Ochii ei o căutară pe Rowan, apoi se-ndreptară spre el. Se ridică, se apropie în grabă de Rowan, înainte ca ea să fi avut timp să se ferească, îi adulmecă obrajii şi se trase îndărât.

– Ce parfum e ăsta? întrebă Morrigan. Ce e? Parfumul ăsta mi-e cunoscut!

– Ascultă-mă, zise Rowan. O să stăm de vorbă. Asta ai spus că vrei. Acum vino.

Făcu un pas înainte, eliberându-l pe Michael şi lăsându-l să moară de inimă de unul singur, apoi înconjură cu braţele talia fetei, care o ţintuia cu privirea, cu nişte ochi amuzant de îngroziţi.

– Parfumul v-a impregnat în întregime!

– Ce crezi că e? întrebă Mona. Ce-ar putea fi?

– Un mascul, şopti fata. Aţi fost împreună cu el, amândoi.

– Nu, e mort, spuse Mona. Îl simţi din nou, venind din duşumele, din pereţi.

– O, nu, şopti Morrigan. Ăsta e un mascul viu.

O înşfăcă pe Rowan de umeri, pe neaşteptate. Mona şi Mary Jane se repeziră spre ea, îndepărtându-i mâinile cu blândeţe. Michael sări în picioare. Doamne, creatura era tot atât de înaltă ca el! Chipul Monei, dar nu era Mona, nu, nu era nicidecum Mona.

– Mirosul mă înnebuneşte, şopti ea. Păstraţi secretul ăsta faţă de mine. De ce?

– Lasă-le timp să-ţi explice, stărui Mona. Morrigan, încetează, ascultă ce-ţi spun!

Luă mâinile fetei într-ale ei, strângându-le cu putere. Mary Jane se ridicase pe vârfuri.

– Acum linişteşte, lungano, şi lasă-i să ne spună noutăţile.

– Nu înţelegi, zise Morrigan, cu vocea brusc îngroşată şi cu lacrimile izvorând din ochii ei imenşi şi verzi, în timp ce se uita iarăşi la Michael, la Rowan. E un mascul, nu înţelegi? Un mascul din rasa mea! Mamă, tu poţi simţi parfumul. Mamă, spune-mi adevărul! Era un ţipăt. Mamă, te rog, nu mai pot suporta!

Suspinele ei sunau de parcă pe scări s-ar fi rostogolit ceva, faţa i se schimonosi de durere, trupul ei înalt şi subţire se clătină, îndoindu-se uşor; celelalte două o cuprinseră braţe, împiedicând-o să se prăbuşească.

– S-o luăm de-aici acum, spuse Mary Jane.

– Să nu faceţi nimic, trebuie să juraţi, insistă Mona.

– Şi o să ne-ntâlnim, şi o să stăm de vorbă, şi o să...

– Spuneţi-mi, şopti fata copleşită de durere. Spuneţi-mi, *unde e el?*

Rowan îl împinse pe Michael către lift, deschizând uşa veche, de lemn.

– Intră.

El se rezemă de peretele din spate al ascensorului şi nu mai apucă să vadă decât cele trei rochii frumoase de bumbac, în vreme de fetele urcau scările în grabă.

Michael zăcea în pat.

– Nu, nu te gândi la asta acum. Nu te gândi, spuse Rowan.

Simţea batista udă exact ca pe o batistă udă. Nu-i plăcea.

– N-o să mor, rosti, cu voce scăzută.

Şi să pronunţe cuvintele, ce efort. Era din nou o înfrângere, era o imensă şi înspăimântătoare înfrângere, şi eşafodajul lumii normale se încovoia sub greutatea ei, iar viitorul se întrevedea, încă o dată, în culorile morţii şi ale Postului Mare, sau era ceva pe care îl puteau include în viaţile lor, controlându-l, ceva pe care îl puteau accepta fără ca raţiunea să li se zdruncine din temelii?

– Ce facem? şopti ea.

– Tu mă întrebi pe mine asta, tocmai tu? Ce facem?

Se răsuci pe o parte. Durerea nu mai era atât de puternică. Transpirase din cap până-n picioare şi detesta asta, senzaţia, mirosul inevitabil. Şi unde erau ele, cele trei frumuseţi?

– Nu ştiu ce facem, răspunse.

Rowan stătea pe marginea patului, nemişcată, cu umerii uşor gârboviţi, cu părul atârnându-i pe obraji, cu privirea pierdută.

– Crezi că *el* ar şti ce e de făcut? întrebă Michael.

Capul ei se întoarse, ca împins de un arc.

– *El?* Nu-i poţi spune lui! Nu te poţi aştepta să afle asta şi să nu... să nu fie la fel de înnebunit cum e ea. Vrei să se-ntâmple aşa ceva? Vrei să vină încoace? Nimeni şi nimic nu i-ar mai putea despărţi.

– Şi pe urmă ce se întâmplă? întrebă el, încercând să-şi facă vocea să sune puternic şi ferm, deşi cel mai sigur lucru de care se simţea capabil era să pună întrebări.

– Ce se întâmplă! Nu ştiu cu nimic mai mult decât tine! Doamne Sfinte, sunt doi, şi sunt în viaţă, şi nu sunt... nu sunt...

– Ce?

– Nu sunt ceva demonic, care a pătruns în lume prin înşelăciune, nu sunt nişte creaturi mincinoase, amăgitoare, care întreţin alienarea, nebunia. Nu sunt aşa.

– Continuă, zise el. Continuă să spui lucrurile astea. Nu sunt demonici.

– Nu, nu sunt demonici, nu sunt decât o altă faţetă a firescului.

Rowan privi în gol, coborându-şi glasul, cu mâna odihnindu-i-se, caldă, pe braţul lui.

Măcar dacă n-ar fi fost atât de obosit. Şi Mona, cât timp fusese Mona singură cu creatura asta, cu această primă născută a ei, cu această fată precum un bâtlan, cu gâtul lung, cu trăsăturile ei întipărite pe chip? Şi Mary Jane, cele două vrăjitoare împreună.

Iar ei fuseseră, tot timpul, atât de dedicaţi îndatoririlor lor, de a-l salva pe Yuri, de a scăpa de trădători, de a-l linişti pe Ash, fiinţa înaltă care nu era, nu fusese şi nu avea să fie niciodată duşmanul nimănui.

– Ce putem face noi? şopti ea. Cu ce drept am putea face ceva?

Michael întoarse capul, încercând s-o vadă mai bine. Se săltă în capul oaselor, încet, simţind înţepătura de sub coaste, acum mai uşoară, mult mai lipsită de importanţă. Se întrebă, nedesluşit, cât o mai putea duce cu o inimă pe care durerea o cuprindea cu atâta iuţeală, cu atâta uşurinţă. La naiba, nu cu uşurinţă. O acceptase pe Morrigan, nu-i aşa? Fiica lui, Morrigan. Fiica lui, plângând undeva, în casă, alături de Mona, copila care îi era mamă.

– Rowan, spuse Michael, dacă asta e triumful lui Lasher? Dacă asta a plănuit el, tot timpul?

– Cum am putea afla asta? şopti ea. Îşi dusese degetele la buze, semn neîndoielnic că mintea îi era chinuită, că se străduia să descopere calea către o ieşire din impas. Nu pot ucide din nou! zise, atât de încet încât păru să nu fi scos decât un oftat.

– Nu, nu... nu asta, nu, n-am vrut să spun asta. Nu pot s-o fac! Eu...

– Ştiu. N-ai omorât-o tu pe Emaleth, eu am făcut-o.

– Nu trebuie să ne gândim la asta acum. Trebuie să ne gândim la altceva... Putem găsi singuri o soluție? Încercăm? Îi chemăm pe ceilalți?

– Ca și cum ar fi un organism invadator, murmură Rowan, cu ochii larg deschiși, iar celelalte celule s-ar aduna, înconjurând-o, asimilând-o.

– Asta nu se poate fără să-i facă nici un rău.

Se simțea extrem de obosit și aproape că-i era greață. În minutul următor avea să vomite. Dar nu putea s-o lase singură acum, refuza să se lase învins de greață, în mod rușinos.

– Rowan, familia, mai întâi familia, toată familia.

– Oameni îngroziți. Nu. Nu Pierce, și Ryan, și Bea, și Lauren...

– Nu singuri, Rowan. Nu putem lua, noi singuri, deciziile corecte, iar fetele, fetele sunt copleșite de emoție și de încântare, fetele rătăcesc pe cărările întunecate ale magiei și ale preschimbării, ea le aparține fetelor.

– Știu, oftă Rowan. Așa cum el mi-a aparținut cândva mie, duhul care a venit la mine, numai cu minciuni. Oh, într-un mod oribil și plin de lașitate, mi-aș dori...

– Ce?

Ea scutură din cap.

Dincolo de prag se auzi un zgomot. Ușa se deschise cu câțiva centimetri, apoi fu dată de perete. Mona stătea în prag, cu fața brăzdată de lacrimi, cu ochii obosiți.

– N-o să-i faceți nici un rău.

– Nu, zise Michael. Când s-a întâmplat?

– Acum câteva zile. Ascultați-mă, trebuie să veniți. Trebuie să stăm de vorbă. Ea nu poate pleca în lume. Nu poate supraviețui pe cont propriu. Își închipuie că poate, dar nu e așa. Nu vă cer să-i spuneți dacă undeva există într-adevăr un mascul, ci doar să veniți, să-mi acceptați copilul, să-l ascultați.

– Venim, spuse Rowan.

Mona dădu din cap.

– Tu nu te simți bine, trebuie să te odihnești, zise Rowan.

– E din cauza nașterii, dar sunt bine. Ea are nevoie tot timpul de lapte.

– Atunci n-o să fugă, spuse Rowan.

– Poate că nu, zise Mona. Vă dați seama, amândoi?

– Că o iubești? Da, răspunse Rowan. Eu îmi dau seama.

Mona aprobă încet din cap.

– Veniți jos. Într-o oră. Cred că ea o să se liniștească până atunci. I-am cumpărat o mulțime de rochii frumoase. Îi plac. Insistă să ne gătim și noi. Poate c-o să-i pieptăn părul pe spate și o să i-l prind cu o fundă, așa cum îl prindeam pe-al meu. E inteligentă. E foarte inteligentă și vede...

– Ce vede?

Mona ezită. Apoi răspunse, cu o voce firavă, lipsită de convingere.

– Vede viitorul.

Ușa se închise.

Michael își dădu seama că privea ochiurile dreptunghiulare, palide, ale ferestrelor. Lumina dispărea cu repeziciune, amurgul de primăvară ținea atât de puțin... Afară începuseră să cânte greierii. Oare ea îi auzea? Oare o alinau? Unde era acum, ea, fiica lui?

Bâjbâi, căutând întrerupătorul veiozei.

– Nu, n-o aprinde, spuse Rowan.

Acum nu mai era decât o siluetă, un profil conturat de o linie subțire, sclipitoare. Încăperea se strânse împrejur, apoi păru să capete proporții în întuneric.

– Vreau să mă gândesc. Vreau să gândesc cu voce tare, în beznă.

– Da, înțeleg, zise el.

Ea se întoarse și, cu mișcări foarte încete, dar foarte eficiente, strecură perne în spatele lui, astfel încât să se poată rezema, iar el se urî pe sine în timp ce o lăsa să facă asta. Se relaxă, trase aerul adânc în plămâni. Fereastra era lucioasă,

albă. Şi pe urmă copaci se legănară, ca şi cum întunericul de afară ar fi încercat să tragă cu ochiul înăuntru. Ca şi cum copacii ar fi tras cu urechea.

Rowan începu să vorbească:

– Îmi tot spun că, în fiecare dintre noi, se ascunde riscul unei orori; orice prunc poate fi un monstru, poate aduce moartea. Ce-ai fi făcut dacă ai fi avut un bebeluş, o mică făptură rozalie, aşa cum ar fi trebuit, şi dacă o vrăjitoare ar fi venit, şi-ar fi aşezat mâinile asupra lui şi ar fi spus: „Acest copil va creşte ca să poarte războaie, va creşte ca să fabrice bombe, va creşte ca să sacrifice vieţile a mii şi milioane de oameni". Ai fi sufocat copilul? Vreau să spun, dacă ai fi crezut cu adevărat în vorbele ei? Sau ai fi zis: „Nu"?

– Mă gândesc, spuse el, mă gândesc la lucruri care au un oarecare sens, la faptul că e nou-născută, că trebuie să-i asculte pe ceilalţi, că toţi cei care o înconjoară trebuie să-i fie profesori, că, pe urmă, după ce vor trece anii, după ce se va maturiza...

– Şi dacă Ash o să moară fără să afle vreodată de existenţa ei? întrebă Rowan. Îţi aduci aminte cuvintele lui? Cum a spus, Michael? „Dansul, cercul şi cântecul..." Sau crezi în prorocirea din peşteră? Dacă tu crezi în ea, iar eu, una, nu ştiu dacă o fac sau nu, dar dacă tu crezi, atunci ce ne mai rămâne? Să ne petrecem vieţile ţinându-i despărţiţi?

Întunericul din încăpere era deplin. Dâre lăptoase de lumină palidă alunecau, şovăitoare, pe tavan. Mobila, şemineul, înşişi pereţii dispărusera. Iar dincolo de ferestre, copacii încă îşi mai păstrau culoarea, încă îşi mai etalau fiecare amănunt, fiind scăldaţi în luminile străzii.

Cerul era vestigiul a ceea ce fusese... de culoarea trandafirie a cărnii, aşa cum se întâmplă uneori.

– O să coborâm, spuse el. Şi o s-o ascultăm. Şi pe urmă, poate, poate, o să chemăm întreaga familie! O să le spunem să vină cu toţii, aşa cum au venit atunci când tu zăceai în patul ăsta – atunci când am crezut că erai pe moarte – să vină toţi. Avem

nevoie de ei. De Lauren, şi de Page, şi de Ryan, da, de Ryan, de Pierce şi de bunica Evelyn.

– Poate, zise ea. Ştii ce-o să se-ntâmple? Se vor uita la ea, la inocenţa şi la tinereţea ei de necontestat, şi pe urmă la noi, minunându-se: „E adevărat, e chiar aşa?" şi implorându-ne să alegem o cale.

Michael se lăsă să alunece încet din pat, temându-se de greaţă, găsindu-şi drumul cu uşurinţă în întuneric, de la un stâlp al patului la altul şi apoi în baia îngustă şi albă, îmbrăcată în marmură. În minte îi reveni o amintire: momentul când ajunseseră pentru prima oară în acea parte a casei, el şi acea Rowan cu care urma să se însoare. Şi acolo, pe plăcile albe conturate acum în revărsarea de lumină pală, incoloră, zăceau câteva fărâme dintr-o statuetă sfărâmată. Capul acoperit de văluri al Fecioarei, plin de asperităţi în locul unde se desprinse de gât; şi o mână mică, de ipsos. Ce fusese, un semn de rău augur?

Doamne Sfinte, dacă Ash o găsea, iar Morrigan îl găsea pe el? Doamne Sfinte, dar aceea ar fi fost hotărârea lor, nu-i aşa?

– Asta nu mai depinde de noi, şopti Rowan, în beznă.

El se aplecă deasupra chiuvetei, deschise robinetul, îşi spălă faţa cu apă rece. Pentru o vreme, apa curse de pe ţevi aproape caldă, apoi veni din adâncul pământului, fiind cu adevărat rece. Pe urmă se şterse, lovindu-şi pielea cu ceva mai multă milă de data asta, apoi întinse prosopul alături. Îşi scoase haina şi cămaşa apretată, mototolită şi acum pătată peste tot de sudoare. Se frecă bine, uscându-se, şi luă de pe raft un flacon de spray, numai bun ca să-i îndepărteze mirosul. Se întrebă dacă Ash ar fi putut face asta, dacă şi-ar fi putut îndepărta mireasma, astfel încât să nu-i impregneze atunci când îi sărutase pe amândoi de bun-rămas.

Oare, în timpurile străvechi, o femelă din specia umană putea simţi mirosul masculului care se apropia, prin pădure? De ce ne pierduserăm această însuşire? Pentru că mirosul nu mai prevesteşte pericolul. Mirosul nu mai e un indiciu demn de luat în seamă, în privinţa nici unei ameninţări. Pentru Aaron,

ucigaşul plătit şi un străin erau unul şi acelaşi lucru. Ce avea mirosul de-a face cu cele două tone de metal care îl striviseră pe Aaron de un perete?

Îşi puse o cămaşă curată şi un pulover alb pe deasupra. Acoperind mireasma pe de-a-ntregul.

– Acum mergem jos?

El stinse lumina şi scrută întunericul. I se păru că deslueşte conturul capului ei plecat. I se păru că vede licărirea jachetei ei de un roşu intens, întunecat, şi apoi chiar îi văzu strălucirea albă a bluzei când ea se răsuci, cu hainele pe atât de puse la punct pe cât de desăvârşit era stilul sudist în care se îmbrăcase.

– Să mergem, spuse ea, cu o voce profundă, poruncitoare, care îl dusese cu gândul la bomboanele de zahăr ars şi la clipele lor de dragoste. Vreau să stau de vorbă cu fata.

Biblioteca. Ele se adunaseră deja acolo.

Când ajunse în dreptul uşii, Michael o văzu pe Morrigan aşezată la birou, arătând ca o prinţesă în bluza de dantelă albă, în stil victorian, cu guler înalt şi cu manşete fanteziste, cu o camee la baza gâtului şi cu revărsarea fustei de tafta vizibilă sub tăblia de mahon. Sora geamănă a Monei. Şi Mona, îmbrăcată într-o dantelă mai pufoasă, cu un aspect mai neglijent, încovrigată în fotoliul cel mare, exact aşa cum stătuse în ziua când îi chemase el pe Ryan şi pe Pierce, ca să-l ajute s-o găsească pe Rowan. Mona, având ea însăşi nevoie de o mamă şi, cu siguranţă, de un tată.

Mary Jane luase în stăpânire colţul opus, o imagine desăvârşită, roz. „Vrăjitoarele noastre sunt pasteluri", cugetă el. Şi bunicuţa. Nu se dumiri că era acolo, în colţul canapelei, decât după ce dădu cu ochii de faţa ei zbârcită, de ochii negri jucăuşi şi de zâmbetul care îi încreţea colţurile buzelor.

– Au sosit! anunţă bătrâna, cu multă eleganţă, întinzându-şi braţele spre el. Şi tu eşti tot un Mayfair, unul dintre urmaşii lui Julien, dacă mă gândesc bine. Ar fi trebuit s-o ştiu.

El se apleacă pentru fi sărutat şi inhală parfumul dulce al prafului înălţat din halatul ei matlasat, cei foarte bătrâni având privilegiul de a umbla prin casă îmbrăcaţi întotdeauna ca pentru culcare.

– Vino aici, Rowan Mayfair, zise ea. Lasă-mă să-ţi povestesc despre mama ta. A plâns când a renunţat la tine. Toată lumea ştia. A plâns şi şi-a întors capul într-o parte când i te-au luat din braţe, şi de-atunci n-a mai fost niciodată aceeaşi.

Rowan îi strânse mâinile mici şi uscate şi se aplecă, la rândul ei, ca să-i primească sărutarea.

– Dolly Jean, spuse ea. Erai de faţă când s-a născut Morrigan?

Aruncă o privire spre cea despre care vorbea. Încă nu avusese curajul să se uite la ea, nu cu adevărat.

– Eram, sigur că da, răspunse Dolly Jean. Am ştiut că e un prunc umblător când nu-i ieşise din pântec nici măcar piciorul. Am ştiut! Şi nu uita că, indiferent ce ai spune, indiferent ce ai gândi, fata asta e o Mayfair. Şi, dacă am fost dispuşi să-l suportăm pe Julien, cu apucăturile lui criminale, o să putem suporta şi o făptură nesăbuită, cu gât lung şi aducând cu Alice-în-Ţara-Minunilor! Acum ascultaţi. Poate e o voce pe care n-aţi mai auzit-o niciodată.

Michael zâmbi. Ei, era al naibii de bine că bătrâna se afla acolo, că accepta situaţia cu atâta uşurinţă, ceea ce îl îndemna să pună mâna pe telefon şi să îi sune pe toţi membrii familiei Mayfair, adunându-i laolaltă. În loc de asta, se mulţumi să se aşeze, cu faţa către birou. Rowan îşi alese scaunul de lângă el.

Toată lumea se uita la roşcata superbă, care îşi lăsă pe neaşteptate capul pe spătarul înalt al scaunului şi îşi încolăci degetele lungi şi albe în jurul braţelor, cu sânii împungând dantela apretată şi cu talia atât de fragilă, încât el simţea impulsul de a i-o cuprinde în palme.

– Sunt fiica ta, Michael!

– Spune-mi mai mult decât atât, Morrigan. Spune-mi ce ascunde viitorul. Spune-mi ce aştepţi de la noi şi la ce ar trebui să ne aşteptăm din partea ta.

– Oh, sunt atât de bucuroasă că ai rostit asemenea cuvinte! Aţi auzit asta? Se uită în toate părţile, la celelalte femei, apoi la Rowan. Fiindcă le-am spus că aşa e menit să se-ntâmple. Trebuie să prorocesc. Trebuie să vorbesc. Trebuie să fac declaraţii.

– Atunci continuă, draga mea, zise el.

Şi, dintr-odată, nu mai reuşi nicidecum să o vadă ca pe o fiinţă monstruoasă; vedea doar că era vie, că era umană, tot atât de delicată şi de fragilă precum toate celelalte fiinţe din încăpere, printre care se număra şi el, cel care, dacă ar fi vrut, le-ar fi putut omorî pe celelalte cu mâinile goale. Şi Rowan, care putea ucide orice om prin puterea minţii ei. Dar nu şi pe creatura aceea.

– Vreau profesori, spuse ea, dar nu între pereţii unei şcoli, ci profesori particulari, cei care se vor ocupa de mama şi de Mary Jane, vreau să fiu educată, să învăţ despre tot ce există pe lume, vreau să mi se asigure izolarea şi protecţia pentru a o putea face, să primesc asigurări că nu voi fi izgonită, că sunt una dintre voi, că, într-o bună zi... Aici se opri, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un comutator. Că într-o bună zi voi fi moştenitoarea, aşa cum a plănuit mama pentru mine, şi că, după mine, poate o altă descendentă de-a ei, din rasa oamenilor... dacă voi... dacă masculul... dacă mirosul...

– Treci peste asta, Morrigan, interveni Mary Jane.

– Spune mai departe, rosti mica mamă.

– Vreau acele lucruri pe care le-ar putea cere un copil deosebit, de o inteligenţă mistuitoare şi cu o neostoită sete de cunoaştere, dar rezonabil şi iubitor, un copil care poate fi iubit, şi educat, şi, prin urmare, ţinut sub control.

– Asta e ceea ce-ţi doreşti? întrebă Michael. Îţi doreşti părinţi.

– Da, bătrâni care să-mi istorisească poveştile lor, aşa cum era la noi odinioară.

– Da, spuse Rowan, cu hotărâre. Şi o să accepţi protecţia noastră, ceea ce înseamnă autoritatea şi îndrumarea noastră, înseamnă că eşti fiica noastră nou-născută.

– Da.

– Şi că noi îţi vom purta de grijă.

– Da!

Se ridică încet de pe scaun şi apoi se opri, apucându-se de ambele margini ale biroului imens, lung cât deschiderea braţelor ei, cu oase subţiri, care ar fi putut susţine o pereche de aripi.

– Da. Sunt o Mayfair. Spuneţi asta împreună cu mine. Sunt una dintre voi. Şi, într-o bună zi, poate că într-o bună zi voi aduce pe lume un copil, poate copilul unui mascul uman, şi se vor naşte alţii ca mine, din sânge de vrăjitoare, aşa cum m-am născut eu, pentru că am acest drept, de a exista, de a fi fericită, de a şti, de a înflori... Doamne, încă mai aveţi parfumul ăla! Nu pot să-l suport! Trebuie să-mi spuneţi adevărul!

– Şi dacă o facem? întrebă Rowan. Dacă îţi spunem că trebuie să rămâi aici, că eşti mult prea tânără şi prea inocentă ca să-l întâlneşti pe acest mascul, că vom stabili un moment potrivit pentru o întâlnire...

– Dacă ţi-am promite, zise Michael, că o să-i spunem lui? Şi că poţi afla unde este, însă numai dacă promiţi...

– Jur! strigă ea. Jur orice!

– Mirosul ăsta are atâta putere? şopti Mona.

– Mamă, ei mă înspăimântă!

– Îi ai la cheremul tău, spuse micuţa Mona, cuibărită în fotoliul de piele, cu sângele pierit din obraji, cu tenul palid. Nu-i pot face nici un rău cuiva care se explică atât de bine. Eşti tot atât de umană pe cât sunt şi ei, nu înţelegi? Ei înţeleg. Treci peste asta. Continuă.

– Dați-mi locul care mi se cuvine, zise Morrigan, cu ochii din ce în ce mai mari și părând să ia foc, așa cum se întâmplase atunci când plânsese. Lăsați-mă să fiu ceea ce sunt. Lăsați-mă să mă împerechez, dacă o vreau. Lăsați-mă să fiu una dintre voi.

– Nu te poți duce la el. Nu te poți împerechea, zise Rowan. Nu încă, nu înainte ca rațiunea ta să poată lua o asemenea decizie.

– Mă scoți din minți! strigă ea, trăgându-se înapoi.

– Încetează, Morrigan! exclamă Mona.

– Liniștește-te, spuse Mary Jane, ridicându-se în picioare și înaintând cu prudență, până când ajunse în spatele biroului și își puse mâinile pe umerii fetei.

– Vorbește-le despre amintiri, zise Mona. Povestește-le cum le-am înregistrat pe toate. Spune-le ce vrei să vezi.

Încerca să reia din nou firul, să împiedice un potop de lacrimi sau poate unul de țipete, Michael nu știa ce potop anume.

– Vreau să merg la Donnelaith, spuse Morrigan, cu voce tremurătoare, să găsesc câmpia.

– Ții minte lucrurile astea?

– Da, și pe noi toți, în cerc. Îmi aduc aminte. Îmi aduc aminte. Îmi întind mâinile, după ale lor. Ajutați-mă!

Vocea i se înălță din nou. Dar își astupă gura cu palma și își înăbuși țipătul.

Michael se ridică de pe scaun și se apropie de ea, îndepărtând-o cu blândețe pe Mary Jane.

– Ai dragostea mea, îi spuse el la ureche. Mă auzi? O ai. Ai dragostea mea și toate drepturile pe care ți le oferă.

– Oh, slavă Domnului!

Își sprijini capul de umărul lui, așa cum o făcea când și când Rowan, și se puse pe plâns.

El îi mângâie părul moale, mai moale, mai mătăsos decât al Monei. Se gândi la scurta contopire de pe canapea, de pe

podeaua bibliotecii, şi la această, la această creatură fragilă şi imprevizibilă.

– Te cunosc, şopti ea, frecându-şi fruntea de pieptul lui. Îmi sunt cunoscute şi mirosul tău, şi toate lucrurile pe care le-ai văzut, îmi e cunoscută mireasma vântului de pe Liberty Street, şi ştiu cum arăta casa atunci când ai intrat în ea pentru prima oară. Îmi sunt cunoscute diversele tipuri de lemn, diferitele unelte, şi cum e când freci cu ulei de tung în lungul fibrelor multă, multă vreme, şi cum sună cârpa pe lemn. Şi ştiu cum te-ai înecat, că îţi era atât de frig, că te-ai încălzit, că ai văzut stafiile vrăjitoarelor. Sunt cele mai afurisite, cele mai puternice, cu excepţia stafiilor de Taltos. Vrăjitoare şi Taltos, probabil că ai unele înăuntrul tău, aşteptând să iasă la lumină, să renască, să recreeze rasa. Oh, morţii ştiu totul. Nu ştiu de ce nu vorbesc. De ce nu vine la mine el, sau oricare altul dintre ei? Se mulţumesc să danseze în amintirile mele şi spun lucrurile care contau atunci pentru ei. Tată, tată, te iubesc!

– Şi eu te iubesc, şopti Michael, mâna sa mângâindu-i tot mai apăsat creştetul ei.

Îşi simţea întreg trupul tremurând.

– Şi, ştii, spuse ea, ridicându-şi ochii către el, cu lacrimi uscate pe obrajii albi. Ştii, tată, într-o bună zi, eu voi prelua pe deplin controlul.

– Din ce motiv? o întrebă el, calm, controlându-şi perfect vocea, controlându-şi expresia feţei.

– Pentru că aşa trebuie să fie, şopti ea, cu aceeaşi sinceritate, cu aceeaşi aprindere. Învăţ atât de repede, sunt atât de puternică, ştiu deja atât de multe! Şi, când ei vor ieşi din pântecul meu, când vor veni pe lume, aşa cum am apărut eu, din mama şi din tine, vor avea această putere, această cunoaştere, amintirea ambelor feluri de viaţă, omenesc şi Taltos. De la tine am învăţat ce-nseamnă ambiţia. Iar oamenii vor fugi din faţa noastră când vor afla. Vor fugi şi lumea... lumea se va *spulbera*. Nu crezi, tată?

Bărbatul se cutremură pe dinăuntru. Auzea vocea lui Ash. Se uită la Rowan, al cărei chip rămăsese neclintit, impasibil.

– Să trăim împreună, ăsta a fost legământul nostru, spuse el.

Se aplecă, atingând cu buzele fruntea lui Morrigan. Mirosul pielii de bebeluş, proaspăt şi dulce.

– Astea sunt visele tinereţii, să conduci, să domini totul. Iar tiranii din istoria noastră sunt oameni care nu s-au maturizat niciodată. Dar tu o vei face. Vei primi toate cunoştinţele pe care ţi le putem oferi noi, cu toţii.

– Doamne, de aici o să iasă cu siguranţă ceva, rosti Mary Jane, încrucişându-şi braţele.

Michael se holbă la ea, şocat de cuvintele şi de micul ei hohot de râs, care însoţi o clătinare ironică din cap. Se uită la Rowan, ai cărei ochi erau din nou aprinşi şi trişti când îşi întoarse uşor capul, uitându-se la fiica lui stranie şi la Mona. Numai pe faţa acesteia din urmă nu se citeau nici uimirea, nici şocul, ci spaima, o spaimă calculată, ţinută sub control.

– Orice Mayfair face acum parte, de asemenea, din semiinţia mea, şopti Morrigan. O familie de prunci umblători, nu înţelegeţi? Toţi cei puternici ar trebui aduşi laolaltă. Datele computerizate trebuie studiate; toţi cei care au spirala dublă trebuie să se-mperecheze imediat; până când vom fi egali din punct de vedere numeric, cel puţin, cel puţin, apoi vom sta umăr la umăr... Mamă, acum trebuie să lucrez. Trebuie să intru din nou în computerul Mayfair.

– Calmează-te, zise Mary Jane.

– Tu ce crezi şi ce simţi? întrebă Morrigan, uitându-se la Rowan.

– Trebuie să înveţi obiceiurile noastre şi poate că, într-o bună zi, o să descoperi că sunt şi ale tale. În lumea noastră, nimeni nu e pus să se împerecheze. Iar supremaţia numerică nu e punctul nostru forte. Dar o să-nţelegi. Noi o să te-nvăţăm şi tu o să ne-nveţi pe noi.

– Şi n-o să-mi faceţi nici un rău?

– Nu putem. N-o s-o facem, spuse Rowan. Nu vrem s-o facem.

– Şi masculul? Masculul ăsta care v-a umplut de parfumul lui din cap până-n picioare. Şi el e singur?

Rowan ezită, apoi încuviinţă din cap.

Morrigan îşi ridică privirea şi se uită în ochii lui Michael.

– Tot atât de singur ca mine?

– Mult mai singur, răspunse Michael. Tu ne ai pe noi, familia ta.

Ea se ridică de pe scaun, cu părul fluturându-i, şi traversă încăperea făcând câteva piruete, cu fusta de tafta foşnind şi reflectând lumina în strălucirări grăbite, fluide.

– Abia aştept! Abia-l aştept! Pot să aştept! Dar anunţaţi-l, vă rog! Las asta în seama tribului. Vino, Dolly Jean, vino, Mona, e timpul să dansăm. Mary Jane, vrei să dansezi? Rowan şi Michael, vreau să dansez!

Îşi înalţă braţele, învârtindu-se iarăşi şi iarăşi, cu capul lăsat pe spate, cu părul atârnându-i, lung, până aproape de podea. Fredona ceva, ceva melodios, un cântecel pe care Michael ştia că îl mai auzise, poate că îl susurase Tessa. Tessa. Acum închisă undeva, aşteptând să moară, fără s-o vadă vreodată pe copila aceea. Sau Ash, poate că el murmurase melodia aia, Ash, care n-avea să-i ierte niciodată dacă se hotărau să-i ascundă asta, lui, pribeagul sătul de lume.

Morrigan căzu în genunchi lângă Rowan. Cele două femei tinere încremeniră, dar Mona îi făcu semn lui Mary Jane să aştepte.

Rowan nu schiţă nici un gest. Îşi îmbrăţişa strâns genunchii. Nu se clinti atunci când silueta mlădioasă şi tăcută se trase foarte aproape, când Morrigan îi adulmecă obrajii, gâtul, părul. Pe urmă Rowan se răsuci încet, holbându-se la chipul ei.

„Nu e o ființă umană, nu, Doamne Sfinte, nicidecum! Ce anume e?"

Calmă și stăpână pe sine, Rowan nu dădea nici un semn că s-ar fi putut gândi la același lucru. Dar era sigur că simțea un pericol.

– Abia aștept, spuse Morrigan, cu voce blândă. Săpați-l în stâncă, numele lui, acolo unde e. Ciopliți-l în trunchiul stejarului funerar. Scrieți-l undeva. Păstrați-l pentru mine, dar păstrați-l, păstrați-l până vine timpul. Pot să aștept.

Pe urmă se trase înapoi și părăsi încăperea făcând aceleași piruete și fredonând, din ce în ce mai înalt și mai subțire, până ce cântecul se transformă într-un fel de fluierat.

Ceilalți rămaseră așezați, în tăcere.

– Oh! făcu Dolly Jean, pe neașteptate. O furase somnul, iar acum tocmai se trezise. Ei, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nu știu, răspunse Rowan.

Se uită la Mona, iar Mona se uită la ea, și ceva trecu de la una la alta, în tăcere.

– Ei, mai bine m-aș duce s-o supraveghez, spuse Mary Jane, grăbindu-se să iasă din cameră. Înainte să sară din nou în piscină, cu toate hainele pe ea, sau să se-ntindă în iarbă, acolo, în spate, încercând să simtă mirosul celor două cadavre.

Mona oftă.

– Așadar, ce are mama să-i spună tatălui? întrebă Michael.

Mona se gândi preț de o clipă îndelungată.

– Veghează. Veghează și așteaptă. Se uită la Rowan. Acum știu de ce-ai făcut ceea ce ai făcut.

– Știi? șopti Rowan.

– Da, răspunse Mona. Da, știu. Se ridică încet în picioare. Era gata să plece, însă se întoarse pe neașteptate. N-am vrut să spun... N-am vrut că spun c-a fost în regulă să-i faci rău.

– Știm că așa ceva nu e în regulă, zise Michael. Iar ea e și copilul meu, nu uita.

Mona își ridică ochii spre el, răvășită, neajutorată, ca și cum ar mai fi existat o mie de lucruri pe care voia să le spună, să le explice, o mie de întrebări pe care să le adreseze. Se rezumă însă la a scutura din cap și, întorcându-le spatele, o porni în tăcere către ușă. În cele din urmă, se uită înapoi, cu fața răspândind lumină și un torent de sentimente. Fetița cu trup de femeie sub rochia înzorzonată. „Păcatul meu a făcut asta, păcatul meu a eliberat această creatură, de parcă ar fi scos-o din inima și din mintea Monei însăși", își spuse el.

– Și eu simt mirosul, parfumul, zise Mona. Un mascul viu. Nu puteți scăpa de el dacă vă spălați? Îndepărtați-l cu săpun. Pe urmă, poate, c-o să se calmeze și ea, n-o să se mai gândească și n-o să mai vorbească despre el, și o să se simtă bine. Peste noapte, s-ar putea să vină în camera voastră, s-ar putea să vă treziți cu ea aplecată deasupra patului. N-o să vă facă nici un rău. Într-un fel, sunteți stăpâni pe situație.

– Cum adică? întrebă Michael.

– Dacă nu face ce îi cerem, nu-i spuneți niciodată unde e masculul. E simplu.

– Da, e o modalitate de control, zise Rowan.

– Mai sunt și altele. Ea e atât de vulnerabilă...

– Ești obosită, iubito, zise Michael, ar trebui să te-odihnești.

– Oh, o să ne odihnim, una în brațele celeilalte. Numai să nu vă speriați când o să vă treziți și-o s-o vedeți adulmecându-vă hainele. Poate să pară oarecum înspăimântător.

– Bine, zise Rowan. N-o să ne ia prin surprindere.

– Dar cine e el? întrebă Mona.

Rowan se întoarse spre ea, parcă vrând să se asigure că auzise bine întrebarea.

Cu capul în piept, Dolly Jean sforăi pe neașteptate, făcându-i să tresară.

– Cine e masculul? insistă Mona, extenuarea picurându-i plumb peste pleoape.

– Dacă îți spun, răspunse Rowan, atunci trebuie să păstrezi secretul față de ea. Lasă-ne pe noi să deținem controlul din punctul ăsta de vedere. Ai încredere în noi.

– Mamă! strigă Morrigan.

Începuse un vals, Richard Strauss, instrumente cu coarde, una dintre acele melodii minunate, liniștitoare, pe care ai putea să le asculți tot restul vieții. Michael își dorea să le privească dansând, dar probabil era de preferat să n-o facă.

– Paznicii știu că ea n-are voie să iasă? întrebă el.

– Păi, nu tocmai, zise Mona. Știi, ar fi mai simplu dacă le-ai spune să plece. Ea... ea îi tulbură. Mi-ar fi mai ușor s-o controlez dacă ar pleca paznicii. N-o să fugă, nu de lângă mama ei.

– Da, zise Rowan. O să-i punem pe liber.

Michael ezita.

Dar, în cele din urmă, dădu din cap, încuviințând.

– Suntem cu toții implicați în povestea asta... cu toții.

Se auzi din nou vocea lui Morrigan, strigând. Muzica se revărsa în valuri. Mona se răsuci încet pe călcâie și îi părăsi.

Târziu, în miez de noapte, el încă mai auzea râsetele lor și, din când în când, muzica. Sau poate că era numai un vis despre turnul lui Stuart Gordon? Apoi zgomotul îndepărtat al tastelor computerului, și hohotele de râs, și tropotul delicat al picioarelor alergând pe scări. Și sunetul vocilor contopite, tinere, subțiri și atât de suave, cântând melodia aceea.

Ce rost avea să adoarmă, și totuși alunecă în somn, prea obosit, prea domic de odihnă și de evadare, prea însetat de simplitatea așternutului de bumbac, de căldura trupului lui Rowan, lipit de al lui. „Roagă-te, roagă-te pentru ea. Roagă-te pentru Mona. Roagă-te pentru ele..."

– Tatăl nostru, Carele ești în Ceruri, Sfințească-se numele Tău, Vie împărăția Ta...

Deschise larg ochii.

– Vie împărăția Ta. Nu.

Senzația neașteptată de neputință se dovedea copleșitoare, derutantă. Era prea obosit.

– Vie împărăția Ta.

Nu reușea să înțeleagă. Se răsuci și își îngropă fața în culcușul dintre umărul lui Rowan și gâtul ei cald.

– Te iubesc, șopti ea, murmurând, poate, o rugăciune în adâncul somnului, o rugăciune mult mai liniștitoare decât fusese a lui.

34

Desăvârşita monotonie a zăpezii, a întrunirilor fără de sfârşit, a convorbirilor telefonice, a colilor pline de statistici primite prin fax, a rapoartelor, a afacerilor dintr-o viaţă pe care şi-o făurise el însuşi, întinzându-şi mâinile după aur şi după vise.

La prânz, îşi lăsă capul pe birou. Trecuseră cinci zile încheiate de la plecarea lui Michael şi a lui Rowan şi ei nu-l sunaseră, nu-i scriseseră nici măcar un bileţel. Iar acum se întreba dacă nu cumva darurile lui îi întristaseră într-un anume fel, sau fuseseră nepotrivite, sau poate că voiau să-l şteargă din mintea lor, aşa cum încerca el să şteargă amintirea Tessei, a lui Gordon, mort pe podea, a lui Yuri, bâlbâindu-se şi frângându-şi mâinile, a frigului iernii din vale şi a sarcasmului lui Aiken Drumm.

Ce anume căutăm? De ce anume avem nevoie? De unde ştim ce lucruri ne vor face fericiţi? Era atât de simplu să ia telefonul, să-i sune pe Michael şi pe Rowan, să-i întrebe dacă se simţeau bine, dacă îşi reveniseră după călătorie...

Şi dacă vocile lor ar fi fost reci, indiferente, şi dacă ar fi rămas cu receptorul în mână după ce la capătul celălalt al firului s-ar fi lăsat liniştea, în urma unui rămas-bun indiferent? Nu, asta ar fi fost mai rău decât nimic.

Sau, mai sincer, nu era ceea ce îşi dorea.

„Pur şi simplu, du-te acolo. Doar ca să-i vezi." Apăsă pe buton fără să-şi ridice capul. „Pregătiţi avionul. Zburaţi din oraşul frigului năprasnic către pământul iubirii pierdute. Doar ca

să-i privești, ca să vezi casa, cu luminile ei prietenoase, ca să te uiți prin ferestrele descrise de ei cu atâta dragoste, plecând apoi fără să fi scos vreun sunet, fără să fi implorat ochii lor să-i întâlnească pe ai tăi. Doar ca să-i privești."

În asta va fi o alinare.

Cândva, toate sălașele erau mici, cu desăvârșire închise, fără ferestre, fortificate. Și n-aveai cum să vezi făpturile dinăuntru. Dar acum lucrurile stăteau altfel. Puteai contempla o existență ca și cum ai fi studiat un tablou. Sticla transparentă te putea opri să intri, putea delimita tărâmul tainic al iubirii fiecăruia. Dar zeii erau buni, așa că puteai să tragi cu ochiul înăuntru. Puteai să-i vezi pe cei cărora le duceai dorul.

„Va fi suficient. Fă-o. Iar ei nu vor ști niciodată." Nu avea să-i sperie.

Mașina era pregătită. Remmick trimisese bagajele jos.

– Trebuie să fie plăcut să mergi în sud, domnule, spuse el.

– Da, în ținutul verii, răspunse Ash.

– Asta înseamnă Somerset, domnule, în Anglia.

– Da, știu, zise el. Mă întorc repede. Continuă să-mi încălzești camerele. Sună-mă imediat dacă... Ei bine, nu ezita dacă intervine ceva.

Un amurg grăitor, un oraș atât de plin de copaci și de pacea lor, încât în trilurile făpturilor văzduhului deslușeai cântecele înserării. Se strecură afară din mașină la câteva cvartale distanță față de casă. Știa drumul. Studiase harta, iar acum mergea pe lângă gardurile cu stâlpi de fier, pe lângă viețele încărcate cu flori roz de luleaua turcului. Luminile străluceau deja la ferestre, deși cerul își răspândea, prietenos, ultimele raze de soare în toate direcțiile. Cântecul greierilor răsuna pretutindeni, și oare erau grauri aceia care se năpusteau în jos, parcă dornici să depună un sărut, deși voiau, pur și simplu, să devoreze?

Mergea din ce în ce mai repede, minunându-se de suprafața accidentată a trotuarului, de dalele curbate, de cărămizile

acoperite de mușchi, atât de multe, lucruri minunate, demne de văzut și de atins. Și ajunse, în sfârșit, în colțul lor de stradă.

Acolo se înălța casa în care se născuse un Taltos. Mare pentru acele vremuri, cu pereți de stuc care o făceau să pară de piatră, cu hornurile atingând parcă norii.

Inima îi bătea prea repede. Vrăjitorii lui.

Nu ca să-i deranjeze. Nu ca să-i implore. Ca să-i vadă, pur și simplu. „Iertați-mă pentru că pășesc pe sub crengile lăsate ale acestor pomi înfloriți, de-a lungul gardului pe care, în pustietatea străzii, îl sar brusc, lăsându-mă să alunec în tufișurile jilave.

Nici un paznic nu păzește locul. Asta înseamnă că aveți încredere în mine, că sunteți siguri că nu voi veni, niciodată, hoțește, neinvitat, pe neașteptate? N-am venit să fur, am venit doar spre a căpăta ceea ce poate primi oricine. O privire de departe, fără a lua nimic de la cei pe care îi privesc.

Ai grijă. Urmărește gardul viu și copacii înalți, cu frunziș bogat, strălucitor, legănându-se în vânt. Ah, cerul aduce atât de mult cu cerul Angliei, umed, catifelat și plin de culoare!"

Și ăsta, ăsta e arbustul de bougainvillea sub care stătuse Lasher al lor, înspăimântând un băiețel, chemându-l pe Michael lângă poartă, pe Michael, un vrăjitor-copil care putea să vadă stafia ajunsă în lumea reală după ce traversase tărâmul farmecelor.

Își lăsă degetele să atingă scoarța ceroasă. Sub picioarele lui, iarba era bogată. Parfumul florilor și al tuturor celor verzi, al lucrurilor însuflețite și al pământului viu, domnea pretutindeni. Un colț de rai.

Se întoarse încet și privi casa. Se uită la dantela de fier a balcoanelor suprapuse. Iar aceea de acolo, de sus, era camera lui Julien, acolo unde lujerii pipăiau aerul cu cârceii lor neajutorați. Și dincolo, sub acea cortină, era salonul.

„Unde sunteți? Să îndrăznesc să mă mai apropii puțin, numai puțin?" Dar ar fi fost o asemenea tragedie să fie

descoperit tocmai acum, când înserarea cobora în straie violete, straturile de flori străluceau, iar greierii reîncepeau să cânte...

În casă se aprinseră becurile. Dincolo de perdelele dantelate. Luminând tablourile de pe pereți. Totul era chiar atât de simplu, se putea apropia mai mult de ferestrele acelea, învăluit în întuneric?

Frescele înfățișând Riverbend-ul, oare nu erau acestea cele pe care le descrisese Michael, și nu era posibil ca familia să se adune în curând în jurul mesei de cină? Traversa pajiștea pășind cât mai ușor cu putință. Oare arăta ca un hoț? Tufele de trandafiri îl ascundeau de cei din spatele ferestrelor.

Atât de mulți. Femei bătrâne și tinere, și bărbați în costum, înălțându-și glasurile, discutând în contradictoriu. „Nu se potrivește cu visul meu. Nu asta sperasem." Dar, cu ochii lipiți de arcada de deasupra intrării, nu se îndura să plece. „Îngăduie-mi doar să-mi zăresc vrăjitorii."

Și, ca un răspuns la rugăciunea lui, iată-l pe Michael, gesticulând, după cum se părea, cuprins de o ușoară furie, către ceilalți, care vorbeau arătând cu degetul, dar apoi se așezară cu toții, ca la o comandă, iar servitorii intrară pe nesimțite. Simțea mirosul supei, al cărnii. Hrană străină.

Ah, Rowan a lui, intrând în încăpere și insistând într-o anumită privință, în timp ce se uita la ceilalți, în timp ce aducea argumente, în timp ce-i convingea pe bărbați să se așeze din nou pe scaune. Un șervet alb căzuse pe podea. Frescele aveau strălucirea desăvârșită a cerului verii. Numai dacă ar fi putut să se apropie mai mult.

Dar o vedea limpede, așa cum îl vedea și pe el, și auzea zgomotul lingurilor atingând farfuriile. Miros de carne, miros de om, miros de...

Probabil că, de data asta, se înșelase! Dar mirosul era atât de pătrunzător, îi era cunoscut de atât de multă vreme, era atât de tiranic, încât luă totul în stăpânire și controlul clipei îi scăpă printre degete. *Mirosul unei femele!*

Şi, tocmai când îşi spunea, din nou, „E imposibil", tocmai când o căuta din priviri pe mica vrăjitoare cu părul roşu, tocmai atunci intră în salon femela Taltos.

Închise ochii. Îşi ascultă inima. Inspiră mireasma ei, emanată prin pereţii de cărămidă, prin îmbinările geamurilor şi prin crăpăturile din jurul lor, prelingându-se Dumnezeu ştia de unde, trezindu-i organul de la încheietura picioarelor, făcându-l să se tragă înapoi, cu răsuflarea tăiată, dorindu-şi să scape cu fuga şi rămânând absolut neclintit.

Femelă. Taltos. Acolo. Şi părul ei roşu în flăcări sub candelabru, şi braţele ei întinse în timp ce vorbea, grăbită, neliniştită. Putea să distingă notele înalte din glasul ei. Şi, oh, privirea de pe chipul ei, chipul de nou-născut, braţele ei atât de delicate în rochia diafană, Point d'Esprit, şi sexul ei, ascuns în adânc, pulsând şi răspândind parfumul, o floare deschizându-se în întuneric, singură, parfumul care îi pătrundea lui în creieri.

Dumnezeule, şi ei îi ascunseseră asta! Rowan! Michael!

Ea e acolo, şi ei nu i-au spus, şi s-ar fi putut să nu afle niciodată! Prietenii lui, voi, *vrăjitorilor!*

Îi privea prin geam, pustiit de sentimente, tremurând, înnebunit şi drogat de miros. Cei din rasa oamenilor, nu din rasa lui, îl lăsaseră pe dinafară, iar încântătoarea prinţesă era acolo, şi oare striga, oare vorbea cu patimă, oare avea lacrimi în ochi? Oh, splendidă, minunată făptură!

Ieşi din spatele tufişurilor, nu din proprie voinţă, ci doar îngăduindu-şi să cedeze impulsului. Rămase în spatele unei coloane de susţinere, zveltă, din lemn, auzind acum strigătele ei îndurerate.

– Păpuşa îl avea, era acelaşi parfum! Aţi aruncat ambalajul, dar eu l-am simţit, pe păpuşă! Îl simt în casa asta!

Plângea cu amărăciune.

Oh, prunc nou-născut.

Şi cine făcea parte din acel consiliu impunător, care nu răspundea rugăminţilor ei? Michael gesticula, încercând s-o calmeze. Rowan îşi lăsă capul în jos. Unul dintre ceilalţi bărbaţi se ridicase în picioare.

– O să sparg păpuşa dacă nu-mi spuneţi! ţipă ea.

– Nu, n-o să faci asta, strigă Rowan, şi acum ea fu cea care se repezi spre fată. N-o s-o faci, n-o s-o faci, Michael, ia-o pe Bru, opreşte-o!

– Morrigan, Morrigan...

Şi ea, plângând atât de încet, şi parfumul adunându-se, plutind prin aer...

„Iar eu v-am iubit, cugetă Ash, şi am crezut, pentru scurtă vreme, că aş fi putut fi unul dintre voi." Suferinţă. Începu să plângă. Samuel avusese atât de multă dreptate. Iar înăuntru, dincolo de sticla subţire...

– Plâng, plec? şopti. Sparg geamul? Vă pun faţă-n faţă cu tăcerea voastră amăgitoare, cu faptul că nu mi-aţi vorbit despre asta? Că nu mi-aţi spus? Nu mi-aţi spus!

„Oh, plângem ca nişte copii!"

Şi plânse aşa cum plângea ea. Oare ei nu înţelegeau? Simţise mirosul lui impregnat în cadouri, Doamne Sfinte, ce chin pentru biata copilă nou-născută!

Ea îşi înălţă capul. Bărbaţii adunaţi în jurul ei n-o puteau face să stea jos. Ce îi atrăsese privirea? Ce o făcea să se uite spre fereastră? Nu putea să-l vadă dincolo de strălucirea luminii reflectate.

Făcu un pas înapoi, în iarbă. „Mirosul, da, simte parfumul, draga mea, iubita mea femeie nou-născută", şi, închizând ochii, Ash făcu un pas înapoi, clătinându-se.

Ea se lipise chiar de fereastra aceea. Cu mâinile întinse pe panourile de sticlă. Ştia că el era acolo! Simţise parfumul.

Ce însemnau prorocirile, ce însemnau planurile, ce însemna raţiunea, când, de o eternitate, nu mai văzuse una ca ea decât în

visele sale, sau sub chipul unor bătrâne ofilite, cu mintea rătăcită, cum fusese Tessa, când ea era înfierbântată şi tânără, când ea îl căuta.

Auzi sticla spărgându-se. Auzi ţipătul ei şi, în tăcerea copleşitoare şi plină de uimire care se lăsase, o văzu alergând către el.

– Ashlar! strigă ea, cu vocea aceea subţire, înaltă, şi cuvintele ei veniră apoi cu acea iuţeală din care numai el le putea desluşi, cântând despre cerc, cântându-şi amintirile, cântând despre el.

Rowan ajunsese la marginea verandei. Michael era acolo.

Dar totul se sfârşise şi, prin aceasta, obligaţiile lui nu mai existau.

Ea se apropia, traversând iarba umedă.

Îi sări în braţe, învăluindu-l în părul ei roşu. De pe ea cădeau cioburi strălucitoare de sticlă. O lipi de el, sânii ei, sânii ei calzi, fremătând, mâna lui strecurându-i-se sub fustă, dornică să-i simtă căldura sexului, cuta de carne vie, umedă şi încinsă, aşteptându-l, iar ea suspină şi îi linse lacrimile.

– Ashlar, Ashlar!

– Îmi ştii numele! şopti el, sărutând-o cu sălbăticie.

Cum de se putea abţine să nu-i rupă hainele, acolo şi atunci?

Nu era una dintre femeile pe care le cunoscuse sau de care îşi aducea aminte. Nu era Janet, cea moartă în flăcări. Nu era nevoie să fie. Era ea însăşi, din neamul lui, era rugăciunea lui, îi implora dragostea.

Şi uită-te la vrăjitorii lui, cât de neclintiţi stăteau, urmărindu-l din priviri. Pe verandă ieşiseră şi alţii, vrăjitori cu toţii! Uită-te la ei! Nu ridică nici măcar un singur deget ca să intervină, ca să-l despartă de preţioasa femelă care i se refugiase în braţe, pe chipul lui Michael se citeşte uimirea, iar pe al lui Rowan, ce e asta, ce zăreşte el în lumină, e oare resemnare?

Voia să spună: „Îmi pare rău. Trebuie s-o iau cu mine. Ştiţi asta. Îmi pare rău. N-am venit ca s-o răpesc. N-am venit să vă judec şi apoi să fur. N-am venit ca să-mi descopăr şi apoi să-mi refuz dragostea".

Ea îl devora cu sărutări, şi sânii ei, sânii ei plini, fragezi. Dar cine venise acum, alergând pe dalele de piatră, era Mona, vrăjitoarea cu părul roşu?

– Morrigan!

– Plec, mamă, plec!

Ea cânta cuvintele atât de repede, cum ar fi putut ei s-o înţeleagă? Dar pentru el era suficient. O săltă în braţe şi, tocmai când începea să alerge, văzu mâna lui Michael ridicându-se în semn de rămas-bun, gestul limpede şi simplu care îţi îngăduie să pleci, şi, pentru ca reuşita să fie deplină, o zări pe Rowan, frumoasa lui Rowan, dând aprobator din cap. Numai mica vrăjitoare Mona ţipa!

Se grăbi să-şi poarte frumoasa prin beznă, fără ca membrele ei lungi şi uşoare să-l stânjenească în timp ce fugea, mai întâi traversând întinderea întunecată a ierbii, apoi de-a lungul aleii pavate cu piatră şi printr-o altă grădină întunecoasă şi înmiresmată. Umedă şi stufoasă, aidoma pădurilor din vechime.

– Oh, eşti tu, eşti tu! Oh, parfumul cadourilor, parfumul m-a scos din minţi!

O aşeză pe creasta zidului, îl sări şi o luă din nou în braţe, pe strada pustie, cufundată în întuneric. Abia dacă se mai putea abţine. Îşi afundă degetele în părul ei, îi trase capul pe spate şi buzele lui prinseră să-i coboare în josul gâtului.

– Ashlar, nu aici! strigă ea, cu toate că se abandona în braţele lui, catifelată şi docilă. În vale, Ashlar, în vale, în cercul din Donnelaith. E încă în picioare, o ştiu, îl văd!

Da, da, nu ştia cum avea să suporte orele lungi ale zborului transatlantic, stând lângă ea, complet îmbrăcaţi, în beznă. Dar nu

trebuia să-i îndurereze sfârcurile gingaşe, nu trebuia să-i strivească pielea fragilă, strălucitoare.

Îşi încleştă mâna de a ei şi începu să alerge, făcând-o să i se alăture cu paşi mari, tinereşti.

Da, în vale.

– Iubita mea, şopti el.

Aruncă o privire înapoi, către casa care se înalţa, întunecată şi masivă, plină de taine, de vrăjitoare, de magie. Casa unde Bru vede totul. Unde e adăpostită cartea.

– Mireasa mea, spuse, strivind-o la pieptul lui. Mireasa mea copilă.

Paşii ei răsunau pe pavajul de piatră, apoi el o săltă din nou în braţe, alergând mai repede decât o puteau face, umăr la umăr.

Auzi vocea lui Janet, venind din adâncul peşterii. Versuri de demult, amestecate cu teamă şi căinţă, cranii licărind în beznă.

Iar amintirile nu mai sunt un imbold, nu mai sunt prilej de meditaţii, mintea nu mai ordonează eşecurile, greşelile, momentele pierderilor insuportabile, umilinţele, tot ceea ce atârnă greu în vieţile noastre, în lungile noastre vieţi. Nu, amintirile erau ceva tot atât de odihnitor şi de firesc precum vârfurile copacilor întunecaţi, înălţate deasupra capetelor lor, precum cerul împurpurat de ultimele raze temerare de lumină, în foşnetul de codru al înserării ce îi învăluia.

În maşină, o luă în braţe, îi sfâşie rochia, îi strânse în mâini părul, îşi şterse cu el buzele şi ochii. Ea fredonă un cântec, ea ţipă.

– În vale, îi şopti, cu obrajii îmbujoraţi, cu ochii strălucind.

– Acolo va fi dimineaţă înainte de a miji aici zorii, iar noi ne vom afla între pietrele acelea, spuse el. Vom fi întinşi în iarbă şi soarele va răsări asupra noastră, a celor de nedespărţit.

– Ştiu, ştiu, îi susură ea în ureche.

Gura lui se închise, prinzându-i sfârcul, sugând numai nectarul dulce al cărnii, gemând în timp ce se adâncea între sânii ei.

Şi, lăsând în urmă melancolicul colţ de stradă şi conacul său regesc, cu imensele crengi bogate în frunze susţinând, ca pe un fruct pârguit, întunericul de sub cerul violet, maşina neagră acceleră printre nenumăratele umbre ale amurgului, aidoma unui proiectil îndreptat spre inima verde a lumii, purtându-i în adăpostul ei pe cei doi, masculul şi femela, unul alături de altul.

De același autor
au apărut

CRONICILE VAMPIRILOR
Interviu cu un vampir
Vampirul Lestat
Regina Damnaților
Povestea hoțului de trupuri
Diavolul Memnoh
Vampirul Armand

NOILE CRONICI ALE VAMPIRILOR
Vampirul Vittorio

CRONICILE VRĂJITOARELOR
Ora vrăjitoarelor
Lasher

DOMNUL HRISTOS
Plecarea din Egipt